ஸ்ரீரஸ்து,

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ முநயே நம:॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:॥

ஸ்ரீ தத்வ நிர்ணயம்.

இஃது

வங்கிபுரம் ஸ்ரீ-உ-வே

வேதாந்த ராமானுஜாசாரியார் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

கும்பகோணம் டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சிப் கோர்ட் ப்ளீடர்

அ. முத்துவையங்கார் அவர்களால்

கும்பகோணம்

S. மார்க்கண்டய்யரவர்களது

ஸ்டாண்டர்டு அச்சுயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1st Edition 1000 Copies.

REGISTERED COPYRIGHT.

Price 1-8-0 1913. இதன் விலை 1-8-0

http://acharya.org

This book is printed under following presses.

Namely:-

From A 1 up to A 9 at Sarada Vilasa Press,

From B 1 up to B 11 at Vaithika Varthani Press,

From C 1 up to C 10 at Hayavathana Vilasam,

From 1 to 20 (the whole of the 2nd part) printed at the Standard Press.

http://acharya.org

कृ. राजगोपाल शर्मा

ஶ்ரீரஸ்து ||

ஶ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ||

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

உபோத்காத: ||

ஶ்ரீமத்வாஸமோவாதிவிபாயவரஶ்ரீநிவாஸா-
ர்யயோகிப்ரவரப்ராப்தஶ்ரியாஹ ஸஹவந்த ஹ்ருதயே
ஸந்தம் ஜ்ஞாநவிதேஶ்யம் | யோப்ரஹ்மப்ரத்யக்ஷமேவம்
பரந்தவஸக்திதாதோதாஷாபதிஸ்தாகாரணா-
த்க்வபஶ்சிவ ஸஸ யதிஷணா தேஶிகதேஶிகதோதய: ||

அநாதிகாலமாய் ஸம்ஸரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மாக்கள் ஏதேனுமோர்ஸாதநாநுஷ்டானத்தால் பகவானுக்கு ப்ரியதமர்களாகத்தீர்ந்து அதனால் ஸர்வேஶ்வரன் இவர்களை ரக்ஷிப்பதாய் வரித்தாலொழிய வேறு இஜ்ஜீவாத்மாக்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லாததால், அப்படிப்பட்ட ப்ரியதமத்வத்தை ஸம்பாதநம் செய்ய ஸர்வேஶ்வரன் அருளிய ஶாஸ்த்ரங்களல்லாதே வேறு வழியில்லையாகையால் "மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு | மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோऽஸி மே ||" என்றபடி அவ்வீசுவரனுக்கு ப்ரியனாக வேண்டி அவன் கொடுத்த ஶ்ருதிகளையே கொண்டு முன்னடிபார்த்து நடக்கவேண்டியவர்களாகிறார்கள். இவ்விதமுள்ள ஶாஸ்த்ரங்களையறியாதவர் "ஜ்ஞாநேந ஹீநா: பஶுபிஸ்ஸமாநா:" என்றபடி பஶுப்ராயர்களாவார்களானாலும் "உபாயோபேயதத்வேஷு ஶாஸ்த்ரம் த்ரிவர்கநிரபேக்ஷகா" என்கிறபடி தமக்கு அத்யந்த ஹிததமங்களான ஶாஸ்த்ரீய வசநங்களை யாவது அவஶ்யமறிந்து கொள்ளவேண்டுவது ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். இங்ஙனன்றிக்கே கேவலம் பஶுப்ராயர்களாயிருப்போமென்னில் யாரேனுமொரு தத்வவிதாசார்யகடாக்ஷபலத்தாலாவது ஒடுவில் அப்பஶுப்ராயனுக்கும் ஜ்ஞாநமுண்டாய் அந்தஜ்ஞாநத்தால் தானே அல்லது தனதாசார்யனே இவனுக்காக வோர் ஸாதநத்தையனுஷ்டிக்க அதனாலேயே அவஸாநத்தில் மோக்ஷம் பெற ஶாஸ்த்ரீய ஸித்தாந்தங்களிற் காணப்படுகின்றது. ஆகையால் ஒவ்வொருவரும் முந்தி தத்வவிவேகத்தையறிந்து, அதன் மூலமாய் நித்யாநித்யவிவேகத்தை யடைந்து, அதன் மூலமாய் மோக்ஷாபேக்ஷத்

http://acharya.org

து ப்ராபித்து, அதன் மூலமாய் ஸதாசார்யனை யடைந்து அவ்வாசார்யனது திருவருளாலோர் ஸாதநாநுஷ்டாநத்தை யறிந்து, பிறகந்த ஸாதநத்தைக்கைப் பற்றி, அந்தமில் பேரின்பமான மோக்ஷத்தை யடைந்து ஸாதுஜநாநுஸரிதராக வேண்டும். இவ்வகை வேதவேதாந்தார்த்தங்களை யறிவதற்கும் அவைகளில் ஆரோஹணம் செய்வதற்கும் ஸாதனமாயுள்ளது ஸாரதமமான ஸதாசார்யோபதிஷ்ட ஸம்ப்ரதாயமானதால் அந்த ஸம்ப்ரதாயமின்னதுதானென்ன நிஷ்கர்ஷித்தறியவேண்டியது ஒவ்வோர் முமுக்ஷுவிற்கும் அத்யாவஸ்யமாவது பற்றி அவ்வகை நிர்ணயத்தை ஸ்ரீதத்வநிர்ணயத்திலுள்ள வக்ஷ்யமாணயுக்திகளில் பரக்கக்கண்டு தெளிந்துகொள்வது. மேலும் பானகத்துரும்புபோல் உக்தஸம்ப்ரதாயவர்ணாவஸரத்தில் சிற்சிலர் ஸங்கித்த பூர்வபக்ஷவிரோதங்களுக்குப் பரிஹாரங்களும் காண்கலாகும். ஆகயிப்படி பூர்வபக்ஷங்களும் அவைகளின் பரிஹாரங்களும் அவைகளுக்குமேற்பட்ட ஸம்ப்ரதாயஸித்தவிஶேஷார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹத்தாக ஒரே ஸ்தலத்தில் அறியக்கூடிய ஸௌகர்யவிஶேஷத்தையும் கணிசித்துக் கூறப்பட்டிருக்கும் வாக்யார்த்தங்களையும் காண்கலாகும். மேலும், வீணான வாதிக்ஷ்யங்களாலாவது, வ்யர்த்தமான வசநங்களாலாவது, பூர்வபக்ஷங்களாலாவது, க்லிஷ்டங்களாலாவது, ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸாதித்தெழுதப்படும் வாக்யார்த்தங்களுமில்லாததால் உக்தபோஷ்யார்த்தர்களல்லாதே நிஷ்பக்ஷபாதிகளான ஸம்ப்ரதாயவிவிக்தயுள்ளவர்களுக்கே ஸுக்ரநோஹரமாயிருக்கும். ஸித்தாந்தமதனுக்குப்பால் தீக்ஷ்ணமாவதுபோல் அஸூயாளுக்களுக்கு விரஸமாய்த்தோன்றுவதுபற்றி ஸ்ரீமத்தேஶிகனும், ஸம்ப்ரதாயஸூரிகளுமே நிஷேதிப்பட்டொடுவில் உபேக்ஷித்தார்களேயானல் அஸூயாளிகளுக்குக் கேட்கவேண்டாமாயிற்று.

ஆனதால் ப்ரஸந்நம்போன்ற மநஸ்ஸையுடைய ஸஜ்ஜநர்களெல்லாம் "யாத்ருஶம் [illegible]" என்ற ந்யாயப்படி எமது ஸ்ரீதத்வநிர்ணயவாக்யார்த்தங்களைக்கண்டு மனமகிழ்ந்து கொண்டாடுவரே

http://acharya.org

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவாய நம: ॥

ஸ்ரீதத்த்வநிர்ணய: ॥

[வ்யாக்யாநப்ராரம்ப:]

பரஸ்யாத்யந்தபூர்ணம் பரஸ்மிந்நிர்விகல்பே ।
பரஸ்யாஶ்ரிதாரம்பம் ஹரே தத்பரஸ்ய ॥ க ॥

ஸ்ரீய:பதியான பரதேவதையினுடைய நிர்ணயமா கிற பரதேவதாத்வத்தை ப்ரகாசிக்கத்தக்கதான தத்த்வ த்ரய ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தகப்ரமாணோபாஸநாத்யநுஷ்டாந ஸம் ஜாத ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷமானது, ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தயோக்யமான விசிஷ்டாத்வை தப்ரக்ரியையாலேயல்லது, வேறு பாஹ்யகுத்ருஷ்டிஸமயஸம யங்களெல்லாம் அந்யோந்யவிருத்தங்களாகையால் அவைகளால்சித்தி யாது. ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளும் தத்ஸம்பந்த ஸாரத்தால் ததீயஸ்ரீபாஷ்யாதிக்ரந்தங்களுமே வேதவித்துக்க ளான வைதிகர்களுக்கு உபஜீவ்யங்கள்.

இங்ஙனல்லாது ஸ்வதந்த்ரதர்க்கப்ரதானமாய்ப்பேசும் ...திவாதங்களெல்லாம், விவிதஶங்காவஸரதாநமாம். ஆ கையாலிறே இது தர்ஸநப்ரதாயமாய்ப்போந்தது. ஸதாசா ...பரம்பராகடாக்ஷஸம்யுமான யதார்த்தாயமொன்றே ஸ ...ருக்கும் தஞ்சமாமென்பது, ப்ரத்யக்ஷமாகப் ப...

http://acharya.org

யுக்த்யாதிதிவ்யஸூக்திகளோடிசைந்திருக்கும் ஸம்ப்ரதாய ஸித்தாந்தத்தைப்பற்றி. இதுவோ ஸித்தாந்திகளல்லது மற்றவர்க்கு து(ர்)க்ரஹமாம் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநவிஷயமாயிருக்கச்செய்தேயும், இதில்சிலருக்கு வைபரீத்யமும், ஸம்சயமும் தோன்றக்காரணம் "தைவாஸுரவ்யாமிச்ரம் ப்ரவ்ருத்திர்ஹி போதாம்" என்ற ஸ்ரீ ஆளவந்தார் திருவுள்ளப்ரகாரமல்லது வேறு கதியேயில்லை. ஸம்சயவிபர்யயங்களை உத்பாடனம்செய்தபொழுதும் விதண்டாஹேத்வாபாஸங்களைக்கொண்டு ஸமர்த்தயாணிப்பார்; "தாமேவ ஸஜதே ஜந்தூந் ஸ்வேச்சயா நிரயத்வக:" என்றபடி பக்ஷபாதஹேதுங்களாலும் அஸூயையரேயாவர். ஸாத்த்விகவிசேஷமடியான அநாதிரூடாக்ஷத்தால் அநாதிஸித்த ப்ராமாண்யரானால் அவருக்கும், மற்றுள்ள ஜிஜ்ஞாஸுஸாதகர்களுக்கும், ஸதாசார்யோபதேசஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தங்களில் ப்ரகாசிஸம்சயங்கொண்டு மாயாவாதமாகவாவது கலக்கம் வாராமைக்காக அனேகாசார்யவிதூஷணீஸ்ரீபாஷ்யகாரஸூக்திகளான வஹிஜ்ஞஸிரோமணிகளும் உதாஹரணநாராயணர்கொடிகளும் ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தால் ஸ்வீகாரணம் பண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் கலிகாலதோஷத்தால் அவ்வயங்களையும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப்போல் தம்தமக்கே அநுகூலமென நயனம்பண்ணுவார்க்கு ப்ரத்யக்ஷமாக ஷட்விதஸம்சயங்களால் தத்வநிர்ணயமென்றவோர் க்ரந்தத்தை ப்ராரம்பிக்கின்றார். இது தத்வவிசாரத்திலுள்ளோர்க்குத் தத்பரநிஸ்சிதோர் நிர்ணயமுண்டாகவேண்டியதற்காக ப்ராரம்பிக்கப்படுகின்றது. இங்கு "நிதராம் நிசிதரூபம் நயதீதி நிர்ணய:" என்ற வ்யுத்பத்தியால் விசாராவஸாயிநிர்ணயமென்பது நிர்வசனீயத்தின் வர்ணநமாகின்றது.

அஸாதாரணப்ரக்ருதிகளான சிலர்க்குப் பாண்டித்யம் ஸாத்த்விகவிசேஷமடியாக ப்ராப்தமானாலும், அது ஸம்சயத்திலிழியாது யதார்த்தமாய் அநேக ஸித்தாந்தவைவர்ண்யமாய் விரோதப்ரஸங்கமாகும். ஸுக்ஷிதாக்ஷரனான ப்ராஹ்மணன் ஸாமாந்யனாய் ஜாதிமாத்ரஸ்ரவணனாயிருக்குமோர் விப்ரனை க்ரு

க்ருதிப்பதை யிங்கு ப்ரகாசிப்பது. ஆனதுபற்றி யப்ராஜ்ஞ த்ரும் அநுஸந்தாநஸஹிதஸம்பந்தாவேசத்தோடு கழியும். ப்ர போதாசார்யர்களாக வுபதேசித்தர்களுக்கு உபயுக்தமான ஸாஸ்த்ரஜ்ஞ ஸமாசாரஜ்ஞாநமும் அவஸாநத்தில் ஸம்ஸாரோத்தாரணமேயாகு மென்பது ஸாஸ்த்ரங்களாலும் அநுபவத்தாலும் ஸித்தம். ஆகை யாலிறே சிற்சிலவஞ்சிதாஹாஸர்கள் ஸ்ரீமத்ராமாநுஜாசார்ய வேதாந்தாசார்யர்களாயும் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹவேதாந்ததேஸிகஸம்ப்ர தாயராயும், ஸ்ரீவேங்கடேஸஸம்ப்ரதாயமுள்ள ஸத்தேஸிகர் மீதும், நிஸாகரீநநாமஸிகஸ்லோகாக்ருதம்போல் ஸம்ஸக்ருத ஹ்ருதயங்களைக்கொண்டு ப்ரகாசித்ததாக ஸ்வஸ்வதேஸமில் ஸேவித்து ஸ்வாமாஷ்டஸ்லோகீ ஸமர்த்தநாயத்துடன் ஸந்தோஷி க்கின்றனர். அவையாவும் ஜாமதர்ஸிகர்களான ஸாத்விகர்களுக் கு, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால் க்லேசித்தேனுமினிகலக்கம் ஸம்ப விக்காதே ஸ்வரஸம்ப்ரதாயமார்க்கதோஷவைஷ்ண்யஜ்ஞாநவிஸ தீகரணமே, இந்த க்ரந்தநிர்ணயம் ப்ராரம்பிப்பதற்கு ஹேது. இதில் அது கூறப்படுவதே விஷயம். இதிலது ப்ரதிபாதிக்க ப்படுவதும், அதையிது ப்ரதிபாதிப்பதுமே ஸம்பந்தம். ஸ்ரீ நிவாரணபர்யந்தஸம்ப்ரதாயாமதஸம்பூர்த்திஜ்ஞாநாபே க்ஷகரே இதற்கு அதிகாரி.

இங்கு ப்ராரிப்ஸிதக்ரந்தத்திற்கு நிர்விக்நஹேதுவா ய்ச்செய்யவேண்டியதோர் மங்களாசரணம். அது இதில் நவீக்ரு யாரம்பம். அதிலும், ஸர்வஜ்ஞப்ரதர்களான திவ்யதம்பதிக ளின் கைங்கர்யத்தைக்கூட ப்ராபித்துவைக்க ஸௌப்ராவண ஸ்திதர்களாவார் ஸ்ரீஸூரிகளென்பது, "ஆசார்யவானான பாக்யவானே அறிவான்" என்ற வோற்றால் ஸித்தமாவதுபற் றி, அவர்களுள் பரக்ருபையால் பசு பக்ஷ்யாதிகளுங்கூட உ ஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரஸாதித்த ப்ரபத்திஸாஸ்த்ரஸாரஸ்வமான நமது தேஸிகனே ப்ரயானதமர். ஆதலாலிறே அத்தேசிகனர் விஷ யமான நவீக்ரியாரம்பமங்களாசரணம் விவக்ஷிதமாயிற்று. ஆஸிஸ் ப்ராயஜீகமாயிருக்கச்செய்தேயும் நவீஸ் ஸாரணாம

http://acharya.org

திவ்யநாமமாவதுபற்றியும், ப்ரஹ்லாதாதிகளான ப்ராவண்யத்தைப் பேசுவதைப்பற்றியும் இதுவே விவக்ஷிக்கப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள ஸம்ஸாரோத்தாரணம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு ஸம்மதமென்னுமிடம் "ஸம்ஸாரார்ணவஸிந்து பதிதாநாம் ஸக்திஹீநா ப்ரஹ்மணி ஶ்ரீநிவாஸே, பரிசரணஸக்தம் ஸம்ஸாரே, விஷ்ணுபோத:, நாந்யதஸ்தி பராயணம், இத்யாதிகளிலும் "தொழுதெழென்மனனே" என்றவருளிச்செயலின் பாவத்திலும் கண்டுகொள்வது. பாவத்தில் ஸம்ஸாரோத்தாரணமில்லாதபொழுது நாஸ்திகருடைய க்ருத்யமாமத்தனை. இதையே ஸர்வஜ்ஞம்பவித்து ஜகந்நாதனென்ற ஸம்பந்தாபாயத்து தனது ஸம்ப்ரதாயத்தின் பாவத்தில் ஸம்ஸாரோத்தாரணத்தை விட்டொழிந்தான். "யதேஷ்டஸ்ஸக" என்றல்லவோ இவனது ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம். இதுபோலில்லாது, ஸத்ஸம்ப்ரதாயாகதமான விசேஷார்த்தங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கும் ஶ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் "ஸ்ரீஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்தகா:" என்றும், "ராமாநுஜஸ்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்ய" என்றும் துடங்கப்பட்டிருத்தல்பற்றி ஸ்ரீப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யாதி ரஹஸ்யார்த்தங்கள் எம்பெருமானாரையுள்ளிட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களுக்கெல்லாம் பாவ்யதமமாயிற்று.

மற்றதோ, ஸம்ஸாரோத்தாரணத்தைத்தன் பாவத்தில் உடைத்தாகாதல்பற்றி பாஷ்யகாரர் ப்ரதிபாத்யமேயாகும். இதற்கடி உபாயாந்தரங்களிலிதையுமொன்றென ப்ரமித்தபடியாம். "விதநாஸ்திகாதாயிக:" என்றபடி ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகளையுங்காட்டில் தமக்கு உபாயோபாயாந்தரத்வத்திலுள்ள ஸாமான்யத்தைக்காட்டிய ஸாதாரணத்தினடியுமாம்.

ஸ்வயம் ஜகந்நாதமான கோவிந்தனென்ற திருநாமமாகும் உபப்ருஹ்மணத்தால் ஸம்பந்தாபாயனே யிவராவதுபற்றி, எம்பெருமானார் ஸம்ப்ரதாயத்தில் "ராக்ஷஸா: க்ஷத்ரியா ஜாயந்தே ப்ராஹ்மணயோநிஷு, ராக்ஷஸாம்ஸி ப்ராஹ்மணாணி" என்றபடி ஓர் ப்ராஹ்மணயோநிஸம்பந்தத்தால் பிறந்து புகுந்து ப்ராதிஸ்வித்த வைஷ்ணவர்களை ஸ்ரீபாஷ்யகார

http://acharya.org

ர் ஸம்ப்ரதாயம்போல் ஏகஶ்லோகியொன்றைக்காட்டி, ஒடுவில் தனது ஶ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் ப்ரவர்த்தனம் செய்விப்பதாகிய ஸ்வஸிந்தாந்தப்ரதிஷ்டைக்குத்தக்கதான பூர்வோக்தார்த்தஸங்க்ரஹமாகையால் ஶாஸ்த்ரத்தில் ஶ்ரீவசநபூஷணாதிகமெனப் பெரியோர்கள் மூவாயிரப்படியிலும், பன்னீராயிரப்படியிலும் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். ப்ராமாணிகஶிகாமணியிலாவது ததநுஸாரியான அநுஷ்டாநம் ஶ்ரேயஸ்ஸும்வேண்டுமெனப் பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரவர்த்தனத்தில் விஶேஷம். இவ்வவதாரத்திலோ ஜ்ஞாநத்தாலேயே ப்ரபந்நராகையால் ஶாஸ்த்ரங்களை யொழித்த மற்றவையெல்லாம் உபாயாந்தரத்தில் திருவுள்ளம்பற்றி நித்யகர்மாதிகளையும், விஶேஷமான பகவத்ஸமாராதநாதிகளையும், ஸம்ஸாரிதீயரஹஸ்யார்த்தவ்யாக்யானமான ப்ரபந்நதிநசர்யைகளையும், ஸவாஸனங்களாய் ஶ்ரேயஸ்க்ரியையன்றிக்கேவிட்டொழிவதே ப்ரபந்நக்ருத்யமாக வருளிச்செய்தாரிறே. ஆகையால் லோகாசார்யரென்ற இவ்வவதாரம் அதைவிட பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரகாஶத்தில் மிகவும் ஶ்ரேஷ்டமாய் ஆசார்யர்களுக்கு மான பூர்வாசார்யத்தில் தேட்டமுள்ளதுபோலுமாயிற்று.

அங்ஙனன்றிக்கே, தனது ஸந்நிதிக்கு ஶிஷ்டாஹிதமான ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநமாவதுபற்றி ஶ்லோகாஷ்டகத்தாலே ஶ்ரீவசநபூஷணம் செய்கின்றார்:—

[ஶ்லோகம்]

ஶ்லோகாஷ்டவிதிஹம்ஸஜநதத்த்வார்த்தவ்யாக்யாநம் ஶ்ரீமாந் ஜநஸமூஹத்துக்கு ப்ரபந்நாவாதம் பவிதம் ஸதா ॥ ஜ்ஞாநாயாமவிஶேஷவாஜிவதநாவ்ருஜ்ஞாந ஹேஷாயுதம் தத்த்வஜ்ஞாநவிஶேஷஶ்ரேயஸூஹதே ராமாநுஜர்வொஜநம் ॥ ॥ க ॥

ஶ்ரீரங்கநாயகீயநிவஸே தஸ்யைவ ஸர்வே தேஷு: க்ருபாஜாதம் வெங்கடநாயகாயஸந்நவம் பஹு பரமப்ரகாஶிதம் । ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயத்வேஷ்டஶதகம் ஆசார்யஸார்வபௌமநிதி: வ்யாதம் தம் ப்ரணமாமி ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயாவ்ருதயே ॥ ॥ உ ॥

ஸமஸ்தாகாஸ்ரீத்ராதி ॥ இங்கு ஸமஸ்தாகபரம்பூம்ப்ரயோகத்தி ல் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதாலேயே ஞ்யோதிஷ்யுஸியும், வைதிகா ஶ்ரயிகளுடைய ஸமிவ்யுஸியும், வைதிகஸ்ரோத்ஸதகஸ்ஸம்ப்ரதாயாநி வ்யுஸியும் ஸமுத்விப்பிக்கலாயிற்று. அதிலும், ஸகாரத்தைமு தலில் ப்ரயோகித்ததால், ஹமஸநாராயணனுகிய ஸோமஷங்களுக் கும்ஸோமஷகாமானதேவதையின் ஸமியாநுஸந்தித்தது. ஆகை யாலிவ்விரண்டும் ஞ்யோதிஷயில்விசேஷதமம். (ஸமஸ்தாகாஸ்தி) அ ளவில்லாத யாகங்களைச்செய்தருளினவர், என்றதால், ஆசா ர்யத்வத்திற்கு ஸவஸ்யமான ஶ்ரோத்ரியத்வம் இங்கு ஸமநமெ னக்கூறப்பட்டது. ஸாமர்த்யமாவது, ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் தேவஷியான ஸ்ரீநாரதபகவான் ஸுதிக்ஷ்ணஸமயாவேதா:?" என்று யுதிஷ்டிரனைப்ப்ரஶ்நம்பண்ணி இதற்கு ஸயத்தையும் மேல் தாமே "அக்நிஹோத்ரஸமயாவேதா:" என்றருளினார். எ ன்றயிதனுல் ப்ராஹ்மணனுக்கு ஸர்வப்ரதானமான வேதா த்யயனத்திற்கு அக்நிஹோத்ராதிகளே ஸமமாயின. இங்ஙனல் லாது, திவ்யதேசங்களில் ஹாமவதர்களைப் ப்ரதிகரித்து ஸா ஸாரர்களுக்குமுன்பு வஸ்ததேவர்கள்போல் செல்வதும் உத்கோஷம் செய்வதும் இதனுல் தேவாநாம்வியர்களாய்த்தீரு வதுமல்ல. தேவாநாயாதேதேயில் ஜவிக்கவேண்டுவதும் ஸா க்ஷிகபாஸியோடுராஜஸூத்ராவராயஸம்ஹாவனையில்லாதிறே. ஸ்ரீவைஷ்ணவவிஷயத்தில் ரீத்யாவும் "வஸிஷ்ட யோஸஸஜ ப்ரவணாநு" என்றஞ்சினன். இவ்விதம்ராஜஸதாஸேஸகாயேரா வயோமியன்றிக்கேஸமீதஸாஜஸமவேதஜாதரென்றுயிற்று. (வாதிஹம்ஸஜமஸேகு) உபநிஷதர்த்தங்களை ப்ரதிகூலமாய் வாதிக்கின்ற ஸமேத்திவ்யாதிகளான வாதிகளாகும் ஹம்ஸ ங்களை விதூரணம் செய்வதற்கு நீருண்டமேகம் போன்றவர்; இதனுல், வேதஶிரஸ்ஸான உபநிஷதர்த்தஸாரஸ்வதஜ்ஞரென் என்றாயிற்று. அன்றியும், ஸமீதஸாஜஸஶிரஸ்வேதவிஜ்ஞாதா வெனவும், ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸிஸரெனவும், ஸூரயெனவு மாயிற்று. (காஞ்சீ) மேலும், திருக்கச்சிநகராகும் ஸமிஜாததே ஶவாஸஜநிதஸகோத்தரரென்றபடி. (வடாம்பா) இப்படிதே

ஸஹவாஸத்தால் கிடைத்த ஸகோத்ரத்தையுடைத்தாயிருத்தலால் ஸர்வேச்வரனான எம்பெருமானும் திருவுள்ளம்பற்றிய குளும்படியான ஸம்பந்தகௌரவத்தில் நிர்வாஹம்செய்தருளிய ஸவம்ஶீயர். இது குலத்தால் வந்த திருநாமம். இவ்விதம் கச்சிக்கடாம்பு வென்றதால், குடியும் குலமும் கோத்ரமாயுள்ளவரும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்பந்திஶிஷ்யரும் "ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநநிதிர்யதிநாதஶ்ரீஹஸ்திஶைலேஶ்வரப்ரியஶ்ரீமான்" என்ற வர்த்தமாநஸூக்தியின்படி உடையவர் திருவடிநிலையுமான ஸ்ரீவேதாந்தோதயநாராயணரும் கிடாம்பியாச்சான் திருமேனி ஸம்பந்தமிவருக்கு ப்ரகாஶிதமாயிற்று. இங்கு "ஸதிஸந்தேஹாதிநயஸம்பந்தஸம்ப்ரதிபத்தி:" என்றந்யாயத்தைஸ்மரிப்பது. (ஸூத்ர) இப்படி ப்ரஸித்தவித்யாஸ்ரோதஸாபிஜாத்யாதிஸம்பந்தரான (ஸ்ரீராமாநுஜஸித்தாந்தேந்த்ரோ) நாமதேயமுமில்லாதே அழகிய ஆத்ரேயவம்ஶத்துள்ள இராமானுசனென்னும் ஸநாதநபூர்வரென்றபடி. இத்திருநாமமும் ஆத்ரேயஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு "அப்புள்ளாரோயிவர்" எனப் பெரியோர்புகழ்ந்து அருளிச்செய்தது. ஆனதாலிதேயிவர்கிடாம்பியப்புள்ளாரெனப்ரஸித்தராயது. இந்தமௌரஸநிர்வாஹமும் பலதலைமுறைகளில் அவிச்சின்னமாயும் ஓரான்வழியாயும் வந்தபடியால் ப்ரஸித்திக்கு ஹேதுவில்லாதேமேல் ஸமாஸ்ரிதரெனப்பேசப்பட்டது. ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டராதலாலும் ஸமாஸ்ரிதரென்றுபொருள். குலத்தளவேயல்லவோகுணமுமாகும். ஆனதுபற்றியே இவ்வப்புள்ளாரை வித்யாஸ்ரோதஸாபிஜாத்யஸம்பந்தரெனக்கூறியது. இங்கு "ஜாயதேநாமதேயாநாம் பாஞ்சராத்ரே நாமதேயக்ரியா । கர்ணோர்நாமதேயாநாம் தேவகாமதேயாஸ்யாஹநாந்தரே ॥" என்றநீதியைநினைப்பது. இங்ஙனல்லாதே சிலர், வர்த்தமாநஸ்ரீயிலே உள்ளங்கையுகந்தனுயனாயிருந்து, பிறகு பெரியதிருமலைநம்பிகளால், திருவிலைச்சினை தேஹாவஶேஷம்முதலியவைகளைக்கொண்டுஸ்ரீவைஷ்ணவதீக்ஷைபெறப்பெற்று, அப்பொழுது ஸ்ரீகோவிந்தபட்டரென்றும், எம்பாரென்றும் திருநாமத்தையுடையவராய் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்

திருவடிவாரத்திலேயே தத்வார்த்தராய் ஜீவதசையைக்க ழித்தருளினரென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யஸ்ரீபாஷ்யவேதார்த்தஸங்க்ர ஹாதிகாலக்ஷேபங்களை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளில் செய்தருளினர் என்றும் கூறுகின்றனர். இவ்வெம்பாருடைய ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையிப்பொழுது இரண்டுவகையாயிற்று. இதையோரான்வழியென்று ஸம்ப்ரதாயிகள் கூறிக்கொண்டாடுவர். எவ்விதமாகிலும் பௌராணிகர்கள் எம்பாருக்கு நேரில் உடையவர்ஸன்னிதியில் திருவிலச்சினமுதலியவைகளுண்டெனக்கொள்ளார். ஆகையால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸன்னிதியில் செவிதாழ்த்திய கிடாம்பியாச்சான் தமது காலக்ஷேப பரம்பரையாய்ப்பெருக்கினதுபோலல்ல காணெம்பாருக்குக்கிடைத்த உபதேசபரம்பரை. இங்கு ஸம்ப்ரதாயமென்றதற்கு, "ஸம்யக் உபதேசபரம்பரயாஸாரஹஸ்யம்ப்ரதீயத இதி ஸம்ப்ரதாய:" என்றநிர்வசநத்தைஸ்மரிப்பது. எம்பெருமானாரும், எம்பாரும், ஆழ்வானும், பிள்ளானும், ஆச்சானும், முதலியாண்டானும், ஸ்ரீபட்டரும் ஸமகாலமாயிருக்க, உடையவர்தாமுமுபதேசித்தருளாதே, ஆழ்வானைக்கொண்டுமுபதேசிப்பியாதே, எம்பாரைக்கொண்டு ஸ்ரீபட்டருக்குஉபதேசிப்பித்ததென்? இதனுண்மை கேவலம்ஶிஷ்யாசார்யக்ரமமாகவுபதேசித்து அபரோக்ஷவிஷயமாம். இந்த ஹேதுவைக்கொண்டே ஸ்ரீபட்டர், எம்பாரையும், ஆழ்வானையும் சேர்த்தனுஸந்தித்தருளினர். இங்ஙனில்லையாகில் எம்பாருக்குப் பெரியதிருமலைநம்பிகள் ஸம்பந்தத்தைப் பற்றி ஸ்ரீபட்டருக்கும் உடையவர் ஸம்பந்தமில்லையாகும். கவியை கட்டுவது வளவர்ணவர்ணநாமரூபமாயிருக்கவேணும். விதயமான வைதிகஸூம் தலைக்கட்டாது. காலக்ஷேபத்திலாழ்வானும், அயத்திலெம்பாரும், ரஹஸ்யார்த்தாதிகளில் உடையவரும் ஸ்ரீபட்டருக்கு ஆசார்யர்களாயினர். இப்பட்டருக்குப்பின் இப்பரம்பரையில் ஆசார்யத்வத்தை நிர்வஹிக்கவந்தவர் கர்ணாடகஜாதீயரான மேனாட்டுவித்வான். இவர் திருநாமம் நம்பெருமாள்ஜீயர். இத்திருநாமம் சுருங்கிச்சுருங்கி நஞ்சீயர்எனவாயிற்று. ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலே வேதாந்தி

http://acharya.org

யென்றவர். இந்த நஞ்ஜீயருக்கு ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிஸம்பந்தம் ஸாக்ஷாத்தாயுண்டென்பது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் சரமஸ்லோகாதிகாரத்திலுள்ள, ‘பெரியஜீயரும் ஸ்ரீபராசரபட்டார்யசரணௌ ஸம்ச்ரயேதி’ இத்யாதியாலே ஸம்ப்ரதாய விசேஷஜ்ஞாபநார்த்தமாக குர்வநுஸந்தாநாதிகளைப் பண்ணி’ என்று தொடங்கி “என்றருளிச்செய்தார்” இத்யாதிமான வாக்யங்களால் ஸ்பஷ்டம். சிலர் இங்கு விரோதபரிஹாராதிகாரத்திலுள்ள ‘ஆச்சான்பக்கலிலேகேட்டு நஞ்ஜீயர் ஸம்க்ரஹித்தார், ஸ்ரீஸூக்திஸஹஸ்ரத்திலே பெரியஜீயரும் அபேக்ஷிதார்த்தங்களெல்லாமுபபாதித்தார்” என்ற வாக்யங்களைக் கொண்டு நஞ்ஜீயரை ஸாக்ஷாத்தாகக்கிடாம்பியாச்சான் திருவடிஸம்பந்தமுள்ளவராக்கப் பார்த்தார்கள். இவ்வாக்யங்களின் வ்யாக்யானத்திலும், “அபூர்வஸூக்திவிஸ்தரஸ்யாஸ்ய இதி ஸூசநாய நஞ்ஜீயர் ஸம்க்ரஹித்தாரித்யுக்தி:” என்றதால் எம்பார் பட்டர் இவர்களுடைய பரம்பரையை அநுஸரித்தவர் நஞ்ஜீயரென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இங்கு ஆச்சான் என்ற பதத்திற்கு வ்யாக்யாதாக்களெல்லாம் கிடாம்பியாச்சானென்றே வ்யாக்யானித்தார்கள். என்றாலும் விசேஷார்த்தங்களைமட்டில் கிடாம்பியாச்சான் ஸந்நிதியில் செவிதாழ்த்தியிருக்கக் கூடும். இதனால் நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீபட்டர்திருவடி ஸம்பந்தமில்லாதவரென்றாவது, ஆச்சான் திருவடிஸம்பந்தமேயுள்ளவரென்றாவது கூறவிடமில்லை. சரமஸ்லோகாதிகாரத்தில் குர்வநுஸந்தாநாதி என்று வாக்யமிருப்பதால் ஸாக்ஷாத்குரு ஸ்ரீபட்டரே யென்பதற்குக் கிஞ்சித்தேனும் ஸம்சயமில்லை. இவ்விஷயத்தில் செய்த சிலருடைய அதிவாதங்களெல்லாம் ஸூக்ஷ்மஜ்ஞராகாதருஷிகளுடைய விததைதிஹ்யப்ரதிபாதகமான குருபரம்பரை புஸ்தகத்திலெழுதப்பட்ட கலிவருஷக்கணக்கால் வந்தனவாம். இப்படி பூர்வாபரவிரோதமாய் ப்ரதிபக்ஷியொருபுஸ்தகத்தை யெழுதிக்கொள்வதும், அதற்கிணங்கவாக்யபேதங்களை யமைத்துக்கொள்வதும், அதனால் ஸாதுஹிம்ஸையுண்டாவதும், ஒடுவில் ஜநத்திற்கே அநர்த்தம் விளைவதும்

http://acharya.org

ஸவிஶேஷிதங்களையொழிய வேறில்லை. இப்படி நஞ்ஜீயரையும் ஸ்ரீதேஶிகரும் அங்கீகரித்தருளிச்செய்தது "ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தவர த்விஹம்ஸாம்பவாஹவரதாசார்யாதிகள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்" என்றாற்போல் விஶேஷ்யமன்றிக்கே ஸ்வஶேஷிநிஷ்டராகத் திருவுள்ளம்பற்றியென்பது, ஸ்ரீஸம்ப்ரதாயபரிஶுத்தியில் ஸ்பஷ்டமாகக்கடவது. இந்த நஞ்ஜீயரை ஸ்வாசார்யராகக் கொண்டு இவருக்குப்பின் ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிர்வாஹகராய் வந்தவர், சோழநாட்டுநம்பூர் வரதார்யரான கலிவைரிதாஸனென்ற நம்பிள்ளை. இவர் தமது ஆசாரியரான நஞ்ஜீயரை பட்டரோடும், பட்டரை எம்பாரோடும், எம்பாரை உடையவரோடும் சேர்த்தனுபவித்தார். இவரிடையில் முதலியாண்டானாகும் தாஶரதியோடும் ஆழ்வானோடும் கூட்டியனுபவிப்பது ஸூஹ்ருஜ்ஞாநகாத்ருஷ்டிகளின் ஸங்கேதம். ஸ்வஸூக்திகளோ "விஷ்ணுஶ்ரீவத்ஸநாதௌ ஸம்ஶ்ரிதஶ்ரீநாதஶேஷாந் ராமாநுஜநிர்ணயதியாவிஹாரகாந் | வேதாந்தார்த்தம் கலிவைரிதாஸம் ஶ்ரீக்ருஷ்ணபாதாஶ்ரயம் ஶ்ரீரங்கேஶ்வரகைங்கர்யநிரதாந் ஸஜ்ஜநாந்" என்று ஆண்டானையும் ஆழ்வானையுமிடையிடாதே அநுஸந்திக்கின்றார்கள். இது ஸத்ஸம்ப்ரதாயக்ரமம். இவ்விதம் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தனை ஸிக்ஷித்தபின் அந்தநம்பிள்ளைக்கு ப்ரியஶிஷ்யர்களாவார் இரண்டு க்ருஷ்ணபாதர்கள். இவர்களுள் ஒருவர் சோழநாட்டுச்சேங்கநல்லூர் வரஸூரியரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை. மற்றவர் கௌஶிககோத்ரஶ்ரேஷ்டரான குமாண்டூர் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. இவ்விருவர்களுக்கும் ஸமமாகவே ஸமஸ்தவிஷய ஜ்ஞாநங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபின்பு இவ்விருவரும் ஆழ்வார் அருளிச்செயலாகும் திருவாய்மொழியின் ஆராயிரப்படிக்கு வ்யாக்யானமாக வோரோர் க்ரந்தத்தை யருளிச்செய்தார்கள். இந்த க்ரந்தமான துயிரண்டுவகை. அவற்றுள் (௩௬௲) கிரந்தமுள்ள ஸ்ரீஶ்ருதப்ரகாஶிகைக்கிடான வ்யாக்யானம் பிற்காலங்களில் மணவாளமுனிவரால் ப்ரவசனம் செய்யப்பட்டது. அதனிடையில் க்ரந்தம் ஶ்ருதமானதால் வேறு ஸ்ரீகோ

http://acharya.org

ஸங்களெழுந்தருளப்பண்ணுவது அஸாத்யமாயிருந்து ஒடுவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையினிடம் ந்யாஸமாய் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனதுபற்றி ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்திகளுக்கு பயமும் நவீநமாய் ஸேவனம் செய்வதற்கும், உள்ளதை அந்யதாகரணம் செய்வதற்கும் அநர்ஹமாயிருந்தது. ஆனதாலேயே நித்யஸூரி என்றதை நித்யஸம்ஸாரியென திருத்திப்பணிகொண்டாரென்பது நிஶ்சயம். இப்படித்திருத்தினதற்குக்காரணம், வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை ஸவாஸனமாய் த்யாகஞ்செய்யவேண்டியேயாம். அதெவ்விதமெனில், நித்யஸம்ஸாரியாயிருப்பானொரு வைதிகனு வர்ணாஶ்ரமவதியாய், அதேஜந்மத்தில் பகவதாஶ்ரிதனானபொழுது அவனது ஜாதிபோய் ப்ராஹ்மணவைஷ்ணவனாலும் வந்த்யனாகிறான், என ஸ்தாபனம்செய்ய திருவுள்ளம்பற்றி முடிவில்திருப்பாணாழ்வார்முதலிய நித்யஸூரிகளைப்பறத்திருமேனியெனப் பர்யாயமாய்க்கூறியருளியதாயிற்று. ஸாதர்ம்யமாயிருக்குமது த்யாஜ்யமாவதுபோலன்றிக்கே, ஜாதிப்ரஷ்டனான வைதிகன் வைஷ்ணவனானபொழுது தேவதீர்த்தாதிகளில் ப்ராஹ்மணாதிஸேவ்யனானென்று காட்டவும், புதிதாயொருகதையையும் மதத்தையும் கட்டவும் காட்டியதே நித்யஸம்ஸாரியென திருத்தியதென நிர்ணயிக்கத்தக்கது. இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அபஶூத்ராதிகரணத்தின் அஜ்ஞதையாலே வந்த பணிப்பு. ஆதலாலிது ஸ்ரீபாஷ்யவிருத்தம். ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப்பரக்க ஸ்ரீதேஶிகன் அருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தை மேல்வரும் ப்ரகரணங்களில் பரக்கப்பேசுவோம்.

இப்படி இவ்வாஸ்ரம ப்ரவர்த்திகளுக்கு உள்ளபடி உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாததாலேயே ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் அவிஶ்வாஸமும் அஶ்ரத்தையும் மேலிட்டு தம் தம்மகங்களிலுண்டாகும் ஸமஸ்யஸமஸ்தங்களிலுங்கூட ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்பாவனையைச் செய்யாதது. இது ஸ்ரீபட்டர் திருமேனிஸம்பந்தமுள்ள திருமாளிகைகளில் மாத்திரம் ஸ்ரீதேவப்ரகாஶிகாசார்யத்தால் தங்களுக்குவந்த ஸ்ரீபாஷ்யாப்யாஸத்தை முன்னிட்

http://acharya.org

டு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்ஸம்பாவனை செய்தருளப்படுகின்றது. ஆலய முகஜீவ்யமாதல்பற்றி உடையவர் ஸூத்ரபாஷ்யவஷிகளால் ஸேவ்யராகின்றார். அல்லது உபஜீவ்யஸ்தாபகத்வத்தைப்பற்றியல்ல. மேலுமிவர் இராமானுசநூற்றந்தாதியையும், யதிராஜஸப்ததியோடுகூட்டாது கேவலமோர் காவ்யமாக்கினார். இவையெல்லாம் ஸத்வதீ: தங்களுக்குள்ள உடையவர் ஸம்பந்தத்தை ஊர்ஜிதமாவிஷ்கரிக்கவேண்டியாலகற்றியதாம். அதாவது மணவாளமுனிவர் பக்கலிவர்களால் உபஜீவ்யஸ்தாபகத்வத்தின் ஸூசனை மாத்திரமாம். ஆகயிவ்வளவாலிவர் உடையவர் திருவுள்ளத்திற்குகப்பில்லாதும், சரமவ உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாதும் தீர்ந்தனர். ஸ்ரீமதராமாநுஜஸம்ப்ரதாயஸம்ப்ரதாயங்களெல்லாம் உபநிஷத்ஸங்கதங்களாகையால், ப்ராக்ருதஸ்தியாயத்ஸ்யாத்ஸதிவாதகளையங்கள் விநயாஹிநேதாக்களுடைய விதமெய்த்துஹ்யஸூரிகளால், விஹிதங்களாயின. தனியனும், மற்ற வசநங்களும் கவிகள் ஸ்ருஷ்டிகளாம்பொழுதே ஸ்ருஷ்டங்களாம்.

மேலும், நம்பிள்ளை நித்யஸம்ஸாரிகள்பக்ஷங்களை யருளிச்செய்தாரென்பது யதார்த்தமெனில் இப்பிள்ளை ஸந்நிதியில் நேராகச்செவிதாழ்த்திய பெரியவாச்சான்பிள்ளை தமது வ்யாக்யானத்தில் ‘‘பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலந்தரும்’’ இத்யாதிபாசுரவ்யாக்யானத்தில் ‘‘ஜந்மத்தால் வ்ருத்தத்தால் குறைந்தானொருத்தனுக்கு ஸமவஸ்தம்பந்தமுண்டானால், அவனையிவையுடையானொருத்தன் தாழநினைக்கக்கூசவேண்டும்படியாயிற்று ஸமாகமஸ்வபாவமிருக்கும்படி, ஆனால் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையேயெனில், அதுஜாதிநிபந்தந ஸம்ஸ்காரவைதர்மணநிபந்தனை’’யென்றுநிஷேதித்தார். ‘‘குலந்தரும்’’ என்றதும், ‘‘பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்த்து’’ என்றதுவும் தொண்டைக்குலத்திலுத்கர்ஷம் சொன்னபடி’’ என்றருளிச்செய்யக்காரணமில்லை. ஆகையால் பிள்ளை திருவுள்ளம் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய வேதகப்பொன்னிதர்சநவிலக்ஷணத்திலும், ஈட்டிலுள்ள நித்யஸம்ஸாரிகள்விதாநத்திலும்

http://acharya.org

நோக்கேயில்லையென்பது கருத்து. இவையெல்லாம் "சித்ர வர்த்தி" யென்ற நமது க்ரந்தத்திலும், "ஸர்வ ஹஸ்தாமலக ப்ரகாஶ" மென்ற க்ரந்தத்திலும் கண்டுகொள்வது.

இவ்வர்த்தத்தை ஶ்ரீக்ருஷ்ணபாதஸூநுவான பிள்ளைலோகாசார்யரென்ற தேசிகர், தமது வசநபூஷணத்தில் ௬௪-வதுவாக்யந்துடங்கி "அதிலேயொன்று அவர்கள்பக்கல் ஜந்ம நிரூபணம், இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநஸ்ம்ருதியி லுங்காட்டில் க்ரூரம். அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோ டொக்குமென்று ஶாஸ்த்ரம்சொல்லும்" என்றவாக்யங்களால் சில ஆழ்வார்கள் ஜந்மம் ஜகந்மமென ஸமித்தத்தில் நிர்ணயித்தருளித்தப்ரஸங்கம் இஜ்ஜந்மத்தை நிரூபணம்பண்ணுவது மாத்ருயோனிபரீக்ஷையோடொக்குமென்றருளினர். இவ்விடத்தில் "ஶோதநாஸ்ஸவிஜநாஸ்ஸ்ர ஸ்ம்ருதிரபி தீப்ரகீர்த்திதோ ஹ்ருத்வராதயம்" என்ற ஶ்லோகத்தை யனுஸந்திப்பது. இவ்வித மருளிய ஜந்மநிரூபணஸ்ம்ருதிநிஷேதம் ஔஷதஹேவாஸ யத்தில் பஞ்சவர்ஷ வித்தநிஷேதத்தைச்சொன்ன விசித்ரக ன் கணக்காகடொக்கும். இவ்வாக்யங்களின்வ்யாக்யானத்திலும் மணவாளமுனிவர் "அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷம்யவித் தசிதிதநம் । மாத்ருயோநிபரீக்ஷாயாஸ்துல்யமாஹுர்மநீஷிணஃ ॥" என்று ப்ரமாணித்தார். ஆகயிவ்வளவும் நம்மாழ்வார் துடக்கமான சில ஆழ்வார்கள் பக்கலிவர்கள் ஓரோர்ஜாதியை யிசைந்தாராயிற்று. என்றிவ்விதமேற்பட்ட ஸாதகபரிசுத்தங் களை யெல்லாம், யதிவரசரணஸரஸிஜரோகிஹ்ருதயவைபவா திகளிஜக்ருஷ்ண யோகாசார்ய ஶ்ரீஶைலேஶவரயோகிகளெ ன்று அநந்தமாய்க்கட்டிய தேசிகவரவரைபோலன்றிக்கே ஓரான் வழியாய் உடையவர் கிடாம்பியாச்சான் துடங்கி கிடா ம்பியப்புள்ளார்வரையில் ஸத்ஸம்ப்ரதாயாகதமாய்வந்த அர்த்தவி ஶேஷங்களையுடைத்தான அவ்வப்புள்ளார் ஶிஷ்யரக்குப் பா த்ரஸூத்ரரான ஶ்ரீவேதாந்ததேசிகரும் இவ்வாழ்வார்களை "அ ம்ஶமாகவொருஅவதாரம்பண்ணி" எனவருளிச்செய்தார். இவ்விதம் அவதாரம் என்றபொழுதே, ஆழ்வார்களும் ஸ

http://acharya.org

ஜவானைப்போல் ஜ்ஞாநஸங்கோசமில்லாதும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமயமில்லாதும் ‘நதஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:, மாம்ஸமேதோஸ்தி ஸம்பவா’ இத்யாதிகளிற்படியே அப்ராக்ருததிவ்ய திருமேனியோடும், திவ்யபூஷணங்களோடும் கூடினவர்களெனவாயினர். அவ்வகை தீர்த்தஸேவாதிஸம்பந்தவிஶிஷ்டஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரல்லர்காண் என்பதைக்காட்டவே (ஸதாசார்யப்ரஸாதாத்) என்றதால் கூறப்படுகிறது. மேலுமிவ்விதம் அருளிச்செய்தபொழுது இவ்வுபதேஶம் கேவலம் ஶிஷ்யஸ்துதிக்கு மாத்ரமின்றிக்கே உத்தேஶ்யஸம்ப்ரதாயஸ்துதிக்கே ஹேதுவாயிற்று. ஆகையால் அந்த தீர்த்தம் ஆசார்யபரம்பரையாக வந்த ஆஜ்ஞையால்கட்டியதே.

(ஸதாம்பவித்ரம்) எம்பெருமானார் திருவடிகளையாஶ்ரயித்த ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் சிறந்ததும், ஸகலவைதிகஶாஸ்த்ரஸம்மதத்தால் மநஶ்ஶுத்திஹேதுவாகிற பவித்ரமான ஸம்பந்தத்தை ப்ரகடனம்செய்தபடியால், அந்த ஸ்வரூபமாகவே விளங்குகின்றனர், அல்லது ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரான ஸத்துகளுக்குள் மாசற்றவர், அதாவது:— அவஸ்தாத்ரயாகலனையன்றிக்கே ஸ்ரீகோஶாதிஜாத்யவித்யாஶ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத்ஜ்ஞான வைராக்யாநுஷ்டானவிநய ஸௌஶீல்யதர்மவதக்ருதஜ்ஞதாதிகளால் ஆஜாநஶுத்தர் என்றபடி. இதனால் வம்ஶம் ஒரு ராஜஸேவாம்பவஸ்திதியையும் தந்நகரம் வேறோர் வாரமேகோஷ்யஸ்வேஷமுமில்லையென்றது ப்ரதர்ஶிதம். மேலும் (ஜ்ஞாநாதார) மோக்ஷவிஷயகமானஜ்ஞாநத்திற்கு அதிகரணஸ்தாநமாகிய (விஶேஷ) பதார்த்தங்கள்போலன்றிக்கே விஶேஷமான வாஸிஷ்ட்யத்தையுடைய (ராஜிவந) ஆதித்யஸமவதாரங்களிலொன்றாகியும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஆஶ்ரயித்து அதை ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைக்கொண்டு கிடாம்பியாச்சானுக்கு ப்ரஸாதித்து அப்பரம்பரையாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் பெற்று ஆஶ்ரயித்து, அவர் தமதருளால் உபதேஶவாத்ஸல்யத்தைக்கண்டு ப்ரஸாதித்தருளியதுமான ஞானப்பிரானாகிய ஸ்ரீமத்ஸ்வப்பெருமாளிடமிருந்து (லப்த) அவரதருளால் பெறப்பட்ட (ஜ்ஞாநஸ்ரு

ஷாயார்த²ம்) தி³வ்யமான பராவரஜ்ஞாநமாகும் திருவாராதனத்தோடுகூடியவரும், (தா³ஸ்யக:) அப்படி க்ருதார்த²மான, அதாவது:— ப்ரத்யக்ஷாவிரோத⁴மன்றிக்கே, த்³ருஷ்டாநுமாநவிரோதி⁴தாதி³ப்ரமாணாந்தரபா³த்⁴யமன்றிக்கே, ராஜஸஶாஸ்த்ரபா³த்⁴யமன்றிக்கே, நீசோபாஸ்யாபா³த்⁴யமன்றிக்கே, தே³வதாந்தரோபாஸநாப³த்³த⁴மன்றிக்கே, ஶுத்³த⁴ஶ்ரீஹயக்³ரீவ ஸமாஶ்ரயணப்ராப்தமென்றபடி. இவ்வெம்பெருமானை "ஜயதி லக்ஷ்மீஹயக்³ரீவ நரநாராயணக்ருஷ்ணாதி³ ஸர்வாவதாரவிஶேஷங்களு" மென்று ஸர்வநாயகராய்படித்து, இவை "ஸாத்த்விகர்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்குமென்று ஸ்தவத்ரயத்தில் ஸம்ப்ரதா³யக்ரமத்தில் ஶோகாவஹாரணுமிசைந்தருளினர். "ஹயக்³ரீவ தே³வம் யதி³ ஸேவ்யாவதி ஸேவ்யக்ருதிந:" என்று ஸ்ரீவாதி³ராஜயதி என்ற வைஷ்ணவரும் யாத்ரைக்ஷையில் ஸ்ரீஹயக்³ரீவப்ரஸாத³ம் பராவரதத்த்வார்த²ஜ்ஞாநஹேதுவென ஒப்பினர். ஸ்ரீதே³ஶிகனும், ஹம்ஸஸத்யஹயக்³ரீவநரநாராயணனென்று ஸர்வநாயகனாய் அருளிச்செய்தனர். மேலும், (ஜ்ஞாநவிஶேஷ) ஸாக்ஷாத்விஷயக ஸ்வரூபாதி³வைபவபாரஷயவிஷயக விஶத³ஜ்ஞாநவிஶேஷத்தால் (ஸ்பஷ்ட) வ்யாப்தமான (ஸர்வேஷாம்) ஒருவராலும் எப்பிரகாரத்தாலும் ஸாஸ்த்ரமான மிகவும் மேன்மையுள்ள தாஸ்யஸஜ்ஞாநாநந்த³மான (வைராக்³ய) தே³வதாந்தரப்ரயோஜநாந்தரங்களிற் பற்றின்மையாகும் விரக்தியினுடைய (ரூப) ஸ்வரூபத்தால் (உஜ்ஜ்வலம்) ப்ரகாஶமானராய் எழுந்தருளியிருக்குமென்றபடி. சிலருக்கு இந்த ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் கலஹாதி³களுக்கேதுவாகும், சிலருக்குச்செருக்கிற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸத்துக்களுடைய உபஹாஸத்திற்கேதுவாகும், சிலருக்கு அதிவாதத்திற்கேதுவாகும், சிலருக்கு ஸ்வாநயநஹேதுவுமாகுமாம். இங்ஙனன்றிக்கே ஸமஸ்தநாஶகமாகும் ஸாக்ஷாத்மோக்ஷத்திற்கு விரோதிகளான விஷயங்களை வெறுப்பதாகிய ப்ரதிகூலவர்ஜனத்திற்கேதுவாயிற்றென்பதிதன் திரண்டபொருள். ஆகயிவ்வளவால் "ராகாநுஜ்ஞாபகம் ஜ்ஞாநவைராக்³யபூ⁴ஷணம்" என்

http://acharya.org

ர ஸம்ப்ரதாயம் வ்யாக்யாதம்.

மேல்அடுத்த ஶ்லோகத்தால் உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுவ தாவது:—

(ஸ்ரீமதே வேங்கடநாதாய) ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு மூலமான ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உடையவர் மங்களாஶாஸனஞ்செய்தருளிய ஶ்ரீநிவாஸனாகிற திருமலையெம்பெருமானாகியும், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்வாராஶ்ரயித்ததுமான திருமார்பைவிட்டகலாத திருவையுடைய திருவேங்கடமுடையானது, இங்கு ஆசார்யஸார்வபௌமரும் ஸ்வாசார்யஸமாஶ்ரயணகாலத்தில் ஆசார்யநியமநபரம்பரமாய் அநுஸந்திக்கும் பாசுரமும் “அகலகில்லேன்” என்றதுபற்றி யிவரடைக்கலம்புகுவதும் திருமலைத்திருவேங்கடமுடையானே. இதன் ப்ரமாணங்களெல்லாம் மேல் ப்ரபத்திவாதத்தில் பரக்கக்கூறப்படும். (தீர்த்தஸேவ) உத்ஸவமான புறட்டாசித்திருவிழாவின் அவப்ருதோத்ஸவமான ஸ்வஸ்யாவப்ருதமாகிய விஷ்ணுதேவதாகமும் ஶ்ரவணமுமான திருவோணத்திருநாளில் (தஸ்ய ஸந்நிதௌ) அந்தத்திருவேங்கடமுடையானுடையவே, இங்குள்ள ஸர்வகாலம் ஐகாந்த்யதாவ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது, (க்ருபா) அநந்தஸோமயாஜியார் செய்த ஸேவாவிஶேஷமாகிய ஸந்தோஷத்தாலுண்டான ஸங்க்ருபையால் (ஜாதம்) ஸ்ரீவைஷ்ணவஸத்விஷ்ணுநாமயா மந்நஹமவத்ராமாநுஜாதிகளைப்போல் அவதரிக்கப்பட்டவரும் (அநவம்) ஸத்வைகஸ்வபாவமான பாவத்தையுடையவரும், ஆனதாலேயே (ஸர்வார்த்தஸித்தம்) நிஸ்ப்ருஹர்களாய் கேவலம் ஆத்மோஜ்ஜீவநநிமித்தகஸேவாகாங்க்ஷிகளாய் ஸர்வ ஸாமர்த்யவான்களான ப்ரஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்வாமிப்ரஹ்ருதிகளாகிய ப்ரஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யஜநங்களால் ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டவரும் (ஸ்ரீரங்கேஶ) திருமலையெம்பெருமான்போல் அருளமுதம் பொதிந்த கோயிலெம்பெருமானுடையவும் (க்ருபாத்) பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், ஸ்ரீஸேநாபதிஜீயரும், பிள்ளைலோகாசார்யரும், வாதிகேஸரியென்ற பெயரைத் தானேசாற்றிக்கொண்ட ஆசார்யஹ்ருதயவ்யாக்யாதாவான அழகியம

http://acharya.org

ணவாளப்பெருமாள்நயினாரும் ஜீவதெஶெயில் கோயிலிலெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, க்ருஷ்ணமிஶ்ரனென்றவோர் அத்வைதி விஶிஷ்டாத்வைதமாகும் உடையவர் தர்ஶநத்தின்பேரில் ப்ரதிவாதம்பண்ண, அதைநிரஸித்து ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடையஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம்செய்யவிரகற்று திரஸ்ம்பிடித்து ஸங்கிதநாமஸங்கீர்த்தனம்போல் ஸேவைஸாதித்தருளிய பொழுது, ஸ்ரீரங்கநாயகனுடைய ஶாஸனத்தை சிரத்தால் வகித்து கவிதார்க்கிகஸிம்ஹரையாய் திருக்கச்சிநகரிலிருந்து எழுந்தருளிக்கோயிலேறிப்பெரிய பெருமாள் ஸந்நிதானஸாக்ஷிகமாக மற்ற வித்வான்களும் ஸாமாஜிகர்களாய்ப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே ஸ்ரீதேஶிகன் அக்கிருஷ்ணமிஶ்ரனை வாதத்தால் ஜயித்துஸ்ரீஸம்ப்ரதாயஸம்ரக்ஷணத்தைப் பண்ணிப்ரதிஷ்டாபநஞ்செய்து, தந்நிமித்தமாக கவிதார்க்கிகஸாரஸ்வதர் முதலியபிருதுகளையும் செய்தருளிய ஸம்ப்ரதாயநிர்வாஹகத்வத்தையுங்கண்டு ஸ்ரீ அழகியமணவாளனுக்குப் பரமக்ருபையுண்டாக அக்க்ருபையால் ப்ரஸாதமான (வேதாந்தாசார்யர்) வேதாந்தாசார்யரென்ற ஸார்த்தகமான திருநாமத்தின் தன்மையென்ன, (ஸ்ரீபாஷ்யம்) யதாஜாதர் போலன்றிக்கே ஆசார்யனிடமிருந்து ஶ்ரவணம்பண்ணியருளியப்படி ஆசார்யாதிகளன்றிக்கே யதாவத்தாய் ஶ்ருதமான ஸந்நிதியில் ஸஞ்சாரவாய்ச்செல்லுகிற ஒழுக்கம்முதலிய கல்யாணகுணங்களால் (ப்ராதம்) ஸாம்ப்ரதாயிகமான ஸர்வஶ்ரேஷ்ட்யமுள்ள (தம்) அப்படிப்பட்ட நித்யஸூரியாயும் கவிதார்க்கிக அவதாரமாயுமுள்ள திருவேங்கடமுடையான் கண்டையின் அவதாரவிஶேஷமான (வேங்கடநாயகார்யம்) ஸ்ரீவேங்கடநாயகார்யனென்ற திவ்யதிருநாமமுடைய ஸ்ரீதேஶிகனை இங்கு, வேங்கடேஶ்வரஸ்ய ப்ரபாவகாரணங்களையும் ஸ்ரீதேவநாயகப்ரதிபாதிகமான ஸ்ரீஸூக்திகளையும் விளம்பிக்க ப்ரவ்ருத்த. ப்ராரம்பிகமாயெழுந்தருளியிருந்த இவரது ஸங்கல்பஸூர்யோதயம் ப்ரபந்நகமும் கருணா ஸமேதயம். அன்றியும் 'ஸூக்திநோதிஷி' இத்யாதி ஶாஸ்த்ராய

http://acharya.org

முள்ளவனும், ஸச்சிஷ்யவஞ்சகனுமானவோர் ஆசார்யாபாஸ
னாய், மாதவிடாய்தீர்ந்து ஸ்நாதையாய்வந்த, புத்ரனோடு
தாஸ்யனாக பாவிக்கத்தகுந்த சிஷ்யனுடைய பத்நியின் அடிவ
யிற்றைக்கையால் ஸ்பர்சித்து ஸங்கல்பிக்க, அதற்கு அவளுடை
ய கர்ப்பமுமிசைய, அதனால் ஒரு புத்ரன் அவதரித்தானெ
ன்று காரணனாயிருந்தவொரு ஜாஸ்வரமாயிகட்டிய ஜா
ஸ்வசிதம் போலன்றிக்கே, ஸ்ரீய:பதியான திருவேங்கடமுடை
யான் ஸ்வப்நத்தில் கொடுத்தருளிய திவ்யகண்டாவதாரத்தை வ்யா
ஜமாய்க்கொண்டவதரித்தவர் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனென்பது
இவ்வளவால் வ்யஞ்ஜிதம்.

ராவணனுடைய புறப்பாட்டில், இந்த்ராதிகளெல்
லாம் நாசோத்ர்களாய் ஒளித்திருக்க ஸ்ரீராமனொருவனே
அவ்விராவணனை ஜயித்தருள, அந்த ஹேதுவைக்கொண்டு
சாஸ்த்ரங்களில் மஹர்ஷிகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனே தேவதேவ
னென்று விதானம் செய்ததுபோல் பற்பலநாஸ்திகாசார்ய
ர்கள் திக்ப்ரமம் கொண்டிருக்க, அவர்கள் ஸமக்ஷத்திலேயே அ
க்கிருஷ்ண மிச்ரனென்ற மாயியை அநந்தஸோமயாஜியின் திரு
மகனாரொருவரே விஜயம் செய்தருளிநிற்க, அப்பொழுது பெ
ரியபெருமாள் "வேதாந்தாசார்யன்" என்ற அந்வர்த்தநாமதேய
மான திருநாமத்தை "பட்டருக்கு வேதாசார்யனென்றரு
ளியதுபோல்" ப்ரஸாதித்தருளினாரென்பதும், ப்ரதிவாதிக
ளுள்பட அஸ்வதந்த்ரிகளும் ஸ்ரீதேசிகனை வேதாந்தாசார்ய
ரென இன்னமும் அநுஸந்தித்து வருகின்றனர். ஏதேனுமோ
ர் திருமாளிகையில் பிறந்த புத்ரசிசுவானது, அந்த ப்ர
பந்நனுடைய வாத்ஸல்யத்தால் "கண்ணன்" என்றழைக்கப்ப
ட்டாலும் அச்சிசு ஸாக்ஷாத் கண்ணனாகாததுபோலன்றிக்கே,
ஸாக்ஷாத்ஈச்வரனுக்குப்போலும், வாஸுதேவனுக்குப்போலும், ராஜாவுக்குப்
போலும், ஸார்வபௌமனுக்குப்போலும், நாராயணனுக்குப்போலு
ம் அந்வர்த்தமான வேதாந்தாசார்யனென்ற திருநாமமிவருடைய
து. மேலும் இத்திருநாமம் இதரவாசார்யர்களுக்கும், ஸாக்ஷாத்
பாஷ்யகாரருக்கும், ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கும், மற்றெவர்க்கும்,

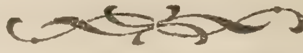
http://acharya.org

ச்ரேஷ்டதமமாய், பாஷ்யகாரராகிய இவருக்கே ஸஹவாஸ ஸ்வாமி யமென்பது "வேதாந்ததேசிகபதே விநிவேச்ய பாலம்" என்றவிடத்தில் ஸ்பஷ்டம். இதன்சீர்மை ப்ரஸந்நாம்பாபோன்ற மனஸ்ஸையுடைய ஸந்நாஷ்ருக்கே ப்ரமோதாஹமாயிருக்கும். ஆகயிவ்வளவால் "ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி" என்றபடி ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தியும், ஸூக்ஷ்மமான பரமோபாஸ்யமும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் திருவடிஸம்பந்தத்தாலேயே ப்ராப்யமென்றும் பரமகாருண்யாசார்யகோடிஸம்பந்தத்தால் ப்ராபகமென்றும் ஸித்தித்தது. "ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் ஸர்வஜ்ஞ" மாகிற ஸர்வஜ்ஞதையையுடையவர்களுக்கு உபதேசக ஸம்ப்ரதாய ந்யாயம்போலிவரது ப்ரஸாதம் ஸகலஹமாயிருக்கக்காரணம் இதை ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியத்தில் "த்ரிவேதீபுருஷோத்தமா" இத்யாதிகளாலருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட தேசிகனை (ஸமஸ்தகிந்த) பரிபூர்ணமானதும் டாசற்றதுமான பாண்டித்யத்தை யெப்பொழுதுமுடைய (ஸத) மேன்மையான, அல்லது நிலைக்கக்கூடிய, அல்லது சிறந்த, அல்லது ஸாரமான, அல்லது ஸாரவான, அல்லது ப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீயப்பதிவிஷயமான (ஸம்ப்ரதாயாவதி) ஔபதேசிகமாயும் ஸம்ப்ரதாயமாயும்வரும் உபதேசபரம்பரையின் யதார்த்தப்ராப்தியின் பொருட்டு (ப்ரணமாமி) ப்ரணாமம் செய்கின்றேனென்று தனது ப்ரஹ்வீபாவத்தை ப்ரதர்சித்தார். ஆகயிச்ச்லோகத்தால் "ச்ரீமத்ஸ்துதிநாமதேயம் வேதாந்ததேசிகம்" என்ற உத்தரார்த்தமும் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இந்தப்ரகாரம் இவ்விரண்டு ச்லோகங்களாலும் இந்த க்ரந்தகர்த்தா செய்யப்போகும் சிறந்த க்ரந்தநிர்மாணத்திற்கு விக்னமில்லாது பரிஸமாப்தியாவதன் பொருட்டும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயாநுஸந்தான ப்ரவ்ருத்தியின் பொருட்டும், ஸ்ரீஆசார்யவிஷயகடாக்ஷத்திற்கும் ஸ்ரீஸூக்திஸம்ப்ரதாயமொக்ஷநிஷ்டஸம்பந்தஸம்ப்ரதாயகடாக்ஷத்திற்கும் ப்ராப்யாதிஸம்பந்ததின்பொருட்டுமாக இந்த மங்களாசரணம் செய்யலாயிற்றென்றபடி. இதி மங்களாசரணம்.

http://acharya.org

அத ப்ரமாணஸங்க்ரஹ: ॥

இவ்விதம் மங்கலாசரணம் செய்து மேல் வக்ஷ்யமாணார்த்த ஸாரமாய் ப்ரமாணத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றார்.

ஸ்ரீமல்லக்ஷணவிதாநே லக்ஷணானி விஶேஷத்ஸ்தாஃ ।
க்ஷீரஸ்வாமீ க்ஷமாவதாம் விநிர்மிதிஷணாவிநா ॥ ௩ ॥

ஸ்ரீமல்லக்ஷணேத்யாதி ॥ ஸ்ரீமத் = ப்ரஹ்மதேஜஸ்ஸாகும் செல்வத்தோடுகூடிய, லக்ஷண = ஸமஸ்த்ராநுஜனுடைய, விதானம் = வ்யவஸ்தமான நிர்ணயத்தையுடைய தர்ஶநமாகிற, அல்லது, விசீகரிக்கப்பட்ட நிர்ணயத்தையுடைய தர்ஶநமாகிற, அல்லது, அத்வைதாதிகுதர்க்கஸமயோபவஸ்யாஸாநதரம் த த்ரிவிக்ஷேபவதஸ்யமாக "அஸ்தேவிதஸ்யாவிதானம்" என்றபடி அதன் அந்தத்தில் விதமான விஶிஷ்டாத்வைததர்ஶநமாகிற, என்றது "விதம், அந்தம் = நிர்ணய:, அநேநேதி விதானம்" என்பது இங்கு விவக்ஷிதநிர்வசநம். இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் விதானம் ஸ்ரீமத்தானது என்று ஸ்ரீமச்சப்தத்தை விதான ஶப்தத்தோடு அந்வயிக்கவும் கூடும். அப்பொழுது லக்ஷ ணஶப்தத்திலேயே ஸ்ரீமத்வம் "லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மிஸம்பந்ந:" என்ற வ்யுத்பத்தியால் அந்வர்த்தம். ஆகையால் லக்ஷணமாசார்யனுடைய விதானம் = விதானமும் ஸ்ரீமானாயிற்று என்றபொருளாகும். அதாவது, அழகியவிதானம், அல்லது, மோக்ஷமாகும் செல்வத்தைத்தரக்கூடிய சிறப்போடுகூடிய விதானம், அல்லது, நிர்குணமான அத்வைதவிதானம் போலன்றிக்கே ஸ்ரீ ஸஹிதமாயும் அநந்தகல்யாணகுணாகரமாயுமுள்ள நாராயண னையே ஜகத்காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கும் விதானம், அல்லது பேதாபேத வாதிகள் யுக்திகளால் ஸமர்த்திதமான ராமணீயக யுக்தவிதானம், அல்லது, ஸர்வவைசித்ரமன்றிக்கே விதவிதிஶ்ரவணங்கள் மூன்றையுமிசைந்து ஶரீரஶரீரி ந்யாயத்தால் ஸம்ரக்ஷிக்கப்பட்ட அழகிய அத்வைதத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் விதானம், அல்லது, ப்ரதிவாதிகளுக்கா வ்ருமன்றிக்கே ஸமர்த்திதமாய், ஸமர்த்திதனோஹ

ரமாய், போக்யதாதிஸமஸ்தகல்யாணகுணாநுரூபணமாய், சேதநர உபக்ரமோபஸம்ஹார விரோதமாய், ஸமஸ்தப்ரமாணஸம்மதமாய், ஸத்வவிதாநவ:த்திகளுக்கு மநஸ்காரமாய், ஸமஸ்தஸாக்ஷிகோபஜீவ்யமாய், நிதித்யாஸநகாரணாதர்ப்ய நாகாங்க்ஷிதமாய், ஸம்ப்ரதாயக்ரமாகதான ஸ்ரீபாஷ்யாதிஸார்வபௌமவி வக்ஷாநுரூபணமாய் விளங்கும் செல்வத்துடன் கூடியதானவஸி ஷ்டாநம்.

இப்படிப்பட்ட ஸம்ஸாரோத்தாரணவிஷ்டாநமாகிற மஹா ஸாலி= மஹத்தானவோர் வ்ருக்ஷவிசேஷம். மஹாசேஷிகஞனெ ன்றதுபோல் மேன்மைபொருந்திய வ்ருக்ஷவிசேஷமெனக்கொ ள்வது. ஸம்ஸிசேஷவிஸ்ருதியர்த்தமானவஸ்த்ராதிகளைக்காட்டி லும், தன்னடியில் வந்தொதுங்கிய ஆஸ்ரிதர்களுடைய வ்யா யிர்த்தங்கள் யாவற்றையும் ப்ரஸாதிக்கத்தக்கவல்ல ஹரிவம்ஶ நாதி கல்பகவ்ருக்ஷதர்வ்யமென்றபடி. மேலுமிவரது உபதேசப் ரவேசம் த்ருஷ்டாந்தமன்றிக்கே யதோசிதப்ரவர்த்தங்களையும், ஆ சவஸ்த்தத்தையும் ஸத்யமாய் ப்ரஸாதிக்கத்தக்க தெனக்கருத் து. அன்றியும் கல்பகம் ஆஸ்ரயணாதமன்றிக்கே ப்ராயஸ்யி தேசோபஜீவ்யமானதுபோல் கேவலம் உபதேசப்ரவேசமன் றிக்கே விஷ்டாநஞானாநுஷ்டானமே ஆஸ்ரிதர்களுக்கு வி ஹித ஸம்ப்ரதாயமாவதற்கு ஹேது. மேலும் மஹாசாகாவத்வம் பஹுசிஜவைபவ்யமாவதன் நிதித்தமாம். சிஜஸ்வம் ப்ராஹ்மணா திகளுக்கும் பக்தர்களுக்கும்ஸவேவகம். அல்லாதும், ஸம்ஸா ரதாபத்ரய வீசிதர்களான ஸாதுக்களுக்கெல்லாம் நிவா ஸோபயோகியான வ்ருக்ஷமென்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது. இதனால் இவ்விருக்ஷம் ஆஸ்ரிதர்களுக்கு பாரமதியான பர ப்ரஹ்மம் போலாகக்கடவது. இங்ஙனல்லாது பஹுசாகாஸ ம்பத்தால் சுவாஸரஸம்ப்ரதாய ஹேதுங்களைக்கணக்கிடுவது, ப்ரயோக்த்ருவிவக்ஷாநுரூபணம். கிஞ்சிஷ்டமும் பஹுஹேது முமில்லாதே யிந்தவிஷ்டாநம் ஸகலகீர்த்தியாயிருக்க சுவாஸரஹே துபர்க்கமென்பது கநுபவஸம். வேதத்திலுள்ளஸாகாஹேது ங்களும் ஸகலாயப்ரவர்த்திவாதகமேயாதல்பற்றி ஸகலகீர்த்தியை

http://acharya.org

யேயுள்ளது. ஸஞ்ஜாதம் = நன்கு முளைத்தெழப்பட்டது. இத னால் சுபத்ருஷ்டியையுடைய சில பக்ஷிதேசங்களில் திந்த்ரிண்யாதி வ்ருக்ஷங்களிலுங்கூட சில அஶ்வத்தாத்யமான ஶாகவிசேஷங்கள் முளைத்தெருவதுண்டு, அதுபோல் கலிகோலாஹலமாகிற சுபத்ருஷ்டியால் ஹம்ஸவத்ராகாநுஜஸமாநமாகிற கல்ப வ்ருக்ஷத்தில் முளைத்தெழப்பட்டது. குத்ருஷ்டிகோபவேதாம் = குத்ருஷ்டியாவது, வைதத்ருஷ்டியில்லாதே ப்ரதிஷ்டீதிஹாஸ பௌராண ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரபூர்வப்ரஸாதிப்ரமாணங்களை விபரீதத்ருஷ்டியாலே பொருள்பார்ப்பவர். இவர் பாஹ்யகுத்ருஷ்டியென்றும், ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டியென்றுமிருவகைப்பட்டவர். பாஹ்யகுத்ருஷ்டியாவார் ஶைவபாஶுபதாதிகள். ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டிகளாவார் பௌருஷவைஷ்ணவர்கள். இப்பொழுதுமோர் ஆத்யராகிய பௌருஷவைஷ்ணவரொருவர் ஆலங்காரிகரும், தார்க்கிகஸாதகஶாஸ்த்ரஜ்ஞருமாயிருக்கச்செய்தேயும், "ஸாத்விகஸ்ய தாமஸஹ" என்றவிடத்தில் ஸாத்விகமொன்றும் உள்ளில் வாராதே யிருக்கைக்கேதோர் கோட்டையாகும் பெரிய ஆவரணமெனவர்ணம் பண்ணினர். ஆகையாலிவர் போன்றவ ர்களும் ஆப்யந்தரகுத்ருஷ்டிகளாவார். இது த்ரியாவசாரவ ரவரையை முன்னிட்டுவந்த ஸாநவர்கமான வினைப்பயன். இப்படிப்பட்ட வாப்யந்தரகுத்ருஷ்டிகளுடைய கலவசஃ = குத்ஸிதமான ஶப்தத்திலிழியச்செய்விக்கும் உக்திகள். அதாவது, வை தவல்லாத விதண்டாரூபமான வ்யவஹாரங்களென்றபடி "வ்யாஹார உக்திர்லபிதம் பாஷிதம் வசநம் வசஃ" என்றதுநி கண்டுவாக்யம். பாஷிதங்கள் போன்ற இக்குபாஷிதங்களாகிற வந்தாகம் = பில்லுருவியை "வந்தா வ்ருக்ஷாதநீ வ்ருக்ஷருஹா" என் றது நிகண்டு. பில்லுருவியாவது, எதிலுத்பந்நமாயிற்றோ, அந் தத்தனக்காஶ்ரயமான வ்ருக்ஷத்தை ஶோஷணமாகச்செய்யும்ஸ க்திவிஶேஷங்களுடையது. அதனாலேயே வ்ருக்ஷருஹாவாயிரு க்கச்செய்தேயும் வ்ருக்ஷாதநியாய்த்தீர்ந்தது. இதனால்ஹம்ஸவத்ராகா நுஜஸமாநமாகும் பூஷாவ்ருக்ஷத்தில் அதன் க்ஷுத்ரஶாகா மூலாதிகளைப்போல் வடிவுடையதாய், கலிகாலோத்பந்நமாகும்

http://acharya.org

அதிவ்ருஷ்டியால் முளைத்தெழுந்து சிறிது காலங்களுக்குள் தனக்கு ஜநநஹேதுவான அந்த ஸாலவ்ருக்ஷத்தையே படும்படி செய்யத்தகுந்ததான லதையாகும் பில்லுருவியாகிற விஷமயமான வேர் புகரை யென்று கருத்து. மேலுமிதனால் வ்ருக்ஷங்களிலுள்ள இவைகளை வெட்டிக்கழித்தாலும் மேன்மேலும் அப்பொழுதப்பொழுது ஸஶேஷஸஶேஷ உஜ்ஜீவிக்கக்கூடிய இந்த ஸத்ருஷ்டாந்தத்தால் லதையின் பாஹுல்யம்போல் அந்தந்த காலங்களில் ப்ரபலர்களான குத்ருஷ்டிக்களும் உத்பந்நர்களாய் அதை த்வேஷித்திருக்கினும், ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜனித்த பாபவல்லியாகும் லதையைக்கழிக்க ஸாமர்த்யபூர்தியான ஸம்ப்ரஶமனத்தால் இந்த ப்ரயோக்தா ஏற்பட்டாரென்பது ஸித்தாந்தம். இங்ஙனில்லையாகில், உத்பவப்ரவ்ருத்தமே ஸஞ்சிதமான பாபவஸ்துக்கள் மறுபடியும் உன்னால் ஸஞ்சிக்கப்படுவதென்று ஸவித்தவர்ணத்தோடொக்குமென்ற தோஷத்தால் த்ருஷ்டமாகும். ஆதலால் ஸஶேஷஸஶேஷ உஜ்ஜீவிக்கக் கூடிய இந்த த்ருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டது. மேலும், இவ்வகை வ்ருக்ஷரோஹங்களெல்லாம் யாதொன்றுக்கும் ப்ரயோஜநமில்லாது, கேவலம் தாஹங்களுக்கே உபயோகமாதல்பற்றி இவ்வநாத்யரூபமான ஸம்ப்ரதாயமும் ஸாதகத்ருவர்களான பூர்வர்களாலேயே ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டிருக்குமென்பதும் ஆஶ்ரயிக்கப்படுமென்பதும் ஸூசிதம். இது ஸ்வயோநியை நாசம் செய்வதுபோல், தனக்கு மூலமான ஸம்ப்ரதாயாசார்யனுடைய த்வம்ஸநமாகும் ஸ்வாஶ்ரயஶாலியையும் காலாந்தரே த்வம்ஸநமாக்குமென்பதும் ஸித்தம். இங்கு ஸம்ப்ரஹர்ஷமாயிவர்களுக்கு உடையவர் வைபவத்தை யருளிச்செய்யும் நூற்றந்தாதியோ பக்தஸம்ஹிதையில் சேராது ஸாரோத்த்யகாவ்யமாயிற்று. உடையவர் ஸம்ஹாரவர்ணயோ கூஸம்ஸாவிதமென வங்கீகரித்தனர். உடையவர் ப்ரணீதமான ஸ்ரீபாஷ்யமோ, ஸம்ப்ரதாயிக்கு ப்ராணங்களும் ஸாரங்களுமாயிற்று. உடையவரின் ஸாயநாநுஷ்டானத்தை நிரூபிக்கும் க்ரந்தங்களோ ஆசார்யஸ்தானமாய் முடிந்தன. உடையவருக்கு வேண்டிய பஹுமாநாதிகளோ, இவருடைய அவதாரமென்று

http://acharya.org

கட்டிவைத்த ப்ரத்யக்ஷாதிவாதிகளும் ஸாத்விகர்களுக்கு அ
ஸம்ஸாரிகராய் ப்ராஜ்ஞாதிகளுக்கும் நிர்ணேயமான ஶ்ரீ
ஶாரீரகப்ராஜ்ஞரான ஸர்வஸாக்ஷியின் ஸந்நிதானத்தா
லேயே ஸித்தமாயும் இங்கு "ஏகைகஸ்ய வ்யோமவிஷ்ணோ
ர்யேந கஶ்சந நர: । ஶ்ரீக்ருஷ்ணாங்க்ரி தஸ்ய ஸம்ஜ்ஞாநிஜநி ॥,
ப்ரஷ்டகண்டாதிப்ரமேயபூர்த்தம் ஸ்ரீநாதம் ஸுஜனமோக்ஷம் ।
விச்ருதோத்ருவஸித்தம் ப்ராப்தஞ் ந நிர்ணேயம்" ॥ என்ற
ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்த்தமாகிற ஶ்லோகார்த்தவசனத்தை ஸூசிப்பது. மே
லுமிவர் ஸமயத்தில் உடையவர் என்கிற திருநாமத்தின் அ
ர்த்தவிசேஷமோ, உள்ளத்திலொன்றையும், உதட்டிலொன்
றையும், வாக்கிலொன்றையுமுடையவர் என்றும். இங்கு "ஶ்ரீ
தஸ்யந்த்யஸ்ய ப்ரதிஷ்டாநந்தஸ்ய ப்ரபந்நாதனாம்" என்றதின்
தாத்பர்யம் ப்ரதிபக்ஷியாகும் ஸம்ப்ரதாயார்த்திகளுக்கென
வறியத்தக்கது. அன்றியும், ஸாத்ய ப்ரதிபக்ஷாபந்நயோக்யமாயுள்ள
ஸ்வாமிவிசேஷத்திற்கும், உடையவருக்கஸாதாரண திருநா
மமாகிய இராமானுசமென்ற பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. இ
வர் ஸம்ப்ரதாயத்தின் பணித்திருக்கும் தனியயம் அவதாரிகை
யில் மாத்திரம் "எம்பெருமானார் தரிசனத்திலே" என்
று துடங்கி "எல்லாரும் பாஷ்யத்திலே வாஸனை பண்ணுகை
யே நமக்கு ப்ரியம்" என்று எழுதியருளினர். ஆகிலும்
ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ஶ்ரீபாஷ்யகாரஸேவம், ஶ்ரீதேசிகதர்ச
னம் தனியனையனுஸந்தானம் செய்யவேண்டுவது பற்றி அ
த்யந்தம் ஸம்ஶயம். சிலர் இதனால் தேசிகனைத் தமது கோஷ்டியில்
புகுவிக்கப்பார்ப்பர். இது இவரது ஆசார்யர் ஶ்ரீநயினாராசார்ய
ருடைய த்ராமிடோபநிஷந்நிர்ணயாதி க்ரந்தங்களால் அஸமஞ்ஜஸம்.
மேலும், இவர் ஶ்ரீபாஷ்யம் ஸேவிப்பதும் அத்யந்தாப்ரஸித்தமெ
ன்பது ப்ருந்தாவனாதி திவ்யதேசங்களில் அப்பளாசாரி
யாரிடமும், கொவளவேடு ஸம்ப்ரதாயத்தாருடைய ஸாதுஜனங்
களிடமும் ப்ரத்யக்ஷமாய் நம்மால் காணப்பட்டது. அன்றியும்
ப்ரதிபக்ஷிகளான இவர் இப்பாஷ்யம் படிப்பதும் தஸ்யுவான
வேதாந்தாசார்யர் கோயிலெம்பெருமானைக்கிட்டிப் பல ஸம

http://acharya.org

ஸ்தானங்கள் வரையில் ஸமயஸ்தையவைபண்ணுகிறவன்போலிருந்து ஒடுவில் இலக்கு வைத்துப் பெருமாள் களஸ்தாஹாதி திருவாஸா ணங்களை சுவஹரித்ததுபோல், ஸ்ரீஹாஷ்யஸ்யமான திவ்யாயத ங்களை யவஹரித்து விவரீதகலஶயத்தை ஸ்தாபநம் செய்ய வேண்டுமென்றது; “ஶக்திதஃ ஸஞ்சேஹாயஜ்ஞாதீந்நாஷோஸ்(ஃ)” இத்யாதி வாக்யஸிஜங்களான வயடுங்களை விட்டொழிந்து திரி வதேயெனத் தாமுமனுஷ்டித்துச் செய்வோரையும் பரிஹஸிப் பதால் ஸிஜம். மேலும் சிலர் “ராஜநு ஸஷடுவசோதராணி வாஸ்தீதராணி வஶ்யஸி” என்று சேஹாஹாரதத்தில் ஶகா ஜனை சொன்னதுபோல் ஸ்ரீசேஷூஶிகவஸம்வாஷாயஸ்யர்கள் உ டையவர் திருவடிகளில் தங்களைப்போல் அவ்வளவு சுஸிசோ னமில்லாதவர்களெனத் தமது மொழியில் வாஸ்யமேகாஜத் தில் ஸம்ஹாவிந்தானந்திக்கின்றனர். இது கூடிவமதகூடுசேத் தின் வ்யூகீசோநவிஷயகஶெஶாஷிக்கு நிகரானது, ஆகயிவ்வள வால், ஶாகாநு வெஷத்தையொப்பி யொடுவில் ஸளஜசேதமான நாஸ்திக்யத்தையே ஸிஜாஜித்ததுபோல், இவரும் உடையவரை பொப்புவதுபோல் காட்டி ஒடுவில் தமது ரஹஸ்யவாஸ்கங்க ளாலும், ரஹஸ்யமான தாரநாஷ்டாநங்களாலும் திரஸ்கரித்த னர். ஆதல்பற்றி இவ்வகையாரும் ஶாம்கார் போல் வஞ்ஜா வெதிகளாயினர். இவ்விதமுள்ள யிவ்வாஹ்யஜாகாஷ்யஷிக ளுடையகாஹாவிதங்களாகும் பில்லுருவியை ஸஷநா ஶெஷ கவாதஜனையான் (யிஷணாவிநா)= சுதர்தசேமானகூவாயடு னுடைய கூவாவிஶேஷமாகும் கூற்மையையுடைய ஜ்ஞாநவி ஶேஷமாகிற பெரியகத்தியால் ஸிநஜி=வெட்டுகிறேன் என் றார். வடிவக்ஷவாஷம் காவாஷமானபொழுதே சுஸ்வஷம் ஸாவாஷமென்பது ஸிஜம். இந்தஷேதாவாலேயே கூவாயடு கூவாவிஶேஷத்யாதியால் விஶேஷித்தது. ஆகயிவ்வளவால் ஸஸம்வாஷாயத்தில் ஸதத்தாஜாவெக்ஷயாவாவக்மான வாவ க்ஷகாவாஷம் ஸதத்தாரீநஸாயாஜந ஸஜொஷாயடுமும், வ ரவக்ஷநிரஸநவடுவடுக ஸ்வக்ஷவடிஷ்டாவநாயடுமுமாக, அந்தவாவக்ஷகாவாஷத்தையே தனது ந்யாஸத்திற்கு

A-4

http://acharya.org

ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஜ்ஞாநதசையால் விப்ரதிபந்நநிரா
கரணத்தை நம்தேசிகர் க்ருபாஸஹாயத்தால் முன்பொரு அ
க்ஷோப்யரென்ற யதியர் ஸோதநம் செய்ததுபோல், இப்பொழு
தும் ஸோதநம் செய்வதற்கு அந்த தேசிகர் க்ருபாவர்ஷ
ரூ ஸஹாயத்தையுடைய மஹாபாகவதர்களுடைய க்ருபாவி
சேஷத்தையவலம்பித்தே, ப்ரதிவாதிகளாகும்இம்மஹா ப்ரா
ஹ்மணஸமூஹாதிஷ்டிதஸ்ரீஸாரஸ்வதமான வேர் நிர்ணயத்தைச்
செய்ய வெண்ணங்கொண்ட இந்த நிர்ணயகர்த்தா இந்த ஸ்லோக
த்தால் ஸங்கல்பித்தனர்.

இதி நிர்ணயாரம்பஸங்கல்ப: ||

அத நிர்ணயாவதாரிகா

ஸ்ரீமந்மாராக்யயோகீ ப்ரகடிதவபுஷா யாவிநாம்ஸ
ஜ்ஞாநாம் மதேஸ்ய யோகாயநாத தஸ்யமதவாதி
ஜாய பாஷ்யாதிகாரண: | ஸ்யாத்யா காஞ்சீ கோஸா
நமிவேஸ்ய க்ருதீ வேதவேத்யாயநாத தம் வேதா
ஷ்யாதிஸ்ரேஷ்டா வரமதூர்வமே ஸ்தாவயாமாஸ
ஹேய: || ௬ ||

இவ்விதம் நிர்ணயாரம்பத்தை ஸங்கல்பித்ததன்பின் ஸகலருக்கும் ஸம்மதமாக போத்யமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீமந்மாராத்யாதிவ்ருத்தஸ்லோகியால் ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகர்களான வாமாயர்களுடையவும், அதனிடையில் வந்த வேதவிதாசார்யர்களுடையவும் வரிதத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றார்.

ஸ்ரீமந்மாராக்யயோகீத்யாதி ॥ ஸ்ரீமத் = பெரியபிராட்டியாரோடு பிரியாத ஸம்பந்தகடாக்ஷத்தால் விசேஷமான திவ்யதேஜஸ்ஸோடு கூடிய ஸௌந்தர்யமுள்ள, அல்லது, ப்ராக்ருதமிஸ்ரர்க்கள் போலன்றிக்கே, தாம்நித்யஸூரியின் அவதாரவிசேஷமென்று காட்டக்கூடிய அப்ராக்ருததிவ்யதேஜஸ்ஸோடு விளங்கும், மாராக்ய = "மாரன் சடகோபன், காரிமாரப்பிரான்" இத்யாதிகளில் ப்ரஸித்தமான "மாரன்" என்ற திருநாமத்தையுடைய யோகீ, திவ்யதேஜோமயமானதையாகிற ஹேதுவைப்பற்றியே

http://acharya.org

நாட்டாரும் மாறன் என்று இடுகுறியன்றிக்கே காரணப்பெயரா ய் விளித்த திருநாமத்தையுடைய, ஶடவைரி, பிதாவிற்குப்புத் திரன்போல் எம்பெருமானுடைய ஸகலஸம்பந்தங்களையும் பெற்று ரக்ஷித்து தத்த்வஜ்ஞாநாநுஷ்டாநவிஶிஷ்டரா மாயிருத்தல்பற் றி தத்த்வதர்ஶியாகிற ஶ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரருக்கென்றுவ ரும் ந்யாயத்தால் ஸமாநமான ஶ்ரீஶனென்ற திருநாமமுடைய யோகி = ஶடவைரிவ்யக்திக்கு ஹேதுவான ஶரணாகதியோகநிஷ்டர், என்றபடி. இங்கு ப்ரபத்தியோகமும் ஸாதநமாயிருக்க ஶரணா கதியோகமென்றது, இவரது திவ்யப்ரபந்தத்தாலும், இவரது அபிமாநதுர்யரான நாதமுநி ஸ்தோத்ரகர்த்தராகிய யாமுனா சார்யனுமான ஶ்ரீபாஷ்யகாரதிவ்யஸூக்திகளால் ஸம்ப்ரதாயமா கும் நடந்துவரும் ஔபநிஷதஸம்ப்ரதாயபரம்பரையா லும் உபபந்நம்.

இதனால் ப்ரபத்தியோகம் வேதனனுக்கு ஸமாநாதிகர ணமாயென்றல்ல. தண்டாபூபந்யாயம்போல் உபாஸநையும் ந்யாஸமும், ஶக்தாஶக்த விஷயபேத விஷயாபேக்ஷையாயிகாரி பேதத்தையிட்டு விகல்பமாக ஸூத்ரகாரர்களால் அங்கீகரிக்கப் பட்டவை. இவ்விடத்தில், ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் தமது ஶரணாகதி கத்யத்தில் "பக்தியோகத்தில் அஶக்தர்க்கும் அதிகாரிக்கு ம் ஸாதநமுமாய் ஶீக்ரபலப்ரதமுமாய்" என்றும், வசநபூ ஷணம் நான்காம்ப்ரகரணத்தில், "பக்தியில் அஶக்தனுக்கு ப்ர பத்தி" என்றும், பரந்தபடியென்ற ரஹஸ்யத்தில், கீழினுபா யத்துக்குச்சொன்ன ஹேதுதானே, இவ்வுபாயத்துக்கு ஹேதுமா ய் வேறிதுக்கு ஹேதுமன்றிக்கே யொழிகையாலே" என்றும், தத்த்வஶேகரத்தில், "(உபாயஸ்வரூபஸ்வரூபம் ஊர்த்வஶரீர மேகஸ்ய)என்று அத்யவஸாயமாத்ரத்தாலே ஸாத்யமாகையாலே கூடும். ஸர்வாநுமும்" என்று துடங்கி "இங்கு விகல்பம்கூ டும்" என்றும், "அதிகாரிபேதந்துடக்கமானவற்றாலே வடி க்கும்" என்றும், அருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தை மண வாளமுனிவரும், தமது வசநபூஷணத்தில் கருத்துரையில் "பக்தியில் அஶக்தனுக்கு ப்ரபத்தி" என்பதற்கு "இப்படி ஸ்வத

http://acharya.org

ஜ்ஞமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியின்றென்றருளிச் செய்கிறார் பக்தியிலஶக்தனுக்கென்று துடங்கி" என்றாரம்பித்து சில அதிவாதங்களை யெல்லாம் பரக்கப் பேசி முடிவில் "பக்தியிலஶக்தனைக்குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானாற் போலே" என்று கூறினர். இவைகள் பக்திப்ரபத்திகளைக் குறித்து தார்க்கிகவிகல்பங்களைப் போற் கண்டாலும், மேல் உபாயப்ரகரணத்தில் இந்த ராஜீவாசோநுஜீயர் உட்கருத்தை விவரமாய்க் கூறக்கடவோம். ஏனெனில், இந்த ஸமயாசார்யர்கள் ப்ரயோகத்தில் ஶாஸ்த்ராநுஸாரியாய்ப் பேசி முடிவில் தார்க்கிகவிகல்பங்களால் மாற்றும் ப்ரக்ரியையையுடையவர்களாவார்கள். இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீஶ்ருதப்ரகாஶிகாதிக்ரந்தங்களில் ஸ்ரீஸுதர்ஶநபட்டர் நடாதூர் அம்மாள் ஹ்ருதயத்தைப் ப்ரகடநம் பண்ணியருளிய விஶேஷார்த்தங்களுக்கிணங்க ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனும் தமது ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் அதிகாரஶோதநாதிகாரத்தில் "ஸாவஷ்டம்பஷட்யோகநிஷ்டாவஸ்தா வ்யவஸ்தாபிகா ॥" என்றும், "ஶக்தாஶக்தாவ:" என்றும், "காலக்ஷேபாக்ஷமே" என்றும், "இப்படி ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்கும் அதிகாரிவிஶேஷத்தைப் பற்றி தார்க்கிகமுண்டாகையால் விகல்பமாகக்கடவது. இவற்றிற்கு "நாநாஶப்தாதிபேதாத்" என்கிற விடத்தில் பேதம் ஸித்தம்" என்றும் தாத்பர்யாநுஸரமின்றி அருளிச் செய்தார். ஆதலால் இங்கு யோகிஶப்தம் ப்ரபந்நஸந்தாநகூடஸ்தரான இவ்வாழ்வார் விஷயத்தில் ஷட்யோகநிஷ்டபரமாக வ்யாக்யானிக்கப்பட்டது. ஆனாலிவர் பக்தியாகும் அஷ்டாங்கயோகத்தை ஸ்வரூபவிரோதியென்று விட்டவரோ, அல்லது, அஶக்தியால் விட்டவரோ, அல்லது, விளம்பாக்ஷமராய் விட்டவரோ, அல்லது, இவர் ஸ்வஶிஷ்யாநுக்ரஹமாய் ஷட்யோகத்தை உபதேஶித்தது மாத்ரமோ, அல்லது ஸ்வஜாத்யநுகுணமாய் பக்தியிலதிகாரமில்லாதது பற்றி விட்டவரோ, என்னில் வேதத்தில் விப்ர, ஶூத்ர, க்ஷத்ரியவைஶ்யர்களையுடைய வாக்யங்களால் வேதவிஹிதமானபடியாலும் "ஹே

க்த்யா பரமயா வாபி ப்ரபத்த்யா வா மஹாமதே। ப்ராப்யோ ஹம் நாந்யதா ப்ராப்ய:” என்ற ப்ரமாணத்தாலும், “யோகு புணர்ந்தவன் தன்னொடொன்றாக, மனனகமலமற” இத்யாதிகளான ப்ரமாணங்களாலும் ஸித்தமானதால் ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதியென விட்டவரல்ல. ப்ராப்யோபாயைகநிஷ்டராய், வேண்டும் பக்திவிஶேஷாட்யராய், உத்தமாதிகாரிகளாய், ஸர்வஶக்தருமாகையால் அஶக்தியால் விட்டவருமல்ல, எப்பொழுதும் உள்ளபடியே பகவத்குணமாய் தங்களுள்ளில் ஸமவஸ்தானமுள்ளவராகையால் ஸம்வஸ்தானத்தில் ஆசைபட்டு விளம்பாக்ஷராய் விட்டவரல்ல. ப்ராமாணிகஶிஷ்டரான ஶ்ரீயாமுநமுநிகள் ஶக்த வ்யாபிகாரியாதலால் ஶிஷ்டாநுஷ்டானத்தைக்கொண்டு உபதேஶித்தவருமல்ல. ஶ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி க்ஷத்ரியாவதாரத்தில், விஶ்வாமித்ராதிகளும், ஜநகாதிகளும், ஸத்யஸத்ய ப்ருஹ்ருதிகளும், ஸுக்ரீவனும், ஸஞ்ஜயனும், பாண்டவர்களானும் போலும், அஶேஷஜகத்பிதாவானவனுக்கு ஈஶ்வரனுக்கும் பிதாவின் க்ரியைகள் அநுஷ்டேயங்களானார்போலும், அஜயாதியான வாஸுதேவன், வஸுதேவஸுதனாய் அவதரித்தபொழுதும் தமது தத்காலஜாதியை இசைந்ததும், வர்ணாகர்மன் ஸகிலவர்ணாஸ்ரமமாய் தஜ்ஜாத்யநுஷ்டானமாய் “யதஶ்ச: வர்ணாஷா ஸமஸ்தி தத்ராஸ்த்யேவதா:” என்றபடி ப்ரத்யக்ஷமாய் ப்ராஹ்மணஶரீரஸத்தை “நஸம் ஸர்வஸம்ஸ்க்ருதம் ஸக்த்யம் ப்ராஹ்மண்யம் ஶரீரத்வேஷ்டீகஸ்தாகம் விஶிகாஶாநாம் ஶாஸ்த்ரே நியதமேவ ஹி ॥ தஸ்மாத் ப்ராஹ்மண ஸமஸ்து” என்று ப்ரார்த்தித்ததுமன்றி “யதி தோஷோ ந வித்யதே” என்று ஸ்வயம் ஶாஸ்த்ரனைதால் ஜாத்யநுஷ்டானமான தோஷத்தையும் இசைந்து கூறினதால் ஸித்தம். நிவேதநாஸ்தவமானயிவ்வநுஷ்டானம் ப்ரதிநாதமும் ஸ்வாதயாதிவிஷயத்தில் நிராபாயமாய் நடந்துவர, அதில் அஜயாதியின் நிஷேதமேயில்லையாம். இப்பொழுது மாத்திரம் விஸதேஶயாதல் பற்றி தம் ஶரீரஷ்யஜாத்யதிகாரத்தையும் தத்ராவி க்ஷத்ரியவர்ணாஶ்ரமத்தை யுமங்கிகரித்து அவைகட்கு ப்ரத்யர்த்தமாக “அஹோரவஸ்

ஸ்நேஹகாருண்யம் அபி ஸர்வத்ர வர்த்ததே । இதி ஸஞ்சிந்த்ய மநஸா ப்ராபய யஜ்ஞோபவீதகம் ॥ அபிசேதந ஸர்வத்ர விஶ்வாஸவிஶ்ரிதாத்மநா । அஸ்ப்ருஶ்யம் ஶாஸ்த்ரசோத்ய ப்ராஹ்மண்யம் ஶமதோத்தமம் ॥ ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியா வைஶ்யா ஜ்ஞாநிநஶ் ஶூத்ராம்ஸ்ஸாக்ஷிண: ॥ " என்று ஶாரண்யனருளிச்செய்தான். இங்கு ஜ்ஞாநிந: என்றதால் ஜ்ஞாநஸமூஹங்களில் தன்னையுமோர் ஜ்ஞாநவாகவும், அந்த்ய என்றதால் ஶ்வபாகநிகாயாவதாராபேக்ஷயால் தாத்ருஶஸாம்ஸர்க்கிகாராநமத்தையும் ஒப்பியருளினனாயிற்று. இந்த ந்யாயம்போலேயே, ஸ்ரீவிஷ்வக்ஸேநாவதாரபூதரான இவ்வாழ்வார் ஶ்வபாகமான தமது ஜாதியையுமிசைந்து த்ருஷ்டாந்தமாகவே "நாமம் சொல்லில் நமோநாராயணமே, நன்மாலைகொண்டு நமோநாராயணா, நாவாயிலுண்டே நமோநாராயணவென்று" இத்யாதிகளால் திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ப்ரணவரஹிதமாய் அதந்த்ர ஸர்வாதிகாரமாய் அருளிச்செய்தது போல, யஜ்ஞோபவீதமன்றிக்கே தமக்கு ஶாஸ்த்ரமொப்பின ஷம்ப்ரதாயத்தையே அநுஷ்டித்தருளினார் என்றதின் திரண்ட பொருள்.

ஸ்ரீநாதமுநிகளுக்கு யோகதஶையில் ப்ரத்யக்ஷமான பொழுது ஜாதிநிர்ணயமில்லையாதல் பற்றி அஷ்டாங்கஷடங்க யோகங்களிரண்டையும் மற்றும் வேண்டிய யாவையும் உபதேஶித்தருளக் குறையில்லை. ஆதலால் ஸ்ரீநாதயோகிஸம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீநாதமுந்யநுஷ்டிதயோகஶாஸ்த்ரப்ரக்ரியாக்ருதஸ்ரீநாதயோகரஹஸ்யங்களாதல் பற்றி அஸ்மத்ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையில் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி விஞ்சிக்கும் ஶாஸ்த்ரீயவர்ஜ்யஜாதிஸம்பந்தாதிதோஷஶங்கையுமில்லை. இவ்வகையிலுமுண்டென்னில், ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாத்யர்ச்சையிலும், த்யாநத்திலும், தோஷம் ப்ரஸஜிக்கும். ஸ்ரீநாதமுநிகள் தாம் ஶக்த்யதிகாரியாகவும், அநுஷ்டாதாவாகவுமிருக்கச்செய்தே, ப்ரவ்ருத்தியை ஆழ்வாரிடம் பெற்றது, ஶக்தியில் ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதயோக்யதையைப் பற்றியென்னில், தாம் யோகரஹஸ்யமென்ற க்ரந்தத்தைப் ப்ரவர்த்தி செய்தருளக்காரணமில்லை அன்றியும் "ஸதா

http://acharya.org

ஸக்தியோகாய நாதாய யதிநாம் பதயே" என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸம்ப்ரதாயோபதேசம் செய்தருளவுமிடமில்லை. ஆகையால் இவர் ஷடர்த்தயோகத்தைப் பரிக்ரஹித்தருளியது விஷயா க்ஷேபபரிஹாரவ்யாபாரங்களைப்பற்றி யென மேல ஶ்ரீவைஷ்ணவரன்றிக்கே யுள்ள ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அங்கீகரித்தருள்வர். ஆகவிவ்வளவால் (ஸ்ரீமந்நாராயணயோகி) என்ற பதம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இங்கு யோகஶப்தம் ஔசித்யத்தால் உபாயபரம். "யோகஸ்ஸந்நாஹஸம்பந்தியுக்திஷு" என்றதிதற்கு ப்ரமாணமான நிகண்டு.

இவ்விதமுள்ள பரோபாயநிஷ்டரான ஸ்ரீமந்நாராயணயோகியாகும் ஸ்ரீமந்நாராயணயோகியால் (ப்ரகடித) = ஸகிலஜநஸம்ஸாரதாரண நிமித்தமாக ஸ்ரீஶாஸ்த்ரங்களுடைய வ்யாக்யாநங்களானவைகளை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு ஸ்ரீஶாஸ்த்ரங்களிடத்தில் ப்ரகாஶம்பண்ணியருளப்பட்ட (பதவீ)= நல்லதோர் ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையாகும் மார்க்கத்தில், "பந்தாந: பதவீ ஸ்ருதி:" என்றிங்குநிகண்டு, (யாதி நாம)= யாதொரு தோஷமாகும் கண்டகாதிகளில்லாமையால் க்ஷேமமாய்ச்செல்லாநிற்கும் (ஸத்பாந்தாநாம்) = ஸ்ரீஶாஸ்த்ரார்த்தநிஷ்டாதிஸம்பந்நர்களுடைய, இங்கு "ஸத்" என்றபதம், ஶ்ருத்யாதிகளுக்கு விபரீதமாயும் சொல்லும் பாஹ்யப்ரகாஶாதிகளை விலக்குகின்றது. பாந்தஶப்தம் ஶிஷ்யனுக்குள்ள அஜ்ஞாநாந்தகாரநிவர்த்தகஸம்ஶயாபந்நத்தையை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது. (மத்யே)= நடுவில், அதாவது பராவரதத்த்வயாதாத்ம்யங்களை ஶாஸ்த்ரங்களாலும், உபாஸநாப்ரபத்திஸம்பந்நாநாரஜ்ஞாநத்தாலும் தெளிந்த ஆசார்யகோஷ்டியின் மத்தியிலென்றது. (லோகாசார்ய)= உலகாசிரியன் என்ற திருநாமமுடைய ஒருவர், இங்கு பிள்ளையென்றுமேவார் பதத்தை முன்கூட்டி பிள்ளை லோகாசார்யரென்று ஸதஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர் கூறுவர். பிள்ளை யென்பது நம்பிள்ளையெனப்பொருள்படும். இவருடைய பிதாவான க்ருஷ்ணபாதர் என்றவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தம் ஶா

ரூபவான நம்பிள்ளையின் ஹஸ்தஸ்பர்ஶத்தால் ஜனித்ததுபற்றி இச்சிசுவிற்குப்பிள்ளையெனப்பெயரிட்டனர் எனவும் கூறுவர். ஆனதால் ஶ்ரீலோகாசார்யனென்றேயிருக்கவேண்டும். "ஸூநுநா க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ப்ரணாமா லோகாசார்யமுநிஶ்ரேஷ்டம்" என்றதால் லோகாசார்யர் க்ருஷ்ணருடைய ஸூநுவென்பதும், அவர் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களின் தலைப்புகளிலும் ஈற்றிலும் "பிள்ளையுலகாசிரியன் திருவடிகளேசரணம்" என்றிருப்பதால் பிள்ளைலோகாசாரியர் என்பதும் ஸ்பஷ்டம். பிள்ளையென்ற ஶப்தமிவர் பிதாவின் திருநாமத்தினீற்றிலிருக்க யிவர் திருநாமத்தின் முன்னே வரக்காரணம்; ஐயா திருவுள்ளத்திற்கும், குமாரர் திருவுள்ளத்திற்கும் ஒரு சேதநனுக்கு வரும் ஸம்பந்தத்தில் ஆரோஹாவரோஹமேயொழிய வேறில்லை. மேலும், பிள்ளையென்பது ஜாதீயமாக வாலிபர்களைப் பற்றியாகையால் பாலர்களாகும் ஶிஷ்யர்களுடைய, லோக = கூட்டங்களுக்கு ஆசார்ய = குருநாதனென்றபடி. பெரியவாச்சான் பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப் பிள்ளை, நம்பிள்ளை, தூப்புற்பிள்ளை யென்று பஹுமாநவாசகம் ஸகலாசார்யர்களுக்கும் தலையிலிருக்கக்கடையிலிவ்வொருவருக்கே யுண்டாயிருத்தல் பற்றி, பிள்ளைலோகம் என்றவோர் ஸமஸ்தபதமாக்கி அவர்களுக்குக்குருநாதனெனப் பொருளாக்குவது ஸாரஸமாயிருக்கும். அதற்கடி யிவரது க்ரந்தங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்கார யோக்யமன்றியும், உதாரயோக்யமன்றியும், தளருவிஶ்ருதிபோல் ஸம்ஸ்க்ருதமுமில்லாது தமிழுமில்லாது "அதுக்கு, இதுக்கு" இத்யாதி நன்னூற்கருத்திற்கிசையாதும் ஸந்தர்ப்பஶீலநமில்லாததும் பாலர் கவிதை பாடும்போல் ஸம்யோஜனாவர்ணாதி ஸந்நிவேஶமில்லாது "ஸுநிதர்ஶநத்வாதாத்ருதாநந்த்ராநந்ஸம்வார:" என்று தமக்குள்ளே தாமே யாதரிக்கவல்லதாயுமிருத்தல் பற்றியாம்.

தூப்புற் பிள்ளை யருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வசநபூஷணாதிகளான லோகாசார்யக்ருதரஹஸ்யார்த்தங்களை அநுஸரித்தபடியால் "விஶாலாநாம் விஶாலஹர்ஷீயவ வ்ரு

திவக்த்ய” என்ற ந்யாயம்போல் மந்தமதிகளான சிலர் அவ்வோ ரஹஸ்யங்களைக்கண்டு கலங்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்தை யிழந்து விடும்படி வருமே யென்ற வருளாலும், லோகாசார்யரைச்சேர்ந்த பாலபாஷிகளும் பார்த்துத்தெளிவதன் பொருட்டு மெனக் கொள்ளல் வேண்டும். இவ்விஷயத்திலல்லாதே, மற்ற எவ்விஷயங்களுக்கும் தேவபாஷையிலேயே வ்யவஹரித்த தேசிகர் இம்மந்த்ரார்த்தவிஷயமான ரஹஸ்யஸந்திகளில் மாத்திரம் மணிப்ரவாளபாஷையிலிழிகைக் குறிப்பு உக்தஹேதுவே. தேவபாஷையில் நிக்ஷேபரக்ஷையையும், மற்றுள்ள ரக்ஷைகளையும் அருளிச்செய்திருப்பதால், தேவபாஷையைக்காட்டில் மணிப்ரவாளபாஷைக்கு ஏற்றமில்லை.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் த்வயவிவரணமான கத்யத்தை அஸம்ஸ்க்ருதமன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிலேயே ப்ரஸாதித்தருளினர். ஸ்ரீபட்டரும் தேவபாஷையிலேயே அஷ்டஶ்லோகி முதலியவைகளை யருளுச்செய்தார். ஆனதுபற்றி பாலபாஷிகளுக்கு உஜ்ஜீவ்யமாவதின்பொருட்டு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாராதிக்ரந்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. பாலபாஷிகளாவது, ஸம்ஸ்க்ருதபாஷாமயமான ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் நல்லதெளிவில்லாதேயும், அருளிச்செயல்களிலும் தெளிவில்லாதே “யத்ர ஶாப்திகாஸ்தத்ர தார்கிகா:, யத்ர தார்கிகாஸ்தத்ர ஶாப்திகா: । யத்ர நோபயம் தத்ரோபயம், யத்ரோபயம் தத்ர நோபயம் ।” என்றிருக்குமவர்கள். ஒவ்வொருவருடையவும் பாஷாவைஶாரத்யம், அவரவர் விஷயத்திலேயேயல்லது ஸர்வஜ்ஞத்வத்திற்குவேறுவகையால் ஸ்பஷ்டமாகாது. ஆகையால் இவ்விவேகமிப்பொழுதும் ஸதாசார்யபாஷிகளால், அவ்வோ க்ரந்தங்களைக்கொண்டே ஜ்ஞாதவ்யங்களாகின்றனவாம். ஆகயிவ்வளவால் பிள்ளை லோகாசார்யர் என்றவசனத்திற்கு மந்தமதிகளான சிறுவர் கூட்டங்களுக்காசான் எனப்பொருளாயிற்று. இப்படிப்பட்ட இந்த லோகாசார்யரென்றவர் (த்வயநம்) அந்த மோஹஜநங்களாகிய ஸதாசார்யர்கள் ஹிதாஹிதம்செய்யும் ஸ்ரீஜ்ஞாநயோகவ்யக்தீக்ருத

http://acharya.org

ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாகிற உபாயத்தை, "ஸ்வநுஷ்டாநாத் ஸ்வ தாந: ப்ரஸீதிதி:" என்றிங்குள்ள ஸ்வநுஷ்டத்திற்கு நிவ ர்த்த்வமாகும். இங்குள்ள ஸ்வநுஷ்டத்தால் வேதநகொடிக ளுக்குத்தஞ்சமாயுள்ள கர்மமென்றுப்பொருள். (ஆசார்ய)= அந்த ஸந்நாதனமின்னதென வர்ணமாயறியாது ஸ ந்தேஹம் வாயாசாத்ரமாய் மட்டிலறியுமெனக்கருத்து. அது இங்குள்ள ஆசார்யென்ற உபதேசம் காட்டுகின்றது. இதனல் ததர்மபரையில் உபதேசிகரான க்ருஷ்ணருக்கு ஸஜ்ஜனவா ய்ப்பிறந்து, அப்பிதாவினிடம்; சிற்சில உபதேசங்களைம ட்டில் கேட்டவராகையால், ஸ ந்தேஹஜ்ஞாநமாத்திரம் ஸ ஹ்யமாகும். ஏனெனில்; ஒரு வகையிலும் ஜ்ஞாநமில்லாதா ர்க்கு விவாதமேயில்லையாதல்பற்றி அங்ஙனம் கூறவிடமாயி ற்று. ஆசார்யஜ்ஞாநத்திற்கு ஹேதுவ (ஶாஸ்த்ராதிகாரணம்) எ ன்றதால் கூறுகின்றார். ஶாஸ்த்ரம்=ஸர்வோபாதாநாதிரூபஸித் தமான ப்ரஹ்மஸித்தாந்தமாகிற ஸ்ரீவிஶிஷ்டாத்வைத த ர்ஶநப்ரதிஷ்டாபகஶாஸ்த்ரம், ஆதி= தத்ஸித்தாந்தாநுஸாரி யாயுள்ள ஔபநிஷதமான ஸித்தாந்தத்தை ப்பற்றிய ஸம்ப்ரதாயஶாஸ்த்ரம், ஸர்வோபநிஷத்ஶாஸ்த்ரார்த்தங் களுக்கும் ப்ரமாணமானது ஸ்ரீராமாயணமஹாபாரத ப்ரபந்தமாகிற ஶாஸ்த்ரமும், ததநுகுணமான ஸ்ம்ருதியா திஶாஸ்த்ரங்களுமாம். இவைகளில் (காரணம்)= "ஜ்ஞாநஶக்தி:" என்றபடி ஆசார்யவிஶிஷ்டர் எனப்பொருள். அதாவது வதவீ வஸிஜ்ஞாநா ஶாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரஷ்டஶாஸ்த்ரம் ஹேதுவாதல்போ ல்; இங்கும் ஸதாசாரஸதநுஷ்டாநத்திலிழிந்து ஸஜ்ஜனவா ய் அநுஷ்டியாமல் போவதற்கு ஸ்ரீஶாஸ்த்ர உபாயாதிக ளான ஶாஸ்த்ரங்களில் ஆசார்யஜ்ஞாநம் ஹேதுவாயிற்று. ஸம் ப்ரதாய விவரணம் ஸ்ரீஶாஸ்த்ரகாரருக்குப் பிற்பட்டுண் டான ஸ்ரீபட்டருளிச்செய்த அஷ்டஶ்லோகீப்ரதிதந்த்ரங்களும், முற்பாடுண்டான ஸ்ரீஸூத்ரயாதிகளும் ஷட்ஸம்க்ஷேபா திகளுமாம். இவ்வகைகளால் ஶாஸ்த்ராதிகாரணவம் ப்ரயோஜந மெனக்கொள்வது. இப்பிரகாரம் ஸ்ரீஶாஸ்த்ரத்தாலும், ஸம்

http://acharya.org

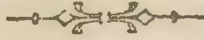
ப்ரதாயப்ரஸ்தாவாதிகளாலும் ஶூந்யத்தையடைந்த ஹேதுவால், ''ஸ்வயம் நஷ்டः பராநபி நாஶயிதும் ப்ரவ்ருத்தே'' என்றந்யாயம்போல் (த்ருஷ்டாந்த)= இது ஹேயம், இது உபாதேயம், இது விதிநிஷேத்யாதிகம், இது உபாதேயமென்ற நிர்ணயமறியாதே வழிதெற்றிச்செல்வதற்கு ஹேதுவாகும் போல், இஸ்ஸம்பிரதாயவிஷயத்திலும் யாதார்த்த்யம் தெளியாதேயுண்டான ப்ராந்தியால் (காம்ஶ்சித் கோஶாந்) சிற்சில புஸ்தகங்களை, அதாவது முமுக்ஷுப்படிமுதல் தனிப்ரணவமீறாகவுள்ள பதினெண் ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை. (லிகிதவந்) ஸ்வமதிபோனவழி எழுதிவைத்தருளினர். (ததः) இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் தெளிவில்லாதே ஜனங்கள் கண்டுகலங்கும்படி எழுதிவைத்தபுஸ்தகங்கள் வெளிப்புறப்பட்டபின்பு, (வேதவ்யாஸநாமா) ஸ்ரீவேதவ்யாஸா னென்ற (ஸூரி) ஸத்ஜனன் ''க்ருதஸம்ஸ்க்ருதி'' என்று இங்கு நிர்வாஹம். இங்கு யோகாசார்யரென்ற திருநாமம் விஶேஷணங்களைப்போல். ஏனெனில், ''யோகாசார்யாய ஶௌரயே க்ருஷ்ணாய பரமாத்மநே'' என்றயிவர்தனியனே யோகாசார்யரென்பது ஓர் இடு குறிப்பெயரெனவும், ''ஶௌரயே'' என்றதால்இந்தபதமே ஆசார்யவிஶேஷகமென்றும்காட்டுகின்றது. ஆகையால் யோகாசார்ய ஶௌரேயென்றபொழுது தான்ஸம்போதநவாசகமாகும், மற்றப்படி ஸாதாரணவாசகமேயாகும். அன்றியும்ஜகதாசார்யனென்ற பொருள்படக் கூடியவாசகமுமல்லவாம். அங்ஙனன்றிக்கே இவ்வேதாசார்யரென்ற திருநாமம்ஊ அவஸ்திவாஹஸ்த்யத்தைப்பற்றியுண்டானதும், நிர்வாஹகஸ்வதஸ்வத்ஜனன ஹயவானால் அருளப்பட்டதுமான காரணவிஶிஷ்டமென்றதால்வாசகஶேஷ ஶௌரே வைக்காட்டிலும் உபயுக்தமான ஶௌரேயர்ஶீயாந் என்று வியிப்பதால் (தம்)= அந்த யோகாசார்யரை க்ருதியான இவ்வேதாசார்யர் (பாஷ்யாதிக்ருஷ்டா)ஸ்ரீபாஷ்யஸம்ப்ரதாயங்களாகிற ஜ்ஞானத்தினால், இங்குஊகவநம்ஜாதெக்யகவநம்.பஶ்சிமம் சொன்ன காரணமும் பாஷ்யாதிகளால் வந்தபடியாலிங்ஙும்

ஶாஸ்த்ரார்த்தஸ்த்ர என்றுகூறப்பட்டது. அன்றியும், ரோமத்தில் நடக்கவேண்டியவன் த்ருஷ்டிஹாநியால் வழிதப்பிப்போக அங்கோர் திவ்யவிஷக்ஷ் வந்து த்ருஷ்டிப்ரதாநம் பண்ணியருளி ஸ்தானத்தைக் காட்டிச் செல்லுவிக்குமாப் போல், இங்கும் (பரமாசார்யை)= பரமாசார்யர்களான ஸ்ரீநாத, நாத, யாமுந, ஸமலத்ராமாநுஜயொமிகளால் ப்ரகாசிதக்ஷமான பத்ராவில் (ஸ்வயம்) = மறுபடியும், அதாவது, பக்ஷமுண்டான கிணிக்ஷாரம் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிஶ்ருதிகவாக்ய த்திவிழியாது, தத்வத்ரயார்த்தாதிகளைப்பற்றி ஸதாசார்ய உபதேஶமாகிற பத்ராவிலிழிந்திருந்ததால் இங்கு ஸ்வயம் என்று கூறப்பட்டது. அல்லது, ஸமலத்ராமாநுஜோபதேஶத்தில் கவதரித்தும், திருவிலச்சினை முதலானதுகளைப் பெற்றும், ஆசார்யாதிகளைக் கேட்டும், ஒடுவில் தானறியாதே பாஹ்யத்ருஷ்டி ஹாயையையனுஸரிக்கப்போனது பற்றியுமாம். (ஸ்வாசார்யாபாஸ) ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினார். ஆக யிவ்வளவால் ஸ்ரீஶாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்திலேயே அவதரித்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஸ்ரீஶாஸ்த்ராதிகளில் பரிபூர்ணஜ்ஞாநமில்லாது ஸ்வஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு தன்தெளிவுக்கோ, தம் ஸாதுஜனங்களுக்கோ, முமுக்ஷுப்படி முதலிய பதினெண் ரஹஸ்ய ப்ரபந்தங்களை யருளிச்செய்ய, அவையாவும் அபூர்வதாயையை யநுஸரிக்க அதைக்கண்டு ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமுள்ளவர் கலங்க, அதன் நிமித்தமாகக் கோயிலில் பரஸ்பர ஶாஸ்த்ரமான ஸம்வாதமுண்டாக அதில் ஜ்ஞாநபூர்ணரான ஸ்ரீவேதாந்தா சார்யர் தெளிவிக்க, அதைக் கேட்ட வயோவ்ருத்தரான பிள்ளைலோகாசார்யர் தேறி ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டரானார் என்றதும், தூப்புற் பிள்ளையின் ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநாதிகளையும், ஸௌஹார்த்தாதிகளையுங் கண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர்,

"சீறொன்று தூப்புற் றிருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றுசொன்னபழமொழியுள்—ஓரொன்றுதானே
யமையாதோ, தாரணியில் வாழ்வார்க்கு வானேரப்போமளவும் வாழ்வு."

http://acharya.org

என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணியருளியதால் ஸ்பஷ்டம். (௪)

பஶ்சாத்தஸ்யாநுஜஸ்து ஶ்ருதிஶிகரகடீமா-
ரம்வஞ்சிதம்மந்யமாநோ வாதேஷு ஜேதும் ப்ரவ்ரு-
த்தஃ பதகமலபரித்ராணஸூக்த்யா விநம்ரஃ | தந்த்ரா-
ஶும்ரஸ்ரஜாக்ராதஸ்லியயதிரய ப்ராப்யா ஸம்ப்ர-
விஶ்ராஹ்ராதாநம் தாக்ஷிண்யாத்யுத்திகஸ்ரதமதே
தேஶிகேந்த்ரம் விபக்ஷே || ||௫||

இப்படிப் பிள்ளைலோகாசார்யர் தாப்புற் பிள்ளையின் ஸத்ப்ரபாவத்தால் தேறித்தெளிந்துபோனதால், உதாஸீநங்கொண்டு (பஶ்சாத்) ததநந்தரம் (தஸ்ய) அந்தப்பிள்ளைலோகாசார்யருடைய (அநுஜஸ்து) அழகியமணவாளப்பெருமாள்நயினார் என்ற தம்பியோவென்றால், இங்குள்ள "து" என்றது ஜ்யேஷ்டரைவிட அநுஜர் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தில் கிஞ்சிதாதிக்யம் பெற்றவர் என்பதைக்காட்டுகிறது. (வஞ்சிதம்மந்யமாநஃ) தன்னையோர் விப்ரலப்தராக எண்ணினவராய்க் கொண்டு (ஶ்ருதிஶிகரகடீமாரம்) பரிபந்தியான ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனை (வாதேஷு) கண்டவிடமெல்லாம் ஶாஸ்த்ரீயம்போலிருக்கிற விதண்டாவாதங்களால், இதனால் இவ்வநுஜர் ஸாத்விகரான ஜ்யேஷ்டரைப்போலன்றிக்கே பரஸம்ருத்தியை ஸஹியாத தௌர்மநஸ்யமுள்ளவரெனத்தோன்றுகிறது. (ஜேதும்) ஜயிப்பதற்கு, அதாவது; தானே பண்டிதரென்றும், கவியென்றும் ப்ரஸித்தியைப் பெறவேண்டி குணேஷு தோஷாவிஷ்கரணமாகிற அஸூயையால், ஸாத்விகபாவத்தியோடு ஶ்ரீவைஷ்ணவவிஷயத்தில் ஒதுங்கி வஸிக்கும் ஶ்ரீதேஶிகனை யதாகதஞ்சித்வாதங்களால் ஜயிப்பதற்காகவென்றபடி. (ப்ரவ்ருத்தஃ) ப்ரவ்ருத்தராய்க்கொண்டு ஒடுவில் (பதகமலபரித்ராணஸூக்த்யா) ஶ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளின் பரித்ராணமாகிற ஶ்ரீபாதுகைகளின் விஷயமான ஶ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரமென்ற திவ்யஸூக்தியால், அதாவது, ஏகராத்ரியில் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி ஆயிரம் ஶ்லோகம் செய்கிறவரே உத்தமரெனப் பெரியோர்கள், ஒருவரைப் பத

கூர்மவிஷயத்திலும், ஒருவரையொருவரைப்பாராதுகாவிஷயத்திலுமாக ஸமயத்தளியிலே நியமித்தருள, வ்யதிவக்ஷி க்ஷமாவேஷ்ட்த்தால் வர்ஷிக்க, அவ்வண்ணமில்லாது ஸ்ரீதேஶிகரு ஸ்ரீபாதுகா ஸஹஸ்ரத்தை நிர்மித்தருள, இவ்விரண்டையுங்கண்டு பெரியோர்கள் உத்கர்ஷாபகர்ஷ தாரதம்யத்தை ஸ்ரீதேஶிகனிடத்திலும் வாதிகேஸரியினிடத்திலும் ஸ்தாபித்தருள, அதைக்கண்டு ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸாமவதாவதாரத்திற் புகாமலிருக்கத்தனது நிர்வேத்தை "ஸங்கேதஸங்கீர்த்தநதி:" இத்யாதியால் திருவோலக்கத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்தருள, அதன்பேரில் வாதிகேஸரியென்ற அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நயினார் நிவிஷ்டவாதிராய்த்தனக்குண்டாயிருந்த செருக்கினின்றும் (தேஹ:) தணிந்தவராயினர். இங்கு சிலதேஶிகர் "ஸங்கேதஸங்கீர்த்தன தி ஸ்ரீதஸ்தத்ஸ்ருஷ்டம் ஸ்பீதி ।" என்றித்யாதிகளையிட்டு வாதிகேஸரியே ஜயித்தாருமன்றி ஸ்ரீதேஶிகனே தன்னையொப்பவில்லையென்று பிதற்றுவர். அவர் "ஸ்தாவராவமேஶா வஞ்சநவர:" என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால், தனக்குள்ள காமதர்ப்பத்தை யொப்பிலுருயிற்றென்று ஸ்ரீஆளவந்தாருக்கும் ஸாணநாயகத்வத்தை யொப்பிலுருயினர். மேலும், "சுத்ராவிவஞ்சநவமோ zதுயதீம் ஷ்டவதேஷ்,கத்வஷ்வஸ்த்ஸ்த்ரய:" என்றுமணவாளமுனிவர் சொன்னதால், இவரும் தோவஞ்சகரென்றும், மன்மதனுக்கு வசப்பட்ட மனமுடையவரென்றும் சொல்லக்கூசாத வாயுடையவருமாவார். ஆகையினால் இவ்வதிவாதத்தைவிட்டு சூவாயர்களுடைய நிர்வ்யாஜ ஸம்யாஜங்களையெல்லாம்வாஸ்தவத்திலாவஸிதங்களென யினிக்கூறுர் போலும். ஆகயிவ்விதம் தோராதலால் அன்றுமுதல் காவ்யத்திலும், தர்க்கத்திலும், கவிதாஸாயாரண வாஞ்சித்யத்தையுடைய காரணத்தைப்பற்றி சுஸதேஶிகனையன்றுமுதல் பெரியோர்களும், தநேவாஸிகளும் "கவிதார்க்ககேஸரீ" என்று வஹுமாநமுள்ள சுத்வயதிருநாமத்தால் கொண்டாடினர். இங்கு தர்க்கமென்பது, ஸ்ரீஸாவேஷ்யாவயோமியான ஸத்தர்க்கமென்றதை. ஒுஸ்தர்க்கம் மளதபோஸ்துமாதல்

http://acharya.org

பற்றி அது ஸர்வஜநோத்தேச்யமாய் ஸாரதமமுமானதால் உபாதேயம். இப்பிரகாரம் பிள்ளைலோகாசார்யரும், அவருடைய அநுஜரான வாதிகேஸரியென்றவரும் ப்ரவசநத்தாலும், ப்ரபந்தத்தாலும் முறையே ஸ்ரீபாஷ்யவிரோதமான ஸமயாசாரத்தை விட்டவாறே, கோயிலில் ராஜவிப்லவத்தால் கலஹம்வர அதனால் அழகியமணவாளன் கோயிலைவிட்டு அங்கங்கெழுந்தருளியிருந்து முடிவில் வெளிக்கெழுந்தருளும்படிவர, அதன்மேல் கோயில் ஶூந்யமாக, ஸ்ரீதேசிகனும் ஸ்ரீஸுதர்சநபட்டருடைய அநுவர்த்திகளாயிருந்த குமாரர்களுடன் மேல்நாட்டிலுள்ள ஸத்யகாலமென்ற அக்ரஹாரத்திற் கெழுந்தருளினர். பிள்ளைலோகாசார்யரும் ஸ்ரீரங்கநாயனுடன் சிலபரிஜநங்களுடைய ஸஹாயத்தின் பேரில் அதிமார்க்கமாய்த் திருக்காவிரியின் பார்ச்வமாய் எழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்வயம்வார்த்திக்யத்தாலும், க்ஷாந்த்வ வாஸையாலும் ஒடுவில் ஜ்யோதிர்ஜ்யோதிஸ்ஸாக்ஷணம்செய்து திருநாட்டிற் கெழுந்தருளினர். இதன்முன் இப்பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடியான திருநாராயணபுரத்தாயி என்றவோர் ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தம்மாசார்யன் ஸந்நிதியில் தாம் செவிதாழ்த்திக்கேட்டிருந்த வசநபூஷணத்தின் அர்த்தங்களையெல்லாம் திரட்டி அதற்கோர் வ்யாக்யாநமாய் எழுதிவைத்திருந்து, தமது அந்த்யகாலத்தில் பெரியபெருமாளைத் திருவடிதொழத்திருவுள்ளம்பற்றி உபலக்ஷணமாவாஸியாதலால் வருத்தமொன்றுமறியாதே கோயிலேறிவந்து ஸேவிக்கத் தமது வ்யாக்யாநத்தில் ஜீர்ணகோசாலயத்திற்குண்டான நிர்வாஹம் போலிருக்க வ்யஸனித்து, அங்கிருந்தபடி திருக்குருகைக் கெழுந்தருளி ஆழ்வாரைத்திருவடிதொழுது அங்கேயே கிஞ்சித்காலம்வாஸம்பண்ணி தேஹவியோகத்தைப்பெற்றனர். பிறகவருடைய ஸந்நிதியிலிருந்த "ஆயிபடி" என்ற அவ்வ்யாக்யாநம் மாத்திரம் காகதாலீயந்யாயம் போல் முடிவில் மணவாளமுனிவருக்கு அவரது சிஷ்யாச்ரயத்தில் கிடைக்க அதைக்கைப்பற்றி வைத்திருந்தார். இது 'ஸம்ப்ரதாயஃ ஸதாசார்ய

http://acharya.org

வ்யவஸாயாத் ஹ்ரீ நாவஸீததி'' என்ற ந்யாயப்படியிவருக்குக் காலக்ஷேபஸஞ்ஜீவனத்திற்கு ஸங்கடம் வந்தபொழுது, ''ஶாஸ்த்ரகாலா ஹவிஷ்யாமோ பதயோ யோகினோ நவிலா'' என்றபடியே அப்புஸ்தகத்துடனும் ஸந்ந்யாஸிவேஷத்துடனும் கூட ஸ்ரீரங்கத்திற்கெழுந்தருளினர். (௬௰) இவ்விதம் தென்றிசையிற் பிரகச்சரணகுலத்திற்பிறந்த வந்தணராகுமவர் ஸந்ந்யாஸிவேஷத்துடனும் மணவாளமுனிவர் என்ற திருநாமத்துடனும் கோயிலுக்கெழுந்தருளியபின்பு, ௬௰வா, லோகாசார்யருடைய திருத்தம்பியார் ஸாதுகோக்தஜ்ஞரானபின்பு, (தந்நாமரூபம்) லோகஸாரவாதிகேஸரிகளால் விலிகிதஸூத்ரமாயிருந்த அவர்கள்வழியை (ரஹஸ்யஸூத்ரநியமதிः) ப்ரவர்த்தகரான அழகியமணவாளரென்ற முனிவர் (வ்யாக்யா) வசநபூஷணாதிரஹஸ்யங்களுக்குத்தாம் செய்த வ்யாக்யானத்தால், அதாவது, ஆயிபடியென்றவ்யாக்யானத்தைக்கொண்டதன் ஸஹாயத்தால், வசநபூஷணாதிகளுக்கும், வாதிகேஸரிசெய்த ஆசார்யஹ்ருதயத்திற்கும் ஓர் விஶதவ்யாக்யானமெழுதி; அதன்வழியாய் (ஸம்ப்ரவிஶ்ய) அவர் மதத்தை நன்றாய் ப்ரவேஶித்து (தாக்ஷிணாத்யாமதிகூடஸ்தே) தென்னேறயத்திலுண்டான ஸாரஸம்ப்ரதாயஸ்தீயராயுள்ள நம்பிள்ளை திருவடிகளிலாஶ்ரயித்த வடக்குதிருவீதிப்பிள்ளை குமாரரான லோகாசார்யர் என்ற ப்ரபந்த தடங்கிய பற்பல ஆசார்யர்களுடைய ஸ்வமதிவிசேஷங்களால் உண்டுபண்ணப்பட்ட மதத்தில், இங்கு லோகாசார்யர் மதியில் முளைத்து இடையிற்பல வழிகளாற்றழைத்து, முடிவில் மணவாளமுனிவர் மதியில்பலித்தது இம்மதமென்பது இதன்பரவுதலுக்குண்டான வுண்மை. இடைக்கிடைவரும் மற்றவரெல்லாமிதற்கு ஸஹகாரிகளேயாம். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஆழ்வார்களை நித்யஸம்ஸாரியென ஈட்டிலெழுதியருளினரென்று ஸ்வாபநம்பண்ணியதன்மேல், அவர்குமாரரான லோகாசார்யர் தமது புஸ்தகத்தில் ''க்ஷத்ரியனான விஶ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான், யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்தவனுக்கு விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யமானவோபாதி இங்கு ''ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய'',

http://acharya.org

என்கையாலே விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யம், இவ்விடத்தில் வேறே அங்கமாகவேணும், அதாவது, ஸவாஸந த்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸவாஸநமாக விடுகையாவது, ஶுக்திகையிலே ரஜதப்ரமம்போலே" என்றிப்ப்ரகாரம் வசநபூஷண திவ்யஶாஸ்த்ரங்களில் ப்ரதிபாதநம்செய்தருளினர். இவருக்குமேல் மணவாளமுனிவர் பட்டது போலிருந்த இவ்விருட்சத்திற்கு ப்ரயோஜநம் ஸேவகராயிருந்து, பின்பு ஸௌபாக்யதால் அவரும் "க்ஷத்ரியகுலோத்பவனை விஶ்வாமித்ரன் அஜ்ஜன்மத்திலேதான்பண்ணின தபோவிஶேஷமடியாக ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே." என்று தொடங்கி "ஸத்ஸம்ஸர்க்க ஸம்பந்தவிஶேஷம் என் செய்யமாட்டாது." என்றளவாய் ஜாதிநிர்பந்தனையை நிஶ்ஶேஷமாய் லஜ்ஜை ஹீதியன்றிக்கே மாற்றினரிறே. இங்கு "யஸ்யாஸ்ஸர்வத்ர வம்ஶஜாய ததைவ தேவிஷ்ணுர்யோ நர:। கரோதி பாதஸ்பர்ஶநம் தபோஹர்ஷப்ரஹ்மவாதகாஸ்து ॥ ப்ராதேத்யா பவதி வர்ணோ ப்ராஹ்மணாநுதேவிஷ்ணுர்யோ நர:। ஶ்வாநயோநிஶதம் கத்வா கத்யஷ்டேஷு ஜாயதே ॥" என்ற மஹாபாரத வசநத்தை நினைப்பது. ஆகையாலதன் பேரிலும் மணவாளமுனிவர் (ஸ்வதாநம்) தம்மை (ஜந்மவிஶேஷம்) ஶ்ரேஷ்டாசார்யராக, அதாவது, பிள்ளைலோகாசார்யர் தொடங்கி ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யஸ்வமாயுள்ள ஆசார்யர்களைக்காட்டிலும், யாதொரு வ்யாவ்ருத்தியன்றிக்கே கிஞ்சித்தேனும் கூசாதே "ஸம்கரோ நரகாயைவ" என்றதையும் பொருட்டாக்காதே ஜாதிநிர்பந்தநாதிகளை யறுத்துப் பேசும் வாக்யார்த்தத்தில் ஶ்ரேஷ்டத்வத்தாலென்றபடி, ஆனவிவர்களெல்லாம் ஆசார்யஸம்ப்ரதாயத்தில் "ஆசிநோதிஹி ஶாஸ்த்ரார்த்தாநாசாரே ஸ்தாபயத்யபி" என்ற வசநார்த்தத்தை மாத்ரம் அநுஷ்டித்தார்களே யொழிய இன்றுவரையில் அவர்களும், ஶிஷ்யப்ரஶிஷ்யர்களும் உத்தரார்த்தாநுஷ்டாநத்தைப் ப்ரகாஶமாய்ச் செய்திலர். த்ருஷ்டர்கள் செய்வது ஸர்வஜாதிஸாதாரண்யமாதலால் அது ஶிஷ்டாசாரமாகாது. ஸர்வருக்கும் ப்ரமாணமுமாகாது. உத்தரார்த்தமாவது "ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாதாசார்யஸ்தேந உச்யதே ॥" என்பது. ஆகயிவ்வ

http://acharya.org

ளவால் மணவாளமுனிவரால் ஶாஸ்த்ரமான ஸித்தாந்தம் ஸர்வத்ர ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யப்பட்டதென்பது இதன் திரண்ட பொருள். ஆனது பற்றியே தன்னை ஜீர்ணோத்தாரகராக (விவேக்ஷ ஹி) வ்யபதேஶம் செய்தாரிறே. இங்கு "ஹி" என்றது முன்னோரிற் காட்டில் இவருக்குள்ள இம்மதப்ரவர்த்தகத்வப்ரஸித்தியைக் குறிக்கின்றது. (௫)

இவ்விதம் மணவாளமுனிவருடைய செங்கோலுக்காதாரமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச்சொல்லி அந்த ஸிம்ஹாஸநாதிபத்யத்தில் அவர் செய்தருளிய நியமநாநுக்ரஹாதிகளை மேல் ஶ்லோகத்ரயத்தால் கூறுகின்றார்:—

ஶைலேந்த்ரஸ்ஸங்கேதகாலேயுரவி: ஸ யதிராஜோ
ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயே ஜயா ஹேதும் ப்ரகாஶ்ய ப்ரதிநிஜ
உநாபேஜ: ப்ராப மஹாநுஹாநஶ்ச | ஸஶ்வாத்தாவேந
ஸஶ்வாஶ்ரிதிஶப்தமேர: ப்ராப்ய ஸத்ஸம்ப்ரதாயம்
ஸ்ரீஹாஷ்யாதீந் ஸமக்ராந் விதிவதயிஜகாவித்யேஹா
தத்வஶிஷ்ய: || ||௫||

ஶைலேந்த்ர: (ஶைலேந்த்) வேறுசிற் சில (ஸங்கேதகாலேயுரவி) கட்டுப்பாடான காலங்களாலும், (ஸ யதி:) அந்தமணவாளமுனிவர், ஸங்கேதகாலங்களாவன:—ஶிஷ்யர்களைப் பிரித்து ஆஶ்ரமநிவாஸநம், விஶ்வஸ்தாகோஷ்டிதாரணம், ஸஹஸ்ரநாமஜபாத்யநுஷ்டாநம், ஸம்ஹாராயநத்தில் ஸமா நாஶ்ரயம், ஶ்ரீவைஷ்ணவாநுஸரணம், ஜாதிஶ்ருதிஸம்ஜ்ஞைகள், ஆதிஶேஷமன்றிக்கே ஆநாதிஶேஷவரான ஸம்ப்ரதாயஸங்கேதம்போல் புதிதாய் ஒரு காயாக்த்தியைக்கொண்டு ஸ்வீயகோஷ்டியில் ஸஸ்வரணஸந்நிவேஶநம், யதிப்ரதிஷ்டநம், ஸம்ஸாதி தீர்த்த ஸ்நாநாதிநிஷேவணம், ஶரநவ்யவாயங்களை யொழித்த மற்ற ஸமாஶ்ரயணங்களுக்கெல்லாம் காரியக்ஷேபவர்ஜநம், முப்பத்தாராயிரப்படி யென்ற திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநஸேவிகளைப்பற்றி ஹோஜநவிஷயகஸ்துதிஹேதுகரணம், ஸ்வயம்விஶ்வஸ்தகோஷ்டிவ்யாப்திகாரணத்வாதிகள். ஆக இவ்வகை காரியங்களால் (ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயே) ஸ்ரீஷோழ்வாருடைய ஸம்ப்ரதா

http://acharya.org

யத்தில் ப்ராசீநமாய் ஸ்ரீநாதமுநி ஸ்ரீயாமுநாசார்ய ப்ரப்ருதிகள் அநுஷ்டித்த ப்ரகாரமில்லாதே, நவீனமாயுள்ள பஞ்சஸம்ஸ்காரஸங்கேதங்களைக்கொண்டு (த்வேதா) இரண்டு ப்ரகாரமாக [பேதம்] பிரிவை [ப்ரகாஶ்ய] வெளிப்படுத்தி [ஶ்ரிதநிஜஜநைஃ] தன்னை யாஶ்ரயித்த ஶிஷ்யர்களான ஜநங்களால் [மஹாந்தம்] பெரியதான [கர்வம்] செருக்கை [ப்ராப] அடைந்தனர். ஆகயிதனால் மணவாளமுனிவர் சில மனிதர்களைக்கூட்டி ஓர் ஸமாஜமாக்கி அவர்களுக்குச் சிற் சில ஸங்கேதாசாரங்களைக் கல்பித்து, அவர்களுமதற்கிணங்கி நடக்க, அதைக்கண்டு தம் காரியம் ஸித்தித்ததென்றும், இதன் மூலமாய்த் தன் பெயர் தீர்க்ககாலம் லோகத்தில் நீடித்திருக்குமென்றும் நினைத்துப் பெரியவோர் கர்வத்தை யடைந்தனரென்பது இதன் கருத்து. இவர் இவ்விதம் அஶாஸ்த்ரீயமான ஆசாரபேதங்களைக் கற்பிக்கக் காரணம் ராக்ஷஸதேவதாகமான மூலநக்ஷத்ரத்தில் ஜநித்ததுபற்றியெனப் பெரியோர் கூறுவர். இவ்விஷயம் ஸ்ரீஹரிவம்ஶத்தில் ஸம்பவஜநார்த்தநோத்பத்தியை விவரிக்கும் அத்யாயத்தில் பரக்கக்காணலாம். இங்கு ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள ஶாஸ்த்ரீயப்ரமாண மில்லாதே பக்திவேஷம் செய்வது, "பக்தவேஷீ ப்ரியவக்தா நித்யம் ப்ராஹ்மணநிந்தகஃ। ஆசார்யோ வேதவிக்ரேதா வசநோபேத ப்ரஹ்மவாதாநுகாரஃ॥ கலிம்ஶ்ரிதோ மோஹாவேஶோ தஹ்யதே நாஸ்திகோ ஜநஃ। ததா ஸ்ம்ருதிம் ஸமாஸாத்ய ஸ்ம்ருதிகாரகவேதாந்தகஃ।" என்ற இப்பவிஷ்யோத்தரோபநிஷத் ஸ்ம்ருதிப்ரமாணங்களால் நரகாவஹமும், ஸ்ம்ருதிகாராதிஜநாவஹமும் உண்டென்பதை ப்ராமாணிகர் அறியவும். விஶ்வாமித்ரன் க்ஷத்ரியனானென்றதும் காஶிகவிஶ்வாமித்ரகோத்ரங்களுடைய ப்ரவரங்களை ப்ரயோகிக்கும் பொழுது விஶ்வாமித்ர ப்ரத்யக்ஷஷி யின்னதென்பது ஸ்பஷ்டமாகும். ஆனதால் ஆஶ்வலாயநஜநகயாஜ்ஞவல்க்யாதிகளைப்போலன்றிக்கே ஈதோர் க்ரமமென்றும் ஸகலருக்கும் வ்யக்தமாகும். என்கிலும் விஶ்வாமித்ரன் பஹுகாலம் தபஶ்சரித்தாலேயே ப்ராஹ்மண்யத்தை ஸாதித்தான். அதன் பின்பே

http://acharya.org

அவனுமோர் க்ஷத்ரியவ்யக்தியானது. அவன் ப்ராஹ்மண்யத்தை ஸம்பாதிக்கும் முன்னம் தக்ஷிணதிக்கில் தபஸ்வியாயிருக்கையில் ஸ்வகீயதபோபலத்தால் உள்ள இந்திரனை மாற்றவும், வேறோர் இந்திரனை ஸ்ருஷ்டிக்கவும், இந்திரனேயில்லாது இவ்வுலகத்தை யாக்கவும் வல்லவனாய் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்துத் தனது ஸக்தனான த்ரிசங்குவினுக்கு யாதொரு குறைவுமில்லாதே ஸ்தாபித்தான். அதை இந்த்ராதிகளுமொப்பினர். ஆனது பற்றி இவன் தபோமஹிமை மாத்திரமிங்கு பேசப்பட்டதென ஸாதுக்களங்கிகரிக்கவேண்டியது. இதற்குப் பின் உத்தரதிக்குந்தீர்ந்து பூர்வதிக்கில் தபஸ்வியானபொழுது இந்த்ரனீக்ஷக்குமிடங்கொடாதே சுசிஸாத்விகனாய், ஜிதேந்த்ரியனாய், யாதொரு காமக்ரோதாதிகளன்றிக்கே ப்ரகாசிக்க, அவைகளைக்கண்டு அஞ்சிய தேவரும், நான்முகனாரும், ருஷிகளும் ஸம்மதர்களாய் ப்ரஹ்மர்ஷியென அருளிச்செய்து, ஸ்வாஹா ஸ்வதாகாராதிகளுக்கும் அதிகாரமுண்டென ஒப்பினார்கள். வஸிஷ்டமஹர்ஷியைக்கொண்டும் ஒப்பிட்டார்கள். இதன்பின் இவ்விஸ்வாமித்ரனுக்கு ப்ராக்தனம்போல் காமக்ரோதாதிகளுக்கு ஸம்பந்த லேசமில்லை. இவரது சரிதமிப்படியிருக்க இவரது வம்சத்தில் பல்கோடிவருஷங்களுக்குப் பின்னுண்டாகுமொருவருக்கு மஹர்ஷியின் ப்ரஹ்மாவஸ்தாகாயமுமுண்டெனக்கூறும் ரேதஸ்ஜாதிகளின் தாத்பர்யம் எவ்வளவுதூரம் நிலைநிற்குமென்பதை ஸாஸ்த்ரஜ்ஞர்களே அறியவேண்டும். அன்றியும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட விஸ்வாமித்ர ஸமாசாரமெல்லாம் நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருதயத்தில் பரக்கக்கண்டு இவர் தெளிவாராகையாலிங்குமொருதரம் கூறவேண்டியதில்லை. ஸாஸ்த்ரீய அஸாஸ்த்ரீயவிஷயம் ஸாஸ்த்ரவசீகரணையாலாகவேண்டியிருக்க வேதவேத்யர்களான ப்ரதிவக்திகள் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனை, விஸ்வாமித்ரகோத்ரோத்பூதரானதால் ஸம்ப்ரதாயங்களையெல்லாம் அந்யதாவாக்கினாரென்றார். கோத்ரமல்லது ப்ரதிவக்திகளுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு வேறு ஸாஸ்த்ரீயவாதமில்லையாதலாலிவர் இவ்விதமெழுதியது. ப்ராஹ்மணரான இப்

http://acharya.org

ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ப்ரதமம் ப்ராஹ்மண்யத்திற்குறுப்பான காயத்ரியின் உபதேஶம் பெறும்பொழுது "விஶ்வாமித்ர ருஷி:" என்றல்லவோ கூறவேண்டியிருக்கிறது. இப்படியிருக்கப் ப்ரதிபக்ஷிகள் க்ருதக்நர்களாய் விஶ்வாமித்ரனை ஶாஸ்த்ரீயபத்திக்கு அந்யாயாகரணம் செய்தவரென்றார். அன்றியும்;— இவ்விஶ்வாமித்ர ருஷியின் பெயரைச்சொல்லியே ஒவ்வொருப்ராஹ்மணனும் ப்ராஹ்மண்யத்தைப் பெறவேண்டியிருக்கையால், அப்படிப்பெற்ற ஒவ்வொரு ப்ராஹ்மணனும் அஶாஸ்த்ரீயாசாராநுஷ்டாதனாய்க்கெட்டானாயிற்று. ஆகையால் ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஶௌர்ஷராமாநுஜீயர் ப்ரபந்நாசாரத்தை மாத்ரம் பார்த்து உதாஹரணமான "ஜ்ஞாதிதீயத்ருஷிபி: கதிதம் யதஸ்மாத் தேவீவ விஶ்வஜநநீ யதநந்தரோத்ரா" என்பதை யறியார் போலுமாயிற்று. உபாக்ஷமும் அதன் மூலமாய்க் காவ்யஶ்லோகங்களுமிவருக்கே தொழிலாதலாலும் வேறு ஶாஸ்த்ரார்தாப்யாஸத்தாலுமிவ்விதம் கொக்கரித்தனரேயொழிய மத்யஸ்தரில்லை. இவையெல்லாமிப்பிரதிபக்ஷிகளுக்கு "காகாநாம் ஶப்தஸம்பந்தோ ஹோமத்ரவ்யம் பாபவஸ்ய மஸ்ஸரவாக் |" என்றபடி ஜ்ஞாநஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாத்ர்யங்கடவாவ விஶேஷங்களடியாக ஸ்வீயதோஷம் ப்ரதாயாவாயரிடமுண்டான ஹோமத்ரவ்யாபசாவிஶேஷங்கள். கவிராஜபஞ்சவிம்ஶதியிலும் "ஸாராகாரம்காரம் கநகமயதாடங்கஹரணே ஸஹாயம் தஸ்யூநாம் ஸ்ருஷ்ரஶயநஶ்ரீஜந காஞ்சீபுரம் | உபாஹ்ருத்யைத்யிஹோத்ர ஸ்ருதிநயவிரோதேபஹாவியே பஹநாம் ஶப்தாநாம் ஜாணாவிமாரவதம் ப்ராப்யாதி ॥" என்று வேத்யஸ்யன்சொன்னான். இங்குஸாராகாரனென்றது மாறனேர்நம்பியை, காரவென்பது பகவதஸ்மத்கோஷ்டிவரான பெற்றாரென்றவரை, தஸ்யுவென்பது பருத்திக்கொல்லை யம்மாள் மனைவியார் காதிலிருந்த பொன்னோலையை அவள் நித்ராவஸ்தையி லிருக்கும்பொழுது திருடின ஸ்வரண்ணஸ்தேயியை, மாராதமனென்பது திருக்கோட்டியூர் நம்பிஸம்பந்தமான வொன்றை, காஞ்சியென்பது கோமுட்டியிடஞ்சென்றுவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஹோஜநம் செய்துவைத்த

http://acharya.org

ஸாமவதாராயண ப்ரியையை. இவர்களையெல்லாம் பற்றிய வோர் கட்டுக்கதைகளையெல்லாம் புராணங்களுக்கும் ந்யாயத்திற்கும் விரோதமாய்ச்சிற்சில புஸ்தகங்களிலும் ஸமாவேசித்துண்டாக்கி, அவைகளை நிரக்ஷராகுக்ஷிகளான வைஷ்ணவர்களுக்குக்காட்டித்தன் ஜாலத்தில் சிக்கவைத்து அவர்களுக்குத்தன் மூலமாய்த்தானேர் ஸமாச்ரயணத்தைப்புறப்பட்டு அவ்வேதாந்திகள் கொடுக்கும் ஸம்பாவனமாகும் யாத்ராஸ்வாமிகளை வாங்கி ஜீவயாத்ரை செய்கின்றுரிம்மதஸ்தரென்பது இச்ச்லோகத்தின்கருத்து. இங்கு "ஸம்ப்ராப்தேஷு லோகேஷு ஸர்வேஷாம் வேதமார்கேஷ்வபிரூபதாம் । ஸங்கரநாமாந ஹரிர்விஹாரதேம் அநுபிருஷு தாம் । ஸம்ப்ரதாயாதிந்யாயப்ரவர்தகாதிக ஸ்யுர்நந: ।" என்ற காண்வவைஷ்ணவபுராணத்தை யநுஸந்திப்பது. இவ்வகைக்கட்டுக் கதைகளெல்லாம் மணவாளமுனிவருக்குப்பின்பு வந்த பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் முதலியோர், ராமாநுஜதிவ்யசரித வரிதைமுதலிய சிற்சில புஸ்தகங்களில் வரைந்துவைத்தனர். ஸூத்ரமும், பாஷ்யமும் வசிஷ்டிக்கும்படி யிவர்கதை யிவ்விதமிருக்க, கூஷ்மேஷகன் விஷயமாக மௌதாகாஸ்வத்தை தைவாதிகளைக்கொண்டு கூறியது ப்ராஹ்மணஸாமாந்யத்தையும் உபேக்ஷித்ததாகும். இது தம்மைவானரங்களாகவொப்பி அதனடுவில் வந்த ஸ்வயம் வாநரஜாதியல்லாதே க்ருத்ரிமவாநரர்களாகவான ஸாகஸாரணர்களாகவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களை உபேக்ஷித்த ஆராதன் கதையைபோலாயிற்று. வைஷ்ணவநக்ஷத்ரத்தைப்பற்றி யவேகை தோட்டிருப்பதால், இதுவே ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வதற்கு நல்ல ஸமயமென்று "வைநதேயம் வைநதேயாநாஞ்ச நக்ஷத்ரமேவ வீக்ஷ்யதே । வேதோவேதவதாஸ்வேஷா யவேவ்யதே யவேமகேதநா । ஸம்ஜ்ஞேதவிநாசாய ராக்ஷஸாநாமேவ ஸ்திதம் ।" இத்யாதியால் அருளிச்செய்த சக்கிரவர்த்தித்திருமகனுரின் ஸாவத்தைநோக்கித்தமது ஸமேஜவயதிகரான மணவாளமுனிவர் வைஷ்ணவநக்ஷத்ராதஜராகையாலும், அவர் உண்டுபண்ணின புஸ்தகங்களும் நவீநாசாரவிசேஷங்களும் க

ஶாஸ்த்ரீயமானவைகளாதலாலும், ஸாயநமான வித்வத்கோஷ்டியில் வாதத்திற்கு நிலைநில்லாததாதலாலும், ஸ்வஹாநஸம்ஹாரணையா தொன்றுமில்லாதே பற்பல யதார்த்தத்ருஷ்டிகளான பெரியோர்களெல்லாம் ஸஜ்ஜநவாத்ஸல்ய ஶைவாத்வைத வைஷ்ணவ தந்திரத்தில் பற்பல ஸந்தேஹங்களைக்கொண்டு அதில் ஸௌந்தர்யவைலக்ஷண்யத்து ஸ்வதேஶிகஸம்ப்ரதாயத்திலிழிகின்றார்களாகையாலும், பிள்ளைலோகாசாரியர் அருளிச்செய்து, அது ஸ்ரீதேஶிகனால் நடுவில் ஸாதநமாய்ப்போக்கப்பட்டு, அதைமறுபடியும் தமக்கோர் பெருமையை வேண்டியிடைகிட்டியவிடத்தில் புகுவாரைப்போல் விரலைநுழைத்து பின்புதானே முழுமையும் நிஶ்ஶங்கமாய்ப்புகுந்துண்டாக்கிய மணவாளமுனிவர் கட்டியமெஸ ஶ்ரேஷ்டவைஷ்ணவமதம் ஸத்துக்களுக்கு ஸம்மதமே. மேலும் ஜ்யோதிஶ்ஶாஸ்த்ரத்திலும் "ஸ்ம்ருதிர்வஸிஷ்டபூர்வாஸாஷேஷ, । ஶ்ரு: பூர்ணேயவோஸாஷேஶ உத்தராணீ । உஷேத்ராதாராஶ்ராஸா ஶேஷா । க்ஷிப்ரஸ்வாதிரோஹிண்யாஸா நவோவிஷ்ணுதயாஷேஷா" என்று ஶ்ரவணநக்ஷத்ரம் ஶ்ரேஷ்டமாகவே கூறப்பட்டது. வம்ஶேபோ "ப்ராணாயிஶ்வம்ஹாபம்" என்ற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதாவாக்யம் ஸாத்விகமான வேதாந்தாவை ஶயிஷ்டாநர்ஶைவத்ஶேவதையாகவுடையதாலும் தஶாவதாரஶ்ரேஷ்டர் ஸ்ரீவிஷ்ணுநக்ஷத்ரமான ஶ்ரவணநக்ஷத்ராவதீர்ணராகையாலும், ஸ்ரீஹரிவம்ஶத்திலுள்ள ஜநார்த்தனனென்ற வராஹோமஹாதன் கர்மயபோல் ஸத்த்வம் ஶைவஸம்பந்தமுள்ளவராய் ஸாத்விகோத்தமராய் விராஜமாநராறென்பதுக ருத்து. ஸ்ரீஶாஸ்த்ரபாவார்த்தஸ்வரூபஸம்ஸாரத்திலும், ஸ்ரீதேஶிகஸாஹஸ்ரகாஶிகையிலும், ஸ்வேதாஶ்வதரவிஷயத்தில் வேண்டிய பெருமையை நன்றாய் வ்யவஹரித்தருளினர். இவர் முன்பு ராஜமஹாராஜநாஜீபராயிருந்து பிறகு தேஶிகஸம்ப்ரதாயத்திலிழிந்தருளி யதார்த்தராஜநாஜீயராய்ப்போர்ந்தவர். இவர் அருளிச்செய்த தேஶிகவிஜயம் நிஶ்ஶேஷமாய் ஶ்ரீவைஷ்ணவத்தை நிஷேஷிக்கின்றதாகையாலுமிவர் பிற்பட்ட காலத்தில் ஶ்ரீவைஷ்ணவத்தைச் சாற்றிக்கொள்ளாதவரென்ப

http://acharya.org

தும் திண்ணம். இவரைப்போல் எவ்வளவோ மஹாத்மாக்கள் அக்காலையில் ஸ்ரீதேஶிகஸம்ப்ரதாயநிஷ்டராநார்கள். இவரையும் அப்பய்யதீக்ஷிதர் "என்குலம் புகுந்தீரென்றனர்" "யஃஶாஸ்த்ர: விதாநம்ஶேஷ்டி" இத்யாதிகளெல்லாம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டையிலிருந்து தவறுகின்றவர்களுக்கல்லாது, ஆஸஸம்ப்ரதாயநிஷ்டருக்கல்லவாம் அங்ஙனன்றெனில், நாஸ்திகர்க்ஷணார்ப்பண பரித்யக்ஷண ஶாஸ்த்ரநிஷேதந ஸம்ப்ரதாயஸ்நாதிகளையும் ஸ்வார்த்தன் தவராதே யனுஷ்டிக்க ப்ராப்தமாம். ப்ரதிவாதிபயங்கரம் ஸ்ரீ அண்ணா திருவம்சத்தில் ஜநித்தபின் புள்ளார் ஸ்ரீதேஶிகர் திருவடிகளைத் தவரியதும், ஸ்ரீமத்ப்ரகாஶிகாசார்யர் திருக்குமாரர்கள் ஸந்ததியார் ஸ்ரீதேஶிகஸம்ப்ரதாயத்தைத்தவரியதுமே பரிணாமதக்ஷப்ரணப்படி ஸம்மதம். ஆகயிவ்வளவால் மணவாளமுனிவர் அடைந்த மஹத்தானசெருக்கு நிஷ்ப்ரயோஜனமேயென்றாயிற்று. அதனோடு ஆயாதிகாசார்யர்கள் சொன்னசாஸ்த்ரவனைகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்களென உபபாதிதங்களாயின. இங்ஙனன்றிக்கே ஸ்ரீஜாபாலியோடு பராமர்ஶித்து, விஶ்வாமித்ரன் பெருமாளைப் பிராட்டியாரோடு சேர்ப்பித்து ஜநகாதி ஸகலப்ரஹ்மவித்துக்களுங்கண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினனாகையால், அவனுடைய கோத்ரஸம்பந்தரான ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸர்வோஜ்ஜீவநமஹதாவிற்காகப் பெருமாளோடு பெரியபிராட்டியாரையுஞ்சேர்த்து ஏகதத்த்வமாக்கி அதற்கிணங்கிய ஶாஸ்த்ரப்ரமாணங்களையும் ப்ரதிஶிப்பித்து ஸ்ரீகரணம் செய்தருளினரென்று ஏன் எழுதக்கூடாதோ? ஆகையாலிறே ப்ரதிபக்ஷவாதிகாவாதியாயிற்று. (பஶ்வாத்) இவ்விதமானபின்பு அம்மணவாளமுனிவர் (பஶ்சாத்தாபேந) இவ்விதமாக வுடையவர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் விபரீத யோஜனைகளைச்செய்து அநேகம் ஸாயாவாதிகளையெல்லாம் நரகயோக்யர்களாக்கி விட்டதுமல்லாமல், தாமும் அதற்கு ஹேதுவானேமேயென்ற பஶ்சாத்தாபத்தால் (ப்ராதிகூல்யமாறோ:) ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனுடைய, அதாவது; தேஶிகனால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸம்

http://acharya.org

ம்ப்ரதாயமென்றகருத்து ஏனெனில், உடையவர் திருவுள்ளத்
தை, உடையவர் இவரது ஸந்நிதியில் நியமித்தருளியபி
ரகாரம் பாஹ்யாப்யந்தரசத்ருநிவ்ருத்திவிசேஷ மொன்றுமன்றிக்
கே ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநத்தால் ஸம்ரக்ஷிக்கமாக்கினராதலால்
“பரீக்ஷ்யாம்ப்ரதாயம்வேதாந்தம் । ஸ்ரீபாஷ்யகாரஃ ஸம்யமீந்த்ர
நாதமுநிபதம் ப்ரபந்நஃ । உபதேசபரம் ப்ராப்த” , ஸ்ரீபாஷ்யம்
விரவப்யஸம்யதிமோஜிகவா ஸ்வாமிநஃ ॥” இத்யாதிகளாலி
வரை ஸ்ரீபாஷ்யகார ரவதாரமோவென்றும் பற்பல வஹியா
சார்கள் அருளிச்செய்தன ரென்றுதலாலென்றறிக. (ஸத்ஸம்ப்ர
தாயம்) ஸாஸ்த்ரஸித்தத்வாவத்தால் வாதத்தில் நிலைக்காத பாஹ்ய
குத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றிக்கே, நிலைத்த ஸாஸ்த்ரீயமானந
ல்லஸம்ப்ரதாயத்தை, அல்லது, ஆத்ரேயாமியாய் ஸ்ரீபாஷ்ய
காரஸம்பந்தமாய் கிடாம்பிஅப்புள்ளார் வரையிலுமான ஸத்துக்
களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை (ப்ராப்ய) அடைந்து (ஸ்ரீபா
ஷ்யாதீந்) ஸ்ரீபாஷ்யகாராநந்தர க்ருதிக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளான
(ஸத்க்ரந்) எல்லாக்ரந்தங்களையும் (விதிவத்) யதாஸாஸ்த்ரம்,
அதாவது, “ஸ்வஸமிருந்தமோதவாந । ஸமேத்ய சிஷ்யா தம்பத்ய
ஸத்யாம் ப்ரத்யாதநயோக்ஷிதமிதம் ।” என்றபடியன்றிக்கே
ஸாஸ்த்ரவிதிப்படி, அதேதெனனில்மேலும், “பரீக்ஷ்யஸம்வத்ஸரம் ப்ர
வக்தி ।” என்றபடி க்ரமந்தவிர்ந்து ப்ரஸ்நம்பண்ணுவது ஸாந
யோமஹேதுவாகையா லெனக்கருத்து. (அயிஜஹள) அயிகரித்த
ருளினர். (இத்யேஷா)என்றிவ்விதமல்லவோ (தத்ஸிதம்)ப்ர
சிஷ்யகளாரும் ஸர்வஜ்ஞமைவரைவர்கூறும் அவர்தமது க்ர
ந்தக்களுடைய ஸரித்ரமிருக்கும்படி. ஆகயிதனால் மணவா
ளமுனிவர் “ஸாங்கேத்யம் பரிஹாஸ்யம்வா” இத்யாதிவசநப்
படியும், “சேஷாம்செத்ருக்ஷி” என்றபடியுமாக ப்ரதிகோடிகர
ஷிபாகவாவது ஸ்ரீதேசிகரு ஸ்மரணையைப்பண்ணியதால்
அது கூஷநிபஷணாதியர் ஒடுவில் வரம்வரையாக ஸ்ரீதே
சிகரு திருவடிகளான கிடாம்பிநயினர் திருவடிகளிலா
ஸ்ரயிக்க ஹேதுவாயிற்று. அவ்விதம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவேஸ
முண்டாய் யதாவத்தாய் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளையும் ரஹஸ்யாதிகங்

http://acharya.org

களையும் பெற்றாரென்பதிந்த ச்லோகக்கருத்து. இங்கு ரங்கப்பங்கார்செய்தவரவரமுநி வைபவத்திலுள்ள "ஸமர்த்தஸ்த்வஜ்ஞாநம் ப்ரஸாதயநஸாவிநஃ । ப்ரஹ்ஹதத்த்வதத்வாஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மவித்யாம்யேதவாந் । தஸ்மாத்ஸர்வப்ரவணோ மேநாரவ்யாக்ஷரபித்ரோக: । யதீந்த்ரோ மாநவிஸ்வம்பாஹா ஷ்யக்ரஹீஃ ॥, "ரஹஸ்யாயர்விஶேஷாம்ஶ்ச ததோரப்யம் வயர்ஶீஙயக: |" என்ற இந்த ச்லோகங்களை ஸம்ஶயார்த்தக்கள் கண்டுதெளிவது. (௬)

ஏவம் ப்ராப்தேஷு கஸ்மிம்ஶ்சித்புநரபி வத்ஸரே வி
ஜைஜைலோகாவ்யாஹிக்ஷு: கலிதோஷை: ப்ரபந்
ணைர்பஹுகஹவைர்த்ருஷ்டைகைர்யலோ
காந் | ஸம்கேதாவாஜாரெருவி ருவாயிஷணாந்
லோஹயாரோவஸ ஸம்ஸ்க்ருதாரெ வைஷ்ணவம் தந்த்ரவி
வ வாநஹேர்ஹாவாதிகஷ்ட ॥ ॥௭॥

(ஏவம்) இந்தப்ரகாரம் (ப்ராப்தேஷு) ப்ராப்தர்களுடைய வஸித்தமெல்லாம் ப்ராப்தமானபொழுது, (புநரபி) காலாந்தரே மறுபடியும் (கஸ்மிக்ஷ) ஓரானொரு (வத்ஸர:) க்ருத்யவிஷயங்களில் வாதாயுயாதரான (விஜைஜைலோகாவ்யாஹிக்ஷு:) பிள்ளைலோகஞ்ஜீயரென்றவோர் ஸஞ்யாஸி (கலியாவெக்ஷ:) அனேகம் லக்ஷம்கந்தைகளால் (ப்ரபந்நைர்:) நன்குநிறைந்ததும் (பஹுகஹவைஷ்டை:) வெருகலகங்களுக்கு ஆஸ்தங்களுமான (த்ருஷ்டைகை:) வாஸ்துத்திரள்களாலும், (ஸம்கேதாவாஜாரெருவி) கட்டுப்பாடானவனேகம் நடவடிக்கைகளாலும், (லவாயிஷணாந்) சுஷ்வாஷிகளான (பாலோகாந்) அறியாதசிறுவர்கூட்டங்களை (ஸர்வக) நன்றாக (லோஹயாரோவஸ) வஞ்சித்தனர். (தக்காலேவி) அக்காலத்திலும் (தக) ஸ்ரீபாஷ்யோரவியாஷிவ்யாக்யகளால் விஸமான (வைஷ்ணவம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுஸம்பந்தமாயுள்ள (தந்த்ரம்) ஸம்ப்ரதாயமானது (வாநஸ்து) மறுபடியும் (ஹேதும்) பிறிவை (ஆஸ) அடைந்தது. (அதிகஷ்டம்) இவ்விதம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதா

http://acharya.org

யத்திலுள்ள வைலக்ஷண்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தது மிகவும் கஷ்டம். ஆகையினால் கிடாம்பிநயினார் திருவடியை ஆஶ்ரயித்த மணவாளமுனிவருக்குப்பின் ஶாஸ்த்ரார்த்த ரஹஸ்யார்த்தமான ஸம்ப்ரதாயம் ஸதாசார்யஸம்பந்தமன்றிக்கே லுப்தமாயிருக்க, அச்சமயத்தில் மறுபடியும் பிள்ளைலோகஞ்ஜீயர் என்றவோர் ஸ்வாபிமாநாதி விஶிஷ்டஸாஹஸியானவர் பற்பல கட்டுக்கதைகளையெல்லாஞ்சேர்த்து ராமாநுஜதிவ்யஸூரிசரிதையென்றும், யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவமென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸதாசார நிஷ்கர்ஷையென்று மித்யாதிபுஸ்தகங்களிற் பற்பல கலஹாஸ்பதமான வாக்யங்களையெழுதி வெளிப்படுத்தி, ஶாஸ்த்ரவிரோதமாய் அநேகம் மர்யாதாவரம்பை ரையையும்பேசி, யவைகளாற் றெளிந்தவறிவில்லாத சிறுவர்களையெல்லாம் ஸ்வாதீநமாக்கி, ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸம்ப்ரதாயத்தையிரண்டாய் ப்ரகாஶிப்பித்து இவரிருவருள் கலகத்தையும், அஸூயையு முண்டாக்கினர். ஆனதாலிவர் காலத்திலுமோர்தரம் உடையவர் ஸம்பந்தம் அஸ்வதந்த்ரவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயமென்றும், ஶைலேஶவைஷ்ணவமென்றுமிரண்டு விதமாயிற்றென்றதிதன் கருத்து.

அன்றியும், இவர்காலத்திலே தான் ஸ்ரீதேஶிகவிஷயமான தனியன் போலவைகட்கெதிர்தட்டாய்ச்சிற்சில ஶ்லோகங்களையும், காதைகளையும், அவைகளுக்கிசையவோரோர் கட்டுக்கதைகளையு மிவர்கட்டினர். அவையாவன, "ராமாநுஜதயாபாத்ர" இத்யாதிக்கு ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரமென்றதும், "நமோராமாநுஜாயார்ய" இத்யாதிக்கு "நமஶ்ஶ்ரீஶைலநாதாய" "என்றதும், வாழியிராமாநுசப்புள்ளா" னித்யாதிக்கு "வாழிதிருவாய் மொழிப்பிள்ளை" என்றதும், "மாறன்மறை வாழ" என்றதற்கு "சடகோபன்செந்தமிழ்நூல்வாழ்க" என்றதுமான பற்பல வெண்பாக்களும் கலித்துறைகளுஞ் ஶ்லோகங்களுமாம். மேலும், இவைகளையுண்டாக்கி ப்ரதி திவ்யதேஶங்களிலும், தமது ஶைலேஶவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டு, விநயாதிநயநவார்த்தமாகவுள்ளில் "வேதவ

http://acharya.org

ஷ:" யாகவ்ய நிர்ணீதம் ப்ரவேசிக்கச்செய்து சிற்சில பழக்கத்தின்பேரில் காலதேசவர்த்தால் ஸமயவர்ணாந்த்ரத்தையும், ஏதாவதோர் ப்ரதிமையை மணவாளமுனிவராகவும்; சில திவ்யதேசங்களிலுள்ள ஸ்ரீ ராமாநுஜ திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைதையே மணவாளமுனிவராக மாற்றியும் உத்ஸவங்களை நடத்தியும், மஹாநுபவர்களும் வந்தபொழுது "ப்ரஸஹ்ய ஹரந்த்யேவாயமர்தா யதோஷதி ந ரூஷாவமேவா விரவயந்தி ஸஞ்ஜ:தமே। யதாவிதி க்ருதாமல ஸம் விசயதி ஸ்வயம் ஜ்ஞாநம் மநா:மநாகுமேரா வி ம்ருஹாண மஹாநுபாவைருத !!" என்றபடி ப்ரவர்த்தமாய ராக்ஷஸகாலமாகையால் ராஜஸோக்ஷகாலங்களில் எவரெவர் கையிற் பட்டிருந்தனவோ; அந்தந்த திவ்யதேசங்கள் அந்தந்த ரீதியாய் அதாநீஞனர்கள் ஸேவிக்கும்படியுமாயின. அதைக்கண்டு தேவாலிகளான சிலர் ஜரிப்பார்கள். ஸாஸ்த்ரவிஜ்ஞாநமுள்ளோர் ஜரியாது தூஷவிதராயிருப்பார்கள் கைக்கெட்டாதவிடகட்டுவதற்கு சதும் தேவஷ்யனுக்கு ஸாத்யமாயிருக்க, இப்போழுதோர் தேவஷ்யநு அவ்வோ விடங்களில் ஸம்ப்ரதாயவைஷ்ணவவிஹாரத்தை யுண்டாக்கிவைப்பது அஸாத்யமன்று. ஆழ்வாருக்குப் பின்பு ஸம்ப்ரதாயம் ஸ்ரீநாதமுனிகாலம் வரையில் விலுப்தமாயிருந்து லாநவ வெளிப்புறப்பட்டது போலும், ஆழ்வார்த்திருநகரியில் ஆதிப்பிரான் ஸந்நிதி அதோவிம்ஶங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்து ஸ்ரீ ஆதிவண்சடகோபயதீந்த்ர மஹாதேசிகனால் திருத்திப்பணிகொள்ளபட்டது போலும், அந்நியிற் போன வாழ்வார் மறுபடியும் ப்ரதிஷ்டிதமானர்போலும், கோயில் அழகியமணவாளன் கோயில் விட்டுப் பல திவ்யதேசங்களிலும், வெளியிலுமெழுந்தருளியிருந்து மறுபடியும் கோயிலிலேயே ஸ்ரீவண்ணாயன் ப்ரதிஷ்டிப்பித்தது போலுமிப்பொழுதுமிஸம்ப்ரதாயவைஷ்ணவவிஹாரயாக்கமாய், அகவல தத்யசேத்யநாவாஸியாயிருக்கும் ஸ்ரீஷதிவ்யதேசங்களும், காலம் நிரவதிகமாதலால் இனி மேலும் பற்பல விதமாய் மாறவுங்கூடும், ஒரு ஸமயம் நல் வழிக்கு வரவுங்கூடும். இவ்விஷயத்தில் வே

http://acharya.org

ண்டும் விஷயங்கள் பூர்வப்ரகரணத்தில் பரக்கக்கூறக்கட வோம்.

ஆகயிவ்வளவால் இப்பிள்ளைலோகம் ஜீயரென்றவர் ஸ்வதந்த்ரவசநவிஷயத்தில ஸாமாந்யாபாயஸ்வாமி ஸூத்தால் ஸித்தாந்திரெனக் கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக நான்கு ஶ்லோகங்களால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் "உபயவேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ"ரென்றும், "ப்ரபந்நைகவைஷ்ணவ"ரென்று மேற்படவேண்டிய காரணமும், அப்படி யேற்படுத்தியவர் சரித்ரங்களுங் கூறப்பட்டது. (எ)

இப்படி ஹேதுகாரணஞ்சொல்லி ஹேதுமின்ன வியமென்பதைமேல் உபபாதிக்கின்றார்:—

வேதாந்தாசார்யமார்க: ப்ருதயமபி ப்ருதக்தாக்ஷிணாத்யார்யமார்க: ஸூத்ராதிர்பாஷ்யஶிஷ்டோऽபரவிதந்தம் பாஷ்யபாஹ்யம் ஸ்வதந்த்ரம் । ஹேதும் தஸ்மின்வதாம: ஶ்ருணுத நயவிதோ மோக்ஷதாநே க்ருபா யா ஸவ்யாஜா பாஷ்யபக்ஷே ததிதரஸ்வதந்த்ரதஸ்யதி ஸ்வாதீநாந்யா விபக்ஷ: ॥ அ ॥

(வேதாந்தாசார்யமார்க:) ஆகப்ப்ரஸித்தமான காரணங்களால் ஸ்ரீவேதாந்த தேஶிகனுடைய ஸம்ப்ரதாயமார்க்கமானது (ப்ருதக்) வேறு, (அயமபி) மேலும், (தாக்ஷிணாத்யார்யமார்க:) தென்றிசையிலுண்டான ஆசார்யர்களுடைய மதமாகும் வழியானது (ப்ருதக்) வேறு, என்றெறப்பட்டது. (தத்ர) அவ்விரண்டுகளுள் (பூர்வ:) முந்தியதான ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய மார்க்கம் (பாஷ்யஶிஷ்ட:) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தோடு இணங்கியது. (அபரவிதந்தகம்) மற்றொன்றான யிரண்டாவதாகிய ப்ரபந்நைகவைஷ்ணவமதமோவென்றால் (பாஷ்யபாஹ்யம்) ஸ்ரீபாஷ்யத்தோ டிணங்காததும் (ஸ்வதந்த்ரம்) ப்ரமாணத்தின் கீழன்றிக்கே தான்தோன்றியுமானது. (தஸ்மின்) அவ்விஷயத்தில் (ஹேதும்) உபபந்நமான காரணத்தை (வதாம:) கூறுகின்றோம். (ஶ்ருணுத) ந்யாயந்தெரிந்தவ

http://acharya.org

ர்களே! கேளுங்கள். (ஸமயதः) ஸ்ரீ நாராயணனுடைய (மோக்ஷதானே) ஆச்ரிதர்களுக்கு மோக்ஷதானம் செய்யவேண்டிய விஷயத்தில் (யா) யாதொரு (க்ருபா) க்ருபாவிசேஷமென்பதுண்டோ, அது (பாஷ்யபக்ஷே) ஸ்ரீபாஷ்யபக்ஷத்தில், அதாவது, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ள ப்ரகாரம் (ஸவ்யாஜா) "ஸம்ஸார தந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே।" இத்யாதிகாரணமுள்ள ப்ரமாணத்தால் ஓர் ஹேதுவைப்பற்றியது. (தத்ஸம்பந்தஸ்ய ஸங்கதிः) அப்பக்ஷத்தையனுஸரித்த ஸமயத்தையுடையது, (ஆத்யா) முதன்மையான ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனது ஸம்ப்ரதாயம். (அந்ய:) மற்றயிரண்டாவதான பிள்ளை லோகாசார்யர் ரஹஸ்யாந்தரோக்தமுள்ள ஸௌஹார்த்தவைஷண்வரது ஸ்வரூபம் (விபக்ஷ:) நிர்ஹேதுகமானதால் ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு விரோதமான பக்ஷமுள்ளது.

இதனால் ஸ்ரீதேசிகரது ஸம்ப்ரதாயம் வேறு, லோகாசார்யருக்த ரஹஸ்யாந்தரோக்தஸ்வரூபம் வேறு என்றும், அவைகளுள் முதன்மையானது, ஸ்ரீபாஷ்யாநுகுணமென்றும்; இரண்டாவது ஸ்ரீபாஷ்யாநநுகுணமென்றும், அதற்குக் காரணம் ஸ்வாமிவாக்யாந்யாயப்படி மோக்ஷப்ரதானவிஷய க்ருபாவிசேஷத்தில் பரீக்ஷித்து நோக்குங்கால், ஸ்ரீபாஷ்யாசரித்ர க்ருபாஸஹேதுகையென்பதும், அது ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயத்தில் அநுகுணமாயிற்றென்பதும், மற்றது நிர்ஹேதுகையாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யவஜ்ஞக்கு விரோதமென்பதும் இதனாற்றீர்ந்ததென்பது கருத்து. (அ)

ஸவ்யாஜா வேதவிதுஜனமதாம் யஸமயஸ்தேஷு மோக்ஷஸ்வஸ்தவ்யாஜா யதி ஸம்மதா நஹி வைஷம்யதோஷ: | கைதவ்யாத்யாஜஹவவிஷயே த்ராணதாம் பாஷ்யவஜ்ஞ: ஸர்வக்ஷஸ்வஷ்டி ஸம்பவதி நிர்விருத்துளாத் ரவாயவத் ‖

‖க‖

பக்ஷபேதாக்யவிஷயத்திற்கு ப்ரமாணமாதமல்லாதே ஸ்யாஜாவேதித்யாதியால் ந்யாயஸஞ்சாரமுஞ் செய்கிறார். (ஸா)

http://acharya.org

ப்ரஸித்தோபகாரகமான அந்த க்ருபையானது (க்ருபாஜாயெஸ்) ஹேத்வப்ரவ்ருத்திகளுள்ளேதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றுதிருக்கில் (ஸர்வஜநதாம்) எல்லாவுலகங்களுக்கும், அதாவது, அக்ஷய வேதநஸமுதாயத்திற்கும் (யுகபதேவ) ஒரேகாலத்தில் (மோக்ஷம்) மோக்ஷமென்ற புருஷார்த்தத்தையும் அருள வேண்டிவரும். (அதிஸவ்யாஜா) அங்ஙனல்லாது ஏதாவதோர் ஹேதுவைப்பற்றி அளிக்கப்படுமேயாகில் (ஹேது:) மோக்ஷப்ரதாதாவான ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு (வைஷம்யதோஷ:) வைஷம்யமென்ற தோஷமானது (ஸ்யாத்) ஸம்பவியாதன்றோ. இங்கு வைஷம்யமென்று ஸங்க்ரஹித்த மாத்திரத்தால் இதுவரையிலுபேக்ஷித்ததைப்பற்றி நைர்க்ருண்யமும் ஸமர்த்தம்போலவே. ஆகையால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யமென்ற யிரண்டு தோஷங்களும் ஸவ்யாஜபக்ஷத்தில் தோஷமில்லையென்றது கருத்து. அவைகளுள் வைஷம்யமாவது, "நிரங்குஶஸ்வதந்த்ராஹமவாப்த க்ருத்யைவ கஷாயிதைவஸம்ஸாரிஷு தயாபதிநஸர்வஸ்வத்வம்'' என்றது. இதன் ஸவிஸ்தாரமும் பக்ஷபாதம். நைர்க்ருண்யமாவது, நிர்வ்யாஜமாக வொருவனை துக்கியாக்குதல். இவ்விரண்டும் ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் ''ஸர்வஶக்தன் ஸர்வஜ்ஞனேயாகிலும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக யிவன்பக்கலிலேயொரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அதையவலம்பித்துத்தான் ரக்ஷிக்கும்'' என்ற ஸ்ரீதேஶிகரு அருளிச்செயலால் வ்யக்தம். இதேவிஷயத்தைப்பற்றி லோகாசார்யர் ''இது தன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்குப்புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று, இது தனக்கு ஸ்வரூபந்தன்னைப் பெறுமொழிகை'' என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தின் ப்ரபந்நப்ரகரணத்திலும், ''ஸம்ஸாரிகள் நிர்ஹேதுகபகவத்ப்ரஸாதலப்தஜ்ஞாநத்தாலே'' என்றும், ''ஸ்வஶக்தியால் பிறந்த ஜ்ஞாநமன்றிக்கே நிர்ஹேதுக பகவத்ப்ரஸாதலப்தஜ்ஞாநமுடையவராய்'' என்றும் தனித்வயம் ஸாவதாரிகையிலும், ''ஸ்வப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி: ப்ரவ்ருத்தி: என்றுஸோ

http://acharya.org

ஆயாஜியாண்டான் அருளிச்செய்வர்” என்றும், “அவனுடைய நிர்ஹேதுககடாக்ஷமான ஸ்வாபாவிகஸம்பந்தங்களாலே உபாயமென்றதாய்த்து” என்றும் தனிஸ்லோகத்திலும் நிர்வ்யாஜரக்ஷகத்வத்தைய ருளிச்செய்தார். இவற்றுள் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் அருளிச்செய்த வாக்யத்திற்கு மணவாளமுனிவர் தமது வ்யாக்யாநத்தில் “வ்யவஸாயத்திலே யிப்பிரபத்தியையுபாயமாகக்கொண்டால் வரும் ஸாதநத்வத்தை நிஷேதிக்கிறார். இது தன்னை” என்றுதுடங்கி “இதுதன்னைப் பார்த்தாலென்றது இச்சேதநன் ஸம்ஸாரவிஷயத்தில் பண்ணு மிப் பிரபத்தி தன்னை உபாயமென்னப் பார்த்தால் என்றபடி, பிதாவுக்குப் புத்திரன் எழுத்து வாங்குமாப் போலே யிருப்பதொன்று, என்றது உத்பாதகனாகையாலே ஸ்வதோஷியாய்த் தானறியாத தசையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும் தமப்பனுக்குப் ப்ராப்தனானவன் தானறிந்த தசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்க வேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்குமுண்டான உரவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணஸாதநனாய் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனாய்க் கண்டு போருகிற ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரனுக்கும், சேஷபூதனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஸங்கோசமென்றபடி. எழுத்து வாங்குகை யாவது, ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலெழுதிக்கொள்ளுகை. ஆனலிது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார். இது தனக்கென்று துடங்கி “ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வப்ரதிபத்திஸஹஸ்வ” மே பொருளாமிறே.” என்றும், ௫௰ வாக்யவ்யாக்யாநத்தில் “ஆகையால் ஸித்தஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வைசேஷ்யாயிருக்கிற யிந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வ மஸம்பாவித மென்றதாயிற்று.” என்று மருளிச்செய்தார். ஆக யிவ்வளவால் மோக்ஷப்ராப்திக்கு உபாயாபாவமே இவர்களது ஹ்ருதயங்கள் பேசுகின்றன. இவ்வகை உதாஹரணங்களெல்லாம் ஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்யாநத்தாலே நிரஸிக்கின்றார். அதாவது, (இஹ விஷயே) இவ்விஷயத்தில் (ச்ருதப்ரகாசிகாகாரா:) “ச்ருதப்ரகாசிகாயாம் ப்ரபத்த்யாக்ஷா, ஸாத்தாந்த

தேந, வேதாந்தேநைவ ப்ரமாணேந ந ஸாபேக்ஷஸ்ஸ:'' என்றிவை முதலிய ஸூத்ரங்களும் (ஸ்ரீபாஷ்யக்ரந்தஸ்ய அந்தஸூத்ரங்களைப்பற்றிய ஸ்ரீபாஷ்யக்ரந்தமும்(ஈஷ்ரம்ஹாரம்) பார்க்கப்படட்டும். அவ்விதம்பார்த்தஸமயே நக்ஷத்ரமே(ஸாத்ராசார்யவத்ஸ) உத்தரதேசமாகும் பெருமாள் கோவிலில் அவதரித்துப் பேரருளாளனருளால் ப்ரவர்த்திப்பித்து வந்த நடாதூர் அம்மாள், அப்புள்ளாரிவ்வாசார்யர்கள் ப்ரவர்த்தித்தருளிய ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தம் (நிகிலம் ச) முழுமையும் (ஸர்வக:) ஸந்தேஹரஹிதமாக நன்கு தெளிவாய் (ஸ்பஷ்டீபவதி) இதற்கு முன் ஸ்பஷ்டமாகாதிருந்த வுனக்கிப்பொழுது ஸ்பஷ்டமாகுமென்றபடி. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யத்தை யெல்லாமெழுதப்புகில் க்ரந்தம் விஸ்தரமாகுமென்ற காரணத்தால் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாரிகள் அக்க்ரந்தத்தை யநுஸந்தித்துப் பார்த்துத் தெளிவது.

ஆக யிவ்வளவால் யுக்திக்கும் பூர்வாசார்யஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் இணங்கி யிருப்பது ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகநு ஸத்ஸம்ப்ரதாயமே யென்றும், மற்றதிணங்காததென்பதும் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. (௯.)

இத்யவகாரிகா ॥

அத ஹேதுநிரூபணம் ॥

இவ்விதம் ஹேதுபூதமான பூர்வாசார்யசரிதத்தையும் ந்யாயத்தையும், அவைகட்கநுகுணமான ப்ரமாணத்தையும் நிரூபித்துக்காட்டி யிதன் பேதங்களிவையிவையென நிரூபிக்கின்றார்;—

லிங்கம் ஸாதந, ஸாக்ஷ்ய, கல்பகரணோ, பாய, ப்ரவ்ருத்தி, ஸ்புடஜ்ஞாநோபாஸந, ஸம்ப்ரயோக, கல்யாண வைசிஷ்ட்யாதிஷு । ஜ்ஞாநேவைவ ஹி தாவதேவ ஸஹிதம் நிஸ்ஸந்தேஹ ஸம்ஸ்தாபிதேயந்யாயார்த ஹேதுஸ்ஸதா ஹி விசேஷாம் பக்ஷே ந வைகல்ய கத: ॥ ॥௧௦॥

http://acharya.org

(ஸர்வம்) இவ்வகையான ஸூரிஸேவ்யாக்ஷநீயத்தால் [ஸந்ந] ஸகலஸூரஸகவிஷயமான ப்ரணாமமென்ன, [ஸேம் ப்ர]ஊஶ்வஸேம் ப்ரவிஷயமென்ன, [கர்மகரண] ஸமர்ப்பணங்களுக்கு ப்ரதிநியதமான ஶாஸ்த்ரீயகர்மங்களைச் செய்தலென்ன, [உபாய] ஸாத்யோபாயவிஷயமென்ன, (ப்ரபத்தி) அவ்வுபாயத்தையனுஷ்டிப்பதாகிய ஸமர்ப்பணவிஷயமென்ன, அதாவது, ஸ்ரீஸ்வஷ்டநஸகலஸூரணாரவிந்தங்களில் உபாயத்வநமஸ்காரஸமர்ப்பணமாகும் அடைக்கலம்புகுதலென்பது. 'அடைதல்' என்பது ஸம்ஹிதார்த்தம். (ஸ்ரீதஜ்ஞாநோபாஸந) ஸ்ரீதஜ்ஞன ப்ரவஸ விஷயஸமர்ப்பமான ஸகலவிஷயகஜ்ஞாநமென்ன, ஸக்தியென்ன யிவைகளை ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயமென்ன, (ஸர்வ யஜ்ஞ) ஜாதிவ்யவஸ்தாரூபமான யஜ்ஞங்களென்ன, (கர்மா வைஶிஷ்ட்யாதிஷு)பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸர்வாத்மேனாடு ண்டாகிய ஒருமைப்பாடாகும் வைஶிஷ்ட்யமென்ன ஐகத்ர்யாதி வாதங்களில், என்றது. இங்கு ஆதிஶப்தத்தால் உத்தராவா ஶேஷ விஶ்வஸாலோகஸ்யாரண யதிப்ரதிவந்தநாதிகளும் ஊஹிக்கத்தக்கவை. இவைகளை ஆஸ்திகஸ்ஆதங்களாகச்சிலரும், ஶதஸம்வாதங்களாகச்சிலரும் கூறுவர். ஸம்வத்தில் ஓர் ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர் கர்மாவைஶிஷ்ட்யவாதத்தை மாத்திரம் ப்ரபலமென வங்கீகரித்து மற்றவைகளை அப்ரயோஜகங்களாக வெண்ணினர். ஆனால் ப்ரதிவக்ஷிகளான வைஶஷ்டிஷ வைஷ்ணவர்களே ஸீதாபஹாரம்பண்ணின ராவணன் போலும், ஸீதாவைக்காராக்ருஹத்திலடைத்து வஸுதேவனையும் சிறைக்கூட்டத்தில் வைத்தகம்ஸன் போலும், விஷஸக்ஷணம் செய்தவர்போலும் ஸ்வகத்தில் தோஷமொன்றுமில்லை யெனக் கூறுஸ்வாணதஸ ரஸ்ஸாவயோகநம்போல் அடிக்கடி சிற்சில புஸ்தகங்களை யெழுதி ப்ரசாரஞ்செய்கின்றனர். தத்தாமங்களிலெல்லாமோரோர் உபயவேதாந்தஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவ்வோ வாதங்களை யெல்லாம் திரஸ்கரித்துக்கொண்டே வருகின்றனர். இங்ஙனல்லாது ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர் தாமாக வாதயுத்தத்திற்கென்று ஸந்நாஹம்செய்வதில்லை. ஆததாயிகளை விசாரமில்லாதேயே

http://acharya.org

நிரஸிக்கலாமாதலால் அம்புகள் வந்தவுடனே, சஸ்த்ரத்தை வ்ய
யோஜிக்கப்பார்ப்பது ஸாத்விகர் கார்யம். இதனால் ஸாத்விக
யத்நத்திற்க் குறையில்லை யென்பது கருத்து. இவ்விதம் அந்
தந்த ஆசார்யர்கள் செய்தருளிய (ரஹஸ்யாதிபி:) இரக
ஸ்யங்களென்று திருநாமங்களையுடைய [பஹுபி:] வெகுவி
தங்களான [க்ரந்தை:] ஸ்ரீகோசங்களால் [தாவுபௌ வ ஸி
த்தாவேவ ஹி] ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனும், இவரது திருவடி
களும், பிள்ளைலோகாசார்யரும் அவரது மாணவகர்களுமான
அவ்விருவர்களும் ஸர்வஸ்வம் ஸித்தத்தை யுடையவர்களே. இ
வ்விஷயத்தில் நவீனரான வேரர் நமதாப்தர் எழுதிய உப
யைக்யவ்யதிவாதகமான ஸித்தாந்தத்ரயார்த்தவிவரணத்தி
ல் "இதில் ஸ்ரீலோகாசார்ய ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகர்களுடைய ஸ
த்ப்ராயமேகரூபமென்கிற விடத்தில் உதாஹரணமான ஸா
ராக்ஷஸசரணாகதிவிஷயத்தில் சிலருக்கு ஸம்சயுதிக்கிறபடி
யால் அத்தாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது." என்ற முகவுரையி
லும், "ஸ்வதந்த்ரமான ஶாஸ்த்ரம்போலே கதித்துக்களுண்டாகை
யால் விரோதமில்லை யென்று" ஸித்தீயவசிஷ்டார்த்தத்திலும்
எழுதினர். இவ்வகையோஜனையானது தம்மால்செய்யப்பட்டி
ருக்கினும், இவ்வாப்தரால் க்ரந்தஸம்ஹத்தில் மாத்திரம் "ஸ்ரீ
வேதவேதாந்தகுரவே நம:" என்றுக்கூட்டப்படாததற்குக்
காரணம், மேல் வருமாரு ஆலோசிக்க வேண்டியதாயிருக்கி
றது. அதாவது, லோகாசார்யஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தக்களை த்வேஷ்யாவா
யர்களாய் ஆக்கி ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரை சந்தத: இகழ்
ச்சியாய் நினைத்திருப்பதேயாம். அன்றியும், எவ்விஷயத்திலு
ம் வெளஹ்ருத்த்தைக்கொண்டே ஸமாதானஞ் சொல்லும் ஸ்வ
பாவராகையால், பிராட்டியாருக்கு ஸ்ரீதேசிகரு விஹா
ஸேவாவாயஸவாதிகளைச்சொன்னது, ஶக்திஸித்தஸ்வதாவாஸகனு
டைய விஸ்தரணத்திற்காக காபஜிஹ்வாகாந்யாயத்தாலே, என்று
ஓர் கதையைக்கட்டிவிட்டார். இக்கதையை இவ்வாப்தர் தமது
ஜ்ஞானஸம்பாதநத்தைக்கொண்டு கூறினரோ, அல்லது, பழைய
எப்புஸ்தகங்களின் ஸஹாயத்தைக் கொண்டு செப்பினரோ,

http://acharya.org

தெரியவில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யத்தையே ‘‘பாஷ்யஜ்ஞ வாதராஜநீ’’ என்று கூறும் ஸமயத்திற் பிறந்தவராதலால் ஸ்ரீதேசிகன் மீதுமிவ்விவாதம் கூறினரென்பது ஓர் வியப்பன்று. அல்லாதும், தமது மதத்திய குருவான பிள்ளை லோகாசாரியர் வசநபூஷணத்திற்கு உரையெழுதிய வரவரமுநியின் ‘‘உபாயவைலக்ஷண்யமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு இவளுக்குமுபாயத்வத்திலந்வயஞ்சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்’’ என்ற வாக்யார்த்தமே ப்ரபந்நந்யாயாதிஸாரக்ஷிதம்போலென, ஸ்வசேதாஸிரோநத்தால் ஸ்ரீதேசிகன் ஸிம்ஹாவலோகநயமோநாதிகாரத்திலும், நிக்ஷேபரக்ஷையிலும், ஸ்ரீதாத்வயார்த்தஸூத்ரிகையிலும், இன்னும்மற்றுள்ள க்ரந்தங்களிலும் அருளிச்செய்திருக்கும் ப்ரமாணங்களையும், ந்யாயங்களையும் இவ்வாப்தர் மறந்தார்போலும். இவ்வ்யாக்யாதா மஹாபாஷ்யகார ஸர்வஜ்ஞாதிவ்யாக்யாதிகள்போல் ஸர்வஜ்ஞ ஸம்மதரான நிர்ணயதாவல்லவாகையாலும், தேசிகரும் அப்படியே பாதராயணாதிகளைப்போல் ஸர்வஜ்ஞஸம்மதரான மஹர்ஷியல்லவாகையாலும் பொதுவான ப்ரமாணங்களையும் பொதுவான ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அதற்கிணங்கிய ந்யாயங்களையுமிவர் எடுத்தெழுதி அதன்பேரில் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்தது பிழையெனவோ, அல்லது, ஸ்ரீதேசிகனது வாக்யார்த்தங்களைக் கொண்டு ஶாஸ்த்ராதிமதவ்யதிரேகவிஷயமெனவோ நிரூபித்துளஎழுதியிருப்பாரேயாகில், அப்பொழுது அவ்வாதம் ஸஜ்ஜநஸம்மதமாகும். இல்லையாதலால் இவ்வாதம் மிகவும் அஸம்ப்ரதாயமே. ஆனது பற்றி யிவர் ஸ்ரீதேசிகனைதமக்குள்ளாகவாக்ஷிப்த்துப்பேசியது அஸம்மதம். ஆகயிவ்வளவால் இவ்வாப்தர் கூறியபடி ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதாயமும், பிள்ளை லோகாசாரியருடைய அஷ்டாதஶரஹஸ்ய ரீதியாய் இவ்வாப்தர் தாமனுஷ்டித்து வருவதாய் ஜீவிக்கும் ஸம்ப்ரதாயமு மொன்றாகாது. வாஸ்தவத்தில் ஆசார்யர்களிருவரும் ஒருவில் ஸகலஶாஸ்த்ரஜ்ஞராயினர் என்றதற்குக் காரணம் ஶ்ரீபாதுகா ஶ்லோகவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் கூறப்படும். ஸித்தோபாயஸ்வரூப வைலக்ஷண்யவிஷயமான வாதமெல்லாம்

http://acharya.org

(௩௮-)வது ச்லோகம் தொடங்கி தெளிவிக்கப்படும். இங்கு ஆசார்யர்களுடைய ஸாம்ப்ரதாயிகாநுஷ்டாந மொன்றென்பதும் பிந்நமென்பது மிவருக்குத் தெளிய ஸாமர்த்ய மில்லாதே வேறு கதியில்லை. அதில் லோகாசார்ய ரஹஸ்யாநுஷ்டாநம் ப்ராஹ்மணாதிஜாதிகளுக்குள் இதுவரையிலில்லாததால், அவ்வாசாரமவருமனுஷ்டித்திலர் என்பதற்கு இதுவே தக்க ஹேதுவாகும். மற்ற ஸ்ரீதேஶிகரு ரஹஸ்யாநுஷ்டானம் இதாநீந்தநராலும் அநுஷ்டித்து வரப்படுவதால் இது அவராலும் அநுஷ்டிதமென ப்ராமாணிகர் அங்கீகரிக்க வேண்டியவிஷயம். இங்ஙனன்றிக்கே லோகாசார்ய வேதாந்தாசார்யர்களுடைய இரண்டு ஸம்ப்ரதாயமு மொன்றென்றது தமோஜ்யோதிஸ்ஸுக்கள் போலொன்றாகாது. ஆனால், இவ்விதம் நமதாப்தர் எழுதக் காரணமேதெனில், தாம்புதிதாய் ஸ்ரீபாஷ்யகாலக்ஷேபஞ்செய்ததால் அதன்முன் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகரு தனியனை யநுஸந்திக்கவேண்டிவந்ததால் அதுவோர் ஸமயம் ஸம்ப்ரதாயப்ரவேஶமாகுமோவென்ற ஶங்காவிஶேஷத்தால், முன்போரிடத்தில் நாம் கூறிய ப்ரகாரம் இவர் தமது ஹ்ருதயத்தில் இவ்வேதாந்த மர்யாதையுமாகலித்துச் சிலவரிகளை யெழுதித்தன் வித்தை ஶுத்தமாக்கி ஸமாதானித்துக் கொண்டார் போலும். இதுவோர் ஸமாதாந மாகாதென்பதைப்பற்றியே இவ்வளவு தூரம் எழுதியது. மேலுமிவ்வாப்தர், தன்னை "ஸ்ரீநிகமாந்த தேஶிக கடாக்ஷலப்தவாக்வைசித்ர்ய யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநஸம்பந்நாசார்ய ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தக ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மணமுநீந்த்ர க்ருபாகடாக்ஷபாத்ர ஹரிதாஸ ஸாகேதராமாநுஜதாஸரென்றும்; நூன்முகத்தி லெழுதிக்கொண்டார். இவ்விதமெழுதியும் பரிபூர்த்தப்ரகாரம் லோகமர்யாதா, ஆசாரமர்யாதைத்தில் ஸ்ரீவேதாந்தமர்யாதையை ப்ரகாஶிப்பிக்காதது வாஸ்தவத்தில் குற்றமேயாகும். இவ்விதமிவர் யாதுகாரணத்தாலேயோவிட்டது. இதரர்களை ஸ்வமதத்தில் ஆகர்ஷணஞ்செய்யவேண்டி இவரேகாட்டிய மாவஜிஹ்விகாந்யாயப்படி இவ்வாப்தரே ப்ராரம்பித்தாரென்பது நிஶ்சயம். அல்லாது யதாயதோ

http://acharya.org

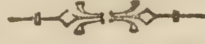
மானால், "ஶாஸ்த்ரப்ரகாஶோயஸ்மாத் தஸ்யஸித்தநமோஸ்துதே । தத்ப்ரகாஶ ப்ரகாஶாஹ்யம் ததோயேதத்ஸம்ப்ரதாயவித் ॥" என்ற ப்ரமாணம் பாதிக்கும். ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் விரும்பவில்லையெனில், மற்றவாவாயர்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கவேண்டாததபடிவரும். இதன் கருத்து ப்ரமாணப்படி ஶாஸ்த்ரப்ரகாஶம் ஸபங்களில் அத்யாவஶ்யமென்றாயிற்று. ஆகையாலிவர் "ஸ்ரீமத்வேதாந்த ஶாஸ்த்ரவேதிந:" என்று ப்ரகாஶமாயெழுதாது ப்ரமாணத்தாலும் யுக்தியாலும் தோஷமாகவாவது, அதர்ஶநமேஹ காரணமாகவாவது, ஸம்ப்ரதாயத்தைப்பற்றியாலேயாவது தீருமென்பது ஸாத்யதம். ஆனதாலிவர் எழுதிய ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வவிவரமென்ற க்ரந்தம் ப்ராமாணிகர்களான வித்வான்களுக்கு ஆமோதமேஹதுவாகாது. ஆகயிவ்வளவு காரணங்களைப்பற்றியே முன்பு அவதாரிகையில் விவரப்பட்டுக்கொண்டிருக்குமிவருக்கு நாம் நிர்ணயம் செய்துகாட்டுகிறோமெனக்கூறினோம். ஆகையால் விவரம் பூர்வபக்ஷம், நிர்ணயம் ஸித்தாந்தமென்பது ஸுதஸித்தமாயிற்று.

(தத்ராஹி) ஆகையாலன்றோ (ந்யாயாத்) ந்யாயப்ரகாரம் (உபய:) ஸ்ரீமத்வேதாந்தஶாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாயமும், ஸோகாவார்யஸமயமும் (ஸதாம்) ஸைதத்விஶிஷ்டம் ஒரேவிதமாக (மதம்) ஸம்மதப்பட்டதென்று (தவிசாரஸம்வத்ஸ:) விதத்வஷமன்று. அதாவது; பூர்வாசார்யநிர்ணயதார்த ஸமேத தார்ஶநிகளாலும், தத்வஜ்ஞ ஸ்ரீபாஷ்யவ்யாக்யகளாலும், ஸுதரந்தவிஷயத்தாலும், ஹேதுப்பட்டயிரண்டும் படித்தறிந்த வித்வான்களுக்கு ஒன்றெனத்தோன்றுதென்பதிதன்கருத்து. ஆனால் பூர்வபக்ஷ ஸமாதிகளைப்போல் ஆபாதமாய்ப்பார்த்தவருக்கு ரஹஸ்ய கோஶங்களில் ப்ரயோகங்களான ப்ரவகி உபாய, ந்யாஸ, ப்ரபத்யாதி ஶப்தங்களையிட்டு ஒன்றாய்த் தோன்றும். இது ப்ராமாணிகமன்றென்பது இந்த ஶ்லோகத்தினின்றும் வ்யஞ்ஜிதமானவோர் அர்த்தவிசேஷம் (௧௦)

உக்திஹேதுநிரூபணம் ॥

ஸப்த நவதி: ॥

இவ்விதம் ஸமஷ்டியாய் ஹேதுக்களைச்சொல்லி யிப்பொழுது அவைகளுள் ஒவ்வொன்றாய் ப்ரமாணஸஹிதமாய் உபபாதனங்களைக் கொண்டுமேல் ஏகோத்திஷ்டகே நசாதியால் ஸப்தனம்துடங்கி நிரூபிக்கின்றார்;—

ஏகோத்திஷ்டகே க்ருதம் ஹ்யமங்களகர்மதோ ப்ரதிஷித்தம் ப்ரஸித்தம் பாத்ராணாம் பரிவேஷணே வர்ஜிதம் ஸமங்களே கரணீயமுச்யதே | தத்ர ப்ராணாயாமேஷு ஸமாசாரேஷு ஸப்தநம் ஸாஸ்த்ரஸித்தம் ஏகோத்திஷ்டே க்ருதேஷுவாபி ஸப்தநவதி ப்ராஹ்மணாநாம் க்ருத்யமிதி ॥ ॥ ௧௧ ॥

(ஏகோத்திஷ்டே) ஒரு (ப்ரேதன) தருப்பத்தால் (க்ருதம்) செய்யப்பட்ட (ப்ரஸித்தம்) வெளிப்படையாகவும் ஸாமான்யமாயில் தரித்துக் கொள்ள வேண்டிய பவித்ரமென்றவேறா வஸ்துவானது (அமங்களகர்மதோ) அமங்களமான பிணத்தின் காரியத்திற்காக (ப்ரஸித்தம்) ப்ரஸித்த ஸாஸ்த்ரங்களிலும், அதடியாக ஸமாசாரானுஷ்டானங்களிலும் ஸித்தமாயிருக்கின்றது (ஸமங்களே) வேறன்றோ. இங்கு "ஹி" என்பது ப்ரஸித்த்யர்த்தம். இதனால் ஸவங்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்காக அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட பவித்ரமானது ஒரேஸமயத்தால் முடிந்து தரித்துக்கொள்ள வேண்டியதென்பது ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸமாசாரங்களிலும் ப்ரஸித்தமென்பதின் கருத்து இவ்விதமே (பாத்ராணாம் பரிவேஷணே) ஸ்ராத்தாதிகளிலும் செய்யும் பாத்ரபரிவேஷணத்தில் பாத்ரங்களை (ச) இரட்டை யிரட்டையாய்க்கவிழ்த்தும் நிமிர்த்தும் உபயோகிக்கவேண்டும். (உக்தம்) என்றும் (ஸமங்களே) மங்களமான (கரணீ) கருமத்தில் (ஸ்ருஷ்டம்) ஸமூருடையவும் "அமங்களவிஸர்ஜனம்" என்ற ஸாஸ்த்ரானுஷ்டானங்களில் ஸ்ருஷ்டமாய்க்காணப்படுகின்றது, (ஸமங்களே) வேறு ப்ரகாரமன்றோ. இதனால் அமங்களமான ஸ்ராத்தாதிகளில் ஸப்த

வைராக்யவாதிக்கு மாறாக இரட்டையிரட்டையாகச் செய்யவேண்டுமென்பதும் ஸர்வஸ்மிருதிகளுக்கும் ஸம்மதமானதென்பதுகருத்து. ஆகயிவ்வளவேயல்ல, ஸம்ப்ரதாயத்திலும் கூட ஶ்ரார்த்தத்திலொற்றை யிழையும், சுபகாரியத்திலிரட்டை யிழையுமாக ஸூத்ரங்களுமெழுதக் காண்கின்றோம். மேலும் விகாரேவா ஸர்வதேவா ஸம்மதமானவுடன் ஒருதரம் தக்ஷிணாவிமோசமாய்த் தரையில் விழுந்தெழுவதும் ஸர்வஸம்ப்ரதாயமும் ஸம்ப்ரதாயமாம். (தத்ர) வர்ணவைராக்யந்யாயம்போல் [கல்யாணகார்யேஷ்வபி] தம்தமக்கு ஶ்ரேயோஹேதுவான ஸர்வகார்யங்களில் [யாஜ்ஞ்யம்] இரட்டையான [வந்தநம்] ப்ரணாமமானது [ஶாஸ்த்ரவிஹிதம்] ஸகலஶாஸ்த்ரங்களாலும் விதிக்கின்றது.

இங்கு ஶிவகரமான கார்யங்களில் விஷேஸம்வ்யாகமான ஹஸ்தங்களைக்கொண்டு வந்தனம்செய்து யாசித்துக்கொள்வதும் ஸர்வஸம்மதமென்பதும் கண்டுகொள்வது. இதற்கு "த்ரிஸ் ஸப்ததிஷ்ட ஹஸ்தை: க்ருதம் வந்தநம் யத்க்ருதா" என்றது ஶாஸ்த்ரத்தை யொட்டியனுஷ்டானத்தின் கீழ்வந்த விதாயகவிஷயகப்ரமாணம். ஆகையால் சுபகரகாரியங்களிலெல்லாமிரட்டையாகவே யிருக்கவேண்டுமென்பதும், அஶுபகார்யங்களிலெல்லாம் ஒற்றையாயிருக்கவேண்டுமென்பதும் விதித்தது. மேலும், ஸக்ருத்தென்று துடங்கித்தான்செய்யும் ப்ரணாமத்தை ஒரு ஸம்பந்தியில் அவஸானிக்காது ஒன்றொன்றாய் மனனம்செய்து கொண்டேபோய், அநேகக்ருத்வ: என்று நிஷேதித்ததால் ஶ்ருதிஸம்மதமும் ஒன்றுக்குமேலேயே செய்யவேண்டுமென்றேற்பட்டது. அன்றியும், ஸ்ம்ருதிகளும் "ப்ர தக்ஷிண ப்ரணாமம் ஸ்த யாஜ்ஞநேவ தா காரயேத் । வநக்ஷ ஸப்ரணாமாவேகஸ்ய ப்ரதக்ஷிணாத் । வநகயேவ நம ஸ்மாராஸ்ஞி வாணாம் வாராதநம் ।" என்று கூறின. ஸ்ரீ ஹரிவம்ஶத்தையும், "நமோ நமஸ்தேஸ்துதய ப்ருஷ்டதஸ்தே வாநஸ்ஸ்வஹந்து யொஜநமோநமஸ்தே" என்றுவப்ரம்ஹித்தது. "நமோநமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ" என்று ப்ரஹ்மாண்டபுராணாந்தர்கத ஸ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யமும், "அியாவப்ரதக்ஷிணம் கார்யா

ச ப்ரணாமஞ்சதஸ்யாபிஸ்யாத் । நைகவஸ்த்ர: ப்ரணமேத்ஸத்ரஹணநாவிஷ்டோऽஹியச ॥ ஸதாப்யாசாப்ரணிபத்ய ॥ ப்ரணிபாதகமணம் கார்யாதத: ॥ ப்ரணிபத்ய ஸாஷ்டாங்கேநாதிஹர்ஷித: ॥ ப்ரணமேச்ச புந: புந: ॥ " என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளில் ஸாத்விகதமமான ஸ்ரீபாரமேச்வரஸம்ஹிதையும், "புந: ப்ரணாமகர்மஸு" என்று வைகாநஸஸம்ஹிதையும் ப்ரமாணித்தன.

இங்ஙனல்லாது ஏகஹஸ்தப்ரணாமத்தையும் "ஸஹஸ்ரை: காரணைரேவ ஹத்யாகேதநமேதயா । நதஸ்ய நிஷ்க்ருதிரோஜாதா ப்ராஜாபத்யாதிக்ருச்ச்ரகை: ॥ க்ருஹஸ்தாச்ரமிணோ நித்யம் ப்ரணாமம் ஸவ்யதக்ஷிணம் ।" என்று அப்பாரமேசுவரமும், "ஶிரோநோஸ்ய யாகதேஶ" என்று ஸ்ரீபோதாயநாசார்ய வசநமும் நிஷேதிக்கின்றன. ஏகஹஸ்தப்ரணாமஸம்ப்ரதாயம் சைவ-வைஷ்ணவருள் ஸ்ரீவைகாநஸரிடமும் காணப்படுகின்றது. அஞ்ஜலிப்ரயோகஸாதாரணமென்ன உபயவேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் காண்பது மிகவுமரிது. பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் "கைகளாரத்தொழுது தொழுதுன்னை" என்றும், ஸ்ரீஆளவந்தார் "நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே" என்றும், இவ்வாளவந்தார் விஷயமான ஸ்துதியில் "நமோ நமோ யாமுநாய" என்றும், "பூயோ நமோऽபரிமிதாச்யுதபக்திதத்த்வஜ்ஞாநாம்ருதாப்திபரிவாஹஶுபைர்வசோபி: ।" என்றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய" என்றும், ஸ்ரீபட்டர் "மோஹாதமேஸ்ய ஜுதர்ஷம் ஸஞ்சபலஸாஸ்தஞ்சப:" என்றருளிச்செய்தார்கள். வரவரமுநீந்த்ரரின் ஸ்வஹிதஶிஷ்யரான எரும்பியப்பாவும் "வாரம் வாரம் வரவரமுநே! ஸந்நதோऽஹம் த்வதங்க்ரீ, ப்ரணதிநியதே நமோ நமஸ்தே, வரவரமுநயே நமோ நமஸ்தே" என்று சொன்னார்.

சிலவிடங்களில்காணும் 'நமோऽஸ்து விச்வநாதாய' ஸ்ரீரங்கப்ரஹ்மணே நம:, விஷ்ணவே நம:, ப்ரணாமம் தக்ஷிணாமுகம்' என்ற வசநமெல்லாம் "நாஸ்திகா வித்யதோ ஸமயே நாஸ்தோ

http://acharya.org

விஷ்ணுதே வதஃ, । என்றவிடத்தில் கூறப்பட்ட ஜாமிஶ்ரவசநம் போல் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில் ஸம்ஸிம் ஸர்ம ம தாஃ । ஸ்வயநஸ்யஷிவ' என்றவிடங்களிலுள்ள பஹுவசநங்களெல்லாம் ஜீவாத்மபஹுத்வத்தைப்பேசுகின்றன. இது போலவே 'யாக்வநேவதா காரயேத்' என்று 'ஏவ' காரத் தால் நிஷேதிக்கப்பட்டதுஞ் நைமித்திகஸ்நாநபூர்வம் ஸ்நாநவிஷம் ஹியத்' என்றவசனப்படிக்குள்ள விஷயஸம்யோக நிஷேதத்தைக்கொண்டு 'ஷிவெஷிவெஸ்நாய்க்' என்ற விதி யாக்ஞமான ஷிக்ஷா கரணீயமானதை நியமிக்கின்றதென நிஷேதம். இங்ஙனில்லையாகில் ''யாகநேயம் நமொதம்'' என் றதற்கும் 'உபாயோபாய ஸாதநஸாதநஸ்யா' என்றவித ற்கும் ஏகதத்வேனவோத்தஜ்ஞ்ஞானதுகொண்டு ஸமாதானம் கூஷஸமாம். அன்றியுமிதன் கூம் 'நமோ நமோ வாஞ்மனஸாதி ஷயே' என்றுதுடங்கிக்கூறப்பட்ட நமஸ்ஸின் ஷிக்ஷம் ஸ்தி வாக்யமும் காணப்படுவதுபற்றி ஸர்வேஸர்கள் தெளியக்கடவர். கூஷயாநக்களாய்ப்பற்றியதுவிடாதே கேடிகூஷிபோ லிருப்பார்களேயாகில், அவர் காயங்கள் ப்ராணிகங்களா கா. இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ''கூஷக்ஷஷிஷமேவந்நம் வாரய ஷஃ'' என்றும், ஸ்வயோ யேஷாம் ஸக்ஷகணே ஸ்தவா யோஷி ஸ்யாஞ' என்றும் கஷோகாஜ்ஸிவிஞ்ஞானி வேஜ்டா ஜ்ஸி வஸிஷஷித்தார். இவ்வளவு நிர்ப்பந்தம் வருக்கேனெனில் ஶாஸ்த்ரீயமான ஸ்திகார்யமும் செய்வது போல்செய்து ஒடுவில் அஶாஸ்த்ரீயமாய் நீர்த்துவைக்கவேண்டியது பற்றியே யல்லது மத்ஸ ஷரமில்லை.

மேலுமிங்குயாகவிஷயத்தில் வந்த 'ஏவ' காரம் போல் ஸக்ஷக்கதத்வவிஷயத்திலில்லாததால் ¹ஏகவசநம் காணும் ஸ்தங்களுக்கு ஜாமிஶ்ரவசநம்கூறப்பட்டது. (வ) மேலும், (ஜஷ) இவ்விஷயத்தில் (ஏகஸ்மின் ஜநநே) ஒருவருக்கு ஒருஜ ந்மத்தில் (ஏகக்ஷேத்ரேவ) ஒருதடவையே (கஷம்) போது மெனில் (தத்) அந்தஸாதநமானது (ஸாதநஃ) அந்த ஜந்மத்தி லேயே மறுபடியும் (கிஹிதம்) எதற்காகச் செய்ய வேண்டும்.

http://acharya.org

அதாவது “ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோऽயம் தாரயேந்நரம் । ஸக்ருதேவ ப்ரபன்னாய, ஸக்ருச்ச்ரேதானுஷ்டி:” என்ற ப்ரமாணங்கள்படி அஸக்ருத்கர்த்தவ்யமன்றிக்கே ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமானதால் ராஜியராமானுஜீயர் ப்ரதிபந்நமுமே ஹிருகாயதந்தவில் ஸக்ருத்க்ருத்தாய் அநுஷ்டானம் நிரூபித்தல் அஶாஸ்த்ரீயமே யாவதால் இவர்கள் அநுஷ்டானம் ஸ்வாத்மஶாஸ்த்ரமுமல்லாது தன் கொண்டியாய் தீர்ந்தது. ஆனாலிங்குகூறப்பட்டிருக்கும் ஸக்ருச்சப்தத்தால் கிடைத்த பொருள் யாதெனில், யாவஜ்ஜீவானுஷ்டேயஸக்ருத் கர்த்தவ்யமான ஸக்தியைக்காட்டில் வேறான ஸக்ருத் கர்த்தவ்யமாயுள்ள இது ஶாஸ்த்ரங்களில் ‘ப்ராய: ப்ரபதநே பும்ஸாம் பௌந: புந்யம் நிவாரயந் । ஹஸ்த: ஸ்ரீரங்கநாதஸ்ய ஸூராஸ்யாதபயப்ரதி: ॥’ என்றித்யாதியால் பூர்வாசார்யர்கள் நிஷ்கர்ஷித்தவிஷயம்.

ஆகயிவ்வளவால் உபயவேதாந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களான ஸ்ரீதேஶிகநு திருவடிஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் அநுஷ்டித்து வரும் ப்ரணாமப்ரகாரமே ஶாஸ்த்ரீயமென்றும் பூர்வாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்திஸித்தமென்றும் மற்ற ஶைவஸிஷ்வைஷ்ணவர் செய்யும் ப்ரணாமம் அப்ரமாணமென்றும் பூர்வாசார்யா நபிமதமென்றும், ஸ்வயம்நிகாஸமயாஸ்ய க்லிப்தமோதுமென்றும் இச்ஶ்லோகத்தாலேற்பட்டகருத்து, (௧௧)

இவ்விதம் ப்ரணாமவிஷயத்திலுள்ள ஸக்ருதஸக்ருத்கர்த்தவ்யவிவேசநம் பண்ணி அதன்பேரில் வரும் பூர்வோத்தரபக்ஷத்தையே மேல் ஶ்லோகத்தால் விஸ்தரித்துப் பரிஹரிக்கின்றார்.

க்வசிஜ்ஜாத்யேகத்வம் க்வசிதபி பஹுத்வஞ்ச கதிதம்
ப்ரஸித்தே ந்யாயே ச ப்ரபவதி நஸந்த்யாதிவிதிவத் ।
ஸக்ருத் கர்த்தவ்யேஸ்மின் க்வசிதபி ந நிர்பந்தவிஷயோ
ஸக்ருத் கர்த்தவ்யே ச ப்ரதிபடவசோ நாபி ஸரணி
யாம் ॥ ॥ ௧௨ ॥

க்வசிதித்யாதி ॥ (க்வசித்) “யாவஜ்ஜீவம் நமோதிதம், ப்ரணாமம் லக்ஷணைர்விதி:” இத்யாதி சிலவிடங்களில் (ஜாத்யேகத்வம்)

http://acharya.org

ப்ரணாமவகையென்ற வோர்க் கூட்டத்தைப் பற்றி ஒருமையும், (ஸ்ம்ருதௌ) சிலவிடங்களில் (பஹுவசநம்) "உபாயோபாயாய ஸாந: ஸாந: ப்ரணதி, ஹரித ஶரணாகதி ஹரிப:" இத்யாதிப்பன்மையும் (கதிதம்) ஶாஸ்த்ராதிகளில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் பூர்வஶ்லோகஸாதநவ்யாக்யாநத்தில் நிர்ணயித்தபடி ஸமர்த்த ஸித்தப்பட்டது. இப்ப்ரகாரமாக (ந்யாயே) ஒழுங்கானது [ப்ரஸித்தம்] நன்றாய் ஸித்தித்திருக்கினும் (தத்வ) தத்வஸாரவிஷயத்தில் (அந்ய) ப்ரமாணங்களுக்கு வேறான [அபூர்வம்] அபூர்வமான ஒருமையையே (ப்ரவக்தி) அறியாத ப்ரதிவாதி ப்ரலாபம் செய்கின்றான். மேலும், (ஸக்ருத்கர்தவ்யே) ஒருதரம் தண்டனிடவேண்டுமென்பதில் (ஸ்ம்ருதௌ) ஓரிடத்திலும் (நிர்ணயவிஷய:) நிர்ணயமான ஶாஸ்த்ரவிதிகள் (ந) காணப்படவில்லை. (அஸக்ருத் கர்தவ்யே) அடிக்கடி வெகுவாகச் செய்யவேண்டிய விஷயத்திலும் (ஸார்வபௌம) பெரியோர்களான பூர்வாசார்யர்களுடைய (ப்ரதிஷ்டோபதேஶ) விரோதமான ஶாஸ்த்ரமும் (ந) காணப்படவில்லை. ஆக இச்ச்லோகத்தால் யாத்ருச்சிகாதியால் ப்ரணாமத்தில் ஒருமை ஶாஸ்த்ரஸம்மதமென்றும், அப்படியே வேண்டுமென்பதற்கு ஸாதநமுமில்லை யென்றும், ஸக்ருதேவேத்யாதிகள் ப்ரபத்திவிஷயமென்றும், அவ்விதமே பஹுப்ரணாமவிஷயத்திலும் நிஷேதஸாதநமொன்றுமில்லையென்றும் ஸித்தித்தது.

இவ்விஷயத்தில் சில ஸநாதநஸம்ப்ரதாயிகள் பெருமாளையும் பிராட்டியையும் உபாயமாகக்கொண்டதால் ஶாஸ்த்ரகாரர் இரண்டு தரம் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கின்றாரெனக் கூற வந்தனர். இவ்வாறும் அஸித்தம். ஏனெனில், நான்கு, ஆறு, பத்து, பன்னிரண்டு தரம் தண்டம் ஸமர்ப்பிப்பதும் ஸம்ப்ரதாயிகளிடம் வழக்கமாதலால் அங்கு இப்ரதிவாதிகள் யாது காரணத்தைச்செப்புவார்களோ தெரியவில்லை. அன்றியும், பாகவதனொருவன் மற்றொரு பாகவதனை ஸேவிக்கிம்பொழுது எந்த ஹேதுவைக் கல்பிப்பார். மேலும், இப்ரதிவாதிகளும், லோகாசா

http://acharya.org

யபூர்வஸம்ப்ரத்தியாக உபேயமிரண்டாவது பற்றி ப்ராப்யமண நம்போலேயே ப்ராபகமண நமும் வேண்டாவோ வென்றுபா க்ஷையைப் பரிஹரிக்கக்கடவர். சேஷியும் ஸ்வாமியும், ப்ராப்யமு மிரண்டாக வொத்த பிவர்கள், அச்சமும் நாணமுமில்லாது உ பாயமிசுவத்தால் வந்தது ப்ராணாதேயமென்றது, அதுவும் பரிஹஸநீயம். மேலும் இரண்டு பாகவதர்களெழுந்தருளியி ருக்கையில் சிறுவனான வொருவன் வந்தால் ஸகலஸத் தாவது ப்ரதிபாஷம் நமஸ்கரிக்க விப்பொழுதும்காண்கி றோம். அதுபோல் உபயமிரண்டாய் தோன்றுமிவருக்கும் பி க்ஷகம் ப்ராணம் அந்யதாஸாத்யமேயாம். ஸ்ரீதேசிகஸம்ப்ரதா யநிஷ்டர்களுக்குக் கேவலம் தர்மசாஸ்த்ராதிகளன்றிக்கே ஸாஸ்த்ர ங்களும், ஸதாசாரஸ்ரீஸூக்திகளும் கை விளக்காகையால் ப்ர திபக்ஷாஸாத்யதர்மசாஸ்த்ரம் அநாபாதேயம், "ஆர்ஷம் தர்மோபதேசஞ்ச வேதசாஸ்த்ராவிரோதிநா । யஸ்தர்க்கேணா நுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: ॥" என்றபடி கேவல தர்மசாஸ்த்ரங்களான அநுஷ்டானகளெல்லாம் அபார்த்தமே யாகும். யதார்த்தமாகாது. ஆனதாலிறே உபயவேதாந்த ஸ்ரீவை ஷ்ணவர்கள் மற்றவர் செய்யும் அநுஷ்டானங்களை பாஹ்யபாஷ ண்டகள நாஸ்திகர்களாய் த்யஜிப்பது. இப்ப்ரகாரம் ஸமஸ்த ப்ரமாணங்களால் ஸமப்ராணம் ப்ராமாணிகமானாலும் தி க்கடாக்ஷிபோல் பற்றினது விடாதொழியில் "த்யஜ தர்மம [illegible] யதார்த்தமசாஸநம் । ப்ரஹ்மாநந்தம் ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி ॥ அந்யதா தேஹபாதிநாம் ப்ர திஹாதி தர்மாத்மநாம் । அதிகப்ராதிஷ்டாநாம் விஹாதேஷு தியவாஜிநாம் ॥" என்றதிலையாம்." என்று ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரராயிகாரத்தில் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹமான ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகர் அருளிச்செய்த கணக்கிலேயாவார் இவ்விதம் ஸக லவாதங்களுக்கும் முடிவான ஸந்நவாதமானது ஸர்வமான ப்ரமாணங்களால் ப்ரயோஜனஸித்திக்கலாயிற்று. (கஉ)

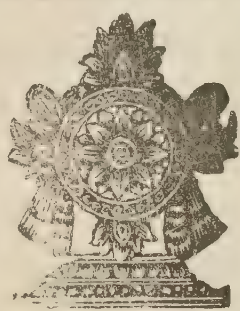
இதி ஸந்நவாத: ॥

http://acharya.org

http://acharya.org

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஸ்ரீதத்வநிர்ணயே ஸாம்யவாதாரம்ப: ॥

இனியிரண்டாவது ஸாம்யவிஷயமான ஶங்கையை மேல் ஐந்து ஶ்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்—

ஸாம்யே பாதாக்ருதித்வம் ஶ்ருதிவிஹிதமபி ஸ்வீயபாலே
ஷ்வேகேசித் ஶூலாகாரம் த்ரியதே ஹ்யுரஸி ச புஜ
யோஶ்ஶூர்பவச்ச ஸ்ருக்பிரந்ய: । ஸம்ப்ரதாயாஹ்வயேவம்
த்ரிவிதபரிதயா பூஷயத்ப்ரகாரம் பும்ஸாம் ஶூலாத்ய
ஜ்ஞேயம் தத்ஸர்வம் பாஷண்டவாஹ்யம் பும்ஸ: ॥ ॥ ௧௫ ॥

ஸாம்ய இத்யாதி ॥ (அத) அதற்குப்பிறகு (கேசித்) ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸமயத்திலுள்ள சில மனிதர்கள் (ஸாம்யே) ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸாம்யவிஷயத்தில் (பாதாக்ருதித்வம்) ஸ்ரீஹரிபாதம் போன்ற தன்மையானது (ஶ்ருதிவிஹிதமபி) ஸ்ரீவாஸுதேவோபநிஷத்துகளால் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் (ஸ்வீயபாலே) தமது நெற்றியில் (ஶூலாகாரம்) சூலாயுதத்தின் வடிவமாகவும், (உரஸி) மார்பிலும் (புஜயோஶ்ச) கைகளிலும் (ஶூர்பவச்ச) முறம்போலும், மேலும் (ஸ்ருக்பி:) ஸ்ருக்களால் (ஸம்ப்ரதாயாஹ்வயே) ஸ்ரீ ஸம்ப்ரதாயம்போன்ற (அந்ய:) வேறோர் ப்ரகாரமாகவும் (ஏவம்) இவ்விதமாக (த்ரிவிதபரிதயாபூஷயத்) வாக்கிலும் மனத்

http://acharya.org

திலும் தொழிலிலும் வேறுவேறுவிதமான நடவடிக்கையோடு கூடிய புருஷன்போல், அதாவது "த்ரிவித⁴ம் புருஷலக்ஷணம்" என்றபடிக்குள்ள புருஷனுடைய வஸித்ரம்போலென்றபடி. (த்ரிவர்ணம்) மூன்றுவிதமாக (ஸ்ரியதே) வஸ்த்ரங்கள் பலபல விதமாய் தரித்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஈதல்லாமலும், (ஸரித்ஸமே) ஸரித்தைப்போன்ற வஸ்த்ரத்தினுடைய கீழ்க்கரைப்பில் (வர்ணம்) வர்ணமென்ற சூக்ஷ்மத்தின் தன்மையானது (வேதவித்) வ்ரதிவஸ்ஷியால் ஸஜதிக்கப்பட்டதும் (நவம்) ஸூத்ரமல்ல. ஆகையால் (ஸாக்ஷாத்) அவர்களுடைய நெற்றியே (வர்ண:) சூக்ஷ்மவர்ணமாக (ஸ்யாத்) ஆகக்கூடும். இதனுற்கூறப்பட்ட கருத்தாவது: ஸகலலோகங்களுக்கும் ஸம்ஹமாயும் வருவையாய் ஸக்திக்கு ஹேதுவாயும் ஸநாதநமுமான வஸ்த்ரமானது "ஹரே:பாதாக்ருதிமாத்மநோஹிதாய மத்யேச்சித்ரம் ஊர்த்⁴வபுண்ட்ரம் யோதாரயதி ஸமுக்திமாந் ஹவதி" என்ற ஸ்ரீவாஸுதேவோபநிஷத்தாலும் "ஊர்த்⁴வபுண்ட்ரம்: வரஸேவிதாரம் நாராயணம் ஸாம்க்யயோகாதிகம்யம்" என்ற கேனோபநிஷத்தாலும் ஊர்த்⁴வாகாரமாய் இடையில் வெளியுள்ளதாய் ஸ்ரீஹரிபாதம்போன்றதாய் நெற்றி முதலியவிடங்களில் முமுக்ஷுக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் சாற்றிக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்பதும் முதலில் ஸ்ருதியால் விதிக்கப்பட்டது. இவ்விதம் ஸ்ரீஹரிபாதாக்ருதியென்றபொழுது ஸ்ரீஹரி யாதுரூபமுள்ளவர்? அவர் த்ரிவித்ரி பற்பல ரூபமுள்ளவராயிற்றேயென ஸம்சயிக்குங்கால் "ஸர்வலக்ஷணஸம்பந்ந:" என்றபடி ஸுந்தரனைப்போலுள்ளதே அவருக்கு ஸ்வாபாவிகமான ரூபமெனத்தெளிய, அவ்வடிவமான கோயில் முதலிய திவ்யதேசங்களிலுள்ள திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை ஸம்வீக்ஷிக்க ப்ராப்தராயினோம். அப்பொழுது அத்திவ்யசரணாரவிந்தம் உபமானமாயேற்பட அது யாத்ருச வடிவத்தோடுகூடியதெனப்பரிசீலிக்க கீழ்வட்டமாகவும் பார்ச்வம் தீர்க்கமாகவும் நடுவில்விசித்ரமாகவும் ஓர் சூகாரமதற்கு விதித்தது. ஆகயிவ்விதம் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்வரூபி

தலெவெபோல் புண்ட்ராகாரம் ப்ராமாணிகமாயிருக்கச்செய்தே, சிலரால் தமது நெற்றியில் கீழேயிழுத்துவரைந்து மேல் குறுக்காய் ஓர் ரேகையெழுதி அதன்மேல் இரண்டுமுனைகளுடன் ஸ்ரீசூர்ணரேகையுள்பட ஆக மூன்று முனைகளையுடையதானவோர் த்ரிஶூலத்தின்வடிவமாய் தரித்துக்கொள்ளப்படுகின்றது. அன்றியும் அவர்களாலேயே மார்பு, கைகள், வயிறுமுதலிய அவஶிஷ்டஸ்தலங்களில் வோஜஷேஶத்திய வைணவ ஶூலம்போல் கீழில் குறுக்காய் ஓர் கோடிழுத்து மேல் இரண்டுகால்கள் வரைந்து வேறோர் விதமாய் தரித்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதுநெற்றியில் தரித்துக்கொள்ளும் ஶூலாகாரம்போ லல்லாதது. இவ்விதமிரண்டு ப்ரகாரமாய் எழுதிக்கொள்வதும், ஹரிபாதாக்ருதியோடிசையாததென்பது ஶூலாக்ரந்யாயப்படி ஸித்தம். அன்றியுமிப்புருஷர்களுடைய புண்ட்ரம் போலல்லாது, இவர்களுடைய ஸ்த்ரீகளெல்லம் நெற்றியில் மட்டும் அர்த்தசந்த்ரநு போன்ற ஓர் குறியை எழுதிக்கொள்ளுகின்றனர். அது கீழ்வளைவாய்க்காண்கிறது. ஆனாலிப்பெண்கள் நுதலன்றிமற்றவுந்திகை கழுத்துகளில் பெரும்பாலும் குறியிடுவதேயில்லை. ஒரு ஸமயமிட்டாலும் சந்தணப்பொட்டு போலோர்குறியை யணிவார்கள். புருஷர்களணிந்துகொண்டிருக்கும் ஶூலவடிவம் போல் தமது நெற்றியிலும் குறியிடும் வழக்கமில்லையேயென்றஸந்தாபம் அத்ரும் சிற்சிலஸ்த்ரீகளுக்கு ஜனிக்கின்றது. ஆனதுபற்றியே சிலஸ்த்ரீகள் அர்த்தசந்த்ராக்ருதியாய் வரையும்பொழுது அடிபாகத்தில் சிறிதுமண்ணையதிகங்கூட்டி விளக்கியிடுகின்றனர். வ்ருஷல ஸ்த்ரீகளில் சிலர்மாத்திரம் ஸஹா வாகத்தமது மூக்கினடியில் கீழேயிழுத்துள்ள வோர் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் மாத்திரத்தை தரித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இது ஸூயாநிசமான வ்ருஷஜாதாதயெ்ராஷிஷ ஸமயத்தைப்பற்றியகுறி. செய்வது செய்யச்செய்தேயே அவையெல்லாம் ஒடுவில் ஸமாஸ்த்ரீயமாய்முடிக்கவேண்டியது இவர்கருத்தாதலால் “ஸ்த்ரியஸ்ஸ்வாயா:” என்று கோஷித்தஸந்தோஷித்ததையும் அழிக்கப்பார்த்த ஸமயமெ

http://acharya.org

ஷிதமாயிற்று. "ஸ்வயோக்³யகதிகாரோ நாராயண ஸாம்யம் விமீயதே" என்றபொழுது ஸாம்யமான ஸ்ரீவைகுண்ட நகரத்தை ப்ராபிக்குமவர்களுக்கு ஸாம்யபேதமான விஷ்ணுவிசேஷம் யாயமென்றதாலேயே, ஸ்வயோபேதமான ஸாம்யம் நாகாதிவிசிஷ்டவாதாநாத்யயோகப்ராபக மென்பது கைமுதிகந்யாயஸித்தம். ஆகையாலன்றோ இவ்வயஃ ஸாம்யாதா ஸ்வாமித்வாஷனென்றதும், யாணங்கஷி யமென்றதும். கைமுதிகந்யாயத்தால் ஸூரிகளுக்கிவ்விதம் ஸ்வ யோகதி ப்ராப்தமான பொழுது, ஸ்வயஃஸாம்யமுகோதாஹ ஸாம்யமும் தத்தால் ஸ்வயஃஸாம்யமேயாகக் குறையில்லை யெனதீர்ந்தது. மேலும் அதை யதிகளும் ஸாதகர்களுக்கும் கதி ஸ்வபோகதியே யென்பதும் ஸித்தது. இவ்விதம் சொல்லப் பட்ட யுக்திகளுக்கநுகுணமான வசநங்களுண்டோ, அல்ல து "க்ஷேமாய ஸர்வலோகஸ்ய வேதஶாஸ்த்ரவிசாரிணா | யஸ்து கொணாதவாஸம்பத்து ஸமாமம் வேதநேதஃ ||" என்றபடி உதாஹரணமோ வெனில்; "ஸாம்யம் ஸாம்யாவேத யஜ்ஞயாதிநிந்தகாஃ | ராக்ஷஸாஃ கேசிக்ருதாஜாயந்தே ப்ரஹ்ம போஷிஷு || ஸ்வகர்மநிஷ்டாஃ கேவிஸ ஸாம்யயா ஹவி | ஶ்ராதாநிவிலங்கதி நரீக்ஷராக்ஷஸாதிவக || என்று ஶ்ருதிகள் ப்ரமாணமுமம் "ஸுதாநம் வோமஸதிம் ஸாம்யம் நாய | ஸமம் கேதவரீஷா தி உதநதஃவரிவஜயெஷ || ஸாம்யம் கிதம்ஹாயம் வஸம யஸ்யமதே || தாரயாயமம் தத ஸுஶாநம் மாயவோ ப்ரவீக || " என்று ஸுத்ரவான மாயஸம்ஹிதையும், "ஸாம்ய ஸாம்யஜதம் நிரீக்ஷவியோகஃ | தஸ்ய தத்வதஃ ஸ்ரீஶதிஶாதாதவோப்ரவீக || என்று ஸம்ஹிதாதாதவரு ம, ஸாகாரதயோகதஃ ஸாம்யம் யத்தமாடகை | ஸாளாவேஸஹாவோபேஷஸோஷா வஜ தாரகஃ || " என்றும் ஸம்ஹிதையே மற்றொருரிடத்திலும், "ஸாம்யம் ஸாம்யஜிஜஃகா யாக ஸ்ரீயாவிக்ஷாவந | தஷாகாரேணஶவேஷணவஸ்யதேயகி

ஜங்க⁴யோ: ॥ ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரம் த்ரிஶூலாஸம்ஸ்தா²நம் காரயேத் க்ருதி । ஏதந்நிஷேத⁴ந்யாயம் ஸ்தா²ணுந்யாயம் வேதி³வேதா³வி ॥" என்று ஸ்ரீவேதா³ந்தாசார்யப்ரணீத ஶதது³ஷணீவிஜயவசனங்களும், "யாநிவசநாநி ஶ்ருதாத்மஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரவிரோதீநீவத³ந்தி, தாநி ந தத்த்வாணி, அபி து ஶூலாகாரோர்த்⁴வபுண்ட்³ரவிஷயாணி த்³ரஷ்டவ்யாநி" என்று பராஶரவிஜயகர்த்தாவான ஸ்ரீவேதா³ந்தாசார்யரும் அருளிச்செய்த வசனங்களெல்லாம் நாம் கூறிய ஶூலாகாரத்தை நிஷேதி⁴ப்பதில் ஜாக³ரூகங்களாயின.

அல்லாமலும்; "அபுண்ட்³ராக்ருதி:ஸ்த்ரீணாம்" என்று ஸ்த்ரீகளுக்குள்ள வசனமும் த்ரிபுண்ட்³ரதா⁴ரணத்தை நிஷேதி⁴க்கின்றது. இனிஶங்க²வாகாரந்தான் ஶாஸ்த்ரீயமோவெனில்; அதுவுமிவ்வித⁴ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரவிஷயத்தில் அநாவஶ்யமே. அதெங்ஙனேயெனில்; "ஶங்க²வாகாரஞ்சதீக்ஷ்ணாக்³ரம் வா ஸர்வம் ஸம்ஹ்ருதிர்த்⁴வபுண்ட்³ரகம் । ஸயாதிநரகாநுவோராநு யோயாரயதிமாநஷ: ॥" இவ்விதம் ஊர்த்⁴வபுண்ட்³ரவிஷயத்தில் ஶூலாகாரமும் ஶங்க²வாகாரமும், வ்ருஷலஸ்த்ரீகளிடும் யோநிகாரமும், அஶாஸ்த்ரீயமாய் முடிந்தவுடன், சிலர் நெற்றியிலிடும் ஹரிபாத³த்திற்கு நாஸாமூலத்தில் எழுதும் யோனிவடிவமான விம்ப³த்தைப்பீடமாகக்கூறவந்தனர். அதுவும் ஸமீசீநமல்ல. ஏனெனில்; ஸ்ரீஹரிபாத³த்திற்கு முழுமையுமோர் பீட²மளிப்பது அயுக்தமாகையால் குதிமாத்ரமாஸனத்திலிருக்க மற்றது மேற்றூக்கிநிற்பது அஸம்பா⁴விதமாதலால் இதுவும் ஸமீசீநமல்ல. கோயில்களிலும் ஸ்ரீஶௌரியென்ற அர்ச்சாவதாரனும் பாத³ங்கள் ஸம்பூர்ணாத்⁴யாஸ்பத³ம் அமர்ந்தே ப்ரகாஶிக்கின்றன. சித்ரத்திலிவ்விதம் குதிகள்மாத்திரம் ஸம்ப⁴விக்குமெனில்; ஸமக்³ரத்திற்கும் ஸம்ப⁴வம் ஸாகாரமாய் எழுதவரும்பொழுது மளணகளுணையிங்கு அநாவஶ்யகமாகையாலிவர்களது சித்ரகல்பனைக்குச்சூலக்ஷணம் பீட²மாகாது. ஆனதாலேயே ஸ்ரீஹரிபாத³த்திற்கு இவரது நெற்றியே பீட²மாகக்கடவதென்று மூலமோ

http://acharya.org

ஷ்டும். ஆகயிவ்வளவால் யோனிவடிவத்தின்பேரில் அரிகால்போல் நிறுத்தப்பட்டயிரண்டு ஸூக்ஷ்மாகாரத்தையுடைய ஸாலக்ராமமும், த்ரிகோணத்தின் காம்பாகியகோணாம்ஸத்திற்குக்கல்பித்த பீடஸ்தாநமும் ஸாஸ்த்ரவிரோதமாய் ஸதாசாரவிரோதமாய் தீர்ந்ததெனக்கூறப்பட்டன. (௬௩)

மேலும்; ஸ்ரீஸந்நிதாநாகாரத்தில் பாதத்வயாக்ருதியோ, ஏகபாதாக்ருதியோவென ஸங்கித்து "பத்மாஸ" மென்ற ஸ்லோகத்தால் ஏகபாத்வத்தை நிர்ணயிக்கின்றார்:—

பத்மாஸம் தண்டகாரேச்ச ஃபணிஃபணவிஸஸ்த்ருக்ஸ்ஸம்பகைஸ்ச, கூர்மாகாரம் ததைவைதத்ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஷு பஶ்சாந்நயத்ர விலக்ஷ்யதே । தத்வத்வாத்ரமாஸ்ய பத்மயாக்ஷே விஸ்தி ஸந்நிதாநம் க்வசித் நாஸ்தி, ஏகமேவைகஸாஸ்த்ரமேவ நாந்ய விஸிஷ்டஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஷ்டாக்ருதிஸ்ஸ்வ ॥ ௧௪ ॥

(பத்மாஸம்) தாமரைபோலும், (தண்டகாரேச்ச) தண்டத்திற்கு நிகராகவும், (ஃபணிஃபணவிஸஸ்த்ருக்ஸ்ஸம்) ஸர்ப்பத்தின் படத்தில் விளங்கும் அடையாளம்போலும், (ஸம்பகைஸ்ச) சங்குபோலும், (கூர்மாகாரம்) ஆமை வடிவம்போலும், (இதி) என்று, (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஷு) ஸாஸ்த்ரங்களிற்கூறப்பட்ட ப்ரஸித்தவசநங்களால், (த்விகவக்ஷ்) ஒவ்வொன்றிலுமிரட்டையிரட்டையென்ற லக்ஷ்மானது, (நோக்தஸ்ஸ) கூறப்படவுமில்லை, என்றயிதனால் "ஸ்ருதியோ ரோக்ஷகாரீவைஷ்ணவதயாவோத்வபாதஸ்ருக்ஷு । பத்மஸ்ய தேகாஸநாகார தேகாதேநாத்வலக்ஷணம் ॥ த்வைதகூர்மாக்ருதி ரேவ ஸம்பாகாரயோரபி ।" என்று ஸ்ரீபாரமேஸ்வரஸம்ஹிதையும் "ஸம்பாகாரயோரபிஸ்யா நதபாதாக்ருதிஸ்ததா । தீபாகாரம் தத்ஸ்யாபி தண்டாகாரயோரபி ॥ கூர்மாகாரயோரபிஸ்யா நதபாதாக்ருதிஸ்ததா ।" என்று ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஹிதையும், மற்ற பத்ம நீலோத்பல த்வைத கூர்ம ஸம்ப தீப தண்டாகாரங்களோடு ஸ்ரீஸந்நிதாநத்தையுமோர் உபமாநமாய்க்காண்பித்தபொழுது, பத்மபாதாகாரம் நீலோத்பலபாதாகாரம் த்வைதபாத

குக்ஷித்வய தீர்த்வய கர்ணத்வயாகாரங்களென எப்படி இங்கு ஸ்பஷ்டம் சொல்லப்படுவது ஸுஸம்பாவிதமோ, அப்படியே ஸ்ரீஹரி பாதத்வயாகாரமெனப் பொருளாக்குவதும் ஸுஸம்பாவிதம். அன்றியும் "ஸதந்த்ரம் திர்யக்ஸ்திதம்" என்று கூநாதீர்த்தீயர் மார்பிலிடுவதுபோல் குண்டாகயிடுவதும், அல்லது இவர்போல் குறுக்காகயிடுவதும் இடைவிடாமலிடுவதும் ஸாஸ்த்ரநிஷித்தமாகையாலும் "ஸச்சித்ரம்" என்று ஸாஸ்த்ரம் விதிப்பதாலும் பாதத்வயத்தைத் தன்னெற்றியிலிடப்போகிறவன் ஓர் பாதத்தோடு மற்றோர் பாதத்தைச் சேர்த்திடமாட்டானாகையாலும் ஸம்ஶ்லேஷங்களும் பார்ஷ்ணிகளும் சேர்ந்தபொழுதுங்கூட விஸ்தீர்ணத்தில் ஸச்சித்ரம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையாலும் பாதத்வயாகாரபக்ஷத்தில் "ஸச்சித்ரம்" என்ற பதம் வ்யர்த்தமாயிருப்பது ஸ்பஷ்டமாம். ஆனதுபற்றியே ஏகபாதபக்ஷத்தையே நினைத்து ஸச்சித்ரமென்று விதித்தது ஸமஞ்ஜஸமாயிற்று. அன்றியுமிதன் ஸ்வரூபநிரூபணத்தைப்பற்றி "ஹரிபாதஸ்ய ஸச்சித்ரம் காகோதரசிர:ஸ்திதம் । ஊர்த்வபுண்ட்ரம் பரேஶஸ்ய தத்வதயா ஸ்வதயா த்ருடா ॥ ஊர்த்வபுண்ட்ரஸ்ய மத்யஸ்து ஹரிபாதாக்ருதிம் ந்யஸேத் । நாகஸ்ய ஃபணாயாம் து ரேகே த்வே வா ப்ரதிஷ்டிதா ॥ தத்வத்ஸாதாரம் ரேகம் தாரயேதூர்த்வபுண்ட்ரகம் ।" என்று ஸத்ஸம்ப்ரதாயபரிபாலகாஸ்பத ஸாண்டில்யஸம்ஹிதா வசனங்களும் மற்றுள்ள ஸ்ம்ருதிவசனங்களும் காகோதரமென்றும், நாகமென்றும், ஸர்ப்பமென்றும் கூறப்பட்ட பாம்பின் படத்தில் விளங்கும் ரேகைபோல் லலாடாதி த்வாதசஸ்தானங்களிலும் ஊர்த்வாகாரமாயும் கீழ்வட்டமாயும் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கூறியதாகையால், ஒரு பாம்பின்படத்திலாவது இரண்டுபாதங்களுடைய நான்கு ரேகைகள் எவராலும் காணப்படாமைபற்றி தத்ரத்யம் காணப்படும் ஃபணிஃபணத்தில் விளங்கும் சிஹ்னத்தைப்போலவே ஒரேபாதாக்ருதியாய் ஸாஸ்த்ரவஸ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்பது இவைகளின் தாத்பர்யம்.

http://acharya.org

இவ்விஷயம் நடாதூர் அம்மாள் செய்தருளிய ஸஹேதிக்ய ஜமென்ற ஸாணத்திலும், "ஊர்த்வபுண்ட்ர ஊர்த்வரேகாபூர்வகம் ஸ்ரீஊர்த்வ தேந" என்று காணப்படுகின்றது. ஆனதாலிவ்விஷயங்களையு பேக்ஷித்துத் தம்தம்மனம்போனவழி தமதுமீது பூசிக்கொள்ளப்படும் குறிகளெல்லாம் ஸபார்த்திகங்களென வ்யக்திவக்ஷிகளால் நினைக்கப்பட்டாலும் ஶாஸ்த்ரஸம்மதமல்லாத கேவலபார்த்திகவிதமெல்லாம் "அஶாஸ்த்ரவிஹிதம் கோரம்" இத்யாதி ப்ரமாணத்தால் ஸத்த்வநிஷ்டர்களால் உபேக்ஷணீயங்களேயாகும். மேலும், "ஶிரோவ்ரதவிஶிஷ்டோர்த்வபுண்ட்ரம் ஶ்ருதிஜநநாத்!" என்றதால் இவ்வூர்த்வபுண்ட்ரமும் ஸௌபாக்யமின்றிக்கே யஜ்ஞோபவீத ஶிகாதிகளைப்போல் ஶாஸ்த்ரஸம்மதமாகவே வேணுமென்பதும் ஸித்தமே.

ஆகயிவ்வளவால் பாதாக்ருதிகளையும், ஶ்ரீபாதாக்ருதிபார்ஶ்வயாரணகளையும், கேவலயோர்த்வாக்ருதிபார்ஶ்வயாரணகளையும் ப்ரமாணவசநங்களாலும் ததநுஷ்டானங்களாலும் ஶாஸ்த்ரஸம்மதங்களென நிரூபங்களாயின. அன்றியும் யாதொரு நவீநகல்பனையன்றிக்கே கேவலம் ஸூத்ராவாரங்களையுடைய ஔத்தரவடமர்களான நமது பூர்வபுருஷர்களெல்லாமிதுவரையிலும் ஸகலபாதாக்ருதியாகவே யிட்டுவருகின்றனர். இதுவுமன்றி திருவாராதனஸம்பந்தமின்றிக்கே ஸாதாரணவைஷ்ணவர்களாயிருக்கும் ஸ்ரீவைகாநஸவைஷ்ணவர்களும் ஸகலபாதாக்ருதிபக்ஷத்தையே அநுஸரித்துவருகின்றனர். இதரதேசங்களிலுள்ள வைஷ்ணவாஸ்ரமவாஸர்களும் ஸணிஹணஶ்ரீர தவிஜ்ஞம் போலவேயநுஸரித்து வருகின்றனர். கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோவிலென்ற ப்ரதானமான மூன்று திவ்யதேசங்களிலுள்ள எம்பெருமான்களைத் திருவாராதனம் செய்துகொண்டுவரும் ஸநாதநர்களான ஸ்ரீவைகாநஸர்களும் ஸ்ரீவைகாநஸருமிதுவரையில் ஸணிஹணஸ்ரீவைவை போலவே ஸாதஶாஸ்த்ரங்களிலும் தம் தம் நீடித்த குலாசாரம்போல

http://acharya.org

வே சாற்றிக்கொண்டு திருவாராதனம் செய்தருளக்காண்கின்றோம். அங்கங்குள்ள ப்ரதிமைகள் ஸாஹஸிக்காதல் பற்றி ஶ்ரீவைஷ்ணவர் தங்களுடைய இஷ்டம்போல் ஸம்ப்ரதாயங்களைமாற்றிக்கொண்டு வருகின்றனர். அந்த நியமனம் வைதிக ப்ரஸித்தமான ஸ்தலங்களிடம்மட்டிலின்னமும் ஸ்வாதீனமாகவேயிருக்கின்றது. சிற்சில தேஶங்களிலுள்ள ஸ்தலங்களில் சிலர்மாத்திரம் ஸ்வாமிகளுக்கஞ்சி ஸம்ப்ரதாய ப்ரமாண ப்ரகாரமிதுவரையிற்றும் செய்துவந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ஶ்ரீவைஷ்ணவவிரோதத்தால் ஸம்பூர்ணமாக்கமனம்வாராது, ஸ்வாபாவிகத்தைக்காட்டிலும் அதன் த்யாகமே ஶ்ரேயஸ்ஸென்று, அவ்வநுஷ்டானத்தையடியோடு உபேக்ஷித்துவிட்டார்கள். சிலர் ப்ரகாரம் ஸ்வ வர்ணாஶ்ரமத்தை யனுஷ்டித்தும் வருகின்றனர். இப்படி ஸம்ப்ரதாயிகள் ப்ராஹ்மணாசாரத்தை முன்காலத்தில் நிராகரணம்செய்து ஹிம்ஸித்ததுபோல், இப்பொழுது இவ்வாசார்யர்களை க்ரியாம்ஶமான வநுஷ்டானவிஷயங்களில் த்தால் நிராகரணம்செய்வது ஸம்ப்ரதாயங்களாலும் ப்ரத்யக்ஷமாய் த்ருஷ்டமாகையால், இதுபோலவேதான் ஸ்வாபாவிகமாயும் நவீனமாயுமுள்ள ஒவ்வொரு ஆசாரங்களைச்சிற்சில தேஶங்களில் ஶ்ரீவைஷ்ணவர் தம்மதாபிவ்ருத்தியைப்பற்றி காலந்தொடங்கி நியமித்தே ஸாதித்துக்கொண்டு வந்திருப்பரென்பதும் திண்ணம். இவைகளன்றிக்கே ஸாஹஸங்களைப்புதிப்பிப்பதும், ஸ்வாமிபுண்ட்ரத்தைமாற்றி ஶ்ரீபுண்ட்ரத்தைவிளக்கிக்காட்டவே யென்பதும் ஸம்ப்ரதாயவிஶிஷ்டம். இன்னமும்கூட ஸந்நிதிகளில் உள்வளைவும் வெளிவளைவுமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரங்களும், போல் கீழ்ப்பாகத்தில் தடிப்புள்ள புண்ட்ரங்களுமே கோயில்களிலிப்பொழுதும் காணப்படுகின்றன. புண்ட்ரத்திற்கு வெளிவளைவு ஸ்வாபாவிகமானாலும், உள்வளையென்பது ஸம்ப்ரதாயமேயாம். ஆகையால் ப்ரதிபக்ஷிகள்

http://acharya.org

ஸாமாந்யபுண்ட்ரத்தைக்காட்டிலுமதிர ஸ்வயம்பார்த்து வெளிப்பக்கத்திலுள்ள அடிமூலைகளில் மட்டில் கிஞ்சித் மாற்றியுமிருக்கக்கூடுமாகின்றது. இல்லையாகில் உள்வளைவாவது ஶூலஹ்ருதயாகாரமாவது ஸாக்ஷாத் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு விரோதமேயாகும். திருவண்பரிசாரம், திருவாட்டாறு, திருவனந்தபுரம், திருவல்லவாழ், திருவாரன்விளை முதலிய ப்ராசீநதிவ்யதேசங்களிலுள்ள அர்ச்சாவதாரபிம்பங்களினுடைய நெற்றியிலும் மற்றவிடங்களிலும் உயர்ந்தெடுத்துக்காணும் ஸாமாந்ய புண்ட்ரங்களே ஸர்வத்ரமாய்க்காணப்படுகின்றன. மேலுமிவர் நவீநாசாரத்தை ஒவ்வோரிடங்களிலும் பலாத்காரமாய் ஏற்றுவிக்கின்றனரென்பதற்கு, ஸமீபகாலத்தில் கேவலமோர் நவீநஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தநத்திற்காகவே கிஞ்சித்காரம் முந்தி பம்வஷமுதி நவயதுங்கம் கோயிலெம்பெருமானுக்குத் திருவாராதனமேயில்லாமலும் ஜீர்ணம் திரக்காமலும்போனவோர்காரணமே ப்ரமாணமான த்ருஷ்டாந்தம். இவ்வளவுதூரம் ஸம்வாதிகளான இச்சைநூதநவைஷ்ணவர் ரஹஸ்யமிப்படியிருக்கச் சில ஶ்ரீவைஷ்ணவர் தமது மதம் ஸநாதநமும், அநாதிஸித்தமும் போலும் ஶ்ரீதேஶிகரது திருவடி ஸம்பந்தமுள்ளவர் ஸம்ப்ரதாயம் நவீநம்போலும் ஸ்ருஷ்டித்து விசேஷிக்கின்றனர். இது 'தேஜஸ்நஷ்ஜநம் வக்ஷ்யே ஸர்வதேதஷ்டிலக்ஷணம்' என்றகணக்காம். இவை களல்லாது மேலுமோர் ஆஶ்சர்யமான ப்ரத்யக்ஷிகளின் கார்யம் ஒன்றுண்டு. அதாவது:—ஹரிஹரஸந்நிதாகாரஸம்ப்ரதாயமே யோநாகாரமென்பது, இவ்விஷயம் யோநிஸம்நம் செய்தவராவது நம் ப்ரத்யக்ஷிக்கெடுத்துரைத்துத் தோற்றக்கடவர். யோனியில் பார்ஶ்வங்களில் வரும் ரேகைகளிரண்டும் ஸமாந்தரமாய்க் கீழிற்போய் எங்கேசேருகின்றதோ, எப்படி யோஜிக்கின்றதோ தெரியவில்லை. ஸ்வபத்நியின் யோனியையும் பாராத இப்ப்ரத்யக்ஷிகளினியாவது ஸம்ப்ரதர்ஶித்து புண்ட்ரநிஷ்கர்ஷம் செய்துகொள்ளக்கடவர். ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்ட்யா யோநியானது த்ரிகோணாகாரமென்பது ஸநாதநம். இது ஶ்ரே

http://acharya.org

ஶாஸ்த்ரத்திலும் ப்ரஸித்தம், ப்ரத்யக்ஷஸித்தமுமாம். இவ்விதமுள்ள த்ரிகோணம் மூக்கினடியில் தரித்துக்கொள்வது ப்ரதிவாதிக்கே ஸித்தமாயிருக்க வாதமாத்ரம்போல் வளைவாய்ச்சாற்றிக்கொள்ளப்படும் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்திற்கு யோநிகல்பநம் அஜ்ஞாநமூலமே. இப்ப்ரகாரம் ஶரீரவாதமென்றதால் ஸ்ரீஶரீரவாதமேயல்ல; மத்தகஜாதிகளைப்போல் ஓர் உபமாநமாத்ரமென்பது இப்பஞ்சமப்ரமாணத்தால் ஸித்தாந்தம். இனி ஸம்ப்ரதாயவசநாதிகளைக்கொண்டும் ஸம்ப்ரதாயபக்ஷத்தை நிரூபிக்கின்றார். (தஜ்ஜ) மத்யபாதாஹ்ருதஶாஸ்த்ர ப்ரமாணம் போலவே (ஊர்த்வஸ்ய) புண்ட்ரத்தின் நீளத்திற்கும் (சதுரங்குலாநி) நான்கங்குலங்கள் (ஏவ) என்று (விஹிதாநி) ஶாஸ்த்ரவிதியால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அதாவது "ஜ்யோதிர்வதநாஸாக்ரம்" என்று நெற்றியில் அவரவர்கையால் நான்கங்குலநீளமுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரமானது தரித்துக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று ப்ரமாணத்தால் நீளம் கணக்கிடப்பட்டபின்பும், ஐந்தங்குலம் ஆரங்குலம் வரையில் நீளமாய் தரிப்பதற்குக்காரணமில்லாததால் (நாஸாக்ரே) ஊர்த்வபுண்ட்ர ப்ரமாணத்திற்கு ஶாஸ்த்ரம் விதித்த ஸ்தாநத்தைவிட்டு அவிஹிதமான மூக்காகுமிடத்தில் (ம்ருத்ஸ்நாநிக்ஷேப:) மண்ணின் பூச்சானது (விஹிதோ ந) ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்படாததே. இவ்விஷயம் 'அஹங்காரநாஸாக்ராதிகாஷ்டாந்தி' என்று ஸங்க்ஷேபாத்யாயத்தில் வரிஹவிக்கப்பட்டது. இவ்விதமே (ஸம்ப்ரதாயாக்ருதிஸ்) ஸம்ப்ரதாயவடிவமும், மூரம்போன்றவடிவமும் ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்படாததேயாம். அதாவது; நெற்றியைவிட்டு மூக்கிற் பூசும் பூச்சானது ஸம்ப்ரதாயப்ரமாணத்திற் கதிகப்படுவதாலும், ஜ்யோதிஸ்தாநமாதலாலும், நாஸாக்ரவக்ஷஸம்ப்ரதாய ஶாஸ்த்ரநிஷித்தஸம்ப்ரதாயாகாரமாவதாலும், சித்திரக்காரயெழுதி வாஸ்துக்களில் அரிகால்வைக்கும்பொழுது ஸம்ப்ரதாயாக்ருதியாவதாலும், மேலுமதிலேயே "நயாயம் சித்ரவிஹித" மென்றும், "ஸ்ரீயாவிநயாயம்

ஸ்யாத்தியநுஷ்டுப்சந்தஸம் கதா²யது” என்றும் ஶாஸ்த்ரம் நிஷேதித்ததி
யக்ஷம் ஸம்ஹவிப்பதாலும் வ்யதிரேகஷ்யாத புண்ட்ரம் ஸ
வர்ணா சாஸ்த்ரீயமும் ஹாஸ்யாஸ்பதமும் ப்ரமாணபூர்வாசார்யாநுஷ்டித
முமாயிற்று. பூர்வாசாரமும் சாஸ்த்ரீயமென்பதை முன்பே
கூறினோம். பூர்வாசாரமுமவஸ்மதமெனக்கூறப்பட்டது. அவ்
வே வசநங்களையெல்லாமிங்கேயுமொருதரம் படித்துக்கொள்
வது. மேலும்; ஸர்வோபநிஷத்ஸாரபூதவாக்யத்தில் உபயவாஸ்
ங்களிலும் திலகமும் யஸித்தபின் ப்ரத்யக்ஷதேசத்தில் வா
ஸ்தவ்யத்திற்கும் ஸம்பந்தா கல்பஸூத்ரமென்று ஶாஸ்த்ரங்களில
தெரிக்கப்படுமாம்பொழுது ஶாஸ்த்ரீயப்ரமாணம் சதுர்த்வ
மாவதால், வ்யதிரேகிகளிற்சிலர் அவஶ்யம் கநகதர்ஶாதி
ஸ்த்ரீத்ருஷ்டிகளை வ்யக்தீகரிக்க உபேக்ஷிக்கப் பார்ப்பார்.
பிறகது விஶேஷவெளியில் ஸ்ரீஸ்வாமித்திருவிஷயமாகும். ஆகை
யால் வ்யதிரேகிகள் திலகதாரணவிஷய திலகதாரணத்தி
னையும் ஸம்பயப்படுத்தப்பார்ப்பது வ்யர்த்தம். வைதிகர்க்கு
மீகளோ ஶாஸ்த்ரவிருத்தமல்லாதது. சாஸ்த்ரீயமான வாவாபூர்வமோ
ருஸாரமென ஸ்ரீநாதமுநிகளும், ஸ்ரீஆளவந்தாரும் அருளி
ச்செய்தார்கள். ஸம்ப்ரதாயத்திலோ ஊர்த்வ புண்ட்ரம் ஶா
ஸ்த்ரஸம்மதம். அதைப்பற்றி ப்ரத்யக்ஷாகமத்தில் வட்டமாய்ச் சேர்
ந்து யோஜித்திருப்பதும் ஶாஸ்த்ரஸம்மதம். மற்ற திலகதாரக
ர்களுக்கு யோஜிப்பு, ஶாஸ்த்ரப்ரமாணாபாவத்தால் திலகா
ஷ்டிகளையும் யோஜிப்பிக்கவிரகில்லை. அன்றியும் வட்டமாய்
யோஜிப்பித்தால் சக்ரசங்கசக்திகளாகவும் நேராய் யோஜிப்பித்
தால் தீப்தசக்திகளாகவும், சயோகமத்திலிழுத்தால் பூர்வ
பூர்வசக்திகளாகவுமாவார்கள். ஆனதுபற்றி யோஜிப்பி
க்காமல் இரண்டரிகால்கள் நிறுத்தியதுபோல் மாத்திரமிடுவது
ரன்று. இங்ஙனமிரண்டுபாதங்களும் வேறுவேறு யிடும்பொ
ழுது ‘ஊர்த்வபுண்ட்ர’மென்ற ப்ரமாணம் அநர்த்தயோகமாவதால்
ஒவ்வொருபாதத்திலும் புண்ட்ரஸ்வம் ஸம்பாவிதமாகவேண்டிவ
ரும். அப்பொழுது ஒரேபாதத்தில்: ஶ்ரூதாகீநபுண்ட்ரதிலக

http://acharya.org

ம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஆனதால் சிலர் உள்வளைவுமாத்திரமாகப் பண்ணிக்கப்பார்ப்பார். அப்பொழுதும் வர்ணாஸ்ரமான ஸதாசாரமே ப்ரஸங்கிக்கும். ஆனதுபற்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இரண்டு ஸ்வரூபாகாரமல்லாதே ஸமஸ்தாகாரம் ஸம்பவியாது. ஸ்ரீராமானுஜன் திருக்கையாலடிபட்ட ஸ்ரீவன் ஸம்ப்ரதாயவித்ரர்களின் ஸ்வரூபங்களைக் கோட்டஞ்சினதுபோல் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வட்டமான தம்பிராக்கத்திலும் கூடியங்களிலுள்ள விஷயங்களிலும், ஸஹஜத்திலும்கூட ஸமஸ்தஸம்பந்தப்பட்டு வட்டத்தைவிட்டு தியக்கே ஸ்ரீவஸ்துமென ஸத்தைத்தையழித்து ஸாத்விகரைப் போல் ஸஞ்சாரம் செய்துவருகின்றனர். ஸம்ப்ராக்கத்தைமூடி ஸ்ரீபாதவவளர்க்கின்றனர். ஆகயிவர்கள் கருத்து, தியக்காலும் ஸாதுவைஷ்ணவர்களாகக்கூடாதென்ற ஸமாசாரமே யெனவாயிற்று. (௪௪)

இவ்விதம் ப்ரமாணித்தபின் சிலர் "நாஸிகாக்ரஸஞ்சாரஸ்ய ஸந்தாநம் விதேஹுர்தா" நாஸிகாக்ரஸஞ்சாரஸ்ய ஸ்ப்ருத கேஸரயாரயேருதா" இத்யாதிவசநங்களால் நாஸிகாக்ரம் தொடங்கியென்றிருப்பதால் "ஸந்தாவதாரம்பம்" என்ற நிபயமன்றிக்கே நாஸிகாக்ரமாரம்பித்து யபித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றார். அப்பொழுது நாஸிகாக்ரமாவது யாது? எனப்பரிசீலிக்குங்காலையில் அடிநுனியே சிலருக்குமாறித்தோன்ற அவ்விஷயத்தை நாஸாக்ரஸ்தித்யாதியால் ப்ரமாணிக்கின்றார்.

நாஸாக்ரஸம்ஸக்தநவோத்திதாங்கூர ஸம்ப்ருதி ராக்ஷம் நக்ரஸந்தி வம்ஷிதஸாலமேகஸீகா: ।
வஸ்த்ராம்ஸி ஸுஸ்பர்ஷஸாம்ப்ரதி ஸம்ஸ்தாம
ஸேஷஜ்ஞ ஸேஹவிஷய வ்யவஹாரவஸதஃ ॥ ॥ ௪௬ ॥

நாஸாக்ரஸ்தேத்யாதி ॥ (நாஸாக்ரஸ்த) நாசியின் நுனியிற் சம்பந்தித்த (நவோத்திதம்) புதியபுல்லாக்குருத்து (இதி) என்று (ஸம்ப்ருதிஃ) ஸ்ரீக்ருஷ்ணபுராணத்தஸாஹித்ய வசநாதிகளுத்

துகளால் (உக்தம்) "நாஸாக்ரே நவாங்குலம்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றிக்கே (மூலமே) நாசியின் மூலத்திலென்று (ஸம்ஹிதாஸாரார்த்தஜ்ஞை:) வேறெந்தஸம்ஹிதாகர்த்தர்களாலும் (ந) கூறப்படவில்லை. இதனால் நாஸிகாமூலமென்பது அதையொட்டிபுருவத்திற்கிடையிற் கீழிலுள்ளவிடமென்றும், நாஸிகாக்ரமென்பது ஸ்வாஸப்ரஸ்வாஸங்களுடைய ஆவாஸப்ரதேசமாகும் துவாரங்களுடைய நுனியென்றும் ஸித்தமாகிறது. இப்பக்ஷத்திற்கு அந்யஸம்வாதத்ருஷ்டாந்தமும்காட்டுகின்றார். (அங்க்ரி ஹஸ்தாக்ரமூலாநி) கால்களின் நுனிபாகம், கைகளின் நுனிபாகம், கால்களின் அடிபாகம், கைகளின் அடிபாகமிவைகளுடையதேசத்தையும் அன்னாசிபோலவே (வபுஷி) ஸந்தேஹமுள்ளவர் கிவக்ஷியானநீ கண்ணுல்பார் (ஜனை:) இந்த (வ்யவஹாரை:) வார்த்தையின் வழக்கமானது (தேஹவிஷயை:) சரீரத்தைப்பற்றியது. இதனால் கால்களும் கைகளும் கீழாகவந்திருக்கச்செய்தேயும் அவைகளின் உத்தரபாகம் தேசங்களுமாயிருக்கப் பாதமூலம் மேனும், பாதாக்ரம் கீழாக எவ்விதம் உலகவ்யவஹாரமும் அதையொட்டிய சாஸ்த்ரங்களும் ஶாஸ்த்ரங்களும் கூறுகின்றனவோ, அப்படியேதான் பாஹுமூலஹஸ்தாக்ர, நாஸாமூலநாஸாக்ரங்களென்பதிற்றெளிந்து கொள்வது. ஆகயிதனால் ஸர்வபக்ஷிகள் நாஸிகையின் நுனியிலிருந்தாவது நாஸிகையின் மூலத்திலிருந்தாவது நாஸிகையின் மத்யபாகத்திலிருந்தாவது எவ்விதத்திலும் நாஸிகையில் மண்பூசப் ப்ரமாணமில்லாதவராயினர். ஆனதால் "ஊர்த்வபுண்ட்ரம்" மென்றதைவற்புறுத்தவே "ருஜுகம்" மென்றது மேற்பட்டதாயிற்று. நாஸிகாமூலாரப்ய" என்றதற்குமிதே கருத்து. அன்றியும் நாஸாக்ரமாவது நாஸாமூலமென்று ஹடத்தால் ஸாதித்தாலும் ஸர்வநாஸாரப்யஸமஸ்தபரிமிதாவயவாரணத்திற்கும் விரகில்லை ஜாதீயரிலும், பக்ஷமிரண்டாலும் உத்தரகர்நாடகர் ஸ்ரீமூலத்திலின்றும், தக்ஷிணகர்நாடகர் நாஸிகாக்ர

http://acharya.org

ஸங்ஹாரத்தினின்றுமாகத்தரித்துக்கொள்வதுடன் நாஸாக்ரத்தி லிருந்து நடுவில் வ்ருக்ஷமாக்கிவருகின்றனர். அது விரலகலமுள் ளதே யாகையால் ஸம்ப்ரதாய வ்யாக்யாக்கு அவகாசமில் லை. அம்போருஹ நம்மாத்திரம் லலாடத்தில் நான்கு, நாஸிகை யில் மூன்று ஆக ஏழங்குலமாகும். இதற்கும் ப்ரமாணம் அ ப்ரஸித்தமே. ஊர்த்வபுண்ட்ரம், லலாடத்தில் மாத்திரம் தரி த்துக்கொள்வதால் ஸாத்விக ஸம்ப்ரதாய வ்யவஸ்தையே அவ ர்களிடம் காண்கின்றது. மேலுமிவ்விஷயத்தில் சிலர் பாத த்வயமாகும்பொழுது நாஸாக்ரத்திலுள்ளது பத்மாகாரமே மென்பார்கள். அது இவர்களுடைய ஸ்வாபிப்ராயமான கல்பனையே யொழிய ஸாத்விக ப்ரமாணங்களால் இவ்வூ ர்த்வபுண்ட்ரவிஷயத்தில் நியமித்ததல்ல. பாதத்வயாக்ருதியோ அஸாத்விகமென்றபொழுது "பத்மம் விஷ்ணோ:" என்றிவர்கூறு வது அஸம்பவம். சிலவசநம் த்ருஷ்டமானாலும் அவை பூர் வபக்ஷவாக்யங்களாதலால் ப்ரமாணிகமாகாது. அதுயாக்ஞ்யவல் க்யமென்றாலோ "தேவதாவத் தர்ஷணபூர்வகம் பூர்வவைப ஷ" என்ற ஸாத்வவசநத்தால் ஸம்ப்ரதாயமாய்முடிகின் றதாவும் தர்ஷணமாகையால் அதுவும் நிஷித்தமாயிற்று. ஏனெ னில்; 'பூர்வபக்ஷத்தில் ப்ரமாணம் தேவதாந்தர ஸம்பந்த''மென் பதால். இது தேவதாந்தரமான காத்யாயனீசாக்த ஸம்ப்ரதாய த்தைவஹிப்பது பற்றிவாரஸிகோக்திகளால் த்யாஜ்யமென்றே ஸத்யம். கூஷ்மாண்டாக்ருஷியொருவர் "விஷ்ணோர்விஷ்வக்தியாரோப ணத்வயாக்ருதி: வாசாம்போஜம் பாதத்வயஸ்ய ஸம்ப்ரதாயம்" என்று ஓர் க்ருதிவாக்யத்தை அநேக வேதங்களை ப்ரத்யக்ஷீகரித்த யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளைப்போல் தன்னைநினைத்து ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதையிலு ண்டான ஓர் சிறிய ஸபாஷ்யில் இதைக்காத்யாயநோபநிஷத் தென்று கூற, அந்தஸபையிலேயே யிருந்தமற்றோர் மஹர்ஷி அவ்வாக்யத்தின் மேல்வாக்யத்தை உடனே ப்ரத்யக்ஷீகரி த்து அப்பொழுதே 'வைஷ்ணவம் ஸம்ப்ரதாயம் யோபாரயதி, ஸபாபீயாநுபவதி ஸநரகீபவதி ஸப்ரஹ்மஹாபவதி" என்

http://acharya.org

றுரைத்தார். இப்புராணங்களிரண்டையும் இம்மஹர்ஷிகளிருவருமல்லாது மற்றஸ்ருஷ்டாக்கள் எவரும் அங்கீகரியார்கள். ஆகையால் பௌராணிகர்களான உதாஸீநர்களும் அங்கீகரியார்கள். இவ்விதமாய் ஸாக்ஷிதர்ஶநத்திற்கு மேல், அதற்கு பலங்கட்டுவதுபோலும், அபஸம் சொல்லி அதையே ஸ்தாபிக்கவரும் வாவாடின்போலும் தாங்கள் அஸாரஸ்யமாய் ஸாவதாநஷ்டமாயோர் யொந்த்ராகாரத்தை ஸம்ப்ரநாஸிகையை விட்டு ஸாக்ஷேபநாஸிகை துடங்கியபித்து கொண்டதுமல்லாமல், அதற்குத்தக்கபலம் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸ்யமாகாததால் அநயீதவேதங்களை ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கச்கில தஸ்கரர்புதியவழி தேடுகின்றனர்போலும். ஆனதுபற்றி நாஸிகாக்ரமோ, நாஸிகாக்ரமோ இவைகளெல்லாம் ஸம்வாதங்களேயாம். மேலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்திகளும் இவ்வஸ்துஷ்டமாயவிஷயத்தைப்பற்றி ப்ரளதபுராணத்தை யபேக்ஷித்த பேக்ஷித்து எடுத்துக்காட்டியவிடங்களில் இப்படியொருகாத்ரயநமென்ற ப்ராதிபுராணமிருக்கும்பக்ஷத்தில் இதையுமெடுத்துக்காட்டி யருளாதிருக்க விடமில்லை. இவ்விதமே ஷோடஶயாவாயர்ரும் எடுக்கவில்லை. ததீய ஸந்நித ரக்ஷாவரிகர விஜயங்களை விஶ்வஸிக்கும் பௌராணிகர்களுக்கு ஸதஸ்வீநஷ்டத்ருஷ்டம் அவகாஶமேயாகும். தயா விவரிகரவிஜயம் ஸம்ப்ரமும் ஸமூலபுண்ட்ரத்தை யடியோடு நிஷேதிக்கின்றதென்பதையும் முன்பேகூறினோம். இனி யிப்ப்ரதிவக்ஷிகளுக்கு கூசக்ஷியில்லாது வேறு ஸதி யேது. ஒருஸமயம் சிலர் அநிதரஸாயாரணத்தைவேண்டி ஸமூலாகாரமான புண்ட்ரத்தையபித்தோமெனவரில்; அவர் அநிதர ஸாயாரணத்தைவேண்டி ஸவஸாயாரணலக்ஷணவத்தானஶரீரத்திலும் யவநாதிகளைப்போல் கிஞ்சித்ப்ரவ்ருத்தியை ஸ்வீகரித்துக்கொள்வதும் ஸமீசீநமாம். ஆனதால் அஸாயாரணாகாரமென்பது இப்புண்ட்ரவிஷயமல்லவெனத்தெளிவர். யதேஷ்டமான ஶ்ருதிஹத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவர்காட்டும் வேதமூலம் ப்ராமாண்யஸம்மதமல்லாததாகையால் இவ்விதம்கூறும் ஸம்வாதிகளு

http://acharya.org

க்கு அஶநபாநவ்யவாயாதிகளையும் ஸர்வஸாதாரணத்தைவிட்டு த்யஜிக்கலாம்படி வரும். (கரு)

இவ்விதம் ஸித்தாந்தித்தபொழுதும் வேறு சிலர் தமது லலாடத்திலுள்ளது ஶூலாகாரமன்றென்றும், அது புண்ட்ரமாத்திரமென்றும் ஸமாதானிக்கவந்தபொழுது அவரையும் மேல் நிரஸிக்கின்றார்.

நாஸாமூலே புண்ட்ரபூர்ணாவகாஶா-
பாவாச்சூலஸ்யாக்ருதித்வம் விபாதி ।
ஸர்வத்ரைவம் கிம்? ப்ராஸாதே தோரணாதி-
பித்திஷ்வுல்லிகிதஶ்ஶூலமேவம் ॥ ॥கசு॥

நாஸாமூலேத்யாதி ॥ (நாஸாமூலே) நாசியினடியில் (புண்ட்ரபூர்ணாவகாஶாபாவாத்) இடவேண்டிய புண்ட்ரத்திற்குப் போதுமானவிடமில்லாததால் (ஶூலஸ்ய) பார்ப்பவர்களுக்கு ஶூலாயுதத்தினுடைய (ஆக்ருதித்வம்) வடிவின் தன்மை (விபாதி) விளங்குகின்றது. என்றிவர் கூறியதாவது;— மார்புமுதலிய விடங்கள்போல் மூக்கினடியில் வேண்டுமான அவகாஶமில்லாததால் புண்ட்ரம் சிறுத்து மேலுள்ள பாதங்கள் பருத்து அவைகளின் நுனிகளின் ஸம்ஶ்லேஷம் மாத்திரம் ஸம்பவித்ததுபோற் காட்டுவதால் ஶூலத்தின் வடிவுபோற் காணப்படுகின்றதேயொழிய வேறில்லையென்பதேயாம். (ஸர்வத்ர) இவ்விதமாகில் (ப்ராஸாதே) விசாலமான ப்ராஸாதத்திலும், (தோரணாதிபித்திஷு) பெரிய வாசற்படி, சுவர் முதலியவுள்ள விசாலஸ்தலங்களிலும் (உல்லிகிதஃ) வாஸுதேவாதிகளுடைய (ஶூலமேவம்) உத்தரதேஶங்களிலுள்ள க்ஷேத்ரங்களின் விமானத்தின்பேரில் காணப்படும் பாஶுபதஶூலம்போல், இங்கு மண்ணால் கண்டவிடமெல்லாம் பூசுவது (கிம்) எதற்காக? இது ஶைவாகமவிஷ்டமென்பது ஔத்தரதேஶீய ஶிவக்ஷேத்ரவிமானஸ்தத்தையால் ஸ்பஷ்டமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உ

http://acharya.org

தேவதாவிக்ரஹத்தை ஸம்பந்தியான ப்ரதிபக்ஷிகள் ஸ்ரீரங்கநாயகாதிதிவ்யதேஶஸ்த கோபுரதோரணஸ்தம்பாதி விஷ்ணுமந்திராதிஸ்தலங்களில் வைக்கப்பார்ப்பது, தங்களுடைய ஶைவேஷ வைஷ்ணவத்வத்தை வெளிப்படுத்துவதேயாம். வாஸ்தவத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவரானால் ஸ்ரீஶங்கத்தையோ, சக்ரத்தையோ, ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையோ வைப்பதற்கு உத்தேஶிப்பார். பண்டுகாலங்களிலும் தேவாலயஸ்தம்பநாயகனும் சக்ரத்தையும், ஶூலத்தையுமே பாஷாணாதிகளிலடித்து ஸ்தாபித்திருக்கக் காண்கின்றோம். அன்றியும்; ஸர்வாபரணவிபூஷிதமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் வடிவம், பார்வைக்கும் ஸௌந்தர்யாதிவைபவத்திற்கும் மங்களகார்யத்திற்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வத்திற்கும் சிறப்பாக பஹுஸ்தலங்களில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும், அவ்வோஸ்தலங்களிலெல்லாம் அந்த மஹாலக்ஷ்மியை மறைத்து அதன்பேரில் ஒரோர் த்ரிஶூலத்தை வைப்பவன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனோ, அல்லது ஶைவேஷ வைஷ்ணவனோ என்று ப்ராமாணிகர்களான நிஷ்பக்ஷர்களுக்கே ப்ரத்யக்ஷவேத்யம். இதனால் "விப்ரவேஷேண ரக்ஷாம்ஸி । ஸம்ப்ராப்தம் ஸம்ஹிஷ்யந்தி நீதிஸம்ஸ்திதசாரிண:॥" இத்யாதிகளான பவிஷ்யத்புராணாதிவசனங்கள் ப்ரகாரம் இவர்கள் வேஷத்தால்மாத்திரம் வைஷ்ணவர்களும், பரபக்ஷ ஸம்ப்ரதாயவாஸனையால் "ஶிவே பக்திர்ந ஶக்ரோ" என்றபடி ஶிவபக்தியிற்சிறந்த ஸர்வாபராக்ஷவ வாஸனையைவிடாது, அக்களப்ரவ்ருத்தோடேயே கூடியவரென்றும் ஸ்பஷ்டமாகின்றது. இப்ப்ரதிபக்ஷிகளெல்லாம் ஸம்யோக்யப்ரஸாதனுக்குமோர் பக்தனுடைய கணக்கிலாவாரென்பது முன்பேகூறப்பட்டது. ஆகையால் பஹுஶாஸ்த்ரங்களாலும் ப்ராமாணிகாசார்யர்களாலும் விஶேஷிக்கப்பட்ட ஸகலாதிபந்தமல்லாதே ஶமபந்தத்தைத் தாம் தரிப்பதுடன் கோயில் குளம் கோபுரம் மதில் வாஹனம் ஸ்ரீவிஷ்ணுமண்டபமிவைகளிலும் பூசுவது ஸம்மதமென்பதிதன்கருத்து. அன்றியும் கோயில் ஸ்ரீரங்கநாயகனுடைய உத்ஸவபேரத்தின் மண்டபத்தில் காணும்ஊர்த்வபுண்ட்ரதிலகமானது அடியில் வளைவுள்ளதா ?

http://acharya.org

அல்லது த்ரிகோணவடிவமுள்ளதா? அல்லது சதுரஸ்ரவடிவமுள்ளதா? அல்லது வர்த்துலவடிவமுள்ளதா? என்றுபார்க்கில் இது அநாதிஸித்தமாதலால், ப்ராசீந ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்யா டவிக்ரஹாதி ஊர்த்வபுண்ட்ர ஸத்ருஶமாகவே காண்கின்றதையும், ப்ரதிபக்ஷிகளும், நமதாப்தரும் கண்களால் பார்த்துக்கொண்டேவருகின்றனர். இதையும் ஸத்ய்வ்ரதக்ஷேத்ரஸ்வபாவனையும் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர் “ஊர்த்வபுண்ட்ரதிலகா பஹுமாநாஸ்து கிம் பிஹவிஷ்ணுபாதஸ்ய ஸ்யாமாகே” என்றருளிச்செய்தார். ஆகையாலும் “ஸ்ரீபாதத்திருமண்காப்பு” என்ற திருநாமத்தாலும், அநாதிஸித்தமாயடிவளர்ந்ததும், ஹரிசரணஸத்ருஶ ப்ரத்யாகாரமாயும், ஸகலவாதிபக்ஷமாயுமுள்ள இப்பக்ஷமே ப்ராசீநம். இதையோனிபுண்ட்ரமென்றால் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்குள்ளது, தத்ஸம்ப்ரதாயிகளுக்கும் வருவதுபற்றி அவமாநப்ரஸங்கமுமில்லை, “யாத்ருஶஃஸ்வாமீ தாத்ருஶோதாஸஃ” என்ற ந்யாயத்தையிங்குநினைப்பது. “ஶப்ராநஸ்ய யத்பாவம் ஶபஜநேந க்ருஹ்யதி” என்ற ந்யாயப்படி தமது அதிவாதங்களை கோயிலழகியமணவாளன் ஸரையிலேற்றிய இவர்களுடைய ஒவ்வொரு கொட்டங்களையும் கணக்காக்க நாம்வல்லவரல்லர். இதையேவிஷயீகரித்து அஶேஷாகாஸ்வாமிவித்ஜநமணி ஸ்ரீவேங்கடாத்வரியும் “ஸகஷாம் ஷோஷாநு கஜஹநிவாணஸ்ராஜணயிதாம்” என்று தமது விஶ்வகுணாதர்ஶத்தில் ஸங்க்ரஹித்தார். ॥ ௧௬ ॥

இவ்வித ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தில் ஊர்த்வவிஷயத்திலுண்டான ஶங்கைகளையெல்லாம் வேதஸ்ம்ருதிஸதாசாரவ்யவஹார ப்ரமாணாநுபவ யுக்திகளால் பரிஹரித்தினியிவ்வூர்த்வபுண்ட்ரத்தின் அக்ரபாகத்திற்காணும் ஶங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார்.

ஸ்தோத்ராதந்யாயம் நஹிஹவதிநமேரவேம்ஸதீ
க்ஷாக்ரபுண்ட்ரம் கேவலம் ஹரிசரணஶ்ரிய:ஸ்வஸ்வபாவ
வநீயாவிதார்யம் ஶ்ரியஜே । தஸ்மாத்புண்ட்ரம் ஸமஸ்தம்

http://acharya.org

ஹரிர்வஶவஶ ப்ரஸந்நைர்நைர்வம் ஸர்வத்ர ஸ்தாநேஷ்வயம்
க்ரியாம்ஶம் விதிவஶவர்திநோ மோக்ஷ: கர்மஸங்கல்பிதேஷு ॥௧௭॥

ஸ்ம்ருதிஶ்ருத்யாதி ॥ (ஸ்ம்ருதி) "ஜ்ஞாநோபதேஶாதிஸம்ஸ்தே ஸாயம்ப்ராதஸ்ஸமாஹித: । உபாஸ்யமாநோ பரமாத்மா ஹரே ஸ்தோத்ரைர் நமஸ்யதா ॥ ஸர்வம் ப்ருத்யா யதா லோகே த்ருஷ்டிமாந ஸங்கல்பிதா: । உபாஸ்யமாநஸ்ஸந் தத்ர ஸகலம் ஸந்தோஷயதி ஜநா: ॥ உபாஸ்யம் நயதி யதாவஸம் ப்ராணிந: பாபகாரிண: । தஸ்மாத் ப்ரஹ்மோபாஸ்யமேவ தத்த்வதஸ்ஸாரமேவ ச ॥ ஏகாக்ஷரேண ஹோமாதா ஸர்வஸ்ய ப்ரவர்தகோ ஹரி: । ஸா தாஸாநு ப்ரகாஶீநு ப்ராணாநு தேவதாஸ்ஸ்ருதீநு ॥ ஸந்த்ர ஸ்வாமித்வம் ஸர்வேஷு ப்ரஹ்மோபாஸநகாநு । பக்தாநாம் பக்தஸ்ய ஸ்வேஷ்டம் யத்ஸ்ய ஸ்ம்ருதிஜ்ஞா । ஸர்வோபாஸ்யம் தேவஜம் ஸர்வம் ஸாதநோக்தம் காரயேத் ॥ ஜ்ஞாநாநந்தைவ தீக்ஷணம் மாநவேஷு தத் ஸேவநம் । மாநவேஷ்வபி தீக்ஷணம் ஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மோபாஸ்யம் ச । ஸதாதி நரகாநு ஸேவநாநு காலாந்தரேஷு விஶந்தி ॥ யோகாநுகாரேண தீக்ஷணம் ஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய உபாஸ்யம் ச । மாநவேஷ்வபி ஸோஹம் ததாகாரேண பஶ்யேத ॥ கிம் த்ருஷ்டவத்ருஷ்டம் காயநாநம் ஸஹைவ ஸ்து । உக்தாநி லக்ஷணாநி ப்ரஹ்மண: ஸ்ம்ருதி தத்வஸ்ம்ருதம் ॥" இத்யாதி ஸஹஸ்ர நாமாவல்யாதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிஸந்தோஹத்தாலும், (தந்த்ரே) "த்விஜாதிமாத்ரஸம்ஸ்காரநிஷ்ட்ஹஸ்ய ஸ்ந்யாஸ்யஸ்து । வேதஸ்ய ஸ்வாத்யாயம் ஸாத்விகமந்த்ரகாரம் மோக்ஷஸாதநம் । ஸத்த்வஸ்ய ஸாத்த்விகாத்மாநமேவ ஸம்ஸாரமோசநம் । ஏவம் ஹி லக்ஷணம் ப்ரோக்தம் ஜ்ஞாநாநாம் ஸம்ஸ்ருதௌ ॥ உபாஸ்யமாநோ யதா தேவ ஸாதகாநாம் ப்ரதாத: । ஸர்வோபாஸ்ய ஸம்ஸ்வாஸ்ப்ரயோக்தா: ஸேவநே ஸத்த்வாத்மநோ விநா ॥" என்றும் "ஸுபோதஸ்வயம் ஸேவகஸேவநம் நித்யநித்யஸேவாயிகம் । ஸத்யம் கிஞ்சித் வக்ஷ்யாமி உபாஸ்யமாநம் விஶாலக்ஷம் ॥ ஸாத்விகஸ்யைவ ஸேவ்யஸ்ய ஸத்த்வஸ்ய ஸேவநாஹம்தம் ।" என்றும், "ஸம்ஸாரகாரகோ விஷ்ணு: ஸேவாஸாரக்ருதிஜ்ஞா । யோகயோக்யுபாஸ்யாணி

ஶப்³த³ப்ரகாரம் கத²யதி ॥ உபநிஷத்³பா⁴ஷ்யம் ப்ரதிஜ்ஞாயப்ரகாஶந-
ணாகாரம் ஸம்போ⁴த⁴யதி । அத²வா கண்டோ²க்தமேவ ஸங்க்ஷேபயா
ஸ்பஷ்டீக்ருத்ய ததா² । வேதா³ந்தவாக்யாநி உபநிஷத்³பா⁴ஷ்யாணி யாவ-
ந்தி ॥ ஹ்ருத³யமேவாஹ வேத³வேத்³ய பாஶ்சாத்யோ: ஸ்பஷ்டமேவ ।
பா⁴ஷ்யகாரேண ச ஸங்க்ஷேபத: பா⁴ஷ்யாண்யுபந்யஸ்தாநி
சேதி ॥ ப்ரபத்³யந்தே வித்³யாஸு ப்ரதா²நம் வேதா³ந்தவாக்யஸ்தி²தம் ॥
ஸூத்ராந்தரம் த்³விதீயம் ப்³ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம் ॥ ஸூத்ராந்த-
ரம் விஸ்தீர்ணம் வேதா³ந்தஸாரமயம் । ப்ரதா²நம் ப்³ரஹ்ம
வேத³ஸ்ய ச உபநிஷத்³பா⁴ஷ்யஸ்ய லக்ஷணம் ॥ ஸாரஸங்க்³ரஹவிஶே-
ஷேண ஆத³ரார்த²விதா⁴யா । ஆத³ரேண பா⁴ஷ்யாணி கா-
ர்யாணி ஆத³ரணீயாநி ॥ நாஸிகாமுக²ரஸ்ய அத²வா ப்ரதா²ந-
ஸ்தவம் । அத²வா கேஶவஸ்யாயம் நாராயணஸ்யாத³ர: ॥
விஸ்தரம் த்³வந்த்³வம் ப்ரத்யக்ஷம் ஸூத்ரம் வா அத²வா ச ।
தஸ்யாபி³தா⁴நஸ்ய விஶேஷணமாத்ரம் ॥ உபநிஷத்³பா⁴ஷ்யம்
த்ரிஶப்³தா³ர்த²ம் வேதா³ந்தம் ஸங்க்³ரஹம் த்ரி । தத்ரைவ நிர்தே³ஶ-
யாயாம் ஸ்யாத் நயாயாம் வேதி³தவ்யம் ॥" என்றிவைகளை
யுடைய ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸ்ரீபாஷ்யகாரருமாகும் தன்றாளஸ்
த்தாலும், " உபயத்ராபி ஸஜ்ஜநா நித்யம் ப்ரயோஜநம்
ஸம்ப்ரதி தஸ்மை । உபநிஷத்³பா⁴ஷ்யம் வேதா³ந்தாஸ்து கிம்புந
ஷ்டார்த²ப்ரத³ம் அத²வா ॥, ஹ்ருத³யம் ப்ரகாஶயதி ப்ரபந்நம் தஸ்ய
ரோஷபா⁴ஷ்யம் அத²வா । ஸமீசீநம் தத்ர ப்ரதிபாதி³-
தாந்தஸ்த²ம் யதா²விதி⁴தமேவ ॥, "ஸ்வேஷ்டத்³ருஶ்யம் தேஜோமயம்
பா⁴ஷ்யம் கண்டோ²க்தமேவேஷு ॥", "ஸூத்ராந்தவாதீ³
நோபநிஷத்³ஜ்ஞாந ஸதா³ ।", "ப⁴க³வத்³வாக்யார்த²ப்ரதீப-
ஶ்ரீபா⁴ஷ்யகாரோபநிஷத்³பா⁴ஷ்யஸ்ய ஶுத்³தா⁴த்மநா, ப்ரதீதிரித³ந்த
ராமாநுஜேநோக்தம் ததே³வ ப்ரதிபந்நம் । வேத³நிரூபண-
ந்யாயஸ்யாத்ர நிர்வாஹ: । கா²ந்த்³யா ப⁴க³வந்நிஷ்டா² ததா²த்ம-
நாத³நஸ்ய நிர்ணயம் பரமாத்மஸம்ப³ந்த⁴ந்யாயேநேதி ப்ரத²மம்
நாம । ஏதத் நஸ்யாத்மக்ருதம் ஸர்வம் ஹ்ருத்³யம் நாம ஸ்யாதா³த்ம-
யம் । வேத³வேதா³ந்தம் த்³ருஷ்டம் ப்ரத்யக்ஷம் । நவநீதம் ஶ்ரீபா⁴ஷ்யகாரஸ்ய

http://acharya.org

வாஸுதேவதாரேஷ்வபுண்ட்ராணாம் ஊர்த்வபுண்ட்ரம் கார்யமிதி விதாநாத், கிஞ்ச ஸ்வயங்காரணஸ்ய விஷ்ணோர் தாஸா: ஸர்வே தத்பரா: ஸ்யு: ஹி ஹரவத்வாஸ்ஸாரணம் । தத்ர ஸௌமேஸ்வரஸ்ய யாநஹோ தா. ஊர்த்வ: ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிவிஹிதஹரிவாதாதிஸம்ஸ்தாநமேவ ஹாரவமேதாவாதேயமிதி விஷயித்யாதி ரூபநாமணீவத்ஸர்வ ஶ்ருத்யாதிஸ்ரீவைஷ்ணவதேஶிகாசார்யஸ்ரீஸூக்திகளாலும் (நமோ:) ஸர்வேஶ்வரவாக்யத்தாலாஜித மான ஶரீரத்தையுடைய ஹாரவதர்களான வைஷ்ணவர்களால் (வக்ஷ்யமாணவிஶ்வரூபம்) தலைமட்டம் செய்யப்பட்ட புண்ட்ர மென்ன, தலைகூற்றுமைசெய்யப்பட்ட தீக்ஷ்ணாக்ரபுண்ட்ரமென்ன இவ்விருவகை புண்ட்ரமும் (நயாயஞ் ஸவதிஹி) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. (வதஸம்ஹிதோக்தம்) இவ்விதம் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸ்ரீவாஸுதேவஸ்ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீஸூக்திகளால் ஶங்காகாரமும், ஶசிகாகாரமும், சத்ராகாரமும், தீபஶிகாதீக்ஷ்ணாக்ராகாரமும், வஜ்ராகாரமும் நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கச்செய்தேயும் (கேஶவ) சிலரால் (ஸ்வவக்ஷ) தமது லலாடாதிஶரீரத்தில் (லக்ஷ்மீநாராயணம்) வநயோக்யமான க்ஷுரயாயத்திற்கு நிகராக (ப்ரயதோ) வக்ரரேகாக்ருதிதீக்ஷ்ணாக்ராதிகத்தான ஊர்த்வபுண்ட்ரங்கள் தரிக்கப்படுகின்றன. ஆகயிதனால் ஊர்த்வபுண்ட்ரத்தின் அக்ரபாகமானது, மட்டமாகவாவது கூர்மையாகவாவது சாற்றிக்கொள்ளப்படுவது ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸ்ரீவாஸுதேவஸம்ப்ரதாயஶாஸ்த்ரவிருத்தமென நிஶ்சயிக்கப்பட்டது.

இங்கு தம்தமர்க்கிலக்காகவொன்றை மனதில் நிலைநாட்டி தத்தாரணமாக வசநங்களையமைப்பதும், ஸ்வாபிமதவிரோதிவசநங்களுக்கு ஸ்வமதாநுகுணமாக விபரீதார்த்தம் செய்வதும் வ்யாக்யாதஜநாசாரம். இது தமோகுணத்தைக்காரணமாய்ப்பற்றிவரும் விதண்டையேயாம். (தஸ்மாத்) ஆனதால் (ஸர்வம் புண்ட்ரம்) திருமேனியிற்சாற்றிக்கொள்ளப்படுமெல்லாப் புண்ட்ரமும் (ஹரிபதாக்ருதி) பெருமாள்திருவடியின் ஆகாரம்போன்றதாகவும், (ஸமாநரேகம்) ஒரேவிதமானவடிவுள்ள

http://acharya.org

தாகவும், (𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇) 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿களான எல்லாவிடத்திலும் (𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌿𑌙𑍍𑌕𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌵𑌤𑌿) 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍋𑌕𑍍𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮ங்களாகும் கைங்கர்யத்தில் நிலைத்தவர்களான (𑌨𑌯𑍇𑌨) 𑌸𑌕𑌲𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯ர்களாலும் (𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌤𑍍) 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌮𑍍 (𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌂𑌶𑌂) 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵 𑌕𑍈𑌙𑍍𑌕𑌰𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪மான கர்மங்களுக்கு அங்கமாக நினைத்து (𑌯𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂) சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆனதால் 𑌸𑌾𑌮த்திலொரு வியம், உபராதிகளிலொருவியமென்ற விஶேஷாகாரமில்லாதே ஸாமாந்யாகாரமாகவே வ்ருத்திஸாமவதராலும் வ்ருத்திவாம்ஶ்யமும் சாற்றிக்கொள்ளத்தக்கதென இதனால் நிர்ணீதமாயிற்று. (௧௭)

𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌃 ॥

𑌅𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑌾𑌦𑌃 ॥

இவ்விதம் 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌪𑍁𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰மும், 𑌵𑌾𑌸நமும் 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌙𑍍𑌗மென்றும், 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣மாகவே ஶுவமிக்கவேண்டுமென்றும், நிர்ணயித்த பின் தாத்ருக்கர்மமே 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹ருக்கு 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯மென்று சிலர்கூற, அக்கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி மேல் ஐந்துஶ்லோகங்களால் விசாரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார்:—

𑌕𑌾𑌯𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌮𑍇𑌵𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌵𑌶𑌵𑌤𑍋 𑌶𑍍𑌰𑍌𑌤𑌕𑌾
𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌯𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌂
𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌞𑍍𑌚 𑌉𑌭𑌯𑌮𑌿𑌹 𑌸𑌤𑌤𑌂
𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮, 𑌆𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿𑌚
𑌸𑌾𑌹𑌾𑌯𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌤𑌤𑍍 ॥ ॥ ௧௮ ॥

http://acharya.org

கார்யத்வாதித்யாதி। (ஸந்தத்யுக்தம்) ஹேத்வாதாதிஸம்பந்தமான லிங்கேந்த்ரியஶரீரமானது (கார்யத்வாத்) பார்ஶ்வாவயவவிஶேஷகர்மங்களின் கார்யத்வத்தை யுடைத்தாயிருப்பதாலும், அதாவது; ஶாஸ்த்ரஶாஸ்த்ரகர்மங்களே உத்தரோத்தரம் யாதாமொருஶரீரத்தை யெடுக்கக்காரணமாகின்றதென்பதும், அக்கருமமும் வேறோர் ஸத்கர்மத்தாலழிந்தாலொழிய இப்ப்ராக்ருதஶரீரஸம்பந்தம் ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவிற்கும் விடமாட்டாதென்பதும், இச் ஶரீரம் விட்டாலொழிய பரமாத்மஸாயுஜ்யம் கிடைப்பதரிதென்பதும், ஆதலாலேயே ஸதாத்ருஶகார்யரூபஶரீரகாரணரூபதத்கர்மாவஸாநஹேதுவிற்காக அவஶ்யம் ஶாஸ்த்ரோக்தஸாதநாநுஷ்டானமான கர்மத்தைச்செய்யவேண்டுமென்பதும் ஸித்தம். இவ்வளவால் ப்ராரப்தகர்மம் முழுமையும் க்ஷயித்த க்ஷணமே ஶரீரபாதமும் ஸம்பாவிதமென்பது ஸித்தார்த்தம். மேலும்; (விவிதப்ரவசநை:) ஶ்ரோதஸ்மார்த்தவாக்யங்களாய் விவிதங்களான ப்ரமாணவசநங்களால் (வேதிதக்ராஹ்ய) "ஜன்மாத்யஸ்ய யதோவாஸீத, ஐதத்யாதிகளாலேவப்பட்டிருப்பதாலும், (வர்ணாநாம் தத்வஜ்ஞாநாஶ்ரமாணாம்) நான்குகளான அந்தந்த ப்ராஹ்மணாதிவர்ணங்களுக்கும், ப்ரஹ்மசர்யாத்யாஶ்ரமங்களுக்கும் (ப்ரதிநியததயா) அவையவைகட்குறித்தாயிருக்கும்படியாக (ஸம்விஹஜ்ய) பிரித்துப்பிரித்து (உக்தவிசை:) அவ்வோய கர்மஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், அதாவது; ப்ராஹ்மணனுக்கு ஷட்கர்மாணி, க்ஷத்ரியவைஶ்யோசிதகர்மாணி, ஶூத்ரஸ்யைவ கர்மதத்யாதிகள், தத்தத்வர்ணவ்யவஸ்திதங்களான கர்மங்களென்பதும், ப்ரஹ்மசாரிணஸ்ஸ்நாதயாநஹிக்ஷாசரண வேதாத்யயநாதீநி, க்ருஹஸ்தஸ்யாக்நிஹோத்ராதீநி, வாநப்ரஸ்தஸ்ய வநவாஸ ஜடாதாரணாதீநி, ஸந்யாஸிநஸ்ஸர்வபரித்யாக பிக்ஷாசரணாதீநீத்யாதிகள், தத்தாஶ்ரமவ்யவஸ்திதகர்மங்களென்பதுமாம். இவை வர்ணாஶ்ரமம் ஸர்வத்தைப் பற்றியாவது ஶாஸ்த்ரத்தைப்பற்றியாவது ஸங்கரமானால் தோஷமென்பதும், தத்தர்மமாக ஸமஸ்தப்ரஹ்மஹேது வென்பதும்

http://acharya.org

ஸ்ரீபகவத்கீதையில் "ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரத: । பரதர்மோ பயாவஹ: । ஸதோஷமபி ந த்யஜேத்" ॥ என்று பகவானால் நன்கு விஶதமாயருளிச்செய்யப்பட்டது.

அன்றியும் "ஶரீரயாத்ராபி ச தே ந ப்ரஸித்த்யேதகர்மண:" என்றவிடத்தில் கர்மமாகாதென்றவர்க்குச் ஶரீரயாத்ரையுமாகாதபடிவரும். அவ்விதமே ஶரீரயாத்ரையவஶ்யமானபொழுது தத்ப்ரயுக்தமாக ஸந்த்யாவந்தநாதிகர்மங்களும் அவஶ்யாநுஷ்டேயங்களாகும். மோக்ஷப்ரதனான நாராயணனை அடைந்த ப்ரபந்நனுக்கு, தேவனென்றும், ருஷியென்றும் பித்ருக்களென்றும் ப்ரஸித்தர்களான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுடைய உபாஸனையையே கூறும் கர்மங்களெல்லாம் கர்த்தவ்யங்களாகுமோ, அவை கர்த்தவ்யங்களானால் இவன் க்ருதக்ருத்யனென்பதெவ்விதமெனில்; யாவதாயுஷம் கர்த்தவ்யமாய் அநேகதிவஸஸாபேக்ஷமாய் வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை அங்கங்களாகவுடைத்தான ஸ்வதந்த்ரபக்தியோகத்தைப்போலன்றிக்கே, ஸக்ருத்க்ருதமாய்ப் போன ஸாங்கோபாயத்தைக்கொண்டு மாத்திரமிவனை மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநவிஷயத்தில் க்ருதக்ருத்யனென்றது ஶரீரபாதத்திற்கேதுபூதமான ப்ராரப்தகர்மமானது நஶிக்கவில்லையென்றதற்குச் ஶரீரபாதாவதமே நிஶ்சிதமாகையால் யாவச்சரீரம் ஸர்வகர்மஸந்ந்யாஸ்யுனை பகவாந் ஸ்வோசிதகர்மங்களால் ஶரீரயாத்ராதிகளையிட்டும், ஶாஸ்த்ரசோதிதமான "நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: । உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத்தேவே து தாமபீ: ॥" இத்யாதி ஸ்ரீயாமுநாசார்யவர ஸ்ரீஸூக்தியையிட்டும், உபதேஶாநுஸரணீயமான அர்ஜுநக்ருத யுத்தாதிஸ்வதர்மாநுஷ்டாநத்தையிட்டும், ப்ராரப்தகர்மத்தை ஹேதுவாகக்கொண்ட இந்த ஶரீரத்திலிருக்கும் நாள்வரையில் அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹமான (நித்யம்) நித்யஸ்நாநஸந்த்யாவந்தநாதிகர்மமென்ன, (நைமித்திகம்) யாதாமொரு நிமித்தஹேதுகமான உபராகஶ்ராத்தாதிகமென்ன (தத

http://acharya.org

ஷயம்) அவ்விரண்டுமாகிற (கர்ம) கர்மமானது (உக்ஷ) இந்த ஸ ரீரவர்தியாயிருக்கும்பொழுது (ஸததம்) எப்பொழுதும் (கா ர்யம்) க்ருதக்ருத்யர்களான ப்ரபன்னர்களாலும் செய்யத்தக்கதே யாம். (அக்ருதேதது) நித்யரூபமாயும் நைமித்திகரூபமாயுமுள்ள அக்கர்மமானது செய்யப்படாமற் போமேயாகில் (ஆஜ்ஞாவிரோத:) "ச்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞே யஸ்தேஉல்லங்க்ய வர்த்ததே । ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: ॥" இத்யாதிகளிற்படி சாஸ்த்ரோக்தங்களாகும் ஆஜ்ஞைகளுடைய விரோதமானது (ஸம்பவ)ஸம்பவிக்கிறது, (மஹாந்) மிகவும் பெரியதான (ப்ரத்யவாயஸ்ச) ப்ரத்யவாயமும் (ஸம்பவதி) உண்டா கிறது.

ஆகயிதனால் சதுர்வர்ணாச்ரமங்களில் அதிகாரிகளான நமக்கு பகவானளித்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளல்லாதே வேறுகண் களில்லாததனால் அக்கண்களைக்கொண்டு தத்ஸாமர்த்யானுஸாரம் செய்வதே நலமெனப் பூர்வாசார்யர்களுமுகந்து, அந்தந்த வர்ணத்திலும், ஆச்ரமத்திலும் நிலைநின்றனுஷ்டித்துவந்தது போல், ஸர்வகர்மஸமாராத்யனான பகவானை நாமும் நமக்கிசை ந்த சாஸ்த்ரீயமான கர்மங்களைக்கொண்டு வழிபட ப்ராப்தர்களா யினோமென்பதிதன் திரண்டபொருள். இங்ஙனன்றிக்கே சிலர் கர்மம் ஸ்வரூபவிரோதியெனக் கூறப்புகில்; பூர்வாசா ர்யாசாரவிரோதமும், ததீயஸ்ரீஸூக்திவிரோதமும், ஸ்வாநு ஷ்டானவிரோதமுமுண்டாகும். இவ்விஷயத்தில் லோகாசார்யர் ஸக்ருதரஹஸ்யமான தத்வசேகரத்தில் "யாவஜ்ஜீவம் கர்மாநுஷ்டா நம்சொல்லுகிறது விரக்தரல்லாதவர்களுக்கு" என்றும் தனிவாக மென்றமற்றோர் ரஹஸ்யத்தில் "வேறுசிலர் யாகசப்த்தாலே ஹோமத்தைச்சொல்லுகிறதாக்கி யாகத்தையநுஷ்டியாநின்றே ஹோமத்திலிச்சையைவிடவே, அது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாமெ ன்றார்கள், அதுவுங்கூடாது" என்றும், "ஸர்வசப்த்தாலே ஆச்ரமங்கள் ஹேதித்தாலும் ஹேயமாத ஸம்ப்ரதாயஅதமமான யாகுமுள்ளிட்ட யாகங்களும், லோகஸங்க்ரஹதயா சதுர்வ்

மான ஶ்ரேஷ்டஸதாசாரமும், ஸாமாந்யமாகப் ஸர்வேந்த்ராதிகளைக் குறித்தனுஷ்டிக்கும் ஸர்வஸ்வதாநாதிகர்மங்களையுஞ்சொல்லுகிறது’ என்றும், ‘‘விஹிதஸ்சாப்யஶ்ரேயஸ்கரம்’’ என்கிறபடியே விஹித ஸ்நாநாநுஷ்டேயமானதோவென்னில்; யஜ்ஞத்திலே தீக்ஷித்த வனுக்கு விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யமானவோபாதி இங்கு ‘‘ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய’’ என்கையாலே விஹிதாம்ஶமும் த்யாஜ்யம்’’ என்றும், ‘‘இனி உபாயபுத்த்யா த்யாகமாதல் ஸ்வரூப த்யாகமாதலாகக்கடவது. உபாயபுத்தி த்யாகமென்றபோது ‘‘நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம்’’ ஸர்வமநுஷ்டேயமாய்விடும். இப்படியனுஷ்டேயமாம்பக்ஷத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகமாட்டாது. அதாவது: ஸாதநத்யாகத்தைச்சொல்லுகிறது. ஸாதநமாக விடுகையாவது; ஶுக்திகையிலே ரஜதபுத்திபோலே கர்மாத்யுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமாகாதேயென்றுகொண்டு அஜ்ஞாநாபஸரமாக விடுகை’’ என்றும் அருளிச்செய்தார்.

ஆகையால் இவ்வுபாயப்ரபாவபராமதராக த்ருதித்திருப்பார் வைஶ்வதேவாதிகளை விட்டதுபோல் மஹாயஜ்ஞ ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்நாநஜபநாதி ஸகலஶாஸ்த்ரீயகர்மங்களையும், ஶ்ரௌதஸ்மார்த்த கர்மங்களையும் விடப்ராப்தராயினர். இங்ஙனன்றிக்கே வர்ணாஶ்ரம தர்மகர்மங்களையாசரித்து வர்த்திப்பார்களேயாகில் ஸ்வார்த்தபராய் நினைத்த பிள்ளையோகாவாயர்களுடைய ரஹஸ்யங்களுக்கு பாஹ்யராவார். ஆனதுபற்றி ப்ரபந்நர்கள் த்ரைவர்ணிகஸ்வத்தைவிட்டு ஏதேனுமோர் வம்ஶாவைப்பற்றியினி விஷிப்பாராக. ப்ராஹ்மண்யாதி ஜாத்யுத்க்ருஷ்டத்தையையும், ஸத்கர்மஶ்ரீநதையையும், ஈடு முப்பத்தியாராயிரப்படியென்ற வ்யாக்யானத்தின்படிப்பாகும் கல்வியையும்பற்றி மஹாபாகவதஸ்வாமிகளாய் ப்ரகாஶிக்குமிவர்களுக்கு ஸாமவதப்ராவண்யமென்பது ஶூந்யமாயெவ்விடத்தேயோ. அதுகெட்டபொழுதே ஸமவஸ்ரேஷ்ட மையென்பதும் போய் வாஜ்ஞாத்ருப்ரவர்த்திகர்களாய் கதவனவ

http://acharya.org

[illegible]வ்ரதர்களாய் முடிந்தனர் மேலும் “தேவதாந்தரஶேஷாஹி:” என்றயிவையெல்லாமிவர்களுக்குக் காம்யஶாஸ்த்ரம்போல் ப்ரத்யவாயஹேதுவாமேயொழிய அநுஷ்டாநபர்யவஸாயிகளல்லவாய்த்தீர்ந்தன. மேலுமிவ்வுபாதாநத்திற்கிணங்க கர்மகர்தவ்யதாவிஷயத்தில் “யோऽந்யதேவதா ஶேஷவ்ரதஸ:” என்று ஸ்ரீகீதாசார்யனும், “வாஸுதேவம் பரித்யஜ்ய யோऽந்யதேவமுபாஸதே | மஹாகோரம் நரகம் கச்சேத் வ்ரஜேதாஸம்ஸாரஸந்ததீ ||” என்று மஹர்ஷிபகவானும், “அமரோஹம் தேவோஹம் ஸமாஶ்ரயே” என்று ப்ருஹஸ்பதிஸம்ஹிதாவ்ருத்தி கர்த்தாவான ஸமவரோதாயனரும், “யஸ்யாத்மா நகிர்யதே, யஸ்யாத்மம் நீயதே நதேஹஸ்தத்வம்” என்று அவரதவ்யவஹித ஶிஷ்யரான மஹர்ஷி ஶுகஸ்தம்பரும் “ஶக்த: ஸந் மாயாஜ்ஞாத்ரநுஷ்டாநம்” என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ப்ரமாணித்தார்கள். மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரவ்யவஹிதஶிஷ்யரான ஸ்ரீரங்கநாராயணாசார்யரென்ற வங்கிப்புரத்துநம்பிகள் தமது காரிகையில் ஸப்ரகாரமாக வாக்யம் முழுமையுமுபபாதித்தருளினார். ஆகையிவ்வளவால் தேவதாந்தரஸம்பந்தத்தால் க்ருஷ்ணம் மேலிட்டவரல்லாதே ஸதாசாரரான அவைஷ்ணவர்களெல்லாம் ஸ்வஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசிதகர்மங்களையெல்லாம் “ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: |” என்ற கணக்கின் படியே ஸர்வகர்மஸமாராத்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை “நிஜகர்மாதிபக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித: ||” என்ற ஸ்ரீ ஆளந்தார் நியமனப்படி ப்ரதிதிநமும் கைங்கர்யபுத்தியோடு அதிப்ரேமவான்களாய் ஸ்வோசிதகர்மங்களை தத்தத்விஹிதகாலங்களில் அநுஷ்டித்து வருவதே ஶாஸ்த்ரஸித்தமானபக்தி. மற்றது அஶாஸ்த்ரீயமும் அதஏவ நிஸ்ஸாரமும் வர்ணதர்மாதேவ நரகாவஹமுமாகுமென்பது இந்த ஶ்லோகத்தின் சுருக்கமான கருத்து. ௧அ

இவ்விதமுபந்யஸித்த விஷயங்களையெல்லாம் மேல் கர்மத்ரயஶ்ருத்யாதி மூன்றுஶ்லோகத்தால் பரக்கப்பேசுகின்றார்.

http://acharya.org

கர்மத்யாகஶ்ச க்ருஷ்ணஸ்த்ரிவித இதி புராऽவோசதஸ்ய
ஸர்வதர்மத்யாகோऽஸாதுர்ஹி பாஷ்யேऽபி ச விதிவிஹி
தம் கார்யமேவேதி ஶிஷ்டம் । ஶுத்தாநாஞ்ச ப்ரபந்நா யதஜஹ
க்ருதக்ருத்யாஸ்ததேஷ்வேஷ நார்யம் ஶேஷத்வகைங்கர்யம் ஸ்ரீ
த்வா விதிவிஹிததயா த்ரீயதேऽர்ண கார்யம் ॥௧௯॥

கர்மத்யாகேதி ॥ (புரா) முன்பு (க்ருஷ்ண:) பக்திப்ரபத்திகளாகும் உபாயங்களுக்கு உபதேஷ்டாவாயும், பரமோபாயபூதனுமுள்ள ஸ்ரீகீதாசார்யனும் (கர்மத்யாக:) உத்தரோத்தரம் ஜந்மப்ரதமான கர்மத்தின் த்யாகமானது (த்ரிவித இதி) ஸாத்த்விக ராஜஸ தாமஸப்ரகாரேண மூன்றுவிதமென்று (அவோசத்) அருளிச்செய்தார். அதெங்ஙனேயெனில்;— "நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம । த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்ர த்ரிவிதஸ்ஸம்ப்ரகீர்த்தித: ॥ மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாகஸ்தாமஸ: பரிகீர்த்தித: । து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத்த்யஜேத் । ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத் ॥ கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேऽர்ஜுந । ஸங்கம் த்யக்த்வா பலஞ்சைவ ஸ த்யாகஸ்ஸாத்த்விகோ மத: ॥ ந ஹி தேஹப்ருதா ஶக்யம் த்யக்தும் கர்மாண்யஶேஷத: । யஸ்து கர்மபலத்யாகீ ஸ த்யாகீத்யபிதீயதே ॥" இத்யாதிகள். ஆகையால் (அஸ்ய) வர்ணாஶ்ரமோசிதகர்த்தவ்யமான கர்மத்தினுடைய (ஸர்வதர்மத்யாக:) தனிசரமென்ற ரஹஸ்யக்ரந்தத்தில் பிள்ளை லோகாசார்யர் எழுதியருளிய "ஸர்வதர்மத்யாகமாதலாகக் கடவது" என்றபடியே ஸங்கபலத்யாகமன்றிக்கே அடியோடு விடுகையானது, (அஸாதுர்ஹி) நன்றன்றன்றோ. (ச) மேலும்; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த (பாஷ்யேऽபி) ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலும் (விதிவிஹிதம்) ஶாஸ்த்ரவிதியால் நியமிக்கப்பட்டிருக்குமது (கார்யமேவ) தத்த்வஜ்ஞாநநிஷ்டர்களான யாவராலும் செய்யத்தகுந்ததே, (இதி) என்று (ஶிஷ்டம்) ஶிக்ஷித்தது. அதாவது; ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் சரமஶ்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில், த்யாகஶ

http://acharya.org

ஸூத்திற்கு ஸர்வஸம்மதமாக வ்யாக்யானித்தருளியிருப்ப தால் அவைகளுடைய ஸூத்ரார்த்தமும் ஸாரஸ்யமும் உபபந்ந வ்யவஹாரான ஸ்ரீபாஷ்யகாராபிமதமுமாயிற்றென்பது ஸி த்தமென்பது. ஆதலால் பிள்ளை லோகாசாரியர் தமது ரஹ ஸ்யக்ரந்தங்களில் எழுதிய வசனங்கள் எம்பெருமானார் ஸித்தா ந்தத்தோடு சேராததாயிற்று.

இனியிதன்மேல் சிலர், (யத:) யாதொருகாரணத்தால் (ஸ்வாமிநா) ஸ்ரீபதியை (ப்ரபந்நா:) மோக்ஷோபாயமென்ற வ்யாஜமாத்ரமாக அடைந்தவர்கள் (இஹ) இந்த சரீரத்தோடுகூடியவின்னிலையில், அல்லது இந்த லோகத்தி லேயே (க்ருதக்ருத்யா:) ஜந்மத்திற்கவஸ்யம் செய்யவேண்டியதை ச்செய்தவர்களே, (தத:) ஆனதுபற்றி (தேஷு) அப்ப்ரப ந்நர்களால் (கார்யமேவ) செய்யத்தக்கது யாதொன்றுமில்லை யெனில்; (தத்) அக்கருமமானது (கைங்கர்யமேவ) ஒருவ னுடைய கிங்கரனாயிருப்பானொருவன், தனது ஸ்வாமிப்ரீதிக்கா காகச்செய்யும் கிங்கரவ்ருத்திபோலிங்கும் பகவத்கிங்கரர்களான யிப்ப்ரபந்நர்களால் கைங்கர்யரீதியாக (விதிவிஹிததயா) சா ஸ்த்ரவிதிவாக்யங்களால் நியமிக்கப்பட்டிருத்தலால் (க்ரு தீயதே) ஸாமாந்யர்செய்யும் தத்தேவதாயஜநாதிகர்மன் றிக்கே "யஜந்தி தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹாநாம் | ஸர்வாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி ||" என் றபடியும், "தத்த்வஜ்ஞாநாதிஸம்பந்நா: ஸர்வகர்மாணி ஸர்வதா | ஸர்வஸ்மை ஸ்வாமிநே தத்த்வ ப்ரீதியைவகுர்வதே ||" என்றபடியும் ஜீவன்மதஸூத்ரங்களில் கைங்கர்யமாத்ரீதியாகவும், ஜீவன்மாஹாத்ம்யங்களில் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமாதிஸூக்தங்கள்போல் வ்ருத்திவிசேஷத்தால் ஸாக்ஷாத்தாகவும், சாஸ்த்ரம் விகல்பித்த

http://acharya.org

விடங்களில் ஸம்ஸ்ருதிஸாதாரண திருநாமஸம்பந்தங்களையேகொண்டுமுள்ள விசேஷமாத்தால் (காயம்) சுத்திவைசித்யமையுடனேகூட கைங்கரியமே ஸ்வரூபாநுக்குவரும் பாபாநுஷாயமாகையால் ஸாக்ஷாத்காரம் வரவேண்டியதிலேயாதல்பற்றி சேஷியாகந்தருளின ச்ருதிஸ்ம்ருதி ஸ்ரீவசநாமர்த்யாக்ஷ விதிவாக்யங்களைக்கொண்டனுஷ்டிக்கத்தக்கது. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி 'ச்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞே காயாகாயவ்யவஸ்திதௌ ।' என்று ஸ்ரீகீதாசார்யனருளிச்செய்தான். இதையொட்டி 'சேஷாநுஷ்டாநம் விதஷு ஸம்ஸார தத்காரு ஜ்யாக்ஷா ஸஹவர்த்' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் "ஸாம்ஸ்ருதிக்ஷேமவிமோக்ஷஸாய ஸம்ஸ்ருதிவயாதிதி। ஸதிதாஜ்ஞாதி ஹித்வைவிஹ்வத்ஸங்கரவாதி யயௌ கிஞ்சித் । ஹாஸ்யாதீநஜீஹோதநோதாக்ஷம் காமாதிவிக்ஷிதம் ॥ தசோ ஸத்திரிநம்க்ஷ ஷோதிதம் ச்ருதிதோதிதம் । ஸ்நாநாதி ஸ்வஹஸ்தஜ்ஞாதம் க்ருத்யாதிமதஞ்சிரம் ॥ ஷோதம் வித்யாக்ரியம் வச்யாதநயாமாதிகருஷாயசு ।" என்று தத்வவ்யவஹித தத்வஜ்ஞாநம் வ்யாஸமிஷ்ரரும், ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளுக்குப்பௌத்ரரும், ஸநாதநாதிஜாத ஸ்ரீவைஷ்ணவசிரோமணியும், சாஸ்த்ரவிதாயாஸ்ததருமான ஸ்ரீவங்கிப்புரத்து நம்பியும், "ச்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞா யாவதுத்க்ரம்ய வர்த்ததே । ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ: ॥" என்று பெரியபெருமாளுடைய அவதாரஸூக்திகளால் தமக்கே ஆசார்யனென்று ஸ்ருதிக்கப்பட்டவருமான ஸ்ரீபட்டரும், "ஆசாரஹீதம் ந புநந்தி வேதா: । ஸம்ப்ராக்ஷ்ய தேஷாம் ஸஞ்சித்ய வதேச்ச ஸம்ப்ராப்ய ஸத்க்ருதிவாதிநே: । ஸூதிக்ருதாஜ்ஞேஷிதஸ்ய வர்த்யம் விதீயதே வரதோ ததஸ் ॥ வ்ருத்திவாதிகயா விஷோஷவாவி தத்ரோதம் ஜவைஸமிப்த । ஸத்யநு ஜவோசசதிஷேத தத்வேதவாஷா ரவைஷோ தமிஷ்ட ॥ நாராயணாதகாது ஷோவாதநுஷ்டீநு ஸஞ்சவயெசு விதநு ।" என்று நஞ்ஜீயருமருளிச்செய்தார்கள்.

இங்ஙனன்றிக்கே லோகாசார்யர் முதலிய சிலர் ஸக்தியோமமாகும் மார்ஷஸ்வாயத்திற்கல்லவோ "விஹிதக்ஷாவ்யாச்ரமக

பூர்வ" இத்யாதிப்ரமாணத்தைக்கொண்டு வர்ணாஶ்ரமோசித ஆசாரங்களெல்லாம் உபாயாங்கங்களாய்வேண்டுவன. ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியிலிழிந்தவர்களுக்கும் இதனங்கங்களல்லாததால் அவை வேண்டுவனவோ என்று ஶங்கித்து, அதன் பேரில் ஸர்வோபாயவர்ஜிதத்வமாவது; ஸ்வஸ்வாஶ்ரமோசிதமாய் ஶாஸ்த்ரவிஹிதமாயுள்ள ஸகலகர்மங்களையும் ஶக்தியில் ரஜஸ்தமோ ஸ்பர்ஶமும் ஜ்ஞானரைப்போலன்றிக்கே ஸ்வாஸஞ்சமாய்விடுதலேயென ஶக்திக்கும் வ்யவஸ்திக்கும் வாசிவகுத்தனர். இந்த ஶங்கைகளெல்லாம் ஸர்வதர்மஹேதுக்களான ஸர்வஜ்ஞைகளேயாமென்று ஸர்வதர்மஶ்லோகத்திலேயே நிரஸ்தங்களாயின. இதிலும் ஸம்ப்ரதாயங்களாயின. மேலுமிக்கர்மம் நித்யநைமித்திக விதிவஶத்தால் பண்ணியே தீரவேண்டுமென்பதைப்பற்றி "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே। ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோऽபி ந வைஷ்ணவ:॥ என்றித்யாதிகளிற்படியே விஶேஷநித்யங்களுக்கும் கர்மஹானும். அவை பண்ணினாலும் உகப்புக்குடலாகாது "ப்ரீதமஸ்ய தோஷத:" என்ற ஶங்கையும் வரும்." என்று முப்பத்தைந்தாவது பரிஹாரத்தில் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனும் அருளிச்செய்தார். இவைகளை ஶாஸ்த்ரங்கொண்டே யிங்கறியவேண்டுமென்பதும், பெருங்காற்றில் மாங்காயெடுப்பாரைப்போலே யாகாதென்பதும், "ஸ்வாமிநோऽதிஶயகரணம் நித்யநைமித்திகேஷு கர்மஸு। விஶேஷாதிஶயம் ஶாஸ்த்ரேஷ்வாஹு:॥" என்றும், ஸமஸ்தநித்யநைமித்திகானுஷ்டான தத்பராணாம் ஸம்ஸாரோத்தாரண ஸ்வபாவேந யதா ஸ்வாமிநோऽதிஶய ப்ரீதிரூபப்ரவ்ருத்தி ப்ரயோஜன நித்யநைமித்திகானுஷ்டானேऽபி யதா காம்யானுஷ்டானே வர்த்ததே, யதா ராஜாஜ்ஞானுபாலக நாமபி ராஜகிங்கராணாம் ராஜாதிஶயகாம்யானுஷ்டிதைவ கிங்கரவ்ருத்தி: ப்ரியாய ஜாயதே। தத்ர ஸமஸ்த விஹித விஶேஷ விஷயகார்ய: ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வம், "ஶாஸ்த்ரம் ஹி வஸ்துதத்த்வம் ஶாஸ்திப்ரஸூத:" இத்யபியுக்தோக்தே "காம்யோऽபி நித்யமேவ"

இதி ஹி நீதிவிதஃ । ஸ்வபதேஶ ஹ்ருதயாதிஷ்டிதஸாக்ஷாத்காரிணஸ்ஸ்வாம்யஸ்து ஶாஸ்த்ரநிரபேக்ஷதயைவ ஹ்ருதயாதிஷ்டிதம் த்³ரஷ்டா தேஷு தேஷு கார்யேஷு கிங்கரவ்ருத்திமநுதிஷ்டந்தி, யதா² ராஜஸஹாதிவாஸிநஃ ராஜவாக்யாதே³வ யதா²காலம் ஸர்வம் ஸமாசரந்தி । த³ண்ட³வாஸிநஸ்து பத்ரிகாமபேக்ஷந்தே । ஸந்நிஹிதாபி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிரூபராஜாதிராஜஶாஸநமேவோல்லங்க்ய யதா²காலமேவ ஸர்வம் ஶ்ராவணீயம் ।" என்ற வாக்யங்களால் நிஶ்சிதமாகிருக்க ஸர்வப்ரமாணியான ஸ்ரீநயினர் ஆசார்யர் விரோதபரிஹாரக்³ரந்த²த்திலருளிச்செய்தார். இவ்விதம் ப்ரபந்நனுக்கு ஸமஸ்த ஶாஸ்த்ரங்கள் ஸ்வைரவ்ருத்திவிரோதிகள் என்ற ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு, ஸ்வைரவ்ருத்திபரிஹாரமே யவையென இந்த ச்லோகத்தால் நிர்ணீதம். ௧௯

இவ்விதம் கூறப்பட்டபின் ப்ரதிபக்ஷிகள் ப்ரபந்நனுக்கு உத்தரகாலத்தில் ஸர்வமே ஸம்ஸாரவிதமாகையால் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநாநந்தரம் ஸ்வதந்த்ரமாயொரு க்ருத்யமும், ஸிரகர்ணே ஓர் ப்ராயஶ்சித்தமுமில்லாமையால் ஶேஷத்வவிஶிஷ்டர்களான வேதநர்களுடைய ப்ராப்தியையே தனக்குப் பெரும்பேறாக நினைத்தருளிய ஸர்வேஶ்வரஸ்வஸ்வாமினை ஸேவிக்குத் தமது கைங்கர்யமான திருமாலைகட்டுதல் முதலிய கைங்கர்யமே ஸ்வரூபமெனக்கூற அவைகளையும் ப்ராரப்³தா⁴ந்யத³க⁴ம் இத்யாதியால் நிரூபிக்கின்றார்—

ப்ராரப்³தா⁴ந்யத³க⁴ம் த்யஜதி நதேநஜம் ஸ்வபாதா
ஞ்சேதஸ், ஸ்வேஷ்டம் ஸமேத்ய ஜந்மஸ்வபி க்ருதகாரணீ
யேஷ்வதஶ்ஶாஸ்த்ராவஃ । ஸந்த்யாந்யோபேக்ஷ்ய ப்ரபந்நஃ ப்ரப
ந்நஸம்யோக்ஷணம் ஸ்வாதிதேஹஃ, தஸ்மாத் ஸமேத ப்ரப
ந்நோத்தரதந்த்ரணம் காயமோதேஹபாத ॥ ॥௨௦॥

ப்ராரப்³தா⁴ந்யதி³த்யாதி ॥ (ப்ராரப்³தா⁴ந்யத³க⁴ம்) ஸத
அதமோநஶீரநிதிக்கப்ராரப்³த⁴மாய், தனாலேவாலேயே ப்ர

http://acharya.org

ஶிஷ்டமாயிருக்கும் கர்மமானது (தேஹபாதாதூர்த்வம்) ஶரீரம்விழு மளவும் (தேநாபி) தேநாஷ்டஶரீரமுடையனை இச்சேதநனை (ந த்யஜதி) விடுகிறதில்லை, (ஸாத:) இவ்விஷயமானது (ஸ்பஷ்டம்) ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஸம்ப்ரதாயத்திலும் ப்ரகாஶமானது. (ஸதஶ்ச) ஆகையாலும் (க்ருதகாரணீயேஷு) க்ருதக்ருத்யர்களான (ஸர்வேஷ்வபி ஜநேஷ்வபி) எல்லாப்ரபந்நஜநங்களிடமும் (உத்தரா வதௌ)ப்ரபத்திக்குஉத்தரகாலத்திலும்பாபிஷ்டரைப்போலபாபிஷ்ட வர்க்கமான வ்யாபாரமானது (ஹேதுயாஸ) ஸம்பாவிதமானப்ரா ரப்தகர்மஶேஷத்தாலுண்டாகும், (கேசவஸ்) "ஸாஸ்த்ரஸம்ஹிதா ஸாஹஸ்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபிஹாரயதி" என்றதை வழிதெரி யாதே விபரீதமாய் ஸம்ஶயமாக்கி தனிவார்த்தையென்ற ரஹஸ்ய வ்யாக்யத்தில் ஜீயர் வாயாலர் "இது தான் ப்ராரப்தத்தையும் போக்குமென்னு மிடத்துக்குக் கண்டோக்தமான ப்ரமாணங்களு முண்டு. "ஸாஸ்த்ரஸம்ஹிதாஸாஹஸ்ரீ ப்ராரப்தஸ்யாபிஹாரய தீ" என்னுமளவாகச்சில ஶ்லோகங்களையுமுதாஹரித்து முடி வில் "க்ஷாரப்தகாரயந்து" என்று ப்ராரப்தமும் ப்ரபத்தியாலே க்ஷயஷ்யமென்று உடையவருளிச்செய்தார்" என்றும் ஸ்ரீய: பதிப்படியென்னும் ரஹஸ்யத்தில் "பரியென்கிற உபஸ ர்க்கத்தாலும், ஸகலஶப்தத்தாலும் த்யாஜ்யமாகச்சொன்னவற் றினுடைய ஸம்ப்ரவ்ருத்தியையும், ஸபரிஷ்டமான உத்தரவத்தை யும் சொல்லுகிற"தென்று மெழுதிக்கட்டியபடி ப்ரபந்நனுக் கு உத்தரகாலீநஸாபராதங்களுக்கேதுவான ப்ராரப்தகர்ம ஶேஷமேயில்லையெனில்; (ப்ரபந்ந:) ப்ரபத்யநுஷ்டா நம் பண்ணின வேோர் ப்ரபந்நன் (ப்ரபத்யநுஷ்டாநக்ஷணம்) ப்ரபத்யநுஷ்டாநகாலத்திலுடனேயே (விதேஹ:) ஶரீரஸ்ரு ஷ்டிக்கு ஹேதுவான ப்ராரப்தகர்மநாஶத்தால் தேஹவியோ கத்தையுடையவனாக (ஸ்யாத்) ஆவான். (ததாச) அப்படிக்குச்ச ரீரம் நாசமாகாதே, ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஜநநாப்ரபந்நரும், ம ற்ற ப்ரபந்நரும் தீர்க்ககாலவர்த்திகளாயிருப்பதால் (ப்ரபந்நே ஷ்வபி) ப்ரபந்நர்களாலும் (தேஹபாதம்) ப்ராரப்தகர்மக்ஷய

http://acharya.org

ப்ரதிபந்தகமான ஶரீராவஸாநம் வரையில் (தத்ப்ராப்தம்) அவர்களுக்கென்று வகுத்திருக்கும் ஸாத்விகப்ராப்தமான (கர்ம) வர்ணாஶ்ரமோசிதமான கர்மமானது (காம்யம்) ப்ரீதியோடும் கைங்கர்யபுத்தியோடும் ஶேஷியுகப்பைவேண்டிச் செய்யத்தக்கது. ஆகயிதனால் ப்ராரப்தகர்மமென்பது ஶரீரஸ்திதிக்கே ஹேதுவாதல்பற்றி அக்கர்மமுள்ளவரையில் சேதநன் ஶாஸ்த்ரத்தாலும் கர்மகர்த்தவ்யமாய்த்தனக்கு யோக்யமான ப்ராஹ்மணாதிஶரீரத்திற்கிணங்க விஹிதகர்மங்களை ஸ்வவர்ணப்ரத்யுக்தமாக அவனுக்கு நிரவதிககைங்கர்யமாகையால், கைங்கர்யபாவத்தோடு ஸகலகர்மங்களையும் செய்யக்கடவனென்றும், ப்ராரப்தமென்றகர்மம் ஶரீரஸ்திதிக்கு ஹேதுவாதலால் ப்ரவ்ருத்தியோடு அதுவும் நஶிக்குமாகில் ஶரீரமும் அப்பொழுதே நஶிக்கவேண்டிவருவதால் அப்ப்ராரப்தம் போகுமென்றது கர்மகாண்டநிஷேதமேயென்றும், யாவச்சரீரபாதம் அது சேதநனை விடாதென்றும், ந்யாயத்தாலும் ப்ரமாணத்தாலும் காட்டி ஸகல ப்ரபன்னர்க்கும் ஶாஸ்த்ரவிஹிதகர்மம் அநுஷ்டேயமேயென நிஷ்கர்ஷிக்கலாயிற்று. இக்கருத்தை ஸ்ரீதேஶிகன் (௯௯)வது விரோதபரிஹாரத்தில் இங்கு "ஶோகா:" என்கிற வாக்யஸாமர்த்யத்தால் ஶோகவிஷயமானவையெல்லாம் கழிகையில் தாத்பர்யம், ஆகையால் தீவ்ரஸம்வேகமில்லாதார்க்கு "ப்ராரப்தேதரஸாங்க்ருத தத்விஶ்லேஷவிநாஶாஸ்" இத்யாதிகளிற்படியே ப்ராரப்தஶரீராதிகளுக்கீடாகக்குறையில்லை" என்றருளிச்செய்தார். தீவ்ரமான ருசியையுடையவரே தீவ்ரஸம்வேகமுள்ளவரென்பது. ருசிப்ரபன்னர் உத்தரக்ஷணத்திற்கூட ஶரீரபாதநத்தை அபேக்ஷிக்கிறவராதலால் ஸர்வப்ராரப்தகர்மநாஶம் இங்கு ஸங்கதம் மற்றவர் ததபேக்ஷகராதலால் க்ருத்ஸ்நநாஶம் கூறுவது அஸங்கதம். "ஸ்வேச்சாஷாஸ் ஸ்ம்ருதிதேஹ: ப்ராரப்தாம்ஶப்ரநாஶதே । ஜந்மாதிஹேதூந் ஹித்வா ய: ப்ராரப்தமபி விநஶ்யதி ॥ ப்ராரப்ததேஹம் நயதி ஹிதகாமோ ஹரிஸ்ஸ்வயம் ॥" என்று ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் ஸங்க்ரஹித்தருளினார்.

http://acharya.org

இவ்விஷயத்தில் சைவ-வைஷ்ணவரும் ஸூத்ரகாராணாமபி நயம்பண்ண இன்னமும் காணப்படுகின்றதுபற்றி ஸ்ரோதாரா யத்ரூதாஸஹஸ்ரவஜ்ரஸூக்திகளெல்லாம் ஸஹஸ்ரோத்தராபஸம்பாதத்தை யுடையதெனவும் நிர்ணீதம். அங்ஙனன்றிக்கே ஸூத்ரசைவிக ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களோ, ஸஹஸ்ரத்திலும், லக்ஷத்திலும் ஒரேவகையாயிருப்பதால் இவர்களுக்கு உபாதாந்த்யஸம்பாத நெருக்கிடமில்லை. திருமண்காப்பாகும் பாஹ்யவிஷங்களிலுள்ள ஊர்த்வபுண்ட்ரதையே அநுஷ்டானத்திலும் ஸாத்விகர்களால் பார்க்கப்படுவதுபற்றி ஸ்ரீசைவிகபக்ஷம் ஸஹஸ்ரத்திலும் லக்ஷத்திலும் ஸப்தமாஸமாருக்கும் நிரவத்யமே. மற்றது ஸவர்ணியத்திலும் ஸாவத்யமே. (௨0)

இவ்விதம் ஊர்த்வத்தின் அநுஷ்டானத்திற்கு ஆவச்யகத்தை யை சாஸ்த்ரத்தாலும், யுக்தியாலும் ஸமர்த்தித்து அதன் அநுஷ்டானப்ரவிதியாதிகளை மேல் உபாயவசநத்ரயத்தால் தெளிவிக்கின்றார்—

உபாயகம் லக்ஷ்மயப்ரவர்த்தகம் ப்ரவர்த்தநே
ஆபாயகம் த்ரைவிதமேவ ச, மேயாகாஜ்ஞதிசீல ।
ஸதோஸக்த்யா காயம் ஸ்வயமதிகம் கெங்கமாஸ்த்யா
ததோயோகாயாதிக ச்ருதிரேஷாகாஸ்த்யதிஃ ॥௨௧॥

உக்தகர்மங்களுக்கு (லக்ஷ்ம) லக்ஷ்யோமமாகும் மோக்ஷோபாயவிஷயத்தில் (உபாயகம்) உதிகதர்வத்தையாய்க்கூறப்பட்டிருப்பதால் ஸஞ்சாரகஸாயநகமும், (அத) அதன்பிறகு (ப்ரவர்த்தநே) ப்ரவர்த்திவிஷயத்தில் (லக்ஷ்மப்ரவர்த்தகம்) ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகிற லக்ஷ்மப்ரவர்த்தகமும் (த்ரைவிதா) ஸமாஸநத்ரைவிஷயத்தில் (ஆபாயகஞ்) ஆவச்யகமும் (லக்ஷ்மி) "ஸுஜ்ஞாநேஹுதீதே ஹீ தேஹகோவிந்தவைஷ்ணவஃ" இத்யாதி சாஸ்த்ரத்தாலுண்டாகிறது. சாஸ்த்ரீயமான வைகோமகமே ப்ரவர்த்தனுக்கு அநுஷ்டேயமென்பதை "சாஸ்த்ராவிரோதாநிஸம்ஹ்ருத்ய" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்தமது நிதத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் (லக்ஷ்மீ)

http://acharya.org

ஸமவிஷயத்தில் (கைங்கர்யஸ்வாமிபா) கைங்கரியமென்றநல் லவாஜியோடுகூட (ஸாவஸந்த்ரா) "வ்ருத்தைர்வகாமிதஃ" என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி ஸதர்ஸம் வெறுமையுடன் (காயம்) முன்னடி பார்த்துச் செய்யத்தக்கது. என்ற இவ்வளவால் யோகஸம்ப்ரஹாதமென்றும், கொண்டிப்பசு விற்குத் தடிக்கட்டிவிடுவாரைப்போலே தேனுமொரு காமக்ஷ வராதமென்றும், இவை முதலிய யோகாவாயக்ருத ரஹஸ்ய்தாந்தங்களெல்லாம் வமிஹாதங்களாயின. (ததஃ) ஆனதுபற்றி (ஸஷாயோகாவாயாகுமிதஸ்ருதிஃ) யோகாவாயரால் கல்பிக்கப்பட்ட கூதாராமமானதோ, அல்லது ஸ்ருதியில்லாதே த்ராமகமாய்ச் செய்யக்கடவதென்றுவதோ, ஏதேனுமோர் இம்ரமமானது (காஸ்ருதிஃ) ஸ்ரீஸாஷ்யகாராதி ஸமநஸ்ராவக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ஸ்ராநஷ்டாநத்திற்கும், ஸ்பாநுஷ்டாநத்திற்கும், வருவராவாயாநுஷ்டாத்திற்கும் விரோயமாயிருப்பதால் கெட்டரமமேயாம். காரமமென்பது கருத்து. ‖ உக ‖

இப்படிப்பட்ட ஸயவிஶேஷங்களைப்பற்றி மிஷ்டாதிசேதமும், ஆவாயாவிஶ்ரமமுமுண்டென ஸஙவிஜத்ராதியால் வ்ருவணிக்கின்றார் —

ஸஙவம் நித்ரு வம்ஸீஸவாதமாரா ஹெவிஜஹட்டாய
கொஶாஃ, கதவ்ருவெவ்ரணம், கவுஸமாராஜெ ந
வ்ரணம் காதஸ்யு । யஜாநஸ்ஸிவவெ மாரவஜகி
கயா விண்ஷாவித்தாயஸ்ஸு, ஸ்ரீஷோஜாயாரமஸ்தஜஹ
வாரவாயாரமாநாஸாஸீ ‖ ‖ உஉ ‖

ஸஙவிஜத்ராதி ‖ (ஸஙவம்) வருவெரகூஶோகவதாஷ்யங்களிலும் ஸிஸாக்ஷிக்கப்பட்ட வ்ருகாரமாக (நித்ரு) ஸ்ரீஸாஷ்யகாரோக்த நித்யமென்ற ஹ்ரூயமும், (வம்ஸீஸவாதமாராஹெவிஜஹட்டாயகொஶாஃ) ஸ்ரீவங்கிப்புரத்துநம்பி நடாதூரம்மாளாகும் ஸ்ரீவாதாவாயர் எம்பார் ஸ்ரீவராமஸரஹட்டவாதர் என்ற இவ்

http://acharya.org

ஆசார்யர்களுடைய ஸூக்திகளுமாகும் ஸ்ரீஸூக்திகளும் (ஸதத்வ ஸேவ) ப்ரத்யக்ஷகாரணவிஷயத்தில் (ப்ரமாணம்) ப்ரமாணமாயிருக்கின்றன. (தா) ஆனால் (ஸம்ஸர்க்காரோபித) சோம்பலேறிய ஆசார்யர்களுடைய மதத்தில், அதாவது; தபோமார்க்கமுக்கமாயுண்டாகும் ஆலஸ்யத்தையுடையவர்கள், தபஸ்தவால் ஸாத்விகஸத்கர்மங்களையும் உபாஸனித்து ஆஹாராதிகளைமாத்திரம் ஸ்வீகரித்து "ஶிஶ்நோதரபராயணா:" என்றபடி கேவலம் ஶிஶ்நோதரபராயணர்களாய்த்திரியுமவர்களுக்கொப்பாய் வர்ணிக்கத்தகுந்த ஸௌலப்யஷட்குணவிஷயமான ஆசாரத்திலென்றபடி. (ஸர்வத்ர) எவ்விடத்திலும், அதாவது; ஸர்வாசார்யோக்தங்களான ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ஶ்ருதியிலும், ஸ்ம்ருதியிலும், ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்திலும், அருளிச்செயல்களிலும், மற்றெவ்வித க்ரந்தங்களிலுமென்றபடி (நப்ரமாணம்) அவருக்கிசையவோர் ப்ரமாணம் ஸம்ப்ரமேயாம். அன்றியும், ஶ்ரமாதிகளைப்போல் திரியவொண்ணாதே ஏதேனுமோர் காரணத்திலவதரித்துத் தன் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கிணங்க நல்லதோர் வர்ணாஶ்ரமத்தையடையவே ஶ்ருத்யாதிகளும் ஸர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் ப்ரவர்த்தித்திருக்க, தத்விஷம் ஸம்ஸாரிகளாய்த் திரியவேண்டி ஸந்தர்ப்பமான ஶாஸ்த்ரங்களை ஸமஸ்தனும் ஸமஸ்தாதிகளான ரிஷிகளும் ப்ரவர்த்திப்பித்தார்களென்பது ஶாஸ்த்ரஸித்தமும் ஸர்வஜ்ஞஸம்மதமுமாம். ஆகையாலிறேயிங்கு ஸம்ப்ரதாயக்ரமத்தையும், அதற்கு ஶேஷமான வர்ணாஶ்ரமத்தையும், லோகக்ஷேமார்த்தமான ஶாஸ்த்ரத்தையும், யதேச்சாவிஹாரத்தையும், போதிக்கவந்த ஆசார்யாஹாஸர்களை ஸம்ஸர்க்கக்களெனக்கூறியது.

மேலும்; (விஷ்ணுவிஷ்டாஶய:) எங்களாழ்வான் பெரியநம்பி துடக்கமான (ஸர்வோத்தமவ்ருத்த) ஸர்வாசார்யர்களும் (யஜ்ஞா:) யாயஜூகர்களாய் (ஸந்தி) போர்ந்திருக்கின்றார்கள். (இதி) என்று (கயா) ஸம்ப்ரதாயமாகமான் இதிவ்ருத்தம்.

http://acharya.org

(ததஃ) ஆகையால் (உஹ) இக்க௫குரணவிஷயத்தில் (ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யசரணைஃ) ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகனுடைய ஸம்ப்ரதாயசரணமானது (பரவாதிமத்தநாஸார்ஜ்) ஸ்ரீவாதிஹம்ஸாம்புவாஹ ஸம்ப்ரதாயரானவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தை யநுஸரித்தது. ஆகயிவ்வளவால் ப்ரபந்நனுக்கும் கூ௫யமான தேஹம் நஶிக்குமளவு தேஹஸ்திதிக்கு ஹேதுபூதமான ஸுக்ருதத்ஷ்க்ருதரூபமாயுள்ள க௫முங்கூட நிலைநின்று ப்ராணயாபாவாரணங்களுக்கு இடங்கொடுத்து அதனுவிவனை சுபவானுக்கக்குறையில்லையாதல்பற்றி, சரீரமுள்ளவரையிலும் க௫ஸ்யமான ப்ராஹ்மணாதிஶரீரத்திற்கிணங்கியதான ஶாஸ்த்ரபாஜ்ஞாகைங்கயங்களையும் செய்யக்கடவனென்றாயிற்று. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி "ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞாவிஹாமேந தியாஶாஸ்த்ரவஶாதிஃ।" என்று ஹமவக்கெகைங்கயரூபமான க௫ங்களை ஆஜ்ஞாகைங்கயமென்றும், அநுஜ்ஞாகைங்கயமென்று மிரண்டாய்வகுத்து அவற்றுள் ஆஜ்ஞாகரணே ப்ரயஶ்சித்தமும், அநுஜ்ஞாகரணே தஷாவமும், கரணே ஶேஷிபுகப்புமாத்திரமுமல்லாத ஸ்வபம்ப்ரயோஜநமுமுள்ளதென ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஶாஸ்த்ரியநியமநாயிகாரத்திலும், உத்தரக்ருத்யாயிகாரத்திலும், பரஷாயக்காஷ்டாயிகாரத்திலும் "சுஜ்ஞாப்ராதேரோக்ஷாதிநுஸரதி ஶாஸ்த்ரவஶாணி ।" என்றும், "கம்ஸீகாவுஜ நவஷஹிதாம் வ்ருத்திரோதேஹவாதா தூஷ்டாத்ருஷ்டஸ்வஹரவிமமே உத்தத்ருஷ்டிஃப்ரவணஃ।" என்றும் "அநுஜ்ஞாரேத்ஸிலேஷு கைங்கயெஷு விவக்ஷணெஃ। அக்ருதௌ தஷயாவோ நது தோஷஇதீரிதஃ ॥" என்றும் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகநு ஆஹ்ருதகாத்ருஷ்டிவக்ஷிரலஸநவரூபமாக ஸ்ரீஹாஷ்யகாரருடைய ஸம்ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருளினர். பிள்ளைலோகாசாரியரோவெனில்; இவ்வயத்திற்கு விரோதமாய் தனிவாதமென்ற ரஹஸ்யத்தின் கவதாரிகெயில் "ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதி

சோதிதமான நித்யநைமித்திககாம்யரூபமான கர்மங்களையும், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகங்களையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு" என்றருளினார். இது ஸந்ந்யாஸாச்ரமதாத்பர்யமென்றென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆதலால் ஸாத்விகனாயிருப்பானொருவன் சாஸ்த்ரம் விதித்ததல்லாதே ஸ்வாதீநமாய் "யஶ்ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய" இத்யாதிகளிற்படியே யாதாமொரு அநுஷ்டாநத்திலிழிந்தாலோவெனில்; "அஶாஸ்த்ரோபஸம்ஸ்ருஷ்டம்"மென்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததால் அதுவுமிவனுக்கநுஷ்டேயமாகமாட்டாது. அன்றியும் சாஸ்த்ரத்தைக் கைவிளக்காய்க்கொண்டவிவன் சாஸ்த்ரவஶ்யனானபடியால் அஶாஸ்த்ரீயாசரணம்செய்ய ந்யாயமில்லை. ஆகையால் அஶாஸ்த்ரீயத்தோடு யஜ்ஞோபவீதம்போல் அவிநாசமாய் ஸதா சாற்றிக்கொள்ளத்தகுந்த உத்தரீயாதிகளை "நாஸேயுஷ் யோத்ரோஜ்ஞம், நோத்தரீயமயோக்யகம், ஸகலஸ்ஸுசாதம் விந்யாஸேவ விதேஷ்ய ஸஜ்ஜயேத்" இத்யாதிகளையநாதரித்து ஸந்நாயகதாண்டர்களை ஸ்வாதீநமாக்குவதன் பொருட்டு மேற்றலைப்பையரையில் பாம்பிக்கமாய்ச் சுற்றிக்கொள்ளும் கூடைகளைப்போல் சிலர் சுற்றிக்கொள்வதும், தேவஸந்நிதியில் ஹிம்ஸாரனைப்போல் இவனுக்கு வேண்டிய ப்ரஸாதாஹாரமும், த்ரிதண்டாதிகளை நஷிகாயஸ்தவஶீகரித்து ஹம்ஸனைப்போல் நடப்பதும், ஹம்ஸநந்யாத்ரையிலும் ஹம்ஸநஞ்சரத்திலும், சௌஷ்டியைப்பற்றியோ அஜ்ஞதையாற்றன்னைப்பற்றியோ கும்பிடுவாரைக்குறித்துத் தனக்கேயெனயிவனும் ஆசித்துத்தான் செய்யும் க்ருத்யாஸவந்நமும் "தத்த்வத்ரயேயோவ்ருத்தயேஶ்வாஸவ்ருத்தம் த்ரவ்யஸ் । காவஶ்யஸதாஜவங்காயத் ஜயைகனோத்தரீயகம் ॥" இத்யாதிவசனங்களை யெல்லா உபேக்ஷித்துக் கௌபீநவஸ்த்ர ஷஷ்ட வஸ்த்ரங்கள் போல் தன்னரையிலிரண்டுவஸந முடுக்கும் யதிதர்மாசாரமும், இடையிலோர் ஆள்வைத்து அட்டஹாஸம் செய்யும் அதிஸாஹஸமான யதிதிவஸக்ருத்யமும், ஸுவர்ணரஜதாதி பாத்ரஸம்க்ருதவஸநங்களை வ்ருஷ்டமார்ஜாரசிக்ஷாக்களைப்போலுடுத்திக் கொள்வதும், யதியோக்யவஸ்த்ராத்யாஹ்ரமி

http://acharya.org

ஶாஸ்த்ரவிரோதமாக ஸ்வயம்பாகபரிவேஷணாதிகள் செய்யும் யதிஶுஶ்ரூஷையும், க்ருஹஸ்தரையும் ஶாஸ்த்ராதிப்ரத்யவாயமில்லாதே செய்யும் ப்ரதிவந்தநமும், ஶாஸ்த்ராஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநமில்லாதே கேவலம் ஸங்கேதமாகவே ஸமவந்த்ரிரகமந ஸமவத்தீயப்ராஶநாதி நிஷேவணங்களும், வந்தநகாலதேஶவைபரீத்யாதிகளைப் பற்றிய யதிஸ்வரூபமும், யதிப்ரதிவந்தநவேதநமும், ஜ்ஞாநஸ்வோத்கர்ஷபரிஹாரமிக்ஷப்ராப்தியிருக்கச் செய்தேயே ப்ராஹ்மணம்போல் பாஹ்யத்தில் ஸங்க்ருஹீதமான விநயாதிநயாதிகளைச்செய்தலுமித்யாதிகளெல்லாம் ஆஸாரஸம்பந்தமான ஆஶாஸ்த்ரீயக்ருத்யங்களென நிர்ணீதங்களாயின. இவைகளுக்கெல்லாம் ப்ரமாணம் அந்தந்த பதங்களிலேயே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருப்பதால் ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளும் ஸாத்விகர்களுக்கு ப்ரத்யேகம் வேறு வேண்டுவதில்லை. லோகாசார்யரும், "ஈஶ்வரகைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரத்தாலே, ஆசார்யகைங்கர்யமறிவது ஶாஸ்த்ரத்தாலும் ஆசார்யவசநத்தாலும்" என்று தமது வசநபூஷணமாகும் ரஹஸ்யத்தில் ப்ரமாண ஸூத்ரம்போல் எழுதியருளினர். இதற்கு மணவாளமுனிவரும்; "ஈஶ்வரனிவனுக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றையுமருளிச்செய்யாமையாலே தத்வப்ரதிபாதகமான ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிஶாஸ்த்ரத்தாலே யறியவேணுமென்கை" என வ்யாக்யாநித்தார். இம்முனிவரே ஓரடிமேலெழுதுகையில் "ஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவையநுஷ்டேயாதொழியில் க்ருத்யாகரணப்ரத்யவாயம் வருமென்று நினைத்தனுஷ்டிக்கை" என்றிதை யதிஷ்டகோடியிலொதுக்கினர். இதற்குத்தனியாராத்ய ரஹஸ்யஸ்வவசநங்களையும் ப்ரமாணித்தார். ஆகயிவ்வளவால் இம்முனிவர் பக்ஷமிங்கு பாஷ்யகாரராகும் ஸித்தாந்தபக்ஷம்போன்றதாயிற்று. அதஏவ இவ்விஶதவ்யாக்யாநகர்த்தாவான மணவாளமுனிவரை ஸாக்ஷாத்பாஷ்யகாரருடைய அவதாரமென ஸகலஸம்வாதம் கூறியது.

http://acharya.org

ஆனதுபற்றியே ஶாஸ்த்ரீயாசாரவர்த்திகளான வஸிஷ்டமஹர்ஷிகளிடம் இவ்வகையான தூராசாரம் ஸம்ஸர்க்கமாத்ரமுமில்லாதது. ஆகயிவ்விதமுள்ள ப்ராமாணிக ஸம்ப்ரதாயமே ஸத்ஸம்ப்ரதாயமாவதால் இவர்களுடைய அநுஷ்டானம் நிரவத்யமும் உத்தாரகமுமாமென்பது இவைகளின் திரண்டபொருள். மேலும்; ஶாஸ்த்ரஜ்ஞானமுள்ளவோர் தேவதாந்தர ப்ரவ்ருத்திபேதங்களையே ப்ரகாரபேதத்தால் நிவ்ருத்திபேதமாக்கி அவைகளையனுஷ்டிக்கப்புகாது, அவைகளின்பேரில் ஸுக்ருதாதிகளையாரோபித்து விபரீதாசரணம் செய்வானேயாகில்; அவன் கற்றது; ஈகொசுகளையோட்டுவதற்கும், குஹ்யத்தை மூடிக்கொள்வதற்கும் உபயோகமில்லாதே ஸதா வக்ரமாயும் பாரமாத்திரமாயுமுள்ள சுணங்கனின் வாலைப்போல் வ்யர்த்தஜீவிதமாய்த்தீர்ந்து நிரவதிகப்ரஹ்மாநந்தமுக்தியையுமிழக்கும்படியாகும். அங்ஙனில்லாதே தன் வர்ணாஶ்ரமாநுரூபஜாதிவிஷயமான ப்ரவ்ருத்திகளுக்கநுகுணமாய் இவன் இவனுடைய கர்மம் செய்ய "ப்ரணமந்தி தேவதா:" என்று சொல்லுகிறபடி இவனைத்தேவர்களும் வணங்கும்படியாகுமேற்றமல்லவோ இச்சேதநனுக்கு ஸ்வரூபமென்று தெளிந்து "ததேவாப்ராஹ்மணம்விது:" என்றபடி கொண்டாட யோக்யனாகவேண்டுவது இவனெடுத்த ஜந்மத்திற்கு ஸாபல்யம். இவ்விதமொருவனுண்டாகுமருமையைப்பற்றி ஸ்வஜெஹஷிகனும் "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சிஜ்ஜாயதே ஸத்வவ்ருத்தி:" என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; "த்ரையீமயீ யஸ்ய த்ரயீ ஸதா ப்ராஹ்மணஸ்ய ச । உபே ஸத்ராந்யதே த்ரய்யா வேத த்ரய்யைவ ச ॥" என்றதற்கும் அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீவ்யாஸபகவான் "த்ரையீமயீஸம்ஸ்காரைர்யஜ்ஞாதைர்ப்ராஹ்மணஸ்ய ச । உபே ஸத்ராந்யதே ப்ராஹ்மணோ ஜாயதே த்ரய்யா ॥" என்று தாமே ப்ரஸ்தாவித்தார். ஆகையாலிதுவும் ஸ்வாபாநதத்வாரத்திற்கு ப்ரமாணமாகாது. அன்றியும்; லோகஸங்க்ரஹார்த்தம் கர்மம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பொருள் யாது? யதேச்சையாலநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதா? அல்லது ஊரில் நா

http://acharya.org

ன்குபெயர் பார்ப்பதன்பொருட்டா? தர்மஹாநியாலென்றால் ஸ்வமநோரதஸித்திக்கு நாசம்வரும். இரண்டாவது பக்ஷமோ ப்ரவசநமாத்ரமாவதால் நாஸ்திகபக்ஷத்திற்சேரும். ஆகவே கேவலம் லோகஸங்க்ரஹார்த்தமென்றதும் பிழை. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீதேஶிகன் நிக்ஷேபரக்ஷையில் பரக்கவுபபாதநம் செய்தருளினர். ஆகையால் லோகஸங்க்ரஹமென்பது க்ருஹஸ்தன் யதிதர்மத்தையநுஷ்டிப்பதும், யதி க்ருஹஸ்ததர்மத்தையநுஷ்டிப்பதும், ப்ரஹ்மசாரி க்ருஹதர்மயதிதர்மத்தையநுஷ்டிப்பதுமல்ல. பரார்த்தமாகவபிநயித்துக்காட்டுவதுமல்ல. இல்லையாகில் “ஸ்ருதைவ” என்றவசநம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாகுமென்று முன்பே கூறப்பட்டது. ஸர்வதர்மாநுஷ்டாநத்தில் ஸ்வாபர்வாஸந ஶாஸ்த்ராஸ ஸம்வத்ஸராதிகளுமர்த்தமாவதால், ப்ரபத்தாவிற்குப் பரித்யக்தவ்யமாய் கூறின ஸர்வதர்மநிவ்ருத்திக்கு ஸவாஸநத்யாகார்த்தமாகும்பக்ஷத்திலிவைகளையும் தவிரவேண்டிவரும். ஆகையால் ஸர்வரும் ஸ்வோசிதகர்மம் கர்தவ்யமென்பதேஇதன் கருத்து. (௨௨)

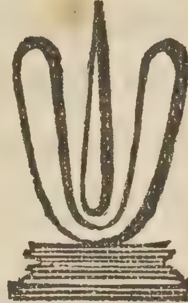
இதி கர்மவிவரணவாதஸ்ஸமாப்த: ॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

http://acharya.org

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத ஸா ஜ்யா வா ய வ: தா ரம் ஹ: ॥

இப்ரகாரம் ஸர்வசேஷியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் ப்ரவர்த்திப்பித்த ச்ருதியிலும், தது பப்ரும்ஹணங்களாகிற ஸ்ம்ருதிகளிலும் விதிக்கப்பட்ட கர்மஸ்வரூபாநுஷ்டாநாதிகளின் நிலைமையையறிந்தபின், அவைற்றின் அநுஷ்டாநத்தாலுண்டாகும் பலங்களெல்லாம் அல்பங்களாயும், அஸ்திரங்களாயும், புநர்ஜந்மஹேதுக்களாயுமிருத்தல்பற்றி யிவைகளில் ஸர்வாத்மநா வைராக்யமான விரக்திபிறந்து அநர்த்தமான இச் சரீரத்திலிருந்து கர்மத்தையே தழுவி உத்தரோத்தரம் ஜந்மங்களையெடுப்பதைக்காட்டிலும், அவைகளுக்கு மூலமான கர்மங்களையொழிக்கப்பார்க்கும் மோக்ஷவாய்த்தீர்ந்தவன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதோர் ஜ்ஞாநவிகாஸஸ்வரூபமான காயத்தைதையினிமேல் எட்டு ச்லோகங்களால் ப்ரவசிக்கின்றார்:—

ஸம்ஸிஞ்ஜஸத்ருவாயே வாநரஸிஹமஸ்ருக்ஷணாயத்:
க்ரியேதம், ஸ்வாத்மீயாயேத்வ ஸத்ருக்ஷ் ப்ரவத்நகோரோதே
ந ராமாநுஜீயே: । அதத்வம் ஸாயநம்ஹீத்ருஷிஹிதஅய
யாஸிஸ, மநோவிஷாதோ,ஸ்ஸந்தஸ்ஸாத்தாயநேஸி ச்ரு
திக்ஷோபயோரோஸ்ஸம்ப்ரஷாய: ப்ரஸஸ்த: ॥ ॥ ௨௧ ॥

http://acharya.org

ஸம்ஹித உதாஹ்ருதி ॥ இங்கு தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறக்கும்முன்பே முமுக்ஷுத்வம் அஸம்பாவிதமாகையால் ஸ்ரீதேசிகனு "ஸமீசீநஶாஸ்த்ரத்தாலே தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தங்களைத் தெளிந்து முமுக்ஷுவாய் ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயவிஶேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்று ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்திலருளிச்செய்தார். இவ்விதமே ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸாதநஸப்தகங்களிலொன்றான முமுக்ஷுத்வமுள்பட நான்கையும் ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸைக்குமுன்பு அதற்கேதுவாய்ச்சொன்னது பிச்சேறியவன்பிதற்றலென ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரஸித்தருளினர். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி பிள்ளைலோகாசாரியர் தமது தத்த்வத்ரயமென்றஸூத்ரத்தின் ஆதியில் "முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்த்வத்ரயஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும். தத்த்வத்ரயமாவது; சித்தும் அசித்தும் ஈஶ்வரனும்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும் முமுக்ஷுப்படியை ப்ரதமரஹஸ்யமாகவைத்து தத்த்வத்ரயத்தையிரண்டாவது பாடமாகவும் ததீயர் பஹுகாலமாய் க்ரமம்செய்தும் வருகின்றனர். ஆனதால் தத்த்வத்ரயஜ்ஞாநம்பிறக்குமுன்பே முமுக்ஷுத்வமுண்டாவது அஸம்பாவிதமாவதுபற்றி இப்பிள்ளைலோகாசார்யர் பணிப்பும், ஸ்வதீயர் க்ரமமும் பாரம்பர்யஸித்தம்போல் அத்யந்தம் பரிஹஸநீயம். இவ்விதம் முமுக்ஷுத்வமின்னதென்றேயறியாதவா லோகஶ்ரோத்ரத்திற்காசார்யரான லோகாசார்யருடைய விஶேஷார்த்தங்கள், ஸம்ஸாரஸர்பஸந்தஷ்டஜீவர்களுக்கு ஜீவாதுக்களெனவெழுதியது போரப்பரிஹஸநீயம். ஆகையால் முமுக்ஷுத்வமென்பது தத்த்வத்ரயவிவேகாநந்தரமே ஸம்பாவிதம். அப்படி முமுக்ஷுவானவன் தனக்கோர் புருஷார்த்தத்தை ப்ராபிக்க விரும்புங்கால் பக்திப்ரபத்திகளாகும் உபாயங்களுள் தன்னதிகாரத்திற்கும் ஶக்திக்கும் தக்கதொன்றிலிழியக்கடவன். இவ்விஷயம் ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் "ஸ்வாதிகாராநுரூபமாயிருப்பதொரு உபாயவிஶேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து" என்று ஸ்ரீதேசிகனாலருளிச்செய்யப்பட்டது. பிள்ளை

http://acharya.org

லோகாசார்யரும் தத்த்வசேகரமென்ற தமது ரஹஸ்யத்தில்; “இனி ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ந்யாஸாத்மநிக்ஷேப சரணாகத்யாதிசப்தவாச்யமாய் ஸத்யவசநாதியோகங்கள்போலே ஸர்வாதிகாரமாயிருந்துள்ள பரோக்தப்ரபதநம்” என்றருளிச்செய்தார். அன்றியுமிவ்வுபாயத்திற்கதிகாரி யாவனென்பதைப்பற்றி இவரே தமது ப்ரபந்நபரித்ராணத்தில் “பக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி”யெனவும் காட்டியருளினார். ஆனதால் உபாயவிசாரவிஷயத்திலிவரும் ஸம்சயமில்லாதவர்போலாயினர். இவற்றுள் பக்தியோகமாவது; “அநந்யநிஷ்டனாய் அநந்யசேஷனான ஆத்மனை பகவானுடைய ஸ்வரூபாதிகளை விஷயமாயுடைத்தான நிரதிசய ப்ரீதிரூபமான ஜ்ஞாநவிசேஷம். அதுதான் தைலதாரையைப்போலே நிரந்தரமான ஸ்ம்ருதிரூபமாய் ஸாக்ஷாத்காரதுல்யமான வைசத்யத்தையுடைத்தாய் பரபக்தித்திற்குப் ப்ரயாணம்பண்ணும் தினமுறுதியாக நாள்தோறுமப்யஸிக்க வளர்ந்துவருவதாய் அவிச்சேத்யாவதியான ஜ்ஞாநஸந்ததிவிசேஷம். இதற்கு வர்ணாச்ரமோசிதங்கள் ஜ்ஞாநவிகாஸஹேதுவான ஸத்த்வவிவ்ருத்திக்குக் களையான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு மூலமான பாபங்களைக் கழித்துக்கொண்டு உதிதஸத்த்வத்தையாயிருக்கும். இப்பக்தியோகந்தானே “ப்ரத்யாஹாரஞ் சோக்ஷஸ்ய விஜயஸ்யம்ப்ரகீர்த்திதா: |” என்கிறபடியே இளநெஞ்சரைத்தேற்றுகைக்கிட்டவிரகான வழியில் காமநாசத்தால் வைஸ்யாதிகளுக்கும் ஸாதநமென்னுமிவ்வர்த்தம் “வததாவிதயா ஸஜ்ஞே ரோம என்று சொல்லப்பட்டது.” என்று துடங்கி பரோக்திவரையிலுள்ள பதார்த்தங்களையெல்லா மருளிச்செய்து முடிவில் இவ்வுபாயத்தை த்ரைவர்ணிகவிஷயமேயென ஸ்ரீசைலேசிகநு உபாயவிசாராதிகாரத்தில் பரக்கவருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே பிள்ளைலோகாசார்யரும் தமது அர்த்தபஞ்சகமென்ற ரஹஸ்யத்தில் “பக்தியோகமாவது : இப்படி தைலதாராவச்சின்னஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமானவநுஸ்வம், ப்ரீதிரூபாவநாமாக்குகையும், அது தன்னையறியப்பார்த்தால் ப்ரார

http://acharya.org

ப்ரதிபந்தகங்கழிகையும், ஸாதநஸாத்யங்களையநுஸந்தித்து அத னுடைய ஸம்ப்ரதாயாவிச்சேதமாம்படி ப்ரவர்த்திப்பிக்கையும்” என் றருளிச்செய்தார். ப்ரபத்திவிஷயத்திலோ ஸ்ரீதேஶிகந் “ப்ர ணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதிப்ரத்யயங்களால் ஸர்வ ரக்ஷகனாய் ஸர்வஶேஷியாய்த்தோற்றின ஸர்வேஶ்வரனைப்பற்ற த்ருதீயாக்ஷரவ்யாபாரத்திலும், த்ருதீயாக்ஷரார்த்தத்திலு ம்ஸ்வாதீநமாகவும், ஸ்வார்த்தமாகவும் தனக்கந்வயமில்லாதபடி ஸ்வ ந்யாஸப்ரதாநமான ஸ்வபாரதந்த்ர்யவிஶிஷ்ட ஶேஷத்வா நுஸந்தாநவிஶேஷம்” என்று ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்தில ருளிச்செய்தார். பிள்ளைலோகாசார்யரோ, “ப்ரபத்த்யுபாய மாவது; இப்படி ஸர்வஜ்ஞநஸக்ருத்தையான ஸித்தோபாயத்தில ஶக்தர்க்குமஶக்தர்க்கும், ஸாதாரணமுமாய் ஶீக்ரபலப்ரதமு மாய் உபாயம் ஸக்ருத்தாகையாலே உபாயாநுஷ்டாநஸௌகர்ய முண்டாகக்கடவதான ஸமஸ்தவிஷயாநுபவங்களெல்லாம் ப்ரா ப்யகோடிகடிதங்களாகையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிரு க்கும்” என்று [illegible]மென்னும் தமது ரஹஸ்யத்தில் எழுதியருளினர், இங்கு லோகாசார்யபக்ஷம் ப்ராயேண ஸம மாகத்தோன்றினாலும், சிற்சில பதப்ரயோகத்தால் பேதஹேது த்தைக்காட்டக்கூடும். அதனால் ப்ரபத்தியே ஸ்வரூபாநு ரூபமென்றும், ஸித்தஸ்வரூபவிரோதியென்றும் தோற்று கின்றது. இதற்குதாஹரணமாக ஸர்வயதேவப்ராப்ராநா வஸாரத்தில் தீதிக்ஷாப்படி முதலிய தமது ரஹஸ்யகோஶங்க ளில் இதைப்பாதகாதிகளோடுகோர்த்துக் கூறினதுமன்றி, த த்த்வஶேகரமென்ற மற்றோர் ரஹஸ்யத்தில் “ஜ்ஞாநாதிகளு க்கு விகல்பங்கூடும்படி யென்னென்னில்; “உபாயஸாதநஸா த்யம் ஶாஸ்த்ரப்ரதிபாதிதம்” என்ற ப்ரமாணபலத்தாலே ஜ்ஞா நாகையாலே கூடும். ஐவாநாலும் ஶக்த்யங்கங்களான க ர்மங்களில் ஸாமர்த்யத்தாலும், வர்ணாஶ்ரமபேதத்தாலும், ஜ்ஞாநாவஸ்தாபேதமுண்டாயிருக்கச்செய்தே விகல்பங்கூடினப் போலே இங்கும் விகல்பங்கூடும்” என்று ஶக்திப்ரபத்திகளுக்கு

http://acharya.org

ள்ள தாத்பர்யவிசேஷத்தை யங்கீகரித்தும் சிலயுக்திகளையெ ழுதினர். இது ஸஹபாடவ்யாஹாரத்தால் வந்த ப்ரகரணார்த்த ரவிரோதம். மேலுமிந்த ஜ்ஞாநவாதிகள் இப்ப்ரபத்தியைப் பற்றி "இது தான் ஸாக்ஷாத்ஸாத்யமாகையாலே ஸகலாதிகாரம்" என்று தத்வசேகரரஹஸ்யத்திலும், "இவன் பாசுரங்கேட்ட வாரே திருவுள்ளகமுக்கும்" என்று தேவராஜப்படியென்ற ர ஹஸ்யத்திலும், "வேதஸமஸ்தமாயிருந்துள்ள ப்ரபத்தி ஸாத்யஸாதநவிஷயம்" என்று ஸாரஸங்க்ரஹமென்ற ரஹஸ்யத்திலும், "ப்ரபத்தாவுக்கு க்ருத்யம் உபாயஸ்வீகாரம்" என்று பரந்தப் படியென்ற ரஹஸ்யம் சரமஸ்லோகப்ரகரணத்திலும், "திரு மந்த்ரம் மந்த்ரரத்நம், சரமஸ்லோகம் விதிரத்நம், த்வயம் அநுஷ்டாநரத்நம்" என்று பரந்தப்படி த்வயப்ரகரணத்திலும், "இங்கு சொல்லுகிற ப்ரபத்திகரணத்ரயத்தாலேயு முண்டாகவு மாம், வாக்கரணத்தாலேயுண்டாகவுமாம்." என்று ஸ்ரீயப் பதிப்படியென்ற ரஹஸ்யம் த்வயப்ரகரணத்திலும், "இவ்வா த்மாவுக்குள்ளதுமாய் அவனைப்பெறுகைக்குப் பெருவிலையனுமா யிருக்குமுபாயம் "அஹம்" என்றருளிச்செய்தார்" என்று, மற் றொருவர் வார்த்தையை யநுவதித்து அதன் தாத்பர்யமாய் மேல் "மஹாரண்யத்துக்குப் பாம்பு அகப்படுமாப்போலே ஸ ர்வசக்தியான ஸர்வேஸ்வரனும் "அஹம் ப்ரபத்யே" என்கி றபடியே அகப்படும்" என்று தனித்வயமென்ற ரஹஸ்யத்தின் அவதாரிகையிலும், "க்ரியாவோபாயஸாதநோபாய ஸர்வேச்வர நாமசக்தி:" என்கிற லக்ஷணவாக்யத்திற்குறுப்பாய் ப்ரபத்தியை யுருவச்செல்லவேணும்." என்று தனித்வயம் ப்ரபத்திவாக்யத் திலும், "சரணாகதியாவது ஸர்வஸாதநஸாத்யமல்லாமையா லும் அதுவும் பொருளன்று" என்று தனிசரமம் அவதாரிகை யிலும், "ஆத்மநிக்ஷேபமென்றது ரக்ஷ்யமேவஸமர்ப்பிக்கை. அ தாகிறது ஆத்மாத்மீயமான நிகிலவஸ்துஸமர்ப்பணம்" என்று அதே தனிசரமமென்ற ரஹஸ்யத்தில் மற்றோரிடத்திலும், "ந்யாஸ மாவது; ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளிலே பண்ணப்ப

http://acharya.org

ட்ட பா₃தா₄தீ₃யாதிஸஹஸ்ரவசநோக்தமாகையாலே, ஸ்ரீமந்நா
ராயணனையே ஶரணாக₃தனுடைய ஸர்வயோக₃க்ஷேமவஹனாக
அநுஸந்தி₄த்து, நிஷ்ப்ரத்யவாயாநுஸந்தா₄நம் ஸர்வதா₃பண்ணவே
ணும்” என்று அதே ரஹஸ்யத்திரட்டிலு மிவைபோலின்
னும் பற்பலவிடங்களிலும் அஸ்மதா₃சார்யர்கள் திருவுள்ளம்போல
வே நமதாப்தரெழுதிய ஶஶஜிஹ்விகாந்யாயங்கொண்டு ஸகல
ப்ரக்ருதிகளைத் தம்மதத்திலிழிவிக்க இவ்வாக்யங்களால் ப்ர
யோஜநஞ்செய்துகாட்டி, மறுபடியுமிப்ரபத்தியை மேல் வரு
மாறு பலவகையாலும் அழித்து, அஸங்க்ருதத்₃ருஷ்டிதோ₃ஷம் பண்
ணுவாரைப்போல் ஸ்ரீபா₄ஷ்யகாரஸித்₃தா₄ந்தவிருத்₃த₄மாயிருப்பதோ
ரபஸித்₃தா₄ந்தத்தையே அருளிச்செய்தார். இது ஶாஸ்த்ரங்களில்
தெளிவு போராமையத்தனையே. அதெங்ஙனேயெனில்; “தா
னேகாரியம் செய்யுமென்று நினைக்கக்கடவன். அல்லாதபோது
உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது. இது ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க
பரிஹாரார்த்த₂மும், பா₄விஸம்ஶயாநார்த்த₂மும், வேதா₃ந்த்யார்த்த₂மும்,
ராமப்ராப்தம், ஸ்வரூபநிஷ்ட₂ம், அப்ரதிஷேத₄ஸாத₄கம்,
அவனையிவன் பற்றும்பற்று அஹங்காரக₃ர்ப₄ம், அவத்₃யகரம்,
அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம், மற்றவுபாயங்களுக்கு நிவ்ரு
த்திதோ₃ஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திதோ₃ஷம்” என்றும் “உபாய
பா₃ஹுல்யம்பண்ணும் ப்ரபத்தியும், பா₃த₄கத்தோடொக்கும், நா
னும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடைவே விட்டுப்
போங்காணென்கின்றான். என்னுடம்பினழுக்கை நானே போ
க்கிக்கொள்ளேனோ” என்று ஈரீக்ஷாப்படி ரஹஸ்யமும்,
‘ இது தன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்குப்புத்திரன் எழுத்துவா
ங்குமாப்போலேயிருப்பதொன்று. இது தனக்கு ஸ்வரூபந்
தன்னைப்பொறாதொழிகை” என்று வசநபூ₄ஷணமும், “இந்
தப்ரபத்தியும் உபாயமன்று” என்று அதேவசநபூ₄ஷணம்
த்₃விதீயப்ரகரணமும், “ஸம்ஸாரிணுக்கு அத்யந்தபாரதந்த்ர்யமாயி
ருக்கிற இருப்பையுமநுஸந்தி₄த்து நம் காரியத்திற்கு நாம் கட
வோமல்லோமென்றிருக்கை” என்று ப்ரபந்நபரித்ராணமே

http://acharya.org

ன்ற ரஹஸ்யமும், ‘‘பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணோபாயம் கூடாமையைக்காட்டுமிந்த ஸம்பந்தம்’’ என்று நவவிதஸம்பந்தமென்ற ரஹஸ்யமும், ‘‘ஸ்வத்திற்கு ஸ்வரக்ஷணகர்த்ருத்வமில்லையென்றும்,’’ என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடத்திலும், ‘‘அத்யவஸாயாத்மகமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞானவிசேஷம் ப்ரபத்தியாகிறது’’ என்று தனித்வயமும், ‘‘தானொன்றுஞ்செய்யாதே, அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்; அது இருவர் ஸ்வரூபத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாகக்கூடியது.’’ என்று தனிசரமமும், ‘‘அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாப்ரஸாதங்களே உபாயமென்றதாய்த்து.’’ என்று தனிசரமம் மற்றோரிடமும், ‘‘கலங்கி உபாயபாஹுள்யம் பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாபஸமமாகக்கடவது.’’ என்று அதே ரஹஸ்யம் மற்றோரிடமும், ‘‘போதநமத்வ்ராபராஸாபேக்ஷையிருக்கையன்றிக்கே, போதவிஷயஸாபேக்ஷையைக்கொண்டு மோக்ஷங்கொடுக்கை.’’ என்று தனிப்ரணவமென்ற ரஹஸ்யமும், ‘‘ஸம்ஸாரநு ஜீவனுடைய து:க்கத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயத்திலிழியவேண்டா’’ என்று தத்வசேகரமென்ற ரஹஸ்யமும், ‘‘இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்பொழுது ப்ரபத்தியுமுபாயமன்று,’’ என்று துடங்கி சில வாக்கியங்களையுடைய வசநபூஷணம் இரண்டாம் ப்ரகரணமுமாக உதாஹ்ருதிகளுமாம். இவ்விதமாக ஸ்வதந்த்ரப்ரஜ்ஞையாலோ, விப்ரலம்பேச்சையாலோ ஸம்ப்ரதாயவிரோதமாய் தமது ரஹஸ்யங்களென்கிற க்ரந்தங்களிலிவ்விதமெழுதியிருக்க, இவைகளைப்பார்த்துப் படித்துவரும் யதாஜாதர்களுமப்படியே உதாஸீநஸம்ஸ்ரிதர்களானவஸ்துபக்ஷிகளோடு ஸம்ப்ரதாயவிரோதமாய் விதண்டையாடுவதுடன் தம்மதம்போலவே ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளுமிருக்குமென ப்ரமித்து அவைகளிலுள்ள வாக்யதாத்பர்யாநபிஜ்ஞதையால் அவைகளுக்கு ப்ரமாணவாக்யமன்றிக்கே ஸ்வகல்ப்பிதமாய் மதாந்தரத்தைக்கல்பித்து ஸ்ரீதேசிகனையும், ப்ராஜ்ஞவேத்யமாகும் தம்மோடொரு ப்ராஜ்ஞராகப்புகுவித்து எழுதிய

http://acharya.org

சில நமதாசார்யர்கள் வாதங்களெல்லாம் நிரூபணங்களென யினி வரும் கணாதவைசேஷிகவாதத்தில் ஸாமாந்யவிஷயங்களானாலும், இப்ப்ரகரணத்திலும் சிற்சிலவிடங்களில் அவ்வாதம் வந்து தலை நீட்டுமாகையால் முன்பே யதற்குத்தலைக்கட்டாக விஜ்ஞாபநமாய் சில்வனவெழுதினோம்.

முன்பொருகாலத்தில் ராக்ஷஸர்களான ஸுகஸாரணரிருவரும், ஸ்ரீராமஹேக்ஷர்களான வாநரவேஷமிட்டு வாநரரோடிசைந்துநடப்பாரையொத்து கிஞ்சித்தாரம்வரையிற் காட்டியதுபோல், "ரக்ஷாம்ஸிப்ரஹாராணி" என்கிறபடியே சில ரக்ஷஸ்ஸுக்கள் விப்ரர்களாய்ஜநித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவவேஷத்தைக்கொண்டு ஸாத்யர்க்களான நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன்பரிமாறிக்கொண்டு வர அந்த மர்மத்தை நமது தேசிகனாராகும் வாஸுதேவராஹேக்ஷர் கண்டுபிடித்து அவர்மொழிகளையெல்லாம் லம்பித்து இவர் ரக்ஷஸ்ஸுக்களேயென ஸ்தாபித்து, மறுபடியும் ஸுகஸாரணரிருவரையும் யதாயுரப்ரவமாக்கிவைத்ததுபோல் ரக்ஷோபர்ப்ரர்களாகவாக்கி, ஸ்ரீவைஷ்ணவவேஷகோத்ரத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமிகோவம் வராமைக்கு யதாசக்தி ஸிக்ஷநகோத்ரம்செய்ததுபோல், வாதஸிக்ஷநகோத்ரம்செய்து ஸ்வரூபநாசஞ்செய்யாதே சில யோஜநாஹேதுத்தால் ஸம்ரக்ஷநித்துவைத்ததொருகாருணையால் இன்றளவும் ததீயருடைய ஸம்ப்ரதாயஸம்ரக்ஷணவகரம் யதாயதுராஹேக்ஷர்களான வைஷ்ணீயர்களுக்கு விடாமற்கிட்டிக்கொண்டேவருகின்றதென அறிந்த ஸாத்விகர்கள் அவர்களோடு ப்ரதியுத்தத்திற்கு ஸ்வரூபஹாநிவருமோ என்றோ, காரணம் தத: ப்ரத்யக்ஷமாயிற்றேயென்றோ தப்ரெவதிபத்திருக்கினும், "ஶோதேத ஸாத்யர்மவி ப்ருஶ்ரீக்ஸவபூஹத ப்ரா" என்ற ஸங்கோத்ரரான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் பாசுரப்படியடியேன் ஸ்ரீதேசிகனார் அருளிச்செய்த ஸயிகாரவதம்ஷ்யங்களாகும் சதுஷ்யதப்ரணீரங்களில் நிறைந்திருக்கும் ப்ரதிவாதாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு யுத்தம் செய்ய, ஸாத்யர்க்களும் ஸந்தோஷிப்பார்களென்ற நிஸ்சு

http://acharya.org

யத்தால் ப்ரதிபக்ஷிமதாநுரூபவாக்யோபபாதந பரஸ்வமாகவும், ஸ்வதேஶிகாநுக்ருஹீத வாக்யோபபாதநபூர்வபக்ஷமாகவும், கூறவாரம்பித்தது.

இனி உபாயமாவது:—ஓர் இஷ்டப்ராப்தியைப்பற்றச் செய்யப்படுமோர் ஸாதநவிஶேஷம். இது காரணஸாபேக்ஷமென்னுமிடம் உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேஶிகர் "உபாயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷம் காரணஸாபேக்ஷமுமாய்" உதாஹ்ருதியால் அருளிச்செய்தார். லோகாசார்யரோ; ஓரிடத்தில் "ஜ்ஞாதாவிற்கு ஸ்வரக்ஷோபாயத்திலிழியவேண்டா" என்றும், "அவனையிவன்பற்றும்பற்று அஹங்காரகர்ப்பம்" என்றும், "அவை தன்னடையே விட்டுப்போம்" என்றும் பூர்வாபரவிருத்தமாக் சிலஸந்தேஹஜநகமான வாக்யங்களை வெளியிட்டார். ஆகையால்; ஸ்ரீதேஶிகருடையபக்ஷப்ரகாரம் "கர்ணகர்ண்ய யஃபரஶ்ய உபகருணிவ கரோ யஃ ।" என்ற பகவத்கீதாவசநமும் ஸூசிக்கின்றது. "தஸ்ய ச வஶீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ" என்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிதையேயுகக்கின்றது. "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:" என்ற ஶ்ருதியும் "யஃப்ரியதமோ பவதி, ஸ வரணீயோ பவதி" என்றளவால் உபாயஸ்வீகாரவிஷயத்தில் ப்ரமாணிக்கின்றது. இங்கு பரதந்த்ரனான ஜீவன் செய்யும் ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரமும் பராதீநமானதாலிவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமில்லை. இங்ஙனில்லையேயாகில் ஜீவனுக்குப் பாபபுண்யங்களில் ஸம்பந்தம் ஸித்திப்பதரிது. இதற்கு "கர்த்தா ஶாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத், பராத்து தச்ச்ருதே:" என்ற ஸ்ரீபாதராயணக்ருத ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் ப்ரமாணங்கள். இவைகளுக்கு விரோதமாய்ப்பேசின லோகாசார்யமதம், இந்த ஸூத்ரபாஷ்யகர்த்தாவான ஸ்ரீபாஷ்யகாரராகிய பகவத்ராமாநுஜனுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ப்ரதிகூலம். ஆனதால் லோகாசார்யமதம் துஷ்டம். தத்க்ரந்தங்களெல்லாம் ப்ரமாணாவிரோதங்களானாலன்றோ ஶாஸ்த்ரீயமாகக்கூடுவன. "நஹி வசநவி

http://acharya.org

ரோயே ந ப்ராயஃ ப்ரஸவதி" என்று ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களில் ஸ்ரீபாஷ்யே ப்ரதிபாதிக்கின்றது இவையிங்ஙனமிருக்க, உபாயத்தையடியோடு திரஸ்கரித்தபின் சேதநன் தான் மோக்ஷத்தை ப்ராபிப்பது எப்ப்ரகாரத்தாலேயெனப்பார்க்கில்; தூஷ்ணீமவஸ்தாநமே மோக்ஷோபாயமெனவாகில் ஶூந்யத்தையும் ப்ராப்யமாய்த்தீர்த்த பாஹ்யகுத்ருஷ்டியோடு இப்பக்ஷம் சேரும். ஆதலால் ஸ்வஹிதமின்னதென்று அறியாத ஸம்ப்ரதாயகோஷ்டியிலுள்ளோரிற் சிலர் உபாயத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அது "ஒருமலையினின்று ஒருமலையிலேதாவும் ஸிம்ஹஶரீரத்தில் ஜந்துக்களைப் போலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்பண்ணவரோடுண்டான குடல் துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணராவுதோம்" என்று முதலியாண்டானருளிச்செய்த பாசுரப்பிரகாரம், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் முன்பே ஸ்வஸம்பந்தத்தில் வந்தவரையும், வருபவரையும் பற்ற உபாயாநுஷ்டாநம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் நம்மாலிப்பொழுது நவீநமாய்ச்செய்யக்கடவதொன்றுமில்லையென்கின்றார். பின்னும் சிலர், ஸர்வேஶ்வரன் நிர்ஹேதுகமாய் ரக்ஷிக்கையால் சேதநன் தானுமொன்று செய்யத்தக்கது வேறுயாதுளதென்கிறார். அன்றியும் சிலர், ஸாத்யமானவுபாயத்தைப் பார்க்கிலும் ஸித்தமானவுபாயம் நம்மையங்கீகரிப்பதே உபாயமாகுமல்லாது நாமென்றுசெய்தால் அது நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கிறார். அல்லாமற்சிலர், ரக்ஷகனுடைய ரக்ஷணமிப்படிப்பட்டதென ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலேயே சரிதார்த்தமாயிருக்க உபாயாநுஷ்டாநமென்றது வேறொன்றுவேண்டாவென்கிறார். இவர்களன்றி சிலர், ப்ரதிபிம்பத்திற்கு ஶராவகடாதிகளும், வடகாதிகளும் காரணாதீநம்போல், தத்த்வஜ்ஞனான சேதநனுக்கு மோக்ஷப்ராப்தியும் நரகப்ராப்தியும் ஸர்வேஶ்வராதீநமாகையால் இவன் தூஷ்ணீமவஸ்தாநித்திருப்பதே நன்றென்கிறார். வேறுசிலர், ஸகலதர்மத்யாகமே மோக்ஷோபாயமாதலால் ஶரணவரணமென்பதுமோர்தர்மமாதல்பற்றி த்யாகத்திற்பட்டவதை புநரபி ஸ்வயமநுஷ்டேயமாகக்கடவதென்கிறார். மற்றுஞ்சி

http://acharya.org

லர், பூர்வாசார்யர்கள் ஸ்ரீஸூக்திகளில் க்ருத்ரிமசைவ ஶாஸ்த்ர வசநாதிகள் காணப்பட்டாலும், அவ்வாசார்யர்களே அவரவர்களுடைய உத்தராவஸ்தையில் தெளிந்து உபாயாந்தரங்களைப் போலும், பாதகாதிகளைப்போலும் உபாயாநுஷ்டாநத்தையும் விட்டு ஸ்வயம்நிரூபணத்தையும்விட்டுக் கேவலம் பகவதேகாந்தப் ப்ரவர்த்தகர்களாய் அநுகூலஶாஸ்த்ரங்களான ஸ்வாஹாராதி க்ரந்தங்களுளே தாமதொன்றுபலம்ஸ்வீகரித்து யதேஷ்டவிஹாரிகளாய் "ஸக்ருத் ப்ரவ்ருத்தி ஸம்ப்ரதாய ஸஹித ஸம்ஸ்காரதா ஸம்ஸ்கர்த்தா, ஸேவ்யாஸேவ்ய ஸம்பந்தரஹித ஸேவாப்ரதா ஶோஷகாரா। க்ருதக்ருத்யா க்ருதார்த்தா ஶைவ நிஷ்டுர ப்ராணிஹிதம்பாதி க்ருபா, பதார்த்தம்யாத்ம ஸம்ஸாரநேத்ரம் காக்ஷீதம் பக்திப்ரபாணாம் ॥ ௰ ॥" என்றெரும்பியப்பாவாகும் மணவாளமுனிவரின் பவ்ய ஸஹித ஶிஷ்யருடைய ஸம்ஸாரநி ரோதகப்படி தர்மப்ரவர்த்தநம் செய்துகொண்டிருந்தார்களென்கிறார். ஆகயிவ்வெட்டுப் ப்ரகாரமாய்க்கூறு மிப்ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஶைவஸூத்ஷவைஷ்ணவர்களுடைய ஶாஸ்த்ரஸூக்தமான தேவதாந்தரங்களை, ஸ்ரீவேதவ்யாஸ விபூஷணவாசாத்யகாரப தத்வஷ யங்களிலும், மற்றுள்ள விஷயஸூக்திகளிலும்ப்ரஸாதித்தருளிய ஸத்கர்மஸஹவரித ப்ரமாணவசநங்களைக்கொண்டு "யதாஶக்தி ஶ்ரீணியாநேவதாதர்மநிரூபகாரு!" என்றபடி நிரூபிக்கயிப்பொழுது பூர்வாசார்யாபிமாநமாகையால் பக்ஷ ப்ரமாண பத்திகளால் வேதஶாஸ்த்ரப்ரவ்ருத்திநிரூபண உபபாதிக்கின்றோம். இங்ஙனம் வேண்டும் பவ்ய க்ஷைத்தையைப்பற்றி ப்ரமாண மன்றிக்கேஷ்யர்க்கிமேவாதம் செய்வதால்வெஹதாகாரயும் "யஜ்ஞாதாஹாரஸாஷிகத்ராதியைக் கொண்டு வேதவிரோயிகளாகையால் பாஷண்டிகளாயும், ப்ரமாணவிரோயாவரணத்தால் விகல்பஜ்ஞர்களாயும், கிட்டியவரைத்தன் படுகுழியிலாகர்ஷணம் பண்ணப்பார்ப்பதால் வைஶேஷிகர்களாயும், விநயாபிநயநேத்ரத்தால் ஶடர்களாயும், கீர்த்யாவிநீதர்களாகையால் பகவத்க்திகளாயும், யதேச்சிகளும் உபாதிகர்களும் ஶாப்யர்களுமாகையால் தாம்பிகர்களாயும், யதாயுக்த ப்ரஹ்மஜ்ஞாநாஸாதக

ஶத்ருக்களாயுமுள்ள ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளுடைய ஸம்ஸர்க்கம் ப்ரஜ்ஞாமோஹகாரணமாதல்பற்றி, ஸத்த்வஸ்தர்களும் கலங்கப்ராப்தமாவதால் போரப்பரிஹரணீயமென்று ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் ஶ்ரீகவிதார்க்கிககேஸரியான தேஶிகன் பரக்கவருளிச்செய்தார். மேலுமிந்த ஹைதுகாதிகளையுடைய இவரோட்டை ஸம்பாஷணமும் பாஹ்யஸமத்தில் கோப்புண்ணப்பண்ணுமென்றும், ஸம்பாஷித்தால் வேதவிரோதிதர்க்கங்களையிட்டு ப்ராமாணிகர்களை வ்யவஹரிப்பார்களென்றும், “தாங்கள் தெளிகைக்காகவும், தர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸமீசீநபக்ஷிகளோடே கேட்கப்ராப்தம்” மென்றும் அதே யதிகாரத்தின் சூடியில், மேல் தாமருளிச்செய்யப்போகும் ஸ்வீகரணீயமான பாஹ்யகுத்ருஷ்டிவிஷய வாதோபவாதநயமாக பத்யவர்த்திகையாய் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நம்மவருடைய வேதபாஹ்யாஹாரஸம்ஸர்க்கத்தால் ஸத்ருக்ஷர்களாயிருக்கும் ப்ரதிபக்ஷிகளோடு வாதம் செய்ய அஞ்சுவது ஸஶாஸ்த்ரீயமாமென்று நிஶ்சயித்து மேல் உபாயஶோதநத்தை உபக்ரமிக்கத் தொடங்குகின்றார்.

(உபாயே) ஸாக்ஷாத்வால் செய்யத்தகுந்ததோர் ஶாஸ்த்ரீயவிதிரூபமான ஸம்ஸ்காரவஶீகரணமாகும் ஶரணாகதியாகிற ஸாதநவிஶேஷமானது, (ஸம்விஜ்ஞஸ்தி) “ஹோமவிரோதியான ஶேஷகாநாஸம்பாதமும் ஸூத்ரஸ்வேஷ்டணம்போலே ஸ்வரூபவிருத்தம்’, என்று ஶ்ரீயப்பதிப்படியிலும், “ஸம்ஸார ஜீவனுடைய து꞉க்கத்தைத்தானே கழிக்கும், ஆகையால் ஸூத்ராவிற்கு மோக்ஷோபாயத்திலிழியவொண்ணு” என்று தத்த்வஶேகரத்திலும் லோகாசார்யர் அருளிச்செய்தபடி நன்குஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே, அதாவது; “மாமேகம் ஶரணம்” என்று உபாயவ்யவஸாயவாசகமான ஶரணஶப்தத்தால் கூறப்பட்டவன் விஶேஷஜ்ஞனான ஸம்ஸாரிஜ்ஞனாகையால் அவன் ஸித்தமான

வுபாயம். இங்கு "உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஶ்ஶப்தஶ்ஶரணமித்யயம்" என்றதையும் நினைப்பது இவ்விதம் உபாயம் ஸித்தமான பொழுது என்றபடி. இப்படிப்பட்ட இவ்வர்த்தம் வாஸ்தவமாய் ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமானால் (பூநரபி) மறுபடியும் (ஸமர்த்தக்ஷணாயார்ய:) ஸமர்த்தரும் ஸ்ரீராமாநுஜனு எம்பெருமானாரென்றபடி. இங்கு ஸமர்த்தஶப்தம் ஸர்வஜ்ஞத்வாதி விஶேஷணவைஶிஷ்ட்யத்தைப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது. (கிமர்த்தம்)எதற்காக (ஸ்வார்த்தீயார்த்தஞ்ச) தமக்கும் தம்முடையவர்களுக்குமாக (ஸம்யக்) நன்றாக அதாவது; ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிற் பரக்கவருளிச் செய்தபடியென்பது, ப்ரபதநம் ஸந்ந்யாஸமாகும் ஓர் உபாயவிஶேஷத்தை (அகரோத்) அநுஷ்டித்தருளினர். (தேந) "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ ஜந:" என்ற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தின் காரணத்தால் (ராமாநுஜீயை:) உடையவரின் வாஸ்தவஸம்பந்தமுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களால் (ந்யாஸ:) ஓர் உபாயவிஶேஷமானது (கர்த்தவ்ய:) செய்யத்தக்கது, (இதி) என்று (அபிஹிதம் த்வயா) ப்ரதிபக்ஷியான வுன்னால் கூறப்பட்டதையால் (ஸித்தம்) ஸித்தித்தது. அதாவது; எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்கஸந்நிதியில் திவ்யமஹிஷியோடெழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் தமக்காகவும், தம்முடைய திருவடிகளிலாஶ்ரயித்தவர்களுக்காகவும் மோக்ஷத்தைப்பற்றவோர் ந்யாஸாநுஷ்டாநம் செய்தருள அதை முதலியாண்டான் "ஒருமலையினின்று ஒருமலையிலே தாவும் ஸிம்ஹஶரீரத்தில் ஜந்துக்களைப்போலே, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல்துவக்காலே நாமுமுத்தீர்ணராவுதோம்" என்றுமொழிந்து ஸந்தோஷித்தருளிய அப்பங்க்திகளை நமதாசார்யர்கள் ஸம்ப்ரதாயக்ரமேண ஸங்க்ரஹிக்க அதனால் நாமும் அறியலானதுபற்றி, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பரமோதாராஶயத்தைக் குறித்து பாரமைஷ்ட்யானவோர் ஶரணாகதியை அநுஷ்டித்தருளினர் என்றவரையில் ஸித்தபொழுது ப்ரதிபக்ஷிகளின் உபாயாநுஷ்டாநஸாதகபக்ஷம் ஸ்வபக்ஷமாயிற்று, ஆகையால் ந்யாஸமே

http://acharya.org

ன்பது ஸாக்ஷாத்வேக்ஷகனுக்கு வேண்டுமென்றவரையிலேற்பட்டது. ததாபி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவடிகளாகிய ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அவருடைய அநுஷ்டாநம்போல் வ்யாக்யாநம் வரையில் அநுஷ்டித்துவரக் கண்டுகொண்டும் வருகின்றோம். இங்ஙனமில்லாதே தார்க்ஷ்யஸ்வர்ணகோவாயக்ருதாரம்போதிகள்போல் அநாவாயக்ருத ஸமயபரிமயாரணவாஸ்யர தந்த்ராச்ரயணமேஜாநிஷ்டநிவ்ருத்திவஷ்வக்ஷேப வ்யாவ்ருத்திரவேஷோக்ஷத்திற்கு வேண்டுமென்றுபேசும்வ்யதிவக்ஷிகளின்வாதம் "வ்யாஸமும் நஸிக்கையாலும்" என்ற வோகாவாயருடைய தத்வ ஸ்வாரஸ்யாக்ரத்தால் அவருக்கே வாயகம். அதெவ்விதமெனில்;— காயாயத்தமான ஶரீரத்திற்குடையவன் ஜநிக்கும் முன்பே, நமது ஈஶ்வநத்திற்குள்வரும் வேதநனுக்குமென்று உடையவர் ஸங்கல்பித்திருப்பாரேல்; அப்பொழுதே இனிவரும் வேதநன் காயமும் நஸித்துப்போய் ஜந்த்திற்கே காரணமில்லாது தீறுமாதலால் ஸாவியாய்வரும் ஜீவர்களைக்குறித்து வ்யவதநமநுஷ்டித்தருளினரென்றது ஸௌகர்யவிரோயமும் உந்தவ்யவைநஸமேவநமுமாம்.

இங்கு நமது கருத்து ஸாயநாநுஷ்டாநமென்றதொரு காயம் உடையவரால் க்ருதமென்பது ஏற்பட்டால், அதைக்கொண்டு ஸாயநாநுஷ்டாநஸித்தி கிடைத்ததே ஸாயமென்பது. ஆதலால், (அநந்யூ) ஸாயநாநுஷ்டாநம் ஸ்வரூபவிரோஜ மென்றோ, அநாவஶ்யகமென்றோ கூறும் வாதமானது (விவாதஃ) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வாதத்திற்கு விரோயமான வாதமென (அஸந்தஸ்) ஆயிற்று (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸாயநேவி) ஸம வஸ்ரணாமதியான ஸாயநவிஶேஷவிஷயத்திலும் (ஶ்ருதிகூடஸ்தரோஃ) ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேஶிகனுடைய (ஸம்ப்ரதாயஃ) ஔவதேஶிகஸமயமாகும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் (ப்ரஶஸ்தஃ) எம்பெருமானர் துடங்கி வரவாயாவிதமாகையால் போரப்ரஶஸ்தமானது.

http://acharya.org

ஆகையினாலவர்கள் "தன்னுடைய கதியும்" [illegible], [illegible] என்றதுவும், [illegible] என்றதுவும், [illegible] என்றதுவும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] "[illegible]" என்று [illegible] டியநாஷிக்கக்கடவோம். இதையின்னதென்றறியாதே "ஸ்வா [illegible]" என்று [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]" [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]" என்று [illegible] [illegible] தெளிவித்தருளினர். [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

http://acharya.org

[illegible] திருவடிகளிலவர்க்கும் [illegible] ஸேஷப்ரவருத்திரூபமா [illegible] ஸேஷத்வத்தின் அருகமான கருத்து. [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

யென விஹஜநம் செய்தருளினது. (௨௫)

இதுபோக மேல், முன் கூறப்பட்ட எட்டுவிதமான ஆ-வதாரங்களுக்குளிரண்டாவது வாதத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டி வைஷம்யேத்யாதியால் துடங்குகின்றார்:—

வைஷம்யம் நிர்த்ருணத்வம் ஸமவதி ஸஹதேதாயநா ஸாவபக்ஷே ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸேஷஸ்ஸ்ரீதே ஸமதிஹி தஸ்-வாயஞ்ஜோமஜீவே | ஸ்வவர்ணாஷ்ர்ணீவாத்யநஹி தத்ஸ்ரீதம் ஸாஷ்ருத்யஷ்ராநஹாநிஃ தத்ஸ்வஸ்த்யஜவக்ஷா வர்தஜ்ஞஸ்திரஷ்ட ஸ்வபக்ஷாஜவதஃ || (உச)

வைஷம்யேத்யாதி || (ஸாயநாஸாவபக்ஷே) ஜோக்ஷாயமான வோர் ஸாயநமில்லையென்னும் பக்ஷத்தில் (ஸமவதி) ஸம்பரனிடத்தில் (வைஷம்யம்) பக்ஷபாதமும், (நிர்த்ருணத்வம்) நிர்த்ருணமாக வொருவனை ஆலிப்பிக்கையாகும் க்ருபாரஹிதத்வமும் (ஸவதி) உண்டாகிறதன்றோ. அதாவது;— கூநவயிகரான வேதநர்களுள் ஒருவன் ஆலிக்கவும், ஒருவன் ஸலிக்கவுமிதனிடையிலொருவன் ஜோக்ஷத்தை வஹாலிக்கவுங்கண்டால், இவை கட்குக் காரணம் யாதென்று விசாரிக்கவேண்டிவரும். அப்பொழுதவரவர் கர்மாதீனமென்று ஸ்ரீஸாஷ்ரநிஷ்கஷம். இல்லையாகில் ஸமவான் நிக்ஷ்ருபனுவான். நிக்ஷ்ருபனுனபொழுது அவனுக்குக்கல்பிக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் வேதநருக்கு பாயகமாம். அங்ஙனில்லாதே ஸக்ருபனுகில் அக்க்ருபை ஓர் ந்யாயத்தைத்தழுவிவரவேண்டும். அதனுலவன் ஸத்யஸங்கல்பனுகிருன். ஆனதுபற்றியே ஸத்யஸங்கல்பாதிகுணவிஶிஷ்டநு ஸமவானென்று ஸ்ரீஸாஷ்ரகாரருடைய நிர்வாஹம். இவ்விதம் ஸத்யஸங்கல்பனுயும், பரகேக்ருபாவானுயுமுள்ள ஸமவாநு ஒருவனை ரக்ஷிக்கவும், ஒருவனை ஆலிப்பிக்கவும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் ஜோதம் செய்யில்; வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் வருமென்பதை ஸ்ரீ பாதராயணஸமவாநு "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபே-

க்ஷகாசு” இத்யாதிஸூக்திகளால் ஸாதித்தருளினர். ஆத லால் ஸர்வேசன் ஏதாவதொரு வ்யாஜத்தை முன்னிட்டே சேத னனை ரக்ஷிக்கக்கடவனென்றது ஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரும் ஸித்தோபாய சோதநாதிகாரத்தில் “ஸர்வேச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்ய ங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத்தட்டாமைக்காக இவன் பக் கலிலே ஒரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி, அத்தை யவலம்பித்துத் தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தத்தை “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனெனத் திருமால்வந்தென்னுஞ்சு நிறையப்புகுந்தா ன்” என்றுழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தார். ஸர்வேச்வரன் கர்த்ருத்வஸாபேக்ஷனல்லாதபொழுது வைஷம்யதோஷம்வரு மாகையால் முன்பிதற்கவஸரமாயிற்றில்லை யென்னுமிடம் கா ர்யவிசேஷதர்சனத்தாலே கல்பிதம்” என்று வர்ணித்தரு ளினர். லோகாசார்யரோ, “அவனுடைய நிர்ஹேதுகமான க்ருபாப்ரஸாதங்களே உபாயமென்றதாய்த்து” என்றும், “சேதநவிஷயபக்ஷபாதத்தைக்கொண்டு மோக்ஷங்கொடுக்கை” என்றும், தனிஸ்லோகம் சுவதாரிகையில்; “நிர்ஹேதுகஸர்வ ஸ்வப்ரஸாதஜந்யஜ்ஞாநத்தாலே” என்றும், “ஸ்வசக்தியால் வந்த ஜ்ஞாநமன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகஸர்வஸ்வப்ரஸாதஜந்யஜ்ஞாநமு டையவராய்” என்றும், அர்த்தபஞ்சகரஹஸ்யத்தில் “நிர்ஹேது கஸர்வதகாக்ஷமடியாக” என்றும் “க்ருபயாகேவலயாத்மஸா க்ஷாத், கேவலஜுஷியயேவஷயா” என்ற ஸ்ரீபாஷ்யஸர்வ வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு அர்த்தமறியாதே மயங்கி வ்ருத் தோக்தமான அர்த்தத்தை யங்கீகரித்தெழுதி யருளினர். இங்கு கேவலம் க்ருபயா என்றதற்கு க்ருபையால் மாத்திரமென்று பொருளாவதால் பரதந்த்ரஷார்த்தமாகும் ஸர்வஜ்ஞத்திற் கிச்சேதநநு செய்யுமுபாயமெல்லாம் ஸர்வேச்வரவிஹிதமானபடி யால் வ்யாஜமாத்திரமன்றிக்கே, தக்கதோர் விலையல்லவென்பது தாத்பர்யம். இவ்விதமில்லையென்கில் வசகதந்த்ரவேதாந்த மான “யோஸ்ஸௌவித்ருத:, நான்ய பந்தா:” இத்யாதிகளுடைய

http://acharya.org

[illegible]

[illegible] ன் நெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்," சரணமாகுந்தன தாளடைந் [illegible] கொடுக்கும்பிரான்" [illegible] "அருள்புரிந்த சிந்தையடியார்மேல் வைத்து" "இன்றென்னைப்பொருளாக்கி," என்ற பாசுரங்களுக்கும் [illegible] சொல்வது [illegible] இவைதவிர விசேஷமெல்லாம் [illegible]

[illegible] "பிறர் நோவுகண்டால் ஐயோ என்றிரங்கி" என்று துடங்கி [illegible] என்றருளிச்செய்தார். [illegible] பெறும் [illegible] என்று [illegible] [illegible] — [illegible]

[illegible]

அந்த [illegible]

[illegible]

http://acharya.org

வுள்ளம்பற்றி "பரஹிதப்ரவணதையே க்ருபையென" முன்பே அருளிச்செய்தது. இப்படியானபொழுதுதான் காருண்யம் அநர்த்த2ஹத்திற்கு ஸாதாரணஹேதுவாய்த்தீரும். அல்லாதபோது இவனைக்கண்டு அவன் து:கி2க்க, அவனைக்காணயிவன் து:கி2க்கக் காலசக்ரமுள்ளவளவும் ஓரவஸானமில்லாதே ஒரேகூக்குரலாயிருக்கவேண்டிவரும். ஆகையால் ஶாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன மோக்ஷப்ராப்திக்கவகாஶமில்லாதேபோகும். "ஈஶ்வரன் ஜீவனுடைய து:க2த்தைத் தானேகழிக்கும்" என்ற யோகாசார்யக்ருத தத்த்வவைஶாரத்3யத்திற்கு இப்ப்ரதிபக்ஷியிவ்விடத்தில் வ்யாஜஸாபேக்ஷனாய்க்கழிக்குமென்பாரா? அல்லது கழிக்காமலே அழுதுகொண்டிருக்குமென்பாரா? தானே கழிக்குமென்ற யோகாசார்யவாக்யத்தால் து:க2நிராகரணம் ஸித்3த4ம். ப்ரயோகத்தில் சேதநகதது:க2த்தைக்கண்டுண்டாகும் ஈஶ்வரனுடைய க்ருபாவிஶேஷமானது து:க2த்தைக்கழிக்குமளவு கொள்ளவேணும். அன்றியும் க்ருபையை நிர்ஹேதுகையெனக்கொண்டயிப் ப்ரதிபக்ஷி சேதநனுடைய து:க2த்தைக்கண்டு து:கி2க்கையே க்ருபையென லக்ஷணஞ் சொல்லில்; சேதநகதது:க2மல்லவோ ஈஶ்வரகத க்ருபைக்கு ஹேதுவாகவாயிற்று. அப்பொழுது க்ருபை ஸஹேதுகையாதலால் க்ருபை நிர்ஹேதுகையென்றபக்ஷம் நிரஸ்தம். ஸஹேதுகையானபொழுது ப்ரதிபக்ஷஸமயத்திற்கு பங்கம் ப்ராப்தம். ஆனதால் பரது:க2து:கி2த்வமென்பது ஸ்வபக்ஷமுமறியாதே ப்ராஜ்ஞசேஷ்டையாற்கூறிய பிதற்றல். அவ்விதம்கூற ஸ்வாசார்யனென்று ப்ரமிக்கும் யோகாசார்யருடைய ப்ரமாணமுமில்லை. ஆகயிவ்வளவால் நிர்ஹேதுகஸர்வஜ்ஞக்ருபையே யோகாசார்யருடைய மதமாவதுபற்றி அப்பக்ஷத்தில் ஸாத4நாபா4வம் ஸித்3த4மாகையால் ஸாத4நாபா4வே வைஷம்ய நைர்க்4ருண்யங்களிரண்டும் ஈஶ்வரனிடத்தில் ஸம்ப4விக்குமென்பது கருத்து. இவ்விதம் ஈஶ்வரன் நிர்க்4ருணனும், விஷமனுமானபொழுது நம்முடைய ஸித்3தா4ந்தத்தை அங்கீகரித்துக்கொ

http://acharya.org

ண்டு இது இவ்விதமானாலும் மேல் (ஶேஷஸம்ருத்தி) ஶேஷத்வ லக்ஷணமுடைய (ஜீவ) சேதநனிடத்தில் (கஷ்டோபாயவ்யவஸாயே) அப் ஸமவாநுவிஷயமானவுபாயாநுஷ்டாநவ்யவஸாயவரில்; (ஸ்வாதந்த்ர்யம்) ஸம்ஸாரனிடம் தனக்கு பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாகவுடையதுபோய், ஸ்வரூபாநுரூபமாயுள்ளவோர் ஸ்வாதந்த்ர்யமானது (ஸம்பத்தி) ஸம்பவிக்கின்றதன்றோ என்றார். அதாவது; கர்த்ருபாரதந்த்ர்யத்தை லக்ஷணமாகவுடைய இச் சேதநன் ஸமவ்யூஷஸம்ருத்தனாகையால், மோக்ஷாகாங்க்ஷியாய் ஸமவானையிவன் பற்றும் பற்று இவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்க நநுரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யமாவதால் ப்ரவ்ருத்தியெ ன்றவோருபாயம் பத்தசேதநன் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்பது உபபந்நமல்லவாயிற்று. இவ்விடத்தில் ஸமவான் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் ரக்ஷிக்கப்புக்கால் வைஷம்யநைர்க்ருண்யத்தை யடைவான், சேதநனும் ஸாத்யமானவோர் உபாயத்தையநுஷ்டித்தால் இத்தலைக்கும் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகுமநர்த்தம் ப்ரஸஞ்ஜிக்கின்றது. இப்படியிரண்டுதலைகளிலும் ப்ரவர்த்தித்தல் தோஷமாய் முடிவதால் மோக்ஷப்ராப்தியென்பது சேதநகோடிகளுக்கு ஸம்பவிப்பதுதானெப்படி? அல்லது இவர் நித்யஸம்ஸாரியாகவே காலக்ஷேபமுள்ளவளவும் வர்த்திக்கவேண்டுமோ. இவ்விஷமான ஶங்காஸமுத்பத்திக்குக் காரணம் அநபிஜ்ஞதையாலேயல்லது வேறில்லையாகையால், ப்ரதிபக்ஷிகள் அபிஜ்ஞஶிரோமணிகளான ஸ்ரீவ்யாஸஸோபாயந ஸ்ரீஜ்யேஷ்டாசாந ஸமவஜா சாநுஜ வேதாந்தாசார்யர்களுடைய வாக்யயோஜநத்தால் தெளியக்கடவர். அதெங்ஙனேயெனில்;— "ஆனாலும் ஶேஷஸம்ருத்தனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் ப்ராப்தனுமன்றிக்கே, கர்த்ருபாரதந்த்ர்யனாகையாலே தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள ஶக்தனுமன்றிக்கேயிருக்கிறயிவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாகக் கர்த்தவ்யமென்றொருவுபாயத்தை விதிக்கையும், அதிவனுக்கு ஸாத்யமாய் ஸாத்யோபாயமென்று பெயர்பெறுகிறதென்று சொல்லுகையுமுபபந்நமோ; ஆனபின்பு ஶக்தியோ

http://acharya.org

ஹாதிகள் ஶேஷத்வாநர்ஹத்வங்களல்லாமையால் ஸ்வரூபத்திற்கநிஷ்டாவஹங்களென்றும், கர்த்ருத்வபாரதந்த்ர்யவிரோதங்களாகையாலே அஸம்பாவிதங்களென்றும் சொல்லவொண்ணாதோவென்னில்" என்று உக்தஶங்கைகளையே ப்ரதிவக்தி சொல்வதாய்த் தன்பேரிற் பூர்வபக்ஷம்செய்துகொண்டு ஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் ஏழாவது உபபாதநத்தில் அவைகளுக்குப் பரிஹாரமாய் "இது ஸர்வமோக்ஷப்ரஸங்காதிகளாலேமுன்பே பரிஹ்ருதம்" என்று ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்தார். அதாவது; ஓர் ஹேதுவில்லாதே ரக்ஷிக்குமீஶ்வரன் எல்லாச்சேதநரையும் ஏககாலத்திலேயே ரக்ஷிக்கவேண்டும் இல்லையாகில் வைஷம்யதோஷப்ரஸங்கம் வரும். அத்தோஷம் வாராமைக்காக ஸர்வருக்கும் ஒரேகாலத்தில் மோக்ஷம்கொடுக்க ப்ரஸங்கிக்குமென்பது. இங்கு முன்பே யென்றது பூர்வாதிகாரங்களிலென்றபடி. இதுவுமில்லாதே "இவன் செய்ததொரு வ்யாஜங் கொள்ளாதே முக்தனாக்கில் அநாதியாக முக்தனாகப்ரஸங்கிக்கும். என்றும் மற்றோரிடத்திலுமருளிச்செய்தார். இவைகளுமல்லாதே ஈசுவரன் தனது கேவலஸ்வாதந்த்ர்யத்தால் தான் நினைத்த பொழுதொருவனை முக்தனாக்கில், அப்பொழுது வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமுமாகிய விரண்டு தோஷங்களும் ப்ரஸங்கிக்கும். மோக்ஷோபாயவிதாயகஶாஸ்த்ரங்களும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்களாகும். ஆகையால் பகவான்கொடுத்தருளிய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அவனுடைய பாரதந்த்ர்யத்தால் சுமந்து அவன் ஶாஸிதப்பட்ட ஶாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரம் தனக்கு ஸாத்யமான வுபாயத்தை யநுஷ்டிக்கையும், பலம் பெறுகைக்கு அவன் கைபார்த்திருக்கையும் ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமன்று. இவையடியாக ஸ்வரக்ஷணார்த்த ஸ்வவ்யாபாரமும் ஸித்திக்கக்குறையில்லை. இதை குறையென்கில்; பகவத்ப்ரவ்ருத்திமுதலியவைகளைக் கோலியபேக்ஷிக்கிற கைங்கர்யத்திலும், மற்றெந்த காரணஸாபேக்ஷமான ப்ரவ்ருத்தியிலும், காரணநிரபேக்ஷமான நிவ்ருத்தியிலுமிவனுக்கொரு வ்யாபாரமன்றிக்கே ஜடவஸ்துபோலெயிருக்க ப்ராப்தமாம்."

http://acharya.org

இதுவும் ஸ்வரூபாநுரூபமல்லவென்பது இதே ஸாஸ்த்ர ப்ரமேய நாயிகாரத்தில் ஐந்தாவது பூர்வபக்ஷமாகவெடுத்தவிடத்தில் வசிஷ்டாரமருளிச்செய்தார். அதாவது:— இப்படி ப்ரமாதிகாரம் ஸாத்யம் விதித்தவற்றிலும் உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்'' என்பது. இங்குள்ள சோத்யத்தால் ப்ரபத்தியும் அபேக்ஷிக்கத்தக்கது என்றிவ்விதம் ப்ராரம்பித்து மேல் "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய, வ்யாதர்தத்தே" என்கிறபடியே ஸமஸ்தநகர்த்ருத்வமுண்டாகையாலும், சேஷத்வ ஸ்வரூபம் கர்த்ருத்வம் நிவ்ருத்யாபார மென்னும்பொழுது ஸ்வலக்ஷணமான கர்த்ருத்வாகாரிக மில்லாமையால் தத்வஜ்ஞ ப்ரஸம்கியாலும் ஜ்ஞாநவிசேஷப்ர ப்ரயத்நாஸ்ய ஸ்வரூபமான கர்த்ருத்வமில்லையாக்கி, சேஷத்வத்திற்கு ஸந்நிதிமே வ்யாபாரமெனில்; ஹோத்ருத்வாதிகளுமன்றிக்கேயிவனுக்கு ஸாதநமும் நிவ்ருத்தியாய் மோக்ஷோபாய நிரபேக்ஷப்ரஸங்கம் வருகையாலும் ஸாம்ப்ரதாயிகள் சொல்லுமாப்போலே ஸ்வரூபத்தில் கர்த்ருத்வமில்லாமையால்: உபாஸநாதிகள் ஸ்வரூபவிருத்தங்களென்னவு மொண்ணாது. "அவஷ்டம்ப நாவஸீநம் ஸ்ரீ: கணிதாவதிஷ்டதி" என்றதுவும் பரிபூர்ணாநுஷ்டித கர்த்ருவிசேஷங்களுடைய ஸம்விசேஷஞ் சொன்னபடியத்தனை. ஆகையால் சேஷத்வஸ்வரூபத்தைப்பற்ற உபாஸநாதிகளுக்கு நாஸகஸாஸம்பாவிதகங்களில்லாமையாலே யொருபடியாலும் ஸ்வரூபவிரோயப்ரஸங்கமில்லை,'' என்றதாம் இதனால் ப்ரதிவக்ஷிகளுடைய ஸ்வரக்ஷணாயத்ஸ்வவ்யாபார நிவ்ருத்தி, மோக்ஷவிஷயத்தில் மாத்திரமாகில் பாஹிஸாஷிதமாம். ஸர்வவிஷயங்களிலுமாகில் இவர் ப்ரவர்த்தித்துவருவதுமன்றி இவர்கள் பூர்வாசார்யனான யோகாப்யாயப்ரவ்ருத்திகளுடைய ரஹஸ்யாதி க்ரந்தநிர்மாண ஹோமாதிவ்யாபாரங்களும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களாம்.

ஆகையால் "அவை தன்னடைவேபோம், ஸம்ஸாரன் தானேகழிக்கும், சேஷஸாதநஸம்யாகமும் ஸ்வரூபவிருத்தம்''

http://acharya.org

ஜாட்யாதிகளெல்லாம் ஸாதநாநுஷ்டாநங்களுக்கே விரோதங்களாயி ன. ஆகையிவ்வளவால் ஈஶ்வரனைப்பற்றப்புகும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேதநனுக்கு ப்ரஸஜிப்பது, ஈஶ்வரகதஸ்வாதந்த்ர்யப்ரயுக்தமா கையால் இவன் அநுஷ்டிக்குமுபாயம் ஓர் வ்யாஜமாய்த்தீர்ந்து அதைப்பற்றி பகவான் ரக்ஷிக்கும்பொழுது, பகவானிடத்தில் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் ஸம்பவிக்க மாட்டாதென்பது கருத்து. இவ்விஷயத்தை மேல்; (ஸமவ [illegible]) இவ்விதமிருதலைகளிலும் தோஷப்ரஸங்கம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் (உக்தம்) இந்தர்த்தமானது (பாஷ்யதீவாக்யநஹிதம்) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யமென்ன, அதன் ஸங்க்ரஹ மென்ன, ஸூக்திரூபத்தால் வேதார்த்தஸங்க்ரஹாதிகளென்ன இ வைகளிலுபபாதிக்கப்பட்ட சைதவ்யக்ரியைக்கு ஸஹிதமில்லா தது. அதாவது; “கத்யா ஶாஸ்த்ராயத்தஸ்வாதீநாதி ஸந்த்ராயவ்ருத்திவாதக ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் உபபாதிக்கப்பட்ட விஷய ங்கள் என்றபடி. மேலும், நிவ்ருத்திஶாஸ்த்ரத்தில் பாரதந்த்ர்ய மும், ப்ரவ்ருத்திஶாஸ்த்ரத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் சொல்லும்பொழுது பலீயஸோத்ருமே ப்ரபலமாய் ஸாங்க்யாதிகளோடு கோப்புண் ணப்படுவதுபற்றி ஶாஸ்த்ரஸமூஹத்தில் நிவ்ருத்திஶாஸ்த்ரபக்ஷம் சே ரும். அப்பொழுது ஸூத்ராவிற்கு ஹேதுக்ஷேத்ரகர்மவஶ்யத்வாதிக ளைச்சொல்லும் விஶிஷ்டாசைதவ்யக்ரியைக்குவிரோதம்வரும். ஆகையாலிங்கே (பாஷ்யத்ருஷ்ட்யா) ஸ்ரீபாஷ்யவஜ்ரஸ்தம்பயோஜந த்தால் (நஹாநி꞉) இரண்டுதலைக்கும் ஹாநியில்லை. அதாவது; ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீபாஷ்யாவலோகநத்தால் விஶிஷ்டா சைதவஸஜ்ஞாநவ்யக்ரியைகளை யறிந்தவர்களுக்கு உக்ததோஷங் கள் உதியாவென்பது. (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஸவ்யாஜரக்ஷ꞉) பக்திப்ரபத்த்யந்யதரவ்யாஜஸாபேக்ஷனாய் ஈஶ்வரன் ரக்ஷிக்கு மென்னும் பக்ஷம் (வரதர꞉) மிகவும்ஶ்ரேஷ்டம்; (இதி) என்றும், (நிர்ஹேதுகரக்ஷ꞉) நிர்ஹேதுகமாய் ரக்ஷிக்குமென்ற பக்ஷ ம் (ஜகந்த்ய꞉) ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி பகவச்சாஸ்த்ர ஸதாசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கெல்லாம் கெட்டதென்றும் நிர்ணீதமாயிற்று. இங்

http://acharya.org

னில்லையாகில் "ஸ்ரீஶைலேஶதயாபாத்ரம்" என்றதற்கும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மணவாளமுனிவரைப்பார்த்துப் புலம்பியருள, அவர் புலம்பலுக்கு இம்மணவாளமுனிவர் காரணமாயிருந்து ஸஹர்ஷம் புலம்பிக்கொண்டேயிருக்க முடிவில் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ஓயாப்புலம்பலுக்குப் பாத்ரபூதர் மணவாளமுனிவரென்று பொருளாகும்படி வரும். மேலும் ஆநந்தாநந்தமயம் ஶோகமாயிருக்க து:கா₂நந்தமயமே ஶோகமெனவுமாம். ஆகையாலிங்கு "ஸர்வஜ்ஞகாருண்யநிதி:" என்றெழுதிய நமதாப்தராகும் ஸாகேதராமாநுஜமுநீஶ்வரர் வாக்யமும் நிரஸ்தம். அன்றியும்; ஸ்ரீமந்நிக³மாந்ததே³ஶிகர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஆபாதப்ரதீதியில் தோற்றுகிற சில ஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸ்வஸம்ப்ரதாயத்தினுடையவும், ப்ரதிதந்த்ரஸித்தாந்தத்தையுமுள்ளபடியறியாமல் தன்னெஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லி' இத்யாதிகளான முநீஶ்வரர் வாக்யங்களெல்லாமிப்பொழுது இவ்வாப்தருடைய ஸ்வபூர்வரான லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடிசைந்திருப்பதால், அந்த ரஹஸ்யக்ரந்தவிஷயங்களையே பூர்வபக்ஷமாக்கிப் பேசிவருவதால், அவைகட்கு விரோதமாய் அவைகளைத் திரஸ்கரித்து அவைகளையபஸித்தாந்தமாக்கி ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்தையின்னதென்றுகாட்டும் ஸித்₃தோ₄பாயாத்₃யதி₄காரவ தாத்பர்யங்களிலுமுள்ள விஷயங்கள் நமதாப்தருக்கு இப்பொழுதுங்கூட ஆபாதப்ரதீதியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோ, அல்லது ஸூக்ஷ்மப்ரதீதியில் தோற்றினதாய்ப்படுமோயெனவ விஜ்ஞஶிரோமணிகளே அறியக்கடவர். இப்படியாப்தர் கூறியது ஸ்வப்நமான க்ருஷ்ணத்தைக்ஷபணத்தில் கோவநம்செய்தவர் ஸாமர்த்யத்தோடொக்கும் இவ்விதம் கூறியதுமன்றி தனது பூர்வரான லோகாசார்யருடைய, ஸ்ரீபாஷ்யாநுவிரோதமானவபஸித்தாந்தத்தை ஸவ்யாக்₂யாநமாக்கியும், தம்கோப்பிலுள்ளவரின் த்₃ருஷ்டிக்கு உத்₃கா₄டநம் வாராமைக்காகவே தம்மால் ப்ரயாஸம் செய்யப்பட்டதென்றும் கூறி

http://acharya.org

யது, இதுவரையிலுபவாதிக்கப்பட்ட வாதங்களிலுள்ள ப்ரா மாணிகதாப்ராமாணிகதையைக்கண்டு பயோஜாதரன்றிக்கேயுள்ள மஹாத்மாக்களான ஸஹ்ருதயர்கள் விவேசநம்செய்து, ஸர்வப்ர யாநஸம்ஸம்ப்ரதாயமிதுதானென்பதையும், தத்ப்ரயாநமத மிதுதானென்பதையும், ஸாஹஸத்தால் ஸத்பக்ஷிகளைத் "த ன்னெஞ்சில் தோற்றினதைச்சொல்லி யிது ஸாம்ப்ரதாயிகமெ ன்று பலரை ப்ரமிப்பித்துத்திரியுமவர்களு மனேகருண்டாகை யாலே அதைக்கண்டு ஸாத்விகப்ரக்ருதிகளும் கலங்கக்கூடுமா கையாலே, அக்கலக்கம் போகைக்காக" என்றெழுதியபடி நெ ஞ்சில்தோற்றினதைக்கூறுவது இவர்பக்ஷியான லோகாசார்ய ரும், ததீயரானயிவருமோ; அல்லது ஸ்வபக்ஷாசார்யனான ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யரோ, என்பதையும், லோகாசார்யருடையவுப தேசம் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகர்த்தாவான ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளத்திற்குகப்பான ஸாம்ப்ரதாயிகோபதேசமோ, அல்லது ஸ ஹ்ருதயருடையவுபதேசம் ஸ்ரீபாஷ்யகாராசார்யாபிமத மானவுபதேசமோவென்பதையும், தாமஸப்ரக்ருதியோ ஸாத்விக ப்ரக்ருதியைக்கலக்குவது ஸாத்விகப்ரக்ருதியோ தாமஸப்ரக்ருதி யைக்கலக்குவதென்பதையும் நிர்ணயிக்கத்தக்கவர். பின்னும் அதன்மேல் நமதாப்தர் "ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடையவும் லோ காசார்யருடையவும் அபிப்ராயம் ஏகரூபமாயிருக்க"வென்று ம் கூறினர். இது ஸாமாந்யர்களை விப்ரலம்பம் செய்வதற்காக வென்பதும் உக்தோபபாதநங்களால் ஸ்பஷ்டம். ஆகையால் முக வுரையில் எழுதிவிட்ட பூர்வாசிகளெல்லாம் ஸ்வஸித்தாந்தஸ ந்தோஷகரமல்லாதே வேதாந்தஸந்தோஷகரமும், ஸாத்விகஸித்தா ந்தாதிகரமுமாகாதென்பது திண்ணம். ஆகயிவ்வளவால் பூ ர்வாசாரியர் ஸாம்ப்ரதாயிகநிஜமதீஸ்வரருடைய மதத்திற்கு விருத்த வாதராயான பிள்ளைலோகாசார்யருடைய நிரீச்வரவாத பக்ஷம் ஜைநமென்பதும், ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸ்ரீஸூக்திஸித்தாந்த மென்பதும், ஸஹ்ருதயருடைய ஸ்ரீதேசிகபக்ஷம் ஸமீசீநபக்ஷம் ஸம்ப்ரதாயபக்ஷமாதலால் ஸ்ரீபாஷ்யாதிஸித்தாந்தமாய் ஸ்ரீபா

http://acharya.org

ஷ்யகாரர் திருவுள்ளத்திற்கிசைந்ததென்பதும், இப்பக்ஷாஶ்ர யிகளே ஸத்வாத்தரென்பதும், இவர்களுடையவநுஷ்டாநமே ஸாத்விகதமமென்பதும் ஸித்தித்தன. இங்கிவ்வளவே விஶேஷம் அதாவது;— பரகத:ஸ்வகத:ஸ்வீகாரமே யிவர்களுக்குக் க்ருபாஸஹாயமாவதால், அது மோக்ஷப்ரதாநாதிகாரத்தி ற்குபயோகமில்லாதேபோய் பகவத்கத நிர்ஹேதுகஸ்வீகா ரத்தில் முடிந்த ப்ரஹ்மவிஷயமே க்ருபையென்றும் ஸாதநத்வமாவதுபற்றி அக்க்ருபை நிர்ஹேதுகையென்றுமிவர் பணிப்புகள். (௨௪)

இவ்விதமிரண்டாவது ஶங்கையைத்தீர்த்து மேல் மூன் றாவதான ஶங்கையைக்கொண்டு பஞ்சமஶ்லோகத்தில் ஸாதாரமான ஸஹேதுகரக்ஷணத்திற்கும், விவாதாஸ்பதமான நிர்ஹேதுகமான ரக்ஷணத்திற்கும் வ்யவஸ்தாபகத்தை ரக்ஷாபேக்ஷேத்யாதியால் கூறுகின்றார்:—

ரக்ஷாபேக்ஷாமபேக்ஷ்ய க்ஷமத்வாத் மோக்ஷ
தாநேயுக்தா ஹேதுநோக்தா க்ருபேதி ।
ஸ்ரீமந்த்ராஸி ஜந்தோரநாதே
ர்நிர்ஹேதுத்வஞ்சதி மேதாவிஹக்த: ॥ ௨௫ ॥

ரக்ஷாபேக்ஷேத்யாதி ॥ (ரக்ஷாபேக்ஷாமபேக்ஷ்ய க்ஷமத்வாத்) "ஸம்ஸாரதந்த்ரவாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ।" இத்யாதி ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதாஸு ப்ரபத்திப்ரகரணப்படி, ஸர்வேஶ்வ ரன் சேதநனுடைய ரக்ஷணத்தைப்பற்றிய வபேக்ஷையை ய பேக்ஷிப்பதாலன்றோ (மோக்ஷதாநே) மோக்ஷமளிக்கும் விஷய த்தில் (க்ருபா) பகவானுடைய க்ருபையானது (ஹேதுநா) ப்ரபத்தியாகுமோர் வ்யாஜத்தோடு (யுக்தேதி) கூடியதென்று (உக்த:) கூறப்பட்டது. இங்கு மோக்ஷமென்றதால் மற்ற த்ரிவ ர்கங்களுக்கு உபலக்ஷணம். இதனால் ஸ்வதந்த்ரனான பகவா ன் சேதனனுடைய ரக்ஷார்த்தமான ப்ரபத்தியை யெதிர்பா

ர்த்து ரக்ஷிப்பதால், சேதநரக்ஷணவிஷயமான க்ருபையானது ஸஹேதுகையாயிற்றென்றது பொருள்பட்டது. இவ்விடத்தில் பிள்ளை லோகாசார்யரும் ஸாதநதூஷணத்தின் ஸதாசார்யப்ரகரணத்தில் "தனக்கேறவிடம் பெற்றவளவிலே, என்னுரைச்சொன்னாய், என்பெயரைச்சொன்னாய், என்னடியாரைநோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத்தீர்த்தாய், அவர்களுக்கொதுங்கநிழலைக்கொடுத்தாயென்றுப்போலே சிலவற்றையேறிட்டு" என்றருளிச்செய்தார். இதனால் ஸர்வேச்வரனிவனை ரக்ஷிக்க ஏதாவதொன்றை யிவனிடமிருந்து தானேறிட்டுக்கொண்டே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்பது ஸித்தித்தது. அன்றியும்: "இவன் அர்த்திக்கவேணுமோ ஸர்வஜ்ஞனிவன் நினைவையறியானோவென்னில்; இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்." என்று முமுக்ஷுப்படியிலும் "சேதனன் ஸாரார்ஷ்டியத்தை ப்ரார்த்திக்கும்பொழுது இஷ்டப்ராப்திரூபமான கைங்கர்யத்தை ப்ராயாசெந்ந ப்ரார்த்திக்கக்கடவன்" என்று ஸாரத்திலும், சேதநனுடைய அப்யர்த்தனை மோக்ஷதாநவிஷயத்தில் ஸர்வேச்வராபேக்ஷிதையென்னுமிடம் வ்யக்தம். இதனாலேயே லோகாசார்ய ஸூக்தத்தில் ஸஹேதுகபக்ஷம்போலேயாம். இக்கருத்தையே நிக்ஷேபரக்ஷையில் ஸ்ரீதேசிகரும் திருவுள்ளம்பற்றி "ஸம்பந்தாதேவ மோக்ஷாதேஸ்ஸ்யாஜ்ஜ்ஞாநாத்யநபேக்ஷணே । ததேவாஹ ஸாத்யாபேக்ஷ்யத தாத்பர்யம் தஸ்ய ப்ரார்த்தநாதிஷு ॥" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "இது ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தம்" என்று முமுக்ஷுப்படியில் யத்கிஞ்சித்காரணாபாவே பகவானுக்கு ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கதோஷம்வருமென்ற வாக்யம் காண்பதால் பஜிஸாமாந்யரூபமான யேதாவதோர் ஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரரூபமான ஸாதநாநுஷ்டாநம் வேண்டுமென்றுப்போதுமில் லோகாசார்யபக்ஷம் வெளிவந்தது, இவ்வளவையேகொண்டு வாஸ்தவமாய் லோகாசார்யாபிமதமாக நினைக்கவும் விரகில்லை. ஏனெனில்; குணாக்ஷரந்யாயம்போல் சிற்சிலவிடங்களில் இம்மாதிரியுண்டான வாக்யவிசேஷங்கள்

http://acharya.org

மாத்திரமேயாம். ஆனுலிவ்வளவால் ரக்ஷாபேக்ஷகத்வமீஸ்வர
னுக்கு முண்டென்பது ஸர்வஸாக்ஷியுமறிந்தவிஷயமென்பது கா
ட்டப்பட்டது. ஏனெனில்; ஶேஷத்வாநுஸந்தாநங்கூட ஸ்வ
ரூபவிருத்தமென்று பலவிடங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாலெ
ன்றறிக. செய்வது செய்யச்செய்தேயே ஸ்வஸாதநத்தில் ஸ்வஸா
த்யமாயும், ஸங்கல்பஸாத்யமாயும் முடியவேண்டியது ப்ர
திபக்ஷியின் கோறிக்கையாதலால், ஸாத்யமான கர்மத்தை
எழுதுவதும் மறுபடி [illegible] ஶிக்ஷைகளையெ
ழுதுவதும், "தயாபி விபரீதா தே புத்திராசாரவர்ஜிதா"
என்றபடி ஸதாசாரவர்ஜிதமாய்முடிவுபெறுகிறது. இங்கு
ராக்ஷஸவம்ஶிதர்களான தேவாதிகளெல்லாம் பகவானைக்கிட்டி
"ஶரணம் த்வாம் வயம் ப்ராப்தா கதிஹீநா ஸுரேஶ்வர" என்று
ப்ரார்த்தியாநிற்கவதன்மேல் பகவானும் "ஸகேஶம் ராக்ஷஸம்
ஜாநே ஶங்காநவர்ஜிதம் । தாம்ஸ்த்ராஸ்த தநயாநுஜாநே
யேஷாம் ஜ்யேஷ்டஸர்வஶ்ரேஷ்டவாநு ॥" இத்யாதிகளால் தமது ஸர்வ
ஜ்ஞத்வத்தை வெளியிட்டு யிவ்வளவுகாலம் முதாஸீனித்திருந்ததற்
கு "கதிஹீநஸுரேஶ்வர" என்றயிப்ப்ரார்த்தனையையே ஹே
துவாய்க்கொண்டு "நிஹநிஷ்யாமி ஸங்க்ருத்த:" என்று ஸ்வஹ்ருதய
ப்ரதாநம் செய்தருளினர். பாத்மகாண்டத்திலும் "விஶ்வமயப்ர
பக்ஷாஸ்து தத்த்வாம் ஶரணம்கதா: ।" என்று நான்முகனருளி
ட்டார் ப்ரார்த்திக்க யதன்மேல் பகவானும் "ஹயம்த்ரஜத ஹ
ஸ்த்ரம்வ:" என்று ஸ்வஹ்ருதயப்ரதாநம்பண்ணியருளி "விஷரம் ஶேஷ
யாமோஸ தத்தா உஶராயம் ந்ருபம் ।" என்றபடி ராவணவதத்திற்கு
ஸங்கல்பித்தருளினர். ஆனதால் ரக்ஷாபேக்ஷையில்லாதே
ஸர்வேஶ்வரந் ரக்ஷிப்பானென்றது ப்ரமாணவிருத்தம். மேலும்,
"ஸ்வப்ரார்த்திதோ நமோவாயெக" என்றதால் ப்ரார்த்தனையல்
லாது ரக்ஷிப்பதும் கூடாமையாம். சிலர் இவ்விஷயத்தில் கஜ
ஹப்பெருமானையும், சிறுத்திருவடியையும்பற்றி ஸ்ரீவத்தித்தி
ருமகனார் தானே யாதொரு ஹேதுவுமில்லாதே கிட்டினாரென்
றும், அதனுல் ஸர்வமுக்தமான ரக்ஷகத்வமே ஸ்வப்ரயோஜநமென்

http://acharya.org

ஞர். அதெங்ஙனேயெனில்; "ததோ ராஜா மஹாதேஜா ராஜபுத்ரஸஹாயவாந் । விபாவஸுஸமப்ரக்யோ வநஞ்சஸ்ருதிஸ்மூர்தி விருத்தக: ॥ ஸஶ்ருத்வா பாரதேஷ்வாஸாதிருத்ரம் ராமம் விஷயே மஹதம் । வசஸ்ஸ: பரிதோஷேண ஸாதுகாரவதி ஸ்ப்ரஹ்ருஷ்டோ மதம் ॥" என்று தனது ஸசிவர்களுடனும் மந்திரிகளுடனும் கூடிய குஹப்பெருமான், ஸ்நேஹத்தையால் தனது தேசம்வந்த பெருமாளைக்கிட்டி ஸேவிக்க ஸங்கம்வர அவ்வளவான உபாயத்தையே ஸஹிக்காத ஸர்வஸ்வத்துஞான பெருமாள் "ததோ நிஷாதாதிபதிம் த்ருஷ்ட்வா தூராதுபஸ்திதம் । ஸஹஸௌமித்ரிணா ராமஸ்ஸமாகச்சத்குஹேந ஸ: ॥" என்று ஸவிசேஷாவாயியையிட்டுத் தானும் தமது தம்பியுடன் கூடவெதிர்கொண்டுபோய்த்தனது ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டியருளினராகையாலிங்கு "ஸமாகச்சத்" ப்ரயோகம் குஹப்பெருமானுடையதும், பிறகு பெருமாளுடைய ப்ரதிஸமாகமுமாயிற்று. ஆனதுபற்றி ஸமாகமி ஸமாகமுமிங்கு நிஷேதகமன்று. இதையிட்டு குஹனுடைய கதை நமக்கு ஹிதமென்று கூறும் ப்ரதிபக்ஷம்போராதேம். அன்றியும் பெருமாள் நியமனத்தால் புறப்பட்டுச்சென்ற திருவடியும் "ஸர்வம்ஸ்ரூப்ரவாஸம் ப்ராப்ய குஹஸமாஸா த்ருஷ்டவாந்" என்று குஹப்பெருமானுக்கும் ராஜ்யவாவைக்கிட்டி "ஸகாகார்யஸ்ய ப்ரவீர" என்று பெருமாளுடைய கார்யப்ரவ்ருத்தத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து போனர். இதனுல் எம்பெருமான் வ்யாஜமில்லாது வெதநிலையடுத்துத்தானேரக்ஷிக்குமென்றதற்கு ப்ரமாணமிவையமையாவெனவாயிற்று. இது தனக்கும் காரணம் சுதந்த்ரஸ்வாதந்த்ர்யம் । இவ்வளவையே கொண்டு கொக்கரிப்பது உபந்யாஸ ப்ரவ்ருத்தமல்லாது வேறு ஸகாரணப்ரமாணவாதமில்லை. மேலும்; திருவடியும்; "விநீதவேஷாவாமதே ராவவௌ ப்ரணிபத்ய" என்று பெருமாளையும் இளையபெருமாளையும் தண்டம் ஸமர்ப்பித்து தன்ஸாரவ்ருதமாகவே "ஸூபஸ்ஸாஹேதாவீரௌ" என்று ஸம்பாஷணாதிகளுக்குத் துடங்கினராகையால் நிஷ்காரணமாய் பெருமாளே ஸ

http://acharya.org

நாமனைக்கிட்டி ரக்ஷித்தாரென்றதற்கு ப்ரமாணமில்லை. திருவயோத்⁴யையிலிருந்தெழுந்தருளியது, தே³வஶரணாக³திப்ரதானாபேக்ஷமாகையால் திருவடியையே உபேக்ஷித்தருளியதல்ல. ஆகையால் திருவடிவிஷயமான ஸந்தேஹமும், பரிஹ்ருதமாயிற்று. இப்படி ஸ்ரீராமாயணவிஷயமான விவாத³ங்களெல்லாம் நமது ஸ்ரீவால்மீகிஹ்ருத³யமென்ற க்³ரந்த²த்தில் ஸந்தி³க்³த⁴ந்யாயவிசார ப்ரபஞ்சமாய் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டிருப்பதால் அதைக்கண்டு நம் ப்ரதிபக்ஷிகள் தெளிவது. ஆகயிவ்வளவால் ஓர் சேதநனை ரக்ஷிக்கும்பொழுது அச்சேதனனுடைய ரக்ஷாபேக்ஷையை ப⁴க³வானெதிர்பார்த்து அதை வ்யாஜமாய்க்கொண்டு தான் ரக்ஷிக்குமென்று ப்ரமாணமுமிருப்பதால் அவனுடைய ரக்ஷை ஸஹேதுகையாயிற்று.

இதுநிற்க (ஜந்மாதி³காரணே) ஜக³த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி³காரணத்தில் (லீலாரஸ:) கேவலம் திருவிளையாடலையே யுடைத்தாயிருருத்தல் பற்றி (நிர்ஹேதுகத்வம்) ஹேதுவின்மையென்னும் (ஶப்³த³:) ஸஹேதுகநிர்ஹேதுக விஷயங்களுக்குவழியானது (விப⁴க்த:) பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது; ஜக³த்ஸ்ருஷ்ட்யாதி³ வ்யாபாரங்களில் சேதநாபேக்ஷாபா⁴வங்கொண்டு "லோகவத்து லீலாகைவல்யம்" என்றகட்டளைப்படி நிர்ஹேதுகமாயிருக்கும். இதில் வைஷம்யநைர்க்⁴ருண்யங்களுக்கவகாஶமில்லை. சேதநவிஷயகாரக்ஷணமாகும் வ்யாபாரத்தில் வைஷம்யாதி³தோ³ஷம் வருவதால் ஹேதுஸாபேக்ஷகனைப் ரக்ஷிக்குமென்றது. ஆதலால் ப⁴க³வத்க்ருபையானது ஓர் தலையில் ஸஹேதுகையாகவுமிருக்குமென்றாயிற்று. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி "க்ருதி³விஶேஷிதாந் ப்ரஜயஸீமநிஸம்ஸ்ரித: க்ரூர க்ஜேபஶேஷப்ருயிதம் த³யாநநா: । பரதி³நிதேஜ்ஹவயேவ பரவாநகவோரஸ," என்று ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர் அருளிச்செய்தார். மற்றதோர் தலைக்கும் "நிரங்குஶஸ்த்தநிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸாம ராவணவிதேரஸா" என்று த³யாஶதகத்தில் ஸ்ரீதே³ஶிகநு

http://acharya.org

அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் விரோதபரிஹார த்தில் ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷபரது:கநிராசிகீர்ஷாரூபம் காருண்யமேவ ப்ரதானமாயதி தச்ச காருண்யம் ஸ்வரூபவந்நித்யம், ஸம்ஸ்த்வஸ்வரூபவந்நித்யத்வாந்நிர்ஹேதுகமிதி ந கஸ்சித்தோஷ: । உக்தஞ்சைத தாசார்யை: “தேகாந்த்காருண்யம் ஸேதோ தேஷ்வயிகஸ்தோர் । ஸ்வரூபஸம்ஸ்தௌ யஸ்ய: நிர்ஹேதுகஸஹேதுகௌ ஜகதி” என்றும், “க்ருபாநிஷ்டநிவ்ருத்தீச்சா ப்ரஸாத: ஸச்சபாநஸ்ய । க்ருபாப்ரஸாதயோஸ்ஸாத்ருஸ்யே ஹேதுக்ரமவ்யதே, க்ருபா சுப: உபாயாபீநாநிஷ்டநிவர்த்தநேச்சாஹ । ப்ரஸாதசுபஸ்த ஸ்வாஹாபிகீர்ஷ்ப்ராபணேச்சாஹேதி நாத்ரகஸ்சித்விரோத: ॥” என்றும் அருளிச்செய்தார். மேலுமிங்கு நிர்ஹேதுகத்வவிஷயத்தில் வருமாறு தேறக்கடவர் அதாவது:—க்ருபையென்றது ஸஹஜமாகவே ஈச்வரனிடத்தில் யாதொருவ்யாஜமுமின்றி தடாகஜலாசயத்தில் ஜலம்போலிருந்தாலும், அதுக்ருஷிகனுக்குத் தன் ஸஸ்யவ்ருத்தியைக்குறித்துக் குல்யாதித்வாரா நயிப்பித்து ஸஸ்யங்களோடு ஸம்பந்திப்பித்தால் மாத்திரம் கார்யகாரியாவதுபோல், ஈச்வரஸ்ஸஹஜக்ருபையை வ்யாபாரயிக்கும்பொழுதே கார்யகரமாம். இல்லையாகில் தடாகஸ்தஜலத்தாலேயே க்ஷேத்ரஸ்தஸஸ்யாபிவ்ருத்தி தானேயுண்டாகவேண்டிவரும்; இது அஸம்பாவிதம். அன்றியும் பீஜஸ்தையான சக்தியானது அங்குரிதபல்லவிதகாண்டிதபுஷ்பிதபலிதாத்யவஸ்தாவிசேஷங்களுக்கு ஹேதுவானாலும், ஸலிலயோகஸம்பந்தமேதத்விஜ்ரும்பணத்திற்கு ஹேதுவாய்க் காண்பதுபோல் யாதொருஹேதுவுமில்லாதே தேங்கி நிற்கும் காருண்யத்துக்கு விஜ்ரும்பணம் வ்யாஜயிதவ்யாஜநாதிஹேதுகமென்றறிவது. க்ருபை நிர்ஹேதுகமென்று நிர்வஹித்தருளிச்செய்த சிலவாசார்யர்களுடைய அபிப்ராயமும், இவ்வளவையும் ஈச்வரத்வபரிபூர்ணஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் பற்றியேயாம். இங்ஙனல்லாதபொழுது ப்ராமாணிகஸ்ருத்யுபப்ருஹ்மணசாஸ்த்ரந்யாயங்களுக்கு விரோதப்ரஸங்கம்வரும். ஆகையால் ஸம்க்ஷேபஸ்ரோதவிஹநத்

http://acharya.org

தயறியாது நிஷேத்தாகம்ஸவக்கு ருவாவிஶேஷமென்று ஸா ஸ்ரேந்ந கூறுவதால் சிலருக்கு ஸோகாஉபாயத்து தாஹஸ்யம் ராவஸ்யமாயிற்று. இவ்விஷயத்தை ஸித்தோபாயஶோதநாதி காரத்திலுள்ள ப்ரதமவாதம் விஸ்தரித்துத்தெளிவிக்கும். இரண்டாவது வாதம் காரணத்வாயத்தை வ்யாவர்த்திக்கும். மூன்றாவது வாதம் ப்ரவத்திக்குபாயத்வமில்லை யென்றதை பூர்வபக்ஷமாகவெடுத்து அதைப்பரிஷ்கரிக்கும். நான்காவது வாதம் ஶேஷஶேஷிகளாந்தவஸம்பந்தஜ்ஞாநமாத்ரமல்லாதே ஸாத்யமான வோருபாயத்தையேபற்றி ரக்ஷிக்குமென விஸ்தரித்துக் கூறும். இதில் ரக்ஷாபேக்ஷாவிஷயமான வாதங்களும் ஸாத்யாபாயஸ்வீகரணவாதங்களும், ப்ராஸங்கிகங்கள். ஸ்வாதந்த்ர்யஹாநியை முன்னிட்ட வாதமும் ஸூக்ஷ்மமாய் ஸவிக்கும். ஆகயிவ்விதம் வாதித்து ஸித்தித்த பின்னவஸானத்தில் ப்ரதிபக்ஷிபேக்ஷா ஸகலபூர்வபக்ஷ நிரஸநமான "ஸ்வாமீ ஸ்வஶேஷம் ஸ்வவஶம் ஸ்வபரத்வேந நிர்பரம் । ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மிந்ந்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்" ॥ என்ற ஶ்லோகத்தால் ஸகலாபேக்ஷங்களும் நிரஸ்தங்களாயின. இதனால் ஸ்வஶேஷஜகத்ஸ்வாமியானஸர்வேஶ்வரன்; தனக்கு ஶேஷமும், தனக்கு வஶமும், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நிர்பரமுமான என்னை, தான் கொடுத்த தனது ஜ்ஞாநவிஶேஷத்தால் தனக்காக தன்னிடத்தில் தானே ந்யாஸம் செய்விக்குமென்பது கருத்து. இவ்விதமானபொழுது ஈஶ்வரனுக்குள்ள ஸர்வநிர்பாஹ்யஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்காவது, சேதநனுக்குள்ளபரிபூர்ணபாரதந்த்ர்யத்திற்காவது, வேதத்திற்காவது, ஶரணாகதிமாகு முபாயத்திற்காவது, ஸம்ப்ரதாயத்திற்காவது, யாதொன்றிற்கும் ஹாநியில்லையாயிற்று. மேலுமிவ்வளவுள்ள வாக்யங்களால் ஸாங்கோபாயஶோதநாதிகாரத்திலுள்ள ஏழாவது வாதமும் 'க்ஷாந்திஸ்ஸாக்ஷ்ஸீ'ஜ தந்த்ரதீர்க்கிகளும் வ்யாக்யாநங்களாயின.

இவ்விதம் மூன்றுவாதங்களும் தீர்ந்தபின் நான்காவதான ஸித்தோபாயத்தையிட்டு ஸாங்கோபாயத்தையழிக்கப்பார்க்கும்

வாக்யமும் மோக்ஷாயாநுஷ்டித இத்யாதியால் விஶதீகரிக்கப்ப
கின்றது:—

மோக்ஷாயாநுஷ்டித: ஶ்ரீபதிபதயுகளாஶ்ரயஸ்ஸர்வஸித்த்யை
ருபாயஸ்த்வஸ்ய ஸாத்யஸ்ய போத்தாரயதி ஸகலஸத்கர்மகாண்டா
யோதகஸ்ய । தாத்விகஜ்ஞாநஹேதோ ப்ரதிஹதி பஹுதர
யோ பஹூர்த்தோ ஹ்ருதிஶ்ரீவேதாந்தாசார்யஸ்ய கிம
பஹுதரம் ஸத்ப்ரமாணம் ஸஶ்ராவ்ய ॥ ॥உகூ॥

மோக்ஷாயேத்யாதி। (மோக்ஷாய) அநிஷ்டநிவ்ருத்திரூப-
இஷ்டப்ராப்திரூபமான மோக்ஷத்திற்காக என்றபடி, இங்(கு)
பிள்ளை லோகாசார்யரால் "அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டானால் இஷ்ட
ப்ராப்திதன்னடையேயுண்டாமிறே" என்று தனி ரஹஸ்ய
த்திலும், "விரோதிநிவ்ருத்திபிறந்தால் ஸ்வரூபம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகை
யால் தனித்துச்சொல்லவேண்டாமிறே" என்று ஸ்ரீயப்பதி
படியிலும் அருளிச்செய்தபடிக்குள்ள மோக்ஷப்ரதிபந்தக
வர்ணநாவஶ்யமாகும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திக்கும், கைங்கர்ய-
ப்ராப்தியாகும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் ஐக்யக்கல்பனம் அஸம்
மதம். ஏனெனில்; அதது வெவ்வேறு. ப்ரக்ருதியை விட்(டு)
ஸம்ஸாரம் போகப்புறப்பட்டவனுக்கு ப்ரக்ருதியை விட்டது
அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், ஸம்ஸாரமெத்தினது இஷ்டப்ராப்தியுமாம்
இதனிடையிலுள்ளது ப்ராப்த்யுபாயப்ரயத்நமாம். இதையே
பற்றி "க்ஷீணகர்மஸ்ய ஸாங்க்ய: ப்ராப்திகர்மஸ்ய வ்யஜ்யதே"
என்று ப்ரமாணமும் வெவ்வேறாய்க்கூறிற்று. "அவித்யையா
கும் கர்மத்தால் ம்ருத்யுவைக்கடந்து, வித்யையாகும் ஜ்ஞான
த்தால் மோக்ஷத்தையநுபவிக்கிறான்" என்றவோற்றும் அநிஷ்ட
நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பிரித்துக்கூறிற்று. ஸ்ரீவே
தாந்ததேஶிகனும் "ஆஶ்ரயிப்பார்க்கெல்லாம் அன்றே அநிஷ்ட
நிவ்ருத்திக்குமிஷ்டப்ராப்திக்கு முதலாயிருக்கும்" என்று பிரித்தரு
ளிச்செய்தார். ஆகிலும் ப்ரதிபக்ஷி, அநிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டான

http://acharya.org

த்தாநிஷ்டப்ராப்தியுண்டாவது ப்ரத்யக்ஷத்ருஷ்டமெனக்க
தியதற்காக "ஸேதௌ பத்தே ஜலம் ஸ்தப்தம் ஸமஸ்தம்" என்றார்.
க்கும் ப்ரவாஹஸம்பந்நிவ்ருத்திரநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், ப்ரவாஹப்ர
வ்ருத்திரிஷ்டப்ராப்தியுமாம். ஆனதால் அவையிரண்டும் வெவ்
வறெனக்குறையில்லை. இவ்விதம் மோக்ஷாயத்தமாக (ஸாவி
ஷ்தே:) தெளிந்தமனமுடையோர்களால் (ஸ்ரீபதிபதயாஸதே)
நுமாவின்றிருவடிகளில் (ய:உபாய:) யாதொரு ப்ரபத்தியா
மோர்ஸாயநவிஶேஷமானது (அநுஷ்டித:) ஸஸேவுணாநு
வண அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ, (தஸ்மிந்) அவ்வுபாயத்தில்
தஸ்ய) அசாரகனுய்த்தானே நின்றருளி (ஸகலஸம்ஸாராக)
ராதிகஸேப்ரவாஹத்தால் அனுபவித்துவந்த ஸகலஸாகரத்தி
ின்றும் (உத்தாரயதி) கரையேற்றுவித்தருள்கிறான். (அதஏவ)
தலாலேயே (உபாயஸ்ய) மோக்ஷப்ரதிபந்தகநிவர்தகமாயும்
ரம்ஸ்வரூபாயீநஸ்வாதந்த்ர்யத்தையுடைய சேதநனுல் அனுஷ்
க்கப்படுவதாயு முள்ள ஸாயநாநுஷ்டானத்திவ்யாபாரனுகவுமாகியரு
ிஞன். ஆதலால் ப்ரபத்தி யிச்சேதனனுக்கு ஸாத்யோபாயமாய்
தன்மேல் ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திக்கு உபாயம் ஸமர்த்தமானது
'பாலன்று ஸஹாவிஷ்ணுயிருக்குமீசுவரனெனக்கருத்து. ஆன
றபற்றியே இவ்வீசுவரன்ஸித்தோபாயமானது. ஸாத்யமாயுள்ள
புபாயமனுஷ்டித்தபொழுதே "ஸேதௌ ப்ரக்ருதே ஸ்வயமேவ ஜலம் ப்ர
வஹஸ" என்றந்யாயப்படி மோக்ஷப்ராப்தியும் ஸ்வயமே வரவே
ண்டியிருக்க யிதனிடையிலீசுவரனொருவன் வேணுமோவென்ற
உதத்ப்ரதிஷ்டநிவ்ருத்தியுண்டாஞலிஷ்டப்ராப்தி தன்னடைவேயு
ண்டாமிறே என்றபிள்ளைலோகாசார்யருடைய தனி உபதேஸ
ஸ்ரீவசநபூஷணப்படிக்குள்ளவ்யவஸ்தைசுமாயிற்று. இதற்கு ஸேதுவ
ஸத்ருமாஞலும் ஸேதுவைக்கடந்தஜலம் பின்பும் ஆவ்ருத்தியைப்ப
ற்றுதபொழுது அதன் ஸ்திதிக்கே நாஶம் வருமாதலால் வ்ருத்தி
வ ஹுஷம் நிவ்ருத்தமாஞலும் மோக்ஷப்ராப்திக்கு ஸமவாநுப்ரவ்ருத்த்ய

த்வாரா இல்லாதே நேரிட தானே ஸித்தோபாயனாய் நின்று ஸ
ங்கல்பிக்கையால் தத்ஸங்கல்பாதீநமாக ப்ரபந்நனுக்கு மோக்ஷம் ஸ
ஸிக்கும். ஆகயிவ்வளவால் வேதநனால் ஸாத்யமாயுள்ள ப்ர
பத்தியென்ற ஸாதநத்தால் வசீக்ருதனான ஈசுவரன் இந்த வ்யா
ஜத்தால் மோக்ஷப்ரதிபந்தகத்தை நிவர்த்திப்பித்து மேலும் தா
னே தன் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலிஷ்டப்ராப்தியாகும் தனது ஸா
மான மோக்ஷத்தையுமளித்தருள்கின்றானென்றது கருத்து "ஏஷ
ஹ்யேவானே யிவனை ஆனந்திப்பிக்கிறான்" என்ற ச்ருதி யிதற்கு
ப்ரமாணம். இவ்வளவையே திருவுள்ளம்பற்றி, ஸித்தோபாய
ஸோபாய நாயிகாரம் மூன்றாவது வாக்யத்தில் "ப்ரபத்தியுங்கூட உ
பாயமன்றென்று சிலர் அதிவாதம் பண்ணுகிறதுவும் ஸித்தோ
பாயத்தினுடைய ப்ராதாந்யமடியாகவத்தனை. ஸ்ருஷ்டித்திற்கழு
க்கற்றால் வரும் ஸ்வாதந்த்ர்யமான ப்ராதிகூல்யமும், அதற்கனு
ரூபமான ஸம்ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலேயானுப்போலே, சேதந
னுக்குவரும் அஜ்ஞாநவிகாஸாதிகளும் அதற்கநுரூபமாய்க்கொ
ண்டு வ்யவஸ்திதமான ஸம்ஸ்க்ருதஸங்கல்பமடியாகவாயிருக்கும், இப்படி
நிர்த்திக்கும். இவ்வர்த்தத்தை, "அஜ்ஞாதஸகலவிச்வசாஸ்த்ர
ஸந்தா" என்று அபியுக்தர் ஸங்க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் ஸி
த்தோபாயம் ப்ரதாநமேயாகிலும் தத்வசீகரணார்த்தமான ஸா
த்யோபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு "இன்றென்னை" இத்யாதிவசனா
பாயத்வாக்ஷேபமில்லை என்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகரு
பாக்கவருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்வர்த்தத்தை "உபாய: ஸ்வப்ரா
ப்தேருபமிஷதி ஸ்வஸ்வாமிநா, ப்ரஸித்தேத்ரமேவ ப்ர
பதநநித்ரமாஸநமதீ" என்று உபாயவிஹாராதிகாரத்திலும்
ஸங்க்ரஹித்தருளினர். இப்படிப்பட்ட ஸமீக்ஷார்த்தங்களுடைய
(தாத்பர்யஜ்ஞாநஹேதோ:) கருத்தின்னதென்றறியாத ஹே
துவினால் (உக்த) இவ்விஷயத்தில் (பஹுமாநவஸு) பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை, பிள்ளைலோகாசார்யர், அழகிய மணவாள
ப்பெருமாள் நயினார் தொடங்கி மணவாளமுனிவரீறாயுள்ள
பற்பல ஸயோசார்யர்களும் (ஸஹ்ருதை:) வர்வெர்தவ்ய

பூர்வபக்ஷப்ரகாரமாக பரிஹரித்தார்கள். (ஹ்ருதீவ) இப்பொழுதுமவர்களையொட்டியவராய் நினைக்குஞ்சிலவாதாவஸமார்க்களும் பரிஹரிக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட தூரவபோதமான ஸத்கார்யப்ரஸ்தவ்யஸ்தந்யாயஸந்த்ராயங்களெல்லாம் (ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யர்:) ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யரான ஸுரகவி வாதிரால் (ஸஹாமஹநம்) மிகவும் நுட்பமான யிவ்விஷயம் (ஸ்வஸாஸ்த்ர) தம்மாலருளப்பட்ட ஸ்ரீதத்வமுக்தாகலாபஸாரா ஸ்த்ரத்தில் (ஸப்ரமார்க்கம் கிம) மிகவும் நன்றாயருளிச்செய்யப்பட்ட தன்றோ. ஆகயிதனால் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்தது போல் ஸ்வவாதாப்ரதிபோதமன்றிக்கே அதிகம்பீரமாய் அதிஸூக்ஷ்மமாய் அதிவிஸ்தாரமாய் அதர்க்யக்ருத்யாநிதமாயுள்ள பற்பல வாக்யங்களால் பற்பலவதிகாரங்களில் எளியருக்குமெளிதாய் ஸ்ரீதேசிகனால் ஸ்ரீதத்வமுக்தாகலாபாதிஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸந்தர்ப்பஸம்பந்தஸாமாநாதிகரண்யவிஷயமானது அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றபடியால் தெளியாத ஸாஸ்த்ரார்த்தங்களெல்லாம் அத்தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாலேயே தெளியக்கடவதென்பதி ஸ்லோகதாத்பர்யம். (௨௬)

இப்படி நான்காவது வாதம் தீர்ந்ததன்மேல் தத்வஜ்ஞாநேதி த்யாதியால் ஐந்தாவது பூர்வபக்ஷத்தையும் பரிஹரிக்கிறார்;

தத்வஜ்ஞாநம் முமுக்ஷோ: கதமிஹ மதபேதைகவாக்யஜந்யம் கிமந்யஸ், ஸ்ரீமத்பாஷ்யே நிஷித்தம் ப்ரமமதமதநோதந்யத் தீயம் ததீயம் । ஸவகோத்கீதஸூத்ரா ஸதிதவவநவாதேந ஸிஸிதமுமுக்ஷா, நேமாஹஸூத்ராஸ், ஸாமாநாதிகரண்யம் வேதவீதம் தநம் கிம் ஸதஸேஷ்வோ: ॥ ॥ ௨௭ ॥

தத்வஜ்ஞாநேதி த்ராதி ॥ (முமுக்ஷோ:) மோக்ஷத்தை விரும்பும் சேதநனுக்கு வேண்டுமென்று கூறும் (தத்வஜ்ஞாநம்) தத்வஜ்ஞாநமென்பது (இஹ) இந்த விவாதவிஷயத்தில் (கதம்) எப்படி? (மதபேதைகவாக்யஜந்யம்) ப்ரதிவாதியானவனது மதபேதமான பிள்

http://acharya.org

பூர்வாசார்யர்களால் செய்திருக்கிற ரஹஸ்யவாக்யங்களினின்று முண்டாகும் ஜ்ஞாநமா? அல்லது (சாஸ்த்ரஜம்) வேறேதாவதா? அதாவது;— ப்ரதிபாதிதத்தில் பகவானுக்கும் தனக்குமுள்ள ஶேஷிஶேஷத்வஸம்பந்தத்தையும், அவனுடைய வாசகமான அகாரத்திலுள்ள நிருபாதிகரக்ஷகத்வத்தையும், வேதோபப்ரும்ஹணாதிகளிலும் புராணங்களிலும் கண்டு தெளிந்திருப்பதே மோக்ஷோபாயமென "ரக்ஷகத்வாநுஸந்தாநரூபமாயிருப்பதொரு ஸம்ப்ரதாயாகதஜ்ஞாநவிஶேஷம்" என்று ஸ்ரீயப்பதிப்படியிலும், "இத்தையே மிகவும் தஞ்சமாக நினைத்துப் போருவர்கள்." என்று அதேப்ரகரணத்திலும், இன்னுமநேகவிடங்களிலும்காண்கையால் அதற்கநுகுணமான "ஸ்வாஜீவநோபாயஸித்தே ஸ்வஸ்தாயம் ஸ்வப்ஹாயதி | ஶுத்தாஶயஸ்யம் ஸம்ஸ்வாஸ்யம் ஸ்வஸாநு ஸஹாஸ்ர" என்ற வசநத்தைக்காட்டி, ஶேஷத்வஜ்ஞாநமே மோக்ஷோபாயமெனவும், ஶுத்தஸ்வரூபமென்றது ஸஹகாரஸஹமாகையால் அது பாதகத்தோடொக்குமெனவும், ஸாத்யமாயுள்ள பக்திப்ரபத்தியாகுமுபாயங்கள் அழிக்கப்பட்டன. அதையும் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகன் ஸாரஸாத்யோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் மூன்றாவது ஶ்லோகத்தால் ஸம்க்ஷேபித்து ஸ்தாபித்தருளினார். இங்கு பூர்வாசார்யர் தத்த்வஶேகரத்தில் வேதாதி ப்ரமாணாநுமான ப்ரமேயங்களுக்குக் க்ருத்யம் "ஸகலஸம்ஸாரிசேதநருக்கும் தத்த்வஜ்ஞாநத்தை ஜநிப்பிக்கை" என்றார். அதன்மேல் அதை "தத்த்வஜ்ஞாநமாவது" என்று தொடங்கி "ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை நிவர்த்திப்பிக்கும் உபாயம்" என்றார். அதையும் "தச்சரணாரவிந்தஶரணாகதி" என்கிற ஜ்ஞாநவிஶேஷமெனவும் விரித்துக்கூறினார். இதனாலும், ஸம்ஸாரநிவந்தநிவர்ஹணோபாயம் நிகிலஜகஜ்ஜநகஶரண்ய நாராயணசரணாரவிந்தஶரணாகதி என்கிற ஜ்ஞாநம் தத்த்வஜ்ஞாநமாவது." என்று அத் தத்த்வஶேகரத்தினீற்றில் கூறியிருப்பதாலுமிவர்பக்ஷத்தில் உபாயஜ்ஞாநமாத்ரமே மோக்ஷோபாயமென்பது ஸித்தம். இங்கு ஸமர்ப்பணரூப ஜ்ஞாநம்போய் காரணநிரபேக்ஷமான உபாயவிஷயகஜ்ஞாநமே

http://acharya.org

ப்ரமேயமும். அவ்விதமானபொழுது இவருக்கு ஸாத்⁴யமா
னவுபாயம் ஸ்வரூபவிருத்³த⁴மாகையால், ஸித்³த⁴மானவுபாயமா
கும் ஸர்வரக்ஷகனை ஸர்வேஶ்வரனுடைய நினைவுமாத்ரமாயிற்று.
இப்படி ஸித்³தோ⁴பாயமொன்றிருப்பதான யிந்த ஜ்ஞாநந்தான்
ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநத்தாலேயே வுண்டானதன்மேல், அப்படி ஶாஸ்த்ர
ஜந்யத்தாலுண்டான பு³த்³தி⁴யையே உபாயமாகவும், நினைத்திரு
ப்பதாவது; பு³த்³தி⁴கௌ³ரவமாக்குவது. ஆகவிது ப்ரகாரபே⁴
த³த்தால் ஶங்கரர் பௌத்³த⁴மதத்தைப்பேசியதுபோல் அந்த ஶங்க
ரமதத்தை யிப்பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரகாராந்தரமாக பேசிய
தாயிற்று. அதாவது ஶாஸ்த்ரஜந்யமான ஸர்வேஶ்வரவிஷயரக்ஷண
ரூபோபாயத்தைத் தன் ஜ்ஞாநகௌ³ரவமாக்குவதேயாம். ஆன
தால் ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே யிவர்பக்ஷத்திலும் மோக்ஷஸாத⁴நமா
யிற்று. மேலுமிவர் ஶ்ருதஸமர்ப்பணத்தைக் கர்மாங்க³தயாய் ஸ்வ
ரூபவிருத்³த⁴மெனவும் கூறியிருக்கின்றாராகையால் ஸமர்ப்பண
த்தையங்கீகரியாதவர். ப்ரபத்தியென்றவுபாயமோ ஸமர்ப்
பணாநுஷ்டா²நமென்றதும் சிலவிடங்களில் இவரே அங்கீகரிக்கவும்
செய்கின்றனர். சிலவிடங்களில் ஸமர்ப்பணம் ஸ்வரூபவிரு
த்³த⁴மெனவும் கூறுகின்றனர். ஆகையாலும் ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே
யிவருக்கு மோக்ஷஸாத⁴நமெனக்குறையில்லை. அன்றியும் தத்த்வ
ஜ்ஞாநமென்றால் சித³சிதீ³ஶ்வரமான ப்ராமாணிகஸ்ரஷ்ட்ருவிஷயகமா
ன ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமா? ஸாமாந்யமான யதா²ர்த²ஜ்ஞாநமா? உ
த்³தே³ஶ்யமான பரமாத்மவிஷயகரக்ஷணரூபஜ்ஞாநமா? எனில்;
தத்த்வத்ரயத்தில் தத்த்வத்தை மூன்றாய்ப்பிரித்து "தத்த்வத்ரயஜ்ஞாந
முண்டாகவேணும்" என்றார். அதை "தத்த்வத்ரயமாவது; சித்
தும் அசித்தும் ஈஶ்வரனும்" என்று விவரித்துக்கூறினர். இதனால்
தத்த்வத்ரயவிஷயகஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநமே தத்த்வஜ்ஞாநமெனவாயிற்
று. அர்த²பஞ்சகமென்ற ரஹஸ்யத்தில்; "ஸம்ஸாரியான
சேதநனுக்குத் தத்த்வஜ்ஞாநம் பிறக்கும்போது அர்த²பஞ்சகஜ்ஞா
நமுண்டாகவேணும்" என்றார். இங்கே சித³சிதீ³ஶ்வரர்களாகும்
பதா³ர்த²த்ரயத்தின் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பும், ஸ்வஸ்வரூப பர

http://acharya.org

ஸாஸ்த்ரங்களை மறுபடியுமறியவேண்டுமென்று மிரட்டித்துச் சொல்லுகிறார். ஆகையால் முன்பிறந்த தத்த்வத்ரயஜ்ஞானம் கார்யகரமில்லாதேபோயிற்றாம். ஆகையால் உதிக்கவேண்டியஜ்ஞானம் தத்த்வத்ரயத்தாலோ, அல்லது அர்த்தபஞ்சகத்தாலோவென ஸம்சயிக்குமாயிற்று. யதார்த்தஜ்ஞானமென்ற பொருள் மற்றதிற் சொருகிப்போயிற்று. மேலும்; ப்ரபத்திக்கிவர், பரந்தபடியில் உபாயகார்யத்வத்தைமாத்ரம் அங்கீகரித்து உபாயத்வமில்லையென்றார். உபாயத்வமாவது; என்றுதுடங்கி நிரபேக்ஷதையையே உபாயமாகக்கூறினர். இப்படிப் பூர்வோத்தரவிரோதமாய்க் கூறி முடிவில் "ஸேஷத்வாநுஸந்தாநமும் ஆத்மஸமர்ப்பணம் போல் ஸாஸ்த்ரவிருத்தம்" எனவும் எழுதினர். இதனாலும் ஸேஷத்வஜ்ஞானமாத்ரமெனவாயிற்று. ஆகையால் இங்கு தத்த்வஜ்ஞானமாவது; தச்சரணாரவிந்த ஸரணாகதியென்ற ஸேஷத்வஜ்ஞானமாத்ரமென்பது ப்ரதிபக்ஷியின் ஸித்தாந்தமாய் ஸித்தித்தது. இவர் க்ருத்யகரணத்தைக்காட்டி அகரணத்தில் முடிப்பவராதலால் "வாக்யார்த்தஜ்ஞானமே உபாயமென்றார். அதுவுமநுபவனம்" என்றதை தத்த்வஸேகரத்தில் ப்ரஸ்தாவித்தும், அதை தத்த்வஸ்ருதிவாக்யங்களால் ஸித்தங்களென்று ஸ்வதந்த்ரவிஷயமாய் ஸமர்த்தித்துக்கொண்டும், தச்சரணாரவிந்த ஸரணாகதியாகும் ஸ்வமதஸேஷத்வஜ்ஞானமாத்ரமே உபாயமென ப்ரகாராந்தரேண உபாயமாகும் க்ருத்யகரணத்தை, க்ருத்யாகரணத்தில் அடக்கிப் பாழாக்கினர். விதிபலத்தால் வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தைக்காட்டிலும் உபாஸநாஜநிததர்ஸநஸமாநாகாரப்ரத்யக்ஷஜ்ஞானமே வேணுமென்று கருத்துற்று, "ஸ்ரவணாதிவிதிகளுக்கு வையர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும்" என்றுமெழிந்தனர். இதனால் "ஸரணம் வ்ரஜ" என்ற விதியையும், "யாநஸ்ரீத" என்ற ப்ராப்திவிதியையும் இவரறியாதவரல்ல. அறிந்தே உபாயநைரபேக்ஷ்யம் வேணுமென விபரீதமாய் ஹ்ருதித்து ஸ்வாத்யவஸாயஜ்ஞானமாத்ரமென்று வக்தவ்யமாய் நல்லதோர் அர்த்தத்தை எழுதத்தரமில்லாதேபோயினர். ஆனதுபற்றி "தத்த்வஜ்ஞானம் மோக்ஷ

http://acharya.org

க்ஷேமஃ கஸ்மிந் ஸாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநே ஸதி” என்றதற்கு ப்ரமாண வாக்யங்கள் கூறப்பட்டன. இவ்வளவுமல்லாதே “கிஞ்ச” சப்தத்தால் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமல்லாதே அநுஷ்டாநரூபஜ்ஞா நமாகும் வேறென்றுண்டோவெனவும் ப்ரஸ்நம்பண்ணப்பட்ட பொழுது இவ்விரண்டுகளுள் எது உடையவர் ஸித்தாந்தத்திற்கு அநுமதமென்றதை மேல் வர்ணிக்கின்றார். அதாவது; (ஸ்ரீபாஷ்யே) ஸ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் (ப்ரதமஸூத்ரே) தத்வத்ரயங்களுடைய வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரமே மோக்ஷோபாயமென்ற பக்ஷமானது (நிஷித்தம்) “வாக்யஜந்யஜ்ஞாநா த்யர்த்தாந்தரம் த்யாநோபாஸநாதிஸப்தவாச்யம் ஜ்ஞாநமேவ மோக்ஷஸா தநம்” என்று பற்பல ஸ்தலங்களில் வாக்யார்த்தஜ்ஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநமல்லவென நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனதாலி ங்கு சேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமேயொழிய “சேஷத்வாநுஸந்தாந மும் ப்ரபத்திபோலே விகல்ப”மென்ற விவாதம் நிர் விஷயமே. இவ்விதமுள்ள இவ்யோபாயபக்ஷத்தை ஸ்ரீதேசிகனும் ஸாரஸாரவாயநிர்ணயாதிகாரத்தில்; “ஆனாலிப்போது ப்ரபத்தியென்றொரு விஷயமுண்டோவென்று சொல்லுவர்கள். இதுவும் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலே மோக்ஷ மென்கைபோலே அநாதரணீயம். சேஷத்வாதி விசிஷ்டமான வாஸ்தவத்தை ஸாஸ்த்ரத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு அதிகாரவி சேஷத்தோடும் பரிகரவிசேஷத்தோடும் ஸம்ஸர்க்கவிசே ஷத்தோடுங்கூடி சேஷத்வப்ரதிஸந்தாநரூபமான ஸ்வாத்ம ரக்ஷாபரந்யாஸமிறே அநாதிப்ரவாஹநித்யநிவ்ருத்திக்கு வாயமாக விதிக்கப்படுகிறவாத்ம ப்ரபத்தி. தத்வஜ்ஞாநத்தா லே மோக்ஷமென்றவிதுவும் ஒருவுபாயாநுஷ்டாநத்தை முன்னி ட்டென்னுமிடம் ‘ஸரணம்வ்ரஜ’ இத்யாதி விதிவைப்ராத்யம்.” எ ன்றருளிச்செய்தார். மேலுமிவ்விஷயத்தைப்பற்றிய வாதங்க ளெல்லாம் நமது ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸாரசிகையில் பரக்கக்கண்டு கொள்வது. (அதஃ) ஆகையால் (த்விதீயம்) இரண்டாவதான (அந்யத்) வேறு மதம் (தத்பரம்) ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்குகப்பானது.

http://acharya.org

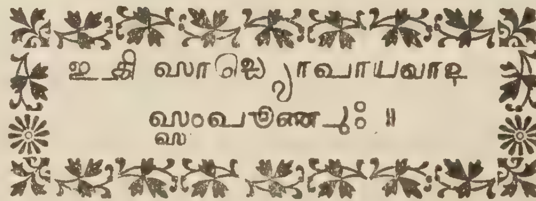
இதனால் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் அவரது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தால் அஸம்பாவிதமென நிஷேதிப்பதுபற்றி வாக்யஜந்யஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் வேறான ந்யாஸோபாஸநாநுஷ்டாநங்களிலொன்றிலிழிந்து அதால் கிடைக்கும் ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷமே மோக்ஷோபாயமென்பது கருத்தாயிற்று. (ஸர்வஜ்ஞஸ்) இப்படியாதலால் (உக்திஸம்ரக்ஷாபரிகரபாவநே) ஸ்வஸம்ரக்ஷணத்தில் படித்திருக்கப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களுடைய பாரார்த்யத்தால், அதாவது; ஸாரமென்றொருவனைநினைத்து அவன்கீழிருந்து ஸ்வஸம்ரக்ஷணாதி ஸ்வீயரஹஸ்யகோசங்களை விழ்த்துப்படித்து அவைகளாலுண்டாகும் வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமாத்ரத்தாலென்றாயிற்று. ஏனெனில்; ரஹஸ்யம் படித்தபின் மேல் கர்தவ்யமானவுபாயமொன்றுமிவருக்கில்லாததால் தாவந்மாத்ரவிசேஷ மிவர்ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனதால் (முமுக்ஷோ:) மோக்ஷவிருப்பமுள்ளவனுக்கு (ஸித்தி:) மோக்ஷமென்ற ஸித்தியானது (நாஸாத்யாத) ஸாத்யவைபராக்ஞந்யாயப்படி ஸாதநாநுஷ்டாநத்தையங்கீகரியாமையால் ஸாதநஸாத்யமான மோக்ஷஸித்தியுமுண்டாகமாட்டாது. மோக்ஷம் அஸாத்யமேயென்றபடியாம். இதையே ஸ்ரீ அண்ணாவும் "காமைதா முக்திவாதப்ரஹ்மதாதூர்த்தயாநாம்" என்றருளிச்செய்தார். அன்றியும்; "தானொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக்கண்டிருக்குமாகில்" என்றிவைமுதலிய வாக்யங்களால் உபாயாநுஷ்டாநமே ஸ்வரூபவிரோதியெனவங்கீகரித்தும், "வேதநன் ஸர்வத்தை ஸம்ஸாரன்தானே கழிக்கும்" என்று கூறியும், "ப்ரவ்ருத்திவாதகத்தோடொக்கு"மென மொழிந்தும் போருமிவர்கள், "நானும்வேண்டா நீயும்வேண்டா அவை தன்னடையே போம்" என்று கூறியிருப்பதால் இவர் ரஹஸ்யப்படிப்பு முதலியவைகளெல்லாம் ப்ரவ்ருத்தியில்சேருவதாலும் அதனாலவை ஸ்வரூபவிரோதிகளாவதாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமாய்க்ருபைபண்ண ஸஜ்ஜமாயிருக்குமீச்வரனிருக்கச்செய்தே யிவருக்கொரு தத்த்வயாதாத்ம்யாவபோதஸம்ஸ்த்ரயாதிஜ்ஞாநம் ஸஹகாரமாவதாலும் (ஸாதநாந்ய

http://acharya.org

பரமைகாந்திநாம்) ஸாதநத்தையொத்துக்கொள்ளாதபக்ஷத்தில் வர்த்தித்துக்கொண்டு போருமிப் ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் ஶைவமுக்யவைஷ்ணவர்களுக்கு (கிம் ரஹஸ்யை:) ரஹஸ்யமென்ற கோஶாவலோகநத்தாற்றான் யாதுபயன். அல்லது; ரஹஸ்யங்களான மந்த்ரத்வயசரமாதிகளாற்றான் யாது பயன் என்றது. ஆகையிவ்வளவால் ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷணமே ஸத்தையாகையால் நம் ரக்ஷணத்தில் நாம் யத்நம்செய்யக்கடவோமல்லோமென்ற நமது ப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திரூபங்களான கர்த்தவ்யமென்றொன்றும், அகர்த்தவ்யமென்றொன்றுமில்லாததனால் ஶாஸ்த்ராவலோகநமாகும் பரிஶ்ரமமும் அநாவஶ்யகமான கார்யமெனவாயிற்று. ஆசார்யஸேவாஶ்ரயணமும் அநாவஶ்யகமென்பது இங்கு தொக்கிநிற்கின்றது. இவ்விடத்தில் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகரே, "ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாபேக்ஷாவஶேஷோ ஹி த்ருப்தவைராக்யஸாதிநா । உபாஸநாதிரூபா ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாபேக்ஷா விவக்ஷித: ॥" என்றும், "ஆகையாலிங்கு விதேயமான ஸமர்ப்பணம் ஶேஷத்வஜ்ஞாநமாத்ரமன்று. மற்றெதென்னில்; ஶேஷத்வஜ்ஞாநாதிபூர்வகமான ஸ்வரக்ஷாபரந்யாஸம்" என்று ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸித்துவிட்டு அதன்மேல் "வாக்யார்த்தைஶ விஶ்வாஸவிஶேஷாய உபதிஶ்யதே । ப்ரவ்ருத்திர்விரோதிநீ" என்று மற்றோர் பூர்வபக்ஷத்தையெடுத்துத் தாமே "விதிநா து விஹந்யதே" என்று நான்காம்பாதத்தால் வணித்தருளினார். அதாவது:— "ஶரணம் வ்ரஜ" என்றவிதியானது "ப்ரயுஞ்ஜீத" இத்யாதிகளான லக்ஷணவாக்யங்களால் விதிபரமாக ஸ்பஷ்டமாவதால்; உத்தேஶ்யம் ஜாநீஹீத்யாதிகளைப்போல் அவபோதநமாத்ரமல்ல. மேலும்; ஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்தியே ப்ரவ்ருத்தியென்றால் ப்ரவ்ருத்திக்கும் பூர்வாங்கமாய் விதிக்கப்படுகிற ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்யாகமென்றதும் ஓர் நிவ்ருத்திரூபவ்யாபார விஶேஷமாகையால் இப்ப்ரதிபக்ஷி கூறும் ப்ரகாரம் ஸ்வவ்யாபாரப்ரவ்ருத்தியே பூர்வாங்கமாய் அவருடைய லக்ஷணத்தைக்கெடுக்கும். ஆகையால் ஸ்வவ்யாபாரநிவ்ருத்தியென்

http://acharya.org

றது, ஒருதரம் ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநம் செய்ததன்மேல் ஸாத்ய விஷயத்தைப்பற்றி யிரண்டாவதுதரம் ப்ரயோகிக்காமலிருப்ப தேயாம். அல்லாமல் ஸூத்ரமுதல் ஸர்வப்ரயோகவிஷயத்தியேயாகில் பஹுதோஷங்கள் ஸம்பவிக்கும். ப்ரபத்திக்கு ஸாத்ய ஸாதநஸ்வீகாரமானாலும், ஸித்தோபாயஸஹகாரித்வ ஸ்வீகாரமானாலும், ஸித்தோபாயமான பகவானுக்குள்ள ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஶக்தித்வ நிரபேக்ஷத்வாதிகளுக்கெல்லாம் விரோதமெனக்கூறும் வாதங்களெல்லாம் ப்ரமாண விரோதங்களாகையால் அநாதரணீயங்களான அபஸித்தாந்தங்களாம். இவ்விஷயத்தை ஸாத்யோபாயஸோபாநாதிகாரத்தில் மூன்றாவது வாதம் மிகவும் தெளிவாகவும் பரக்கவும் உபபாதித்து வர்ணிக்கும். ஆகயிவ்வளவால் மோக்ஷாய்தமான வுபாய மொன்று ஶாஸ்த்ரார்த்தமாக ஸாதாரணமாக க்ருஹீதமே ன்பதும், உபாயாபாஸவாதம் அநாதரமென்பதும் ஸித்தாந்தி க்கலாயிற்று. ॥உள॥

ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜ நம: ॥

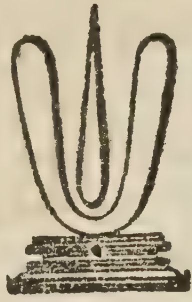
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

வங்கிபுரம் வேதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீ தத்வநிர்ணயத்தில் ஸம்ப்ரதாயவாதம் முதல் ஸாத்யோபாயவாதம் முடிய குமாண்டூர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோணம் வைதிகவர்த்தினீ பிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

11—10—1913.

http://acharya.org

ஶ்ரீரஸ்து

ஶ்ரீமதே வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

ஜயஶ்ரீ தத்வநிர்ணயே பரஸமர்ப்பண வாத: ॥

. இவ்விதம் உபாயவிஷயமான ஶங்கைகளைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு உபாயாநுஷ்டாநமாகும் பரஸமர்ப்பண விஷயத்தில் வரும் ஶங்கைகளைப் பற்றிப் ப்ரபத்தியாவது யாதென தச்சரணப்ரபத்தியால் விசாரிக்கின்றார்.

தச்சரணப்ரபத்திஷு ஸாக்ஷாத்ஸித்திஸாத்யதே ஶக்யப்ர-
பத்தி: கதம் ஸ்யாதிதி பரவசாம் ஸம்ஶயாநாம் ஸமர்த்த
வாக் | ஜந்தோர்ஸ்வபாரவஹநாத் ஸ்வாகநாயம் ப்ரபந்ந
ஶ்ரீராமாநுஜஸந்தோ வதந்து தவ ஸம்ஶயாந் ॥ ௨௮ ॥

தச்சரணப்ரபத்தி ॥ ப்ரபதநமென்றது அடைதலெனப் பொருள்படுவதால் பலப்ராப்தியைத்தையடைவதாகிய அடைதலென்பதை ஸ்வரூபவிரோதமெனக்கூறிய ப்ரதிப க்ஷியின் வாதத்தைமறுத்து, உபாயத்தை நிக்ஷேபம்செய்த தன்மேல் அதுவும் ஸமர்ப்பணாங்கமாகுமென்பதைப் பற்றி ப்ரபத்தியென்ற வாதமென முன்பே ஶணிக்கப்பட்டிருப்பது. “ தம் ப்ரபத்யே ஶரணார்த்தநம், ப்ரபத்யே ரக்ஷாபேக்ஷா”

http://acharya.org

உத்தராதி ப்ரயோகங்களிலுமிவ்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது. ஆனதால் உபாயவாதம்வேறு, ப்ரபத்திவாதம் வேறு என்று விவக்ஷையானது ஶ்ருதப்ரகாஶிகாபிப்ராயமே யெனநிரூபித்து இப்பொழுது ப்ரபத்திவாதம் தொடங்கப்பட்டது. மேலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் "ப்ரபத்யே" என்றதற்கு அர்த்தத்தைக் கொண்டு "உபாஸதே" என்று அர்த்தமருளிச்செய்தார். மேலும் "ஜ்ஞாநவாந்மாம் ப்ரபத்யதே" என்றவிடத்திலும் உபாஸதே என்றே வ்யாக்யாநித்தருளினார். ஆகையால் ப்ரபத்தியென்பது உபாஸனையென்றும் பொருளாகக்கூடும். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் ஶாஸ்த்ரம் உபாஸநாவிஷயகார்த்தத்தைப்பற்றியேயாம். ஆனால் ப்ரபத்திஶப்தமிங்கு ஶரணாகதிபர்யாயமே. ஏனெனில்; ந்யாஸதிலகத்தில் "ப்ரபத்திஶ்ஶரணாகதி ப்ரபதந த்யாகாத்மநிக்ஷேபண ந்யாஸாதேஷ்வேஷு ததேவ தத்த்வநிபுணை: பர்யாயதாமஶ்நுதே ॥" என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகரும் அருளிச்செய்தார். அவ்விதமே "உபாஸநாபர்யாயத்வாத் பக்திஶப்தஸ்ய" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் உபாஸநாஶப்தம் பக்திபர்யாய மென்றருளிச்செய்தார். ஆனதால் "ப்ரபத்யே" ப்ரபத்யதே, என்றபதங்களுக்கு ஸ்ரீமத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தநிஷ்டர் ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யப்படி பக்திபரமாய் அர்த்தம் கூறுவது பொருந்தாதது. ஆகையாலன்றே ந்யாஸதிலகத்தில் "தத்த்வநிபுணை:" என்று உத்தரார்த்தத்தில் அருளிச்செய்தது. இதையே அவலம்பித்து ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் இங்கு ப்ரபத்தியென்பதை ஶரணாகதிக்குப் ப்ரஸித்தியான ஸாஸ்த்ரவர்ண பரமாகவெண்ணிப் பேசத் தொடங்கியது. இவ்வர்த்தத்தை பிள்ளைலோகாசார்யரும் அங்கீகரித்தருளினர். ஆனதுபற்றி ஒருவன் (தத்க்ஷணம் திஷ்டேத்) நிவர்த்தியாவானாயிருப்பானேயாகில் அவனால் (ஸர்வக்ருதம்) செய்யவேண்டியது நன்குசெய்யப்பட்டது; (உத்ர்வ்ரதே

http://acharya.org

(வக) என்றிவ்விதங்கூறப்படுமேயாகில், அதாவது; ஶக்த
னுவான சேதனன் உபாயநைரபேக்ஷ்யத்தைப்பற்றி யா
தொருவுபாயத்தையுமனுஷ்டிக்காமல் நிர்ப்பரனாய்த் தூ
ஷ்ணீமிருப்பானேயாகில், அந்த தூஷ்ணீம்பாவமே விவேகி
யால் செய்யக்கூடிய பேரர் க்ருத்யவிசேஷமாகையால், அவ்
விவேகியால் உபாயாநுஷ்டாநம் நன்குசெய்யப்பட்டதென்
றுகருத்து. இவ்விதம் பூர்வபக்ஷிவாதித்தபொழுது
(ப்ரபத்தே:) ப்ரபத்தியினுடைய (கர்த்தவ்யத்வே) செய்ய
வேண்டுமென்றவிஷயத்தில் (விதிபரவசாம்ஸி) சாஸ்த்ரங்க
ளிலுள்ள விதிபரங்களான ப்ரமாண வசநங்களெல்லாம்
(வையர்த்யநாதி)ப்ரயோஜநமற்றவைகளாக(ஸம்பவந்து)ஆயின.
ஆதலால்" ப்ரபத்த்யாம் ப்ரயோஜித, ஸாத்யாநாம் விதிரிக்ஷி
பேக்ஷ, விதிநிக்ஷிப்தகர்த்தவ்யம், ஏகோ ஶரணம்வ்ரஜ, ஶர
ணாகதிரித்யுக்தாஸாபேக்ஷ்யேவ ப்ரயுஜ்யதாம், தவா
ஸ்மி தவ யாவதே, ஸவஶரணதீரயதி, ஶ்வஶுஶேநம் ஶர
ணம், ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, ஜதேதஸ்யநிவேதயே,
ராவணயாதிஶரணம் க்வாஹேஶேஷாவநாஶநம், நந்தவ வ
ஸ்ஸக்ருதேவநாய, கஸ்வேத்தேவ வாலிஷ்ஷ ஹர:, அய
க்ஷாவம், தவாஸ்மீதாஸஜதி வக்தாரம்ஸாம், வாஷீயஸோஷி
ரணாகதி ஶப்தஹார்ஜ: ஶரணவரணவாதியம் யோஷிதா,
ப்ரபத்திவாசேவ நிரீக்ஷிதம் ப்ரணே, ஶரணாகதிஷி
ரவசோதேஷிரம்;" ஜத்யாதிவிதிபரவாக்யங்களும், ததநு
ஷ்ண ப்ரமாணிகஸதாசாரயநுஷ்டாநங்களும்ப்ரயோஜன
மில்லாதேகேவயுக்ஷிமாதி ஶப்தங்கள்போல்கரத்தில் ப்ர
வ்ருத்திநிவ்ருத்திமில்லாதேபோகும். தச்சவேலாரத்தில் "ஸ்ரா
ரதிவிதிகளுக்குவையர்த்யம்ப்ர ஸம்மிக்கையாலும்" என்
றருளிய ஶ்ரீகாரயருக்கு ப்ரபத்திவிதிகளுக்கு ஸவேர்
மில்லாதே போனால் வையர்த்யம் வருமென்றந்யாயம்
த்ரும் தோன்றாததற்குக்காரணம் "ஸஹோக்ஷி விவரீதா

http://acharya.org

தேவாஸிம்'' என்றதைவிட காரணாந்தரமில்லை. இவ்விஷ
யத்தை ''க்ஷியாவாக்ஷெவெஷீம், ஷூ-ஜாரேஷியாவஷ்ம்
என்று ஸ்ரீவால்மீகியும் வெளியிட்டருளினூர். ஆத்மநிக்ஷேப
மென்ற ப்ரபத்தியானது ''ராவவம்ஶரணம்கத:'' என்
தால் ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகையென்பதும்ஸூஷ்
''கேஶவாவர்ணவயர்ஞா ஹ்ருதாத்மநிக்ஷேபஉச்யதே |
என்றதும் ஸவேர்ணமே ஹரந்யாஸமென ப்ராப்ராணி
தது. ஆகையாலிங்கு விஷயமான ஸவேர்ணம் ஶேஷ
ஜ்ஞாநமாத்திரமன்று, மற்றெதென்னில்; ஶேஷத்வஜ்ஞாந
யுக்தமான ஸ்வரக்ஷாஹரந்யாஸம். இதை ''நஹ்வாராத்
யஷெ விஷயாத்மநிவெநம்'' உதாஹ்ருதப்ரமாணங்களா
தெளிந்துகொள்வது. இங்குசிலர் இப்ப்ரபத்திக்கு உபாய
மோக்ஷஸாதகத்வமில்லை யென்றும், ஆகையாலேயே உபா
கமாயனுஷ்டித்த ப்ரபந்நனும் ஸக்தியையிடையிட்டே மோக்ஷ
பெறவேண்டுமென்றும், இதனுலிருவரும் ஸக்திநிஷ்டரே யெ
றும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருவுள்ளமுமிவ்விதமே யென்று
''ஹக்தஞ்யாஸெவ மீதா ஸம்ஜித வரமோக்ஷாகவவ
ணம், ஸத்யம்மஸெவநஸம்மத்ஜநவரதயா தஸ்யஹாஷெ
வஹாஷெ | ஸாக்ஷாத்பரெக்ஷராவாயவ்ரவஶநதி மஷெ
வஸாஷெவாக்ஷ, தஸ்யாஶ்நாஸாயநஸா ஹஜநஸ்ரணிதெ
தெநவஹினா ஹவெயா:'' || என்றஶ்லோகத்தால் விவரித்
னர். இவ்வாதங்களை யெல்லாம் ஸ்ரீதேஶிகநு தமது நிக்ஷே
பரக்ஷையில் ஸமயாநித்தருளினூர். மேலுஞ்சிலர்; ஆத்ம
ஸாதாக்களுடைய வஷயாத்மஜ்ஞாநமன்றிக்கே, உப
நஸாரதாகாரஜ்ஞாநமுடையவனே, ஶரணாகதனுமா
ஜீவாத்மாவை யெடுத்துக் குறிப்புதவிராத வில்லாளியை
போல் ப்ரணவமாகும் வில்லில்வைத்து ப்ரஹ்மமாகுமிலக்கி
லே யெய்திக்க வல்லவரென்றுர். இதற்கு ''கவஶநாவி
ஷாஜு, ஹஷெத்யவஹிவாவக:, | தவாஷீதிவயாவதெ, வக்த

ஶாஸ்த்ராண்ய, பாஞ்சராத்ர ஶ்ருத்யாதிகளால் முன்பேவிஸ்தாரம் கூறப்பட்டது. ஆகையால்பிள்ளைலோகாசார்யரும் தனிஶ்லோகத்தில், "உனக்குஸாதகமானஶாஸ்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு" மாஶுச" என்றுஸமாபிப்பானென்றுசொல்லி" என்றும், "ஸர்வோபாயஶூந்யதோ ஹேதுப்ராப்யஸம்பதி:" என்கிற லக்ஷணவாக்யத்திற்குறுப்பாய் ப்ராப்யத்தையுருவச்செல்லவேணும்" என்றும், தனிஶ்லோகத்தில் "ஸ்வீகரியாதவனுக்கு உபாயஸித்தியில்லாதவோபாதி ஸ்வீகரித்தபின்பு நிஶ்சிந்தனாயிராதவனுக்கும் பலஸித்தியில்லையென்கை" என்றும், அர்ச்சிராதியில் "தன்திருவடிகளிலேயவன் தலைசாய்த்தவன்றுதொடங்கி" என்றும், பரந்தபடி பரமேஶ்வரகரணத்தில்" ப்ரபத்தியாவது; ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகை என்றனந்தாழ்வான்வார்த்தை" என்றும், ஶ்ரீயப்பதிப்படியில் மறுபடியும், "ஒன்றைவிட்டொன்றைப்பற்றுகை" என்றும், தனிஶ்லோகத்தில் "பற்றுமிடத்தில் ஸாதநவ்யாபாரமே அமையுமென்னுமிடஞ்சொல்லி" என்றுமெழுதியருளினர். ஆகயிவ்வளவால் ஸமர்ப்பணத்தையிவரும் அங்கீகரித்தருளினர் போலும். ஆகிலுமிவர் க்ருதக்ருத்யமாகக் காட்டி க்ருதக்ருத்யத்தில் முடிப்பவராதலால் "ப்ரபத்த்யநந்தர ஸாதனமும் ஆத்மஸமர்ப்பணம்போலே ஸ்வரூபவிரோதம்" எனவும், தனிப்ரணவத்தில் "ஸ்வரூபவிரோதமான ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவன் ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்தால் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டா. ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையால்" என்றும் எழுதினர். இங்கிவர் முதலில் ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லியது ஸ்வாதந்த்ர்யவஹமாவதால் ஸ்வரூபவிரோதமென ஊஹித்தார். ஆனதால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் க்ருதக்ருதகரணமாயிற்று. அதன்மேல் ஸமர்ப்பணஞ்செய்தவனுக்கு க்ருதக்ருதகரணத்வம் ப்ரஸங்கித்தபொழுது மேலொருப்ராயஶ்சித்தம் வேண்டுமோவென்று ஶங்கை

http://acharya.org

பக்ஷிக்க, அதையதிவாதத்தால் பரிஹரித்தார். ஏனெனில்; இவரே ஸுக்ருதகரணத்தையே ஸ்வர்க்கஸாதநத்வமென்று ஸ்வலக்ஷணத்தில் நிரூபித்திருப்பதால். இங்குமிவர் பக்ஷ்யகாரம் ஶுத்தஸுவர்ணம் ஸ்வர்க்கஸாதநத்வமானாலும், ஸுக்ருதகரணத்தில் ப்ராயஶ்சித்தம் வருவது போரா விரோதமாவதுபற்றி ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலென்று ஹேதூபந்யாஸம் பண்ணினார். ஆனதால் "ஸர்வப்ராயஶ்சித்தமும், ஸ்வர்க்கஸாதநமும், ஶுத்தஸுவர்ணமென்னுமிடமும் ப்ரமாணாந்தரங்களிலே கண்டு கொள்வது" என்றுவேறுதிக்கில்லாதே மனம்போனவழியெல்லாமெழுதி யெழுதி முடிவில் ஶுத்தஸுவர்ணம் ஸ்வர்க்கவிரோதமென்றதுபோய் ஸ்வர்க்கப்ராபகமெனக்கூறியருளினர். மேலும் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணுகைக்குத் தானில்லாமையாலே யென்றுமிங்கு தானென்றது ஜீவாத்மாவாகையால் இஜ்ஜீவாத்மாயில்லையென்றால் பொருள்யாது? ஸ்ருதிபோல் பாபராஶிக்ஷயே ஸ்வர்க்கமிதியென்றதா? ஸுவர்ணம் செய்ததாலீச்வரஸ்வமாய்ப் போனதுபற்றியா? என்கில்; ஸ்வர்க்கமே பக்ஷத்விஶிஷ்டமாயிருப்பதால் ப்ரகாஶத்திலுமிஜ்ஜீவதத்வமீசுவரஸ்வமேயாம். ஆனதுபற்றி ஸுவர்ணத்தால் புதிதாய் வந்ததொன்றுமில்லையாயிற்று. போக சேஷம் ப்ரயவைலக்ஷமேயுள்ளது. அப்பொழுது ஸ்ருதிபக்ஷபாதம்வந்தது. அன்றியுமிவர் எவ்விதபாபாசரணத்தையுமீசுவரனுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஹேதுவாயங்கீகரித்து, ஸ்வாக அந்தபாபங்களுக்கெல்லாம் பரிஹாரரூபமான ப்ராயஶ்சித்தம் ப்ரஸங்கிக்கும்பொழுது அதையிசையாமல் தானில்லையாகையாலென்ற உபஸம்ஹாரத்தால் ப்ராயஶ்சித்தாபாவத்தையே ஸ்வீகாரணம் செய்கின்றவராதலாலிங்கும் ஸுவர்ணஸ்வர்க்கவாதத்தையு மிசைந்து அதனாலிவனுக்குவந்த ப்ராயஶ்சித்தத்தைமட்டிலிசையாதவராயிற்று. ஆனதால் ஸுவ

http://acharya.org

பூர்ணமிவர் பக்ஷத்திலும் அங்கீக்ருதமே. ஆனால் "அஸக்ருத்வ்யவஸாயாத்மகமுமாயிருப்பதொரு ஜ்ஞானவிசேஷம் ப்ரபத்தியாகிறது." என்று தனியயத்தில் எழுதியவாக்யம் ஸபூர்ணாபேதஜ்ஞானவிசேஷத்தை அநாவச்யகமென்று வெளியிடுவதால் அத்வைதி போல் வாக்யஜந்யஜ்ஞானமாத்ர விஶ்ராணமாயிருப்பதொரு தத்த்வஜ்ஞானமே மோக்ஷோபாயமெனத்தீர்ந்தது. அக்கால் விப்லவமான பூர்வோக்தவசநங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்யம் ப்ரஸக்தமாய் ஶாஸ்த்ரத்திற்கு அநுஷ்டானபர்யவஸாயித்வமில்லாதே விதிதசப்தாவஸாநத்திற்கு நிகராய் முடியும். ஆகையால் ஶாஸ்த்ரவச்யனை ஆஸ்திகரு "ஆபரணத்தை உடையவனுக்கு அவன்தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணக்கொடுக்குமாப்போலே யதாவஸ்திதமான ஆத்மநிக்ஷேபம் கர்தவ்யமேயாம்," என்றும், "ஸ்வநிர்பரஸ்வபக்ஷேண ரக்ஷகாயாத்மநாவநம் | த்ரைக்ஷரக்ஷாபவேஶாநாம் ரக்ஷ்யஸ்யாத்மஸமர்ப்பணம் ||" என்றும் ஸ்ரீதேசிகர் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். அன்றியுமிஸ்ஸமர்ப்பணத்தில் வரும் ஶங்கைகளையெல்லாம் ஸாம்ப்ரதாயிகாரத்தில் பரக்கவருளிச்செய்து பரிஹரித்தருளினர். இவ்விதம் ஸமர்ப்பணஶங்கை பரிஹாரத்தையான பிறகு மேல் உபாயத்தையே ஸ்வீகரியாத பக்திபக்ஷியின்பேரில் ஓர்உபாயாநுஷ்டானத்தைக்கண்டு இதுவுமோர் உபாயமாவதுபற்றி அவ்வுளிவையும் வெளியிடுகிறார். (ஜந்மாந்தர) பிறவியிலேயே(ஸ்வஸம்பந்தாஸ்) தமதுகுரவர்களின் வார்த்தையால்(யோகநாயம்) ஜமலநாயனை (ப்ரபந்நாஸ்ஸ) உடையவர் செய்தருளிய ப்ரபத்திவிசேஷத்தால் ப்ரபந்நராகும் பக்ஷத்திலிவர்கள் க்ருதக்ருத்யராய் தீர்ந்தனர். க்ருதக்ருத்யராவது; எடுத்தஜந்மத்தில் செய்யவேண்டிய மோக்ஷோபாயமான க்ருத்யத்தை க்ருதமாக்கினவர்என்றபொருள். இவ்விதம் க்ருதக்ருத்யரானபொழுது தத்பரீசேஷ ந செய்யவேண்டியதொன்றுமில்

http://acharya.org

லாதிருக்கச்செய்தே (ஸ்ரீராமாநுஜேதி) ஸ்ரீ இராமாநுசா வென்று (ஜபந்தம்) எதற்காக (ஸதிபுத்ரஸங்க்யாபி:) இருக்க வேண்டியதென்கையாகும் முடிவு. அதாவது; பிறவிலேயே ப்ரபந்நனானதலால் கர்த்தவ்யமொன்றுமில்லாதே போயிற்று. அதன்மேல் "இராமாநுசா வென்றிருக்க ப்ராப்தம்" என்றது, ஸர்வகர்மஸ்வாபாவத்தையும் விட்டு "வியர்த்தபோது குளித்துப் பசித்தபோது தின்று பசுவைப்போல் திரியவேண்டிய" நிஷ்டனுக்குப்பொருந்தாதவிஷயம். ஆகையாலிவர் உடையவர் செய்தருளின ப்ரபத்தியில் விஸ்வாஸமில்லாதவராயினர். அன்றியும்; உபாயம் ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாயும், அதுவும் ஆசார்யரால் செய்யத்தகுந்ததாயுமிருக்கச்செய்தே, ஆசார்யாபிமானத்திலொதுங்கிய யிவனுக்கு இராநுசாவென்றுகூறுவது உபாயகோடியிலேயே சேரும். ஸ்வவ்யாபார நிவ்ருத்தியாகும் ஸ்வரூபத்திற்கும் நாசம். ஆகையாலிராமாநுசா வென்றிருக்க ப்ராப்தியில்லையாயிற்று. இவ்விதமெல்லாம் ஜோகாசார்யரஹஸ்யங்களில்லாதவை. மேலும்; உடையவர் ஸர்வ ஶிஷ்யர்களுக்குஞ் சேர்த்து ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் செய்தருளினாரென்பதுண்டானால், ஒரு ராமாநுஜீயனுக்குப் பிறந்தவனுக்குக் கர்த்தவ்யமேயில்லையாகையால் ப்ரஹணதஶ்யவிசாராநுஷ்டானங்களெல்லாம் முன்னடந்த உபாயத்திலுள்ள விஸ்வாஸகார்யத்தாலென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆகையிவ்வளவு தோஷத்தைக்கொண்டு தண்ணீர்வஸ்யாநம்போய் "இராமாநுசா" என்று கூறிக்கொண்டிருக்க ப்ராப்தமானயிவர் பக்ஷமும்வஞ்சிதமாயிற்று. ஆகவிவ்வளவாலும் ஸர்வபுண்யாஜமே ப்ரபத்தமென்பதுஇச்ஶ்லோகத்தின்கருத்து. (உ௮)

இவ்விதம் ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய வாதங்களையும், ஸ்வபக்ஷவாதங்களையும்வாதித்து நிஷ்கர்ஷம்செய்து, தத்தநந்தரம்கடு ஸ்வாசார்யாநுக்ரஹித தர்ஶநப்ரவர்த்தகமாய்ஸகலஸ்ரீ உபாயாயுமின்னதென நிரூபித்துக்கொண்டேவந்து முடிவில்

http://acharya.org

ப்ரபத்தியின் பூர்வக்ருத்யம், தத்காலக்ருத்யம், உத்தரக்ருத்ய ங்களைக்காட்டி ப்ரபத்தியின் லக்ஷணத்தைக் கூறவேண்டி- "யஜ்ஞாத்யாம" இத்யாதியால் வெளியிடுகின்றார்:—

யத்நாத்யாம் பூர்வக்ருத்யம் ப்ரபித்ஸோ: ஸ்தாநீம் ஸ்வாத்மநிக்ஷேபக்ருத்யம் । பஶ்சாத்க்ருத்யம் பாரமைகாந்த்யயத்ந ஸ்ஸ்வாதாத்மந்யாஸஸம்ஜ்ஞா ப்ரபத்தி: ॥ உக ॥

யத்நாதி ॥ (ப்ரபித்ஸோ:) ப்ரபத்திசெய்யவேணு மென்றவாவுடைய சேதனனுக்கு அப்ப்ரபத்தியாகுமுபா யத்தைப்பற்றி (பூர்வக்ருத்யம்) முன்பேசெய்யத்தக்கது (யத்நாம்) ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாகாரமான பிரிவுகளையுடைய உபாஸநாரூபமான யத்நங்களுடைய ஸாதநத்யாக மென்றது. இங்கு ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் கத்யப்படியில் "ஸ ஆநுகூல்யமான கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தமவித்யை, தேஶவாஸம், திரு நாமஸங்கீர்த்தனம, திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையிடுகை முதலியவைகளையெல்லாம் ஸாக்ஷாதுபாயங்களாக நினைத்து இவைகளில் உபாயத்வபுத்தியை த்யஜிப்பதென்றெழுதியரு ளினர். இவ்விஷயத்தை "நாஹம் வேதைர்ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா । ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்ட வாநஸி மாம் யதா ॥ பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" இத்யாதிக ளால்முன்னத்யாயங்களிலேயே பெருமாள் தாமே பரிஹ ரித்தருளினர். "உபய பரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகா த்யந்திக பக்தியோகலப்ய:" என்றும், "ஜ்ஞாநகர்மயோகஸம்ஸ்க்ருத..." என்றும் ஶ்ரீஆளவந்தார் ஸித்தித்ரய ஸ்தோத்ர ரத்நங்களாகிற ப்ரபந்தங்களில் நிரூபித்தருளினார். "ஸத்த்வஸ்த்தைக ஸுலப்யம் த்வது பாயதாபரித்யாக பூர்வக மகிஞ்சந்ய" மென்றபொழுதும் மற்றவை ஸக்திக்கங்க மாயின. ஆகையாலிங்கு யத்நமென்றது கர்மாதிகளல்ல. ஶ்ரு திசோதிதமாய் ப்ரபத்திநிஷ்டமாயுள்ள ஸர்வோபாயமான

 http://acharya.org

பக்தியோகமாகும் உபாஸநாவிஶேஷத்தை. பகவத்வசநம், அதன் ப்ரகாரபேதங்களான [illegible]ங்களைக்கூறும். டீகாசார்யர் ஸஹகாரகமான கர்மாதிகளென்று கூறியதால் கர்மாதிகளுக்கு உபகாரக மோக்ஷஸாதநத்வமில்லையென வொப்பினாராகிலும், ஸர்வதர்மாநென்ற பகவத்வசநத்திற்கு பக்தியின் ப்ரகாரபேதங்களெனவர்த்தம் கூறவறியாதே தடுமாறிக்கர்மாதிகளெனக்கூறினாராயிற்று. ப்ரகரணம் மோக்ஷப்ரகரணமாகையால் மோக்ஷத்திற்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதநமான ஶ்ரேஷ்டபக்தியோகத்தின் க்ரமத்தைக்கூறி ஸாங்கப்ரபத்தியோகத்தை விதிப்பதே பதஸ்வாரஸ்யம். ப்ரபத்தியோ த்வரிதப்ரகாரம். பக்தியோ [illegible] ப்ரகாரம். ஆகையாலிறே "தர்மாந்" என்று பகவத்வசநம் ப்ரயுக்தமாயிற்றெனக்கூறப்பட்டது. இங்கு ஸ்ரீபாஷ்யகாரரோ, சரமஶ்லோகத்தால் விதிக்கப்படும் ப்ரபத்தியை பக்திக்கு அங்கமாய்த்திருவுள்ளம்பற்றி அந்தபக்திஸித்திக்குப்ரதிபந்தகங்களான பாபவிசேஷங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாயுள்ள ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிசோதித கர்மங்களை யென்றருளிச்செய்தார். மற்றோர் யோஜனையிலோ ஸ்வரூபத்யாகமன்றிக்கே கர்மபலத்யாகத்தையென வருளிச்செய்தார். ஆகவிரண்டு யோஜனையிலும் ப்ரபத்திபக்ஷிக்கு அநுகூல்யமொன்றுமில்லை. பக்தியையே உபாயமாக்கும்பொழுது ப்ரபத்திபக்ஷிக்கு பக்திஸ்வரூபம் விரோதியாம். பலத்யாகபக்ஷமோ கர்மஸ்வரூபத்யாகபக்ஷத்திற்கு ப்ரதிபடம். ஆகையால் இங்குள்ளசரமஶ்லோகத்தில்காணும் தர்மத்யாகம் கேவல கர்மத்யாகமுமன்றிக்கே, பலத்யாகமுமன்றிக்கே, ப்ராயஶ்சித்தரூபகர்மத்யாகமுமன்றிக்கே, உபாஸநாப்ரகாரரூப மோக்ஷதர்மங்களுடைய ஸாதநத்யாகமென்பது ப்ரபத்திக்கு ஸாக்ஷாத்ஸாதநத்வம் சொல்லும் பக்ஷத்திற்கு அநுகூலமானவர்த்தம். இவ்வர்த்தத்தை

http://acharya.org

ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகரும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் "ப்ரபத்தியா வது; ஶாஸ்த்ரமேகொண்டறியவேண்டியிருக்கும் புருஷா ர்த்தஸாதநம்." என்றும், இங்கு ப்ரகரணவஶத்தாலே மோ க்ஷார்த்தமாக ஶாஸ்த்ரவிஹிதங்களாய் ஸபரிகரங்களாய் நா நாப்ரகாரங்களான உபாஸநங்களையெல்லாம் சொல்லு கையிலே தாத்பர்யம். புருஷோத்தமஜ்ஞாநம் ஸர்வவி த்யைகளுக்குமுபகாரமான தத்த்வஜ்ஞாநரூபமாகவும், ஸ்வ தாரதம்யவிஜ்ஞாநம் அநுஷ்டிக்கிற உபாஸநாதிகளுடைய ஶ்ரத்தா நிஷ்டைக்கு ஹேதுவாகவும், தேஶகாலாதிகள் உபாயவி ரோதி பாபக்ஷய ஹேதுக்களாய்க்கொண்டு உபாயநி ஷ்பாதகங்களாகவும் ஶ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலே ஸமர்த்திக்கை யாலே இவற்றை ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயங்களாக்கி கர்ம ப்ரஹ்மஶப்தவிஷயமான ப்ரஹ்மவசநத்தாலே விவக்ஷிக்கிறதென் கை உசிதமன்று. "நாநாஶப்தாதிபேதாத்" என்கிறபடி யே இவையொழியவும் ஸத்வித்யா தஹரவித்யாதி பேதத்தா லே கர்மப்ரஹ்மம் கிடைக்கையாலே இப்ப்ரஹ்மவசநம் ஸாவகாஶம். கர்மப்ரஹ்மத்தையும், பரிகர ப்ரஹ்மத்தை யும் கூடவிவக்ஷித்தாலும் விரோதமில்லை." என்று பூர்வ பக்ஷத்தைப் பரிஹரித்து உடையவர் ஸித்தாந்தத்தையின்ன தென ப்ரகாஶிப்பித்தருளினார். ஆகையாலிங்கு "ஸர்வ த்ராநுபரித்யஜ்ய" என்றதற்கு மோக்ஷோபாயமான ஸத் வித்யாதி பலபெயர்களையும் ப்ரகார பேதங்களையுமுடைய உபாஸநாப்ரபத்திரூபமே பொருள். ஆனதுபற்றி இப் பிள்ளைலோகாசார்யர் கூறியபடியும் பக்தியில் ஶக்தனாயி ருக்குமொருவனுக்குத் தனது ஆகிஞ்சந்யமடியாக அப்பக்தி யைப்பற்ற ஆசையன்றிக்கே அதைஸபரிகரமாய் ஸவா ஸநமாய் விடுவது ப்ரபத்த்யுபாயத்திலிழியவேண்டியவனு க்குப் பூர்வக்ருத்யமென்பது ஸித்தித்தது. இவ்விஷயங்களெல் லாம் நமது ப்ரபத்திதத்த்வஸமர்த்தநத்திலும்; ஈஶாவிவரணத்தி

http://acharya.org

லும் கண்டுகொள்வது. (தத்ராஸீநதே) அப்ரபத்தியை யநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் செய்யத்தக்கதோ வென்னில்; (ஆத்மநிக்ஷேபகர்த்ருத்வம்) "மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ" என்றதால் தன்னுடைய ஸமர்ப்பணமாகும் நிக்ஷேபத்தின் ப்ரகாரம். இது உதாரவாய நிவ்ருத்திஸ்வரூபமாய் வ்யவஸாயத்தை ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதொரு ஸாத்யோபாயமென்னும் ஸரணாகதி யென்றது. இவ்வு "தான்" என்றவுடன் தன்னுடையதும் ஸமர்ப்பிக்கும் போலவே. தன்னை ஸமர்ப்பணஞ்செய்தபின் தன்னுடைய ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் பலமும் ஸ்வரக்ஷாவான சேதனனுடைய ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் பலமும் சேதனனுடையதன்று. ஆகையால் ஆத்மாத்மீய ஸமர்ப்பணம் செய்தவுடன் சேதனனுக்குமேல் ரக்ஷணத்திலாவது ரக்ஷணத்தாலுண்டாகும் பலத்திலாவது அந்வயமே யில்லையாயிற்று. இதுதான் மேபரக்கக்கூறப்பட்டது. "தேநஸம்ரக்ஷ்யமாணஸ்ய பலே ஸ்வாம்யவியுக்ததா | கேஸவார்ப்பணபர்யந்தா ஹ்யாத்மநிக்ஷேப உச்யதே ||" என்ற ப்ரமாணமிதற்கு ஸம்மதம். மேலுமிப்ரபத்திக்கு ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் அங்கத்தோடு கூடவே வேண்டுமென்பதும் ப்ரமாணஸித்தம். அதாவது; "ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம் | ரக்ஷிஷ்யதீதி விஸ்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா || ஆத்மநிக்ஷேப கார்ப்பண்யே ஷட்விதா ஸரணாகதி: ||" என்றது. இவைகளில் நிக்ஷேபாபரபர்யாயோ ந்யாஸ: பஞ்சாங்கஸம்யுத: | ஸந்ந்யாஸஸ்த்யாக இத்யுக்தஸ் ஸரணாகதிரித்யபி" என்ற ப்ரமாணத்தால் ஆத்மநிக்ஷேபம் அங்கி, மற்றைந்தும் அங்கங்கள். அவற்றுள் ஆநுகூல்யஸங்கல்பமாவது; சேஷிக்குகந்த ஸாஸ்த்ரகாரம் ஆராய்ந்த ஜ்ஞாநத்துடன் ப்ரவர்த்திப்பது. ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமாவது நிவர்த்திப்பது. இவைகளால் ஸர்வபூதாநுகூல்ய ப்ரவ்ருத்தியும், ஸர்வபூத ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டது. பின்னை யோகாவாய ப்ருமிவை

http://acharya.org

களுக்குத்தனிவழியென்ற ரஹஸ்யத்தின் அவதாரிகையில்;
“ஜ்ஞாநபல ஸம்பாதித ஸாதநாந்தரங்களையுடைய ரல்லாதார்க்
கு இந்த ருசியும் மஹாவிஶ்வாஸமும் பிறக்கமாட்டாமையாலே
எல்லாருக்குமெளிதன்று” என்று தொடங்கி ஶரணாகதி ஸ்வரூ-
பம் ஆநுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதிகூல்யஸ்ய வர்ஜநம்।
ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸோ கோப்த்ருத்வ வரணம் ததா ॥ ஆத்ம
நிக்ஷேப கார்பண்யே ஷட்விதா ஶரணாகதி: ॥” என்றார்.
இதன்பொருள்; ஶரணாகதியின் ஸ்வரூபமானது ஷட்விதா
வாய் ஶரணாகதி யென்ற பெயரையுடையதா யிருக்கின்ற
தென்று முடிகின்றது. இவ்விதம் அங்கங்களைப் பேசியதன்
மேல் ஒவ்வொன்றாய் வ்யாக்யானிக்கின்றார். என்றாலுமிவர்
ஜ்ஞாநபல ஸம்பாதித ஸாதநாந்தரங்களை மஹாவிஶ்வாஸலக்ஷண
மான ப்ரபத்திக்கு ஹேதுவாகச்சொன்னது இவருடைய
நிக்ஷேபரக்ஷா வாதத்திற்குப்பொருந்தாதது. அதுபோலவே
தான் ப்ரபத்தியென்றவுபாயத்தைப் பேசுகிறதும், அதற்குல
க்ஷண பரிஷ்காரம் செய்வதும். ஆனதா லிப்பிள்ளைலோகா
சார்யர் செய்யும் ப்ரபத்தி ப்ரயோஜநமும், அதைவெளி
யிடவேண்டி யெழுதின ரஹஸ்யங்களும் ஸ்ரீதரஸஹஶய
நத்தோடும், ஸவ்யாஜம் செய்யுபலங்காரத்தோடுமிசையும்.
ஆனதாலேயே யிவர் பணிப்பெல்லாம் ஶிஷ்யநேவாண்ய
ப்ரகடநமாத்ரமே யொழிய வேறில்லையாயிற்று. அன்றியும்
அம்பவஞ்ஜவர்த்தியையும், அதனன் பொருளையும் கூறிய
யிவரே அம்பவர்த்தியே வேண்டியதில்லை யெனவும் எழுதி
னார். ஆதலாற்றான் கூறத்தக்கதைக் கூறி யவஸாநத்தில் ஜா
ரஹஸ்த்தால் அதையடியோடொழிப்பது இவர்வழக்கமென்
பது. இனிமற்ற யிவர் கூறுமபூர்வமாயது; “அநந்யப்ரயோ
ஜநனகை ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், அதிப்ரவ்ருத்திவ்யவஸாய
நிவ்ருத்தி ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம், ப்ரியஸம்ஸாரஹிதமான
ஸமர்த்தாணவத்தாத்யவஸாயம் ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸம், அநி

http://acharya.org

ஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமான இஷ்டப்ராப்திக்கு ஸர்வேஶ்வரனே அவ்யவஹிதோபாயமாக ஸ்வீகரிக்கை கோப்த்ருத்வவரணம், ரக்ஷ்யத்வேந ஸம்பாவிக்கை அதாகிறது ஆத்மாத்மீயமான நிகில ஸமர்ப்பணம் ஆத்மநிக்ஷேபம், க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்திரதத்வம் கார்ப்பண்யம். ஏவம்விதமான ஶரணாகதி தன்னையே ஶ்ருதி, ஆத்மயாகமாக வர்ணித்தது." என்றிவ்வளதாரம் வ்யாக்யாநித்தவிவரே வேறோரிடத்தில் ஸமர்ப்பணத்திற்குப்பின் ஆநுகூல்யாத்யங்கங்கள் தானேவந்து கூடுமென்றார். இங்கு ஸத்ப்ரேக்ஷிகாபக்ஷத்தில் ஆநுகூல்யஸங்கல்ப ப்ராதிகூல்யவர்ஜநங்கள்போக, விஶ்வாஸமாவது; 'ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸாதபீஷ்டோபாயகல்பநம்" என்கிறபடியே அணியிடாத அனுஷ்டாநவிஶ்வாஸமுமாய்ப்பின்பு நிஸ்ஸம்ஶயதைக்கு முறுப்பாயிருக்கும். கோப்த்ருத்வவரணமாவது; ஸகலமும் ப்ரார்த்தநீயமாம்போது ப்ரார்த்தனையிருக்கக் கொடுக்க வேண்டுகையாலே யிங்கு கோப்த்ருத்வ வரணமென்றது, "கோப்த்ருத்வவரணம் நாம ஸ்வாபிப்ராய நிவேதநம் ।" என்றபடி ரக்ஷாபேக்ஷமானவரணம். கார்ப்பண்யமாவது: ஆகிஞ்சன்யாதிகளுடைய அநுஸந்தாநமாதல், அதடியாகவந்த கர்வஹாநியாதல், க்ருபாஜநக க்ருபணவ்ருத்தியாதலாய் நின்று ஶரண்யனுடைய காருண்யோத்தம்பநமுமாய் "கார்ப்பண்யேநாப்யுபாயாநாம் விநிவ்ருத்திரிஹேரிதா ॥" என்கிறபடியே பின்பும் அநந்யோபாயதைக்கு முபயுக்தமாயிருக்குமது. ஆத்மாத்மீயஸமர்ப்பணமே ஆத்மநிக்ஷேபமாம்."
ஆகயிவ்வளவால் யோஜநாபேதத்தால் ஶரணாகதியோக்த வ்யாக்யாநத்தையும், ஸ்ரீதேஶிகனுடைய வ்யாக்யாநத்தையும் ஸம்ப்ரதாயவிரோதத்தாலொரு ஸம்ஶயம் ஜநகமாய்ப் படுத்தப்பார்த்தாலும் உபாயத்தையும் அதன் அங்கங்களையும் வ்யாகாரபேதத்தால் அபாவமாக்கும் ஶரணாகதிப்ரஹ

ஸ்ரீப்படி நமக்கிங்கு ப்ராப்யமமே ஶேஷிக்கும். ஆனாலும் உக்தார்களிவைகளை விவேகித்துக்கொள்வது. இப்படியாத்மா த்மீயஸமர்ப்பணம் செய்தவனுக்கு (பஶ்சாத்க்ருத்யம்) உத்த ரகாலத்தில் செய்யத்தக்கது. (யாவச்சரீரபாதம்) தேவ தாந்தரபஜனத்திலும், ப்ரயோஜநாந்தரங்களிலும் ஸ்ப்ருஹை யி யற்று அடியோடு வெறுத்து பாகவத வ்ருத்தியை யநுஸரித்தி ருக்கும் யதிவிஶேஷம். த்யாகவிஷயத்தில் ஸஜாதீயர்களாயி ருக்கும் தேஶிக வைஷ்ணவர்களிவ் விஷயத்தில் த்யாக மே மேலிட்டிருத்தல் பற்றி ஸந்யாஸ ப்ரதிபாதகர்களா யினர். மேலும் ப்ரபந்நனுக்கு ஸர்வகர்மஸந்யாஸம் த்யாக மே யிவர்கள் வாதமாகையால் உத்தரகாலத்தில் யாதொரு ப்ரவ்ருத்தியும் வேண்டாமென்பதிவர்கள் கொள்கை. அங்ஙன மாகில் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவிஹித கர்மாதி யத்நங்களுமிவர்களா ற்றவரவேண்டிவரும். இவ்விஷயத்தில் வரும் ஶங்கைகளெல் லாம் முன்பே பரிஹ்ருதங்கள். (தஸ்மாத்) ஆனதால் (ஆத்ம ந்யாஸவஶ) ஆத்மரக்ஷாபர ந்யாஸமென்றதே (ப்ரபத்தி:) ப்ரபத்தியென்றது. ஆகயிவ்வளவால் ஆத்மாத்மீய பரஸமர்ப்ப ணமென்றிக்கே ஶேஷஶேஷிகளுக்குள்ள ஸம்பந்தாநுஸா ரமே ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவாநுஸந்தாந மென்றதுபோய், ஆத்மா த்மீயரக்ஷாபரத்தை ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிப்பதே ப்ரபத்தியென நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டது. இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸா ரம் ப்ரதானப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்திலும், பரிகராதிகாரத்தி லும் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான ஸ்ரீதேஶிகந் வே ண்டிய ப்ரமாணபலத்தோடும் அதற்கநுகுணமான ந்யாய விசாரங்களோடும் ஸ்பஷ்டமாய் அருளிச்செய்திருக்கின்றார். யதித்யாகவிசாரத்தைப்பற்றி ப்ரஹ்மஸூத்ர ஸர்வார்த்தஸித்தியிலதிகாரத் தில் நான்காவது யோஜனையில் விஸ்தரித்தருளினார். ஆகயிவ் விதம் உபாயஶோதநநமநீயமான உபாயாநுஷ்டாந

http://acharya.org

ஒரு காரணமாவதும் நிஷித்தமாயிற்று. (உகூ)
இவ்விதம் பரதேவதாந்தரங்களையெல்லாம் ஹேதுவாக்கி மேல் ஆபாதாநாதிசப்தங்களால் ஸங்க்ரஹித்துத் தேசாசாரியர் பக்ஷத்தை யின்னவாகாரமென்று நிரூபிக்கின்றார்.

ஆபாதாநா ஸ்வஸ்வாஸ்யபரிகல்பநா நேத்ரேஸ ஸ்ரேஷ்ட்யஹ்ய ஸ்வா
த்ரா வாசஸ்யாஜ்ஞாநஸ்ரேத்ராக்ஷ ப்ரபந்நவேஷியோ தேத த: க
தேஷாநாத்ரா | பாவாபோவாஸ்ருத்ர விரஹித ஹாணஸ்ரீ
நிஸ்தேதா ஸ்வேவாத்ரா ஸாரயேணா தெதிவகோஷித
ஸ்திரவிநா தாக்ஷிணாத்ரயவேகோ ॥ ௩௰ ॥

(ஆபாதாநம்) ஸ்ரீஸ்நாயந்தி யாவந்நந்தி ஸஹஸ
ஸ்ரோதஜாதியாய் வேதாந்த ஹரிஹரஸ்யமாய் ஸ்வாதாய
கோடியாயுள்ளவாவாபர்களுக்கெல்லாம் (ஸ்வஸ்வாஸ்யபரி
கல்பநாஸ) பரிவர்த்தநீயென்றும், உத்தாரவஸேயென்
றும் ஸ்வஸ்வாஸ்யத்தைக் கல்பிப்பதாலும், (ஸோமேஸ்ரேஷ்ட்ய)
உமாபதியான சங்கரனுடைய ஸ்ரேஷ்ட்யம்போன்றவாஞ்சமென்
றகுறியின் (ஸ்நாத்ர) நெற்றியிற்செய்யப்படும் யாரணத்தா
லும் (வாசஸ்யாஜ்ஞாநஸ்ரேத்ராக்ஷ) வாக்யஜ்ஞாநத்தைமட்
டிலொத்துக்கொள்வதாலும், தத்வஹரணமாய் ஸேவை
மில்லாதே (ப்ரபந்நவேஷி) ப்ரபத்தியெனறவுபாயமும்(யோ
தத:)ஸேஷிகஜ்ஞாநதேத மானதாலும், (கதேஷாநாத்ர) ஸ்வ
ரவிராஸமென்று கூறப்பட்ட கதேங்களின் ஹாநியா
லும், (பாவாபோவாத்) உத்தாரவாஸாவத்தாலும், ஸகல
யதேஸ்வரவஸ்த்ராதிகளையேகரமாகக்கூறுவதாலுமேற்ப
ட்ட பாவாபோவத்தாலும்; (ஸக்த்ர) ஸக்திஸம்பாவோத்
யான பெரிய பிராட்டியாரால்; அதாவது; ஸ்ருஷ்ட்யாதிஸக்தி
களுடைய வயிஷ்டாநமாகும் விஷ்ணுவையான ஸக்தியால்;

http://acharya.org

“ததூபணஸாரஸ்வாத்த்வ்யபதேஶஃ” என்றபடி யிக்குஶக்தியா லென்று கூறப்பட்டது.

“ஜநகஸ்ய ஶ்ருதி ஸாவிபாகே பஸ்யாஸக்தோக்திபத்தே | ஸ்ருஜந்த்யயஸ்ரமாவோக்தத்தீஷு ப்ரஸ்லிஷ்டாயஸாஹநாகு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிவாஸநாபகாரிணீ | நிமந்த்ரணாவிமந்த்ரணாமிந ஹா நயிஷ்டாயாத்வத்யா || வக்ஷ்யஸ்வதக்ஷ்யாஶ்வகாஸ்ருஷ்டி ஸ்திதநோபவஸ்வ ||” என்ற ஶ்லோகத்துவவந்யகளிக்குவ ஜாலங்களாய் ஸந்தேஹவிஷயங்கள். ஆகையாலிக்ராந்தியால் (விரஹிக்) விடப்பட்ட, அதாவது; ஸ்ருஷ்ட்யாதி(மமணா)ஸா ணங்களால் (ஸித்த) ஸித்தமான (ப்ரமேயாந்தரஸ்த) ஸ்வவஸ்து த்தைமே (உத்ராய) சொல்வதாலும் (வ்யாபேனா) பெ ரும்பாலும் (ஸமிதி பக்ஷாதிகவ்யாதிர் ஸவிதா) ஸமிவி தியத்தில் கூறப்பட்டோனும் முறையும் (உாஸிநா க்ராபத்யமிஸ) தென்றேபந்திதுத்து ப்ரவவஸ்யமித்த ஸகாராயதாஷ்க்ர ஷேகத்திற்காணப் படுகின்றதென்றதித ன்பொருள். அதாவது; ஸ்ரவஹநாபிஸவாஸநாயிக்காவமேஷு கன்மவிதிவக்ஷங்கள். வந்தேவாக்ஷ்ரபாவமேஷுகன்மேமஶ ஷேமிவிஷயபக்ஷங்கள். “ஸஜ்ஞாஶ்ர வேஷ்மிமேஶஸா ஸாமேஸ்தரமேவிஷ்ய” என்றபடி ஸமிமதிகளின் ஸா ஸ்த்திரம் மேஶயம். இவருக்கும்பூர்வ ப்ரமேயாகாரபவா ஜ்ஞயாரணம் வேஷிதிழமம். ஸமிமதிகள் குஷ்மேஸ்த்ராதி “வாக்யேகத்ரோநத்தையே மொகேகாயபாகக் கூறுகின் றவர். இவரும் ரஹஸ்யாபஸ்துக்ஷு வாக்யஸ்ரவமான மேஶ ஷகவத்ராநமே மோமிகேயபரிமனக் கூறுகின்றனர். ஸ்வ த்மேமன்றேருபாயத்தைத்ரர் ஸம்பாதித்தாமே மேலவில்; அதையும் ஸஜ்யஸாயஜிதாநகாத மென்றார். ஆகையாலும் ஸமிதிக்ருஷ்ணவ ஸ்வஹஸத்யவ ஜிதாநகாத மென்றதேதாமேட த்தது. மேலும்; ஸமிமதிகள் ஸத்ருக்கதவிடமேவறுமேன்

http://acharya.org

றார். இவரும் ஸர்வப்ரபஞ்சவைசித்ர்யமே ஸர்வமென்றார். ஆத்மநிஷ்டையனைகையால் பாபம் நிஷ்பலமென்ற வைதிகள். பரமேஶ்வரனுக்கு ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாதந்த்ர்யமாகையால் இச்சேதனன் நிவர்த்யனாமென்றும், அப்ரமேயத்தாலே ஸர்வத்திற்கும் கர்த்தாவென்றும், ஜந்மாதிவர்ஜிதனென்றும், அதனால் உத்காரமும் அஸாத்யமென்றும், ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கிவனில்லையாகையால் ஸம்ஸாரகாரணமுமவஶ்யமன்றென்றும், அத்ருஷ்டகாரணமே த்ருஷ்டகாரணம்போலாவதால் பாபாபத்திக்கவகாசமேயில்லை யென்றும் இத்யாதி வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களையிட்டு பாபம் சேதனனுக்கு ஸம்பியாதென்றார். சைவதிகள் நிர்குணமும் ஸத்த்வஹீநமுமான ஈஶ்வர ஸம்பந்தமே காரணமென்றார்கள். இச்சேஶ்வரவிஷ்ணுவிஶேஷவர்ம ஸம்ஸாரகோட்டத்தால் ஸ்த்ரீவிஷ்யமான யுக்தியால் ரஹிதமாய், அதஸ்வ அம்ஶமாயுமுள்ள ஸம்ஸாரமே ஜகத்காரண மென்றுரைப்பன. இவ்வளவே காரணங்களைக்கொண்டு ந்யாயதத்வ இச்சேஶ்வரவிஷ்ணுவிஶேஷவர்களுடைய மதமும் வ்யாபாரகோட்டத்தால் ஈஶ்வரனுடைய அவதாரமான ஶங்கரனுடைய அவைதிகமேயெனக் கூறினர்.

பிள்ளைலோகாசார்யரும் வாதநீதியில் சிலருமிப்படிக்கூறியருளக்காரணம் ஸூத்ராவஸரமல்லாதே வேறில்லை யென்பதும் நிஸ்ஸம்ஶயம். இவர்கள் ஈஶ்வரஸம்பந்தத்தால் ஆகாதமாய் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸூத்ரகாரகிலுமிவர்களுடைய அநுஷ்டானமும் அவைதிகஸம்பந்தமாகவே காண்கிறது. ஆவாத த்ருஷ்டியல்லாதே ஸம்ப்ரதாய் நோக்குங்கால் வைஷ்ணவமுமும் உபவதிஸம்பந்தத்தாலால் அவைதிகியென்ற ஸாதநர்களுடைய ஸாம்யமாய்ப்போர்ந்த வடிவையுடையதேயாம். ஆகையால் நமது வ்யாக்யாக்ஷிகளான ராஜிலாபாபாஜீயர்

http://acharya.org

ஸம்ப்ரதாயத்தாலும் எம்பெருமானார் தர்சநத்திற்சேராதவரென்றும், அத ஏவ உடையவர் திருவடிஸம்பந்தமில்லாதவரென்றும், ப்ரகாரபேதத்தாலோர் வைஷ்ணவாவைதிகளென்றும், திருநாமத்தால் ப்ரபந்நாவைதிகளென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டனர். இங்கிவர்களையும், ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜீயரோடு ஸமர்களென்று பேசுவது ஸாராஸாரவிவேகர்களிருவரையும் குஸ்ரீதநாயகஸ்வந ஸமரென்பதுபோலாகும். ஸாகமேதம யஜ்ஞங்களைக்கொண்டு நமக்கும் ஸௌமைத்ரி வைஷ்ணவருக்கும் ஸாம்யங்கூறுவதும் "ஸாகமேதேந ஸார்த்தம் ப்ரயாக ஸர்வாண்யுபயபோஷிவ." என்றதுஷ்டாந்தத்தோடொக்கும். (௩௦)

இதி ப்ரபத்திவாதஸ்ஸம்பூர்ண: ||

அதோத்தரக்ருத்யவாத: ||

—(௦)—

இப்படி ஸக்ருத்க்ருத்யமான ப்ரபத்த்யநுஷ்டாநாநந்தரமிவனுக்கு உபாயாந்தரமான பக்தியோகாநுஷ்டாநாதிகள் உபாயத்வேநாநுஷ்டிதங்களான பொழுது ஸ்வரூபவிரோதிங்களாகையால், பக்தியையாவது, தத்பூர்வக தர்மஸ்தாபக ஸ்ரீநீ ஸாத்த்விகத்தான பாஞ்சராத்ராநத்தையாவது கெடுக்கில் அவைகளிரண்டுமிப்ரபந்நவிஷயத்தில் ஸ்வரூபவிரோதிகளாகுமோ, அல்லது ஸ்வரூபாநுரூபங்களாகுமோவெனில், அதன் விவரணத்தை ஸ்ரீதோஸக்திஜ்ஞாந இத்யாதியால் ப்ரபஞ்சிக்கின்றார்: —

ஸ்ரீதோஸக்திஜ்ஞாநே ஸத்வாரதயா ப்ராயஸ்சித்திவச
ஸ்வாதோஸ்யக்த்ஸ்வாதிநு நந்தவ விரோஷாஸ்வவநாத் |

http://acharya.org

ப்ரபந்நாய ஸர்வஸ்வதாநம் குர்வதே பக்திமதி
ஸர்வ ஸ்ரீக்ருஷ்ணோ வாஸுதேவோ ஸ்வாயத்தீகரோதி ॥ ௯௧ ॥

ஸ்ரீ தத்த்வாதி ॥ (ஸ்ரீ தத்த்வ) ஸர்வஜ்ஞர் உபாயாநுஷ்டா
ணத்தால் வசீக்ருதனான பக்தன் (ஸக்தோபி) ஸர்வ
விஷயமான ஸக்தியையும் ஜ்ஞானத்தையும் (ஸர்வஜ்ஞதயா)
ஸர்வப்ரகாரமாக (ப்ராப்யத்வேந) ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் ப்ரா
ப்யத்வமாயின் (ஸக்தி) ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வஜ்ஞனாய
ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் (ஸர்வ விஷயாணி) ஸர்வாத்மனா
மான விஷேஷமாதலாலும் (ஸர்வதா) அப்படிக்கொரு ப்ர
மாணமாக மூண்டாகையாலும் (ஸம்ப்ரதாயம்) இப்ப
க்தனுக்கு உபாயமான ஸர்வஸ்வதானத்தால், ப்ரபத்தி
செய்தவர்களுக்கு ஸித்திகள் ஸித்தியாகின்றது. அதாவது; தான்
செய்த ப்ரபத்திக்கு ஏற்றபடியாகத்தான் தெளிய
வேண்டும் விஷயங்களில் உபேக்ஷித்து நாம் க்ருதக்ருத்
யரிதரே என்று ப்ரபா மேல் காலத்தை கேவலமாகவே ஸ
ர்வவிஷயத்தின் ஸர்வஸ்வமான ஸர்வஸக்திமத்தி
லும், அதில்லவும் தலையெடுக்கக்கூடிய ஸாயுஜ்யத்தா
னம் தெளியவேண்டியும், ஸக்திதானங்களாலுட்டில் ப்ரபந்
நனவன் ப்ராபிக்கக்கூடுமென்பது. இதற்கு "தத்ஸம
ஸக்தோ நான்யோ ஜகத் ப்ரக்ருத்யோ நாக | நாபேக்ஷ ஸர்வ
தேஷாவிஷயம் யாவத்நாஸ்ய சித்தவம் ॥" என்றது ப்ர
மாணம். இப்படி ப்ரமாணம் வேண்டியதுமாகு ப்ரமாண
விஷேஷங்களுக்குள்ளிட்டு ஸக்திதானாதியாவையும் ஸ
ர்வ விஷயமென்பது ஸ்ரீஹயக்ரீவமென்று
மேல்காட்டுகின்றார். (ஸர்வக்ஞா நாடயூ) எல்லாருடையவும்
ம் (ஸர்வஸம்ப்ரதாயம்) அநேக ப்ரமாணஸமூஹங்கள்
தரைசெய்யும்பொழுது (ப்ரபந்நம்) ஸர்வேஸ்வரனுள்ளதா
காது. ஆகையால் ஸக்திதானங்களோபோர் ப்ரபந்நன் ப்ர

http://acharya.org

[illegible]கார்யங்களில் ஸமர்த்தனிடம் ப்ராபிப்பது ஸ
[illegible] (உஎ) என்று (ஸ்ரீஸூக்தி) ஸ்ரீபா
ஷ்யமாகும் ஸ்ரீஸூக்தியில் ([illegible]) [illegible]
யரான எம்பெருமானாரால் (உ௭௦). இந்த ஸூத்ரமான
து (ஸூத்ரம்) ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது;
“ந ஹி வஸ்து விரோதிநாம் ப்ரஸக்தி” என்று ஸ்ரீபா
ஷ்யகாரர் திருவாக்கின் ப்ரகாரம் [illegible] ப்ரமாணிக்கும்
பொருந்தாது [illegible] தவிர்ந்தொழிக்கருக்கு. மேலும்,
ப்ரபந்நாநுஷ்டானங்களை யருளிச்செய்யும் “வர்த்தாநுஸ
[illegible]
[illegible] ॥ [illegible] ஹரிம்
[illegible] ॥” [illegible] ஸ்ரீபாஷ்யகா
ரர் [illegible] ஸ்ரீ[illegible] நம்பிகளுடைய
[illegible] ப்ரதிபக்ஷிகள்
செய்யும் [illegible], ஸமவஸ்த்ர
[illegible] தீரும். இந்த [illegible]
கையால் ப்ரதிபக்ஷிவாதம் [illegible]. (கக)

[illegible]”
என்றபடி [illegible] [illegible]
[illegible] ஸ்வரூபவ
[illegible] பொருப்பழிவை [illegible]
[illegible] நிக்கின்றார்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ? ப்ரப
[illegible] ॥ ॥ கஉ ॥

http://acharya.org

ஶக்தஜ்ஞாநஜந்த்ரீ !! (ப்ரபந்நா:) ப்ரபந்நர்களால் (ஶக்திஜ்ஞாநே) ஸமர்த்தியமான ஶக்தியும் ஞானமும் (ஸதி) ப்ரபத்தியாகும் மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநமும் கூட (ஸர்வோபாயவிஷயா) நல்லதோரு உபாயதாவாஸி யால் (க்ருதேவேத்) செய்யப்படுமேயாகில் (ஶுத்ராதிவே) ஸ்வஸ்வரூபத்தில் (ஸம்ஶயாஸ்பதம்) கேடுள்ளதேயாகும். அவைகளே (ஸம்ஸாரதிவே) ஸம்ஸாரிவங்களாகில் (ப்ரபந்நஸ்ய) அப்பிரபன்னனுக்கு (நிஷ்டாவைகல்யஸம்பத்தி) நிஷ்டாவைகல்யமாக வாகாது. அதாவது; ப்ரபத்தியென்பதும், ஶக்தியென்பதும் தாத்ருவிகமானவைகளால் ஏதாவதொன்றை முதலில் உபாயமாகப்பற்றினவன், மற்றொன்றையும் கிஞ்சித்காரமாக நஞ்சமுபாயமாகப்பற்றுவானேயாகில் முன்செய்த அநுஷ்டாநத்தில் தெளிவும் விஶ்வாஸமுமில்லையாய்த்திரும். மற்றதும் வீர்யமில்லாதுபோகும். ஆகயிப்படிச் ப்ரஹ்மாஸ்த்ர ஸம்பந்தம் வீர்யமற்றுப்போனதுமன்றி திருவடி ஸம்பந்தத்திற்கு ஸம்பந்தமும் பலநவிஷயத்தில் அவஶ்யமானது போல் போகாது, ஏதாவதோருபாயஸ்வீகார நஞ்சம் மற்றொருபாயத்தை ஸம்பாவிதாநுஷ்டிக்கின் வ்யபாயாநுஷ்டாநத்திற்கு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயம் ஸம்பவியாது, க்ருதோபாயம் வீர்யவத்தாகவுமாமென்பது இதன் தாத்பர்யம். இங்கோர் விசேஷம் அதாவது; ஶக்தியிலிருந்த வன் விளம்பாக்ஷமதையிடையில் ப்ரபத்தியையும் நசிப்பித்து, சடக்கெனமோக்ஷந்தர வல்லதான ப்ரபத்தியிலிழிந்தால் குறையில்லை. ப்ரபந்நன் ஏதாவதோர் காரணத்தையிட்டு இடையில் ஶக்தியிலிருந்தபொழுது தான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரந்யாயம் ப்ரபத்த்யுபாயத்திற்கு ப்ரஸமிக்குமென்பது. ஶுத்தப்ரபந்நவிஷயத்தில் காலக்ஷேபமில்லாததாலிச் ஸம்ஶய திக்க அவகாஶமில்லை. இங்கு, ஶாஸ்த்ராபரோயாவாஸி ப்ரபத்த்ரவாஹாஸ்மே | ப்ரபத்த்யாஸ்வாநாந்யாபாவாத்ரா

ஏகபக்திர்விஶிஷ்யதே” என்றது தாரதம்யத்தை க்காட்டும் ப்ரகாரம். இவ்வர்த்தத்தை “ராஜஸங்களான க்ஷுத்ராதி ப்ரயோஜநங்களும், ஸாத்த்விகங்களான மந்த்ரஜப்யாதிகளும் அதிகாரிகள் பக்கல் விலக்ஷிக்கிறதுவும், அதிகாரிவிஶேஷம் ஸம்ஶயமென்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரஸித்தம் என்று வாக்யஶேஷாதிகாரத்தில் ஸூசிப்பிக்க அருளிச்செய்தார். “லோகத்தில் அதிகாரிக்கு ஸாத்யமாக அப்ரதிபந்ந மந்த்ரஜப்யாதிகளும், ஸாமாந்யமான க்ஷுத்ராதிகளும் உளவாகக்கண்டோம்.” என்று தனிவாக்யத்தில் பிள்ளை லோகாசார்யருமருளினார். இவ்விதம் ப்ரக்ருதப்ரக்ருவிஷயத்தில் பக்திப்ரபத்திகளை தாரதம்யங்களாக விபித்த ப்ரகாரத்தைமுன்னிட்டு உபாயத்தில் இழிந்தவர்க்குப்பிற்பட்டகாலத்தில் ப்ராப்யம் உபாயாந்தரமுமனுஷ்டிக்கக் கூடுமாகையால் “ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டா ப்ரபந்நாஶ்சதுர்விதா: | ஸாதநாந்தரநிஷ்டாஶ்ச பக்த்யுபநிஷ்டாஶ்ச ஸக்தா: ஸ்வப்ரபந்நாஶ்ச || ” என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில் ஸ்ரீதேவியருளிச்செய்த ஶாண்டில்யஸூத்ரங்களை நான்காய் வகுத்தருளினார். அதாவது; ப்ரபத்தியை மோக்ஷவிஷயத்தில் ஸாக்ஷாதுபாயமாக ஸ்வதந்த்ரமாய்க் கொண்ட ப்ரபந்நனொருவன், பக்தியையிடையிட்டு மோக்ஷத்தைக்கோலும் அங்கப்ரபத்திநிஷ்டனான ப்ரபந்நனொருவன், பக்தியை ஸாக்ஷாத்ஸாதநமாகவே பற்றி உபாயவைலக்ஷண்யாநுஷ்டிக்கும் பக்தியையுடையவனொருவன், ஸ்வரூபமாய் அநுஷ்டிக்கும் பக்தியையுடையனொருவன் ஆக நான்கு வகையார். என்றாலும்; பக்தியென்றும் ப்ரபத்தியென்றும் பிரிவிரண்டேயுள்ளது. ஆகையிப்படி ஸ்வரூபமான பக்தியும் ஞானமும் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதும் “ஸாதயஸ்ய ஸம்ஸ்ப்ரஹ்மாணிவிஹிதா: ஶ்ருதிஷு ஸ்ம்ருதௌ | தஸ்யா ஸகலப்ராஸ்ஸ்யோர்ஜிதாப்ரஸ்ராஸ்ஸாதேஸத்ஸ்ரா ||” என்றபடி ஸம்பாதி

http://acharya.org

த்ரஸாஸஜ்ஞாந ஸம்ஶயமில்லாதே ஸாஹாய்யமாக ஸ்வ
பெருமிக்குத் திரிபவனும், கபடப்ரதிபத்தியும் ஶிக்ஷா
வேஷத்துணுப்புத் திரியும் விப்ரலம்பகனும்; ப்ரகடவாக்ய
யதேஷ்டமாக ஸ்வவ்யவஸாயமாகவும் ப்ராஜாபத்ய
ஞானத்தினைந்தியும் ஸம்ப்ரதாயமாகவும் ஸங்க்ரஹித்துக்
கொண்ட ப்ரஹ்மராக்ஷஸனும், ப்ராஹ்மண்யத்தையும் வேதா
ஶாஸ்த்ரத்தையும் வாணிஜ்யம் செய்யும் டம்பிகாஹாஸனும்,
தனக்கொன்றும் கார்யமில்லாதே பிறர்க்கேயுபதேஶ
காமுள்ளவஞ்சகனும், அநிதஶரணத்தையிட்டு ஸ்வார்த்த
தாமோதாஸ்யவனும், ஸக்ருதிமேயக் கிடைக்கவேண்டி
யலாபஜ்ஞிகா ஶிஷ்யாத்ராஹாவத்தால் ஸஹிஜாதகலகணிகளை
[illegible] பெருமிக்கும் [illegible]
[illegible] பாரிநனும், [illegible]
[illegible] ஶரணனும், மின்னும் மற்றுள்ள
[illegible] வேஷஜீவனும், உஹாஸஹவித்தும்
[illegible] யும் ஸவஞ்சக
னுங்களிலும் ஸ்வதந்த்ரயான பரிக்ஷையையுடையவரும் ஸவிதா
கிருகவிருந்தும் ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருமான ஸம்ப்ரதாயிக
னிடத்தில், திருநம்பிரானென ஸ்ரீவத்ஸஹ்ருதய ஸம்ப்ரதாயவாஸி
த்துப்பெற்ற ஞானத்தைப்பற்றி ஸம்ப்ரதாயஸம்ஸித்
தையால் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களில் ஸம்ப்ரதாயமெனப்
பேசித்திரிகின்றனர். ஸம்ப்ரதாயத்தின் உண்மையா
கிலிவர்களுக்கல்லது மற்றவைகட்கிலை. பத்திபக்ஷவிடா
தே [illegible] ஶ்ருதியான [illegible] த்திலுள்ள ஸவிஶே
நத்தாற் பேசுவது; ஸம்ப்ரதாயங்களான [illegible]
ணாதி உதாஹரணங்களிடமும் ஸஹஜம். இவரிப்படி
ச்சொல்ல "[illegible]
[illegible] | [illegible] |
[illegible] | [illegible]

http://acharya.org

...ணவஸ்ம்வ வ்யாகேது த்ருதிலக்ஷணா ॥" முதலியயிப்
...ரான வசநங்களேகாரணம். ஆதலால் ஸாரஸாரவி
வேகிகளுக்கல்லது உத்திவிஷயங்களெல்லாம் ஸம்பவாய
...வது ப்ரயாஸமாகும். மேலுமிவர் ஸக்திஜ்ஞாநமின்றி
ஸாரஸாரவிவேகிகளெனக்கூறுவது யதாயுமாகில்; (யீ
...க்த்யாதி) ஜ்ஞாநம்ஸக்திமுதலிய (ஸவகுணாவலி) எல்லா
(வரவரமுனிகேஸரம்) அழகிய மணவாளமுனிவருக்கு (ஆ
...) இலக்கணம் (இதி) என்று (தத்ரேஷு) அம்முனிவர்வி
ஷயமான தனியனுரும் ஶ்லோகத்தில் (உக்தம்) கூறப்பட்
ருக்கிறது. (கிம்ஹி) யாதுகாரணமோ, அதாவது; ஸ்ருதி
...க்திகளின் மதாசாரியரில் ப்ரதானரான மணவாளமுனிவ
ரைப்பற்றிய ஶ்லோகத்தில் "யீஸக்த்யாதிகுணார்ணவம்"
என்று கூறியிருப்பதாலின்று ஜ்ஞாநஸக்திமுதலியவையா
வையுளவோ, அக்குணங்களுக்குக் கடலாயிருப்பவர் என்
பொருள்படுவதால் ஸாரஸாரவிவேகிகளான யிவ்வணகு...
ன கிம்சித்தேனும் பொருந்தாததைபற்றி (ஸம்) அம்முனி
ர்(ஸர்வஜ்ஞம்) ஸர்வஜ்ஞரல்லாதவர் (இதி)என்று(வக்தாரம்)
...றட்டும், (அதவா) அல்லது (வக்த்ரம்) அந்த "ஸ்ரீசைலேச
தயாபாத்ரம் யீஸக்த்யாதி குணார்ணவம்" என்றதனியன்
ஶ்லோகத்தையாவது (த்யஜது) ஸ்வஸ்வாமிமானதால்
முற்றிலும் விடட்டும். அதன விவரமாவது; ஸக்திஜ்ஞாநங்கள்
...ாய் குதிஸூத்தால் மௌவாஸ்த்ராதிகளுமேற்படுவதால்அந்
ஶ்லோகத்திற்கு விஷயரான அம்முனிவர், ஸர்வஜ்ஞராகில்மே
கூறப்பட்ட ஸக்திஜ்ஞாநமௌவாஸ்த்ராதிகள்பொருந்தாதவை.
ஸர்வஜ்ஞராகில் அவைபொருந்தும். ஆகையாலவரைஸர்வ
ஜ்ஞரென்றாவது, அல்லது அவரைப் ஸர்வஜ்ஞரெனவொத்து
...வர் விஷயமாயிருக்கும் அந்த தனியன் ஶ்லோகத்தை
...வது ஸ்ருதிவக்திகளான த்ரீபர்கள் த்யஜிக்கக்கடவரெ

http://acharya.org

ணக்கருத்து. அன்றியும், "நிர்ஹேதுக ஸமஸ்தபு-
க்ஷார்த்த ந்ருத்தமே பராவஸ்ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டினு
மேன்மையானது" என்றெப்பின ஞோகாசார்யர் உ-
ப்படி வாசித்தும் வணங்கியும் கேட்ட ஜ்ஞான-
ன்றிக்கே ஞானப்பிரா ஞன ஸம்வாதனுடைய ஸஹ
ஜ்ஞாநப்ரவேசத்தினடியாக வந்தஞானத்தையுடைய நம்மாழ்
ப்ரிகளர் ஞானமே சிறந்ததெனவும், மற்ற பேரைஷணெ
ஷணவாசார்யர் ஞானமெல்லாம ஸ்வப்ரயத்ந ஸாதநமா
ப்படித்து வந்தது பற்றி அதிஜயந்ந மெனமும் வ்ளிக்க
ஸ்ரீமந்நாராயணனாலே ஸம்வாதநமானையால் ஞானத்தைவிலபை
த்தோமைகையால் அது ஒரான்வழியாய்வந்த வைஷ்ணவா
யர்களுடைய ஞானம்போலன்றெனக்கூறுவது, வ்யாக
க்ஷியின் வ்யவஹார்த்தவிருத்தமான வ்யாக்ஞாநமா
மாகும். ஆகையால் போலிவைஷ்ணவர்களாகிய வ்யாக்ய
கள் கூறுவது முன் பின் பொருந்தாதவையேயாயின. (௬௨

மேலும்; வ்யாக்யக்ஷிகளுடைய மதத்திலுள்ள தோஷாவ
ஙகளை விஸ்தரிக்கின்றார்.

ஸக்திதோநாத்ந்நாபராவரஸர்வப்ரவேகாஸ்யோபநிஷ்யதே-
ந்த்ராதிநாமப்ரஜ்ஞாப்ரவேசப்ரவேசநவைவாயவ்ந, நாய
வ்யவஹாரா: | செய்தா சேல்நன்று செய்தாரி திவ்யநை
ஓதாவ்யவஸ்ஜாவஸ்தவைஷாஹ்ய விஷ்ணுவெரவம், விதேஜாஜிவ
திவிதிரவிஷா ஜேகந்த்ரிஞ்ஜீவாத்ரா:|| ||௬௩

ஸக்திதோநித்ர்யாதி || (ஸக்திதோநாத்ந்நாபராவரா) உ
க்திதோநாதிகளுடையவெறுப்பே (வரவரப்ரேகாஸ்யோபநி
ப்ரஷர்சளான, தேவதாஜாதி வ்யோஜநஜாதி ஸ்வ:ஸ்வ:

http://acharya.org

த்தைவிட்ட ப்ரபந்நர்களின் யத்ருச்சமென்றும், (ப்ரபத்
த்யேகோபாயஸ்ய) ப்ரபத்தியையேநல்ல தோருபாயமாய்ப்ப
ற்றினவருக்கு (ஸ்வதந்த்ரம்) தம் தம் வர்ணாச்ரம த
...மே (ஸாதகம்) நமதம்முடைய ...
ரமென்றும், (ந ...) ஸர்வோபாயபரித்யாகத்தை ...
நாமனை (ப்ரபந்நா:) அடைந்த ப்ரபந்நர்கள்
செய்தாரேல் நன்று செய்தார் ... தீமைசெ
ய்தாலும் நன்மையே செய்தாரென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்த
... (விசேஷாத்) பெருமானுக்கு (...) தீ
மையே (...) ... தக்கதாக வரி
க்கடவதென்றும், (ஸர்வம்) இம்மாதிரியாக (வியுக்த:) ப்ர
...வும், ...வும், எம்பெருமா
னைத் திருவுள்ளத்திற்கு ப்ரதிகூலமாகவுமிருக்கச்செய் தேயும்
வெட்கமற்றவர்களாய் (விவதிவ) ஓர்வ... பூ
தவும் செய்கின்றார். அதன்மூலமாய் ... ப்ரவ
னைநிற்கிறீர்கள், (...) ... ப்ரதிநான ப
...ர் (...) ஜயிப்பதற்காகவும், (...) அறிவில்
லாதவர்களாய் தன் ... தானறியாதே (...) விரு
ம்பவும் செய்கின்றனர். அதாவது, ... ஷா
ஸ்த்ரங்கலல்லாதே மற்றவைகளையெல்லாம் ...
... கொண்டுவிலக்கி ...
மேயவஸ்யம் செய்யவேணு மென்று எழுதியும், வாதித்தும்
... திக்கச்செய்கின்றன ரென்பது தாத்பர்யம். இங்
ஙுபிள்ளை லோகாசாரியர் தமது ...படியில்" உன்
தோஷத்தை போக்யமாகக்கொண்டு" என்றும்; ...களை
நான் பொறுத்து ... என்று நினைப்பிடா நிற்க,' என்று
ம், ...யத்தில்,, அவர்கள்தோஷங்களை போக்யமாகக்கொ
ண்டென்றும்' ...படியில் அப்படியே ...வரனும் செய்தா

http://acharya.org

ரேல் நன்று செய்தாரென்று தோஷத்தை [illegible]யாகக் கொண்டு" என்றும், ஸ்ரீ[illegible] பிராட்டி[illegible]னை சிதகு உரைத்தாலும் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்று அவளோடே மறுதலைத்து நிற்கும் எம்பெருமானுடைய, என்றும் 'வசநபூஷணத்தில்' தோஷத்தையும் [illegible] நியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே, ஸ்வீகாரத்திற்கு அதனையே பச்சையாக்குகை. இரண்டிரண்டங் குலைய வேணுமென்றிருக்கிலிரண்டுக்கு மிரண்டுமுண்டாய்த்தாம், இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கு மிரண்டுமுண்டாய்த்துதாம். ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம், [illegible]னுக்கு தோஷமேதென்னில்; வாநரங்கள் பக்கல் ஸௌஹார்தம், காருண்யம், வ்யவஸ்தியும். [illegible] டிருந்தது [illegible] யத்தாலே வ்யாஜதோஷம்." என்றிவைகளும் தோஷஸௌஹார்த்தத்திற்கு வ்யதிரேககளின் வ்யாராணங்கள். ஆகையிவ்வளவால் எம்பெருமானுக்கு, ஸமஸ்த[illegible] ப்ரவ்ருத்தியும் ஸமஸ்த[illegible] நிவ்ருத்தியுமுடையவரன்றிக்கே, ப்ரவ்ருத்தர் விஷயத்திலும் [illegible] நிவ்ருத்தர் விஷயத்திலுமே ஸௌஹார்த்த வ்யாப்தியுண்டாய் ரக்ஷணம் பண்ணியருள ஸம்ஸாரம் ஸம்பவிக்குமென்பது [illegible] [illegible]ரு. இதனால் [illegible] [illegible] இவர் [illegible]களுக்கு [illegible] [illegible]" என்றவிடத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] க்கலாகும். மேலும் தோஷத்தையே பச்சையாகக் கொள்ளில்

http://acharya.org

[illegible]ஷகாந்தரங்களையும் ஸாதநமாக்குமாம். ஆகையாலி
வ்வாதம் ஸகலஸாஸ்த்ரவிருத்தமான விதண்டாவாதமே. இவ்வர்
ணாஸ்ரமதர்மங்களை ப்ரமாணங்களால் மறுக்கக்கூடாதென்
பது முன்பே கூறப்பட்டது. என்றும் [illegible]ணம்
போல் பற்றியனத விடுவது ஸர்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமாம்.
அன்றியுமிங்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் வந்தபொழுதே ஸ்வ
பாவகாரணம் ஸமாஸ்ரயணத்திற்கு பூர்வபாவித்வமாயி
ற்று. அப்பொழுது ஸர்வாத்மஜ்ஞாநவிசித வர்ண ஜாதிய
ஸம்பந்தாதிகளெல்லாவற்றையும், ஸ்ரீமத்பாகவத ஸம்ஸ்கா
ரமாகும்பொழுது பண்டுள்ளவைகளைவிட்டுப் புதியதாய்ச்
சிற்சிலவைகளைப் பற்றுமாப்போல் விட்டே பற்றவேண்டு
மென்றிற்று. இது [illegible]
ல்லாததால், இவர் ஸர்வஸ்வ ஸாதநமுமாய் ஸ[illegible]
[illegible]
திருவுள்ளத்திற்கு விரோதங்களான [illegible]மாய்
முடிந்தன. ஆகையாலிவையெல்லாம் [illegible]கள்.
இவைகளை யதார்த்தமாய்ப்பற்றி வாதிக்கும் வாதமும் ஸ்வ[illegible]
தமே. மேலுமிங்கு ஸம்பந்தமென்றதுவோ தநாபரிபாவமானதால்
அவ்வாஜ்ஞை விதிரூபமாயும் நிஷேதரூபமாயுமாகவிரண்
டுவிதம். இத்தையேவ ப்ரவ்ருத்திரூபமென்றும் நிவ்ருத்திரூப
மென்றும் கூறுவது. விதியாவது: "ஸஹஸ்ரஸம்ப்ராப[illegible]
[illegible]" இத்யாதிகள். இது ப்ரவ்ருத்திக்கவேண்டிய
[illegible]கள். நிஷேதமாவது; "[illegible] ஹிம்ஸ்யாத், [illegible]
[illegible]" இத்யாதிகள். இது நிவர்த்தி
க்க[illegible]கள். இவையிரண்டையும் விடுகையாவது;
செய்யவேண்டிய ஸந்த்யாவந்தநாதிகளைச் செய்யாதிருப்பதும்,
செய்யக்கூடாத பரதார ஹிம்ஸாதிகளைச்செய்

http://acharya.org

வதுமாம். ஆகையாலிப்படி [illegible]யும் [illegible]யையும் [illegible]
யையும் ப்ரவ்ருத்தி [illegible]யும் விடுதலென்பது. க்ருதக்ருத்ய
ணாக்ருத்ய [illegible] யாயின. [illegible]
ன்டுஹ ஹவாந்ராகஷிக்கு மென்பது [illegible]
ஸவாக்ய மென்பது முன்பே கூறப்பட்டது. ஆதலாலிதே [illegible]
மாகப்ரவிஶ்ய [illegible] களையும் [illegible]
ராஜஸ [illegible]
நாஸ்திகர் [illegible]. [illegible] பள்
ளமடைத் திருவிழாவென்று சொல்லி [illegible] மாய் ப்ர
[illegible] கொண்டாடுவர். இவர்களுக்கும்
ஸாத்விகமானாலும் [illegible]
கார்களைக்கூட்டிவிட [illegible]
கவி ருசி [illegible] வில்லை. [illegible]
யவர் செய்யும் [illegible] பேரில் [illegible],
விதேஷிப்பதை பார்க்கிலும், செய்யும் தப்பேரிலேயே [illegible]
து திரிவரு [illegible]. ஆனால் [illegible]
த்தனல்லவென்பதற்கும் பொருள் [illegible]; "ருசி [illegible]
டைய [illegible] நிஷ்டையாக [illegible]
க்கையாலும், மேல் ப்ராசீனர்களான [illegible] களுக்கும்
ஹேதும் கொடாதொழிகையாலும், [illegible]
ங்களுக்கு [illegible]
லேயாதல் [illegible] களாலேயா
தல் கண்ணழிவு செய்கையாலும் ருசிகருடைய வ்யா
பக்காரணமென்று உபவர்ணித்தனர். [illegible]
[illegible] "செல்தாரேல்
நன்றுசெய்தார்" [illegible] களுக்குத் தாஸ்யமும்" என்று ஸ்ரீ
[illegible] விரோதபரிஹாரத்தில் அருளிச்செய்

http://acharya.org

தார். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீ பிள்ளானாச்சாரியாரும்; "ஸவிஜ்ஞா
த்ருஷ்டிஸ்ஸ்வயம் ஸமுத்திஷ்டேத்ஸ்வாபராதே | கோபாத்ரீவா
ய மேத்யேத் ஸுஸ்ரீ த்யாய ஸ்வாமிநம் ||" என்றும், "தஸ்யா
பிராதமநவிரோதிநாம் ஸர்வஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட்யேவோபவதோ பிரோதி.
ஜனகேர்வாஸேவை ப்ர "யதிதாதோஷ" இத்யபிகேத்தாஹி
யிடுகை. அத்யேவ ஸமயம் ஸாதாத்ஸ்யம், யதாஸ்ரீ ப்ரவிஷ்டயெ
தோஷாஸ்மிந் ந தாந் தோஷ ஸோஷ்யந்த, ததாக்ஷு ஸ
ம்யம்பதாநம் ப்ரஜீவ ஸமாஜீதி ||" என்றுமருளிச்செ
ய்தார். மேலும், "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்றதால்
ப்ரபந்நனுக்கு உத்தரகாலத்தில் அபராதம் புகுருமென்
கைக்கு, இதுசெய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்றத
ற்கு ப்ராமாதிகமாகப்புகுந்தால் நாமே க்ஷமிப்போம், வா
தியஸ்தமாகப்புகுந்தால், அவர்கள் க்ஷமை கொள்ளாதவ
ளவிலும் சிக்ஷாவிசேஷத்தாலே நாம் ஸஹிப்போம். ஒரு
படியாலும் கைவிடோமென்று தாத்பர்யம். மேல் "நன்றுசெ
ய்தாரென்பர்போலும்" என்று சொல்லுகையாலே இதுவஸ்
துவிருத்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம். "அபாயஸம்
ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஸ்சித்தம் ஸமாசரேத் | ப்ராயஸ்சித்தியம்
ஸாத்ரயங்க ஸந்ந்யாஸம் வ்ரஜேத்" என்று சொல்லுகை
யாலே ஸம்பிரதாயத்தில் ஈச்வரனுக்கு ப்ரீத்
யாவிருத்தும் பிறக்குமென்றும், ப்ரத்யவாயம்
ஸித்தமாயிற்று. அதிலும் கழித்தற்கு ப்ராயஸ்சித்தம் வேண்
டா" என்றதுடன் இப்படி ப்ராயஸ்சித்தப்ரஸங்கம்.
இப்படி மஹாவிஸ்வாஸமான ஸம்ப்ரதாயமான ஸம்வாதத்தி
லும் விரோதமில்லாமை சொல்வது. "உக்தமான ப்ரஸாத
ப்ரஸங்கீகர்த்தரங்க்கால் ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகர் தி
ருவுள்ளப்படி ஸங்கோசமாகிற ஸ்ரீஸூக்திகளைத்து வருவதா
லும், இந்த ஸம்பந்தத்திலும் காண்பதாலுமிதுவேபொருள். ஆ

http://acharya.org

க்கையால் "ஸ்ரீராமாயணே ப்ராணயே ந வதிஷ்கஸ்ய க்ருதாந்தநா| ஸர்வாய ஸ ஸமெழஹு ஸந்நிவ ஸத்நம் க்ஷேம் ॥" என்றது தாத்பர்யமாயிற்று. இவையெல்லாவற்றையும் சுருக்கி ஸர்வார்த்த ஸங்க்ஷேபமாயிருக்கும் பதத்தில் "ஸர்வஸ்ய தர்வணவ் ஸர்வேஷாம் ஸ்வாமிநம் ஸந்த்ராதாரம் ந்ருணாம் நக்ஷத்ரயாநம் ஹரிம் ஸர்வஸ்ய ஸர்வேஶ்வரம் | யீஶ ஏவ புத்ர ஸர்வ நாராயணா ஜ்ஞாநேதவி தஜ்ஞிக்ஷ்ரதேத:, கௌடீரோஹ்யேஷ தீப்திக்ஷயாஸ்ய நயநா தேஶீகரோதீஷ் ஸ: ॥ என்றருளிச்செய்யலாயிற்று. (௫௫)

ஸ்ரீமதே வேதாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

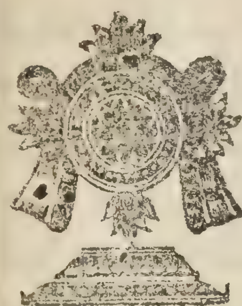
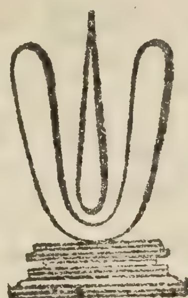
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

——(௦)——

உத்தரத்ர தத்த்வநிர்ணயம் ஸம்பூர்ணம் ॥

http://acharya.org

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாதேசிகாய நம: ||

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

——(௦)——

ஸமர்த்தநாதிகார: ||

இவ்விதமாக ப்ரபத்தியையும், அதன் அநுஷ்டாநத்தையும் பற்றிய சங்கைகளைப்பரிஹரித்து உடையவர் தர்ஶநத்திற்கு அதர்ஶநம் வாராதே ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணங்களையும், தத்ஸமர்த்தமான ஸதர்க்கங்களையும் கொண்டு நிஶ்சயித்தபின், இப்படிப்பட்ட ப்ரபந்நர் தம்முள் ஜாதிபேதத்தைப்பற்றிய சட்டங்களொன்றுமில்லையென ப்ரதிபக்ஷிகள் வாதிக்கும் தையும் பௌமாநஸ்ய பாத்மாநுஸாரேணேதி த்ரைவர்ணிகாதி நான்கு ஶ்லோகங்களால் பரிஹரிக்கின்றார்:—

பௌமாநஸ்ய பாத்மாநுஸாரேணே திருஜ்ஜ்வலதிலதே
யாதவாஜநா பேதாதுராகவேஸமந்வத்தேஷ்யேஸு: ப்ர
பத்திஸ்வ நஸஞ்சிதேஷு நாமக்ஷிகரேஷ்வதிவகேஷு:||
ப்ராவீநாவாயா கொஶாநஹிதே திஷ்டவேய ஸூக்தே
தீதப் ஸாமே பராணேயா பேரா்ம பரிஹர்த்தி ஸ
மாஹிதஸ்வ ப்ரமாணம் ஸ்தேஷு || ௧௪ ||

பௌமராபயாநஸ்யேரூபேயப்ஸதாதி || (பௌமாநஸ்ய பாத்மாநுஸாரேய:) முன்னிற்கும் பின்னிற்கும விரோ

http://acharya.org

யங்களையும், அதாவது; "விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்³பூ⁴தம் ஜக³த் ஸ்தி²தம் ப்ரவ்ருத்தாஸ்து | ஸ்தி²தியோ ஸம்யமவதி யோஜ்ஞோ விஷ்ணுர்வாஸ்யவ்ருத்திகம்" என்கிற பௌராணவசநத்தாலும், "ப்³ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவா ப்³ரஹ்மந் ப்ரதா⁴நா ப்³ரஹ்மஶக்தய: |" என்கிற ஸௌர ஸாரஸ்வதவசநத்தாலும் ஸத்வோத்தர்கள் ஸங்கீர்ணப்ரக்ருதிகளாய் வைதிகர்களாயிருப்பார்களென்னுமிடம் ஸித்³த⁴ம்." என்று தத்த்வஸாரத்தில் ப்³ரஹ்மஸூத்ர ஶ்ரீபா⁴ஷ்யத்தையோரிடத்திலும், "யாவஜ்ஜீவம் ஸ்வாநுஷ்டாநம் விருத்தமல்லாதவர்களுக்கு," என்று ஸூத்ரத்தின் ஸவாஸநத்ரயத்தையோரிடத்திலுமாகக் கூறியதும், ப்ரவ்ருத்தியைப்பற்றி "இதுதான் ஸாத்⁴யமாகையால் ஸங்க்ஷேபிக்கவும்" என்றோரிடத்திலும், "இந்த ப்ரவ்ருத்தியுமுபாயமன்று, நம்காரியத்திற்கு நாம் கடவோமல்லோமென்றிருக்கை" என்று மற்றோரிடத்திற்கூறியதும் "ஸங்கல்பணத்தாலே யுண்டாகவுமாம், காருண்யத்தாலே யுண்டாகவுமாம்," "என்றோரிடத்திற்கூறி "ஜ்ஞாதாவிற்கு மோக்ஷோபாயத்திலிழிய வேண்டா" வென்று மற்றோரிடத்திற்கூறியதும் ஒரே விஷயத்தைப்பற்றி முன்பின் விருத்தமாயெழுதிய வாக்யங்களெனக்கருத்து. மேலும்; (நிஜாக்ஷேவஜநிதே³ஶ:) ஶாஸ்த்ரப்ரமாணங்களன்றிக்கே, ஸ்வகபோலகல்பிதங்களையும் (யோஜநாஸஹஸ்ராத்) நயநஸஹஸ்ராத்³த்தால், அதாகிறது; ப்ரகாரஸஹஸ்ராத்³த்தாலென்றதை. அதாவது :—ரஹஸ்யஜ்ஞாநம் மோக்ஷோபாயமென்பது, வாக்யஜந்யஜ்ஞாநமென்று சொல்லாது சொன்ன ப்ரகாரஸஹஸ்ரமென்றகருத்து. (நாஸ்திகா வைதிகவேதிக்ஷ:) நாஸ்திகர்களுடையவும், வைதிகளுடையவும் பக்ஷத்திற்கநுகூலமாய்ப்பேசுமவைகளாயும், அதாவது; நாஸ்திகரும் பரலோக பரதேவதைகளில்லை யென்று வாதித்து ஸ்வநாராயணத்தை லோகத்திற்குக்கல்பித்

http://acharya.org

தான். அஹமேவதி ஜகத்து ஸர்வம் யென்று ஸாலோகாசாரங்களை யழித்தான். இப்பௌத்தர்களோ, பௌத்தனுக்கு மேலொன்றுவேண்டாவென்றுகூற் தர்மவேதார்த்த மென்ற வ்வுபாயத்தையும் பாழாக்கி ஜ்ஞாநவிசேஷாதி பேதமு மில்லாதிருக்கையாகும் ஸர்வப்ரவாஹாத்ய நிவ்ருத்தியே ஜீவ லக்ஷணமென்றும் கூறி, ஸர்வஸ்வரூபவர்ணாச்ரமத்தையும் சட்டங்கட்டி ஜாதிபேதத்தையுமோட்டி முடிவில் சூந்யவா தத்தையுமொத்தார்கள். ஆகையாலிப் பௌத்தர்களுடைய வாதமும் நாஸ்திகவாதத்தோடாவது, அவைதிக வாதத்தோ டாவது, அல்லது அவ்விரண்டுகளோடுமாவது கூட்டமாயிற்று. மேலும்: (ஸர்வதத்வ லக்ஷணதேஹம்) அதனவ நன்கு பிச்சேரியவன் புலம்பலுக்கு நிகரானவைகளாயும், (ஸர்வேஷாம்) அவரதாய்ங்களாயும் (பராவி நாசாய கோஸாநமிதவிஷயேஷ) ஆகையாலேயே ஸ்ரீவேதாந்த மவதாரஜாதி பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திக ளுக்கு ஸம்மதமில்லாத விஷயங்களை யுடையவைகளாயும், (ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி வஸம்ஸேஷ) ஸத்கர்மைகதியை யதிக்ரமித்த பேதங்களையுடைய வைகளாயுமுள்ள (ஸம்ஸயம்) சந்தே கப்படி முதலிய ஸம்ஸயமென்ற ஸம்சயங்களால் (வர்ணாச்ரமவிபாகாத்) ப்ராஹ்மணாதிஜாதிகளின் பேதம் போகும் (இதி) என்று (ஸகலஸ்ம்ருதம்) விரிவாய்ச்சொல்லப் பட்ட (ஸர்வஸ்வம்) எல்லாவாக்யமும் (அப்ரமாணம்) ப்ரமாணமில்லாததென்றபொருள். அதாவது; சென்றவாதங்கள் போக, மேலும் "ஸர்வாசார்யருடைய; ஸம்ப்ரதாயத்தில் வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம். இவர்கள் பக்கல் ஸாத்த்விகமும் ஆஸ்திக்யமும் நடக்க வேணும்." என்றும், இதற்கு ஸ்பஷ்டமாக "க்ஷத்ரியனான விஸ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்; ஸ்ரீவிதுராதிகளை ப்ரஹ்மர்ஷித்தா லே ஸம்ஸ்கரித்தார். க்ருஷ்ணன் ஸீஷ்மேந்த்ராதி ஸம்ஸ்கங்களை

http://acharya.org

விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலேயே யமுது செய்தான்.'' என்றும் எழுதியபடி ஜாதிபேதத்தையும் போமென மேலு மெழுதவந்ததால் இவ்வாதமும் உத்ஸூத்ர ஜந்மமும் அஜ்ஞாத ஜந்மமுமல்லாதே ப்ரமாண ஜந்மமென்றென்பது இதன் கருத்து. இவ்விதம் கூறிய வாதமும் அப்ரமாணமென்று ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்தில் ப்ரயோகவாதநத்தில் ஸ்ரீதேஶிகநு வேண்டுமளவு ஸப்ரமாணமாய் ஸாதித்தருளினார். ஆகையாலிவ்விஷயங்களையெல்லாம் "ஸநவாதஸம்ப்ரதாய' மென்றவிடத்திலும் பரக்கச்சொல்வோமாகையால் அங்கு ங்கண்டுகொள்வது. (௫௪)

இப்படி ஜாதிபேதம் போமென்று சொன்னதற்கு யாவை யாவை ஶாஸ்த்ரவசிஷ்டாஜ்ஞையால் ஸந்தேஹங்களாகத்தோன்றுகின்றனவோ, அவைகளையெல்லாம் பேசி ஶூத்ரனாயிருந்து வைஷ்ணவனானவனுக்கு ஶூத்ரத்வம் போமென வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதியால் கூறுகின்றார்:—

வாஸிஷ்டம் வைஷ்ணவம் தேஹம் மமவாஸி தநுப்ராஹவாகாதி
காயேந வாஸுதேவோऽபிகாரம், த்ஸஜதேயதிஶூத்ரதா
பரே வைஷ்ணவகே | ப்ராப்தே, ஶூத்ரத்வஹாநிம் ந
வதேத்காலம் ப்ராப்தேந்த்ரம் வதக்ஷி ப்ரஸ்ராத்ராஷ்டாப்ர
பம்யாம் ப்ரஜேவிவிதயே ஷ்வஷே ஸம்ஸ்ருஷ்டிஹாதி ||௫௫||

வாஸிஷ்டஸ்ம்ருதி || (வைஷ்ணவம்) ஸ்ரீவிஷ்ணுவுடையதான (தநு) ப்ரதிஶமான (வாஸிஷ்டம்) பெருமாளுக்கு ஸ்வபாவத்தால் அனாதிஶ்ரீவைஷ்ணவாதிகள் செய்த வாஸிஷ்டமும் (மமவாஸிதஸேவி) அஜ்ஞாத வாஸத்தில் ஸேவநஞ்செய்த மம னென்ற பெயருடன் "ஶூத்ரோऽஸ்மி ஜாத்யாமமேதி நாமா" என்றுசொல்லிக்கொண்டே விராடனுடைய ஸபையில் ப்ரவேஶித்ததால் அவ்வமனென்ற ஶூத்ரனுடைய ப்ரத்தமும், (ஶூத்ரஸம்பந்தம்) ஸ்ரீஶூத்ரஸம்பந்தமென்ற ஸம்ஸ்த

http://acharya.org

சூத்ரரைவும், (பாபயோநிகளை) ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு வேண்டிய ஸம்ஸ்காராதி கார்யத்தில் (ஸ்வீகாரம்) அதிகாரத்தை (தத்த) கூறுகின்றார். அவைபாவன; "ஸர்வ விஷ்ணு மயமேதத் ஸர்வலோகேஷு வர்த்ததே | விஷ்ணுநா நிர்மிதம் ஜகத் ஸர்வம் விஷ்ணு மயம் ஜகத் || ஸர்வே ஸர்வாதிகாராஸ்து, சூத்ரா யோநிஷு தாவா ஸர்வே ஸர்வஸம்ஸ்கார கர்த்தாரஸ்து:" இத்யாதி வசனங்களின் படியே ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸம்பந்தமுள்ளவர்களை ன்ற வைஷ்ணவர்களுடைய வாக்யத்தால் ஸர்வஜ்ஞனுக்கும் ப்ராஹ்மணனுக்கும் நாமமாத்ர பேதமில்லாதே பரிமாற்றத்தில் பேதம் காணுமையாலும், "சூத்ரயோநிஷு தாவா" என்று விசேஷித்துக்கூறியதுபோல் "நஸர்வே ராஜவத்ஸஸ்தா வைஷ்ணவா ஜாதிஸ்த்ரிதா: | யேஷாம் வக்த்ராங்கிதம் சாஸ்த்ரம் ஸர்வேஷு விஷ்ணுபூஜகே | தே வைஷ்ணவா நராஸ்ஸர்வே ப்ராஹ்மணா ஸர்வதேவதா: ||" என்று வைஷ்ணவத்தை விசேஷித்துக்கூறியதன்மேல் ஜாதிநிவ்ருத்தியைப்பேசி யிருப்பதாலும் (அபரே) வேறுசிலர் (தத:) ஆகையால் உதயமித்ருஷ்ட) இவ்வ்ருத்தாந்தத்தை யாதாரமாய்ப்பற்றி (வைஷ்ணவ ஜ்வ) ஸங்க்ராந்த ஸ்ரீ ப்ராஹ்மணாதிவைஷ்ணவ ஸர்வவமானது (ப்ராவ்ருத்தி) ஒரு ஸர்வஜ்ஞனுடையப்பட்டபொழுது (ஸர்வ ஸ்வஹாநிம்) ஸர்வஜ்ஞத்தன்மையினில்லாமையையும் (அந்யம் நவதரங்கமஸம்ப்ராப்திதம்) வேறோர் புதியகுலத்தின் ப்ராப்தியையும் "பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து, குலந்தரும், தொண்டைக்குலத்திலுள்ளீர்" இத்யாதிகளால் (வதந்தி) கூறுகின்றார்கள். (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஹாஷாவபம்யாமயஸ்யேவ) த்ரிபாஷாத்மகமான வசனத்திலுள்ள தமிழ்ப்பாசுரங்களிலுள்ள குருட்டுத்தனமும், அதாவது; அறியாமையும், அதெவ்விதமெனில்; "ரவாகாஞ்ச நய ரத்நீவம், தேஸஜாதி காஞ்சுகா சூத்ரயோவிர ஸா ப்ரா

ணம், உத்ஸாத்யந்தே ஜாதிதர்மா: குலதர்மாஶ்ச ஶாஶ்வதா:,
"ஶூத்ரஸ்ய ந கர்மபேத:, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் குலங்களெல்
லாம், இவர்கள் குலம் வடமாள், குடி வங்கிப்புரம், ஜாதிப்ரா
ஹ்மணன், சொட்டைக்குலம், பகாக்ஷேஶத்தார், "இத்யாதி
ப்ரமாணங்களிற்காணும் ஜாதிகர்மஸம்பந்தங்களுக்குள்ள பேத
மின்னதென்றறியாமையானது (விதபேக்ஷா) ப்ரயோஜ
நமில்லாத (பக்ஷா) இப்ப்ரதிபக்ஷிகளிடம் (ஸத்ருஷ்டாந்தி)
நன்றாய்விளங்குகின்றது. ஆகையினால் தொண்டைக்குலத்தி
லுள்ளீர் என்றபொழுதே ஸத்ஜாதியாயோர் ஜாதியில்லாத
தால் ஸத்வஸம்பந்தமே யிதற்கர்த்தமெனவறியாமல், பண்டை
க்குலத்தைத்தவிர்ந்து என்றதற்கு ஶூத்ரஜாதியை விட்டென்
றும், குலந்தருமென்றதற்குப் புதிதான ப்ராஹ்மணஜாதிவரு
மென்றும், பொருள்கூறவிடமில்லாதிருக்கச்செய்தேயும் ஓர்
வாக்யத்திற்குப் பலவர்த்தமுளவாகிலும், ப்ரக்ருதாநுகு
ணமாய் உபயோகிக்காதே போவது அநபிஜ்ஞதாவிஶேஷ
த்தால் அநாவிஷ்க்ருதமாகையாலுமிப்ப்ரதிபக்ஷி இக்குலஶப்
தத்திற்கு ஜாதியெனப் பொருள்கூறியது ஸாரமன்று. ஆகை
யால் ப்ரகரணவிரோதமிவ் வாக்யத்திலு மேற்பட இது
வுமிவர்களிடம் ஸஜ்ஜீவநவாக்யமில்லை யென்றது தாத்பர்யம்.
"குலங்களாயவீரிரண்டில்" என்றதற்கும், "சண்டாளோஷ்டாக்ஷ
ரம்" என்றதற்கும்தத்தமது வைநயிகாநுஸந்தாநத்தில் தாத்
பர்யமுமில்லாதே, உத்க்ருஷ்டஜாதிஜாதனானாலும் ஸம்பந்தமான
மில்லாதுபோனால் அது காரியகரமில்லாதே போகுமென்
றதும் தாத்பர்யம். ஆகையிவ்வளவையே வைத்துக்கொண்டு
ஜாதிபேதமென வசநஸந்தூஷணத்தில் கூறியது அஸம்பத்த
மும் ஸ்வாசாரவிரோதமும் ப்ரமாணவிரோதமுமாம். "வே
தியர்முழுவேதத்தமுதத்தை" இத்யாதிகளால் நம்மாழ்வாரும்
ப்ராஹ்மணனுக்குள்ள ஸாமாஜிகாசாரத்தைத்யொப்பியரு

http://acharya.org

ளினாயிற்று. இங்ஙனல்லாதே சில நவீந வைஷ்ணவ வைஷ்ண
[illegible] ஸமமெனக்கு [illegible] யேனும்; அவர்களை
செட்டி விப்ரர்களும் பேசுவாரேனும், பறையன் வீட்டிற்
பள்ளனுண்ண, பள்ளன் வீட்டிற் பறையனுண்ண, அவ்விரு
வரும் படையாச்சியுடனுண்ண, இம்மூவரும் கூடி கவரைநா
யக்கருடனுண்ண, இவர்களெல்லாங்கூடி செட்டியார்வீட்டிற்
கூடியுண்ண, இவர்கள்சேர்க்கையில்வேளாளர் உண்ண, அவர்
கள் பெண்ணை யிவர்கொள்ள, எல்லோருங்கூடி முதலியாரு
டன் ஸம்பந்தம்செய்ய, முதலியாரும் மற்றபள்ளர் பறையர்
படையாச்சி கள்ளர் மறவர் கவரை நாயுடு நாயக்கர் பிள்ளை
களுடன் ஸம்பந்தியாய்க் கூடியுண்ண, எல்லாருங்கூடி பிள்ளை
யோகாசார்யர் ஸநாதநவைஷ்ணவாசார்யருடைய வை
ஷ்ணவப்ராஹ்மணன் திருமாளிகையிலுள்ள ப்ராஹ்மணனுடைய
கந்நிகையை அப்பள்ளர் முதலியவர்களுக்குவிவாஹம்செய்து
கொடுத்து ஸஹபங்க்திபோஜநமும் செய்ய அப்பள்ளர் முதலி
யவர்களின் பெண்களையிப்ராஹ்மண வைஷ்ணவன் தம் குமா
ரர்களுக்குக்கல்யாணம் செய்துகொள்ள கேவலமேயோர்வர்ணாஶ்ரம
குநாதி வைஷ்ணவத்வத்தைக் காரணமாய்க்கொண்டு, உத்ரா
திகளுக்கெல்லாமிடமேற்படும். ஆனதால் குலஶுத்தித்திற்கு
ஸங்கீர்ணமென்ற வர்ணமில்லாதே ஜாதியென்றவர்ணம் மிக
வும் வர்ஹணீயமும் ஶாஸ்த்ரஸம்மதமும் ஸுஸம்மதமுமாம். வைதிகாசார்யர்களும் தம் தம்ஜாதி வ்யவஸ்தையை
த்தவிராதிருந்தார்கள். மேலும் தாழ்ந்தஜாதியானா னொரு
வன் உயர்ந்தஜாதியில் வருவதற்கு மாத்திரம் விரும்புகின்று
னேயொழிய, தனக்குத்தாழேயுள்ள ஜாதிகளைத்தன்னோடு
சேர்க்கவிரும்புவதில்லை. இதுஸாமாந்யம். இதையே “வர்ண
ஸங்கரஜ நாஸ்திகோ வர்ணாஶ்ரம நாஸ்திக ”இத்யாதி
யால்ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்; அருளிச்செய்த

http://acharya.org

ஸேஷஸம்ஹிதையாகும் ஸம்வத்ஸரஸமும், ப்ராஹ்மணஸாமவ
தனுக்கு இன்ன வாவாரமென்றும், ஸம்வத்ஸவாரமுள்ள
ஸ்த்ரீகளுக்கின்னவாவாரமென்றும், பிரித்துக்கூறுகையால் ஜா
திவ்யவஸ்தை போகாது. அவையாவன ; ப்ராஹ்மணஸ்ய
சைவ வாரஸ்ய ஸம்வத்ஸரீகம் | ஆவாயகீர்த்த
காயபூர்வ வாயுநந்தம் விஜ: | ஸ்நாநவாவிதிவிஷாவ்ய ஸவ
வாவ வநவேவகம் | கலவிதம் கபிலஸமேத வஸ்யஹ
யாவயெ: || ஸத்ராணாம் ஸ்வேவ்ஸ்ரீணி வவித்த ஸி
ஜொத்தம் | வ்ராஹ்மணோவாஹ்மவோவாவஸி ஸாயதீம் ஸ்மவி
ஷ்யா || கவேஷதாமவஹஸம் வா ஸதேஷாதுஜவா |
கஷ்டவிம்ஸதி வேலாய ஜபெ ணார்ஸாதிகம் விஜ: || ஸந்த
த்ரம் ஜபெத்த்ரா யாவஜ்ஜீவம்விஜொத்தம: | ஸவஹ்ராஸவக
மேஷ ஜோகாயீ ஸ்நாஸ ஜோவிவேத: || ஜவொவஸ்நாந
கங்க்ரவஹ்யஸ்நநஸம் | உவாஸாநம் ததஸ்நாநம் கா
யத்ராஸ்யாதிநம் ஸ்ம: | ஹோமோவநவியாநஸ வெவஸ
ஷவ தேஸ்வரம் || வணஸ:ஸ்நாந ஸம்யமேத்த ஸத்ஜீயா
ஸிதியதஸிஜ: ஸ்நாஸ்யாய ஸாவணம்வா ஸாவிஸம்கீத
நாதிகம் || ஸ்ரீசந்திரதுயாநஸ்ஸ தநதம்ஸதாஜவெக |
"என்றிவ்வளவு ப்ராஹ்மணஸாமவதர்களின் ஆசாரம் ஸம்ஹ
ஹிக்கப்பட்டது. மேல் ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸூத்ரர்களுக்கும் ஆ
சாரமாவது; "ஸ்த்ரீஸூத்ராணாம் விபிவலேகஷ்ய ஸவ்யீ ணவ
வஜிதம் | ப்ராஹ்மணஸ்ஸ தஉஸாய ஸம்வத்ஸரீகம் ||
ஆவாய கீதநாகயஸாம் ஸவேவாவ நதீதயா | ப்ரா
ஹ்மணஸ்ய விபாதெநத ஸந்நாநாம்ஸ் விபிஸஜெக || வண
வாவஜயெத்ஸ்ய விபிஸ்வாதவகவஸ | தஸ்ப்ராஹ்
மவியாநெத க்ராஸ்வாஸவாதிகம் தத: || கேஸவாயெதி
ஸ்ராஷெ ஜபம்வீஸ்வா தயஸ்ய: | ஸ்மேஸம்தேண விர
ஷ்யஸ்வாஸாநம் விபியதெ || ஸரஸ்வதுஷ்கிஸஸ ஷோ

ப்³ராஹ்மண்யே ப்ரதிஷ்டா² காரணம் | ஸர்வம் க்ரியாயுக்தாநாம் ஸ்ம்ரு-
திஶாஸ்த்ராணாம் தஸ்மாதேவ || தேஷாம் ஶக்த்யா ப்ரதாநத்வாத்
ஸாமாந்யதர்மஸாதந: | ஸர்வமேவ விஶேஷாணாம் ஶா-
ஸ்த்ரநிஷ்டா நாநுஶா || ஸமவத்க்ரியாயுக்தாநாம் ஸ்வஸ்வதீக்ஷா-
ணாம் ஸந்தாபூர்வம்" இத்யாதிகள். ஆனதால் ஸத்வதநாதி
யோகங்களெல்லாம் ஸர்வமநுஷ்யர்களுக்கும் பொதுவான
வையென்றும், ப்ரணவஸம்ஹிதோக்த தாரணமென்ன, வே
தாத்யயனமென்ன, ப்ராஹ்மண பரக்ஷார பரிசர்யாதிகோ
ப்ராஹ்மணஶ்ரவணமென்ன, சக்ராங்கதாரித்வமென்ன,
சக்ராங்கமாத்திரமென்ன, உபதேஷ்ட்ருதீக்ஷாபரிதேஶ்யத்வ
மென்ன, உபதேஶ்ரோத்ருத்வமென்ன, இவைமுதலியன தத்
ஜாதிநியதங்களான விஶேஷயோகங்களென்றுமிவைகளின்
திரண்டபொருள். இப்படி ஶாஸ்த்ரத்தால் ஒரோர்காலத்தில்
ப்ரவ்ருத்தியும், ஒரோர் காலத்தில் நிவ்ருத்தியும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யர்
களான நமக்கு உசிதமென்பது முன்பேயே கூறப்பட்டது.
ஸதாசாரங்களெல்லாம் ப்ராணவிநாஶங்களாகும் பொழுது
ஸந்தந்வேஷ்யங்களாகும். இவ்வாசாரங்களைப்பற்றியஸம்
ஹிதாவாக்யாதிகளையும், ஸதாசாரப்ரஸித்திகளையும், பூர்வா
சார்யாநுஷ்டானங்களையும், ஜ்ஞாநீஜந ப்ரவ்ருத்திகளையும் நாம்
வங்களையும், வசநபூஷணத்தினிரண்டாம் ப்ரகரணத்திலுள்
ள: "வேதகப்பொன்போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்"
இத்யாதி வாக்யம் ஸாதிக்கின்றது. இதற்கு மணவாளமுனி
வரும் "வேதகப்பொன்; வேதகமென்கிறவிதை வேதகமெ
ன்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச்செய்கிறார். வேதகப்பொன்
னாவது; அநேகவிஶேஷங்களையிட்டுப் பலகாலுமுருக்
கி ஶோதிகையாகப்பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்ப
ர்ஶவேதியான பொன். அது ஸ்பர்ஶமாத்ரத்தாலே இரும்
பைப்பொன்னாக்குமாப்போலே யாயிற்று. ஜந்மவிஶேஷமான

C. 6

http://acharya.org

வைநவ்ராதிகளையுடைய விலக்ஷணர்களானவிவர்களோட்டை ஸம்வாஸம் த்ருஷ்டஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப் போக்கி யிவனையும் விலக்ஷணனாக்கி விடும்படி.” என்று வ்யாவ்யாதித்தார். இந்த லக்ஷணத்திற்கு லக்ஷ்யவாக்யங்களான “க்ஷத்ரியனை விஸ்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கினான், ”உக்ராதிகளுடைய வ்யாவேத்யாதத்திலும் படைவாளருணிவர்; “ந ஸூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸ்ம்ருதா: | ஸர்வவர்ணேஷு தே ஸூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே ||” என்று சொன்ன வசநாதிகள் அநுவாதபரமித்தனையல்லது, உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவானவன் அந்த ஸரீரந்தன்னிலே உத்க்ருஷ்டனாக்கைக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார், க்ஷத்ரியனை வென்று தொடங்கி; அதாவது; க்ஷத்ரியகோத்ரோத்பவனான விஸ்வாமித்ரன் அஜ்ஜந்மத்திலே தான் பண்ணின தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்டவாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே. ஆகையாலே சத்ரோபக்ருஷ்ட கோத்ரோத்பவரானாலும் அந்தஸரீரம் தன்னோடே வைநயிக ஸக்தி ஸஹவாஸஸம்ஸ்பர்ஸ ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே உத்க்ருஷ்டதமராகக்குறையில்லையென்கை. ஸ்வஸக்திக வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால் ஸ்வபக்தி ஸம்பந்த விசேஷம் என்செய்யமாட்டாது.” என்றிவ்விதம்ஜாத்யுபமேபோமென்றதையே வற்புறுத்தி யெழுதினார்.

ஆனால் ஸத்ர்களுக்கும்போலவே ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஸமாநயதாத்தை ஸாஸ்த்ரம் விதிப்பதால், ஒரு ஸத்ரீ ந வைஷ்ணவஸம்ஸ்காரத்தைப்பெற்றபொழுது எப்படி ப்ராஹ்மணனாவானோ, அப்படியே ஸ்த்ரீயும் வைஷ்ணவஸம்ஸ்காரத்தை யதாவத்தாய் பெற்றவுடன், தன்னுடைய லக்ஷ்மியாதி ஸம்பந்தங்கள் போய் நவீநமாய்ஸ்ரீ வைஷ்ணவிகளோடு கூட ப்ராஹ்மணிக்குக்காண்கவில்லை, ஆகையால்

http://acharya.org

ஸமவர்த்தாவபத்தால் நலமாய்வந்த வேற்றுமை மாத்ரமே யங்கீகரி
க்கத்தக்கது. ஆனால் ஶூத்ர ஸாமத்வத்தைப்பற்றி உக்தவசனங்-
ங்களான ஸ்ரீவசநபூஷணாதி க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம்
பொருள் யாதெனில்: ஸ்ரீஸூக்தி வ்யாக்யாதாவான பெரிய
வாச்சான்பிள்ளை யென்பவரின் "அத ஜாதிநிரூபணம், ஶ்ரா
த்தவர்ணநிரூபணே" என்ற பொருளுக்கிணங்க தேவதா
ந்தரங்களையும் ப்ரயோஜநாந்தரங்களையுமாசித்துப் பேர்ந்த
பண்டுண்டான ஸங்கீர்ணாதி கர்மங்களின்றிக்கே, ஆஶ்ரணம் ஸாவஸ
தேவனையே தெய்வமாகவும் மோக்ஷத்தையே பரமப்ரயோஜ
நமாகவும் கொண்ட ஸத்கர்மத்தின் ப்ரபாவத்தைப்பற்றி
ஶ்லாகித்தபடியேயாம். ஆகையால் ஜாதி மேன்மையாது. கர்மம்
என்ற கூட்டம் மேன்மைக்கும். மஹர்ஷிகளும் ஸமத்வ ஸித்தியில்
லாதவனைப்பற்றி "ஶூத்ர ஜதிரேவ" என்று ஶ்ரேஷ்ட
மாய்ப் பேசினர். ஆனதாலிப்ப்ரமாணத்தைப்பற்றி அப்ரா
ஹ்மணனு யஜ்ஞாவவீதயாரணாஸ்ய நப்ரோக்த ஸாதி ஸஹி
தஜாதியை விட்டவனுகான். ஜாதிஶூத்ரனு வீட்டில் பெண்
ணெடுக்கவும், பெண்கொடுக்கவுமாகாதென்ற விது பொரு
ளாகாதேபோகில் அநம்ஹவிரோதமாம். ஆனால் ப்ராஹ்மண்ய
த்தைப்பெற்றும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வழியிலிழியாதே
போனுனென்பது தாத்பர்யம். இதுபோலவே "ஸவிப்ர
ஶூத்ரஸமோபவேத்" என்றதற்கும் நிக்ருஷ்டஜாதியில் ஜனித்
தவனுகிலும், உத்க்ருஷ்டமாய் ஸத்வாத்மரயுள்ள ப்ராஹ்
மணஜாதி ஜாதனுக்கு வேண்டிய ஸமவஶப்ராவண்யாதிகளான
ஸாத்விகமுகங்கள் நிலைத்த கணக்கைப்பற்றி ஶூத்ர ஜாதிஜா
தனை ப்ராஹ்மணனென்று ஶ்லாகித்தபடியாம். இல்லையாகில்
"ஜ்ஞானவேவி ஶ்ருத்ஸ்ய தநேவாப்ராஹ்மணம் விது:" என்
றபடி நிநாவஸம்மேளனுகிறவிடங்களிலெல்லாம் அதி

ப்ரஸங்கம் வரும். அன்றியும்; "க்ஷீராப்தௌ வைஷ்ணவோத்தமா ஸ்வேதாஶ்வதர க்ஷணாத் | ஶ்வபசோऽபி யதிஶ்ச ஶ்வபசாதம: ||" இத்யாதிகளாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் ஸூத்ர ஸமந்வய ப்ரஸங்கமாயுள்ள பரமைகாந்திகள் ஸ்வேச்சைப்படி பரஸ்பரம் ஸம்ஸ்பர்ஶமும் வரும். ஸ்ம்ருதியினேற்றத்தை "ஸர்வவர்ணேஷு தே ஶூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே" என்றும் "குலந்தாங்குசாதிகள் நாலிலுங்கீழிழிந்து எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாளர் சண்டாளர்களாகிலும்" என்றும், "அவர்கள் தான் புலையர் போலும்" என்றும் இத்யாதிகளால் ஸ்ம்ருதிகளும் ஆழ்வார்களுமருளிச் செய்தார்கள். ஆகையிவ்வளவால் "வர்ணாஶ்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் | விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யத்தத்தோஷகாரக: ||" என்றும், "யதேவ வ்ருத்திஸம்பந்நம் யேந ஸர்வமிதம் ததம் | ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: ||" என்றும், "ஶ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் |" என்றும், "ஸ்வதர்மே நிதநம் ஶ்ரேய:" என்றும், "ஸ்வவர்ணாஶ்ரமதர்மேண" என்றும், "ஸ்வாத்வம் ஶாஸ்த்ரோக்தமார்கேண நித்யநைமித்திகம் சரேத்" என்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் நியமித்தன. இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதிபத்திவிஶேஷ்யம் ஸமஸ்தாநந்யஸாதநம் | விஶேஷவிதிஸாகாங்க்ஷா ஸத்தத்வம் ப்ரதீபம் ||" என்று ஸூத்ரகாரருமருளிச் செய்தார்.

இவ்விதமே வைஷ்ணவாதி ஸித்தாந்தங்களைப்பற்றியும் பூர்வாசார்யர்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவாதிகள் ஸந்தேஹஞ்செய்திருப்பதால் ஶேஷ ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வீகரிப்பது ப்ராஹ்மணனுக்கும் கர்தவ்யமேயாகும். இதை "ஸாத்த்விகஶ்சாபி ராஜஸ்ஶ்ச விஷ்ணோர்வராஸநே |" என்றும், "வைஷ்ணவாஞ்ஜாநி" என்றதற்கு முன்

http://acharya.org

பேசுறப்பட்டது. ஆகையால் இவ்விச்வாமித்ரனும் ப்ராஹ்ம ஸ்வஹாநியைக்கூற இடங்கொடாது. மேலும்; "க்ஷத்ரியம் வர்ணஸ்ரேஷ்டம் ஸங்க்ரம் ஸ்ருஷ்டவான் ப்ரஜாபதி:|" என்று ஸ்ரீவிச்வாமித்ரருக்குள்ள ஜாதியை துர்யோதனனும் பேசினான். "ப்ராஹ்மண்யோ நாவஸம்ஜாத:" என்று தாமுமோரிடத்திலொப்பினார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் "விச்வாமித்ரோ மஹாதேஜா: விச்வேந வைநதேயஸ|" இத்யாதியால் ஸ்ரீவிச்வாமித்ரருடைய ஜாதியை யிசைந்தருளினார். ஆகையால் யதார்த்தவாதியாயுள்ள ப்ராஹ்மணவாதரும் வரிவெஷ்ணாதிகள்கூட ஜாதிவ்யவஸ்தையை மாற்றாது. ஸாக்ஷம் விதிக்காதவற்றிலேயும் தனக்கு ஸாமர்த்ய நாயிகாரமுண்டென்று நினைக்காதே "ப்ராஹ்மண்யோ நாவஸம் ஜாதோ நாதோ நந்த்ருஸ்ரோத்ஸஹ" என்று ப்ராமாணத்திற்குத்தான் ப்ரஹ்மவிச்வாமித்ரனை ப்ரவேசியாதே வஸிஷ்டஜாதரைக்கொண்டுவெளிப்பித்தார். ஆனாலுமிவ்வளவுதான் ஸாமர்த்யமென்பது யதார்த்தங்களிலும் காணலாகிறது. அன்றியும் ஜாதிஸாங்கர்ய மென்பதே காண்பதறிது.

விச்வாமித்ரன் ஜாதிமாறியதும் ஸர்வதக்ஷஸாதிகளா லென்றதுநூவீகவ்ருத்தாந்தத்தில்ஸிஸ்ம. ஆகையால்அதடியாகவந்ததெனத்தெளிவது. ஸ்ரீவிச்வாமித்ரருக்குப்ரதர்வஸ்து செய்த ஔர்த்வதைஹிக க்ரியையும் தக்ஷிணமாகையால் வேதசோதிதமாரணமில்லையாயிற்று. மேலும் அஸாரவாக்யத்தாலிதாகும். ஆகையாலிதுவும் ஜாதிமாறுதலுக்கு ப்ரமாணமாகாது. சிற்சில வ்ருத்திவிசேஷங்களையிட்டு விசேஷியாய்க் கூறப் பட்டிருக்கும் கயையைப்பற்றி தர்வாதம் செய்யப்புகில்; ப்ருதிவக்ஷீகளும் தம் தம்முடைய ஜாயைகளுக்கு வக்ஷ்யந்த தக்ஷணா நாயகர்களான யதுவர்த்தாதிகளையிட்டு வேறு

http://acharya.org

நான்கு நான்கு ஸதுராக்களையும் நியமிக்கக்கடவராவார். ஆகையால் இந்த ந்யாயஸஞ்சாரம விசாரமில்லாமேயாவசித்தது. நம்மாழ்வாருடைய விஹவத்ஸபையில் வேதார்த்தத்தை மட்டில் கேட்டருளிய ஸ்ரீயாமுநகுஸி ஸரித்ரமும் வஞ்சிவெதத்தின் ஸாக்ஷிபவேதாக்ஷமான "விஷ்ணுநிர்தஸ்ய விப்ரயாதா தம்ரபஞ்ச ஸஷ்டாகஜாதம் நிகத்ரஹேவம் வரேண்யம் | ஷாஸ்ரஜாதம் ஸ்யாஹணாக் க்ஷத்ரியாஸா வைஸ்யாஸ்ஷத்ரா ஆவிரிவாஹவிக்ஷு" என்ற வசனப்படி ஜாதாந்தஸ்வீகாரத்தில் ஸக்ரந்தநேஜுயுள்ளது. ஆகையால் "தத்வேதேயம் தேதாஹ்ராஷம்" என்றவிடத்திலுமிதேபொருள். ஜாதிநிபேயமே, ஸ்மணநிவேயமேயென்று ஷட்விகளிகளுடைய ஸம்ஸாரநாயனே வ்யவஸ்தைபண்ணியிருப்பதால் ஸஜ்யகாஷாநாஷாநவிஷயமன்று, "ஸவவசெஜ்யாயாஷாஹம்" என்றதற்கும் ஸாஸ்யமான வஹநாநத்தால் க்ஷரணீயதைதையைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் "ஸுதாஜாதே நிக்ஷ்யஷ்டாயாஸவஸ்யாவாஷி நாஸதஃ | ஸாஜாத்யம் விஷ்ணுஹஸ்தாநாதிநிர்திஷவஃ || வைஷ்ணவஸ்வஜ ஜாத்யம் ஸமாநம்ஸநிஸஜதழு | ஜாதஸ்த்ர ஸஸ்யாஸ்யா ஸங்கிராயெ ஹவிஷ்யதி" என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகன் ஸாஸ்பவயோதெகள் யாதொன்றிற்கும் குறைவு வாராதே ஜாதியபேதவ்யவஸ்தைகளுடன் ஸாமவதயதத்தையும் நிர்ணயித்தருளினார். மேலும்; "ஸ்வியோவைஸ்யாஸ்தயா ஸஸ்த்ர ஸ்தவியாஸ்தி ஸாராகதிழு" என்ற பொழுது, ஸ்த்ரீ வைஸ்ய ஸூத்ராதிகளெல்லாம் போய் அதன்மேல் உபாஸிக்கவேண்டுமென்றேற்படாது, அவரவர் ஜாதியிலிருந்தபடியே வுபாஸிக்க அந்தந்தஜாதிக்கு ஹேதுவான கர்மத்தையிட்டு அக்கர்மங்கள்தீரும்வரையில் அந்தந்தஜாதித்வம்போகாமலிருந்து கர்மாவஸாநத்தை ஹேதுவாகப்பற்றிய ஸரீராவஸானத்திற்குப்பிற

http://acharya.org

கு ப்ராஹ்மணாசார்யாபிமானத்தால் மோக்ஷமெய்தலில் ஸ
ந்தேஹமும் நசிக்குமென்றதும் ஸித்தித்தது. இப்படிஜாதி
போகுமென்றும், கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்யாகமே வேண்
டுமென்றும், ஸந்யாஸிகளும் ஸமரென்றும் எழுதிய மணவாளமு
னிவர்; அவருடைய வாழ்நாட்களில் ஜாதிபேதமாய் ப்ரா
ஹ்மண ப்ரதிநியதமான யஜ்ஞோபவீதத்தையும், ஶிகை
யையும், காஷாயவஸ்த்ராதிகளையும், பவித்ரங்களையும், போஜன
பரிவேஷணாதிகளுக்காகச் சிற்சில ப்ராஹ்மண ஶிஷ்யர்களை
யுமே வைத்துக் கொண்டிருந்ததற்கு காரணம்யாதோ? ஆசா
ர்யனாய் வந்தவன் தனது ஶிஷ்யனுக்கு மோக்ஷமளித்துத் தா
னுமநுஷ்டித்தாலன்றோ "ஸ்வயமாசரதே யஸ்மா தாசாரே ஸ்தாப
யத்யபி |" என்றபடி ஆசார்யஶப்தத்திற்கு பொரு
ளாவான். இல்லையாகில் ப்ரவ்ருத்தரென்ன ப்ரவர்த்தகனென்
னுமிப்பரஸ்பரஸம்பந்தமே சேஷிக்கும். ஆனவிதோர் ஶி
ஷ்யஸம்ரக்ஷணத்திற்கும் நல்லதோர் உபாயவிசேஷமாகும்.
மேலுமவ்விதமே அமமுனிவரது ஶிஷ்யர்களும் ஸாத்விகாசா
ரத்துடன் ஜாதிபேதத்தை யனுஸரித்தே நடந்துவரவுங்கா
ண்கின்றோம். ஆனால்ப்ராஹ்மணர் மட்டில் தனதாஶ்ரம
த்தை விட்டு தண்டாதிகளை கையுமாய் வஹிப்பதும், ஶ்ரீ
வைஷ்ணவாதிகளுக்குப் பரிவேஷணம் செய்வதும் ஶ்ரீவைஷ்ணவனைப்
ப்ரதிவந்தனம் செய்வதும், யஜ்ஞோபவீதமில்லாதே ஸாளக்ராம
பரிகாதிகளை யளிப்பதும், ஶ்ராத்தநிர்வாணம், செய்துகொ
ள்வதும், ஸம்கேதமாய் ஓர் ஶ்ரீவைஷ்ணவனை யவநிகையாய்வைத்
து கைங்கர்யம் செய்து கைம்ஸமாஸராய் கணிநயிப்பதும்,
நியதவாஸானுஷ்டானத்தையிருக்கச்செய்தே நியதவாஸம்செய்
து கொண்டு ஶ்ரீவைஷ்ணவ ப்ரதிநியதமான உடஜாஶ்ரமநாமாக்
களால் தனது ஸ்தானத்திற்கேற்ற திருநாமத்தைச் சாற்றுவி
ப்பதும், தனதாஸ்தானம் வந்தவனுக்கும் ப்ரவேஶமளிப்பதும்

http://acharya.org

திருநக்ஷத்ரமென்றும் திருவத்யயநமென்றும் ஸம்வத்ஸக-
ட்டி யதியான தன்னுடைய வஸ்த்ரத்தைப்பகர்ந்து கொடுப்ப-
தும், ப்ராஹ்மண்யத்தை த்ருணீகாரம் செய்யும் ஶைவபா-
ஷாவநத்தைக் கேட்டு ஆக்ரோஶிப்பதும், பரிஜநர்க-
ளாய் வந்த ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ரஜத ஸ்வர்ணாதிகளாலும் வஸ்த்ரா-
திகளாலும் ஸத்கரிப்பதும், எப்பொழுதும் வாசஸ்பதி ஸ்ரீ ... ராஜ்யம்
போல் ஒரே ஸ்தலத்தில் நிஸ்ஸங்கோசமாய் நிர்பயமாய்
ஶாஸ்த்ரவிதிகளில் நிஷ்டையாய் கௌஸல்யா காஶ்யபர்களைப்
போல் ஸ்திரமாய் வஸிப்பதும், இடையிலாள்வைத்து கட்-
டளையும் செய்வதும், ஸாஸ்த்ரோக்த ஜ்ஞாநவிதமான ப்ரஹ்ம-
ஜ்ஞாநாதிகளன்றிக்கே ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் அதற்கு ஸமாந்தமான
த்ராவிட ஸம்ஸ்க்ருதத்திலுமே ஜ்ஞாநம் செய்வதுமாய்த் திரிந்து
கொண்டு வைஷ்ணவ ஶ்ரேஷ்டராய் வரநிஷ்டைவிஶேஷத்த-
ரய் ஸதாசாரயாய் கிளைவித்தேனும் ஶாஸ்த்ரவிருத்தமில்-
லாதே ஶாஸ்த்ரவிஹித ஆசாராசாரங்களையே ப்ரதானமாய்ச்
சொல்லும் அநுஷ்டித்தும் வருகின்றனர். ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு உசித-
மான கைங்கர்யமாயுள்ள ஸமாஶ்ரயணஹோமாதிகளை முன்-
னிட்டும், யதிநிஷேதமான ப்ரவ்ருத்தியைமுன்னிட்டும், பரா-
க்ரமான தாபாதி ஸம்ஸ்காரமே ஸத்ராதிகள் செய்யக்கூ-
டாதென்று திருவுள்ளம்பற்றியல்லவோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ-
ராமப்ரவ்ருத்திக்கு யோக்யதையுள்ள ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களானஎழு-
பத்துநான்கு ப்ராஹ்மண ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளை ஸமாஶ்ரயணா-
பிஷேகாதிகளைச் செய்வித்து ஸதாசார்ய ப்ரவர்த்தகர்களாய்
நியமித்தருளியது. இப்படி வ்யவஸ்தையா யிருக்கச்செய்தே-
யும் ஹோமங்கால் ஶாஸ்த்ரீயராதாந்யாஸநம் செய்யத்தக்கவராக
நம்பூதிவங்க்ஷிகளாகு [illegible] ஜ்ஞாநகாரக்ஷிகளுக்கும் வ-
ஶமே கஸ்தூரி ஶ்ரீசூர்ணம் கந்தயுக்தமான வர்ணம் ஸந்தநாதி-
களைக்கொண்டு கண்டகோடாரம் செய்தருளி வைஶ்வஸ்காரா

http://acharya.org

யாய் வஸித்தும் பரிஹஸித்தும் ஸம்ஹாரம் செய்தருளி யிருக்கச்செய்தேயும் ப்ரதிபக்ஷிகளில் ஜநித்த சில வாயாதி கர் இன்னும் நமது தேவாஜியர்ல் ஏதாவதொரு அவஸரத்தை ப்ரவாஹத்தால் விப்லவம் செய்தவரைப்போலும், ஸீதா பஹாரம் பண்ணின ராவணனைப்போலும் ஹ்ருதயத்தில் உள்ள ஸங்கடத்தால் சிற்சில புஸ்தகங்களை யெழுதிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். மேலுமிங்கு; க்ஷத்ரியர்களை ஸ்வாமிவிரோதிங்களென்றும் அடியோடு விடவேணுமென்றும் நிச்சயித்த யிப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ஸாதிவ்யவஹாரங்களும் போகுமென்றுகூறுதல் ஆஸ்சர்யமான யவாகாவிற்கு அஸத்ப்ரதிஷேதமான ஸப்ரஸம்போல் ப்ரஸம் ஸம்ப்ரமதமாம். க்ஷத்ரியம் வேண்டாமென்றபொழுதே ஸ்ரீவாயஸோதாவீத வர்ணாஶ்ரமங்கள்பாழாயின, ஜாதிபோமென்றபொழுதே தமது பெண்களை வ்ருஷளாதிகள் அநுஷ்டித்தார்களாயிற்று. ப்ரதிஷ்டிதஸாமஸ்ய விரோதியென்ற பொழுதே லோகாசாரமும் போய் ஜநங்களிகள் ஓடிவந்தன. வரு நம் ஸம்ப்ரதாயத்ருவமென்றபொழுது, செய்யும் கர்மகாண்டங்களும் அஹங்காரமான வேத சாஸ்த்ரங்களைப்போலாயின. இவ்விதம் ஸாஸ்த்ரஸந்ததியைவிட்டு ஸ்வஸ்வாபஹஸந்ததியிலிழிந்தவுடனே விபரீதஜ்ஞானங்கள் ஸஜாதீயங்களாய் தலைநீட்டவாரம்பிக்குமென்பது இவ்வ்யாஸத்தின் கருத்து. ஆகையால் நாம் கூறியஸம்ப்ரதாயமும் ஸம்கேதஸீதியைவிட்டகன்றவ்ஸாயங்களில் எவராவதோர் ஸம்ப்ரதாயஸ்தருக்கே அவர் திருவுள்ளத்திற்குகக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸதாசாரங்களை அநுஸரியாத மணவாளமுனிவரின் அஸ்திஸ்ம்ருதிவணத்தாலும், உதாஹரிந்த தத்துவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயங்களாலும், அம்முனிவர் தாமது அஞ்ஜலியஞ்சாஞ்களில் கிடாம்பி நயினார் திருவடியை ஆஸ்ரயித்து தூப்புற்குலமுடையார் ஆஸராய்த்திர்ந்திருப்பரென்பது ப்ரஸித்தம்

http://acharya.org

மென ஸச்சிஷ்யர்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இங்ஙனல்லாது ஸ்ரீதேசிகனே தமது உத்தராவஸ்தையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையிடமீடுபட்டு வர்ணாஶ்ரமாசாராதிகளையிழந்து திருப்பாணாழ்வாரைத் திருவாராதனமாகப்பற்றி [illegible] வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரவேசம் செய்தாரெனச்சில வாலிசர்கள் பிதற்றுகின்றனர். இதையாவது வாஸ்தவமோவென ஆலோசிக்கில் ஶஶவிஷாணம் போல் அஸத்யமும் அஸம்பவமாகும். அன்றியுமாழ்வார்பக்கல் அபசாரஹேதுவான ஜாதிவிசேஷம் சொன்னது போலவுமாம். அதெங்ஙனேயெனில்;— கலி-௪௨௪௮ ல் அவதரித்த நம்பிள்ளை-௯௫ திருநக்ஷத்ரம் வரையில் ஜீவதசையிலெழுந்தருளியிருந்து பின்பு பரமபதம்புக, அவரது ௯௨-வது திருநக்ஷத்திரத்தில், அநந்தஸோமயாஜியார் திருக்குமாரராக அவதரித்த தூப்புற்பிள்ளை தமது ௩௫-வது திருநக்ஷத்திரத்தில் "ஸ்ரீமத்ரங்கநாயகஸ்ய விஷ்வக்ஸேநஸ்ய ஶாஸநம் । தத்க்ஷண ஸக்தஸக்தாநாம் பரிஹாஸேக்ஷண தாங்கதம் ॥" என்றும், "ஸ்ரீரங்கேந்த்ரஸ்ய ஶாஸநம் ஸர்வதேஶஸ்ய வைஷ்ணவம் வேஷ்டிதம் வாதிநோமயே ।" என்றும் கூறுகிறபடியே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணா ஜயிப்பதற்காகத் திருமுகப்பட்டய மூலமாய் "காஞ்சீபுராதஹஸ்ஸ ஸ்ரீமாந் கவிதார்க்கிககேஸரீ । ஸ்ரீரங்கநகரம் ப்ராப ஸ்ரீராமாநுஜயோகிவத் ॥" என்கிறபடி ஸ்ரீரங்கநகரமெழுந்தருளவப்பொழுது நம்பிள்ளை பரமபதம் ப்ராபித்து இரண்டு ஸம்வத்ஸரம் சென்றிருக்கக்கூடும். அப்பொழுது பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் அதிவார்த்தக்யத்திற்பட்ட ௯௦-வது திருநக்ஷத்ரமாயிருக்கக்கூடும். பிள்ளைலோகாசார்யருக்கும் திருநக்ஷத்திரம் எ௫-வதாயிருக்கலாகும். ஸ்ரீதேசிகனுக்கோ ௩௫-வது திருநக்ஷத்ரமேயாம். இவ்வவஸரத்

http://acharya.org

இல் க்ருஷ்ணமிஶ்ரரென்னும் ப்ரதிவாதியை ஜயித்து "ஜித்வா த
ஷ்வாந்தநாஶாய ஸங்கல்பஸூர்யோதய தேஷு ஶததூஷணீம்| என்ற
படி ஶததூஷணீயென்றோர் ப்ரபந்தத்தையும் செய்தருளி
னார். பிறகு ஓரிரவில் ப்ரஹ்மாதீஶ நிகமைர் ப்ரமாணம் ப்ர
யாணம் ரங்கநாத விதிநா ... ஸஹஸ்ரீம்| ப
த்ராத்வாநுப்ரதிபதாம் வேதாந்தாசார்ய ஸம்ஸேவ்ய தத்ராங்க்
ரி ணம் ஶரண்யம் ப்ரபத்யே|| என்றும் ஸர்வ ஸ்ரீவேங்கடா
த்ரீஶ நகராணாம் ப்ரமதே ப்ரதிதம் வேதாந்தாசார்ய
வர்ய யதீஶ்வர:|| என்றும் கூறுகிறபடியே ஸர்வாபரணமே
யில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸந்நிதானமாக நியமித்த
ருள அந்நியமனப்படி கோயிலிலேயே ஸர்வபக்ஷஸம்ரக்ஷ
ணமாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸந்நிதானத்தை ப்ரதி
ஷ்டாபனம் செய்தருளிக்கொண்டிருக்கச்செய்தே வேதாந்தா
சார்யருக்கு ஸர்வ தந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ருக்கத்தையும் பெரிய பெரு
மாள் பெரிய பிராட்டியார்களின் பேரருளாலடைந்து ஸ்ரீ
ஸூக்த்யாதி யதிராஜஸப்ததி ப்ரயந்தங்களான சில ஸ்ரீ
கோஶங்களை ப்ரஸாதித்தருளினார்.
மேலும் ஸாஹித்யவாதர்களன்றிக்கே ஸாங்க்யமதவாதர்களா
லே ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு ஹானியுண்
டாக அதையும் "ஸாஹித்யாங்கமதவாதார்க்யாஜா
தாம்நிவர்த்ய வாதார்யம்| ந்யக்ஷேப ஸ்ரீமதம் ரக்ஷாம்
வக்த்ர நாஶித துர்மதம்|| "என்றபடி நிக்ஷேபரக்ஷா, ஸ்ரீ
ஸச்சரித்ரரக்ஷா, ரஹஸ்யரக்ஷா, பாதுகாஸஹஸ்ரரக்ஷா
முதலியவர்களான க்ரந்தங்களால் நிவர்த்திப்பித்தருளி ஸ்ரீ
பாஞ்சராத்ர விஷயமாக பாஞ்சராத்ரரக்ஷையையும் அருளிச்செ
ய்தார். பின்பு க்ருஷ்ணமிஶ்ரர் செய்திருந்த ப்ரபோதசந்த்ரோ
தயத்திற்குப் பகரமாக "ஸங்கல்பஸூர்யோதயம்" ...
விதிதே வேதாந்தாசார்ய ப்ரபத்யே| "என்றபடி ஸங்கல்ப

http://acharya.org

ஸூர்யோதயமென்ற ஜ்ஞாநாநந்த ப்ரதிபாதகமானவோர் நா
டகத்தை யருளிச்செய்தார். அதன்பிறகு டிண்டிமனென்றவ
னெதிர்வந்து வாதிக்க அவனையும் ஜயித்து அந்தஸமய கவி
யால் "ஷ்டாடீகாடீ கடோர ஸ்பூர்ஜத் கவிதா ஸ்தாடா பாவுக
தாடீ ஜடேதி கோடீ நாவாடீ வேடீ வாடீஷு க்ஷோணீ வாசே
ஸம்பூதாம்வ்ருதௌ | ஸீத காவ்யேஷு ஸமயேஷு ஜயதி கவிதா
கிக ஸிம்ஹத்வே ஸ்ருதம் ந்ருதா வேதாந்தாசார்ய மேயேஷா வி
ஷயீ ஜயீ ஸாம்ப்ரதேஶம்ப்ரம் ||" என்று கொண்டா
டும்படி வெளிக்கப்பட்டவராய்ப் பராஜயம் செய்தருளிய
தன்பின் தென்னாட்டுத்திருப்பதிகளை யெல்லாம் ஸேவிக்கத்
திருவுள்ளம்பற்றி அழகர், காளமேகன், ஆழ்வார், ஆண்டாளி
தராதி திவ்யமங்களவிக்ரஹங்களை மங்களாஶாஸனம் செய்த
ருளிக்கொண்டு மறுபடியும் ஸ்ரீரங்கநகரமே யெழுந்தருளி
யங்கு சிலநாள் வஸித்தருளி திருக்குடந்தை சார்ங்கபாணியைச் சேவித்து
தனது ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு எழுந்தருளிப் பேரருளாளனைத் திருவடி
தொழுது தூப்புலிலெழுந்தருளியிருக்கும் பொழுது ஸாரஸார
ஸ்வாதிகளை முதலியபல ஸ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்து மறுப
டியும் ஸ்ரீரங்கநகரமே எழுந்தருளினார். அதன்பின் தத்வ
த்ரயசுளகம், தத்வநவநீதம், தத்வபதவீ, ரஹஸ்யபதவீ,
ரஹஸ்யநவநீதம், தத்வமாத்ருகை, ரஹஸ்யமாத்ருகை,
தத்வஸந்தேஶம், ரஹஸ்யஸந்தேஶம், ரஹஸ்யஶிகாமணி, அஞ்
ஜலிவைபவம், ப்ரதாநஶதகம், பரமபதஸோபாநம்
உபகார ஸங்க்ரஹம், ஸம்ப்ரதாயபரிசுத்தி, உபகார ஸங்
க்ரஹம், ஸாரஸங்க்ரஹம், முதலிய ஸம்ப்ரதாயார்த்த
ப்ரதிபாதகங்களான ரஹஸ்யக்ரந்தங்களை ப்ராயஶ்சித்த அதி
காரிகளுடைய ஜ்ஞாநஸம்பாதநத்திற்காக வருளிச்செய்தார்.
இப்படி யிவருடைய வாக்ஸ்ம்ருத்தையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திரு
வடிகளிலுள்ள ப்ரபாவங்களையுங்கண்டு அப்பொழுதிருந்தபெ

http://acharya.org

ரியோர்கள் "ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ராய தமேவம் ஸதேஶிகம் வந்தே ஸ்வமஹிமாஸ்யம் யதீந்த்ரப்ரவணாக்ருதம்॥" என்று கொண்டாடினர். இப்படி ஸ்ரீரங்கநகரத்தில் ஸகல வேதாந்தாசார்யஸார்வபௌமராய் எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் முதலிய பற்பல பெரியோர்களெல்லாம் ஸ்ரீதேஶிகர் திருவடிகளிலாஶ்ரயித்து ஸ்ரீபாஷ்யபகவத்விஷயாதிகளை யதாவத்தாய் அப்யஸித்தார்கள். பிறகு பேரருளாளன் ப்ரஸாதத்தால் ஓர் குமாரர் அவதரிக்க அவருக்கு வரதாசார்யரென்று திருநாமஞ்சாற்றி அக்ஷராப்யாஸம் தொடங்கி ஸகல ஶாஸ்த்ராத்யயனமும் ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களையும் ஸ்ரீதேஶிகர் தாமே ப்ரஸாதித்தருளினர். அப்பொழுது ஸ்ரீதேஶிகனுக்கு திருநக்ஷத்ரம் (சஅ) இவர் ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்திலேயே அவதரித்தருளினரென்பதற்கு "ரோஹிண்யாம் ஶ்ராவணே மாஸி தாரே ஜாதஸ்ய ஸ்ரீமத: ஸ்ரீரங்கே | வரதார்யஸ்ய [illegible] வேதாந்தாசார்யஸூநவே॥" என்றதுவே ப்ரமாணம். இதுநாளன்று ஆவணிமீ ரோஹிணி நாள். பிறகொருநாள் வாதிகேஸரியென்ற நாமதேயரான அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயினாருடைய ப்ரேரணையால் ஸில ஸாமவேதர் பெரியபெருமாள் திருவோலக்கத்தில் ஸஹஸ்ரகீர்த்தியமாக ஆயிரம் ஶ்லோகங்களைச்செய்யவேண்டுமென்று நியமித்தருள அதையொட்டிப் பெரிய பெருமாளே, ஸ்ரீஸாரஸியைப் ப்ரஸாதிக்கும் பொழுது அப்பாதுகைகளின் விஷயமாகவே செய்யக்கடவாயென்று நியமித்தருளி திருமாலைபரிவட்டம் ப்ரஸாதிக்க, அப்படியே ஓரிரவின் ஓர் யாமத்திலேயே பாதுகாஸஹஸ்ரமென்ற க்ரந்தத்தைப் பூர்த்தி செய்தருளினர். அதனால் கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம் என்ற பிருதைப்பெற்றார். இதைக்கண்டு சிலர் அஸூயைப்பட அதைக்கண்டு ஸ்ரீதேஶிகர் பெரியபெருமாள் ஸந்நிதியில் "ஸப்ரஹ்மசாரிணோ [illegible] விஹாஸ

http://acharya.org

ஸமயா" என்று ப்ரதிஜ்ஞாயித்தருளினார். மேலுமப்பொழுது ஓர் தினத்தில் வைதிகர்களெல்லாம் ஸபைகூடி ஆயிரம்ஸம்சயங்களை ப்ரயோகிக்க அவைகளையெல்லாமித்தேசிகர் ஸமாதாநம் செய்தருளினார். இவ்வர்த்தத்தை "அஸ்ருணிஜ்ஜகதிஸ ஸ்ருப்ரஸ்ஸ்ரஸ்ய ஸஹஸ்ரீ" என்று தாமேயருளிச்செய்தார். இதன் பின்பு "யஷ்டி ஸஹஸ்ர ஸ்வ காரமைத்ரீ கர்தேஷிகா நளிநீஷதம் ஸஹஸ்ரம்॥" என்று கூறுகிறபடியே ஆறாயிரப்படிக்கோர் வ்ருத்திரூபமாகிற எண்பதினாயிரப்படியென்றவோர் ஸாரத்தையும், முநிவாஹநபோகமென்ற அமலநாதிப்பிரான் வ்யாக்யானத்தையும், மதுரகவிஹ்ருதயமென்ற கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புக்கோர் வ்யாக்யானத்தையும், த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம், த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, ப்ரபந்தஸாரம், ஆஹாரநியமம், திருமந்த்ரச்சுருக்கு, த்வயச்சுருக்கு, சரமச்லோகச்சுருக்கு; கீதார்த்தஸங்கிரகப்பாட்டு, முதலிய ஸகலஸம்ப்ரதாயவிஷயக ஸ்ரீஸூக்திகளையும் பேசியருளப்பண்ணினார். இதன்பிறகு தத்வஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேசவிவரணமென்ற க்ரந்தங்களைச்செய்தருளி யவைகளைத்தமது சிஷ்யர்களுக்குபதேசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கவாஸம் செய்தருளி வருங்காலத்தில் "க்ருத்வாபாயம் க்ருதிநவிபதஸ்தேஷு வர்ணாம்த்ராம் ப்ராக ஸம்ரக்ஷணாயஸ்ரீ॥" என்றபடி கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்யரென்ற ஒருவர் தமக்கு ப்ரத்யர்த்தியாகி அபசாரங்களைச் செய்யவில்லையென்று த்ரிகரணங்களாலும் ஹிம்ஸிக்க அதனால் ஸகாசவாஸத்தை திருவுள்ளம் பற்றி மேல்நாட்டில் காவேரி தீரத்திலுள்ள ஸத்யகாலமென்ற ஸ்ரீக்ராமத்திற்குத் தமது தாரர்களுடனும் சிஷ்யர்களுடனு மெழுந்தருளினார். அப்பொழுது ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் திருநக்ஷத்ரம் (௬௦)ராயினு

http://acharya.org

ராச்சாரியருக்கு திருநக்ஷத்ரம் ௧௨. பிள்ளைலோகாசார்யர் திருநக்ஷத்ரம் (௬௦) பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்குத் திருநக்ஷத்ரம் (௧௧௭) ஆகையாலொரு ஸமயம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஶாஸ்த்ரம் ஸாதரம் ஸ்ராவித்திருக்கக்கூடும். இந்த (௬௦) ஸம திருநக்ஷத்ரத்திற்குள்ளாகவே தான் ஸ்ரீதேசிகன் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்து ஸௌம்யவைஷ்ணவ ஸமயப்ரவேஶத்தைச் செய்தருளியிருக்கவேண்டும். இதன் முன்னமேயருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளே பூர்வாசார்யரீதியிற் செய்தருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளாயிருக்கவேண்டும். ஆனதுபற்றியே இதன் பின்னருளிச்செய்யப்பட்ட க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தராவஸ்தாக்ருதக்ரந்தங்களாக வேண்டும். ஆனதால் அஜ்ஞாநதூஷிகள் பிதற்றும் அவஸ்தாபேதமிவ்விடத்திலே தான் நிரூபிக்க வேண்டுமல்லது வேறு கதியில்லை. இதன்பின் ஸ்ரீதேசிகன் அக்கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்யராலேயே மறுபடியும் கோயிலுக்கெழுந்தருப்பண்ணுவிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது ஸ்ரீரங்கக்கோயிலிலே துருஷ்கர்களால் கலஹம் வர அதனால் ௧௨௲ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாம் ஶரீரவியோகத்தையடைந்து ஸ்ரீரங்கமெல்லாம் ஶூந்யாரண்யமாய்ப் போக, அந்த ஸமயத்தில் அழகிய மணவாளனையும் உபய நாச்சியார்களையும் திருப்பெட்டகத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு பிள்ளை லோகாசார்யர் மட்டில் ஒளித்து காவேரி தீரத்தின் மார்க்கமாய்ச் சென்று வயோவ்ருத்தத்தாலேயுண்டான க்ஷாமத்தாலும், வ்யஸநத்தாலும் ஶரீராஶக்திகாலக்ஷணம் செய்து முடிவில் பரமபதமேறியருளினர். ஸ்ரீதேசிகனும் அக்கலஹத்திற்பட்டு ஒளித்துகிடக்கையில் ஸ்ரீஶ்ருதப்ரகாசிகாபட்டருடைய நியோகத்தால் “ஶ்ருதப்ரகாசிகாம் தாம் ஸங்க்ருஹ்ய ஸுதர்ஶநஸூரிண: | ப்ரதாதாஜ்ஞேஷ்வரதிநே” என்றபடி ஶ்ருதப்ரகா

http://acharya.org

ஸிகா ஸம்ஜ்ஞைகளையும், அப்பட்டாது குமாரர்களான வே [illegible] பராஶரர்களையும் கூரேஶர் அடங் குமளவு மறைத்து வைத்திருந்து மறுபடியும் "[illegible] || [illegible]" என்றபடியே எழுந்திருந்து தமது தோள்களால் அவ்விருகுமாரர்களையு மெடுத்துக்கொண்டு ஸத்ராகாரமென்ற [illegible]மே யெழுந்தருளினர். இத னாலேயே "[illegible]" என்று [illegible] செய்யப்பட்டது. பிறகு அந்த ஸத்ராகாரத்தில் அவ்விரு குமாரர்களுக்கும் தாமே "[illegible] | [illegible] ||" என்றபடி [illegible] ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளை [illegible]த்தருளி அங்கிருந்து திருநாராயணபுரமெழுந்தருளி திருநாரணனைத் திருவடி தொழுது "[illegible]" [illegible]யால் [illegible] செய்தருளி அங்கிருந்து [illegible] ஸத்ராகாரமே யெழுந்தருளி கோவிலழகியமணவாளனைப்பற்றி மறுபடியும் சேர்த்தியிலே ஸேவித்தருள வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியும் [illegible]ங்களெல்லாம் யதாவத்தாய்ச்சீக்ரமாகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றியும் [illegible] வேண்டி "[illegible] || [illegible] ||" என்றபடி [illegible]த்தை யருளிச்செய்து "[illegible] ஸ்ரீ [illegible]" என்றனுஸந்தித்துக் கொண்டே யெழுந்தருளியிராநிற்க அப்

http://acharya.org

பொழுது ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு வாதிகேஸரி ஸமாக்யமென்ற தற்கு "ப்ரஹ்லாதவிஷயம் வரபிக்ஷாக்ஷணம் ப்ரார்த்தயே" என்றது ப்ரமாணம். இது ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்திலுள்ள ச்லோகம். இப்படி யிருக்கையில் ஸ்ரீரங்கத்தில் சாக்தவர்ணாசார்யனென்ஞொருவன் பெரியபெருமாளோடு அழகியமணவாளனையும் சேர்த்து உத்ஸவாதிலக்ஷணத்தை நடத்தி நித்யோத்ஸவாதிகள் தவிராதே யதாவத்தாய் நடத்திவருகிறனென்ற ஸம்பவ வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டருளி மறுபடியும் ஸத்யகாலத்திலிருந்து தமது குடும்பத்தோடும் ஸாக்ஷரஸிந்து ஸூரிகளோடும் மற்றுமுள்ள சிஷ்யவர்க்கங்களோடும் கூட ஸ்ரீரங்கநகரத்திற்கு ஸ்ரீதேசிகன் எழுந்தருளி யிப்படிப்பட்ட உபகாரம் செய்த சாக்தவர்ணாசார்யன் பேரில் "சூரீபாதீயுபாகாந்தரவித ஜாதஸ்ஸஜநாங்க" என்றுதுடங்கி "புண்ணோத்ஸவபுண்ணா சாக்தவர்ணாசார்யா" என்றளவாயுள்ள ச்லோகங்களால் அநுக்ரஹித்தருள, அவைகளை "உதீர்ப்பிதே ஸத்ப்ரவிஷ்டேதாஸ்யே நிர்வ்யூஹபத்தம் நிகமாந்ததேசிகாய் சிஷ்டாதயே சிஷ்டஜநேந ஸம்ஹாவித்வே ரவிவச ஹ்ருதமார ராமாநுஜார்யாய ॥ "என்றபடி பெரியோர்களோடு கூடி ஸ்ரீ வேதாந்தாசார்யர் ஸ்ரீரங்கவிமாந தக்ஷிணத்தின்கிழ்ப்புறம் திருமதிளில் சிலாசாஸநம் செய்தருளினர். இந்தசிலாசாஸநத்தை யிப்பொழுதும் நிஷ்கல்வாதிகளான ஸகலரும் நன்றாக ஸேவித்துக்கொள்ளலாம். இது சாலிவாஹனசகம் (௧௨௯௩)வது ஞேப. இந்தஸமயத்தில் ஸ்ரீதேசிகனுக்குத் திருநக்ஷத்ரம் (௧௦௧)வது. நயினாராச்சாரியருக்குத் திருநக்ஷத்ரம் (௫௩) உபய ஸூரிகளுக்கும் திருநக்ஷத்ரம்(௪௪)வது. மேலும் ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஜீயர் முதலானோர்க்குத் தத்ஸமீபமான திருநக்ஷத்ரங்கள். ஆகயிங்ஙு (௩௯)வருஷ காலம் ராஜவிப்லவத்தால் ஸ்ரீரங்கநகரம் ஜநவஸதியில்லாதே

C. 8

http://acharya.org

பெரிய பெருமாளுக்கு முன்பே கல்திரை ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டும் அழகிய மணவாளனும் உபயநாச்சிமாருமில்லாமலும் ஏதோ தத்ப்ரதிநிதிகளான பிம்பங்களைக் கொண்டும் காலயாபநம் செய்துகொண்டும் வரப்பட்டதென்பது ஸர்வஜநமான ஸ்ரீரங்கநகர விதிதம். இந்த (௪௦௪)வது திருநக்ஷத்திரத்திலும் ஸப்ரஸ்ருத திவ்யதிருமேனியோடு கூடிய ஸ்ரீதேசிகர் "ப்ரணம்ய ரங்கநாயகோத்ஸவஹம் ஸம்ப்ரயத்ய வேதாந்தயார்ஹம் ஸஹஸ்ரம் | ப்ரவதந்தி ஸுக்திதாம் பாஷ்யநாம ஸ்ரீதேசிகேண யஸ்ய ஸஹஸ்ரம் ஸஜாதி ||" என்றபடி தமது திருவடிகளிலாச்ரயித்த முதலிகளுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய ஸம்ப்ரதாய விஷயத்ரயாதிகளைப் ப்ரஸாதித்தருளிக்கொண்டு வரச்செய்தே கீழ்கவருஷயான அந்த ஸமயத்திலும் ஓர்ப்ரதிவாதம்செய்ய, அவனையும் ஜயித்து ஸ்ரீரங்கநாயகனுடைய நியமநப்ரகாரம் "யம் ஸ்ரீமத்ரங்கநாயகஸ்ய ஆஜ்ஞா நிஷ்ப்ராணே வாதக்ஷம் | ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரம் வந்தே வேதாந்ததேசிகம் ||" என்றபடி தமது திருமேனிக்கு ஸமமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யெழுந்தருளப்பண்ணி அதில் தாமே யனுப்ரவேசித்தருளி ஸ்ரீ[illegible]ஸாரமென்ற க்ரந்தத்தையுமருளிச்செய்தார். இதன் பிறகு ஸ்ரீதேசிகர் இதுவரையில் ப்ரவசநம் செய்துவைத்திருந்த ஸகலப்ரபந்தங்களையெல்லாம் திரட்டி "ஸாங்கஸ்ரீபாஞ்சராத்ர[illegible] | [illegible] ஸகலம் ஸஜேஹம் ||" என்றபடி ஸம்ப்ரதாயஜீவனத்தின் பொருட்டு ஓர்க்ரந்தஸாரத்தை ஸம்ப்ரதாயப்ரகாசந ஸாரமென்றும், ஸ்ரீகரண ஸாரமென்றும், வதவாக்யயோஜநாஸாரமென்றும், ஸம்ப்ரதாய ப்ரக்ரியாஸாரமென்றும் ஸாரசதுஷ்டயாத்மகமாய் [illegible]க்களறிய வேண்டுமவைகளில் யாதொரு குறைவுமற்றதாய் ஸகலார்த்த[illegible]

http://acharya.org

ணமாயிருப்பதொரு ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்னுமதைய
ருளிச்செய்தார். இந்த க்ரந்தத்தின் அருமையைப்பற்றி அப்
பொழுதிருந்த பெரியோர்கள் "ஆத்ரேயஸத்வாத்ரிநாத
ஸித்தஸாராம்ருதாஸ்வாதயுக்த ஸூக்ஷ்மாதிகாரம் ஸாரம்வகொர
ரஹஸ்யத்ரய பதவிஷயம் ஸாரஸிகாநந்தநீயம் | வேதாந்தாசா
ர்ய வர்யோ விமலபதகவிஸ் தத்வகாலப்ரவிஷ்டம் நிர்ப்பரோ
தாவஹஸ்ரீ தொஷா நிரவதிகரணா ஸீமஸாத்ருஶ்யவிம்
யாம்ஸ || என்று ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனை வெகுவாகக்கொண்
டாடி யருளினர். இதன் பிறகு அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்
விரோதபரிஹாரம் ஸாரஸாரம் என்பன. இவைகளைத்த
மது குமாரரான வரதநாதாசார்யருக்கும் ப்ரஹ்மதந்த்ர
ஸ்வதந்த்ர ஜீயருக்கும் ப்ரஸாதித்தருளினர். இதற்குமேல்ஸ்ரீ
தேசிகனொன்றாவதொரு ஸ்ரீஸூக்தியையும் செய்தருளவேயில்லை.
ஆகையால் இந்த ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்ற க்ரந்தமஞ்ச
திவாஸக்ஷேத்ரயில் தமது திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தஸ
ச்ஷிஷ்யர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டருளிச்செய்யப்பட்டதெ
ன்பது ஸித்தம். மேலும் "நிர்விஷ்டா யதிஸார்வபௌமவச
ஸாமாவ்ருத்திபிர்யௌவநம்" என்றும்; "ஸேஷாயுஷ்யஸி
ஸேஷிதம்வதி ஸ்யாதீக்ஷாதீக்ஷாதீமஹே" என்றும் காணும்
ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் சரமச்லோகமும் ஸ்ரீதேசிக
ஸ்ரீமஹாதேசிகனுடைய சதுர்தசவார்த்தக்யத்தைக்காட்டுகின்
றது. இங்ஙனல்லாது பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸம்ப்ர
தாயஸிக்ஷையைப் பெற்றவரானால் பதினேழாம் ஜனந
காலம் (௪௦)வது திருநக்ஷத்ரத்திற்குள்பட்ட யௌவநகால
த்திலேயே யாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமாகில் அதற்குப்பி
றகு செய்தருளிய க்ரந்தங்களெல்லாம் உத்தராவதிவைபவேலெ
றப்பட்டவைகளாய்த் தீருங்கால் "நிம்பவ்ருத்திஸிர்தீர்ணோ
வநிதர்க்கோ வரிதவ்யதே" என்ற ப்ரதிபக்ஷிகளுடைய

http://acharya.org

கொட்டங்களை யெழுதியருளக்காரணமில்லை. மேலும் ஸ்ரீபா ஷ்ய ஸூத்ரார்த்தாதிகாரத்தில்; இடாமபி அப்புள்ளார் அடியேனை இளிமையப்பழக்குமாப்போலே பழக்குவிக்க அவர் திருவுள்ளத்திலிரக்கமடியாகப் பெருமாள் தெளிய ப்ரகாசிப்பித்துமறவாமற் கார்த்துப்பிழையறப் பேசுவித்த பாசுரங்கள்" என்றும், "ஜயதி யதிராஜஸோஹாஸ ஸமிதே ஸமிதா ஹவாஸிதாம் விவத" என்று மொடுவிலருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், பெரியவாச்சான் பிள்ளை பழக்குவித்த பாசுரமென்றபேச்சேயிவ்விடத்திலில்லாததாலும; பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்று உத்தராவஸ்தையில் ஸகல ஸம்ப்ரதாயார்த்தமானவர்த்தாவஸ்தா ப்ரதாயார்த்தங்களை மறந்தாரென்று பிதற்றும் மாந்தர் கூற்றெல்லாம் ஸாக்ஷாத் விருத்தார்த்த ஹேதுவும் ஸத்தஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ரதாயானசில காரியங்களுக்கு ஸமானமான கார்யஹேதுவுமாகும். அன்றியும் ஸ்ரீதத்வ ஸாரஸங்க்ரஹ ஸாரஸங்க்ரஹத்தில் "தூய்ய குலசேகரநம்பாணநாதன்" என்றவோர் அடியிலுள்ள அசைசிறைச் சொல்லாகும் "நம்" என்றதற்கு பெரியவாச்சான் திருவடி ஸம்பந்தம் பொருளென சிலவநவிகூபெரவர்கூறுவர். இதற்குள்ள வாஸ்தவார்த்தம் நம்ப்ரதிவக்ஷிகளறியாது ஜல்பிப்பார்களேயாகிலும்; அவ்வர்த்தத்தை நாமொப்பிப்பார்த்தால் அப்வசப்ரயோமம் கொண்டு பெரியவாச்சான் ஸம்பந்தமல்லவோ மேலேயுள்ள அதிகாரங்களில் ப்ரகாசிப்பிக்க ப்ராப்தமாகும். அல்லாதே அவர்பக்ஷங்களுக்கெல்லாம் விரோதமாயும் வண்டநமாயு மிருப்பதைப்பற்றியிந்த "நம்" என்ற சொல் ப்ரதிவக்ஷிக்கு ஸாதகமாகாது. அதைப்பற்றி தேசிகனுக்கு ஸ்வஸ்தாஸ்ரயமாவது பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடி ஸம்பந்தமாவது ஸித்தியாது. அன்றியும்; ஸ்ரீதேசிகன் திருக்குமாரரானாயினாராசார்யரும் ஸ்ரீதேசிகன் திரு

http://acharya.org

நாட்டிற்கெழுந்தருளிய பிற்காலங்களில் த்ரமிடோபநிஷந்நிர்ணயம், விரோதபரிஹாரம் முதலிய பலக்ரந்தங்களால் ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸர்வஸ்வ விஶதமாகவே யருளிச்செய்திருக்கின்றார். ஆனது பற்றியும் ஶ்ரீதேஶிகனுக்கு எவ்விதத்திலும் ப்ரதிவாதிபயங்கரஸ்வாமிகளை யொவ்வாது. ஸந்ந்யாஸமாஶ்ரயரான ஶ்ரீதேஶிகன் அருளிச்செய்த ஶ்ரீஹயக்ரீவஸ்தோத்ரம் முதல் ஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யம் வரையிலுள்ள ஸகல ஶ்ரீஸூக்திகளும் ஒரேமாதிரியாய் வ்யாகரணமில்லாதே யிருப்பதாலும் ஸர்வஸ்வாமிகளுடன் ஸமம் க்ராஹ்யம்.

ஆகயிவ்வளவால் மணவாள முனிவர் ஸந்ந்யாஸமும், ஐகாந்திகர்களான அவர் ஶிஷ்யர்களுடைய ஶ்ரீவாரங்களும், அம்முனிவரது ஸ்வஹஸ்தத்திலெழுதிய வரிகளின் பொருள் போலில்லாதது பற்றியும், பெரும்பாலும் ஸ்வஸ்வபக்ஷிகள்போலவேயிருப்பதுபற்றியும் ஸ்வ திவகஷிவாதம் செய்யும் நமது ஸ்வர்ரும் ப்ராஹ்மணவர்ணத்திற்கும், யதாஶ்ருதத்திற்குமுறித்தான பாஹ்யாஹ்யார ஸிம்ஹங்களை விடாதிருப்பது பற்றியு மிவர்களெல்லாம் ப்ரதிபக்ஷமாகுந்துடங்கியே ஸ்வஜ்ஞாத ஹினர்களேயொழிய ஸதாசாரத்தில் ஸினரல்லவென்பது ஸ்பஷ்டமாக்ஷவ ஶாணவிஷம். ஆகையாலேயே ,,ஸ்வஶாணாம் ஸதஸ்'' என்று கூறப்பட்டது. இங்கும் "விதயேஷு" எனச்சொன்னது மதையொட்டியே. இவ்விஷயங்களைப்பற்றிய இவ்வாதமிங்கு ஸ்வதிவாதிதமாகாது போனால் ஶ்ரோதாக்களுக்கு ஹிதமாயம் ஸந்தேஹம் தெளியாது போமாதலா லிவ்வளவு விரிவாய்ப்பேசலாயிற்று.

ஆதலால் மணவாளமுனிவர் ஸதாசாரமென்ற சொல்லும், தநீயர் பழைநடையென்ற சொல்லும், நம்பிள்ளை ஸம்பந்தமுள்ள பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிய ஜாதிநிஷம்டயனே யென்றதற்கும் க்ஷத்ரியனை விஶ்வாமித்ரன் ப்ர

http://acharya.org

ஸூக்திப்ரயோகமென்ற பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யார்த்தத்திற்குமுள்ள பூர்வாபரவிரோதத்தால் "ஜகஜ்ஜாதம் ப்ராசீநம், ஜகம்ஸதா நவீநம்" என்றுள்ள ஸமூஹம் ப்ரதிவ்யக்திகளுக்குள்ளேயே நிஶ்சயமாக இல்லையென்பதற்கு நிதர்ஶநம். இன்னும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை கூறிய ஜாதி நிர்ணயநவாதம் ப்ராசீநமாயுள்ளதை ஸ்வீகரணம் பண்ணவந்ததென்றும், அதன் பின் தோன்றிய தான்தோன்றியான வைதிகப்ரதிவாதக தொட்டாசார்யருடைய ஜாதிவாதியாயம், ஜாதிவாதம் போல் ஸ்வாரஸ்யத்திற்கும் ஸாதிகாரமாய் அறிவில்லாமற் கட்டிய ப்ராஜ்ஞஸமூஹமென்றும்; ஸாஸ்த்ரீயவ்யவஹாரந்யாயத்தால் மற்ற ஸித்தாந்த ஸம்ப்ரதாயங்களும் நவீநமாய்த் தனக்கொரு ப்ரதிஷ்டையைவேண்டிக் கல்பித்துக் கட்டியதென்றும் ஸித்தமாகின்றது. அஜ்ஜாதி நிர்ணயநமடியாக ப்ராசீநமாயுள்ள ஸதாசாரங்கள் ஸகலத்தையும் தத்த்வ ஸாரமே ஸ்வீகரணம் பண்ணி ஸ்ரீஸாஸ்த்ரகாரர் ஸத் ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்தருள வேண்டுமென்றே ப்ரவர்த்தகாசார்யர் ஸாரங்களுக்கு ஸாநிவாரமாது ரக்ஷிக்கத் தொடங்கி ரஹஸ்யரக்ஷா, ஸம்ப்ரதாயரக்ஷாதி ரக்ஷாவிசேஷத்தால் அவ்வோபயங்களுக்குத் திருநாமங்கள் சாற்றியருளப் பட்டதென ஸமீக்ஷிகள் தெளியக்கடவர்கள். ஆனதால் ஆதியில் தொட்டாசார்யர் எழுதியது பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்குப் ப்ரதிபக்ஷேவநவென்றும், பிறகு அது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் வர்ஜிக்கப்பட்டு ஓர்மூலையிற் கிடத்தப்பட்டதென்றும், பிறகு திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் ப்ரேரணையால் மணவாளமுனிவர் விஸதமான வ்யாக்யாநத்தால் ஸகலம் ஶிஷ்யர்களுக்குக் காலக்ஷேபமாக ப்ரகாஸப்படுத்தினாரென்றும், அதடியாக அம்முனிவருக்குக். கந்தாடை லக்ஷ்மணாசார்ய

http://acharya.org

ருக்குப் போல் ஷூஜெஷதநில் ஸ்ரீதஂகாஷ்டாதி ஜஹாரோ
ஷஂ ஸாஹவிக்க, அதையாற்ற க்ஷூரதாஉவைாரூாக கஷிரவை
டொரிகாதி ஸக்ஷணங்கள் செய்தும் நீராதே ஹாஜவதா
வஹாரமென்று தெளிந்து முடிவில் ஜொகாவாயாருடை
யாஹஸஂங்களை யடியோடுவிட்டு, கிடாம்பி நயினர் திருவ
டி மூலமாய் தூப்புற் பிள்ளையின் ஸத்ஸஂவஷாயத்தை ய
னுஸரித்து கிஂவிஜாநராய் ரேஷமானகாலத்தை நற்கா
மைப் போக்கி ஸ்ரீரஂமத்திலேயே வஸித்து ஜஹாரோ
மாவெஷத்தால் கோயிலுக்குள்போகவும் கூடாதேஉட்திருவீ
தியிலேயிருந்துஶரீரவியொஹமடைந்துவஷெவதிக்ஷனுண்
ளதுதிகெஶவப்பெருமாள் கோவில் திருக்குளத்தருகே யுள்ள
வோர்நிஂவவஷக்ஷத்தின்கீழ் நிக்ஷேபிக்கப்பட்டார். ஆனதாலி
வாதுவவநஸஂஷண வ்யாவஸநப்படி ஜாதிபேதமென்ற வ
யஷ்ம் ஸாபாக்களுக்கு சநஂஷாவஹமேயாம். இங்ஙனல்
லாது ஸ்ரீஉஜ்ஹஸஂதியஸாரத்தால் சஸத்துக்களுடைய
மவஷங்களை யெல்லாம் நிவஷ்ரவணம் செய்தருளியும் ஹூ
ஜொகத்தில் ஸசஸஂவஷாயத்தை வஂதிஷ்டாவநஂ செய்
தருளியும் அதன் மேல் வ்யாவஸத்தில் ஈவரைப்பட்டு "ச
ஜூவ ஸஶஜெவ வாரெ ஶதவதிகாரணஶ வ்ருஶ்சிகஂ க்ருத்திக
க்ஷெஷரகாயாஂ வெஂகடெரோயதிநவதிஜகஂ ஸவஷ்த
ஸ்ராவயிவா| வெஷாந்தாவாயஷ நாஜாவிரவிதவிவியாபெ
கஷிவஂ வஂவஂயஂ ஸ்ரீஶேஷாயிஶ வண்ணா க்ருதிவவைரஹ
வரெந்ஸ்ரீகெஂஜெஷாஉயாஉஂ॥ என்றபடி ஸௌம்ய ஸஂவ
த்ஸரம் கார்த்திகை மாஸம் க்ருத்திகைகூடிய பௌர்ணமை
திதியன்று புதவாரத்தில்தமது திருமேனியை விட்டுத் தமது
காரணமான திருவேங்கடமுடையான் திருமணியாக விளங்
கியருளினர். அதன்பின் திருக்குமாரரான ஸ்ரீவரதாசாரிய
ரைக்கொண்டு அப்பொழுதுள்ள முதலிகள் வேஹஜெயாதி

http://acharya.org

ஸம்ஸ்காரங்களால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பரிபாலனந்தொடங்கி ஸ்ரீதிரு மங்கைமன்னனே மஹாப்ரயாஸம் செய்தருளியபடியே துவான் துறையில் ஸம்ஸ்கரிப்பித்து யதாஸமயம் ஸர்வகார்யங்களையும் முடிப்பித்தருளினர். அதனுடன் அவதாரவைபவமாய் ஸ்ரீரங்கம் பெரியகோயில் பெரியபிராட்டியாருடைய திவ்யகடாக்ஷ லேசத்தில் “லக்ஷ்மீத்த்வ நாமயாம்” என்றபடி நித்யஸூரிகளுக்கு நிகராய் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளருளிட்டார்போல் திவ்யதேஹவிக்ரஹத்தோடு அவதாரவிசேஷமாய் வேதாசார்யபட்டர் முதலிய முதலிகளும் நயினாராச்சாரியரும் அவதரிப்பித்தருளினார்கள். இவ்விதம்பெரியபிராட்டியாருடைய திவ்யகடாக்ஷத்தில் ஸ்ரீராஜமானராயெழுந்தருளியிருக்கும் அஸ்மத்ஸேவ்யரான ஸ்ரீரங்கமஹாதேவிஹாஸிகனுடைய ஸந்நிதியைஸேவித்தருளும் ஸத்வோத்ஸிகள் மோக்ஷகாரணமான கோயிலிலவகாசமுள்ளது போலவே ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் ஸாவகாசராய் எழுந்தருளி ஸஹநாதஸாமாராஜ்யத்தைப் பெற்று ஸதாநந்த நிரதிசயராமெழுந்தருளியிருப்பாரென்பதையும் பராமர்சித்துத் தம் தமக்கும் இத்தேவிகளது திருவடிஸம்பந்தமும், ஸாத்வீயான ஸத்ஸஹவாஸமும்; ஸாத்வீய ஶாஸ்த்ர காலக்ஷேபமுமே உத்தாரகமெனவும், பரமோபாஷாய வஷமெனவும் தெளியக்கடவர். இவ்வர்த்தங்களெல்லாம்நமதாப்தருடைய காருண்யபாத்ரவும் ஸ்வாசார்யருமான தொட்டயாசார்யர்தமது க்ரந்தத்தில் “தமேவ ஶக்திம் காருண்யேந ப்ரகாஸ்ய ப்ரத்யேகம் ஸம்ஸ்தவே விஜயாஸி” என்றும் “தேஜஸ்த்வம் ஸ்ரீத்வத்ராஸ்வாஸ்ய ஸமாஶ்ரயே ஸர்வஜநாஸி பூஜ்யா||” என்றும், “தமேவ ஶக்த்யா காருண்யேந யத்ஸேவாம் தஸாஸநாம் தாஸ்யமேவ யாமபேஹம்||” என்றும், “விஶ்வே தேவோ கடா விதாவிஷா தி ஶக்த்யா யேந வியவிதா நாஸ: | தத்ராபவத் விதாதா ராவ

http://acharya.org

ணமெவ॰ஷ்ரா நூ ஸாமிணொ உநூஜா꞉ ॥ ” என்றும், “ கஷ௦ ஷுஷ்வாயாவயமெவபுநுா꞉” என்றும், “ஸ்ரீமெ௦கடாமெ- ணக்ஷுதா꞉ ஷ ஷாயாஷூ௦ஷுாதூஉஷுா௦ஷிவா மெயநூ ஶக்ஷா꞉ । தமெத்ரு க மெக௦ ஷஶிஶீஷமெணா யநுாநுா மெஷு யாணீ௦ ஷாநுக்ஷி ॥ ” என்றும் பற்பலவிடத்தாலுமநு ஸ௦யித்தருளினார். இதனாலும் நமதாப்ந்தர் ஸ்ரீதத்வ ஷகா ஶிமெகயில் சொன்ன ஸ்ரீஉஹஸுருய ஸாரத்தினுடைய விபரீதாமு௦ ஷுக்ஷு ஶாஸ்ரஷுஷயவிரூஷம்.

ஆகயிவ்வளவாலும் ஷூமான வயம் ஜாதிநி௦ஷநாஷிக ளைக்குலைக்கக்கூடிய ஶாஸ்ரக்களுடைய வாக்குங்களெல்லாம், வெஜஶாஷுாமங்கள் போலாவதால் ஸ்ரீஶாஷுகாரருடைய உமநிஷ்டர்களுக்கு அவையநுபாஷெயங்களாய்ஷூ ரணத்தாலுமநயமாவஹங்களாய்த்திருமென்பது ஷிஷித்தன.

மேலுமிவர்களுடைய சிற்சில வாஷுவாவாரங்களைப்பற்றி மேல் ஸவஷிதுாஷிபால் விஷுரிக்கின்றார்.

> ஸவ௦ வாக்ஷாஶொதுா க நூஷவ விஷமெய வெஷவஷு ஶாய ஷக்ஷா꞉ ஷுாஜமெஷஷுஶு ஷஷுா ஜஷஷ க்ஷு தவதா௦ ஸ௦ஷு ஹாமொ꞉திஷுாஸு꞉ । ஸதாவநுா து, மெஜதஷுவ கஷிஷமியொநதுஜக்ஷிஷுகமு, தஷுாஹூஶா ஷுகாரா ஸ்ரீ தஜநஸஷுஹாமெஷு ஹெஷொநமெவ ॥ ௩௬

ஸவஷிதுாஷி ॥ (ஸவ௦) ஷமெவாக்ஷு காரமாய் (வா க்ஷாஶொதா꞉) வாக்காலும், ஷஷுகத்தாலும் மாத்திர மொப்பினவர்களாய், (அநூஹவவிஷமெய) ஷுாநூஹவவிஷ யத்தில் (வெஷவஷுஶாயஷக்ஷா꞉) ஸ்ரீவெஷாஷமெஷஶிகளு டைய ஷக்ஷுங்களையுடையவர்களாய், அதாவது: கடும் ஸவாஸநமாய் தாஜும் மெஷ்ணவனை ஶஷு, ன் விஷு ணுவான், பழைய ஶஷுஷுவ௦ போம். ஆகையால் ஜுாஷு

http://acharya.org

ணவைஷ்ணவனும் ஸாத்விக ஜாதி வைஷ்ணவனு மொரே ஜாதி யாவா னித்யாதிகளைப் பேசுவதும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுவதும் சூத்ராய், உத்தமர்களான ஸத்ஜாதர்களையும், ஸத்ஜனர்களான விப்ரர்களையும் ப்ரஸாதநஞ்செய்து தாம் உபஜீவநம் செய்து கொண்டிருக்கின்றனரே யொழிய, தம் தம் ஆசாரங்களில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ பக்ஷிகள் போலவே மஹாப்ராயாணாதி ஸம்ஸ்காரபூர்வகங்களையும், ஸம்ப்ரதாய நாதிநித்யகர்மங்களையும், தர்மங்களான ஊர்த்வபுண்ட்ர தாரணயஜ்ஞோபவீத தாரணங்களையும், ஸ்நாநாதிகளையும், ஸமவஸரஸ்காராதிகளையும், ஸாத்விக ஷட்கர்மங்களைக்காட்டக்கூடிய சிற்சில ஸதாசாரங்களையும் விட்டிலர். அன்றியும் ஸாத்விகனையும் ப்ராஹ்மணனை தம்மையுமொன்றாயெழுதி வைத்துக்கொண்ட ப்ரதிபக்ஷிகள் (பத்ரம்) தமது ந்தியில் (ஸ்வஸம்ப்ரதாயம்) தமக்குள்ளேயே பேதத்தையும் (க்ருதவதாம் செய்யாவின்றிருக்கிற யிவர்களுடைய (ஸம்ப்ரதாயம்) ஸாம்ஸ்ஜ்ஜமன்றிக்கே யொருவர் பின்னொருவராய் கேட்டுவந்த நடவடிக்கையானது (சரித்ரம்) மிகவும் சிந்திக்கத்தக்கது. (கஹஹ) கஷ்டம்.

அதாவது:— வைஷ்ணவர்களான தமது கோஷ்டிக்குள் கூட சுவிஜாதீய விஜாதீயாதிகளை யனுஸரித்துப்பந்திபேதத்தையினும் காட்டுகின்றனர். இது பிள்ளைலோகாசார்யர் ஹ்ருதயத்திற்கும், மணவாளமுனிவர் வ்யாக்யானத்திற்கும், அழகியமணவாள ப்பெருமாள் நயினாருடைய ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திற்கும் விரோதமான வாசரணம். ஏனெனில்; வாஸ்தவமாய் "போனகஞ்செய்த சேடந்தருவரேல் புனிதமாகும், குலந்தாங்குசாதிகள், அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்தவிமலன், இத்யாதிப் பாசுரங்கள், உள்ளோடு யிப்ப்ரதிபக்ஷிகளாகும் போஜநபந்தி வைஷ்ணவர்களுக்குப்ரமாணமாகிவிவ்விதமாவ

http://acharya.org

ஸிக்க வேண்டுவதேயில்லை. இன்னுமிவ்வாவரணம் ஸாமந்யதா வவாரத்திலேயே சேருவதால் ஶௌசாதிஷு வைஷ்ணவர்களுக்கு ஸம்பாவநமேயாகும். ஆகையாலேயே “ஸம்பாவ” என்று கூறப்பட்டது. இதனால் இவர் வாஸ்தவஶ்ரீவைஷ்ணவர்களில்லாது ஶௌசாதிஷு வைஷ்ணவர்களாயது. மேலும்; (வாதக) இவர் விஷயமான இவ்வாவரணம் (வாதாவத) இவ்வளவு மாத்திரமல்ல (கூடியமயிதி) ஸமோயும் வாஸ்தவமாயுமில்லாதே வகுப்புவாசிகளான இப்படிப்பட்டவர்கள் (ஸ்வகர்ம) தம் தமக்குவித்தான ஜாத்யாஶ்ரமங்களுடைய ஸ்வாசார நிரூபகக விஶேஷத்தையும் (நத்யஜந்தி) விடுகிறதில்லை. அதாவது; ப்ரவ்ருத்திக்குப் பரம்பராமமாய் விதித்த ஸ்வகர்மங்களுடையவும் ஸ்வாசாரத்யாகத்தைச்சொன்ன அவர் வாக்கியத்தை ஸம்ப்ரமும் செய்கின்றார்களென்பது, ஆகையாலிவர் ஆவரணத்தைப்பற்றி இவர்களுக்கு, லோகாசாரியரோ, மணவாளமுனிவரோ ஸம்மதர்களல்லவாயிற்று. (தஸ்மாத்) ஆகையால் (ஶ்ரீபாஷ்யகாராஶ்ரித ஜநஸம்மதமாயே) ஶ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவடிகளையாஶ்ரயித்த ஸாத்விகஜநங்களுடைய ஸம்மதத்தில் (ப்ரத்யக்ஷ)மிருந்த விஷமானது (நவை) இல்லவேயில்லை. இங்குசிலர் “கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும்” என்றதற்கு ஸமவாந்தாரங்கைங்கர்யம்செய்துகொண்டிருக்கச்செய்தே ஆஜ்ஞாரூபமான ஸாமாந்ய நாடிகளுக்குக் காலம் ஸம்பவித்தாலும் அதைவிட்டு ஆஜ்ஞையைச்செய்ய வேண்டியதில்லையெனப்பொருள் கூறுகின்றனர். சிலர் கர்மம் ஸ்வரூபவிரோதமானாலும் கைங்கர்யரூபேணாநுஷ்டிக்கும்பொழுது அது தனக்கு ஸ்வரூபவிரோதியாகாதென்கிறார். ப்ரயோஜநம ஸம ப்ரஜாதஸம யிதிஷேன் விஷயம். இவ்வர்த்தம் ஶ்ரீநயினாராசாரியருடைய விரோதபரிஹாரத்தில் “கர்த்தவ்யஸ்ய பரிராயஸ்து

யோகே³ந க்ஷேமஞ்ச ஸாத⁴யேத் | அநந்யா மோக்ஷஸாத⁴நாநுஷ்டா²நநிஷேதா⁴தி³ ஸ்வயம் ஸாத⁴யேத் ||" என்றும், ஸ்ரீ தே³சிகன் அருளிச்செய்த விரோத⁴பரிஹாரத்தில் "இப்படி ஸர்வஜ்ஞரான நம்முடையவனுக்கும் ஸம்சயமொழிந்த அர்த்த²த்திலும் அக்ஞானமுண்டானாலும்" என்றும் வாநரவி நயினாராயருடைய விரோத⁴பரிஹாரத்தில் "ஸர்வஜ்ஞாதிகுணவைப⁴வநாமபி மஹாத்மநாம் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநவிரோதா⁴த் ஸம்ப⁴வேத் அஜ்ஞாநம் க்வசித்" என்றும், "அகண்டவஹ்நி ஜ்வாலாவலி ஹாஹவதோத்³த⁴ர வர்ணாஶ்ரம தே³ஶகால நிஜகர்மவைப⁴வாநுஷ்டா²நம் ஸர்வதா²நுஷ்டே²யம் ||" என்றும் ஸமர்த்த²நம் பண்ணப்பட்டது. ஆகையாலும் ஸ்ரீ தே³சிகன் உத்தரவாஸ்யபில் ஸம்யாந்தர ஸமாவேஶம செய்தருளினரென்பதும், அவரது காலரே யிவ்விதமருளியிருப்பதாலும் ஸர்வஜ்ஞாதிவைபவோக்திமாத்ரமேயாம். இதியம் ஸத்யமானாலும் வோகாசாயருடைய அநுதாபங்காணும் ஸௌகர்யமாகையால் ஸம்ப்ரதாயமான க்ரமத்தின் ஸ்வரூபஸ்தாபநமே மந்தர்கள் செய்யும் வ்யாவ்யா-நப்படி பொருந்தும். இவ்வாக்யம் உபதேசப்படி யென்ற ரஹஸ்யஸங்க்ரஹத்திலுள்ளது. க்ரமதாபாதி³ விஷயத்தில் ஸ்ரீ தே³சிகர் பக்ஷம்போல் ஸித்தபக்ஷிகளாவாரேல் அவைதிகர்களேயாயினர். இல்லையாகில் மஹாசார்யாதி³ ஸம்ப்ரதாயங்களை விட்டு அவைதிகாசிகளேயாகக்கடவர். ஆகையால் அவரது ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கு எவ்விதமர்த்தமானாலும் நமக்கு பா³த⁴க மொன்றுமில்லை, ஸ்வபக்ஷிகளான பொழுது ஸ்வபக்ஷம் ஸமர்த்த²நஞ்செய்வது, பரபக்ஷிகளுக்கு கண்ட³நம்போலாகும். அநுகூலபக்ஷிகளாகில் நாமே அவருக்கு ஸமர்த்த²ஞ்சொல்லி அவர்களிடமுள்ள அதத்த்வங்களை வி-

http://acharya.org

ராவத்தை யகற்றுவிக்கின்றோம். இத்தேவிஷயத்தைப் பற்றி யோகாசார்யருடன் ஸஹஸ்ரதிநம் வாக்யார்த்தம் பண்ணியருளிச்செய்து ஸாமர்த்த்யத்தால் திருத்தியருளி அந்தயோகாசார்யரால் தாமொருதனியன் வெண்பாவையுமடைந்து, அவர்களுடைய சிஷ்யர்களைக்குறித்தும், மற்றுள்ளாரைக்குறித்தும் ஸம்ப்ரதாய பரிசுத்தி யென்னும் க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்குள் ஸாத்விகாசாரபேதமல்லாதே ஸம்ப்ரதாய பேதமில்லை யென்றருளிச்செய்தார். இதுவும் "ஸம்யக்ஜ்ஞாநிஸம்ப்ரதாயவத்" என்ற பதத்தால் வந்த ஸாமர்த்த்யம். (௩௬)

ஸர்வஸம்ப்ரதாயவாதிகளுடைய கொட்டங்களையெல்லாம் ஒருவாறு ஸமாதாநம் செய்தாலும், சிற்சில ஸ்வமதாபிமாநிகள் செய்யும் ப்ராஸ்தாவிக பரிபவமான கஷ்டத்தை ஸ்ரக்தரையால் கூறுகின்றனர்;

ஸர்வம் து:ஸம்ப்ரதாயம் கதிசந ஜநா: ஸுஜ்ஞம்மந்ய
மாநா: க்ருத்வா க்ருதம் யே ஸ்வமதபரிஷத் ஸந்நிவேசா
மோஹாத் காரயந்தும் விருஜா: | ஸம்ஸ்தாப்யோபதிஸ்ரா
நவஜந பரிஹாஸஸ்து ப்ராவ்ருஷீவா: ஸாயந்து
த்ரிஸந்திநித்யம் ஜிஜ்ஞாஸுஜநிதாஸ்த்ரோஷநாவிஷ்க்ருதயாஸ்து:॥

இதி ஸ்ரீ தத்த்வநிர்ணயே ப்ரத்யக்ஷஹாமஸ்யாப்ரகரணம் ॥

ஸர்வதார்த்தி:॥ (ஸர்வம்) ப்ரத்யேகஸ்வகாரம் (ஸுஜ்ஞம்மந்யமாநா:) தன்னைத் தேர்ந்த கல்வித்திறமையுடையவர்களாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும், (கதிசந ஜநா:) சிற்சில மனிதர்கள் (து:ஸம்ப்ரதாயம்) கெட்டதானவோர்ஸம்ப்ரதாயத்தை, அதாவது;—ஒருவர் பின்னொ

http://acharya.org

ருவராய் ஒருவருடைய காரணமில்லாதே தானாய்க்கட்டிக்கேட்டனுஷ்டித்துவருமோர்ஸங்கேத காரணமென்றது. அவ்வகையார் (ஸம்ப்ரதாயேஷு) ஜாதி ஸம்ப்ரதாயர்களிடத்திலும் (ஜநாஸ்) ஜாதி மாத்ரத்தை (ஸாகாரயந்தோ) பணவத்தோடு கூடியதாய் (நிர்லஜ்ஜா:) வெட்கமற்றவர்களாய் (ஸாங்கேதாய) கட்டுப்பாட்டிற்காக (உபதிஶ்ய) கேட்பித்து, அதன் பேரில் தாம் செய்ததையே ஸாத்வீய வ்யவஹார மென்று நினைத்து (அநவஜ்ஞ வ்யவஹார) பாபமற்ற வ்யாபார வ்யவஹாரத்தையும் (குர்வந்தி) செய்கின்றனர். இதனால் வ்யாபாரத்தை வஸ்த்ரவ்யாபாரணம் செய்து (வ்யாபாரி) வ்யாபாரிக்களான வர்த்தகர்களை (நித்யம்) எப்பொழுதும் (ஸ்வநாஸிகாக்ரா:) மறைவான நாஸிகத்தன்மையோடு கூடினவர்களான (த்விஜகுலஜாதா:) ப்ராஹ்மண ஜாதியிற்பிறந்தவர்கள், அதாவது; பிறவிமாத்ரமுள்ள ப்ராஹ்மணர்களென்றபடி. (பீடயந்தி) துன்பப்படுத்துகின்றனர்.

இதனால் சில வைராக்ய வைஷ்ணவர்கள் ஜீவனோபாயத்தை வேண்டி மடாதிபதிகளிற் பட்டத்தையும், ஸந்யாஸிகளில் ஸகடத்தையும், ஐஶ்வர்யத்தில் மரக்கலம் முதல் பலகோடிகளுள்ளவைகளையும் விட்டு வைராக்யமநோரஸிகஜனமாய் நித்யம் வருவஸுக்ஷணம் செய்யும் க்ஷத்ரியர்களான வணிஜர்களை யெல்லாம் கிட்டி திவ்யமாயும் அநவத்யமாயுமுள்ள திருவஷ்டாக்ஷரத்தை ப்ரணவஸஹிதமாய் அப்வணிஜர் செவியில் சொல்லி, அவனைச் சேர்த்திருத்தாது இந்த ஷோடஷயக்ஞத்தையையே ஸமவர்த்தநாராயணத்திற் குறுப்பென மொழிந்து, அவன் தரும் பொருளைக் கொண்டு உபஜீவிக்கின்றன ரெனக்கருத்து. இவ்வி

http://acharya.org

மிவரிரங்க லோகாசார்யர் ரஹஸ்யமும், மணவாளமுனிவர்வ்யாக்யாநமும் ப்ரமாணமென்கிறார். அதாவது:—பரந்தபடி திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் "இதுதான் ஸர்வாதிகாரம், ப்ரணவாம்சத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகள்; இடையன் "அம்மே" என்னுமாப்போலே இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர். ப்ராயச்சித்தாபேக்ஷையில்லை" என்றார். இதனால் லோகாசார்யர் ஸ்த்ரீக்கு ப்ரணவத்தோடு கூடியே உபதேசிக்கக்கூடுமென்றுமாகவில்லை, ஏனெனில்; "ப்ரணவாம்சத்திற் கெல்லாருமதிகாரிக" ளென்றார். இங்ஙனல்லாது ப்ரணவத்திற் கெல்லாருமதிகாரிகளென்றிருந்தால் கூடும். "இது சொல்லுகைக்கு" என்றது மேல் வாக்யத்திற் கூறப்பட்டிருக்கும் "நமோ நாராயணாயெதி' குலந்தரும்," என்ற ப்ரமாண ஸாரஸ்யத்தால் ப்ரணவ ரஹிதமான மந்த்ரமாகக்கடவது. இது ஸாரஸ்யமான பொருள். இவ்விதமல்லாதே ஸமஸ்தத்தால் ப்ரணவங்கூட்டியுபதேசிக்கவே யிது ப்ரமாணமெனில்; "தஸ்மாத் ப்ரணவம் ஶூத்ரேஷு நாஸௌ நி நகீர்த்தயேத்| ஸ்த்ரீஶூத்ராணாம் விப்ரவர்கே ஸ்ம்ருத்யுக்தம் ப்ரணவ வர்ஜிதம்| ப்ரணவம் வர்ஜயேத் தஸ்ய ஸ்த்ரீஸ்வஸ்த்ராதிஷு கல்பஸு| த்வயாரம் ப்ரணவோமாதி நாமத்ரம் விப்ரயேஸ்மா| ஸ்த்ரீணாம் தச ஶூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரே நிஷ்யதே|| ஸர்வே தத்ரே ப்ரயாநாம் தேவிகா: ப்ரணவே யுக்தா:| ப்ரணவேநவிஹீநாஸ்து தாந்த்ரிகா ஸமகீர்த்திதா:|| தமேதம் நாராயணாஸ்த்ராதி விஷ்ணு மந்த்ரம் ப்ரணவோத்தம்:| ஶூத்ரேஷு ப்ரக்ஷ்யாஸ்ஸ்த்ராஸ் தேநாஷ்டாக்ஷர தாஸ்ஸ்யேவ || நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த ஸாதக: ||" என்ற ஶாஸ்த்ரீய ப்ரமாணவசநங்களுக்கும், "நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோநாராயணாயவென்று, நல்வகையால் நமோநாராயணா" இத்யாதி

http://acharya.org

ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்கும் விரோதம் ப்ரஸம்ஜிக்கும்.

ஆகையால் ப்ரணவஸஹிதமான உபதேசம், உபதேஷ்டாவான ப்ராஹ்மணனுக்கும், உபதேசம்பெற்ற ஸ்த்ரீகளுக்கும் ஶூத்ரர்களுக்கும் நரகாவஹமேயொழிய உத்தாரகமாகவாகாது. வாஸ்தவமாய் ப்ரணவஸஹிதவேதோபதேசம் உத்தாரகமாயிருக்கில்; ஓர் ப்ராஹ்மண ஸ்ரீவைஷ்ணவன் தனது மாதாவிற்கும், துஹிதாவிற்கும், பகினிக்கும் பார்யாயைக்கும் ப்ராப்தியன்றிக்கே விலக்கிவைக்க உத்ஸஹிப்பானோ, ஆனதுபற்றி தமது மாதாவைப்போலும் பகினியைப்போலும் தன் ஶிஷ்யர்களான அப்ராஹ்மணர்களையும் நினைத்து உபயோகாரணத்தைப்பற்றி ஶாஸ்த்ரம் வகுத்து விதித்தபடி காரம் உபதேசித்துவருகின்றனர். கேவலம் ஜீவனத்திற்காகவே ஓடியோடி யங்கங்கு "கும்பிடுவாராரென்று தேடுகின்றார் குணங்களையுந்தனக்கெடுத்து வுரைக்குகின்றார்" என்றபடி ஶிஷ்யர்வேஷ சில பாவிஷ்டர்களைப்பிடித்து அவரிடம் "மற்றவர் உனக்கு அஷ்டாக்ஷரத்தை முழுமையுமெட்டக்ஷரமாயுபதேசியாதே ப்ரணவத்தை விட்டுபதேசிக்கின்றனர், நாம் பூர்ணமாய் ப்ரணவத்தோடுபதேசிக்கின்றோமென்று விப்ரலம்பம் செய்து வாய் கூசாதே ப்ரணவத்தைக் கூட்டியவன் செவியில்புகவிட்டு' வேண்டியபொருளை யாசநஞ்செய்வதைக் காட்டிலும், மற்றவர் உனக்கு வேண்டிய கைங்கர்யத்தையெல்லாம் பூர்த்திசெய்துவைப்பதில்லை, அங்ஙனன்றிக்கே நாம் அவ்விதகைங்கர்யத்தை நமது ஜாதியையைக் கொண்டாவது ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளைக்கொண்டோ தத்வித் செய்விக்கின்றோமெனக் கூறியும் அவ்விதம் நடத்தியும் அதற்கிசைய நம் வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸாம்ப்ரதாயம் நம் தாவத்யம்ஶமென்றும் இதற்கு ஶாஸ்த்ரப்ரமாணமுமுள்ளதென

http://acharya.org

சிஹ்நங்களே ப்ராணங்களென்றும், ஆகையால் நமக்குள் பேதமேயில்லையென்றும், எறும்பியப்பாவும் "க்ருதக்ருத்ய த்ரு ஸமஸ்தம் கார்யமிவ" என்றருளிச்செய்தாரென்று மித்ராதி பற்பலவசனங்களைக்கூறி வஞ்சிப்பது மிக்கநலமாகும். அன்றியுமிது ப்ரபந்நஜநத்திற்கு ஸாமாந்யமானவுபாயமுமாம். ஆகையால் ப்ரணவஸஹிதமான மூலமந்த்ரோபதேஶம உபதேஶிக்கின்றவனுக்கும் உபதேஶம் பெறுகிறவனுக்கும் ஸமயாசாரவிருத்தமேயாகுமென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆனதாலிதேயிதற்கு ரஹஸ்ய ந்யாயமாய்ப்போந்தது. மேலும்; ஸர்வஸாக்ஷிகளான ஒருவனை, ஸ்ரீராம வ்ரதிகளான மற்றோர் பெருமஹாவைஷ்ணவாசார்யன் கண்டவுடன் ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமாதிகளை ஸம்ஶயமின்றி ஸாதநங்களையும் தேஹராஸ யாகங்களையும்செய்து ப்ரபத்திஸ்வரூபஜ்ஞானத்திற்கு வேண்டிய சிற்சில கட்டுக்கதைகளைப் பேசத்தொடங்கி ஸ்வஸ்வரூபாசரண விஷயத்திலேயாப்புவிக்கப்பார்க்க, அந்த ஸாமாந்யஜ்ஞான ஸர்வஸாக்ஷிகளுக்கும் ஸாமாந்யமானவன் தன்தோஷத்தை யறிவிக்க, அதைக்கேட்ட ஆசார்யன் "நாட்டாரே! பாதகமுமவிலக்கன்று" என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பேரருளாளன் திருவவதாரமான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்திருப்பதால் நாட்டாருடைய பாதகமே பெருமாளுடைய ஸ்ரீராமாயணத்திற்கோர் பச்சையாய் முடிவிலவருக்கே போக்யமாய் தீருமென மன்றுடிப் பேசியதற்கு உபபத்தமாக ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யானமிந்நனமெனவும்காட்டுவர். அதன்விவரமாவது; "பெருமாள் தாமே வந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாகவங்கீகரிக்கையாலே பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய் விட்டதென்கை" என்று வ்யாக்யாதிகள். இங்கு குஹப்பெருமாள் ஸ்ரீராமஸேது விஷயத்தில்யாதொரு குற்றமும் ஸாதநமாகக்கூடச்செய்ததாய் ஸ்ரீராமாயணத்தில் காணக்கிடைப்பதரிது. ஆகிலும் பாதகியாக்கியது ஜாதிக்ஷேத்ர நிபந்தநமான மறியாதேயாம். ஏனெனில்; இப்ப்ரதிபக்ஷிகளுக்குத் தங்களோடு ஸாம்யக்களையும் பாதகியாக்கவேண்டியது தன்றனக்குப்பாதக காரணத்தில் துணிவுவருவதற்காக வத்தனை. ஆக தோஷ பாதகத்தையே பச்சையாகக் கொண்டதாலிவர், ஸக்ரவர்த்தித்திருமகனார் ஸ்ரீஸர்வஸி

http://acharya.org

யிடத்தில் உபதிஷ்டோஜநம் செய்தருளினரென்றார். மேலும்; மஹர்ஷிகள் ப்ரஹ்மவித்ராய தர்மவ்யாதாதிகளிடம் அவண்டுநின்று ப்ரஹ்மஸந்தேஹம் தெளிந்தனரென்றும் கூறினர். இவைகளெல்லாம் ராக்ஷஸாஸுரர்களான பாபிஷ்டர்கள்போல் பெருமதிறுபடைத்த ஸௌஶீல்ய வைஷ்ணவர்களான இவர்கள் தமது க்ஷாத்ரயாதிவ்ருத்யத்தாலும் ஜீவாபாவ்ருத்த்தால் பிழைக்கவேறுவழியறியாதே பிதற்றின ப்ரலாபங்களாம். அன்றியும்; ஶிஷ்டஶப்தத்திற்கும், ஶேஷஶப்தத்திற்கும், "உக" என்ற உபஸர்க்கம் கூடிய உபதிஷ்டஶப்தத்திற்கும் பொருளறியாதே கூறினபடியென்று ஶாஸ்த்ரத்தினால் செய்யப்பட்ட நிஷேதம். ஶ்ராத்தத்தில் "ஶுஶ்ரூஷம் கிம்க்ரியதாம்" என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணுவதற்கும் பித்ருக்கள் "உச்சேஷஸ்ஸஹ ஸஹ்ருதாம்" என்று நியமித்தார்கள். இங்கெவ்விதம் எச்சிலில்லாது பாத்ரஸ்ஸேஷமே பக்ஷ்யமோ, அதுபோல் ஸ்ரீஶபரியும் ப்ரதிக்ரஹங்களுடையவும் ஶப்தங்களை யாஸ்வாதித்து நோக்கி, அவைகளுள் ஸ்வாரஸ்யதமமான ஶப்தங்களையுடையவந்தந் தவ்ருக்ஷங்களில் ஶப்தங்களை நிறுத்திவைத்திருந்து அப்ஶப்தங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீராமேசுனை யாராயித்தாளென்பது ஶபரீக்ஷித்தமஹலக்ஷணத்திற்குத் தாத்பர்யம். ஜாபாலவிஷய [illegible] த்ருமும், ஶபரீக்ஷித்தமஹலக்ஷண முமின்ன திண்ணெனை நமது ஸ்ரீவால்மீகிராமாயண வ்யாக்யாநத்தில் [illegible] தமது ஸம்ஶயமறக்கண்டுகொள்வது. மஹர்ஷிகள் அவண்டு ப்ரஹ்மஸந்தேஹம் கேட்டவிஷயமாவது; பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதத்தில்: ஜாஜலியென்ற மஹர்ஷி "விக்ரீணந்தம் [illegible] துலாதாரம் [illegible] |" என்று துலாதாரனென்ற ஶ்ரேஷ்டியைக்காண அத்துலாதாரனும் ஸ்வபக்ஷம் விடாதே "ஸ்வாகதாய [illegible] |" என்று ப்ரஹ்மோபமான பூஜையைச் செய்தான். மேலுமதனுடன் "காரவாணி ப்ரியம் கிம் தே" என்றுமுபசரித்தான். அதற்கு ஜாஜலியும் "விக்ரீணந் ஸர்வரஸாந் ஸர்வகந்தாம்ஶ்ச வாணிஜ | [illegible] || [illegible] ||" என்று துலாதாரனுடைய [illegible]

http://acharya.org

ஜத்தை வ்ருதம்பண்ண, உத்தரமாகத் துலாதாரனும் "[illegible] ||" எனமொழிந்தனன். இதைக்கேட்ட ஜாஜலியும் ஸம்சயந்தெளிந்து யதாஸ்தம் போனார். இங்கும் ஜாஜலி துலாதாரனைப்பணிந்தோ, அல்லது [illegible] பெறவோ யாதொன்றுமில்லாது கேவலமொரு [illegible] பேசிப்போனாரென்றுவருதாலும், துலாதாரனும ஸ்வதேசம் ஜாத்யநுகுணமான [illegible] விட்டிலேயாதலாலும், ஜாதிவ்யவஸ்தையைக்குலேக்கயிதோர் காரணமாகாது. ஆனதை வ்ருத்தாந்தம் செய்யவேண்டு[illegible]மான காரணமாயிற்று. மற்றதும் அதே மஹாபாரதத்தில் "[illegible] ||" என்றேயிடிவந்து தன் வர்ணஜாதிக்குத் தக்கபடி ப்ராஹ்மணனையாதரித்தும் வாதித்தும் [illegible] பண்ணியும், தான் ஸவர்ணனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஜாத்யாசாரியை யிட்டு [illegible] "[illegible] |" என்று தன்னாலாவதொரு [illegible] "[illegible]" என்று [illegible] முன்னிட்டு [illegible] மென ஸம்கிக்க, யிதற்குவிடையாக "[illegible] ||" என்றான். இதைக்கேட்டு ப்ராஹ்மணனும் தெளிந்து போனான். இவ்வளவையே கொண்டு ஜாதிவ்யவஸ்தைபோகுமென்றதற்கு [illegible] காரணமாயெழுதினது [illegible] வீக்ஷணத்திற்கு [illegible]மாம். இந்த "[illegible]" என்றதால் ஸ்ரீமா[illegible] பக்கல் [illegible] தோஷமாயெழுதிய [illegible] யானது [illegible] பிடித்ததுமன்றி [illegible] த்திலுள்ள [illegible] த்தையும் பிடித்ததாமென்றதனைக்குப்போல் [illegible] ரைப்பிடித்த [illegible]

http://acharya.org

ஸாரமும் மணவாளமுனிவரையும் பிடித்தாட்டியது போராதே ஸ்வயம்ஸித்தரான பூர்வாசார்யரையும் விடாதாட்டி வைக்கின்றது. அந்தோ!! இது கலிவிலாஸகாரணமாய் முடிந்தது. ஆகையால் ஸ்ருதிவசனசொன்னவாதங்களெல்லாம் வேதவைதிக ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும், ஸம்ப்ரதாய ஸ்ரீஸூக்திக்ரமங்களுக்கும், ஐகாந்திக நஷ்டியாவரணங்களுக்கும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் பொருந்தாத வாக்ஜாலமாத்ரமாய் நாஸ்திகவாதத்தோடொக்குமென நிஷ்கர்ஷம்.

ஆகையால் ஸ்ருதிஸூக்திகளான ஸௌலப்ய வைஷ்ணருடைய ஸம்ப்ரதாயம் ஆதுஸம்ப்ரதாயமாயும், ஸாயாக்களுக்கு ஸம்ஸாகரமாயுமாயிற்றென்பது தாத்பர்யஸாரம். இக்காரணங்களைப்பற்றியே;

"நஸாம்கயம் ஜாதம் அஜ்வ்ருஷ்ட ஜாதிஷ்விநவா
நவாக்ஷேத்ராஸ்வவிக்ருதக்ருதேஷ்வரணேஷு ||
ஸமாப்யாஸாவாஷி ஸநஸிவ்ருஷ்டம் தஜ்ஜம்
ஸதாமொகே நாயம் ஸ்வாவ நஸமெஷ விஷயே ||"

என்று ஸம்க்ரஹிக்கப்பட்டது. மேலும்; "கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம் அநுணியான ஸ்ரீவேங்கடநாதஸூரிகவியும்" வேதாந்தாசார்யரொமயிதம் ஹிதவச்ச வ்யாயம் ஸாயமிதம் வாவஜ்ஞர் தநாஸ்மிகே தஜிதா வாயொநஷ்யாநராஃ | ஐஷ்டம் ஸக்ஷ்ய காஞ்சயாவ விஷ்ணோ தேவம் ஷியாஷவிநம் ரோமா தர்மஸ்வஷாஃஸ்த்வஸிநஸ்தம் ப்ரவ்யாஹ்ருதீக்ஷிதக் ||" என்றும்; கஷ்டம் நஷ்டா நாவஸ்யக்கவ ஸங்கடநகம் வேதஸம்ப்ரதாயமார்க்கம் || என்றும் பயோயத்தையே காஸிப்பித்தார். ஆகையால் "யத்தேமே விஷயேவ" என்று முதலில் ஆதிக நமக்கத்தோன்றினும் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த தேசிகரு அருளிய ஸஞ்ஸம்ப்ரதாய மார்க்கம் "ஸ்ரீனாஸோத்ர தாவம்" என்றபடி ஸகலருக்கும் பிணாரஸவைஷ்ணவத்தில் கர்த்தவ்யமாய் ஆகுமென்பதிதன் திரண்டபொருள் || ௧௭ ||

இதி ப்ரமாணஸ்ரு வாதஃ ||

இதி ஸ்ரீ தத்வநிர்ணய விவரணே பஞ்சமஹாரஸம்பூர்ணம் ||

ஸ்ரீ ஹயவதன விலாஸ பிரஸ், கும்பகோணம்.

http://acharya.org

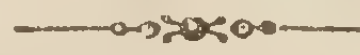

ஶ்ரீரஸ்து.

ஶ்ரீமதே வேதாந்தகு³ரவே நம: ॥
ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥
ஶ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவத³ந பரப்³ரஹ்மணே நம: ॥
அதோ²த்தரபா⁴க³: ॥

அத² ஜ்ஞாநவைஶிஷ்ட்ய பாதா³ரம்ப⁴: ॥

ஶ்லோ ॥ தத்தத்ஸ்வக்ருதிவம் தத³யநஸ்வி தத³நுரூபம்
ததீ³யோ ஹ்யாகார ஸ்தத்³கு³ண ஸஹஸ்ரத³யத³யிதா தத்³வ்ய
ணாவாதீ³யம் | தஸ்யாம்ஶி ப்ராபகம் தத்தத்³வ்யஸநம்
ரூபம் ப்ரத்யக்ஷரூபம் கேவலம் ஶ்ருங்க்ஷ்ய: ப்ரத்யக்ஷம்
ஶ்ருதிஶிரோநிஹிதமேதத்³ஸ்த்ராத்ரபாம்ஸ்ரு ॥ ॥ க ॥

(வ்யாவ்யாந ப்ராரம்ப⁴:)

ஆநந்த்யம்வதிவதீ³க்ஷா ஆநந்த்யெளுக்காய்யத: ।
ஆநந்த்யம் விஶ்வகா³த்ர்ய நிர்யாநம் தத்³வாஸஹே ॥

தத³தி⁴த்யாதி³ ॥ ஸர்வஜ்ஞ காரணமாக ஸூத்ரநாதீ ஸமந்வயத்ரி
ஞமான ஸத்³வாதங்களும் உபபாதநம்செய்து நிரூபிக்கப்பட்
டபொழுது, ஜாதிநிர்ஸ்ஸ்தைர்யுடனும் ஸ்வரூபநிர்வாஸ்தைர்யுடனும்
கூடி ஸர்வஸாதாரணமாக வாதிக்கப்படுகிறவன் ஶ்ரீதேவ ஸர்வா

http://acharya.org

னபொழுது ஸம்ஸாரவாரண வாரணத்திலிழியக் கருத்துற்று நிற்குங் கால் அப்ஸம்ஸாரஸ்வரூபம் ஸமுக்ஷிக்ஷமோ ஸுமுக்ஷிக்ஷமோவென்று ஸம்சயம்வர, அதையும் பரிஹரிக்க விரும்பி மேல் தத்வத்ரா ஷ்டாதஶ ஶ்லோகங்களால் விஸ்தரிக்கின்றார்.

அந்த ஜகந்நாதாவான ஸ்ரீதத்வமானது (தத்வம்) "யதா வ பூர்வமகல்பயத்" என்றதுபோல் "தமேவைவம் விஜோத்ய" என்றும், "ஸம்ஸாரநாஸ்த்தவ்யஸ்ய" என்றதுபோல் "அ ஶேஷஸாநஜகதோ விஷ்ணுபதி, ஸம்ஸாரநாசவிஹாரவநஸ்யா யிவதி" என்றும், "ஸ்வம் யாத்ருஶோஸி" என்றதுபோல், "உபாஸிதாத்ருஶீஞ்சே" என்றும், "ஸம்ஸாரஸ்வபூர்ஹதா நாம்" என்றதுபோல் "ஸம்ஸ்ரீம்ஸவபூர்ஹதாநாம்" என்றும் "ஸம்ஸாரஸ்வபூர்ஹதாநாம் ஹ்ருதிஸ்ஸ்ரூதிர்நதிஷ்டி" என் றதுபோல் "ஸம்ஸ்ரீஸவபூர்ஹதாநாம் வத்தாக்ஷி வத்ஸோதிநீ" என்றும், "குக்ருஸ்ரவஸபூர்ணம் யதாதிதோகீம் திஷ்டத்யம் தேவவரோபிதாக்ஷி" என்றதுபோல் "தயாவஸிதாக்ஷம்வரதே தயாவி" என்றும் தேவதேவோஜகதிதா என்றதுபோல் "ஸ்வம் ஸாதாஸவபூர்வோகாநாம்" என்றும், "யோயோஹவதிவம்ஹாவஸ விஷ்ணுரிதி நிஶ்சய:" என்றதுபோல் "யோயஸ்யநாரீஹாவஸ்யா தத்ஸமுக்ஷ்வபூர்வஸிதா" என்றும் புராணிக்கின்றபடியே அந்த ஹரவதத்வம் போன்றதென்றும்; இவ்விதம் கூறப்பட்டதத்வம் ஸ்வ தந்த்ரமோ பரதந்த்ரமோவென ஶங்கித்து (தத்வதிரூபம்) அ தாவது 'ஜகத்ராதாதி காரஶக்திஸ்வ ப்ரக்ருதிரிஷ்யதே | வேஸ வநாஸஹவேஸ்வஸ்ய ஸுக்ஷ்மிரிதிகீதத்யதே' என்றும், 'அ நந்தாஹ்யா ஶக்திராத்யா' என்றும், 'ஹோஶக்தி: ப்ராணஶ க்தி: ப்ரணபூர்திகா ப்ரகாத்வா' என்றும், 'விஷ்ணுஶக்தி: ஹாபரா' என்றும், யஸ்யாக்ஷ்யம்ஸஸ்ஹதா ஶக்தயோவிஸ்வ ஹாஸ்த்ரா | தஸ்யாதி தாஜகந்நாதா ஸ்ரீயபூஸ்யாஷ்டதவ்ஹா || ஸம் ப்ரதாஶக்யஸ்வேஸ விஸிஷ்டாம்ஶிஶக்தி | வஶகவஶவஜகஸ்வா தீ ஶக்திராநவ்ருதர்வ்ருஹ: ||' என்றும், ஸவபூர்ஹாவாநந்தாஶக்தி

http://acharya.org

ஜ்யோத்ஸ்நேவ ஹிமதீதிதே: । தேவாவஸ்திமதோ ஹ்யஸ்யா ப்ரஹ்மண: ஸர்வதேஹிந: ।' என்றும், 'ஏகா ஶக்திர் ஹரேர்விஷ்ணோரேஷா ஸர்வஸ்வபாவாநுஸாரிணீ । தேவீ ஷாட்குண்யபூர்ணா ஸா ஜ்ஞாநாநந்தக்ரியாமயீ ॥' என்றும், ஜகத்ப்ரக்ருதிபாவோ ய: ஸா ஶக்தி: பரிகீயதே' என்றும், 'ஶக்திர் நாராயணஸ்யாஹம் நித்யா தேவீ ஸதோதிதா' என்றும், 'நாயிகா ஸர்வஶக்தீநாம் ஸர்வயோகமஹேஶ்வரீ । மஹிஷீ தேவதேவஸ்ய ஸர்வகாமதுகா விபோ: ॥' என்றுங் கூறுகிறபடியே அப்பகவானுடையதும், அப்பகவானை விட்டுப் பிரியாததுமான ஶக்த்யாத்மகமென்றும், (ததயநமேவ) அந்தப்பகவானுக்குவாஸஸ்தாநம், அல்லது பகவானைத்தனக்கு வாஸஸ்தாநமாகவுடையது, அல்லது பகவானைத்தனக்கு ரக்ஷகமாகவுடையது என்றும், அதாவது; 'அக்ஷம்காமப்ரதாயாஸ்ய' என்றதுகொண்டு அம்ருதனை பரமபுருஷனுக்கு க்ருபாரஸோத்தே யென்றனதால் ப்ரயோஜநம் ஸித்தித்தது. அன்றியும்; 'தேவஜுஷ்டா' மென்றபொழுது மிவ்வர்த்தம் த்வநிக்கும். பஞ்சாத்மகமானவ அம்ருதஸ்வரூபமானது ஸ்ரீபகவத்குணதர்ப்பணத்தில் 'அம்ருதஸ்ய ஸநாதநஸ்ய ப்ரக்ஷரணா ஜநார்த்தநம்' என்று ஸ்ரீபட்டரால் வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டது. ஸ்ருதியிலும் அம்ருதஸ்வரூபம் பஹுஸ்தலங்களில் ப்ரஹ்மபர்யாயமாயோதப்பட்டது. ஸ்ரீஸ்தவஸம்ஹிதையில் 'ஸ்வாமிதாம்ருதவே' த்யாதி வாக்யத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தஶப்த வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் தத்புருஷனாகவும், பஹுவ்ரீஹியாகவும் ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனு மருளிச்செய்தார். மேலும்; சது:ஶ்லோகீபாஷ்யத்தில் 'காந்தஸ்தே' யென்ற ஶ்லோகவ்யாக்யாநத்திலும், ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் 'க: ஸ்ரீ: ஸ்ரிய:, ஸ்ரிய:ஸ்ரியம்' என்ற ஶ்லோகவ்யாக்யாநங்களிலும் ஸப்ரமாணவாதநம் செய்தருளினர். 'ஹரிவக்ஷஸ்தலாலயாம், விஷ்ணோ:ஸ்ரீரநபாயிநீ, விஶேஷாஶேஷாநபாயிநீ, அஸ்யாஸ்தே தேவதேவஸ்ய யோகிஜ்ஞேயாம் பராத்பரத: । விஷ்ணுவக்ஷஸ்தலாஶ்ரயாம் யதோ ஹ்ரஸ்வாஸ்யா மந்த்ரமாத்ருகா, ஸாஹம்

கலிதாபிஶாசः, வக்ஷஸ்தலே ஸ்வயம்விஜயிநः’ இத்யாதிகளால் த்விதீயமான ஸமவதாரரூபத்வமும் ஸித்தம். இவைபோலவே த்ருதீயமான ஸமவதாரத்வமும் ‘ப்ரஸாதேநைவ தேவஸ்ய ப்ராதே, யயாவ ப்ராப்திதேவாத்தே, தேநயஸ்ய ப்ரவிநாகஸ்ய கோநதிகாரணம், அஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ரஷீகேஸோதேவ ப்ராகாராணாம் ... ஸ்வயம்வராதி தேவீப்ரஸாதே’ ... ஸ்வயம் ... காரணம் பரிஶீலனம் (தேநை) ஸவயமேவதா ... ஜகத்ஸ்வம் ... யத்வாம்ஶஸம்ப்ரபம், ... தேவநேநः காந்தாய ஸ்ரீஸூக்தே, யஸ்யாவீக்ஷ்யவேவ, ஸர்வாம்ஶாம் ... ப்ரஹ்மதத்வம், ஸர்வாத்மஷேத்ரஷட்ப்ராஶ்ஸ்வதிவர்ணநிஷ்டஷ்டஸ்வே, என்ற ப்ரமாணங்களால் ஸித்தமாகும். மேலும்மற்றோர் வகைக்கும் ‘தேவஜுஷ்டாம்’ என்றும், ‘சந்த்ராப்ராவேணாஹாம்’ என்றும், நவமாக்ஷிதாஸக்ஷிநாகாவ்யவக்ஷ்யதே।’ என்றும், ஸ்ரீயஞ்தேவேஷ்டவம் ஹாவோ ஸாஸ்திதிநிமதிநே’ என்றும், ‘ப்ரஹ்மணோத்ர வமாநீம்’ என்றும், வாம்வயாதேஸ்ரேஸ்ரீம்’ என்றும், ஸேவ்யத்ஸ்வத்ருஹ்யே நிதேந்த்ரதேவோநாயிநீ। ஸதேவேந்தநேதேவிணா ஜ்யோதிஷ்மதீஷ்டயேதை:॥’ என்றும், நித்யாநபாயிநீம்’ என்றும், ‘நித்யாநபாயாம்ஶ்ரியம்’ என்றும், ஸம்ப்ரயஞ்தேகார்’ என்றும், ப்ரமாணங்கள் பல உளவேத்தாலும் ப்ரமாணித்தன. இவ்வர்த்தங்களை ஸ்ரீவாதிராஜயதிவர்ய க்ருத தத்வநிர்ணய வ்யாக்யானத்திலும், ஏகாதஶஸ்காரத்திலும் நாரஸிம்ஹ விவரணத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்க் காணலாம். இவ்விதம் தத்வநிலும் ஸித்தபின்பு (தத்வப்ரகாஶம்) ‘தத் ப்ரமிதி ப்ரத்யக்ஷதேவீஸமஸ்த்ராவாத்மஜகத், என்றும், தத்வப்ரதிபத்தீம் ப்ரக்ருதிப்ரஹ்மணோநவமாதிநீம்’ என்றும், ஸர்வதேவ ஷாவஸாஸேஷ்யப்ரபதிவ்ஸாவதः। ஸவ்ஸாவஸ்வேண தத்வதேகதிவோதிதா’ என்றும் கூறும் ப்ரமாணங்களால் அந்த

http://acharya.org

பகவானுக்கும் ஶரீரியின் ஶரீரபூதமென்றும், மேலும்; (தத்தீய: ப்ரகாரோஹி) ப்ரகாரிண்யஸ்து விஜ்ஞாந ஆகாரஜ்ஞாநபூர்வகம் । தேநாகாரம் ஶ்ரியம் ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாதவ்யோ பகவாந்ஹரி:’ இத்யாதிகளைக்கொண்டு பகவானுக்கும் ப்ரகாரியின் ப்ரகாரமென்றும், பின்னும்; (தத்குண:) ‘ஸத்குணா மஹாவிநீ’ என்றும், ‘நிர்குணா விகுணானந்தா நவிஶிஷ்டாயாஸ்தவத்தயா’ என்றும், ‘ஜ்ஞாநாத்யாஸ்ஸ்வஸ்ய ஶக்த்யஸ்ய வ்யக்தகேவல்யஶோபகுணா:’ என்றும், கூறும் ப்ரமாணங்களால் அந்த பகவானுக்கும் குணியினுடைய குணங்களோ அல்லது குணாவிஶிஷ்டநமோ என்றும், (தத்ஸாமுத்ரயவிதா) ‘ஜகதோவிஷ்ணுபத்நீ, விஷ்ணுபத்நீயஶோதா, தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்’ இத்யாதி ப்ரஸித்த ப்ரமாணங்களால் அப்பகவானுடைய ஸாதர்ம்யத்திற்கொத்த பத்நியென்றும், (தத்ஸ்வரூபா) ‘பத்மாவஸ்’ த்யாதி ஶ்ருதியென்ன, ‘கருணா ஹஸ்தவத்ஸயா, தேவ்யாகாருண்யரூபயா, நமாமி க்ஷமாம்க்ஷாந்திம் க்ஷமாம் க்ஷீரோதஸம்பவாம், கருணாம்புஜவாஸிநீம் மநவாம் ஸர்வஜ்ஞாம்’ இத்யாதீதர ப்ரமாணங்களென்ன யிவைகளால் அந்த பகவானுடைய க்ருபை யென்றும், (வா) அல்லது (தத்தீயம்) ‘மமேஷபூதாஸஶேஷா ஸீஸ்வரீஶ்வராமம । தஸ்யாஸ்ஸ்வஜகத ஸ்வாமீ ஸீஸ்வரோவேதவிஶ்ருத: ॥’ என்றும், ‘ஸ்ரீம் ஶிஷ்யாவ ஹ்வாஸீத ஸஸ்தாவ தவமாயவ’ என்றும், ‘வ்யாப்யவ்யஸ்தீஶஸ்யதா ஸாவிஸர்வம்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தபகவானுக்கு ஶேஷபூதமென்றும், மேலும் (திவ்யாம்ப்ரப்ராவகம்) ‘லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோகிநீ’ என்றும், ‘லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண ப்ரதமஜ்ஞாபராதந । மக்ஷமாம்ப்ரா ப்யமேகேஶ ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவமாம் ॥ லப்தா: க்ருதா ப்ராப்யாஸ்ஸ்வ ப்ரதோமேவாநந்யமாநஸா:’ என்றும், லக்ஷ்மீ: புருஷகாரஸ்ய நிர்திஷ்டாபரமர்ஷிபி:’ என்றும், ‘இதி தேவீம் புரஸ்க்ருத்ய பஶ்யாதேவாஸமாஶ்ரயேத’ என்றும், ‘ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம்’ என்றும், ஶரண்யாமநந்யாம்விதுஷே’

என்றும், யதிவராஹஸ்ரூபம்' என்றும், 'கவியஜமநாதரஸே நாதரஸேவண ஸுரண ப்ரணர்க்ஷ ப்ரணம் ஸ்ரணேஹம்வேவ தேத்' என்றும், 'யஸ்யாவிக்ஷேலவம்' என்றும், 'உவாயெ விஷ்ணுயநீ ஸஜநயவிதோ தநவிநா' என்றும் சொல்லுகிற படியே அப்ஹமவானுடைய திருவடிகளை யடைவிப்பிக்கத்தக்க தென்றும், அதாவது; வராஷகாரமென்பது. வராஷகாரமாவது:—லோகவேக்ஷணவராஷனுக்குகவே க்ஷிதம் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கவல்ல வேதனன் கஸிமஸ்ஸுக்கு கைக்குபாயமாக வரிக்கப்பட்ட வேதநாஸரம். இதை நிக்ஷேபரக்ஷையிலும், கயாஷ்ஸுஹாஜாநாஷாந லொகஷ்யஷிமாவே க்ஷிஹி । ஸ்ரூஷ்யஸ்யஷ் வஸுஜம் வடிகாயமாவமுகஙந்' என்று ஸ்ரீதேசிகநு அருளிச்செய்தார். இதையே பிள்ளை லோகாசார்யரும் வடிகக்ஷமே வராஷகாரக்ஷமென்றூர். ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் 'வஙவ வராஷகாரஸெவைவ வடிக வெதநவிஸெஷெ லொகவஷவிஷா வ்யாஜ்யத உதிநவிரோயஃ।' என்று விரோயவரிஹாரத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகையாலிங்கு ஊக்ஷீயென்ற தக்ஷமானது தஷம்விஷ்யவகமாயிற்று. மேலும் (தக) அத்தக்ஷமானது (தஷவ்யமநாரவம்) அப்ஹமவானை விட்டகலாததும், அப்ஹமவானுக்கு கநாரவமானது மென்றபடி. இவ்வவ்யக்ஷமும் ஆநாரவ்யமும் 'யாந்யந்யரியமா ஸவம் விஹரதோரவாணிஸவமா ணிதாந ஹோஜ்ஜரநாரவரவ விஹஙெவெமயரவொ வமமஷாநிதெ' என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியாலும், ஹமவநாராயணாஸி தேநாரவ ஸ்ரவரவ' என்று தொடங்கி 'நித்யாநவாயிநீம் நிரவஷ்யாம் தெவதெவதிவ்யஹிஷீம்' இத்யுக்தமான ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மஷ்யத்தாலும், 'நவ்யமஸ்ய தேஷ்திரவஸி, யவக்ஷாவளதவெஸி' இத்யாதி ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியாலும் ஸிஙங்கள். இவ்வாநாரவ்யத்தைப்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகநு தமது வததஸொகீ பாஷ்யத்தில் போர

http://acharya.org

விசாரித்து ஸர்வத்ர தத் அநாதித்வமென நிஷ்கர்ஷித்தருளி
னார். அவ்விடத்தில் பஞ்சப்ரகாரமாய் விகல்பித்து ஒவ்வோர்
பக்ஷத்தையும் விஶதமாய் உபபாதித்துவரும்பொழுது, த்விதீய
பக்ஷமாக ‘ அதவா ஜீவஸ்ய க்ஷணே க்ஷணாஶப்த: பரிக்ஷீணோத்
பரஸ்து அஶேஷ்யம் ஸம்பந்தாயீநாயாம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாண
பரித்யேதவ்யதாம் । ஸமஞ்ஜநாத்யதிகாரணேஹாஷ்யம் ।’
என்று துடங்கி சில பங்க்திகளை விஸ்தரித்து ‘அதோ ஜீவகேவலி
அஸ்யாஸ்வாதீநே விஹாகேவ ந பதிஸ்வாதீநா நாராதீநம்’
என்றருளிச்செய்தார். இது பஞ்சபக்ஷங்களி லொன்றாகை
யால் உபாதேயமாகாது. மேலும், பஞ்சம பக்ஷமாக ஸ்வாபி
ப்ராயத்தை யருளிச்செய்யும்பொழுது, ‘ அந்யோந்யாஶ்ரயாவிபா
தாதி நிவ்ருத்தௌ ததுபாக்ஷத: । யாகவைஶேஷாணாமேவா
நாம் ஸம்பாவ்யதி ॥ பஞ்சஸ்வைதஷ்வ கேஷ்வசித்பக்ஷ: ப்ர
மாணவாந் । ஸமக்ஷீகஸ்யஸாம்ராஜ்யம்ஸர்வயோஸ்வப்ரதிஷ்டித:॥
இதோஹம் க்ஷித்ம்ஶேத ஸாம்யேஷ்வ விபஶ்சிதாம் । உபயா
நாம் ஶரீரேஶ்வராதாய ஸமம்ஸம்ஹவ: । அத்ரஸ்வாதி க்ஷிபஸ
ஹ்யஸமக்ஷத: । அநாதிவைஷம்யஸம்பம்ய:ஶ்ரீபதர
தஶிர்தஶ்ய: ॥’ என்று ததாநாதித்வத்தை யிவ்விதமென
ஸித்தாந்தித்தருளினார். ஆகையால் ஸர்வவிஷயத்தாலும் ததர்நா
தித்வமைத்யே பிராட்டிக்குள்ளதென (தத்ப்ரயுக்தநாதி
வம்) என்ற பதம் பொருள்பட்டது. இங்கு ஶ்ரீதேஶிகர் அரு
ளிச்செய்த பஞ்சமபக்ஷமும் கேவலபக்ஷமாகையா லிதைவிட்டு
த்விதீயபக்ஷத்தையே ஸித்தாந்தமாக வாதீகரித்தாலோவெனில் ;
கேவிதாஹு:’ என்று கேவலபக்ஷமாகவே யருளிச்செய்ததும்
ஶ்ரீஆளவந்தார் ஶ்ரீஸித்தித்ரயத்தில் அருளிச்செய்தது போலான
தாலிது பஞ்சப்ராயப்ரவாதி போன்றதேயாம். இது
வேதாந்தஸம்ப்ரதாயத்திலும் ஸித்தம். ஸ்வபக்ஷத்தை யின்னதென்று
நிஶ்சயிப்பது அந்யபக்ஷதூஷணங்களா லாகையாலிங்கும் பஞ்ச
பராக்ரதபக்ஷதூஷணம் த்ருஷ்டமாவதால் ‘ அநேகஸித்த

http://acharya.org

த்வாதிஸாநுஃ' என்றபடி ஈற்றிற்கூறப்பட்டதே ஸர்வேசுரத்வ லக்ஷணமாகும். இந்த லக்ஷணமறியாதே பரமேச்வரத்வத்தை யடைந்து கூறுவது ஸாஹஸமாத்ர நரீஜதாசேஷ்டிதமேயாம். ஆகயிவ்வளவால் தத்வத்ரயமஹாவிபவமென்றதும்வ்யாவ்ருத்தம். மேலும்:— (ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதவிபவம்) ப்ரக்ருதிக்கு அபிஷேசந ஸித்தமாய் அதன்வ்யாபாரங்களை ஸ்வாயத்தமாகவுடையதான லக்ஷணத்தையுடையதென்றும், அதாவது:— 'ஜகதுத்பத்தாதிகாரணஸக்தி ஸமவப்ரக்ருதிர்விஷ்ணோ । ஸம்பூர்ணப்ரக்ருதிர்விஸாநீ, என்றுள்ள ப்ரமாணப்படிக்குள்ள பொருள். ப்ரக்ருதப்ராக்ருதமான லக்ஷணத்தை யுடையதென்றபொழுது, 'ப்ரக்ருதேஃ பரஸ்யாத்மா நத்யஸ்ய ப்ரகீர்த்தியோவிநிவ்ருத்தே, ஸ்ரீஃபத்தாப்ரக்ருதிஃ, ப்ரக்ருதாஃ பரமேஸ்வரோ ரக்ஷதிவிபஸநீ । வ்யக்தஸ்வரூபயோ விஷ்ணுஸ்ரீஸம்ஜ்ஞா யோகமாநஃ ॥ என்றும் வேண்டும் ப்ரமாணங்கள் உதாஹரித்தன. ஆகப்பராவரமஹாவிபவமான யிவ்விரண்டும் 'ஸர்வேயதிதஸ்யாந்த்யம் ப்ரக்ருதிம்விதிஷ்ஸேவராம் । ஜீவஸ்தாநஜஹாவாஹோ யயோகம் யாயந்தேஜகஃ ॥ என்று ஸ்ரீ கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தபடிக்கு விசித்தன. இதையே ஆதாரமாகக்கொண்டுசூத்ரபாஷ்யத்திற்கு ப்ரக்ருத்யபிஷேசநமான லக்ஷ்மீதத்வத்தைப் பொருளாகவெழுதி வேதனன் செய்யத்தகுந்த மோக்ஷோபாயவிஷயத்தில் ஸமவ்யாபாஸனைக்கும், ஸமவத்ரோபாஸனைக்குமுள்ள தாரதம்யமாகச் சிலர் வ்யாக்யானம் பண்ணினர்கள். அங்கு ஸமவத்ரோபாஸனைக்குவேண்டிய ச்ருதாதி ப்ரமாணங்களையும் வேண்டுமளவு எடுத்துரைத்து முடிவில் ஸமவஸ்தியுபாஸனத்தாலிவளுக்கும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷப்ரதத்வம் கூடுமென்றார்கள். இங்கிவ்விதம் நிர்வாஹவைசித்ரியைச் சொன்னது காரணவிசேஷ ஸாகாரபரிஹாரார்த்தம். ஸமத்வஸமவஸ்தியுபாஸநமென்பது ஸம்யக்த்துமாகையால் பிராட்டி விஷயமான மோக்ஷோபாயவிஷயக வசநங்களுக்கு வையர்த்யம்வருமென்ற ஸாதகை மறந்தார்போலும். வதிப்ராந்த்யாதி ப்ரமாணஸாரம்

http://acharya.org

ஜ்ஞாநாதி³களில் இவருக்கு ஸாம்யமாதலாலிறே அவ்விதம்கூறியது. ஆனால் ஹிரண்யக³ர்ப்ப⁴ன் அளவுள்ள ப³த்³த⁴சேதநருக்கும், ஈஶ்வரன்வரையிலுள்ள நித்யசேதநருக்கும் மேற்பட்டவளென்றும், ஸர்வ சேதநாபேக்ஷயா உத்க்ருஷ்டையென்றும் நிரூபித்தனர். வ்யாக்²யாகாரர்களுடைய வ்யாக்²யாநாதி³களெல்லாம் ஸ்வதந்த்ரவ்யாயாமங்களாதலால், வாக்யத்தில் தத்காலத்தில் ஸ்தி²தமாயிருந்த ஸம்ப்ரதா³ய க்ரமங்களைக் கொண்டே இவருக்கு ஸ்வீகரிக்கவேண்டியதாயிற்று. என்றாலும், ப்ரமாணங்களைக் கொண்டும் ஸமஞ்ஜஸமாயிருக்கும் உதா³ஹ்ருதங்களாயின. ஆகயிவ்வளவால் (லக்ஷ்மீஸ்வாதந்த்ர்ய) லக்ஷ்மியென்ற பெரியபிராட்டியாராகும் ஶாஸ்த்ரப்ரமாண ஸித்³த⁴வஸ்துவானது (ஸ்வாதந்த்ர்ய) வ்யதிரேகவ்யாபாரமாகவல்லவோ (ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ) வேதத்தாலும், இதிஹாஸங்களாலும், ஸூத்ரங்களாலும் (ஸூத்ரகாரர்) ப்ரமாணங்களை யபி⁴ப்ராயித்து நிர்ணயம் செய்யும் ஶாஸ்த்ரத்தில் (உக்தம்) அருளிச்செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீந்யாய ஸித்³தா⁴ஞ்ஜநத்திலும்; ‘ஸ்ரீபராஶர தத்த்வம் ஶாஸ்திரம் தத³வதாரம் । தயோர்விஶேஷ ஶக்தி தத்த்வாதி³ஷ்விரம் ஹதி:॥ என்று தொடங்கி விஸ்தரமாக வ்யாக்²யாநமாக அதன்மேல் பரக்கச் சிலவாக்யங்களால் ஸாமர்த்²யாதி³களுக்கும் ஶக்தி தத்த்வாதி³களுக்குமுள்ள தாத்பர்யத்தை விஸ்தரித்தருளினார். அவ்விடத்தில் இந்த ஸ்ரீதத்த்வவிஷயத்தில் வேண்டும் விஷயங்களெல்லாம் ஸ்ரீராமாநுஜ க்ருத ஷட்³ர்த²ஸங்க்ஷேபத்தினின்றும் வேண்டுமளவு உதா³ஹரிக்கவும்பட்டன. மேலும் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரமென்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாதயார்யநாமஸ்ய ஹீத வ்யாக்²யாநத்தில் அதிரமணீயமாயும் அதிவிஸ்தரமாயும் ஸ்வதநந்தரம் ஶ்ரீரங்கேஶ ப்ரத்யக்ஷ நிரஸநப்ரத்யக்ஷமாயும் ஸ்ரீதத்த்வ நிரூபிக்கப்பட்டதை யெல்லாமிங்கே எழுதுவதானால் க்³ரந்த²ம் விஸ்தரிக்கும். இதன்விரிவை யங்கேகண்டு தெளிவது. ஆகயிந்தஶ்லோகத்தால் பெரியபிராட்டியாருடைய ஸர்வப்ரகார ஸம்பந்நத்வாதி³களெல்லாம் ப்ரமாணமுகமாய ஸம்ப்ரதா³ய

http://acharya.org

தாயமும் யதாஶ்ருதமாக அதிவாதமன்றிக்கே உபபாதிக்கப்பட்டதால் ‘ததி’ த்யாதியைக்கொண்டு ஶேஷித்வம் ஸலக்ஷ்மீகமேயென ப்ரமத்திலுண்டான ஸம்ஶயத்திற்கு நிவ்ருத்தி கூறப்பட்டது. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் இவ்வீசுவரன் ‘நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோஃ ஶ்ரீரநபாயிநீ’ இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸபத்நீகனாய்க்கொண்டே யிருக்குமென்னுமிடத்தை ‘தத்த்வேந யஃ, மாதா பிதா’ என்கிற ஶ்லோகங்களில் உபகாரவிஶேஷத்தால் ஸாதரமாய் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்ட பராஶர, பராங்குஶ ப்ரபந்தங்களில் தெளிந்துகொள்வது’ என்று துடங்கி ‘க்ருஶாநயந்ம் ஸ்வதஃ மகஷீதக்ருஶாம் ஸ்வத்ர காவர்ணதே’ என்கிறபடியே தத்கர்வாஞ்சிதத்தாலே நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாணபராணராய்ப் போருகிறது. ஆகையா லிவ்வீசுவர தத்த்வத்தையும், பரம்பரிதவ்ய தத்த்வங்களையும் யதாப்ரமாணம் தெளிய ப்ராப்தம்’ என்று ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகன் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் ‘நஹ்யவசநவிரோதே ந்யாயஃ ப்ரபவதி’ என்ற ஸ்ரீபாஷ்யவாக்யப்படி பஹுப்ரமாணஸித்தமான லக்ஷ்மீதத்த்வத்தின் யாதாத்ம்யத்தைக்கேவல தர்க்கங்களைக்கொண்டு குலைக்கக்கூடாதென்பது தாத்பர்யம். மேலும், அஸ்மத்பக்ஷிகளுக்கும் நாராயணன் ஒருவனைவிட்டுப் பெரியபிராட்டியாரையுங் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் அநாவஶ்யகம். ‘ப்ரயோஜநமநுத்திஶ்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே’ என்றபடி நிஷ்ப்ரயோஜநமாய் மந்தனும் ப்ரவர்த்திக்கமாட்டானாகையால், ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஶேஷித்வத்தை ஸபத்நீகமாக வோர் நிர்ப்பந்தத்தி னகம்மைப்பற்றியதும், ஆஸ்திக்யாதி காரணத்தைப்பற்றியே யல்லது வேறு காரணமில்லையென்பது அதிஸூக்ஷ்மத்ருஷ்டியாலறிந்து தெளியவும், ப்ரமாணங்களுக்கெல்லாம் துராக்ரஹத்தால் அந்யதாகரணம் செய்வதும், வைதிஹ்யத்தால் அந்யதாவாகப் பொருள் கூறுவதும், காலக்ஷேவை

களால் ப்ரமாணஸித்தத்தை திரஸ்காரம் செய்வதும், ப்ர ஸங்கத்திலொவ்வொன்றையும் கதாவம்போல் பேசி யொடுவில் ஸம்ஸ்ரிதாண தர்மமாய் நிரமிப்பதும் ப்ரதிவக்ஷி ஸாரக ஸித வாக்ய வரிவாடியாதலால் அந்த ந்யாயங்களையே ஸூத்ர தக்ஷத்திலு மாயொவித்து ப்ரமாணாயீநமான ஸூத்ரதேசிக தேசிகவக்ஷ்யாநுஸார ஹிதஸ்வாஸங்களையெல்லாம் விபரீதாயும் பண்ண சிற்சில ஷாவிதஷ்டர்கள் ஏற்படுவதால், அவ்வோஷாவிது ஷ்டவாதங்களையு மெடுத்துப்பேசி அவைகளிலுள்ள தோஷத்தை வர்ணித்து யதாவத்தான ஸம்ப்ரதாயார்த்தை இந்த க்ரந்தக தர்வாஸாவிக்கின்றார். இவ்விடத்தில் ; ஸாகேதப்ரஸாதாநுஜா நீஸரென்றவோர் ப்ராஜ்ஞர் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகை யென்ற புஸ்தகத்தில் உ0-வது பக்கத்தில் ‘வேதாந்தாசார்யரும் ஸ்ரீதேஹஸம்ரக்ஷய ஸாரத்தில், தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் பிராட்டிக்கும் ஜீவகோடித்வத்தை யங்கீகரித்து லக்ஷ்மீ ஸாதாரணமான ஜீவலக்ஷணத்தை ‘ஜ்ஞாநத்வே ஸதி தேதநத்வம்’ போலே; வதசேஷத்வே ஸதி சேதநத்வ’மும் ஜீவலக்ஷணமாகையாலே சேஷத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகமென்னவுமாம்’ என்றருளிச்செய்தார்’ என்றெழுதினர். இதற்கோர் வ்யாவ்யாநத்தை யும் காட்டினர். இவ்வ்யாவ்யாதா ஸ்ரீதேசிகனுடைய ஸம்ப்ரதாயவித்ஸிஷ்யருமல்ல. இவரை ஸவாதஜ்ஞரென்று கூறவோர் உபப த்தியுமில்லை. வீதியில் கூட்டம்செய்யுமோர் உந்மத்தன் பேசும்பேச்சு வர்ணாக்ஷர ந்யாயப்படி நமக்கநுகூலமாய்த் தோன்றினல், அப்பேச்சிலுள்ள ஸாராஸாரமறியாதே அதை க்கேட்டவர் தஸ்காரத்தில் தனக்கனுகூலமாயிருக்கு மோர் காரணத்தைப்பற்றி மாத்திரம் உந்மத்தப்ரலாபமென்றறியாது அவனேடு தானும் ஸந்தோஷிப்பதும், அதை யவலம்பித்து வேறேர்ஸித்தாந்தம் செய்வதும், அதையெழுதியோ உபந்யாஸம்செய்தோ வர்ணிதவாசார ஸாதாரணரெந்ந ஸவருளும் காணும்படி ப்ரஸித்தமாய் ப்ரகாசப்படுத்துவதும் பரிஹாஸாஸ்பதமாகும். அன்

http://acharya.org

றியும்; வ்யாவ்ருத்தாவர்ணவ்ருத்தி லொருவிப மெழுதிவைக்க யதை நவீனர்கள் 'ஒருவனடிமை' என்றதை 'ஒருவண்டிமை' என்று வாசித்து வ்யாவ்ருநம்பண்ணி ப்ரகாஶம் பண்ணினது போல் விபரீதமாய் அர்த்தமாக்கித்தாமெழுதிவைப்பதும், அதை யொட்டி யநுஸாரர்கள் ஊஹணஞ்செய்வதும் ஸர்வஜ்ஞஸாதா ரணமாகையா லிவையெல்லாம ஊஹ்யகர்த்தாவான ஸ்ரீதேஶிகனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு வாயகமாகாது. ஆகையால் ஊஹ்யவஸ்துவையும் அந்த வஸ்துவையுடைய ஸம்ஶயத்தின் வர்ணவர்த்தா வர வாக்யங்களையும், தத்ஸம்ஸரணமான தத்த்வத்ரய ஸம்ப்ர யங்களையும் பர்யாலோசிக்க ப்ரஸ்துதமாயினேன். அதாவது:— இங்கு ஸ்ரீதேஶிகன் ஸ்வஸங்க்ரஹஸாரத்தில் தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் சேதநாசேதந தத்த்வங்களையும் அவைகளின் ஸ்வாதந்த்ர ஹேதுங் களையும் ப்ரதிபாதித்தருளி, அவைகளுடைய ஸர்வே ஶ்வரஸ்வரூபானந்தரம் 'இப்படி ஸர்வஶக்தியாதிகளையுடை யவனாயிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம்' என்று தொடங்கி ஶேஷதத்த்வத்தை விஶதீகரித்தருளினர். அப்பொழுது ஸர்வேஶ்வர ஹேதுத்தையுடைய தத்த்வத்தைப்பற்றி இதனிடையில் இவ் வீசுவரன் 'நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ' இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸஹதர்மிணியைக் கொண்டேயிருக்கும்' என்றருளிச்செய்ததால் விஷ்ணுபோலவே விஷ்ணுபத்நியும் ஶேஷிகொடிமத்ரேதெயெனத் தெளிகி ன்றது. மேலுமங்கு ஶேஷதத்த்வத்திற்கேயஸாதாரணமாயுள்ள வதிகாரங்களை யிரண்டாய் வகுத்து அதில் ஶேஷனுக்கு உபாயமும், ஶேஷிக்குப் புருஷகாரமும் கூறுக விபஜி த்த வ்யாபாரங்களென வருளிச்செய்தார். நிரபேக்ஷ ஸ்வதந்த்ர னான ஶேஷனுக்கு ஶேஷியின் புருஷகாரத்தை ப்ரதீ க்ஷிப்பது ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமாவதால் புருஷகாரத்தை யுடைய பெரியபிராட்டியார் ஜீவதத்த்வமென்று கூறுவது அஸங்க தம் மேலும் 'அநந்யாஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா' என்றபடி இங்கு

http://acharya.org

பிராட்டிக்குக்கர்த்ருத்வ ஸம்பந்தகமும் அருளிச்செய்யப்படாத தால் அதிசயமும் வேறுவ்யக்தகாரணங்களிலுள்ளதையும் முதாஹரிக் கின்றோம். அதெங்ஙனேயெனில், 'ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸஹ தர்ம சாரிணீ' என்றபொழுது ஸர்வாவஸ்தையென்றதால்ஸ்ருஷ்ட்யவஸ்தை யிற்குசேர்ந்திகளாகிற ஸங்கல்பங்களெல்லாவற்றிலும் என்று பொரு ளாவதால் ஸ்ருஷ்ட்யவஸ்தையிலும் பிராட்டியாருக்கும் 'ஸஹதர்மசாரிணீ' என்றபடி ஸம்பந்தஸ்ருஷ்டிஸம்பந்தகமும் ஸி த்திக்கும். இதையொட்டியே 'ஜகத்ஸர்வார்த்தா நவப்ரமஸ்ய தே ப்ரவ்ருத்திரவி' என்று ஸ்ரீபட்டருமருளிச்செய்தார். இதல்லாது மேலும்; விரோதிவர்க்கதிகாரத்தில் 'உபாயோ பேயவாமான வாக்யத்திலும் ப்ரதமமான இவ்விசேஷணத் தினுடைய உபயோகப்ரகாரத்தை' என்று உபாயதசையிலும் உபேயதசையிலும் பத்திக்கு ஸ்வயமுண்டென்றருளிச் செய்த தால் விரோதிவர்க்கத்வகமிப் பெரிய பிராட்டியாருக்கு மேற்பட்டது. ஆகையாலிப் பிராட்டியாருமீச்வர கோட்யந் தர்பூதையானவளே. மேலும்; ஸாத்யோபாயசோதநாதி காரத்தில் 'நாராயணம் ஸலக்ஷ்மீகம் ப்ராப்யம் தத்ப்ராப்தயம் । உபாய இதிவிஸ்ராவோ அயாத்ருச்யதாமதி: ॥' என்ற வஹியார் சுதர்பாசுரத்தை யெடுத்தங்கீகரித் தருளியதாலும், அதியதிகாரத் தில் 'நாராயணாதிசப்தங்கள் ஸ்ரிய:பதிக்குச் சொல்லுங் கட்ட ளையில், விஷ்ணுபத்திக்கும் சொல்லிற்றாம்.' என்று ஸ்ரீஸ்தவத் லக்ஷ்மீ ஸ்ரவத்தாள்' என்று வ்யாக்யாநம்செய்ததுபோல் 'ச்ரேயஸா நாஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' என்றிவளுக்கும் வ்யாக்யாநம் விஷ்ணுபத்நீத்வத்தைபிட்டென்ற கருத்தால் அருளியதாலும், அதே யதிகாரத்தில், 'பகவந்நாராயண' என்கிற நேரிலே 'பகவதீம்ஸ்ரீயம்' என்றருளிச்செய்தார்.' என்றதால் 'பகவாநிதி சப்தோயம் ததாபுருஷ உத்தமே' என்ற படிக்குள்ள சுநி த்ரவ்யாரண திருநாமமாகிற பகவச்சப்தத்தை பிராட்டியாருக் கும் பகவதீம் என்று காரணஞாதிகளையுடைய ஹேதுவைப்

பற்றி வ்யதிரிக்தஸாமாநாதிகரண்யம் ஸம்பவமென்று பொருளா கும்படி அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'நஸர்வஜீவவ்யக்தீநாம், ஸநாதநஸ்வரூபம் ப்ரியாஜீவம் ஸமாஶ்ரிதே: ।' என்றருளிச் செய்திருப்பதாலும், உபக்ரமத்தில் 'ப்ரணீதேஹவத த்வார்த்தா ஸர்வதீ ஜகதாம்பதீ' என்றும், உபஸம்ஹாரத்தில் 'ஶரண்யா ஸர்வதி விஷ்ணுஸங்கல்பஸாம்ராஜ்யஹ்ருத' என்றுமருளிச் செய்திருப்பதாலும் ஸர்வத்ர ஸம்ஸ்த்ருத்ய ஸாராபேக்ஷயா பிராட்டியாருக்கு ஜீவகோட்யந்தர்ப்பாவம் சொல்வது கிலேஸித்தேனும் ஸம்பந்நமன்று. ஆகையால்; தத்வத்ரயாதிகாரத்திலுள்ள 'ஜ்ஞாநசேஷத்வ வேதநத்வம்போலே, ஸ்வதஶ்ஶேஷத்வ வேதநத்வமும் ஜீவலக்ஷணமாக வற்றுகையாலே இச்சேஷத்வம் ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபநிரூபகமென்னவுமாம்.' என்ற வஸ்துக்குத் தொடர்ச்சியாய் வரும் முன்வாக்யங்கள் ஜீவனுக்குள்ள ஜ்ஞாநத்வாநந்தத்வாமலத்வாணுத்வாதிகளை விஸ்தரித்து வ்யவஸ்தாபித்துவிட்டு, மேல் ஸம்ஸ்வரூபனைப்பற்றி யிவனுக்குள்ள நிரூபாதிகசேஷத்வத்தையும் வ்யவஸாயத்தில் தோற்றின ஸாமர்த்யத்தைக்கொண்டு ஜீவனுக்கு இது நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணமென்னலாமென்றதையும் வ்யவஸ்தாபித்தது. அதனுடன் அந்த ஜீவனுக்கு ஸாதாரணமான வேறோர் லக்ஷணவாக்யாவதாரத்திற்காக வ்யவஸ்தாபகவஸ்து யருளிச்செய்யப்பட்டது. ஆகையால் ஜ்ஞாநசேஷத்வம் என்றது சேதநத்வ விஶிஷ்டமான விஷயமாகிய ஸம்ஸ்வரூபவ்யாவ்ருத்திமாத்திரமாய்க் கொள்வதுமன்றி மேல், ஸ்வதஶ்ஶேஷத்வமென்றது ஸம்ஸ்வரூபனைப்பற்ற நிரூபாதிகசேஷத்வமிருக்கச்செய்தேயும், மற்ற ஜடங்கள்போலன்றிக்கே சேதநத்வமு மிவனுக்குண்டென்பதுதாத்பர்ய மிதன்பொருள். ஆக யிவ்வளவால் ஜ்ஞாநத்வ சேதநத்வாதிகள்போல் ஸ்வதஶ்ஶேஷத்வமுமோர் லக்ஷணமாயிற்று. இங்ஙனன்றிக்கே 'ஸ்வத:' என்றதை ஸம்ஸ்வரூபவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தமென்றதும் ஸ்ரூதிகர்மமல்ல. நிரூபாதிகசேஷத்வமென்னக்கருத்து. இதனால் வ்யதிரிக்தஸ்ஹிதம் ஸித்தியாதென்பதை

http://acharya.org

நிரூபகர் அறியவும். இங்ஙனில்லையெனில், ஸ்ரீவசநபூஷண
பாஷ்ய, நிக்ஷேபரக்ஷா, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந, தாத்பர்யசந்த்ரிகா,
விரோத பரிஹாராதிக்ருதிகளுக்கு ஸ்வரஸ ஸாமஞ்ஜஸ்யவிரோதம்
வரும். இப்பக்ஷியையடுத்த 'இப்படி விஶேஷணமாயிருக்கிற வேதந
த்வமும் ஆநந்த்யமும் நிருபாதிக ஶேஷித்வாதிகளும் ஈஶ்வர
லக்ஷணங்கள்.' என்ற பக்ஷிக்கு ஸ்ரீதத்வஸித்தாஞ்ஜந கர்த்தாவான
ஸ்ரீஶைலதாஸராமாநுஜ மஹாதேஶிகனும் 'தத்ர நிருபாதிகம்
தாவத் உபயஸாதாரணம் ! தத்ர ஜநகத்வம் நிருபாதிகஶேஷி
த்வாதிவ ஶிஷ்டலக்ஷணம் வக்ஷ்யதீத்யாஶயம் நாதிஸ்பஷ்டமேவ
தி, தது । விரோதபரிஹாராவஸரேவ தத்ஸம்பந்தோ
த்வபரிஹாரே தாத்ருஶநிருபாதிகஶேஷித்வஸ்ய ஸாதித
த்வாத்' என்றருளிச்செய்தார். 'ஸ்வதந்த்ரம் ப்ரதிநிதிஸ்வா ஸி
த்தம் ஸவ்யஶேஷாம்ப்ரிய:' என்று வசநபூஷணபாஷ்யத்திலும் பிரா
ட்டிக்குள்ள நிருபாதிகஶேஷித்வம் அருளிச்செய்யப்பட்டது.
விரோதபரிஹாரத்திலும், 'ஸோபாதிகஶேஷத்வத்தையும்
நிருபாதிக ஶேஷத்வத்தையுங்கூட்டி 'உபயாதிஷ்டாநமேகம்
ஶேஷித்வம்' என்றதுதான் போருமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொ
ன்ன கட்டளையிலே இருவருக்கும் தத்வத்ரயமெல்லாம் ஶேஷ
மானாலும் ஒருவருக்கு நிருபாதிகஶேஷம், ஒருவருக்குத் த
தீயத்வமடியாக ஸோபாதிகஶேஷமென்று பிரிக்கவேண்டாவோ
வென்னில்; இது இருவருக்கும் தத்வத்ரயமெல்லாம் ஶேஷ
மென்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி வசநங்களில் உபாதிகள்
சொல்லாமையாலும், ஸாமாந்யத்தை ஸோபாதிகத்துக்கு வேறு ப்ர
மாணமில்லாமையாலும், ஒருவருக்கு அநந்யார்ஹஶேஷமென்ற
விடம் 'ததாநநுபூதானாம் நவ ப்ருஸ்தயேதி ஶ்ருதிரபி'
என்றகட்டளையிலே நிர்வஹிக்க ஶக்யமாயிருக்கையாலும் இருவ
ரையும்பற்ற தத்வத்ரயமெல்லாம் நிருபாதிகஶேஷமென்கக்
குறையில்லை.' என்றருளிச்செய்தார். மேலும்; திவ்ய தம்பதிகளுக்
குண்டான ஸாமாந்யவாதமென்கிற ஸ்ரீநயினாராசாரிய

http://acharya.org

ரும் ‹உபலக்ஷணார்த்தஸ்ய தேஜோஸ்தே ஶ்ருதிப்ராயநாஸ் ।
நிரூபாதிகஶேஷித்வா அயோரப்ரூபவத்த்வதே’ என்று
ஸாதித்தருளினார். ஆகயிவ்வளவால் பிராட்டியாருக்குள்ள
ஶேஷித்வமும் நிரூபாதிகமென்றும், தத்வந்த்வாதஸித்தமெ
ன்றும், ‹அதஏவ ‹எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்தில் பிராட்டி
யையும் சொல்லிற்றாம்’ என்று துடங்கிய ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் அரு
ளிச்செயல் ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மநாராயணவிஷ்ணுவாதிபதத்தால் ஶ்ருதி
ஸ்ம்ருத்யாதிகளு ளெவ்விடத்திலும் ஏகத்வேந விவக்ஷிதமா
னாலும் ஸர்வத்ர பிராட்டியையும் ஸஹநாமபூஷிதையாதலாலும் நி
ரூபாதிகஶேஷித்வத்தை யுடையவளாதலாலும் சேர்த்தேபொ
ருள்கொள்வது ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயாநுகதார்த்தவிஶேஷமெனத்தெ
ரியவும். ஆனதுபற்றியே ‹தத்வம்’என்றுப்ரயோகத்தில்ப்ரயோகி
க்கப்பட்டது. மேலும்; ஶ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையில்; உபோத்காதத்
தில் கூறப்பட்ட ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாந ஶேஷித்வப்ரஹ்மவித்
பவாதம் ஸ்வஶாஸ்திகளான ப்ராமாணிகர்களுக்கும், ஶிஷ்யர்களுக்
கும், எம்பெருமானுக்கும் ஸம்மதமானதேயாம். ஓர் ப்ராமா
ணிக ஶ்ரீவைஷ்ணவன் தனக்கு ப்ரமாணம் தெரியாததால் ‹உபந்
ணவீக்ஷககாரோவியானவள் ஸூக்திதோஷத்தை உபந்யாஸத்திலா
ரோபித்துப் பேசுவதுபோல்’ தாம் செய்யும் தர்க்கம் கூடத்
தர்க்கமாயிருக்க ஐதரர்களிடத்தில் அதை யாரோபித்தது அந்யா
யமேயாகும். இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஶ்ரீவேதாந்ததேஶி
கனும் ‹ப்ரத்யதிரேகே தோஷாநஸ்தோபிஸந்தோநை
ஸமர்ப்பணாத் । விபரீதநிபந்தஸ்து ஶஹிமோஹாஜ்ஞநவைஸ்ப்ர
ஷ:’ என்று ஶ்ரீஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தி லருளிச்செய்தார்.
வேதார்த்தஶோகீஷாஷ்யத்தில் பண்ணின கெஷிப்ஸவ யோகஸாம
மும் முன்பே பரிஹ்ருதம். ப்ரஹ்மவைபர்த்தவிரோயமான உ
பப்ரும்ஹணம் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஸாதாரணமாயிருக்க, ஸூ
த்ரகாரதாத்பர்யங்களும் அதே ஸாயையாய் வழியுமுத வேற்ப
ட்டது ப்ரஹ்மணாவேதிகளென்று ப்ராயகதா கூறியதற்கொ

http://acharya.org

த்தது. அன்றியும் ச்ருதிவசாத் ப்ரஹ்மாதிகளும் ஜகத்காரணமென்றால் அதுவும் ஸவிசேஷமாய் ஸாதிக்கவிலக்கு மிடமில்லாது முடியும். அல்லாதும்; ச்ருதிவசாத் விவாதம் சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமேயாகின்றது. மேலும் சுவிசேஷிதாஸங்களெல்லாம் மேல் அந்தந்த ஸ்தலங்களில் உதாஹரிக்கப்படும். இப்படி பரக்கக் கூறுவதாலிங்கு "தத்" என்ற ப்ரயோகத்தால் ஸாமாந்யம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இங்கு தத் என்றதால் காரணத்வமும், தத்விஷயமென்றதால் தத்விஷயமாஹாத்ம்ய விசேஷணத்வமும், தத்பத மென்றதால் ஸர்வாத்மத்வமும், தத்ஸத்ருசமென்றதால் தத்ஸதிசத்வமும், தத்ஸாகாரமென்றதால் தத்ஸாகாரத்வமும், தத்குணா: என்றதால் தத்ஸ்வரூப நிரூபகத்வமும், தத்ஸத்ருசதயா என்றதால் தத்ஸாத்ருச்யஸம்பந்தத்வமும், தத்ரூப மென்றதால் தத்ரூப லக்ஷணத்வமும், தத்ஸ்வரூப மென்றதால் தத்விசேஷத்வமும், தத்ஸ்ஸ்வரூபவிப்ரஹவ மென்றதால் தத்ஸ்வரூபாகாரத்வமும், தத்ஸ்வரூபநிரூபணமென்றதால் தத்ஸாநிரூபத்வமும், ஸ்வரூபத்ரூப மென்றதால் தத்வாதி நிஷேதாதிகளும் முதலாய் வேதநாவேதநஸ்வ ஸஞ்ஜநிதாவாயிக சேஷித்வாதிகளும் ஸகலப்ராமாண்யத்தினுள்ளுற்றத்தைப்பற்ற ஸாமாந்யாகாரமாகயிங்கு ஸங்க்ரஹித்துக் கூறப்பட்டன. விசேஷாகாரமாக ஒவ்வொன்றிலும் பற்பலவ்யத்யங்களுமுளவென்பது உத்தரத்ருதிச்லோகங்களிலும் வ்யாக்யாநத்திலும் உபவாதிக்கலாகும். ॥க॥

இப்படி ஸாமாந்யமான வாக்யங்களைக்கூறி மேல தனுள்விளங்கும் விசேஷாம்சங்களை உதாஹரித்து வ்யவஸ்தாபனம் பண்ணிக்கொண்டு வைசிஷ்ட்யாதிகளால் ஸ்தாபிக்கின்றார். இங்கு நேதாவான 'ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்வாமிகள்' என்ற வொருவர் ஸ்வபக்ஷஸாதகமான ஸுதர்சநவைசிஷ்ட்யம் செய்யையும், அதன்வ்யாக்யாநமும் ஸ்வபக்ஷவ்யதிரேகமான ஸ்ரீ தத்வஸிந்தாந்தத்தையும் பார்த்து ஸஹிக்கமாட்டாமல் மற்ற

http://acharya.org

வாதங்களையெல்லாம் விட்டு, ஶ்ரீதத்த்வவிஷயமான வாதத்தைமட்டி லொப்பி ஶ்ரீக்குஏற்பட்டிருக்கும் விபுத்வத்தின் ஸாதநார்த்தமாக ஓர் பரிச்சேதத்தையும், உபாயத்வ ஸாதநார்த்தமாக ஓர் பரிச்சேதத்தையும், ஸாமாந்யமாய்ப் பிரித்துச் சிலவாக்யங்களை யெழுதி அவையிரண்டிற்கும்கூட்டி 'ஶ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகா' என்ற ஓர் பெயரால் ஓர்புஸ்தகத்தை வெளியிட்டு ஶ்ரீயின்தத்த்வத்தை ப்ரகாஶப்படுத்தினர்.

அதில் பெரிய பிராட்டியாராகிய லக்ஷ்மீதத்த்வமானது ப்ரணவத்திலுள்ள (உ) காரத்திற்குப்பொருள். ஆகையால்ஜீவகோடியி னகம்பட்டதும், அணுஸ்வரூபமுமாம். ஏனெனில்; 'உகாரஸ்த்வர்த்தோ ஜீவ:' என்ற ப்ரமாணமிருப்பதால். மேலும்; 'காந்தஸ்தே' என்ற ஶ்லோகத்திற்காணும் விஶேஷணங்களெல்லாம் புருஷோத்தமோபேதத்வ ஸம்பந்தத்தாலேயே யொழிய நிருபாதிகமல்ல. ஆகையால் லக்ஷ்மிக்கு ஸர்வேஶ்வரனுக்குள்ளவிபுத்வம்வாராது, சேதநகோடிக்குள்ள அணுத்வமேயுள்ளது. விபுத்வமுண்டென்பது வ்யாமோஹமயமே யொழிய வேறில்லை. இப்படி விபுத்வமில்லாததாலேயே அஶேஷ விஶேஷ்யவ்யாப்தத்வமுமில்லை. சில விடங்களில் விபுத்வப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்கள் ஸ்பஷ்டமாய்க் காணப்பட்டாலும்அவைகளுக்கெல்லாம் ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மஶப்தவ்யபதேஶம் செய்யுமிடத்தில் குணவத்த்வத்தால் ஜீவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு ஸமர்த்திப்பதுபோல் குணதயா ஸ்வபாவாநுரூபவிக்ரஹ பரிக்ரஹத்வாரா இவளுக்கும் வ்யாப்திஸமர்த்தநம் செய்துகொள்ளவேணும். வேறு ஸ்வரூபவ்யாப்திகூடாது. இப்படி லக்ஷ்மீதத்த்வத்திற்குள்ள அணுத்வம் ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம்ஶத்திலுள்ள 'யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு:' என்ற ஶ்லோகவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் எங்களாழ்வானாகிய ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விஷயமே எவ்வெவ்விடத்தில் லக்ஷ்மீதத்த்வத்திற்கு வ்யாப்தி கூறப்பட்டிருக்கிறதோ, அவ்வோ விடங்களிலெல்லாம்

http://acharya.org

ப்ரகாரரூபேண வ்யாப்தியும், நியந்த்ருத்வம் சொன்னவிடத்தி லெல்லாம் தத்வத்ரயத்திலேயும் நியந்த்ருத்வமென்றும், ஈஶ்வர வேண சொல்லும் ப்ரமாணங்களை ஸாங்க்யாதிகளுக்குப்போல் ஔபாதிகமென்றும், லக்ஷ்மீ தானும் தனக்குச் சொல்லுமவைகளை ‘ஸாம்யஸ்ப்ரு‌ஹாவேவஸு வாதேஷவாதிவஸ’ என்றபடி வாதிவாதிகளைப்போலென்றும், இல்லையாகில் ‘வாசஸ்ஸா ஷ்ணீதியோஷித்ஸ்தா’ ஜாதிபலேஷு ப்ரமாணை ‘ஏகம் ஶரணம்வ்ரஜ’ இத்யாதி ப்ரமாணங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்யம் வருமென்றும், ஸர்வஶரீரிகளாதிகளெல்லாம் பார்ஷ்ணீம நிஷேத்ய ஸத்தால் எம்பெருமானையே கூறுகிறதென்றும், ‘ஸ்ரீநாத லக்ஷ்மீ ஜேஷ்டேய’ என்றதால் ஸர்வவ்யாப்தியில்லாதே ஸ்ரீவிஷ்ணுஸமீப வாசகவ்யாப்திஜாதமேற்படுவதுபற்றி ஸர்வவிதரக்ஷம் கூடா தென்றும், வாதநாமமாகவே இதர ஸம்யங்களிலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் பொருள் கொள்ளவேணுமென்றும், இல்லை யாகில்; ‘யதோவா இமானி’ இத்யாதி ஶ்ருதிகளில் வதிதமான ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணத்வத்திற்கு ஸங்கம் வருமென்றும், மேலும் நாராயணாநுவாகத்தில் வேதநிகொடியோடு பிராட்டியையும் பொருளாக்குவதுபற்றி வேதநிகொடி ப்ரவிஶேஷயேயொழிய ஸம்ஸாரகொடிப்ரவிஶேஷ யல்லவென்றும், பிராட்டிக்கு விபுத்வம்கொள்ளில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு ஸங்கம் ப்ராப்தமாகு மென்றும், நிரதிஶயமான வீசுவரத்துவாதிகள் ஸம்ஸாரஸா யாரணமாகையால் பிராட்டிக்கு அது ஸம்பாவிதமேயென்றும், ஸௌவாயிக ஸர்வஶ்வரத்வம் ஸௌலப்யாதிகளுக்கும் ஸாமா ரணமென்றும், ஆக யிதனால் பிராட்டிக்கு விபுத்வஸம்பந்தமெ ன்றும், ஸம்ஸ்ருதியில் ஈஶ்வர உகார வாச்யத்வம் பிராட்டிக்குண் டாகையால் ஈகார வாச்யத்வம் ஸித்தமென்றும், ஆனதாலே யே ஜ்ஞானத்தாலாவது விக்ரஹத்தாலாவது பிராட்டிக்கு வ்யாப்தி யும் ஸம்பாவ்யமென்றும், ஸம்ஹிதாதிகளைக்காட்டிலு மிப்பெ ரியபிராட்டியாருக்கு ஸாமாந்யஸ்வத்தால் ஶாஸ்த்ரம் சிற்சிலவி

http://acharya.org

டங்களில் ஸ்வரூபவ்ருத்தியென்று தத்பரமித வைலக்ஷண்யவிசே ஷத்தையிட்டுக் கூறப்படுகிறதென்றும், ஆகையால் எம்பெருமா னுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களில் பிராட்டியாருடைய ப்ரமே ஹாதஜ்ஞாநம் ஜகத்வைலக்ஷண்யம்போல் ஸஹகாரிகாரணமாகுமென் றும், ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் கடாக்ஷமாத்ரத்தால் ஸித்த்யாதிக ளுண்டாவதுபோல் பிராட்டி ஸ்வரூபம் கணவாயிருக்கச்செ ய்தே ப்ரமேஹாத ஜ்ஞாநஸம்பந்நமாத்ரத்தையிட்டு உபசார மாக ஸ்வரூபவ்ருத்தி சொல்லுவதென்றும், ஹயக்ரீவரூப நிரூபணத்தைப்பற்றி மாத்ரம் ஹயவதந ப்ரத்யக்ஷ ரூபவி சேஷணமும் கூறப்படுவதென்றும், ஆகையாலேயே ஸ்ரீபஞ்சரா த்ரகோசாதி ஸ்ரீஸூக்திவிரோதமெச்சமும் இல்லையென்றும், இத னாலேயே சேஷியும் இவளுக்கு ஸ்வாபாவிகமென்றும், இத ற்கு ஹேது பிராட்டிக்குள்ள கணமேயென்றும், பிராட்டி யைக்குறித்து பரம்ஸ்வரன் சொல்லும் வ்யாப்திமெல்லாம் ‘ஜ்ஞா நீத்வாத்மைவமே மதம்’ இத்யாதிகளைப்போல் வைலக்ஷண்யால் கூற் ப்படுவது மாத்ரமென்றும், ‘தவைவ ஸ்வரூபவ்யாப்தி கவஸம்ஜ ஸமென்றும் ‘விஷ்ணோஸ்ஸ்வகாமாதே ஹேதுமென்று’ ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திற் காண்பதாலும், லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட விஷ்ணுஸ்ஸர்வகாம என்றில்லாததாலும் ஜகத்காரண மிவளல்லவென்றும், இதனா லேயே ‘யதாஸர்வகதோ விஷ்ணு ஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம’ என்பன ஸ்துதிவாதங்களென்றும், ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ப்ரஹ்மத் தினிடமிருந்தே ஜகதுத்பத்யாதிகள் காண்பதால் பிராட்டிக்கு ஜக ஜ்ஜநநாதிகளில் காரணமில்லை யாதல்பற்றி இவளுக்கு விபுத்வம் ஸ ர்வஜ்ஞ கூடாதென்றும், ஆகையால் லக்ஷ்மீவிஷயமாய்க்காணப்படும் விபுத்வப்ரதிபாதக வசனங்களெல்லா மிவள் ப்ரஹ்மவ்யாப்தி ஸித்தியான்துபற்றி கௌணம் மாஹாத்ம்யங்களென்றும், ல க்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் பிராட்டி தானேநேரில் எம்பெருமானுடைய ஸக்தி யே தானென்றும் ஆகையாலேயே ‘தவைநாம்ஸ்ருதமென்றும் ‘கஹஸ்த்ராம்ஹ்ருதீ’ இத்யாதிகளாற் கூறுவதாலிவள் ஸர்வமாத்

ஸ்வபரார்த்தஹிதை யென்றும், மேலும்; ஶேஷத்வம் ஜீவநிரூபகம் யதார்த்தமாதலால் ஶேஷத்வத்தையுடைய யிவளுக்கும் ஜீவத்வமும் அதனாலேயே அணுத்வமும் ஸித்தமென்று தத்வத்ரயாதிகாரத்தில் ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்திருப்பதா லிம்மதமே தேசிகஸம்மதமென்றும், ‘ஸாக்ஷிசேதந’ இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலேற்படும் ஸாக்ஷித்வத்திற்கு வஸ்துஸ்வரூபமாவது ந்யாயவிருத்தமாகையால் ப்ரஹ்மவ்யதிரிக்தமான பிராட்டி முதல் ஸகலமும் ஜீவஸமூஹமே யென்றும், எம்பெருமானுக்கு லக்ஷ்மீபதித்வமும், பிராட்டிக்கு ஸர்வேஶ்வரபத்நீத்வமும் கூறப்பட்டிருப்பதால் விஶிஷ்டைக்யமே ஸம்மதமென்றும், விசேஷணங்களான ஸ்ரீயபதித்வங்களெல்லாம் விஶேஷ்யத்தைவிட்டு வேறே யாதலால் விஶேஷ்யமேயென்று கூறுவதும், விஶேஷ்யவ்யாவர்த்தகமென்று கூறுவதும் அந்யாயமென்றும், இதனாலேயே லக்ஷ்யத்தைக்காட்டிலும் லக்ஷணம் வேறென்றும், பராத்பரத்வாதிகள் ப்ரஹ்மலக்ஷணமாயிருக்க நாரீணாமுத்தமையாயிருக்குமிவளுக்கு ப்ரஹ்மத்வாதிகள் கூறுவது அஸம்மதமென்றும், விஶிஷ்டைக்ய பக்ஷத்தில் அஜ்ஞாத நிர்த்தோஷையான பிராட்டியாருக்கு உபாயத்வாதிகளும் ப்ரஸம்ஸிப்பதால் அவ்விஶிஷ்டைக்யம் கூடாதென்றும், ‘நதேவோ்யாநக’ இத்யாதிகளால் எம்பெருமானை விட்டு மற்றொன்றிற்கும் ஶரம்ஸித்யத்வம் கூடாதென்றும், ஸ்ரீக்கு அணுத்வம் ப்ரமாணஸித்தமானதால் பஹிர்வ்யாப்தியே ஸ்வரூபவ்யாப்தி என்னும்பக்ஷத்தில் அணுத்வவிரோதமும் வரும். அந்தர்வ்யாப்தி சொல்லில் ப்ரஹ்மத்திலுமந்தர்வ்யாப்திக் கிடமுண்டாய் இது வ்யாபிக்குமிடம் ஶரீரணத்திற்குட்பட்டு ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு அநித்யத்வப்ரஸங்க முண்டாகும். ஆகையாலிவளுக்கு ஸ்வதந்த்ரவ்யாப்தி கூடாது, ஆனதுபற்றியே எப்படி ஸர்வேஶ்வரஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்வதந்த்ரகாரணத்வம் ப்ராப்தமாவதோ, அப்படியே ஸ்ரீக்கும் ஸ்வரூபவ்யாப்தி கூடாதென்றும், வேதநாவேதந ஸாதாரணவ்யாப்தியிவளுக்குண்டென்கில் ஜீவனைப்போலிவளும்

ஸர்வேச்வரபத்நியாகக்கடவள். அவ்வித மில்லாததா லிவளுக்கு விஷ்ணுத்வமில்லை யென்றும், அப்படி யொப்பிலிவள் ஸுகா ரமாதேவியாவாள். அங்ஙனம் ச்ருத்யாதிகளிற் காணுததால் அது புராணவிருத்தமென்றும், புண்யஶ்லோகரூபிணியானதே யே பிராட்டியாரென்பதற்கு 'ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' இதந்யாதிகளே ப்ரமாணங்களென்றும், ஸர்வஜ்ஞத்வ விஶேஷண ஸூக்தத்தால் மாத்திரம் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரகோஶாதிகளில் 'ந ஸர்வஜ்ஞத்வம்' என்று கூறப்பட்டது. ஆனதாலேயே 'ஸுஹ ஜ்ஞாபூர்ணஃ' என்ற ப்ரமாணம் ஸங்கதமாயிற்று. இதைக் கொண்டே விஷ்ணுத்வ நியந்த்ருத்வ ஸர்வேச்வரத்வாதிகள் ஸர்வஶக்திகள் கூறுவது ஊஷரமென்றும், இவ்விஷயங்களெல்லாம் ஸர்வஜ்ஞ ஸுதர்சநாசார்ய ஸூக்தத்தின் பேரிற்சொன்ன வ்யாக்யாநத்திற்கு ஸமாநமென்றும், ஸ்ரீவேதாந்ததேசிக திவ்யஸூக்திகளுக்கும், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹாதி ப்ரபந்த ஸூக்தங்களுக்கும், பரஸ்பரம் விருத்தாயிகரண ந்யாயப்படி ஸர்வதா விருத்தையால் வேதவ்யாக்யமாக்கவேண்டுமென்று இதந்யாதி ஸ்ரீஸேநாநாதாதி வாக்யங்களால் சிற்சிலவரிகளைச் சேர்த்தோர் ஸூக்தமாய்த் திரட்டி யெழுதினர்.

இவ்விஷயங்களெல்லாம் இவ்வித மிவராலெழுதப்படுவதற் குக் காரணமிவர் மதத்திற்கு ஸ்வரூபமான வேதார்த்த ஸங்க்ரஹங்களாகையால், அவைகளிலுள்ள வரிகளில் எங்காவது ஸ்ரீக்கு (ஸ) காரணத்வம் கூறப்பட்டிருக்கின்றதோ வென்று ஆராயப்புகில்; அங்ஙனம் காண்பது மிகவுமரிதேயாம். ஆனால், (க) காரணத்வமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதெங்ஙனே யெனில்; வேதார்த்த ஸங்க்ரஹப்படி ரஹஸ்யம் திருமந்திரப்பிரகரணத்தில் 'அகாரம் ஸகலஶப்தத்திற்கும் காரண மாய் நாராயணபதத்திற்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது' என்று தொடங்கி 'ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸ

http://acharya.org

ஞியி வேண்டுகையாலே, இதில் ஸ்ரீஸம்பாயம் ஸந்நிஸம்யெ யம். ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸ்தநாவதிஜிஸ்ரர் வாக்யம், ‘அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியிலிவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது’ என்றும், ‘ஆகப்பிரித்து நிலை யில்லை, புஷ்பத்தையும் புஷ்பவாஸனையும் ரத்னத்தையும் மணத்தை யும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி உத்தேஶ்யமாய்விட்டது.’ என்றும், ஸ்ரியஃபதிப்படியென்ற ரஹஸ்யத்தில் ‘இதில் முதல் பதமான அகாரம் ஸம்பந்தாவகம், (அவரக்ஷணே) என்கிற தாதுவிலே பதமாம் முடிகையாலே ரக்ஷகனை யெம்பெருமானைச் சொல்லு கிறது. மேல்சொல்லுகிற ஶேஷத்வத்திற்கு விஷயம் ஸ்ரீயபதிமா கையாலும் இதில் சொல்லுகிற ரக்ஷணத்திற்குப்பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலும் இதில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம்ஸந்நிஸம்யெயம்’ என் றும், தனி ப்ரணவமென்ற ரஹஸ்யத்தில் ‘இப்பதத்தில் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் ஸந்நிஸம்யெயம், எங்ஙனேயெனில்; ஸகலபுராணங் களும் லக்ஷ்மீயுக்தம், ஸ்ரீவைகுண்டம் என்று சொல்லுகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன காரணத்வரக்ஷணத்வங்களும் லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டங்க ளாகையாலும், இவனுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளான ஸகல த்ராண குணங்களிலும் ப்ரதானம் லக்ஷ்மீஸ்வரூபமாகை யாலும், இப்பதவிவரணமான நாராயணபதத்தில் நாரபதத் திலே லக்ஷ்மீஸ்வரூபம் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகையாலும், மேற் சொல்லுகிற ஶேஷத்வத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஸ்ரீயபதி யொரு ஸ்ரீமந் மாக வேண்டுகையாலும், இவனுக்கு தேவதாந்தர வ்யாவ்ருத்தி லக்ஷணங்களிலே ப்ரதானம் லக்ஷ்மீஸஹத்வமாகையாலே யிவனு டைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளெல்லாம் அவளோட் டை ஸம்பந்தத்தாலே நிறம் பெருகையாலும், ஆகயிப்படி யிவ ளுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரயுக்தி ப்ரயுஜ்யமாநஸம்பந்தமாயல்லா திராமையால், இவ்விடத்தில் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸ்வரூ பம் ஸம்யமாக ஸந்நிஸம்யிக்க ப்ராப்தமாயிருக்கக்கடவது. என்று பிள்ளையருளிச்செய்வார். இன்னமும் சிலவாசாரியர்கள் ஸமந்த்ரகனுக்கு ப்ரமத்திலே ஸம்யமில்லாதாப்போலேயும், ப்ரமா

http://acharya.org

நஹி விஷ்ணுத்வேந ராஜாவுக்கு அபிஷேகமில்லாதாப் போலேயு மிவனுடைய ரக்ஷகத்வ சேஷித்வங்கள் லக்ஷ்மீத்வேந இல்லையென்றருளிச்செய்வர். நஞ்ஜீயரிவ்வர்த்தமருளிச்செய்யச் செய்தே ‘பிராட்டிக்கு ஸத்தாஸித்தி யெம்பெருமானாலே, எம்பெருமானுக்கு நிரூபகஸித்தி பிராட்டியாலே’ என்றிறே யருளிச்செய்வது. ஆகயிப்பதத்தில் சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியான சேஷி, நிருபாதிக ஸர்வப்ரகார சேஷியாய், ஸ்ரீபதியாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. இவ்வகாரத்தில் தியாநசேஷத்வம் சொல்லுகிற சதுர்த்தீ விபக்தியை நிரூபித்தவிடத்தில் ஶாப்தமாய்க் கிடந்தது’ என்றும் விஶதமாய்ப் பிராட்டியார் அகாரார்த்தமெனத் தெளிவதால் உகாரார்த்தமெனக்கூற விடமில்லை. மேலுமிப்பிராட்டியை சேதநகோடியிற் சேர்க்கக்கூடாதென்னுமிடம். தனி த்வயம் வர்ணவாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்தில் ‘ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ; ஐஶ்வர்யாஜநாஜகத:’ என்று ஜகத்திற்கு ஸம்ஸாரிணீ யென்கையாலே, இவர்களைக் குறித்து ஸாக்ஷிணியென்னுமிடத்தைச் சொல்லிற்று. நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ, விஷ்ணுவந்தீ’ என்கையாலே அவனைக்குறித்துப் பரதந்த்ரையென்னுமிடம் சொல்லிற்று. இப்படியொழிய, சேதநரோடு ஸமானையென்னுதல் ஸம்ஸாரிகளோடு ஸமானையென்னுதல் சொல்லுவது சேராது. ஆனால் ‘பாம்ஸுயாசேநஸ்வரேஶ்வரீ’ என்று அவனிலுமிவளுக்கு ஆதிக்யஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்கள் சேருகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; அவளுடைய ஸௌந்தர்யத்தையிலுண்டான வைபவத்தைப் பற்ற அவனுக்குண்டான ப்ரணயித்வ பாரதந்த்ர்யமாமித்தனை.’ என்ற வாக்யங்களில் ஸ்பஷ்டம். அன்றியும்; லோகாசார்ய ரஹஸ்யங்களு ளெங்காவது (உ) காரார்த்தமாக யிப்பிராட்டியாரை ப்ரஸ்தாவிக்கிலா யிருக்கின்றதோவெனில், அதுவுமபாவம். அதெங்ஙனேயெனில்; உபதேசப்படி திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் ‘உகாரமிருபத்தஞ்சா மக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமா யிரு

http://acharya.org

க்கையாலே ஜ்ஞாதாவைச் சொல்லுகிறது. இதுதான் ஸமஷ்டிவாச
கம். ஜாநாதே: குவசநம். இத்தால் ஜ்ஞாதா ஜ்ஞாதாவென்று ஶேஷ
த்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாய்த்து.' என்றும், யாத்ருச்சிகப்
படியில், 'மூன்றாம்பதமா யிருபத்தைந்தாமக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவா
சியா யிருந்துள்ள உகாரம், கீழ்ச்சொன்ன அநந்யார்ஹஶேஷ
த்வத்திற்காஶ்ரயம் தேஹாதிவிலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவென்கிறது'
என்றும், பரந்தப்படி திருவுக்கத்தில் 'த்ருதீயாக்ஷரமான உகாரத்
தாலே ப்ரக்ருதேதரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஜ்ஞாநா
நந்தலக்ஷணமும் சொல்லி' என்றும், த்ருதீயபதமான உகாரம்
ஆத்மவாசியாயிருக்கும்' என்றும், ஸ்ரீயப்பதிப்படியில் 'மூன்றாம்
பதமான உகாரம் ஆத்மவாசகம்' என்றும், த்ருதீயபதமான
உகாரம் 'உநஜ்ஞாநே' என்ற தாதுவிலே யாதல் "உநக்ஷ
ஶ்வாஸே" என்ற தாதுவிலேயாதல் பதமாய் நிஷ்பந்ந
மாகையாலே ஜ்ஞாதாவாய் 'சென்று சென்று பரம்பதமாய்'
என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியங்களிற்காட்டில் விலக்ஷணமான ஆத்
மாவைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, ககாராதி மகாராந்த
மான இருபத்தினாலக்ஷரமும் இருபத்துநாலு தத்த்வத்திற்கு வாச
கமாய் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமான உகாரம் இருபத்தஞ்சாம் தத்த்வ
மான ஆத்மாவுக்கு வாசகமாகையாலே உகாரம் ஆத்மவாசகமென்
னவுமாம். ஸர்வஶாஸ்த்ரங்களும் ஶரீரனுக்கு அநந்யார்ஹஶே
ஷத்வபரராகையாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. வேதாந்
தப்ரகாரமான ஸித்தகமும், ஸம்ப்ரதாயமாக யிப்பதத்திலே
யநுஸந்தேயம். உகாரத்திலே யென்றும் சொல்லுவார்கள்."
என்றும், தனிப்ரணவத்தில் 'இவ்வுகாரத்தில் ப்ரக்ருதேதர
த்வமும், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபத்வமும் சொல்லுகிறபடி யென்னெ
ன்னில்; இவ் (உ) காரத்தில் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களிலே
ப்ரக்ருதேதரத்வம் சொல்லிற்று. இதில் தாதுவாலே ஜ்ஞா
நாநந்தஸ்வரூபத்வம் சொல்லிற்று. இந்த தாது 'உநஜ்ஞாநே'
என்று ஜ்ஞாநார்த்த ப்ரக்ருதிவாசகமாயிருக்க, ஜ்ஞாதாவைச்சொல்
லுகிறபடி யென்னென்னில்; ஶ்ரவணத்தைச்சொன்னபோதே ஶ்ர

4

http://acharya.org

ணியையும் சொல்லிற்றுமென்று வேதாந்தஸாரத்திலே, கீழ்ச் சொன்ன சேஷத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமாயிருக்க யிங்கு சேதநைகாந்தமான மகாரத்தை ப்ரயோகிப்பானென்னென்னில்; சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பது சேதநனுக்கே யாகையாலும், சேஷத்வ ஜ்ஞாநப்ரதிபந்தகமான ஸாஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாகையாலும், சேஷத்வ ஜ்ஞாந கார்யமான கைங்கர்யமுள்ளதும் சேதநனுக்கே யாதலாலும், த்யாஜ்யஸ்வரூப ஸ்வேதரவைலக்ஷண்யமுள்ளதும்சேதநனுக்கே யாகையாலும், ஹர்ஷபயங்களுண்டாவதும் சேதநனுக்கேயாகையாலும், உகாரத்திற்சொன்ன ஸ்வாமித்வத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியான தாஸத்வமுள்ளதும் சேதனனுக்கேயாகையாலும் தத்நந்தரத்தில் இப்பதந்தான் ப்ரணவத்திற்குத் த்ருதீயாக்ஷரம் (ம) காரமாகவேண்டுகையாலும், ஆக யிப்படி சேஷத்வாச்ரய ப்ரதிபாதகபதம் சேதநைகாந்தமான (ம) காரமாகவேணும். இதில் மநகபதம் ஜாத்யேகவசநம், த்ரிவியாத்மவர்க்கத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆக யிம்மகாரத்தாலே ப்ரக்ருதேர்விலக்ஷணனாய், சேஷத்வாச்ரயமாய், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞாநகுணகனான ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆக பதத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்தாலே (அ) கார வாச்யமான ப்ரஹ்மத்துக்கு (ம) காரவாச்யமான ஜீவஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹசேஷ மென்றதாய்த்து' என்றும் உபபாதிக்கப்பட்ட விடங்களில் ஸ்பஷ்டம். இப்படியிருக்க நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ மஹாநீச்வரர் தன்னாலியற்றப்பட்ட புஸ்தமாகும் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையின் துடக்கத்திலுள்ள ,,பிராட்டி ப்ரணவஸ்ய (ம) காரவாச்ய ஜீவகோட்யந்தர்ப்பூதை யாகையால் அணார்த்தவேத என்றே ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தம்" எனவெழுதிய வரியானது ஸ்வஸம்ப்ரதாயத்திலும்கூட தனக்குள்ள ப்ராஜ்ஞதையை வெளியிடுகிறது. மேலும்; அப்புத்தகத்தின் ககூ-வது புடத்தில் 'ஸர்வவேதஸாரஸங்க்ரஹமான மந்த்ரராஜ ப்ரதிபாத்ய மகாரவாச்யத்வம் யுக்தமாகையாலும்' என்றும், ௩௪-வது பக்கத்தில் 'ஸதவரைவா

http://acharya.org

காரவாச்யத்வ மில்லாமையாலே உகாரவாச்யத்வ மிவனுக்குச் சிலவாசார்யர்கள் சொல்லுகிறதும்' என்றும், ௩௩-வது புடத்தில் 'மகாரவாச்யத்வம் ஸித்திக்கையாலே ஜீவகோடித்வஜ்ஞாந தத்வமும் தல்லக்ஷணங்களான அணுத்வாதிகளும் ஸித்தம்.' என்றும், ௩௯-வது புடத்தில் பிராட்டிக்கும் ஸர்வவிஷயத்வம் ஸர்வ ஸாவ்ருத்திவஶமா யிருக்கையாலே ததாஶ்ரய யாவத்ப்ரவ்ருத்திவா தகமாயிருக்கிற மத்யமமுக்யமான வ்யவஹார மகாரவ்ருத்தி வாச்யத்வம் கூடாமையாலே ஶுத்தாஸாதாரண விவரண த்தை யங்கீகரித்து' என்றும், ௪௧-வது புடத்தில் 'பிராட்டிக்கும் ஸர்வவிஷயத்வாஶ்ரயத்வ முண்டாகையாலே மகாரவ்ருத்திவாச்யத்வம்ஸித்திக்கிறதாகையாலேசேதநஸாமாந்யஜ்ஞமுக்தையான பிராட்டிக்கு மகாரவிவரணமும் நிராபாதமே என்றதாயிற்று' என்றும், ௪௨-வது புடத்தில் 'மகாரத்தாலே ஜீவஸாமாந்யத்திற்கு யாத்ருஶவிவரணம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதோ, அதுதானே யிவளுக்குங்கொள்ளவேணும்' என்றும், ௪௪-வது புடத்தில் 'அவள் (ம) காரப்ரதிபாத்யையன்றென்று சொல்லவொண்ணாது.' என்றும் ஸ்வஸித்தமா யெழுதின யிவ்வாக்யங்கள் ஸ்வஸம்ப்ரதாயமுத்ரா நாயக்ருத ரஹஸ்யக்ரந்தங்களுக்கெல்லாம்விருத்தமானவை. இப்படி ஜாதிவாதம்போல் தனதுபக்ஷம் நஷ்டமானாலும், ப்ரதிபக்ஷம் நஶிக்கவேணுமென்ற துராக்ரஹ மூலமான யிவ்வாதமே அதிஸாஹஸக்ருத்யமாயிருக்க த்தமது புத்தகத்தில் ௨௯-வது புடத்தில் 'சேஷிஸாதாரண மென்றங்கீகரிக்கிறது ஸாஹஸக்ருத்யமென்று க்ஷுத்ரவக்ஷிபேரிற் பாய்ந்தெழுதினது ஸ்ரீதத்வஸித்தாஞ்ஜநமாகும் ஸ்ரீஸூக்தியினின்றும் படித்துக் கண்டுபிடித்த ஸத்வத்யோக ஸித்தாந்தமாமதத்தினை. இவ்விதம் ஜோகாசார்யராகும், நமதாப்தருடைய க்ருஷ்ணஸூரியின் ஸம்ப்ரதாயமே ஶாஸ்த்ரமாகவும் ஶுத்தமாகவும், பிராட்டியாருக்கு சேதநகோடித்வத்தை நிஷேதித்தும், (ம) காரவாச்யத்தையைக் கூறுமதும் (அ) காரவாச்யத்தையை ஸ்தாபித்துமிருப்பதாலே யிவ்வாக்ஷர் வாக்யங்களெல்லாம் ஜோகாசார்ய

http://acharya.org

ருடைய மதத்திற்கு பாஹ்யமாயின வென்பதற்கு ஐயமேயில்லையாயின. ஆகையால் ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகா வாக்யங்களெல்லாம் ஸ்வாசார்ய மதாநுஸாரங்களுமல்லாதே, ஸ்வதேஶிக ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரங்களுமல்லாதே த்ரிஶங்குவின் ஸ்திதிபோல் மநுஷ்யகோடியிலும் தேவகோடியிலும் சேராதே தத்தளித்துப் போயின. ஸ்வாசார்யஸம்மதமல்லாதே கேவலம் தனது தர்க்க பாண்டித்யத்தைக்கொண்டு க்ரந்தமெழுதுவதும், வாதிப்பதும் ப்ராமாணிகருக்குக் கூடாதென்னுமிடம் 'ஆர்ஷம் தர்மோபதேஶம் ச வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா । யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: ॥' என்றும், 'க்ருஶாநுயர்மாம்ஸேத: கேலி ஜக்ருஶாம்ஸ்தர்கவர்த்தே' என்றுமுள்ள ப்ரமாணத்தை யநுஸரித்து ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனு தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் 'தர்க்கபாண்டித்யத்தால் நினைத்ததெல்லாம் ஸாதிக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே நாம் ப்ரமாண ஶரணராய்ப் போருகிறது.' என்றும், ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் 'இங்கு கேவலதர்க்கங்களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாதென்னுமிடம்முன்பே சொன்னோம்' என்றுமருளிச்செய்தார். ஆகையால் ப்ரபலப்ரமாணங்களன்றிக்கே ஸ்வாசார்ய மதத்திற்கும் விருத்தமாய் எப்படியாவது பெரிய பிராட்டியாரை ஜீவகோடியிற் புகுவித்தல்வேண்டுமென்ற துராக்ரஹமூலகங்களான வாக்யங்களை எழுதுவது ஸ்வாசார்ய மதத்திற்கும் விரோதமேயாவதுமன்றி, இவ்வஸஹ்யாபசாரத்தால் ஸர்வஶேஷிக்கும் விரோதம் ப்ரஸஜிக்கும். மேலும்; அத்யந்தபரதந்த்ரர்களான ஜீவர்களுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்த வ்யாபாரங்கூட ஸ்வரூபவிரோதியென்று, நவவிதஸம்பந்தமென்ற ஶ்லோகார்த்தரஹஸ்யத்திலுள்ள 'பரதந்த்ரனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தயம் கூடாமையைக் காட்டுகிற ஸம்பந்தம்' என்றதையும், தனி சரமத்திலுள்ள 'தானொன்றுஞ்செய்யாதே அவன் ரக்ஷிக்கக் கண்டிருக்குமாகில், அது இருவர் ஸ்வரூபத்திற்கும் நன்னிறமுண்டாக்கக்கடவது' என்றதையும், அது தன்னடைவேபோம், இவனுடைய வ்யாபா

http://acharya.org

ரம்பாமூன் வஂகூத்தனைப் பிடிக்குமாப்போலே' என்றதையும் பல விடங்களிலும் சொல்லியிருப்பதால்; அம்மதத்தைச்சார்ந்த யிம் முனீசுவரரும் அவ்விதமே தநிஷ்டிமிருக்கவேண்டியிருக்க ஹமவதத்வத்தைப்பற்றியாவது, ஜீவதத்வத்தைப்பற்றியாவது உபாயம் முதலிய மற்றெந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது வசிரோயிக்கப் புறப்படுவது ஸுவதஸாங்கேதப்படி ஸ்வாஶ்ரமமும் ஸ்வரூப விரோதமுமாம். 'தன்னடைவே போகும்' என்று வூரண மிருக்க திரோவாயிகூ ஸூக்ஷ்ம தத்வமான ஹமவத்தத்வத்தின் ஆராய்ச்சியானது சதுர்வேதமறநுய், கிஞ்சிஜ்ஞனுய், ஸ்வயம்ஸ்ரேதினைப் 'ஸம்ஸாரவைராக்யகாமல்வல்ஹுமூம்வா ஸ்வஹூஜெவா' என்ற நிலையனுபுள்ள யிஜ்ஜீவனுக்கு ஸ்வரூப விரோதமாகையால், தத்வங்களுடைய உக்கஷ்நிகஷ்வசிஶீவினை ஜிஜ்ஞாஸுத்வமான ஓர் வ்யாபாரவதரணமாவதுபற்றி ஜொகாபாயஹஸ்யஸாஸ்ப்படி தந்ததிலேர்க்கு உபாய கோடியிலே வூவெசிக்குமாதலால் ஸவாஜத ஜ்ஞாதீஜ்ஞதை ஜீவமான ஸ்வரூபவிரோதமேயாம். ஆகையால் நமதாவர் தத்வ வூகாசிகையென்ற வாஹக மெழுதவாரம்பித்ததே முதலில் அவர் ஜெதத்திற்குப் வரஜொரவான ஜொகாபாயருடைய ஜெதத்திற்கு ஸஜதமில்லாததேயாம். அன்றியும்; ஜொகாபாயர் ஷிவூாயப்படிஅவர்ரஹஸ்யாஷியங்களானவாஹகஜெ வநாதிவவ்யாபாரங்கள்அவருக்கேவிரோதங்களாயிருக்க யிவ்வாவர்புஸ்தகமெழுதக்கூடாதென்பதற்குக் கேட்கவும் வேண்டுமோ. இரண்டாவது,எழுதவாரம்பித்தாலும் ஸெதாபாயநிரூபணமாயெழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. மூன்றாவது; வேறுஜெஷ்யஸவாரண த்தை முன்னிட்டாவது எழுதவேண்டும், அதுவுமில்லை. நான்காவது; தனக்கொரு வூதிஷைமுன்டோவெனில்; அதுவுமில்லை. எனெனில்; ஸ்வயம் ஸம்ஷணாதயங்களையும் விட்டஸஞ்யாஸியாதலால் ஜெஹவாரத்திற்கேதுவாயும் ஜெதராஷிஸஜநஜெநாதூவ ஜெதாவாயுமுள்ள வவூதியஜெமாகும் ஸகாஜெகாயத்தைக்காட்டும்வாஹகநிரூபணம் சதுர்ஹம்வசிவூாஜகயதீ

விரோதம். அசேஷஜநநீஜநநஸத்யோஷகார்யகாரணிக தத்வத்ருஷ்டி
வாதகஸ்தாம் நிர்ணயமோ யதிசயமேயாகும். இவர் எழுதி
யது ஸ்ருதிஸர்வஸ்வவிரோதமென்பதையும், ஸித்தாந்தாபாஸத்வாதி
ஸதவிரோதமென்பதையும் முன்பே காட்டியதுபோக மேலுமெ
ழுதுகிறோம். ஸர்வதத்வமும் ஸ்ரீகாரணமென ஸங்க்ரஹித்
திருக்கின்றார். ஆகையால் ஸர்வஜ்ஞ இந்த ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜ
தாஸர் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையை யெழுதினது, ஸர்வஜ்ஞ
ஊர்தாநமவகுணம். நாமெவ்விதம் நிர்ணயம் பண்ணிக்
காட்டினாலும் ‹ஜநாஞ்சரஸஹவிமூஷயாபாஜிஹ்வாவிதாவா
ரா। தாவேஹஜ்நதஜஞ்சராவதேஷரா நிர்ணயக: ॥' என்ற
படி ஜகத்திலொருவரும் ஸ்ரவணம் செய்தபடி நடப்பதில்லையே
யாம். என்றாலும்; வியிநிஷேயநிர்ணயமான ஸாஸ்த்ரம் ஸேந
வ்ருத்தத்தை யனுஷ்டிப்பதில்லை. இங்கு வேதநாத்தி வேதநா
ர்ணயமான ஸகலவ்ருத்தியருங்களையும் வ்யவஹ்ருதி செய்யுமுன்
பே தஷம்பமாகவிட்டே ‹ஸாக்ஷாஹம்ஜீத' என்றதுபோல் பற்ற
வேண்டுமென்றிருக்கும் ஸாவாயர்ஹிததத்தை யதிக்ருதித்து ஸ
ஆதித்தவிவேகிதேதவிவிழிந்தது, இம்முனீசுவருக்கு ஸ்வஸ்யவி
ரோதமென்பதை ஸ்பஷ்டமாய்த் தன்மனம் அறிந்திருக்கினும், அபி
ஷ்வஜ்ஞ வ்யர்ணயல்லவோ யிதற்குக்காரணம். நிர்ணயகர்
களுமிப்படியிழிவரேல்; ‹யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஸ்தத்ததேவேதரோ
ஜந: । ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ்ததநுவர்த்ததே ॥'
என்று லோகஸித்தாந்தமாய் வ்யவஹ்ருத ஸாஸ்த்ரமும் மதிப்பில்
லாதே வர்ணாஸ்ரமாசாரங்களாகுமென்பதில் ஸம்ஸயமில்லை.
அஹோபிலவிஷ்ணு வேதாந்தாசாரியர்க்கு ஸகாசத்தில் அவதரி
த்து ஸர்வம் வ்யாக்யாநிர்வாஹம் செய்தருளிக்கொண்டிருந்த
ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநபரமயதிஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியின்காலம் இ
தற்கு ௬௦௦ ஸம்வத்ஸரம் முன்னாயிருக்க இதுவரையில் யாரும் அந்த
ஸ்வாமி அருளிச்செய்த ஸ்ரீதத்வஸித்தாந்தத்தை கண்டிக்காதிரு
ந்தது ஸம்ப்ரதாயகௌரவத்தாலோ, ஸத்ருஹவிதத்தாலோ, அல்லது இர
ண்டுமல்லாமோவென்று விவேகியான நிரூபகர்கள் அறியக்கடவர்.

http://acharya.org

இதாநீந்தந ப்ராஹ்மணேதரர்களுடைய ப்ராஹ்மண்யஸமாசரணம் 'ஸிக்ஷிதாஶிஷ்ட ஜநாக்ஷணதக்ஷிணேதி ஶாஸ்த்ரதஸ்த்வ ஸர்வாதிஶய நிதி ஸ்ரீஸ்யத்ரோவஸம்ப்ரஹ்மணஸம்ப்ரதிஷ்டிதப்ர ஹ்வா ணாஸ்த்ராவிநாவிதப்ரிதஸத்ஹஸதீயநாயா:॥' என்றபடி ஸம்ஷ ணாத்ரயாபேக்ஷகமானது. அந்த ஸ்தோத்ராவினுடைய ப்ராஹ்மண்யம் ஸத்யஞ்ச ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகநிரபேக்ஷகமானது. அதனாலேயே ஜ்ஞாநவைராக்யாநுஷ்டாநஸம்பந்நஸார்வபௌமரென்ற திருநாமம் ப்ரஸித்தமாயது. ஸ்வாமிகளும் ஸ்வஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகரில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை. ஆபாதமாய் தோற்றினாலும் யோஜநாபேதத்தால் உடையவர்ஸித்தாந்தத்திற்கு நயனம் பண்ணுவிக்கலாமென்று ஸர்வோக்தியில் ப்ரஹ்மவிசாரவா ரஸம்ஹாரநாமஸங்கையால் ஸாதாரணத்தை யொப்பியருளவில்லை. இதன் விவரங்களை நமது ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யாநமாகிய விசாரபூஷியில் பரக்கக்காணலாம். இந்த ந்யாயம் இதாநீந்த நர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமுதாயத்திற்காக எழுதப்படு வதால், யுதிஷ்டிரன் த்ரோணாசார்யனையும், அர்ஜுநன் ஸ்ரீபீ ஷ்மாசார்யனையு மெதிர்த்துப்போர்புரிந்ததுபோன்றகணக்கில்சொ ருகிறது. இது 'ஆததாயிநமாயாந்தம் ஹந்யாதேவாவிசாரயந்' என்ற ப்ரமாணாநுஸாரியாய் ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதேயாம். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அவதரித்த கலியுகம்; ௪௫௦௦ வது ஸம்வத்ஸரம் துட ங்கி வர்த்தமானமாகிய ௫௦௬௦ வது கலிக்கு ௫௦௪௫ வரையில் ப்ரதிபக்ஷிகள், அவர்மதத்திற்குவசநமா யெழுதப்பட்ட ஸ்ரீசை வ ஹஸ்த்ரயஸாரத்தின்பேரில் பல ஜாதியிலும் பிறந்த எத்த னையோ ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பாறையில் வாழைத்தண்டை யறைவ துபோல் ப்ரதிவாதம் செய்தும், புஸ்தகமெழுதியும் அவைகளை ப்ரசுரம் செய்வித்தும் ப்ரகாசப் படுத்தியுமிருக்கின்றனர். இப்படி மேன்மேலும் எழுதுவதற்குக் காரணம் ப்ரதிபக்ஷியின் ஸ்வப்ரமாணநிஷ்டர்க்குள்ளேயே பரஸ்பரவிருத்தமாய் மெழுதப்பட்ட தெல்லாம் ஸ்வாமிகளாக்ஷத்தின்பேரில் ஸமீசீநமாக வில்லை யென்றல்லவா.

http://acharya.org

மேலும்; வ்யவஹிதர்களாய் தேவதாந்தரங்களாய் ஜாயமாந கடாக்ஷமுள்ளவர்களாய் தத்வஜ்ஞாநிகளாயுள்ள ஆஸ்திகர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரேஷ்ட வைஷ்ணவஸங்கேத ஸதாசாரத்தைவிட்டு யதார்த்த ஜ்ஞாநாதீந ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரவேசித்தும் வருகின்றனர். இது வீவாஹஸ பாஹ்ய மதப்ரவேசம் போலென்கில்; ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகளிடத்திலும் அதிப்ரஸங்கம்வரும். கல்வியில்லாத பாமரர் ப்ரவேசிப்பது ஸாங்கேதிகமான மதம். கல்வித்தேர்ச்சியுள்ளவர் ப்ரவேசிப்பது ஸஜ்ஜநந்யாயாநுஸாரி தத்வப்ராமாணிக ஸம்ப்ரதாயம். ஆனதால் தான் ‘ஸாங்கேதிகீ திரஹிதஸம்ப்ரதாய வைஷ்ணவஸத்வஸத்ருசீ மந்த்ர வித்யாஸ்ய திஸ்ராஸ்வ தீம்ந: ॥......’ என்று தேசிகனும் அன்றே யருளிச்செய்தாரிறே. கேவலமோர் கடாக்ஷமாத்ரமான ப்ரதவணஸாமாந்யத்தால் தஹங்கரிப்பது ஸகலர்க்கு அநந்யார்ஹமேயாகையால், அர்த்தமொடியாக ஸாமாந்யநிர்ணயம் செய்வது ப்ரத்யக்ஷவிற்கும் ஸமுசிதமாகையால், கேவலம் மந்தர்க்குக் கேட்கவேண்டாமாகும். இப்படி மதாந்தரதிகமாய் வந்த ப்ரஸங்கத்தால் ஸாமாந்யனுக்குவேண்டிய ஸர்வ நிர்ணயம் செய்தோம். இனிப்ரக்ருதவாக்யார்த்தம் ப்ரஸம் மிக்கப்படுவதாவது :—இம்மாதிரியாக பெரிய பிராட்டியார் (ஸ்) காரணவைஷ்ணவியல்லவென்றும், காரணவைஷ்ணவிதானென்றும், ஒரு ஸமயம் உகாரவாச்யையானுமாகலாமென்றும், ஸர்வாந்தர்யாமி காரணவாக்யஸமந்வயமென்றும், ஸாமாந்யமான த்ரிவிதசேதந கோடிஜ்ஞாநாதிகையல்லவென்றும்நிரூபிக்கப்பட்டபின்பு, இப்பெரிய பிராட்டியார் எம்பெருமானோடு ஸர்வசேஷஸர்வகா ல ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வதா அவிநாபாவத்தையோ, அநாதி ஸம்ஸர்கத்தையோ பெற்றிருப்பவளோவெனில்; ஸர்வ தா ஸர்வசேஷஸர்வகாலாவஸ்தைகளிலும் அப்ருதக்ஸித்தையே யாம். அதெங்ஙனேயெனில்; லோகாசார்யர் தமது தனி த்வயம் பரத்வவாக்யமென்ற ரஹஸ்யத்தில் ‘ (நித்யயோகேநதேவ) என்னக்கடவதிறே (இறையுமகலகில்லேன்) என்றும் (நித்யாந

வாயிநீம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருக்காலும் பிரியாதிருக்கும்மென்கிறது.' என்றும், ஸ்ரீய꞉பதிப்படி ரஹஸ்யத்தில் 'ஆஶ்ரயிக்குமவர்களை ஸம்ஸாரத்தோடே சேர்க்கைக்காகப் பிரியாதிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது,' என்றும், அதிலேயே சிறிதுமுன்பு '(நித்யவ) ஸர்வகாலஸந்நிதையான பிராட்டியுடைய நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (அகலகில்லேனிறையும்)என்கிறபடியே இவள் என்றுமொக்க ஈச்வரனைப்பிரியாதிருக்கையாலே, ஆஶ்ரயிக்க விழிந்த சேதநனுக்கு இவள் ஸந்நிதியில்லையென்று பிற்காலிக்கவேண்டாதே ருசிபிறந்தபோதே ஆஶ்ரயிக்கலாம்படியிருக்கும்.' என்றும், பின்னும் சிறிதுமுன்பு 'ஸ்ரீஶப்தம் ஸம்ஸாரிகளை யெப்போது மொக்க ஆஶ்ரயித்துக் கொண்டிருக்குமிருப்பையும் சொல்லுகிறது" என்றும், "பரந்தபடிரஹஸ்யத்தில் "இங்குத்தை ஸ்ரீஶப்தம்" என்று துடங்கி "ஸநாதந விக்ரஹத்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படியிருக்கையாலே நிரந்தரஸம்ஶ்லேஷத்துக்காகவும் அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (மாத்ரு தேவோ பவ, பித்ரு தேவோ பவ) என்கிறபடியே மாதாபிதாக்களைச்சேர்த்து கிம்விஶித்தாலிறே புத்ரனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுள்ளது. அப்படி (த்வஜ்ஜாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி꞉பிதா) என்கிறபடியே நேரே மாதாபிதாக்களாயிருக்கிற பிராட்டியையுமீச்வரனையுஞ் சேரவைத்து கிம்விஶித்தாலிறே யிவனுக்கு ஸ்வரூப ஸித்தியுள்ளது." என்றும், இதிரஹஸ்யம் சிறிதுமுன்பு "இரண்டு தலையையும் சேர்க்கக்கடவளாயிருக்கிற பிராட்டியாருடைய நித்யயோகத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது." என்றும், பின்னுஞ்சிறிதுமுன்பு (நித்யாநபாயிநீம்) என்றும், (அகலகில்லேன்) என்றும், (விஷ்ணோ꞉ ஸ்ரீரநபாயிநீ) என்றும், (அஸ்மரணவ்ய ஹாயயா)என்றும்,(தன்னோடும் பிரிவிலாத திருமகள்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈச்வரனோடே நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கையாலே ஆஶ்ரயணோந்முகனான சேதநன்" என்றும் "புருஷகாரத்வத்தோடு, உபாயத்வத்தோடு, ப்ராப்யத்வத்தோடு

http://acharya.org

வாசியற எல்லாவிடத்திலும் பிரியாதேயிருக்கும்” என்றும், “ஶ்வா ஶ்வாஸக்ஷணகாலமும் விஶ்லேஷிக்கில் ஸத்யோஹாநி பிறக்கக்கடவதாய்” என்றும், தனிஶ்லோகவ்யாக்யானத்தில் “இப்படியிச்சேர்த்தியொழிய தனித்தவளே ப்ராப்யையென்று பற்றுதலும், அவனே ப்ராப்யனென்று பற்றுமதுவும் விநாஶம். உடலையும் உயிரையும் பிரித்தார்க்கு விஞசமில்லாதில்லையிறே. (அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா। அநந்யாஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா) என்றிருவருடைய ஸம்பந்தத்தை யிசையாமலித்தனையிறே. இவ்வஸ்து ஸம்பந்தத்தை யிசைந்தார்க்கு மிதுநமேயிறே ப்ராப்யம்” என்றும், தனிப்ரணவத்தில் “(ஶ்ரீமந்) என்கிறவன் ஶ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருக்கையாலே ஶ்ரிய:பதித்வ நாராயணத்வங்கள் ப்ராப்ய ஸௌலப்ய ஹேதுவாகிறபடியெங்ஙனேயென்னில்; ஶ்ரீயாகிறாள்;— ஸர்வருடையவும் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸித்த்யர்த்தமாக ஆஶ்ரயணீயையாயிருக்கையாலே, இவளுக்குப்பதியென்கையாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லிற்று. (ஶ்ரஜபாலெஞெவொலெஞெவஞ்வஉஶ்ரூஓதெ) (கஸ்ய சேயம் ஹியதேஜாய ஸ்யாஸாஜநகாத்மஜா.) (திருவுடையடிகள், திருமகளார்தனிக்கேள்வன், பெருமையுடையபிரான்) என்னக்கடவதிறே. ஶ்ரீயாகிறாள்; ஜகந்மாதாவாயிருக்கையாலே. இவளுக்குப்பதியென்கையாலே ஸௌலப்யஞ்சொல்லிற்று. (மாயவொஹஸ்தவத்ஸலா:) (கோலமலர்ப்பாவைக்கு மன்பாகிய வென்னன்பேயோ) என்றும், நாராயணஶப்தத்திற்கர்த்தம் ஜகத்காரணத்வமும், ஜகத்ரக்ஷகத்வமுமாகையாலே ஜகத்காரணத்வப்ரயுக்தமான ப்ராப்யமும், ஜகத்ரக்ஷகத்வப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யமும் சொல்லப்பட்டது. ஆக (ஶ்ரீமந்) என்று ஶ்ரீமானுமாய் நாராயணனுமாயிருந்தவென்னை என்றபடி. இத்தால் அநுஷ்டானவாக்யத்தில் ஶ்ரீஜதஸ்த்வத்தையும், நாராயணஶப்தத்தையும், ஸ்மரிப்பிக்கிறது. இதுக்கேது விஶ்யநுஷ்டானங்களிரண்டுமே ஏககார்யமாகவேண்டுகையாலே. ஆக வித்தால் ஶ்ரீமந்நாராயணனே ஶரண்யனென்றாய்த்து” என்றும் “ஆகையால் விஶிஷ்டவேஷத்திலாஶ்ரயித்தாலாய்த்துஸாஃபல்யமுள்ளது. பிரி

விலாஸ்ருவிக்கையாவது தெவதாஜுாவஸாாஸ்ருபண தாவு்யமாம்" என்றும், பிராட்டிக்குள்ள ஸாவநுகாரீ நிகத்யபொமத்தையும், ஶாரண்யத்வத்தையும், ஸத்தாஸ்திதியையும், வியொமத்தில் ஸத்தாஹாநியையும், சூஸ்ரிதனுக்குண்டாகும் நாஶத்தையும், தெவதாஜுாஸ்ருயணம் போலேவரும் சூநயநுக்யத்தையும் வநகாஶமாய்க் கூறினர். ஆகையால் பிராட்டியைவிட்டு எம்பெருமானுக்குத்தனித்தொருஇருப்பேயில்லை யென்றாய்த்து. இப்படியான பொழுது வஸ்துக்களிரண்டாகவும் ஐமவெஷிக்யமொன்றாகவுமுள்ள வோர் தக்வஸ்திதிஸிஜித்தது. இவைகளை யஜுபதிபு போலென்றதால், பிராட்டிதக்வத்தை ஜிவெதநமாக்கலாகுமோவெனில் வஸ்ருவநிதெநுஶத்தாலே வெதநக்வமேஷூவிப்பதால் அப்படிச்சொல்வதும் சுஸமதமு. வெதநஆயம் ஸஂஹாவிதமான பொழுது «வக்ஶாஸாநஜிதீயொஸிஶாஸா, தஜெவெகஂஜாநய சுநயாவாவொவிஜேணுத, «தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே ̈நோக்குமுணர்வு" இதயாஜிவவநங்களெல்லாம் காரணதக்வம்வநகமேயெனவநஜாணிக்கின்றன. ஆகையால் காரணஜிக்வம் வஜுலகுமாகின்றது. அப்பொழுது «ஸஹஶவெநவஸஹாவதெகா நிரஸநிவியதொஷ:, சுநவயிகாதிஶயா ஸஂவெஷ்யகஶ்யாண மாணமண:, வாராஷொதஜொzஹியீயதெ । ஸவநுதஸஹதமாணயொமெந ஹிஸஹஶஸஃ । ஸஹதஞஸ்ராஜிவெணமாணெணஶபதாநவயிகாதிஶய: வொzஸ்ய ஜாவஷ்யாயநுஸவஸவெநுஶ்ரவவ । சுதொஸஹஶஸஸெதூவ ஜாவஷ்வதக: । தஹாதநதூதஜா ணவெஶயொமாதள வவாஸிக: । சுநெகாயநுகஷ நாயொமாதூ மவவஸவஸ" । என்ற ஸ்ரீஹாஷ்யவஜிக்கும விரொயம் வஸாஂஜிக்கின்றது. ஆனபொழுது பிராட்டிக்கு சுஶெஷவிஜிவெஷிக்வமாவது, ஶாரண்யக்வமாவது, ஸஹவிஷயகஸதா ஹெதாக்வமாவது, நிரவெக்ஷஸதஞமான ஸஹத்திற்கு வாராஷகாராதிஆாரா ஜக்ஷீஸாவெக்ஷக்வமாவது கூறுவது எம்பெருமானர் ஸிஜாந்தத்திற்கு சுதயஜும் விராஜமாகும். ஆகயிவ்வளவு ஸஂதிமுதெஶயில் ஜொகாவாயநர்பிராட்டியாருக்கு வநஜாணவஜுங்க

http://acharya.org

ளைக்கொண்டும் ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜ ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ர ஸ்ரீ பராஶரபட்டார்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டும், சிற்சில ஐதிஹ்யங்களைக்கொண்டும் யதாமதி பகவான் நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும், இப்பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வத்தையும் (ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா, ப்ரஹ்மவித்ப்ரஹ்மைவ பவதி, மாமேவைத்யவாநஜ்ஞாநேந: பாபமோசயத்। நாராயணஸ்ஸோ தாநஸ்யாவிர்பாவோ மதாம், ஶ்ரீஸ்ரேஷ்யாவிஸ்ஸத்வசுத்தி ஜாதே ஶ்ரீயாயவிதே) என்று ப்ராப்யத்தின் வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லச்செய்தே, உபேயத்வத்தையும், புண்டரீகாக்ஷந்யாயத்தால்சிற்சிலவிடங்களில், (அநித்யஸம்பந்தாஸ்ஸகிரம் ப்ராப்யஸஹஜஸ்ஸாம்) என்றும், (தஸ்மைதேவாஸ்ஸ்வ ப்ரஹ்மவிப்ரகாஶாம் ஸஹஸ்ராக்ஷ பேதஶரணஹோம் ப்ரபத்யே) என்றும், (தவைவஶரணம்மம) என்றும், (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்றும், ப்ரமாணங்கள் கூறச் செய்தேயே ஶரண்யத்வம் பிராட்டிக்கு முண்டென்றும், இவள் நித்யயோகமே ரக்ஷணத்திற்கு ஹேது வென்றும், இல்லையெனில், ஆஶ்ரயிப்பானுக்கு ரக்ஷணம்போய் விநாஶமே ப்ரஸக்திக்கு மென்றும் அதனாலிவளுடைய நித்யயோகமே இவனுடைய ஸத்தைக்கு மூலஹேதுவென்றும் ப்ரமாணிகளையாற் கூறினார். ஆகிலுமிவர்ஸ்ரீக்குபுருஷகாரத்வத்தையும்,ஸமஸ்தவிஶேஷ வைஶிஷ்ட்யத்தைவிட்டு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ஸ்திரமன்றிக்கே ஸ்பஷ்டமாய்க்கூறினரென்றாலும், உபாயத்வத்தைமாத்ரம் ஸ்பஷ்டமாய்க்கூறக்கூசிவேதநாகாரத்தாலிப் பிராட்டியாருக்கு மற்றவேதநமான குணயோகம்போல் உபாயஶரீரத்தில் அந்வயமில்லையெனவெழுதினர். அதெங்ஙனேயெனில்,—நமது தனியமென்ற ரஹஸ்யம் பூர்வவாக்யத்தில் .இவள் புருஷகாரமானல்லது ஸம்ஸாரியில்லை ஸமத்துக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியாயிருக்கு மதிலேயிறே உபாயஸ்வமிருப்பது. ஆனால் இப்புருஷகாரத்திற்கு உபாயஶரீரத்திலே அந்வயமுண்டாக வேண்டாவோ வென்னில், குணங்களும் விக்ரஹங்களும் அசேதநமாகையாலே உபாயஸ்வரூபத்திலே அந்வயமுண்டு. குணா

http://acharya.org

நாராஶ்ரயஸ்வாபாவமாகையாலே இவளுக்கும் ஸ்வாபாவாநு
பந்தியுமுண்டேயாகிலும், இவள் பேதநாநுபேராவரோதியா
கையாலே, உபாயஸ்ரீரத்திலிவ ளு க் க நு ஸ் ர வ மி ல் லை.
இவள் புருஷகாரத்திலே ஸாதநஸாவம் கிடையாதேயாகிலு
மிவள் ஸந்நிதியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டாய்த்து உபாயம்
ஜீவிப்பது. ஆகையாலிவள் பக்கல் ஸாதநஸாவம் கிடையாது’
என்றது. ஆகயிதனால் லோகாசார்யருடைய பக்ஷத்தில் ஜகந்ந
தாவிற்கு உபாயத்வமில்லையென்றும், கேவலம் புருஷகா
ரத்வமென்பது ஸாதநகோடியில் அந்வயிக்காதென்றும், பரம்ஸ்வ
ரூப அநந்யநிரபேக்ஷமாக ஸ்வதந்த்ரனாகையால் அவனே உபா
யம் என்றும், பரம்ஸ்வாநுக்கிரக்கம் வாராதுபோனால் இப்புருஷ
காரமும் வ்யர்த்தமாமென்றும் தாத்பர்யமாயிற்று. என்றாலு
மிதுவரையிலிவ்விஷயத்திற்காக உதாஹரிக்கப்பட்ட யிவருடைய
ரஹஸ்யாவ்யாக்யஸக்தவாக்யங்களெல்லா மிவ்வாக்யத்தோடு
விரோதிக்கின்றனவாகையால், (க) புருஷகார மாதலல்லது
ஸந்நிதியில்லை யென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, ‘அவன் பக்
கலி லிரக்கமில்லாத புருஷகாரத்திற்கு ஸந்நிதியில்லை’ யெ
ன்றது ப்ரமாணமா? (உ) மேலும்; பிராட்டிக்கு ஸர்வதேஶ
ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் நித்யயோகஞ்சொல்லி அத
னாலெப்பொழுதும் ஸமயம்பாராதே எல்லோர்க்கும் ஆஶ்ரயிக்க
லாமென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, அவள் நித்யஸந்நிதியா
யிருக்கச்செய்தேயும் அவனுக்கு ஒருஸமயமிரக்கம் வாராதிருக்க
க்கூடுமென்றது ப்ரமாணமா? அல்லது, ஒருஸமயம் பிராட்டியார்
தமது ப்ரத்யக்ஷகாரத்திற்காக ஒதுங்கி வசிப்பாளாகையால்
பிரானுக்குக் க்ருபையில்லாது போகுமென்றது ப்ரமாணமா?
(௩) மேலும்; பிராட்டி யோகமில்லையாகில் பிரானுக்கு ஸத்தை
யே யில்லையென்றது வாஸ்தவமா? அல்லது, ஸந்நிதியில்லாதேயே
ஸத்தைக்குக்குறைவின்றிஆஶ்ரிதர்பக்கல்ஶாத்ருமிரக்கம்ஸம்ஹவியா
தென்பது வாஸ்தவமா? (ச) மேலும்; ரக்ஷணார்த்தமான அவதா
ரவில் நிஷ்டைமான (அ:) என்ற பதம் ‘ரக்ஷகனை எம்பெரு

மானைச்சொல்லுகிறது' என்றும் 'இதிற்சொல்லுகிற ரக்ஷணத்துக்குப்பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலும் ப்ராப்யப்ராபகமான ரக்ஷணவ்யாபாரவாந் ஸம்ஸ்ருஷ்டர்' என்றதாவது யதார்த்தமா? அல்லது, பத்நியான பகவானைவிட்டு பர்த்ருமான் லக்ஷ்மீதத்வம் கதாசித் அகன்றிருந்து, பகவானுக்கதாவிரக்கம் வாராதிருக்குமே மென்பது யதார்த்தமா? (௫) மேலும்; இவர்கள் பிரிவிலாஶ்ரயிப்பது தைவதாந்தராஶ்ரயம் போலென்பது ஸத்யமா? அல்லது புருஷகாரகவும் வேண்டி பிராட்டியைமாத்திரம் ஆஶ்ரயிக்க வேண்டுமென்பதும், உபாயவரண காலத்தில் எம்பெருமானை மாத்திரம் ஆஶ்ரயிக்கவேணு மென்றதும் ஸத்யமா? (௬) ஸ்ரீயஃபதிப்படியில் 'உகாரத்திலும் நாரஶப்தத்திலும் பிராட்டி ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று' என்றது உண்மையா? அல்லதுஇவள் வேதநாதமெருவெரு என்றது உண்மையா? என்று விசாரிக்கப்புகுந்தால் முன்பு கூறப்பட்ட வாதங்களிலெல்லாம் பரஸ்பர விரோதமே காண்கையால் இந்த ஸம்ப்ரதாய வைஶிஷ்ட்யமே யிந்த லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யக்ரந்தஸ்த ஸூக்திகளுக்கு ஸஹஜங்களாகையால் இவ்விஷயத்திலும் நாமப்படியே உபேக்ஷிக்கவேண்டியதல்லாதே யதார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷம்பண்ணுவது அஸாத்யமேயாகும். ஆனால் அதிவாதமென்ற சொல்லையிட்டு ஸந்தேஹங்களையும் யோஜிப்பிக்கலாகும். இங்கு நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ யதீஶ்வரர், இந்த தனி அயம் ஸர்வவாக்யமென்ற புஸ்தகத்திலுள்ள வாக்யத்தை மனதிலிருத்திக்கொண்டு, இதர ரஹஸ்யபுஸ்தகத்தில் மற்றோரிடத்திலுள்ள 'அவன் ஸ்வரூபமெல்லை காணவொண்ணாத வைபவம்போலே, இவளுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கச் செய்தே யிவளுடைய ஸௌந்த்ர்யத்தையிலுண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாகக்கடவது, இவளுடைய ஸ்வரூபமணுவா யிருக்கச் செய்தே ஸௌந்த்ர்யத்தையாலே, அவனதில்; இவள் ஸ்வரூபத்திற்கு வைபவம் சொல்லலாமோ வென்னில்; முருக்கம் பூவுக்கும் செங்கழுநீர்ப்பூவுக்கும் நிறமொத்திருக்கச்செய்தே, தனக்கு வி

http://acharya.org

ஶேஷணமான வாஸனைத்தாலே செங்கழுநீர் பெருவிலையனாய்த்
தென்றால் வேறொன்றாலே வந்த உத்கர்ஷமாகாதிறே. அப்படி
இவள் ஸ்வரூபமும் அவனுக்கு ஶேஷமாயிருக்கச்செய்தேயும்
அவனிலுமிவளுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லிற்றென்றால் வேறொன்றாலே
வந்த ஏற்றமாகாதிறே. ஆகையால் ஜகத்துயிருவர்களுக்கும் ஶே
ஷமாயிருக்கையாலே ஜகத்துக்கும் ஸ்வாமிநியாயிருக்கும். ஸ்வ
ரூபேண ஸ்வாமித்வததாலே யிவனுக்கும் ஸ்வாமிநியாயிரு
க்கும்' என்றுதுடங்கி சிற்சிலவரிகளால் பிராட்டியை ஜகந்மாதாவா
க்கி, வேதநர்களை ப்ரஜைகளாக்கி, ஸர்வேஶ்வரனைப் பிதாவாக்கி,
பிதாவுக்குபத்நியாயும் ப்ரஜைகளுடைய மாதாவாயுமுள்ளவளி
டம் ஹாஸ்யதையாலேமாதும்வாத்ஸல்யமேயொழிய வாத்ஸ
ல்யத்தில் பிதாவுக்கு மாதாவே ப்ரதானை. ஆகையால் ப்ர
ஜைகளுக்கு ரக்ஷணம் மாத்ருவாத்ஸல்யத்தை முன்னிட்டு நடக்
கும்மென்ற சில வரிகளில் ஜகந்மாதா காரணவென்றமட்டில் தமது
வாக்யத்தில் ப்ரதர்ஶநம் பண்ணிவைத்தார். இங்கும் ஸௌ
கர்யார்த்தம் வேதநாநுமேயரவபவெயென்றதற்கு காரண
ணமாக இவளுடைய ஸ்வரூபம் காரணவென்றார். இவ்விரண்டு
வாக்யங்களுக்கும் வேண்டுமளவு போராடி ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தா
பிக்கவேண்டுமென்றுதான் நமது நேயர் வாக்யமெழுதிவிட்
டது. இந்த ஸௌகர்யார்த்த ரஹஸ்யங்களெல்லாம் ஸர்வ
த்ராமஸம்போல் ஸர்வத்ர விஶேஷமாயிருக்குமென்பதை
ஒவ்வொரு வாதப்ரகரணத்திலுமெடுத்துக் காட்டினோம். அவை
களுக்கெல்லாம் ஸமாதாநம் சொல்வது ஸர்வஹாநிவாக்யார்த்
ஸமாதாநம் போலாகையால் த்ருதநிர்வேஷயில்லாத நமக்கு
ஶேஷாணதோஷநம்போல் வ்யாஸ்ருமத்திற்கிடமாம். நமதன்
பருக்கோவெனில்; ஸ்வஸம்பந்தத்திற்கு மூலவாக்யமாகையால்
எப்படியாவது வைலக்ஷண்யம் பண்ணி, ஸ்ரீகவிதார்க்கிக ஸிம்ஹஸ
ர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரான ஸ்வாமிதேஶிகஸ
ம்ப்ரதாயத்தோடு 'வைதிகஶேஷவஸாஸ்த்ரஸ்ய ஸர்வஜ்ஞ
ஶிரோமணிம்' என்பதுபோல் ஷாஶ்வதவர்ணஸ்வர்ணத்தோடு

http://acharya.org

பாஷாணவர்ணத்தையும் தூக்கி யோகாகாரத்தாலே ஸாத்யம் வருத்தவேண்டியது அத்யாவஶ்யகமேயாம். இவ்வாதங்களையெல்லாம் ஸ்வாமிதேஶிகன் தமது ஸித்தோபாயஶோதநாதிகாரத்தில் தர்காபாஸங்களென ஸத்யஜ்ஞாநாதிவாக்யவ்யாக்யாநித்தருளினர். ஒருவாறு ஸூத்ரந்தான் கூறுவோமானால் ஸகாரணவாக்யமென்று சொன்னதின்பேரில், வேதநாதிகரணமென்றுவரமேயெனக் கூறுவதும், யத்ர யத்ரவென்று கூறி ஸாமாந்யநிர்தேஶமாக்கவும் வ்யவஸாரமுமுண்டென்றதன்பேரில் யத்ரத்திற்கு யத்ரயால் வந்த ஏற்றமேயென்று கூறுவதும், அதிஷ்டாநத்தில் மணத்தை விசேஷணமாய்க்கூறி அதிஷ்டாநத்தில் உபலக்ஷணமாக வென்று கூறுவதும் ஸக்ரதவாக்யங்களுள் பரஸ்பரவிரோதங்களாம். அன்றியும்; கேவலமோர் வேதநவாக்யத்திலுள்ள லக்ஷிதத்வம் ஸவிஶேஷஜமத்திற்கும் விஷயத்வத்தை ப்ரதிபாதிஸமாக வடைந்திருக்குமென்று யுக்தியாக வாதிக்குமிவர்களுக்கு, ஸ்வாபாவிகமாக ‹ ஸத்யஸங்கல்பகேவலத்வ விஶேஷஸஹிதம் › என்று லக்ஷிதத்வத்திற்கு யுக்தி கூறுவதால் யாது குற்றமோ? மேலும்; ஸத்வாநுக்கு ஸவேதநமான ஸகல ஸ்ரீபாணமணங்கள் கூறப்படுவனபோல், வேதந்யவிஶிஷ்டமானவோர் வேதநாதிமான விசேஷணம் என்ன யாது குறை. இவ்விஷயத்திற்கு ஸமர்த்தமான ப்ரமாணரமும் ‹ யதஶ்சைதந்யமாத்ரஸ்ய ப்ரஜாநம் ஜகதோ ஹரே:। ப்ரக்ருதீநாம் ப்ரஸங்கேஷு க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் சுபாஶுபம்॥ தஸ்யாவ்யக்தஸ்ய ரூபாண்யேதாநி ஸம்பவந்தி ஹி । தஸ்மாத்ப்ரமாணாந் விஷ்ணோ: ஸர்வஸ்ய ஜகத: ॥ › என்றளவு ஸத்வத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பித்து, பிதன்மேல் ‹ ப்ரக்ருதி: ஸர்வகாரணாநாம் தேவீ பரமேஶ்வரீ । ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிவிநாஶாநாம் விஷ்ணோ: ஶக்தி: ஸநாதநீ ॥ ராஜ்ஞீ ப்ரக்ருதிரவ்யக்தா ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரமாணம் ›› என்றுபிராட்டி தத்வத்தின் யாதாத்ம்யத்தையும் ப்ரகாஶிப்பித்து மற்ற தேவதாந்தரங்களான காணுமவைகளும் ஜீவாத்மாக்களாய், ஸத்வானுடைய ப்ரமாணங்களையென ‹‹ ப்ரமாணநிஷ்டாப்ரத்யக்ஷாதிஷு ப்ரதிஷ்டாப்ரமாண: । ஸ

ஸம் வாரண வாராஷா விஷாவெஜெஷா வரிதெ” என்றும் தத்வமறியாதே ஆச்ரித்தஜநனுக்கு ஸ்ரீநாரதமஹர்ஷியாளருளிச்செய்தான். ஆத்மாவிற்கு ஜ்ஞாநத்தை யதார்த்தமென்றும் குணமென்றும் ஓர்வகையால் கூறுவது ஸாஸ்த்ரஸம்மதமாம். ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்று கூறுவதும் “தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ:” என்ற ந்யாயப்படியென்றும், தர்மபூதஜ்ஞாநத்தால ஜீவனுக்கு வ்யாபித்வமென்றும் பலவிடங்களில்வணிதர்களாற் வ்யாவொழிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இங்குமெஶஷவைஷ்ணவவைஷ்ணவஸதிகளிடம் ஶாஸ்த்ரீயப்ரமாணங்களும், ஸத்தர்க்கங்களும், ஜீவிப்பது அஸாத்யமாகையால் ப்ரமாணப்ரஸங்கங்களெல்லாம் ஜாத்யந்தனிடம நிலைக்கண்ணாடியைக்காட்டுவது போலேயாகும். என்றாலும், ப்ரமாணபராணர்களான ஸத்ஸங்கிகளுக்காக வேண்டியும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்டர்களாய் அஸங்கிகளான அநேக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகும் மஹாபுருஷர்களுடைய நியமனத்தைஶிரஸாவஹித்தும் அடியேன் யதாஶ்ருதமாயுள்ள அஸ்ஸெஷிக ஸத்ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரமான அர்த்தங்களை ப்ரகாஶப்படுத்துவது யாதெனில்; பெரியபிராட்டியாருக்கு எவ்விடத்திலும் ஶேஷத்வமாயாவது, ஸாத்ருஶ்யமாயாவது, ஸ்ரீவாமவராத்ருமமாயாவது, வஶாணிகமாயாவது, கூடஸ்ரீஶாவாய ஸம்ஶ்லிஷமாயாவது “அணாஹுக்ஷீநஷ்ஶேஷ்ஶ்ரீ” என்றுஅருளிச்செய்யப்படாமலிருப்பதால் அவைகளுக்கநுகுணமான அர்த்தங்களுடன் ப்ரமாணாவிரோதமாக ஶக்தீக்குக்காரணத்தையும், அதற்கு அவாந்தரத்தையும், உபாயத்தையும், உபேயத்தையும், ஸாதிக்கவேண்டித்துடங்குகின்றேன். இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீதேஶிகநாயரும் பதாஶ்லோகியில் ‘காருணிகா’ என்றதால் பதிவாராயிர ஸதி அஶேஷ விஶிஷ்டிவைஶிஷ்யமாகும் ஸமர்த்தகாரணத்தையும், ‘யஸ்யாஸ்ஸஹிதம்’ என்றதால் அக்காரணத்திற்கு பாதகம் ஸம்பவிக்காம லிருக்கத்தக்கதான ஸஹவாஸோடு ஸ்ரீதாநிகந்யாநாகாருஞ்யமாகும் அவாந்தரத்தையும், ‘ஶரண்யகாருணாநிரீக்ஷண’ என்றதால் ஈஶவிஹ

http://acharya.org

ஜொவநேந: காஞாவ்யஸாத்யதெ ஶ்ரேயோநந்யஸம்ஶ்ரயாத்
தெ’ என்று ஸ்ரீஸஹிதமான பகவச்சரணாஶ்ரயணமே உபாயமெ
ன்று உபாயத்வத்தையும், ‘ஶாஞாநஞெ’ இத்யாதியால் மாஜொ
வமஸ்தகத்வத்தையிட்டு ஶேஷியான ஸ்ரீமந்நமே ப்ராப்யமென்று
உபேயத்வத்தையும் ஸங்க்ரஹித்தருளினார். இதனால் ஶாரீரகஶா
ஸ்த்ரத்திற் கூறியபடி ப்ரதம ஶ்லோகத்தால் ஸமந்வயாத்யாயா
ர்த்தமும், த்விதீயஶ்லோகத்தால் அவிரோதாத்யாயார்த்தமும், த்ருதீய
ஶ்லோகத்தால் ஸாதநாத்யாயார்த்தமும், சதுர்த்தஶ்லோகத்தால்
பலாத்யாயார்த்தமும் அருளிச்செய்யப்பட்டதெனவும் தாத்ப
ர்யம். இவ்வர்த்தத்திற் கநுகுணமாகவே இவ்வாசார்யனடி
யை யொற்றின ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜனும் ‘பகவந்நாராயணாபி
மதாநுரூப’ என்று துடங்கி ‘பகவதீம், ஶ்ரியம்தேவீம், நி
த்யாநபாயிநீம், தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம், அகிலஜகந்மாதரமஸ்மந்மா
தரமஶரண்யஶரண்யாமநந்யஶரணஶ்ஶரணமஹம் ப்ரபத்யெ’ என்
றருளிச்செய்தார். இதற்கு ஸ்வரூபமென்ன, ரூபமென்ன,
குணமென்ன, விபவமென்ன, ஐஶ்வர்யமென்ன, ஶீலாதிக
ளென்ன, அநவதிகாதிஶயங்களாய் அஸங்க்யேயங்களாயுள்ள க
ல்யாணகுணங்களென்ன யிவைகளெல்லாம் பகவானான நாராய
ணனுடைய அபிமதத்திற்கு அநுகூலங்களாயும், அநுரூப
ங்களாயுமிருக்குமவையென்பதுபொருள். இங்கு பகவத்ஸ்வரூப
த்திற்கு அநுரூபமான ஸ்வரூபமென்றது விபுவானபகவ
த்ஸ்வரூபம்போன்றதென்கையாம், ரூபமென்றது “தேவத்வே
தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ” என்ற விக்ரஹ விஶே
ஷத்தை, குணமென்றது ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்ய மார்த்தவார்ஜவ ஸௌ
ஹார்த்த ஸாம்ய காருண்ய காம்பீர்ய ஔதார்யாதிகளை, விபவமெ
ன்றது உபயவிபூதிகளை, ஐஶ்வர்யமென்றது அஶேஷ சித
சிந்நியந்த்ருத்வாதிகளை, (இது பரத்வஸூசகம்) ஶீலமென்பது
ஸ்வபாவத்தை (இது ஸௌலப்யஸூசகம்) கல்யாணகுணங்களென்
றது அப்ராக்ருதகுணங்களை, “தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்” என்
றது அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டமான நிரூபா

http://acharya.org

விகஸ்வரத்வத்தையும் ஸம்வதாராயத்த்தையும், ஸம்வதீயென்ற
து ஸம்வாதியைப்போல் வைஶ்வரூப்யத்தையும் யஶ: ஶ்ரீஜ்ஞாநவைராக்ய
ங்களாகும் பரக்வஸ்வகுண ஷாட்குண்ய பரிபூர்த்தியை,
ஶ்ரியமென்றது ஶ்ரூபணவிஷயத்த்தை, தேவீமென்றது தேவநா
ன லீலாயோக்யதையையுடைத்தாயிருக்கையை, ஸர்வஜகந்மா
தரமென்றது மாத்ருவாத்ஸல்ய யுக்தத்தையும், ஸ்வநாதரமென்
றது தனக்குள்ளவதிவ்யமாதிஶய பரிபூர்த்திவிஶேஷத்தை
யும் ஸாவார்த்த்தையும், ஶரண்ய ஶரண்யாமென்றது ரக்ஷகத்வ
த்தை, அநந்ய ஶரண: என்றது உதரநபேக்ஷதையை, ஶர
ணமஹமென்றது வாசிகமான ப்ரபத்தியை, ப்ரபத்யேஎன்றது
பூர்வோக்த காரணத்வ ஸம்பூர்ணத்தை. ஆகயிப்படி ஸங்க்ஷே
பமாகவருளிச்செய்யப்பட்டவர்த்தத்தை யிவரடியையொத்தியும்
ஸ்வவ்ஷிதாம்தாமம ஶிஷ்யருமான ஶ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர் ஶ்ரீஸ்தவத்
தில் கிம்சித்ஸூசித்தருளினர். அதையும் ஶ்ரீபட்டபராஶரபாய
ரான அவர் திருக்குமாரர் ஶ்ரீகுணரத்நகோஶத்தில் ஸுவிஶ
தமமாய் அருளிச்செய்தார். ஆகயிதனுடையஸங்க்ரஹம் ,,ஆகார
த்ரயஸம்பந்நாமரவிந்தநிவாஸிநீம்| அஶேஷஜகதீஶித்ரீம் வந்தே வ
ரதவல்லபாம் |" என்றவஸியர்த்தர்பாசுரம். இங்கு ஆகாரத்ரயம்
ப்ராமாணிகஸம்ப்ரதாயப்படி அநந்யார்ஹஶேஷத்வாநந்யஶரணத்வாந
ந்யபோக்யமாகும் மூன்றாகாரங்களுமாம். அரவிந்தநிவாஸிநீயென்
றது காருண்யபூர்த்தியையாம். அஶேஷஜகதீஶித்ரீயென்றது
அஶேஷஜகதீஶித்ருத்வத்தையாம். ,,வரதவல்லபாம்"என்றது பதி
பாரார்த்த்தையும் தத்ஆரா ப்ரதிபாதநத்த்தையும் கா
ரணவிஶம்கரநிவ்ருத்தியெயுமாம்.

ஆக யிவ்வளவால் தன்னையொழிந்த திவ்யதேசங்கருடையஸ்வ
ரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளிவளுடையகடாக்ஷாயீநமா யி
ருக்குமென்னு மிடத்தையும், இவள் தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்தி
திப்ரவ்ருத்திகள் அவனுடைய கடாக்ஷாயீநமா யிருக்குமென்னு
மிடத்தையும் சொல்லிற்று. ஆக யிவர்களைக்குறித்துத் தான்
ஸ்வாமிநியாய், அவனைக் குறித்துத்தான் பரதந்த்ரையா யிருக்

http://acharya.org

கையே இவள் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஸ்ருதியென்னுமிடத்தை ச்சொல்லிற்று.' என்று யோகாசார்யர் தனியனென்ற வ்யாக்யானத்தில்கூறிய வாக்யமிம்மட்டில் ஸமஞ்ஜஸமாயிற்று. இங்கு தேவிக்கு திவ்யாத்மஸ்வரூபமென்று கூறியதுபோல் இவரது யதிராஜவிம்ஶதியென்ற சுவடியில் ஸர்வஸ்வரூபமும் திவ்யாத்மஸ்வரூபமென்று கூறினார். ஆகையாலிவர் ஸ்வரூபமும் திவ்யாத்மஸ்வரூபமெனவானதுபற்றி, ஸாக்ஷாத் திவ்யவேதநமஸ் ஸோதரி பெரிய பிராட்டியாரென்றது இவரது பஹுவ்யாஹாரத்தாலே வந்த வஸ்துவைராத்ர விரோதமாம். இதுபோலவே மோக்ஷோபாய ப்ரஸங்கத்தில் காரணத்வ ஸம்பந்தம் ஸஹாஹ்ருதமென நினைத்து உபாயஶரீரத்தைக் கணிசிக்குங்கால் கிலிஞ்ஜாமராஜகராய் ப்ரபந்நாய நன் ஸேவையில் ஸந்நிதாந ராஜகனாய் ஆரமென்று ஸ்ருதியில் முட்டிக்கொண்டதுபோல் தமோரி உபாயத்வஸ்ஸம் கொண்டார். அதனால் வேதநாஶமஸ்தகத்தையும், அதனால் ஜ்ஞாநகத்தையும், அதனால் ஸ்வதத்த்வ விமர்ஶஹாநியையு மெழுதினார். இதையொட்டியே நமதன்பரும் தமது வ்யாக்யாந வ்யவஹாரத்தில் தம்மை ஸஜ்ஜநராய் ப்ரதிநித்துக்கொண்டு 'ஸ்ரீகாஷ்யவாசயோகாசார்யர்' என்றவத்தில் ஶப்தஶாஸ்த்ர நஷ்டஜ்ஞைதயைப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டே சுஸ்தகக்ஷிகளைக்குறித்து வாய்கூசாதே வைதிகஶ்ரீயாவிஶிஷ்டவிசாரதர்களையெல்லா மோஹாஸீனித்து 'உபயஸம்ப்ரதாயமுமறியாதே தன் னெஞ்சில் தோற்றினதைச் சொல்லி, இது ஶாஸ்த்ர உபதேஶமென்று பரரை ஹ்ருஷிப்பித்துத் திரியுமவர்களு மனேகருண்டாகையால், அதைக்கண்டு ஸாத்விக ஸூக்திகளும் கலங்கக்கூடுமாகையாலே அக்கலக்கம் போகைக்காக' என்று தடங்கி 'ஸாகேதராமாநுஜதாஸர்' என்ற திருநாமமுடைய ஸ்ரீராமநாராயண தீக்ஷிதராலே ஸம்க்ருஹிக்கப்பட்டது ஸ்ரீ தத்த்வப்ரகாஶிகா என்கிற வ்யவஹாரத்தாலே' என்றெழுதினார். இப்பொழுது ஶாஸ்த்ரஉபதேஶமென்பது யாதென்பதை வைஷ்ணவஸார்வபௌமர்கள் இதுவரையில் நிர்ணயித்ததுபோல் மேலும் நிர்ண

யிப்பாராக. அன்றியு மிம்முனீசுவர் சுஷாங்கரு ஷ்ரெ ஸிரவெஷஷ்ச்செ ய்வாரைப்போல் வாஷகாவஸாநத்தில் ஸ்ரீஉஷ்ரஹராஜஷ்த வெ ஷாஞாவாயடுகவா ஷ ப்விஷவிஶெஷண விஶிஷ்டாவஸிஷ்ஸிகனைக் குறித்து ‘ஶாஸ்ஜூஉத நிஷ்டரான சிலரை ஸ்வசமாக்கிக் கொள்ளு கைக்காக, ஶாவிஜிஹ்விகாந்யாயத்தாலே அவர்களுக்க கனுஶாணா யடுவிஶெஷங்களை யருளிச்செய்தார்’ என்றூர். இதனுலிவர் ஸ்ரீ உஷ்ரஹஸ்ரத்யஸாரத்தில ஸ்ரீஉஷெஸிகனுல் ஸ்ரீக்கு விஷாகவழும் உவாயகவழும் அருளிச்செய்யப்பட்டதென வொப்பினூராயிற்று. ஆகையால்அந்தஸ்ரீஉஷ்ரஹஸ்ரத்யஸாரத்தின் தத்வத யாயிகாரத் திலிவர் ‘ஸ்வதஶ்ருஷ்ஷகுவஸதி வெதநகவம்’என்ற வாக்யத்திற்கு நிஉடுஷமாய் கதடுவிவகைஷயறியாது ஒக்ஷீவராமாய் தகிடுத் ததெல்லாம் காதகடுமே யாயிற்றென்றது மல்லாமல், சுஸ்ஷாவா யடுஞன ஸாக்ஷாசுஸ்வாஜியின்ஸ்ரீதகவஸிஷாஜநத்திலருளிச்செய்த தை காதகடுமென்று சொன்னதும் பிழையேயென ஸிஜித்தது. இதுபோலவே வாராஷகாா ஶீஶாஸையைப் பற்றியும் ஸாக்ஷா ஸ்வாஜி ஸ்ரீதகவஸிஷாஜநத்தி லருளிச்செய்ததை காதகடுமென் றுசொன்னதும் பிழையேயென ஸிஜித்தது. இதுபோலவே வாராஷகாா ஶீஶாஂவெஸையைப்பற்றியும் ஆலோவிக்கும்பொ ழுது, ஸாக்ஷாசுஸ்வாஜியின் சுவதார காஷத்தையும், ஸ்ரீநாராயண ஸ்வாமி சுவதாரகாஷத்தையும் வராஶீஷிடுக்குங்கால், ஸாக்ஷாசு ஸ்வாஜிக்குப்பின் (௫௨) ஸஂவத்ஸர காஷாநஞரம் ஸ்ரீநாராயண ஸ்வாஜியின் சுவதாரகாஷமாகின்றது. ஆகையா லிவ்வைதிஹ்யம் விதயமேயாம். இவாது ஸயோவாயடுர்களே வஷாவஷடுகாஷ மாய் விதயெதிஹ்யங்களைக்கொண்டே ஷவாவாஜிகளை யா க்ஷிப்பது வழக்கமாகையா லீதோர் விசித்ரமில்லை. வாராஷ காரஶீஶாஂஸா வாஸ்கூத்தைச்சொல்லி, யாரோ ஜிய்யாவா யா ஷாஷரித்து ஹாவிகாஷத்திலீதோர் ஹுஉஹெதாவாகக்டவதென் று நான்கைந்து ஶ்லோகங்களைக் கட்டிக்காட்டி யிருந்தாலஃதெல் லாம் வ்ராஶாணிகமாகாது. இவ்வியமான வைதிஹ்யத்தை வூா ஜூரான நமதன்பருமொத்துக் தமது வாஸ்கூத்திலும் வாப்ரா

ஸாத்த்வ மத்ஸ்யபுராணவதி யொருவன் கொண்டுபோய் ஶாஸ்த்ர விஷ்ணுநிந்தக ஶைவசிஷ்யர்களால் ஸம்ஹரித்துத் திரோதா நம் செய்துவிட்டானென்ற கணக்கா யெழுதினது போரப்பரிஹ ஸநீயம். அதாவதுகலி ௪௲௲௦ம் ஹில் ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமி யவதாரம். ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமிக்கு அவ்யவஹித ஶிஷ்யரான திருக்குடந்தை தேசிகரான ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர் என்று ப்ரஸித்தரு ளிருக்கின்றார். ஆகையால் முகவுரையிலெழுதப்பட்டதெல்லாம் தெளிந்த மித்யையாகும் இவ்வர்த்தங்களெல்லாம் ஸர்வ ப்ரஹ்மவிதவாதத்திற்கு ஹேதுவாகுமேயொழிய ஸம்யோஜ னங்களாகா, ‘ ஆகையாலே வ்யாமோஹிகர்க ளிவற்றைக்கண்டு ஶங் கிக்கவுங்கூடு’ மென்ற நந்நண்பர்வாக்யம் அவரையே ஶங்கிக்கச் செய்தது. இவ்விடத்தில் அஸத்பக்ஷிகளுடைய வகுப்பிலோர் வ குப்பைத் தமக்கநுகூலமாயெண்ணி, ஸ்ரீமத்ஸ்வாமிஸம்ஹநுஸந்தி யிலஹரோவரைவரை யயொட்டிய வோர்தனியனையுமெழுதினர். அன்றியும்; ஸந்தியிஸம்ப்ரதாயமுள்ள சில ஸஹிஜஶ்ரீரோணிகளை ஸாமாந்யர்களென்று நினைத்து அவரைநோக்கி ஸந்தி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் களானவர்களுக்கு இப்ப்ரபந்தத்திலுள்ளவிஷயங்கள் வறரோநா க்ஷிணங்களெனவனகாலத்திலுபதேசித்துவளகாலவிருத்தவிலையு ள்ளவோர் ப்ரபந்தத்தையும் நிர்விஶேஷமாகவும் கொடுத்தனர். இந்த வாதப்ரயமெல்லாம் தத்க்ஷணமே வெளியேறிவிட்டது மன்றி ப்ரபந்தத்திலுள்ள விஷயத்தை யவரோக்ஷநம்செய்வதே, நமக்கோர் ஸம்பந்தம் ஹ்ருமத்தாலே க்ருதோத்தவ்யவெஶ்த்திற் கேது வாதுமோவென நினைத்து உத்தான ப்ரபந்தவரிஷ்டஹீதாவும் வெதிகாஸத்யத்திலேயே வாஷாணபாகத வஸ்துக்களை ஹரவ நம் செய்வதுபோல் செய்துவிட்டார். ஆகையால் நம்பிள்ளை ஸம்ப்ரதாயஸ்தர ஸ்ரீமத்ஸ்வாமிஸந்நிதி திருவடிக ளென்று ப்ரதி வக்ஷி சொன்னதுகொண்டு, நம்பிள்ளையை ஶ்ரீவைஷ்ணவ வைஷ்ணவஸம்ப்ராதாயமெனக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், ப்ரத்ய க்ஷவிரோதம். அப்படியானால் உடையவரையும் ப்ரதிவக்ஷிகள் ஶ்ரீவைஷ்ணவத்தைப்பூசியாதரிப்பதால் அவரும் ஶ்ரீவைஷ்ணவ

http://acharya.org

வைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயமென்று கூற இடங்கொடுக்கும். ப்ரக்ருத ஸம்வாதத்தில் கூறின சிற்சில வதிவாதங்களெல்லாம் ஸ்ரீஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தரை தூஷிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு சொன்னதேயில்லையென்பது திண்ணம். ஆனால்; ஸௌம்யஜாமாத்ருமுநிகளைப்பற்றியே சொன்னபடியாம். ஏனெனில்; நம்பிள்ளை, ரஹஸ்யம்முதலியனசெய்தருளினாரென்றென்பது ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயஸ்தர் கொள்கை. அப்படியே மற்ற யதீந்த்ரப்ரவண ஜீயர் கொள்கையும். (கூOOO)ப்படியல்லாதே வேறு யாதொரு க்ரந்தமும் நம்பிள்ளையாலருளிச் செய்யப்படவில்லையேயாம். ஶாஸ்த்ரீயங்களான வேதிஹாஸங்களும் பாஞ்சராத்ராதிமுதலிய க்ரந்தங்களும் ஶ்ரீதேஶிகஸம்ப்ரதாய ஸாரஜ்ஞர்களுக்கு ப்ரமாணங்கள். (ரு கூOOO)படி ஈடு க்ரந்தத்திலும், ஸ்ரீக்குள்ள உபாயஸ்வரூபணஸ்வாமிகளைப்பற்றி ஸம்ப்ரதாயவிஷயமில்லையாதலால் தத்க்ரந்தஸம்ப்ரதாயத்தை ஸ்வாமிதேஶிக வரிக்கும்வரித்துக்கொண்டுஇப்பொழுதும் ஸ்வரூபஸம்ப்ரதாயஸூக்தியை விடாதே தெளியக்காலக்ஷேபம் செய்துவருகின்றனர். ஸ்வரூபஸூக்தியான தனியனைவிடுகிறதும், கண்டவிடமெல்லாம் ஸ்வரூபஸ்தோத்ரம் செய்வதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவஸமாஜத்தில்தேவதாஸரவிரோதமாக ஸம்ப்ரதாயத்தைவிடுவிப்பதும் ஸௌம்யஜாமாத்ருவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயமேயொழியவேறில்லை. இவ்வீடுபோனால்சேஷமுள்ள ஸ்ரீஸாஷ்டீதாஸாஷ்டகஸ்தோத்ரஶ்ரீஸூக்திகளெல்லாம் ஸ்ரீஸம்ஸ்காரஸூதகம் அம்மாள்வழியாய் ஸம்பந்தமானபடியே ஸ்வீகரித்து வருவதால் பூர்வாசார்ய ரெழுதப்பட்ட ஸ்ரீதத்வஸம்ப்ரதாய விவிதப்ரபந்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீதேஶிகஸந்நிதிஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களுக்கும், ஸ்வஸித்தாந்தஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்போலவே வந்தநீயதமாவனங்களேயாம். ஆகையால் எம்பார், பட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைகளுடைய ஸாரஸ்வத த்ராவிட ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸ்ரீதேஶிகஸித்தாந்தஸித்தமான ஸ்ரீதேஶிகஸம்ப்ரதாயஸ்வாமிகளேயென வரிக்கரித்து காலக்ஷேபம் செய்துவருகின்றவர்களான, ஸ்ரீதேஶிகஸந்நிதிஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களென்றும்;

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை ஸூநுவான பிள்ளைலோகாசார்யர் உதப்படி யனுஷ்டித்துவருமவரும், "ஸ்ரீராமனுக்கும் ஸீதைக்கும் ப்ராத்ருத்வஸ்வஸ்ருத்வாதிஸம்பந்தமே ஸௌஹ்ருத்யஜாதமான ஸ்ரீ ராமாயண தாத்பர்யமென்பார்போல், பிள்ளை லோகாசாரியர் ரஹஸ்யார்த்தங்களுக்கும், எம்பாரித்யாத்யாரப்ய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும்ஸம்பந்தமென்று கூறுமவருமான ஶைவாத்வேஷி வைஷ்ணவஸமயமென்றுமிரண்டுவிதமாய் க்லிஷ்டஸம்ப்ரதாயம் விபாகப்பட்டது.

ஆனதுபற்றி யிவ்விரண்டிற்கும் விவேகமஹாமோஹனுக்குப்போல் சிறிதேனும் யோஜனையுண்டாகாது. இவ்விஷயமேதான் நாம் மேலே காட்டப்போகும் ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸ்ரீவராஹ பட்டார்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குமிச் ஶைவாத்வேஷி வைஷ்ணவ ஸமயத்திற்கும் கிஞ்சித்தும் பொருந்தா. இதை நினைத்துதான் நமதன்பராகிய ஸாகேத ராமானுஜ ஸ்வாமீஶ்வரரும் தமது புஸ்தகம் ௪௮-வதுபக்கத்திலிதுவரையில் தமது பூர்வ மார்க்கங்கள் காட்டி இருப்பதைக்காட்டிலும் தாமோர்வழியை நவீனமாய்க் காட்டி "இப்படியர்த்தமாகையால் ஸ்ரீமத்வரதகோஶ ஸ்ரீஸூக்தி விரோதமில்லை" என்றார். அன்றியும், கவசம் பூட்டியதுபோல் "ஊதஜகு", தவிதேஷ்வாமோக்ஷம்" இத்யாதிஸூக்தங்களால் "காஷ்ணவாதி:" என்று வரவேண்டியதை யறியாதபோனும், "ஜமர்: காஷ்ணவாதிப்ரணீதாநு ப்ரபந்தாநு" என்றப்ராவீணாவிஜ்ஞப்ரயோகத்தையாவது "ப்ரவாஹ்ள தாநவாதிஸ்ஸர்வாக:" என்ற நாமகமாநுஶாஸந வ்ருத்தியையாவது பார்த்துஎழுதாதது மிகவும் ஶோசநீயம். இது ஶப்தஶாஸ்த்ர ஸம்பந்தமானவபஶப்தப்ரயோகம். கர்த்தமின்னதென்றறியாதே ௬௪-வது பக்கத்தில் கேநாப்யாஹ்ருதமான ஶாஸ்த்ர மங்களஶாஸ்த்ரவாகிக வசப்ரயோகத்தை யெழுதிக்கொண்டே வரும்பொழுது வசநஶப்தத்திற்கும் வாக்ஶப்தத்திற்கும் பேதமறியாதே ஸ்ரீவாத்ஸ்யஷண ஸ்ரீரங்கேஶேயேன ப்ரயோகித்தார். "வ்யாஹாரஉக்திர்லபிதம் பாஷிதம் வசநம்வச: ।" இவைபர்யாயாவிஶப்தங்கள். "ஶ்ரீவத்ஸாங்காணீஸ்வரஸ்வதீ" இவையனேகாந்தம்

ப்ரயோஜநாபிப்ராயங்கள், ஆகையால் வாக்யம் ஸமஞ்ஜஸம் ஒன்று காது. இப்படி ஸந்தேஹத்தில் ஏகோக்தம் "ச்ருதமதாம்" என்று திருத்தத்தை ப்ரமாதமென்று ப்ரயோகித்துவிட்டு ஸப்ரமாணத்திலுள்ளதால் எவர்களுக்கோ ஸௌலபமாய்த் தெளிவுபெற்று ப்ராசீநப்ரஸித்தவசநத்தில் "ச்ருதநாதாம்" என்று திருத்திவிட்டார். இதுவுமொரு பாதப்ரயோகமென ஸந்தேஹிக்கின்றோம். உத்தரவாதி ஜடத்தி இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸபாவிவேகஸ்கு விஷயமாகவேயில்லை. ஆகையில்லையால் நமதன்பர், ஸ்ரீபாஷ்யத்தை யபிப்ரஸித்த கையோடு ஸஞ்ஜீவிநியுடன் அதற்கோர் கைமாறாக ப்ரதிவிருத்தமான ஸம்ஶோதிகளை யெதிர்த்து ஸமர்த்தநப்ரவர்த்தக ஸ்ரீதேவஸ்வரூபஸாரத்திற்கு ஶாகுவிஷயத்தில் பதிகூலஸ்ஞைசெய்து தஸ்காலம் தமக்குஸித்தவணத்திற்குப்ரதிஷ்டையில்லாததால் ப்ராமாண்யமாகவும் கூட்டி யதை அக்கிட்டு ஸங்கரஹத்தில் ஸாதகவாதிகளை ஸந்தோஷிப்பித்ததும்பண்டிதர்களுக்கதி விஸ்மயகரம். இவர் ஸ்ரீதேவஸ்வரூபஸாரத்தைமட்டில் ஸாங்கேதாக்ஷுண்ணவிஷய மென்றார், நிக்ஷேபரக்ஷா, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், விரோதிபரிஹார, ஸாரஸாராதிஸங்கரஹங்களும் வேதாந்தாசார்ய கலித ஸமயத்திற்கு முற்றவும் ஸாமத்தையே யருளிச்செய்வதால் அந்த க்ரந்தத்திற்கென்று இவர் விஷயவாதிகளை செய்வார். மேலுமிவர் தம்மததிற் கனுகூலஸாமத்தை ஸ்ரீதேவராஜ தேசிகாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸம்வதிப்பதுவுக்க்ருஷ்டஸம்ஹகாரஸங்க்ரஹங்களின்றியில் நிவேஸிஸ்யாமென்னஷணம்செய்வதுபோலவேயாகும். அதுபற்றி ஐதம்பரமாவது ஸ்ரீதேசிகஸ்ரீஸூக்திகளை தம் ஸமயத்திற்கும் ஸநாதநமெனக்கூறுவர்போலும். இப்ப்ரஸாமர்த்யம் நிற்க ப்ரக்ருதமான, உபாயஜிஜ்ஞாஸத்தால் காரணஜிஜ்ஞாஸம் வருமோவென்று கேவல தர்க்கத்தால் ஸாதித்த பின்னை வேதாந்தாசார்யருடைய க்ரந்தத்தை மேலும் வருமாறு க்ரந்தகதாப்ரஸங்கம் செய்கின்றார்.

வைசிஷ்ட்யாநவகாரணஜிஜ்ஞாஸாகாலாவதக்ஷே

தேசிவைசிஷ்ட்யவைதஸ்யமுபாஸிதி ஸ்ரீஸூக்தி

7

http://acharya.org

ஸஃபெநாஉதழ। தெநாஹிஹ தயெவஹாதி ஸ
தத௦நாராயணெநெ௦ஹிரெதர்க்கவஃவஉமாரஃ
தநெரவிஜஹாமஸாவெஹ்ரூஷு தஸ்ஹூதஸ ॥ ॥உ॥

வெஸிஷ்ட்யாதித்யாதி ॥ (வெஸிஷ்ட்யாஸ) ஊஹயத்
திலும், மாஹஷ்யத்திலும், யத்வஷ்யிலும், உத்யாதி ஜா
த்ஹராவவெஷகளிலும், வாசியற எப்பொழுதும் கூநவாயிநி
யாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பெரியபிராட்டியாருடைய நிதயொ
மகவ வதீக்வாதி விஸெஷண வெஸிஷ்ட்யத்தால் ‘வ்யாவகாவ
திஸ௦ஸ்ரூஷா ஷெகதகவிவொதிதள’ என்று சொல்லுகிறபடி
[illegible] (காரணத்தியஸாகா) தனது பதியான ஐக்ஷியின் வெஸ
யும் ஹமவானுக்கு உஷமாயிருக்கிறபடியால் இந்தஜமஸஇரண்டு
ரா்ஜாவை யுடைத்தாயிருக்கை யென்ற காரணத்திய ஸ௦ஙெ
யானது (நவ) கிடையா. அதாவது;— ‘நஸ ஹ்ராஜிஸவதீகெ
ஸதிதீயொகிஸாஹஸ௦। தயாதெத் வ்யராஜ்யஸ்ய உஸிதக௦
மாஹாஸாஹஸ௦’ என்று ஸ்ரீஉதெஸிகநு காட்டி யருளிய வழி
யையொட்டி ஸஹ்ராட்டானஹமவானுக்குஇப்ஹமவதியைவிஸெஷண
மாகக்கொள்ளில் ஹமவானுக்குள்ள ஸவஸக்கிவத்திற்கு விரொ
யம்வருமென்ற ஸ௦ஙெகயை வாராஷகாராவெஷ்கஷயிலும்
அந்த ஸவஸக்கிவ விரொயம் வருமெனத் தெளிந்து வஊண
ம்கூறின வழியிலிழிந்து கூஷகத்தைவிட்டு விஸிஷ்டனைய்க்
கொண்டு ஸரணம்னால், அப்பொழுது காரணத்திகவம் வாரா
தென்னுமிடத்தை யறியவும். ஸ்ரீஉதாதயவ௦திகையிலும் கூ
ஸதெஸிகநு ‘௦ஸ௦ஸவவிஸிக்காஷெஷ மொவஸ்யாவிக
செஷ்ஸவெஸராஹிஉதகவாஹெசொராஜ்யாதிஷொஷ॥ ‘‘ஸ
வெஸாநாஜமதொவிஷ்வதீ” உதி விஷ்வதீகவெஷெண
ஹிஸவஹ்யஜமதஜஉஹீஷெ”என்றுவிஷ்வதீகவெஷத்தால்வ
ந்தஉஹமையை வஃயஉஉ஫வவாதித்தருளியிதன் மேல்வாக்யத்தில்
‘‘௦ஸ௦ஸீ௦ ஸவஹ்ஸஇதாநா௦” என்ற ஸ்ருதியில் ‘‘ஸவஹ்ஸ
தங்களுக்கும் என்ற வஃவமொமமிருக்கிறபடியால் ஸவஉவெத
நங்களுக்கு மீஸ்ஸியிவள் என்று ஸ்ருதிஸிஉமாகிறது. அன்

http://acharya.org

றியும் இங்குள்ள ஸம்ஸ்ரீ என்ற ஶப்தம் ஸம்ஸ்ரவந்த்யத்தில் பேசுமென்றால் ‹‹ஸவந்ஹந்தாதாம் என்ற வசனத்திற்கு ப்ரயோஜனமில்லா தேகழியும். ஆனாலும், மற்றபற்பல ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு விஷ்ணுபத்நீத்வமும்ஸித்தமேயாம், இதுவெளுராஜ்யதோஷநிவர்த்த்யமும் ப்ரதிபாதிப்பிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ‹விஷ்ணுபத்நீவேதி சுரேஷவிசிஷ்டஜகதீஶ்வரீத்வம்'' இப்பிராட்டியாருக்கு ஸித்தமெனவர்த்தங்கொள்ளும் சுரங்களையுமுபாதித்தருளினர். ஆகையாலும் பதிவத்நீபெருபிஷ்டமாகும் ஹேதுவால் ‹‹ஜகத்காரணத்வஸம்காநத்யா'' என்றேற்பட்டது. மேலும், இங்கு பிராட்டிதத்வத்திற்கு பத்நீத்வநிதேசம் செய்தது ஜகத்ரக்ஷணமாகும் ஓர் சுவரத்திற்குஉம்பதியைப்பற்றியே ஶாஸ்த்ரீயமான வழிகாரமாகையாலும் அவ்விருவர்களுக்குள்ளும் பதிவ்யாநமாக ப்ரஸித்ஶாஸ்த்ரங்கள் கூறினவென்றும், அதனால் பத்நிக்கு யாமயாஜமாநத்திலயமில்லையென்கவாவது, யாமஹோத்திலயமில்லையென்கவாவது சொல்லக்கூடாதென்றும், பத்நீக்கு கதந்த்ரமில்லாதேவ்திகதந்த்ரமாகமேஷமாகிலும் ஶுவைஷம்யமில்லாததால்உபயகதந்த்ரமும்உண்டென்றும்,ஆனாலுமிருவர்களுக்குள்பதிவ்யாநமேஷமாயுள்ளதென்றும்தோற்றுகைக்காக இவ்வர்த்தத்திற்கு ஸ்ரீநிமஶாஷதேஶிகநுஸ்ரீபதஶ்லோகீஹாஷ்யத்தில் ‹ஸஹாரவிஹிகாயெஉளகிகபதிவத்நீநாயெநவசிவ்யாநவ்யவதேஶ: । பதிகதந்த்ரகவரோத்வ்யவதேஶஶோவவளு:'। என்றும், விஷ்ணுவாயஶோயநாயிகாரத்தில் ‹பத்நிக்கு நித்யபதிவார்த்தத்தாலே யாமதஞ்த்திற்போலே பதிவ்யாநமாக ஶாஸ்த்ரங்களிலுவதேஶத்திற்கும், ஶகன்யஜமானனென்னுமாப்போலே ஶகவ்யவதேஶத்திற்கும் குறையில்லை' யென்றுமருளிச்செய்தார். ஆனாலிங்குபிராட்டிக்கு மீசுவரித்துவமுண்டாகில் ‹பதிவத்நிகளுக்குள் வரஹாரம் ஸ்ருஷ்டிரக்ஷவ்ரதகவாதிகளில் வ்யத்யமுண்டோவெனில் ‹ஸவராவவைஷ்யிலும் ஸபத்நீகனுய்க்கொண்டேயிருக்கும் 'என்றுசகவத்யாயிகாரத்தில் அருளிச்செ

http://acharya.org

யிருந்ததால் விரோதமில்லையாம். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்தில் 'ஸ்வாமிஸேதாநுரூபவிநிவ்ருத்திஷ்டாஷ்வாநுரூபவிவிதஹாரணவிஹாரிநித்யஸ்வபூஷ நீலாத்யநவதிகாதிமயமாஸாலெய்யகல்யாணகணகணஶ்ரீமது' என்றருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபராசரபட்டர் 'ஸ்வாமிநீநீஸ்வநிநுஷஸா ஶேஷிணி' என்றருளிச்செய்தார். இந்தஶேஷித்வத்திற்குஸமாநாதிகரண்யாலும் பதிபத்நீபாவஸம்பந்தத்தாலும் ஸ்வாமித்வதிநாகதி' என்கையாலும் ஏகரூபமே ஶேஷித்வமென ஸகலஶாஸ்த்ரங்களிலும் கூறப்படுமென்று கருத்து. மேலும்; லோகத்தில் ஸ்ரீமானத்திற்குள் பதிக்கு பத்நியை ஶக்தியென்பது வழக்கமாதல்போல், இங்கும் விசேஷணாகாரத்தையிட்டு ஸ்ரீபஞ்சராத்ராதிகளில் பகவானுக்குப் பகவதியை ஶக்தியென வ்யவஹரிப்பது. ஆனதால் ஶக்திரஹிதனான வொருவன் ஸ்ரீநாதத்திற்கும் அஸமர்த்தனானவனாகையாலும், பகவத்ஸ்வம் ஶரணாகதிதமானபொழுது ஸ்ரீநாத ஸ்ரீதவாதிகளுடைய வசத்தில் பதிவ்ரதாமாவாவதாலும், 'பதிவா பதாவமிதாயநுத தெகொஷ்டாவிசராயா: ஸாவமேந்த்ர தமொஷ்டாஸ்ய ஸஹவ்ருத்ரியாநத: ॥' என்றபடியே பதியையும் பதிவாலும் வ்யவஹாரரோதந்தமானாலும் ஶக்திசேஷத்தால் ஸஸ்வொன்றெனக் குறையில்லையாகையாலும், மணமொழிப் பூவிற்கு யொமத்தையில்லையாகையாலும், உபாஸ்ய பராபரஷகாரகவங்களுடைய விஹாரமும் வொதிகமானபடியாலும், ஸம்ஸாரஸம்பானமில்லாதபிராட்டி, க்ஷுத்ரபராயெகளான ராக்ஷஸிகளுக்கு 'ஸவியம் ஶரணம் ஹிவ:' என்று அவர்கள் செய்த உபாயத்தை யாசித்து தநபத்தைநம்பண்ணிஸ்வயம் வந்தவாரே 'க: குவெத்யாநரோ' இத்யாதிகளால் ஸ்வயமே ரக்ஷித்தருளிபபடியாலும், இதை யநுஸரித்து ஸ்ரீவரதாசார்யருடைய திருக்குமாரராய் நமதாவூர் தமக்கு மாறுமாநாயனென்று நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீபட்டபராஶரரால் 'மாதமைதிலி! ராக்ஷஸீஸ்த்வயி ததைவார்த்ராபராயாஸ்வயா ரக்ஷந்த்யா பவநாத்மஜால்லகுதரா ராமஸ்ய [illegible]

http://acharya.org

ஷீக்ருதா' என்று உபக்ரமித்துத் திருமகளார் ஸஹாயப்ரதாநம்செய்தருளி ரக்ஷித்த காகவிபீஷணாதிகளாகிற ப்ரபந்நகோஷ்டியையும், பிராட்டியார் ரக்ஷித்தருளிய ப்ரபந்நகோஷ்டியானது கீழ்ப்படுத்திற்றென்று அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், எம்பெருமானுக்கேற்பட்ட ப்ரஹ்மத்வமே 'ஶ்ரியா தேவோ தேவகர்மஸு' என்றும், 'யயா ஸம்ஹிதமேவ ப்ரஹ்ம' என்றும், 'ஶக்திர் நாராயணீ திவ்யா ஸர்வஶக்திஸமந்விதா । தேவாநுகீர்த்திதா ப்ரஹ்மண: பரமேஷ்டிந: ॥ ஸர்வதேவமயீ ஶாஶ்வதீ யஶஸ்விநீ ஸ்வபாவத: । ஸ்வேச்சாவஶாத்தேவேந ஸகலேஶாதிதா ॥ ஸாதநேந ஸ்வாத்மாநேந விஷ்ணுபத்நீ யஶ ஸ்விதா । நாராயணஸமா ஸர்வா ஹாவாஹாவிதிதேஶ்வரீ । நிஷ்கேந ஸ்வாத்மநேந யதாவத்வ்யாப்நுவதி । ஸர்வஜ்ஞாநாதிகாலக்ஷணா பரமாதிகா । தஸ்மாத்யஸ்மிந்தேவீ ஹ்ருதயாஸர்வஸித்திதம் ஜகத் । நிஷ்கேந ஸ்வாத்மநேந வ்யாபிதகர்மநிபவதி' என்றும் 'நித்யநிர்தோஷநிஸ்ஸீம கல்யாணகுணஶாலிநீ । ஸஹ நாராயணீநாம ஸாஹஸ்ரோ வைஷ்ணவீபரா ॥ தேஶகாலா த்ருஷ்டா ஸ்வதேவா நரேஶ்வர: ।' என்றும், 'ஶக்திர் நாராயணஸ்யாஹம் நித்யா தேவீ ஸநாதநா । ஸர்வஜ்ஞா விஶ்வஸிநாம் ஹேதுஶ்வாத்ரஹார்த்ததா ॥ என்றும், 'நாயிகா ஸர்வஶக்தீநாம் ஸர்வலோக மஹேஶ்வரீ । மஹிஷீ தேவதேவஸ்ய ஸர்வகாமார்த்தஸாதிநீ ॥ தத்ஸ்வரூபகுணவிபூதிவிவே ஸ்வநபஶ்யேநஸ்வரோ: । கரோதிஸ்வகம்க்ருத்யம் நித்யம் தஸ்மயிஸ்வணீ । ஸாஹஸ்ரம் கல்பிதாவிஷ்ணோ தேவதேவஸ்யஶார்ங்கிண: । ஶக்திதா சேநவாத்யஞம் ஸாஶ்ரவஸ்ய ஸம்பவதீ ॥' என்றும், ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரலக்ஷ்மீதந்த்ராதி பகவச்சாஸ்த்ரங்களில் க்ருதீவண்ணாந்தத்திற்கும் வக்தாவான பகவான் தாமே யருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'ஸர்வாத்ரிகாரஸர்வத்தயா' என்று கூரத்தாழ்வானும், 'கநந்நாயீந கல்யாணஸ்ரஸம்பதகாரணம் । ஜகதீ ஓநஸ்தம்ஸம்ஸம் ஸம்ஸம் லந்நாமேஹஸ்ஸஹ: ॥' என்றும் 'கஸ்யாஶா நாஜகத இதி தேயீமேஹமாஸஸ்யம் ஶ்ரீஶ்ரீஸ்தவே ஶ்ரீ

ர்வயதே தாநுஸாரநுஸாரம் । ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷைகரஸத்வம் இதி யஃ பரஸ்பரஶ்லேஷ ஸமுத்பந்ந ஸுகம் பதிவ்ரதா ஸதீ ஸஹாநுபாவகஃ' என்றும், உதாஹரணஸ்ய ஶ்ரீவிஷ்ணுபுராணஸ்ய ஶ்ரீநாராயணஸ்ய ஸ்வரூபாதிஸ்வரூபிதே । ஸதத்வாஸ்ஸ்யத் நியதஸஹசர்யஸித்தாசேதஃ ஸர்வ ப்ரணவார்த்தஸ்ய தத்ஸ்வரூபநித்யஸ்வரூபம் ॥' என்றும், 'தத்கத்வாத்ஸ்த்வம் நவாந்யதயதேதத் ஶ்ரீர்விஷ்ணோ' என்றும், 'ஸர்வமாத்ரு ப்ராம ஶேஷாயதி ஸர்வபரம் ஸம்ஸ்த்தத ஸந்த்' என்றும், 'ஸ்வஶ்ரீஸ்ஸ்வா விஶேஷணவிஶிஷ்டத் ஸுபேஷஸ் ஹவா கஞ்சாய தத்ஸித்திச்சே ஸ்யாத்பராய நிஹவஃ । ஸ்வயாத்ர ஸ்த்ரா ஹஸ்த்விரஹம் நிவரணம் நகணம் ஸதத் ஸ்ஸ்யம் ஸதிவநாந்யா ஹிதமாணே ॥ என்றும், தஸ்ய மதத்தே ஸாதாரணாமணாஸ்பஃ ।' என்றும், 'ஸதிமா வயோராத்நிஹிதா' என்றும், 'யாஸயோஹ்யாதஸ்யதஸ்யாஸ்ய ஸா' என்றும், 'ஸேஷ்யஹேக்ஷர மதிம் பரஸ்வதம் பாகஸ்வே விதஜ்ஞரம் ஸஹதேவீதயா । கஸ்யநக்ஷத்ரஷிதம் க்ருதி தஸ்யாம்பா! கஸ்ஜஸ்வ கஸ்யபகோஜநாராஸாஃ ॥' என்றும் ஸஹவதியினுடைய வரிவணைந்தாஸ்ய, ஸேஷ்யு, ஸ்வாஸ்வ, ஸ்வாதஸ்ய, பாதஸ்ய, ஸௌஸாதி, ஸாஸ்ய, காருண்ய, மாஹீயு, ஸமுஹ்யத்வக்ஸ, வக்த்ரிஸக்ஸ, வதிவாராய்ய ஸௌகரஸ்யாதிகளை ஸ்ரீபராஶரபட்டர் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், பிள்ளை லோகாசார்யருடைய 'உடலும் உயிரும்போல் பூவும் மணமும்போல், ரத்நமும் ப்ரபையும்போல், இருவருள்ஒருவர் பிரிந்திருக்கை யில்லை யித்யாதிவாக்யங்களாலும், 'நிஷ்கந்த்ர ப்ரணயப்ரதம் தேவிநித்யாநபாயம்விஷ்ணு ஸ்வேநத்யநபாயிநீ ஜயதாம் தேநந்யாநப்யக்ஷ்யா' என்றும், 'ஸஹவதிபாவம் தேவதம் நபதீநஃ' என்றும் 'நபதீ ஜக தாம்பதீ' என்றும் ஸ்ரீஸூக்தியிலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்திலும், ஸ்ரீபாதஸூஸஹஸ்ர தேவஸ்ரீஶ்ரேஷ்டாத்ஸ்வாதத்வஹவிஃ ஶ்ரு

த்ரிஷ்வபி லோகேஷு தத்ஸாதாரணம் வைஶிஷ்ட்யம் வாசியத்வாத்' என்றும் 'விஶிஷ்டத்வாதி விவக்ஷயா ஸத்வஸ்வபரஸ:' என்றும், ஸ்ரீந்யாயஸித்தாஞ்ஜநத்திலும், 'ப்ரபத்தவ்யத்வோபாயத்வாபி தவைஶிஷ்ட்யவிஷயாஸ' என்று ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும், ஸ்ரீதேஶிகஸ்வாமி அருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'தயாவி ஸாதாரணீஶிதத்வம் ஸ்ரீஶ்ரியோரேவ ஸமேத்ய ஸர்வஸ்வம்' என்று ஹம்ஸஸந்தேசமருளுவதாலும், 'லக்ஷ்மீஸம்பந்ந ஸநாதநயா வந ஸ்ரீஸம்பந்நய ஸம்பந்தவத்தம்' என்று ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸ்தவத்திலருளிச்செய்திருப்பதாலும், 'ஶ்ரீமணவிரஹ யோ யேந யதோபாயோ நஹிஷ்யதே । தத்தவிஶேஷணத்வேநோபாய தித்வாதிஹாஸ ॥ என்றும், ஸ்ரீமத்வாதிகேஸரி விஶேஷண வைஶிஷ்ட்யாபாயமேவ, நித்யாநஹஸ்யாநுக்ஷ்ம: । தத்ஶ்ரீமணவிரஹாணாம் யதோசித ப்ரயோஜநே யதா ஶாஸ்த்ரஸம்யோக: । ததாஸீதேவ நாராயண ஸ்ஸ்ஸ்த்ரக்ஷக ஸ்ஸ்வஸ்யாஶ்ரயணீயஸ் । அதஏவ தத்ஶ்ரீமணவிரஹவிஶிஷ்டா ஹம்ஸாதிவதேவ ஸித்தோபாய:' என்றும், பராசரபட்டர் கேந ப்ரபந்நாய, பரநாவி ஶரணாகதி ஶப்தா வக்ரே ஶரணத்வ விஶேஷணகேநாவி ஸ்ரீஶப்த: ப்ரயுஜ்யதே । ஶாதாந்ஹிம்ஸாவபாயாயா: பாத்ரஸம்ரக்ஷணஸஹகாரிணோ யோஜ்யதவைதி ஸம்ப்ரேஷாத்' என்றும் ப்ரதிவாதிபயங்கரம்அண்ணவுக்கு ஆசார்யனும் நிகமதாகிருவதிராஜேஸ்வரியும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ருமான ஸ்ரீவரதநாராயாசார்யரென்னும் நயினாராச்சாரியர் அருளிச்செய்ததாலுமிங்கு பரஸ்பரவைஶிஷ்ட்யத்தால் ஸித்தோபாயத்வமாகிற ஜகத்காரணத்வம் ப்ரஸாதியாது. ஆகயிவ்விதமுள்ள காரணத்வாஸாவத்தைக்கொண்டு (தத:) வத்வெராக்க ந்யாயத்தால் (ஸாமாநக்வா விஶேஷணதயா ப்ரகாஶிக்கும் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமும் ஸித்தித்தது. அதாவது; காரணம் ஸ்ரீவிஶிஷ்டமாகையாலும், பிராட்டி நித்யாநபாயிநியாகையாலும், இருவருக்குள் பிரிவுக்ஷாவப்ர ஸம்பாவிதமாகையாலும், உபயம் ஏகநமாகையாலும், இவையெல்லாம் ஸம்ப்

ஸாப்ருதிவஹுமாகையாலும், ஶரணவரணகாலத்திலும் ஸ்ரீஸா பாயதேநஸாபேக்ஷமென்றும், பிராட்டியை யொழியப்பற்றுவது தைவதாந்தரத்தைப்பற்றுவது போலென்றும்பிள்ளை லோகாசார்யரே கூறுவதாலும் பிராட்டிக்கும் உபாயத்வம் நிராபாயமே யாகும். இங்கு நம்மன்பராகும் தாநீஸ்வரருடைய காருண்யபாத்ரமாகிய லோகாசார்யர் தத்த்வத்ரயங்களையுமோத்து, அவைகளுள் ஈஶ்வரதத்த்வத்தை ஸித்தோபாயமாகவுமறிந்து அதற்கொருஸாத்யோபாயம் ப்ரபத்தியென்பதாவும் தெளிந்து அநந்யப்ரயோஜனனும் இதரவ்யவஸாயநிவ்ருத்தனைக் கொண்டு த்ரிவிதஸங்கநிவ்ருத்திபூர்வகமாகப் பகவான், தன்னைரக்ஷிக்குமென்றவத்யவஸாயபூர்த்தனும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திக்கு அவ்யவஹிதோபாயமாக அவனைஸ்வீகரித்து அவன் திருவடிகளில் த்வதீயமாக நிக்ஷேபங்களையும்ரக்ஷ்யத்வஸமர்ப்பணத்தையே ஸ்வநிக்ஷேபமாகும் ஶரணாகதியெனவும் பேசி, அந்த ஸமர்ப்பணத்திற்கும் பூர்வமொரு ப்ராரம்பிகாரமான பிராட்டிவரணத்தையுமேற்று, அதனால்வரும் ஸமமாகிய ஸமஸ்தகைங்கர்யத்திற்கு விஷயம் ஸ்ரீமானான நாராயணனாகும் மிதுநமேயெனவும் அங்கீகரித்து, அதனாலேயே ஶேஷிகளிருவருமெனவும் பேசி, ஶேஷித்வத்திற்கு உபயமும் அதிஷ்டானமெனவும் கைக்கொண்டு, அதனால் மிதுநமே உபாயானுஷ்டானம் பண்ணினசேதனனுக்கு ப்ராப்யமெனவும் மொழிந்து, ஸித்தோபாயம் ஸாத்ரும் லக்ஷ்மீபதியாமான் நாராயணனொருவனோ, அல்லது மிதுநந்தானோ வெனத் திராதகலக்கங்கொண்டு அனேக விடங்களில் "லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டமாயான வஸ்துவுக்கு ப்ராபகதயா வரணீயத்வமும், ப்ராப்யதயா வரணீயத்வமும் உண்டாயிறேயிருப்பது" இத்யாதிகளால் ஸலக்ஷ்மீகமான ஸித்தோபாயமே வரணீயமென்றும் சொல்லி, முடிவில் இப்பிராட்டிமற்ற குணாதிகள் போலே அசேதநமல்லாது சேதநமாதலால் ஸித்தோபாயத்வப்ரஸங்கம் வருமென்றுகண்டு ரசேவணதனிய ரஹஸ்யத்தில்; குணங்களும் விக்ரஹங்களும் அசேதநமாகையாலே ஸ்வரூபத்திலே யந்வயமுண்டு.

http://acharya.org

ஶரணாகதிரூப ஸ்வரூபமாகையாலே இவனுக்கும் ஸ்வரூ வாரதந்த்ர்யமும் உண்டாய்ப்போகிறது; இவன் வேதநாநுமோதவை யாகையாலே உபாயஶரீரத்திலிவனுக்கு சைதந்யாவமில்லை” என்று நிஷ்கர்ஷிக்கையாலே கேவலம் ஆஹ்ருதத்தால் எழுதி, இதற்கனுகுணமாக பரமார்த்திற்குப் பரம்பராஸாய நகவும் கூட ஸமர்வமெனவாதித்து ஒடுவிலிப் பரமர்ஷகாரமும் அவனுக்கிரக்கமில்லாவிடில் வ்யர்த்தமெனவும் மொழிந்து பிராட்டிக்குள்ள பரமர்ஷகாரகத்தையும் ஈதிவாதங்களாலிப் படிநாசமாக்கி அதற்கனுகுணமாகவே அநீதரஹஸ்யத்தில் சிறிது முன்பு 'இவனுடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞானவாயிருக்கச்செய்தே' இத்யாதியால் ஜீவதத்வத்திற்கு ஜ்ஞானஸ்வரூபத்வ நைஷ்பத்யவிஹாஸநாஶமும் செய்து ஸ்ரீஆளவந்தார், எம்பெருமானார் கூரத்தாழ்வான், பட்டர், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை, வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை வரையில் வந்தஸம்ப்ரதாயத்தில் நவீனமாயொரு ஹேமதியைவிளைவித்தார். அந்த ஶங்கையையே தென்கலைசித்தாந்தியால் வழிஹாசித்தது. இப்பொழுது அவர்வக்ஷத்தில் ஶாஸ்த்ராஜாகொண்டிலஸத்துக்களெனவும், விதாமட்டில் உத்க்ருஷ்டனெனவும், ஶாஸ்த்ரைகளைப் பேஸித்துச்செய்யும ஶ்ரேஷ்டாஷணாதிகளை போரோர் ஸஹ்யம், விதா ஸஹ்யமும் செய்யாதே திரஸ்கரிக்கவுங் கூடுமெனவும்; ஶாஸ்த்ரவில்லாதவஸ்யம் பார்த்து ப்ரஜைநானே அப் விதானவை ரக்ஷகனென்றுபடித்தறிந்திருக்கவேண்டுமென்றும், விதாவிற் கிரக்கமில்லாவிடிலிவன் ஶரணவரணமும் வ்யர்த்தமாகுமென்றும் இவ்விதம் விதாவிற்கு ஓர் ஸ்வாதந்த்ர்யவஹிதவிதவதம் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஶாஸ்த்ரவிதர்ஶவெங்களுக்கு ஸம்வாஸம்செய்யும்பொழுது ஸஹிஜமாய்விதர்ஶவத்தில் ஶாஸ்த்ரஸம்பும் சொருகிவவநோதத்தாலே வஸ்து இக்வத்தைவ்ரஶஸ்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குமென்ற வ்யாகரணவ்ரக்ரியையைப்பார்த்தும், ‘ஜமத: விதரஶ” என்றஹோகவிவ்யோமத்தைக்கண்டும், ஶாஸ்த்ரவைப்பற்றினக்ரியையாலும் விதர்காயமெனவேவதி வ்யாயாந்தயா வெங்களும் உதெஷிக்கின்றன வென்றும், வாக்கும் ஸமர்மும் போல் வ்யவஹாரு

http://acharya.org

ஜாத்ரஸித்தையும் ஸம்ஸாரத்ரா ஸாம்யத்தையுடைய தென்றும், ப்ரதிஸம்ஸாரவும் யதேஷ்டபத்திப்ரஸங்க ஸாம்ஸ்ரீருபாஸாம்யமா கக்கடவதால் 'ஸ்ரீநாதீஸ்வரஸ்ஷீதேஹத்ரய ஸாமாநாதிகரண்யா ஹரி: | யோயோஹஸ்தி ஸம்ஹாரஸம்விலக்ஷண்யகி நிரூப: | யோ யஸ்ஸநாரீஹாரஸ்யாத்த ஸ்வீக்ருதவஸ்திதா || ப்ரக்ருதே: ஸா ஷாத்வாந்யஸ்ய பீ யோகேநைவவிஷ்யதே | ஸ்வயம்பஹேநோ கேந நாநாரீஜயோ ஹரி:' || என்ற வள்ளாரணிகஸ்ரீவாஸ்ரா த்ரிகவசனங்களால் வ்யக்தமாவதென்றும் தெளிந்து விசேஷண ங்களான ஸ்யாத்வபாவகாதிகளெல்லாம் விசேஷ்யமான தெய்வ தத்தனொருவனையே ப்ரதானமாகப் பேசுமதுபோல், ஸகலஸ ருபக ஸம்ஸ்ரீகாசுக ஸாமாரஷாத்தவாதிகளை விசேஷ ணங்களாகவுடைய ஹரிவானொருவனையேவிசேஷணங்களெல்லாம் போதிப்பிக்கின்றன வென்றும், இவ்விதமேதான் வேதநாரு வமாய் ஸாகாரஸமாய் ஸந்நாஸாஹிதமாய் ஸாநாராருவமான ஸாருவாருவமாண விஷவெஸ்யங்களை யுடைத்தாயிருக் குமொரு 'ஸ்ரீ' என்ற விசேஷணமும் ஸம்தேஸஸம்காரு ஸம்ர வசிஷ்கைளிலும் நித்யநவாயமா யிருக்குமென்று கொள்ளக்குறையில்லை. ஸ்ருதிந்யாயவேதங்களான விடங்க ளிலெல்லாம் ஸ்வயம்ப்ரதவப்ரநாஸாயோக்யத்தைக்கொண்டு விதண் டையாய் நிரூபிக்கும் நம் ப்ரதிவக்ஷிகளுக்கு ஸ்ருதிந்யாயாதி ப்ரமாணாஹிதமான யிச்சேதனரூபவிசேஷண விவஸிஷ்டாந் தீகாரத்தில் யாதுகுறைபோ வென ஸத்யஸர் அறியவும். விசே ஷ்யாயீநம் விசேஷணமென்று ஸாஸஸீஸமாகையால் ஸ்வாஷி கூம் வாராது. ஸம்ஸ்ரீது ஸம்ஸாரஸ்து வேகாரஸ்யத் தையுடையதால் வேதந்மாணாலும் ப்ரயுஸ்நாவம் ஸிஸிக்காது. ய தேயத்திகளுக்குப் போலிவைகளுக்கும் ஸாப்ரஸக்திஸ்வம் ஸிஸம். 'ஸ்யாதேகாரஸ்யாத்ரா' என்றது மிக்காரணத்தைப்பற்றியே யாம். 'தத்தஸ்தாவாக்ரம் நப்ரயுஹரித்தே' என்றதுமப்படி யே. விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யாஸ்ரய மில்லாதேபோனால் ஸித்தியில்லை. விசேஷ்யத்திற்கும் விசேஷணஸித்தியில்லாத

http://acharya.org

போது விலையில்லை. நிலையுமில்லை. இதையே நினைத்து ஜீயா வாயரும் 'இருவரும் பிரியிலிருவர் ஸத்தைக்கும் நாசமென்றார்' 'ஆவாம் ஸாமரஸ்யாபந்நௌ, ஸ்ருஷ்டிஶேஷாத் க்ஷேத்ராத்' என்பன விஶேஷணஸாமரஸ்யத்தையும், 'ஸதத: ஶ்ரீஸ்ஸம்விஶேஷஸ்ஸ்வஸி, ஸ்வயா தீப்த்யா ரக்தம்' என்பன விஶேஷ்யஸாமரஸ்யத்தையும், அருளிச்செய்கின்றன. 'யாவத்யோ ஸாதாரணாபூர்ணஶாஶய:' இத்யாதிகள் உபயஸாதாரணங்கள். தீபத்திலிருந்து விஜ்ரும்பிக்கும் ப்ரபைக்கும் தீபம்போலவே ஒளியும் ஔஷ்ண்யமும் தஹநஶக்தியும் மற்றுமுள்ளவைகளும் ஸமமாயிருக்க ப்ரத்யக்ஷத்திலும் காண்கின்றோம். ப்ரபாநந்யத்தையால் தீபத்தை ஜ்வாலாநந்யமாய் வ்யவஹரிப்பதும் த்ருஷ்டவிஷயமேயாம். அவை யிரண்டிற்கும் ஐக்யமும் ப்ரஸித்தம். ஸ்வதந்த்ரா விநாபாவமும் ப்ரத்யக்ஷம். அந்யதரநாஶேப்யந்யதர நாஶமும் ஸித்தம். ப்ரபாநாஶத்தில் நிஷ்ப்ரதீபமென லௌகிகாபிதாநமேற்படும். ஆகயிவ்வளவால் ரத்நங்களுக்குள், ரத்நங்களுக்கு அநந்யமான தீப்த்யாதிவிஶிஷ்ட ப்ரபைகள் காணப்படுவதுபோலும், சந்த்ரனிடத்தில் சீதப்ரபையே ஸூர்யாதிகளிடத்தில் உஷ்ணப்ரபையே என்றபடி தததநந்யமான ப்ரபைகள்போலும் திவ்யஶரீரனான பகவானுக்கு திவ்யதேஜோமயியான பகவதியே திவ்யப்ரஹ்மஸ்வரூபிணியாய், ஸ்வரூபமான பகவானிடமுள்ள ஜகத்காரணத்வாதி ஸர்வவிஶிஷ்டமாய் பகவதபிந்நமாய் 'அஹேது விஷ்ணோரியம் அநபாயிநீ' இத்யாதிகளின்படி வ்யவஹாரமாத்ரபிந்நமாய் பகவச்சாஸ்த்ரவாதநாமைவமாய் 'நாநயோர்வித்யதே பரம்' என்றபடி ஸமமான ஸகலமஹிமாவத்தையு முடைத்தாய், தங்களுக்கு மேற்பட்ட யாதொரு வஸ்துவையு முடைத்தாகாததாய் விளங்குகின்றதென்பதும், ஆகையாலேயே பிராட்டியார் ஜீவகோடிஜன்மத்தையல்லவென்றும் ஈஶ்வரகோடிஜன்மத்தையே யென்றும் தத்த்வ இவளும் விஷ்ணு எனறும் ஆக யிரண்டும் விஶிஷ்டாகாரத்தால் ஐக்யமடைகின்றதென்றும், அதனால் ஏக ப்ரஹ்மமே ஸித்தாந்தமென்றும் இதன் திரண்டபொருள். இங்கிவ்வளவே

http://acharya.org

விசேஷம். அத்வைதிகள் 'நிர்விஶேஷம் சிந்மாத்ரம் ப்ரஹ்மைக மேவஸத்யம்' என்றார்கள். இவர்களோ 'நிர்விஶேஷணம் ப்ரஹ்ம ஶ்ருதே:' என்றார்கள். ஆதலாலிறே யிவர்களைப் ப்ரச்சந்ந பௌத்திகளென்றது. மேலும் ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகளையிட்டு ப்ரகாரமும் ப்ரகாரியும் த்ரவ்யஸ்வரூப விஷயமானாலும் விஶேஷணவிஶேஷ்யபாவத்தைக்கொண்டு விஶிஷ்டைக்யம்சொல்ல யாதொருகுறையுமில்லையெனத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஶைலமஹாபூர்ணஹாரீதஶிக்ஷணும் 'அஶேஷ சிதசித்ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மைகமேவதத்வம்' என்று சிதசித்விஶிஷ்டமாயிருக்கும் அத்வைதத்தை ப்ரகாஶமருளிச்செய்தார். வஸ்துத: சிதசித்துக்களுடைய ஸ்வரூபம் விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் பின்னங்களானதுபற்றி 'தத்ர ப்ரகார ப்ரகாரிணோ: ப்ரகாராணாம் மித்ரஶ்ச ஹேதுவி விஶிஷ்டைக்யாதி விவக்ஷயா ஏகத்வ வ்யபதேஶ:' என்று தத்ரஜ்ஞர மருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தத்தையே தத்வத்ரயவிகாரத்தில் 'இப்படி மூன்று தத்வங்களாக வகுத்து விபஜித்தாற்போல் ஸர்வவிஶிஷ்டவேஷத்தா லீசுவரனேகதத்வமாக வநுஸந்தியீப் பார்க்கும்' என்று துடங்கி 'அவ்வோஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ரதிஷ்டாரூபங்களான ப்ரயோஜநவிஶேஷங்கள்கண்டுகொள்வது' என்றருளிச்செய்தார். ஆக யிதனால் ஜ்ஞாநாதி குணங்களைப்போல் பிராட்டியும் வேதநரூபமான வோர் குணமாவதுபற்றியும், அதுமூலமாய் முன்சொன்னபடி ஐக்யமும் ஸித்திப்பதுபற்றியும், பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் விஶிஷ்டைக்யம்கொள்ளக் குறையில்லையாகையாலும் 'ஶ்ரியோபதிரிதிசாஸநாதிதே' என்று ஐக்யஸம்பந்த வியோகாநர்ஹத்தையைக் கூறுகையாலும், இதனால் 'ஸந்நியோகஶிஷ்ட' ந்யாயப்படி ஸர்வத்ர ஸர்வதா ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் எம்பெருமானைச்சொன்ன விடமெல்லாம் பிராட்டியையும் சொல்லிற்றுமென்றுவதால் ஏகதத்வத்திற்கே ஜீவாநம் விஷயமாகக்கூடும். பிராட்டி கோராமொத்த யல்லவென்று முன்பேகூறப்பட்டதாலும், ஐஶ்வர்யஸம்ருத்தியாதலாலும், ஜகத்ஸகத்திற்கும் ஸவ்யாப்தியை 'யதாஸர்வகதோவிஷ்ணு ஸ்த

தெயெவெயம் விஜோதஶ । க்ஷேமய தஸ்ய ஷ்ணோ நாவாம்பு ஜஹஜ ஸ்ர ப்ரம்ஹாவரம் । ஸவ்யூஹாந்தஸ்திதாஜா’ இத்யாதியால் ஸ்வரூபத்தை ஸ்வபாவதஸ் கூறுவதாலும், ‘விஶிஷ்டத்ரம் த்ரவ்ய பதார்த்தமாம்’ என்று நம்மன்பர் எழுதினதே நிர்வாஹகமாம். ஆனதுபற்றி வ்யூஹத்தை லக்ஷ்யமாகவும், ஸ்ரீவத்ஸாதிகளை அதன் லக்ஷணமாகவும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் நிரூபித்தருளினர். ‘வ்யூஹலக்ஷ்மீவத்ஸா’ என்றபொழுது ஸ்ரீவிஶிஷ்டமென்று கூறவில்லையேயெனில்; அதற்காகவே ஸந்நிதானவிஶிஷ்ட ந்யாயம் கூறப்பட்டது. வ்யூஹஸந்தர்ப்பம் முழுவதும் ஸ்ரீயைக்குறித்து ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லையேயெனில்; நாராயணனையுமவை ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை. ஆகையாலந்த யுக்தியுக்தியாம். யதா ப்ரம்ஹிதத்வாதியால் வ்யூஹமே வ்யூஹத்திற்கு ஸ்ரீயால் ஆகவேண்டியதாக விருக்க, நாராயணனுக்கு வ்யூஹமும் ஸித்திக்க வேறுவழியில்லையிறே. ஆனதுபற்றி ஸ்ரீவத்ஸமும் வ்யூஹத்திற்கு லக்ஷணமென தத்த்வடீகையில் ஸ்ரீதேஶிகனாலருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த லக்ஷணங்களையெல்லாம் ஶிவாதி தேவதாந்தரத்திற்கும் வ்யூஹமும் ஸாதிக்கியாதே யிருக்கவேண்டி யருளிச்செய்யுமவைகளாம். பிள்ளை லோகாசாரியரிடத்தில், ப்ரத்யக்ஷமாய் ஶாஸ்த்ரமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் எவ்வளவோ நமதன்பர் பக்ஷத்திற்கு விரோதவசனங்களை யெடுத்துக் காட்டும் நம்மைப்போல், ஸ்வதேஶிகனிடத்தில் வாதிகமாயாவது ஸூக்ஷ்மமாயாவது நம்நண்பருக்கு எடுத்துக்காட்டுவது ஸாத்யமேயாம். இதைவிட தர்க்ஷணமிருந்தால் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கோர் விலக்ஷணமா யிருக்கலாகுமாயிருந்தது. மேலும்; ஸ்ரீஸாரஶ்லோகபாஷ்யத்திலும் ‘விஷ்ணுபாஸாஹவ ஜஹவஸாயகஜ திவெஷ, காஷதகெ நித்ய தெதஶாராணாம் யஜுர்ஹஸ்தஜ்ஞாநெவ விஹாககாரகா:’ என்றும் ‘ஸலக்ஷ்மீகஸ்ய ஸாம்ராஜ்ய ஸவ்யுயா ஸாப்ரதிஷ்டிதம் । ஜகெஹவா ஸ்விகம்ஶேதா ஸம்ஶயவி விஶ்வாதாம் । உபயா ஞானம்ஶமெவஶாத்ர ஹாவாய ஹஷஸாஹவ: । அத்ரஸ்வாதிகவ ஸஹ ஜஹ்ர ஹஷதகவ ஹஷகவத: । க்ஷநாராஜெவ்ண ஸொபோய ஸ்ரீ

பதர ஈஶ்வரதஸ்ய ஸ்ப்ருஹ:॥ என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நிரபாயமாய் பெருமாள் பிராட்டியாருடைய வைஶிஷ்ட்யத்தால் காரணத்வாதாரமும், உபாயத்வ ப்ராப்தியும், அப்ராப்ய த்வஸித்தியும், ஸித்தித்தன. மேலும்; ஸந்நிதிவிஶிஷ்டந்யாயத்தால் யத்ப்ரத்ய ஹமவாநர்வ்ருதெ, தத்தத் ஶ்ரீமத்ப்ராபகத்வாயெ வைஶிஷ்ட்யெ ப்ரமாணிபத்யாபத்தமாயிற்று. 'அநேந்த்ர ஸ்வர்க்க வ்யாதிரேகஸ்து' என்று துடங்கி த்ருதீயபக்ஷமாக 'ஜகத் காரணத்வாதி ப்ரஹ்மலக்ஷணஞ்ச பதிமாத்ரேவாபரம் । அதஏவ தஸ்ய ஸர்வஸ்வதா ஸமாயிக ஈஶ்வரத்வமிதி' என்றபக்ஷம் 'ஶ்ருதிஶேஷ விஶேஷ கல்பிதக: ப்ரமாணவாந்' என்று ஐந்தாவது பக்ஷத்தையே ப்ரமாணதமமாகவங்கீகரித்தருளிய விசேஷத்தால் த்ருதீயபக்ஷோத்தரணீய மென்று நிர்ணயமில்லை. உத்தரோத்தரபக்ஷமே பலீயாநு என்று ஶ்ரீதத்த்வஸமாஹாரத்தில் 'ஶ்ருதிவிஶேஷபக்ஷ பக்ஷ பக்ஷஸித்தி ஸ்வாரஸ்யாஸா ரணபக்ஷ உத்தரோத்தராஶ்ரயாநேந பக்ஷ பக்ஷ ஸ்ய ப்ரமாணிநாஶ்வதாநாத்' என்றருளிச்செய்ததால், ப்ரதமமான ஜீவ நிரபேக்ஷஹதவரன தனூத்வபக்ஷமென்ன, த்விதீயமான ஜீவஸ்வஹி விஹ்வத்வபக்ஷமென்ன, த்ருதீயமான ஜீவாதந்த்ர்ய பக்ஷமென்ன, சதுர்த்தமான ஸ்ரீஸ்வாமிந மான மஹிமைஶ்வர்யமென்ன, பஞ்சமமான ஸ்வதஸித்தமாயுள்ள ஈஶ்வர்யமென்ன இவ்வைந்து பக்ஷங்களுள் ஸ்வதஸித்தமாயும் ஈஶ்வர்யமாயுமுள்ள ஐஶ்வர்யமே 'ஸர்வபா ஸர்வதஸ்ய ஹமவத ஜகம் மஞ்ஞுவதநெ । ஸ்வாமீஶ்வரீஷா தஷூரா ஹ்ருவதிவரூ நிஷ்ஷமஸ்யெ । ஸ்வஶீஷா த: ஶ்ரீ:ஸ்ஜிதா ஸி ஸ்வ ஸமஞ்ஞ விஷவ ஸ்வதந்த்ரதாம் நவ்யமஹிமதெ ப்ரூதிரவி॥' என்ற ஶ்ரீ பராஶரபட்டராந ஶ்ரீஸூக்தியாலும் ஸ்பஷ்டம்॥ 'ஸர்வஸ்ய ஈஶாநஜஹஸ்' இத்யாதி ஸாமாந்ய வாக்யத்திற்கெல்லாம் ஸ்வ தாத்பர்யவிஷயாஸ்ய ப்ரதாய ஸ்ரீஷத்தால் ஶ்ரீஹயக்ரீ வனருளில்லாதே ஶாஸ்த்ரஜ்ஞராய்ப் பிதற்றுமவர்களுக்கு ஶ்ரீபட் டருடைய ஶ்ரீஸூக்திகளயுமாகவேண்டுமென்றால் அஸாத்யமே

http://acharya.org

யாம். ஆனதால் ப்ரஹ்மவைலக்ஷண்யத்திற்கு விரோதங்களான நான்கு பக்ஷங்களும் ஜயநீயங்களேயாகும். ஆகையிவ்வளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளெல்லா மிருக்கச்செய்தேயும் பதிவ்ரதாத்வம் பதிக்கு ப்ராஸாதகமாதலாலும், தனக்குள்ள ஶேஷத்வமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாஸஹமானதாலும், ஸ்வதந்த்ர சேதநகோடிகளாகும் ஶேஷவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் ஶ்ரேயாதாரணி யாகையாலும், தானே சிறை யிருந்தபொழுது பதிவ்ரதாத்வத்தையே காட்டி ராவணனைத்தாம் நேரே நிக்ரஹியாதே ஸர்வஶேஷி செய்யப்பார்த்திருந்தாள். ராவணன் தலைசாய்ந்ததும் அவளுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ஹாவத்தாலேயே. 'தேநேஜஸ்ரீ ஸவந்த்வே, ப்ஶிவாம் ராவணஸ்யம்' என்று திரோதநம் ஶ்ரவித்தாலும் பதிவ்ரதாத்வமல்லவோ ஸ்வாதந்த்ர்யஸாதகனுக்கு மிடையூராய் நிற்கக்கண்டோம். ஆகையால் பரமஶேஷிக்குப் பிராட்டியாகும் விஶேஷணவைஶிஷ்ட்யத்தை யிட்டு ஸர்வதர்மேஶ்வரத்வ நிரபேக்ஷ ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளான யா தொன்றிலும் பாதகமேயில்லையென ஸித்தித்தது, மேலும்; ஸ்ரீவையும், பாரதந்த்ர்யமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும் பாராஷ காரலக்ஷணமாய்க் கூறின வைநஸம்ஶேஷண ஸ்ரீத்வபக்ஷம், அரக்கிகளை நலியப்புகுந்த திருவடிவிஷயத்தில் ஸ்ரீயாநித்துத்தான் ரக்ஷித்தபொழுது ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கு ப்ரயோஜநமில்லை யாதலாலிங்கு ஸாக்ஷாத்ரக்ஷகத்வமே பொருளாகும். இல்லையாகில் திருவடியோடுமன்றுடி ரக்ஷித்ததுகொண்டு ஸர்வஸ்வாதந்த்ர்ய ஹத்வம்போய் ஸநித்ஸாதந்த்ர்யஹத்வமும்லக்ஷணமாய்த்திரும். ஆகையால் ஸ்வாதந்த்ர்யஹத்வ லக்ஷணஸம்பந்தமிங்குசேராது. ஸர்வஶக்திக்குள்ள ஸ்வேதரரக்ஷகத்வத்தை யழிப்பதற்காக யிப்படி பவநஸம்ஶேஷணத்திற் கட்டியதாமத்தினை. இவ்வர்த்தங்களை யநுஸரித்து மேல் த்ருஷ்டாந்தமாகவே வைஶிஷ்ட்யார்த்தத்தை விளம்புகின்றார். அதாவது;— (வைஶிஷ்ட்யம்) விஶிஷ்டைக்யமென்பதாவது; (ஸம்புருஷ்ஸ்ரீவத) ஸூரியனும் அதன் ப்ரபையும் போல் (இதி) என்று (ஸ்ரீஶக்திஸம்பந்ந:) பரமதைவத பாரமார்த்ய வெளியாயும், 'தமேவநமோஜாமிவஸாய பராஸ்ராய'

என்று ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஸ்துதிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டவராயும்; "நமோ ப்ரஹ்மண்யதேவாய" என்றபடி ஸர்வவேதாந்த ஸாரதராயும் ப்ரஹ்ம ஸாக்ஷாத்காரராயுமுள்ள ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ மஹர்ஷியினுடைய ஜநகரான ஸ்ரீ பராசர மஹர்ஷியினுடைய (ஈது) ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தின் ப்ரதமாம்சத்தில் "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ" என்றுள்ளபடி ஸித்தமாயிருக்கின்றது, (ஸஷ்டு) என்பது ஸர்வ ஸம்மதம். அதாவது; ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ப்ரதமாம்சத்தில் பிராட்டிக்கு க்ஷீராப்தியினின்றும் ஆவிர்ப்பாவம் சொல்லும்பொழுது, மைத்ரேயர் ஸ்ரீ பராசர மஹர்ஷியை நோக்கி ஸ்ரீக்குப்பல்விடங்களில் ஜன்மமெவ்விதம் கூடுமென சங்கித்து ப்ரச்நம்பண்ண, அதைக்கேட்டருளிய பராசர பகவானும் எம்பெருமானுக்கு ஸ்ரீ வராஹ க்ருஷ்ணாதிகளான அவதாரங்களைப்படி "அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே" என்றபடி ஸ்வேச்சையால் நாநாவிதங்களையோ, அப்படியே பிராட்டியாருக்கும் "அஜோபிஸந் அவ்யயாத்மா பூதாநாம் ஈச்வரோபிஸந்" இத்யாதிகளின்படி ஸ்வாபாவிக ஸ்வரூபாதிகளை விடாதேயும், கர்மஸம்பந்தமில்லாதேயும் மேற்பட்ட அவதார விசேஷங்களென்றருளிச் செய்தார்.

அதெங்ஙனேயெனில், "நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீ ரநபாயிநீ। யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம॥ அர்த்தோ விஷ்ணுரியம் வாணீ நீதிரேஷா நயோ ஹரி:। போதோ விஷ்ணுரியம் புத்திர் தர்மோஸௌ ஸத்க்ரியா த்வியம்॥ ஸ்ரஷ்டா விஷ்ணுரியம் ஸ்ருஷ்டி: ஸ்ரீர் பூமிர் பூதரோ ஹரி:। ஜ்ஞாநம் ஸ்ரீர் ஹ்ருத்வோ ப்ரஹ்மஸ்வர்க்கரூபிணா தவஸா॥" என்றுதுடங்கி "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ। விஷ்ணோர் தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும்॥" என்பன. இவைபோலவே மஹாபாரதத்திலும் பரதத்வநிர்ணய விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷண அநுஸந்தித்து ஒடுவில் தனக்குள் ஸாம்யம் தெ

http://acharya.org

ளியாதே வந்த ஸ்ரீநாரதனுக்கு 'த்ருஷ்ணாஸி யதோஹம்' என்றருளிச்செய்ய, அதை 'ஸதத்ருஷ்ணஸ்து தோஷரேத ஆத்மஸம்மதம் ॥' எனக்கருத்தூற்று ஸ்ரீநாரதனும் நிஸ்ஸங்கனாய் யதாகதம் சென்றார். ஆனதாலிங்கு ஸ்ரீவராஹஸம்ஹிதையின் கதம் 'நாநயோர்விதத்தே ஸர்வதா' என்றபடி ஸம்ஸாரதம் உபய ஸாதாரணமென்று மிவர்களுக்குமேல் வரஸான வஸ்து கமிந மென்றும் இவ்விருவர்களுடைய ஸ்திதியும் யதாயதிதாமென எங்கும் கலந்திருக்கின்றதென்றும், யதாஸர்வகதோ விஷ்ணுஃ' என்றதால், எப்படி விஷ்ணுஸர்வவ்யாபகனோ 'ததைவேயம்' அப்படியே இவளும் ஸர்வவ்யாபிகையெனவும்ஸிதமாகின்றது. இதற்கனுகுணமாகவே 'வ்யாபகாவதி ஸம்ஶ்லிஷ்டௌ தேசதஃ காலதோபி வா । ப்ரக்ருதேஃ பராத்பரௌ நித்யௌ ததீயௌ தேவ விச்யுதே । கிம்பஹுனோக்தேன நாநயோரஹம் ॥ ஜகத்யாதாரம் விஶ்வவ்யாப்யவஸ்திதா । தஸ்யாஃ கேவலபரா ஶ்ரீர்ஜுஷ்டாவிஶ்வரூபிணீ ॥ யோயோ ஸதி ஸம்ஹாரஸவி ஷ்ணுர்பி நிஸ்வஃ । யோயஸ்ய நாரீஹாவஸ்யாதத் யக்ஷ்யஸ்வ வஸ்திதா" ॥ எனஸநத்குமாரஸம்ஹிதையும் கூறியத்து '.ஸக ஸவஜகத்ஸாதீஶக்தோ நவ்யாதஃ ப்ரஹ்ம:" ! என்றது ஶக்திஸம் ஜ்ஞிகையான பெரியபிராட்டியாருடைய வைஶிஷ்ட்யத்தால் ஸ ர்வதனே ஜகத்ஸ்ருஷ்டிபாவதால் பதிப்ரத்யாகார்யத்தை விட்டு வைஷம்யநைர்க்ருண்ய தோஷம் ஸம்ஸவியாதெனத்தெளிவித்தது. ஆகை யால் பரிவ்ராஜகரான ப்ரமாணாநுகுணம் ஸிஷ மான ஸத்கம் ப்ரயாகத்திற்கு இதுவும் அநுகுணமாயிற்று. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீதேஶிகனும் 'ப்ரஹ்மப்ரஹ்மதோயத்ரதே கோத்தா விதராயஃ । ஸவநேகரோதல ஸ்யாதஹஸ்ய ஸ்மித்யாநதஃ ! என்றருளிச்செய்தார். (தேந) ஆதலால் (நித்யா) பரஶ்வரியான பெரிய பிராட்டியார் (ஸததம்) எப்பொழுதும் (நாராயணேந) ஸர்வஜகதாதாரனான நாராயணனோடு (அவி னாபாவ) பிரிதலின்றியிருப்பதனால் தவளாகவே(ஸதி)ஸர்வாதி ருதேஷ்யாகவிளங்குகின்றாள், (உதி) இப்ப்ரகாரமாக(ஸோஸா

http://acharya.org

ஸ்ரேயஸ்) ஸதநுஷ்டாநங்களையுடையவர்க்கும் வேதார்த்தப்ரகாஸகங்களா லும் [ப்ராப்தமநேகதேஸ] ஸதநுஷ்டாநங்களையுடையவர்க்கும் வேதார்த்த ப்ரகாஸிகளாயுள்ளவர்களாலும் (தத்வஸ்தித) வேதாந்தப்ரவர்த்தகரான பூர்வர் ஸக்திவிஸேஷமான விஸேஷணமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸத்வஸாத்வதாத்ருத்வாதிகளை யுடைத்தாயிருக்கச்செய்தே யும், பெருமாளுக்கு ஸேஷபூதையாயிருந்து ஸர்வதாபூ தையாய் ஸம்ஸ்லிஷ்டையாயிருத்தல்பற்றி அவனுடைய வத்ஸ்யை (தர்ம உக்தம்) அந்த ஸக்தித்வம் கூறப்பட்டது.

ஆனதால் வேதவேதாந்த விதந்யாய ப்ரகாரம் ஸ்ரீவிஸிஷ்டமான பெருமாளுக்கே காரணத்வமும் உபாயத்வமுமிந்த ஸ்லோகத்தாற் றெளிவிக்கப்பட்டதென்பது தாத்பர்யம். பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வநிர்ணயமாகும் க்ரந்தத்தின் ஆரம்பவரையில் வந்து, தமக்கு உசிதமான ப்ரமாணத்தைக் காணும்பொழுது பிடாலநிமீலந ந்யாயம்போல் நேத்ரநிமீலநம் செய்துகொண்டு, இவ்விஷயம் ஜநத்திலொருவருக்கும் தெரியாதுபோமென்று பூர்வார்த்தத்தை யெழுதி உத்தரார்த்தத்தை யெழுதாது மறைத்தார். அதாவது,— 'நிமித்தோபாதாநே' பூர்வார்த்தம். 'யதாஸர்வமபிதே விஷ்ணுஸம்பந்தம் பிஜாத' என்றது உத்தரார்த்தம். உபயத்திற்கும் ஸேஷித்வாந்வயத்திற்கு ப்ரத்யம் பூர்வார்த்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. விஸிஷ்டஸாத்யகமானவாக்யம் உபாயவிஷயத்தில்வ்யர்த்தவஸிப்பதால் அதன்தெளிவறியாதே ஜநத்தையும் அறியாதாக்கினர். இது பிடாலசக்ஷுர்ந்யாயமோம். இந்தசக்ஷுர்ந்யாயம் 'யத்ருஷ்டாவர திஸேஷ'' என்ற ந்யாயப்படி வடதேசியர்களிடமிப்பொழுதும் காண்கலாகின்றது. அந்தந்த விடங்களில் அப்படியப்படியே வேதவேதாந்தவிரோதய ஸாஸ்த்ரநிஸாசாரப்ராஜாதர்போல் ஸயத்தும் சொல்லுமிவர்வழக்கத்தைப்பற்றி முன்பே கூறினோம். 'ஜயாவாணீ' என்றபொழுது பிராட்டிக்கு ஸ்ரீபௌஷவாக்கியத்தில் ப்ராப்தம் வ்யாபகத்வத்தையைக்கொண்டு ஸவவ்யாபகத்வாஸம் கூறும் நம்மன்பர் 'ஸமாஸ்ருவிஷ்டநே' என்றபடி வர்ணிமபாஷ்யத்திலே ப்ராப்தம் விஷ்ணுவிற்கு

http://acharya.org

வ்யாபகத்வமேற்படுமென்பது தமக்கு பாதகமென்பதை மறந்தார். ஈதோர் பெருவியப்பு. ஶ்லோகத்திலுள்ள ஸ்வாரஸ்யத்தைக் கைக்கண்டு மஹர்ஷி யருளிச்செய்யும் வ்யாக்யானத்தை மனஸ்ஸில் வாங்காதே, ஏதாவது தன் மனதிற் றோன்றினதைச்சொல்லி இது ஶாஸ்த்ரார்த்தமென்று பரரை ப்ரமிப்பித்துத் திரியுமவர்கள் யார் என்று இங்கு தம்மையே தாம் நோக்கிக்கொண்டு மூகவுரையிலுள்ள அவ்வாக்யத்தைப் படித்துவிடுவாராக. இப்படிப்பட்ட பரர்களைநோக்கி 'விஶேஷாத்ஸ்ய ஶௌரேர்வக்ஷோ விதந்வதீ ஸ்வஸ்வரூபேண | விஶ்வாதிஶாயி தத்த்வம் ஶ்ரீர்விஶ்வவ்யாபிநீ ஜயதி ||' என்றதால் ஸௌந்தர்ய விஶேஷருக்கேயுள்ளதென மஹாகவி ஶ்ரீவேங்கடாத்வரியும் அன்றே சொன்னார். ஆகயிவ்வளவால் ஸர்வஶேஷித்வஸர்வவ்யாப்தி முதலிய ஸகலதர்மங்களும் ஶ்ரீவிஶிஷ்டமான தத்த்வமொன்றே யென ஸித்தித்தது.

இப்படி ஸர்வேஶ்வர ஶ்லோகத்தால் ஸர்வஶக்தனான வனுக்கு "ஶக்திஶ்ஶக்திமதஸ்ஸதா" என்றும், "ஸர்வகாரணகுணஹேதுரேவ ஸ்ரீர்தேவீ ஸர்வகாமா ப்ரகாஶிநீ | தேவீ ஷாட்குண்யபூர்ணா ஸர்வஜ்ஞாநாநந்தக்ரியாமயீ" என்றும் "தேவாநாம் ஶக்தித்ரய" என்றும் கூறுகிறபடியே ஶக்தியாய், தத்த்வமாய் வேதாந்தவேத்யமான ஶக்தியாயுள்ளவளாயும், "ஸர்வஸ்ய ஜகத ஈஶ்வரீ" என்றதால் ஸர்வேஶ்வரர்களுக்குமீஶ்வரியாயும், "ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரி தாதா, தாத்ரீ விஶ்வஸ்ய, விஶ்வரூபா விஶ்வா, ஜகதாதாரா விஶ்வா, ஸர்வாஶ்ரயா ஸர்வஸ்வரூபா, ஜகதாதாரா விஶ்வவ்யாபிநீ வ்யாபிதா | ஸ்ரீதேவ்யா விஶ்வரூபிணீ, யயா ஜகத்த்ரயம் ஸர்வம் வ்யாப்தம் ஸநாதநம் | தயாவ்யாப்தமிதம் ஸர்வம் நிஸ்துல்யமித்யேவம்" இத்யாதிகளால் ஸர்வத்ர ஸர்வதா தனது ஸ்வரூபத்தாலும், ஸ்வபாவத்தாலும் வ்யாபகதையென்ற விஶேஷத்தை யுடையவளாயும், த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களையும் தனக்கு ஶேஷமாகவுடையவளாயுமிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய ஸகலமான ஸ்வரூ

வ்யுத்பத்த்யாதிகளும் எம்பெருமானுக்குப் போலிவளுக்குமுள்ள
தென உபபாதநமாக 'காந்தஸ்தே, இத்யாதியாலும், 'பக
வதீம் ஸ்ரியந்தேவீம் நித்யாநபாயிநீம் தேவதேவதிவ்யமஹிஷீமகிலஜக
ந்மாதரம்' என்றும், 'யத்ப்ரூவிப்ரமலீலயைவ பர்யாஸவுத்த
தாலிஹியதே' என்றும், 'ஸ்ரீரங்கேஶ்வரமஹிஷி பத்மேயோஷாம்
ராஜ்யாநீம்விது:, | பகவதி! பத்மேயாரமஹாப்ராஸாநந்தம் |,
த்வமஸ்மத்கேஶ்வதமாணராஶய:, பகவதி பத்மேயாராதநிஷ்
டா, பத்மேயாஸ்வாதஞ்சத்ரமஸ்யாம்ஸா, அநந்யாஶ்ரய ஸ்வாஸ்ராண
ஸங்காஸாகாரணா | ஜகஜ்ஜநாநீ அம் அம் அம்வநாதமேஹேஹ:
என்றும், 'ஸ்ரீமேமஹஸ்ஸ வாதித்யாள தேவதீஜகதாம்பதீ, தேவ
தம் தேவதீந:' என்றும், ஸ்ரீமத்யாமுநாசார்ய பகவத்ராமாநுஜ
ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ர ஸ்ரீபட்டபராஶர கவிதார்க்கிக ஸிம்ஹங்களருளிச்
செய்தார்கள். த்ரவிடவேதஸம்மிதமான தமிழ் மறை
யும் 'தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு' என்
னும் 'வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்' என்றும்,
'அகலகில்லேனிறையு மலர்மேல் மங்கையுரை மார்பா' என்று
மருளிச்செய்தன. இங்கு தாமரையாள் கேள்வனென்றதால்
ஸ்ரிய:பதியொருவனையே யென்பது கருத்து. இல்லையேயாகில்
தாமோதரனொருவனையே நோக்குமுணர்வு, இத்யாதி பகவச்சே
ஷத்வவாசகமான சொல்லாலருளிச் செய்திருக்கும்படியாயிருக்
கும். பிள்ளை லோகாசார்யரும் 'அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியி
லிவ்வக்ஷரம் விட்டுப் பிரிவது' என்றும், 'வாஸத்தையும் மணத்
தையும்போலே ஆகயிச்சேர்த்தி யுத்தேசமாய்விட்டது' என்றும்
இவ்வகாரவாச்யதையாலே ஸஶேஷ விஶிஷ்டஶேஷித்வத்தையும்,
நாராயண வாச்யதையாலே தனக்குள்ள பகவச்சேஷத்வத்தை
யும் காட்டுகிறாள்' என்றும் பலபடியாலும் பகவானுக்கு நிகரா
யுள்ள ஸஹநாயிகாத்வத்தையும் கூறினர். ஈஶ்வரவாச்யை
யல்லவென்றுமிவளைச் சேதநகோடியிலே ஸஹநாயிகையாய்
படிக்கக்கூடாதென்றும், சிலருக்கு ஈஶ்வரவாச்யையாகத்தான்
றமெனவும், ஸாம்ராஜ்யம் ஸவைதீகனுக்கே சிறப்பென்று மெழு

http://acharya.org

றினர். ஆகையால் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரணவஸ்யமான அகாரத்திற்கு வாச்யமாவதுபோல், பெரிய பிராட்டியாராகும் ஸர்வேஶ்வரியும் அகாரத்திற்கு வாச்யையாகக்கூடுமோ? அது ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமாலும் ப்ரமாணஸித்தமோ? அப்படிக்காகிலன்றோ ப்ரமாணங்களான புராணங்களும், உபப்ரும்ஹணங்களும் ஜீவிக்கக்கூடியவையென ஶங்கித்து, பிராட்டிக்கும் அகாரம் வாசகமாகுமென ஸ்ரீபட்டர் ஸ்வாமியுடைய திருவுள்ளத்தை ப்ரகாஶனம் பண்ணுகிறார்:—

அகாரோ விஷ்ணுவாசீ யதி தத்வத்ரயப்ரகாஶநீ
தச்சக்தித்வாத் ததீயஸ்தோ ஸம்பந்தவிஷயா।
அதஸ்ஸ்ரீகாரஸம்பந்தேந ஸர்வேஶ்வரீத்யுச்யதே
ததஸ்ஸர்வஜ்ஞைஸ்ஸம்பந்தகமாத்ய நித்யஸர்வேஶ்வ॥

அகாரஇத்யாதி ॥ ஸ்ரீ அஷ்டஶ்லோகியில் ஸ்ரீபராஶரபட்டர் ப்ரணவத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்யும்பொழுது 'அகாரார்த்தோ விஷ்ணுஃ' அகாரார்த்தமானது விஷ்ணுவென்ற ஸர்வரக்ஷகன் என்றருளிச்செய்தார். அதையே ஸங்க்ரஹித்திங்கும் (அகாரஃ) ப்ரணவஸ்தமான அகாரமானது (விஷ்ணுவாசீ) உபயஸம்ப்ரதிபந்நமான ஸ்ரீபட்டருடைய அஷ்டஶ்லோகி ப்ரகாரம் விஷ்ணுவிற்கர்த்தமாகுமென்கில் (தத்வத்ரயப்ரகாஶநீ) 'விஷ்ணோ ரேஷாநபாயிநீ' என்றும், 'அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா' என்றும் 'விஷ்ணோஃ ஸ்ரீரநபாயிநீ' என்றும் கூறுகிறபடியே அவ்விஷ்ணுவினுடைய ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாத வொருஸீதாவான பெரிய பிராட்டியாரானவள் (தச்சக்தித்வாத்) யத்யர்த்தம்போல் தத்வத்ரயசேஷியாயிருப்பதால் அந்த விஷ்ணுவில் அஸம்பந்தத்தை யுடையவளேயாகில், (ஈயம்) இந்த ஜகந்மாதாவானவள் (கயம்) எப்படி (ஸம்பந்த, விஷயா) மகாரத்திற்குப் பொருளாவாள். அதாவது;—ஸ்ரீபட்டரே அஷ்டஶ்லோகியில் 'அகாரார்த்தோ விஷ்ணுஃ' என்றும், ஸ்ரீகுணரத்நகோஶத்தில் 'தச்சக்த்யாவாசகம் நவத்ரயமதியதே ஶ்ருதிரபி' என்றும் உபயதத்வங்களுக்குமுள்ள ஐக்யப்ரதிபத்தியை பரு

http://acharya.org

ளிச்செய்தா ராகையால் அகாரத்தி னர்த்தமான விஷ்ணுவில் அநந்யார்ஹையான பிராட்டிக்கு அவ்வகாரார்த்தம் தவிர, மற்றவுகாரார்த்தமென்றது அஸங்கதம். 'உகாரோऽநந்யார்ஹத்வப்ரகாரணம் வைஷ்ணவம்' என்றதால் விஷ்ணுசேஷபூதமாய் விஷ்ணுசரீரமாயுள்ள ஜீவஸ்வரூபம் அருளிச்செய்யப்பட்டது. 'உகாரோऽநந்யார்ஹம் நியமயதி ஸம்பந்தமநயோ:' என்றதால் அந்த சேஷித்வம் விஷ்ணுவிற்கே அஸாதாரணமென்றும், அவனைப்பற்றி ஜீவஸ்வரூபத்திற் குண்டாயிருக்கும் சேஷத்வமும் அவனையே பற்றியதென்றும் அந்யசேஷத்வத்தை விலக்கிற்று. இப்படியாகும்பொழுது வேதாந்தாசார்யாதிகளுக்கு உபயமும் சேஷியென்ற ஏகாயநர் வாக்யத்திற்கும் விரோதமில்லை. இங்ஙனில்லையாகில், ஸ்ரீக்கும் சேஷபூதம் ஜகத் என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திற்கும், ஏகாயநர் எண்ணத்திற்கும் மதியாது? ஆகையால் உகாரத்தில் லக்ஷ்மியைக்கூட்டுவது அஸம்மதமாம். அகாரத்தில் கூட்டினாலே 'உகாரஸ்து தயோர்தாஸ:' என்றபடி லக்ஷ்மீதத்தித்வாஸ்யத்தை ஐதரங்களுக்கேற்படும். அதற்காகவே ஸ்ரீபட்டரும் 'தவ ஸ்வாம்யம் நந்வஸ்மதி' என்றருளிச்செய்தார். அதையே ப்ரமாணமாகப்பற்றி 'தவஸ்வாமிதாவேசஸ் ஸமுதிதஸ்வாமித்வ விஷயா'வென்றது, ஆகையாலிது (ஸஹோ) வ்யாகரணமாய் நமதன்பர் அர்த்தம்சொன்னது ஆச்சரியம்; (அத:) ஆனதால் (அகாரஸம்ஜ்ஞ:) அகாரத்திற்குள் (ஸமிதாம்) ஆவதற்கு (ஈபா, உ) இந்தப் பெரியபிராட்டியாரானவள் (அவஸ்ய) தகுந்தவள் தான், (உத்தி) என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் பிராட்டியாரை அகாரார்த்தமாகக்கூறுவதற்கு யாதொரு ஸாதிக்யமில்லாமலேற்பட்டதெனக் கருத்து. இவ்வகாரம் ஸர்வாகாரஸமாந்ய னெம்பெருமானுக்கு அகாரம் வாசகமானதுபோலவே, தத்பத்நியாய், அதனைத் தத்வத்ரயக்ஷிலையாய் விளங்கும் பிராட்டியாருக்கும் ப்ரக்ஷணாவயோரியான காரணாதி உபாதானகாரணத்தைவிட்டு அகாரம் வாசகமாகக் குறையில்லை. ஆதலாலேயே இவளும் ஸ

http://acharya.org

வுமொகஸாரமெண்யானது. இதைமொட்டியே 'ஹவொமஸ ரணாஹிவ:' என்று பிராட்டியார் தாமேஅருளிச்செய்தது. 'தஸ்ஹொ[illegible]ஸ்[illegible] வு நாஶா மாமக்ஷாமெவுஶரணமஹம் வ்ரு வமெ' என்றதுபோலவே 'ஶ்ரியம்லொகெ தெவஜுஷ்டாமுதா ரா ம் தாம் வத்மிநீம் ஶரணமஹம் ப்ரபதெ, ஸமக்ஷ்மிமெ நஶ்யதாம் ஸ்வாம்வ்ருணெ' என்று உபாயாரணமாயும், நிரங் குஶமாயும், ஸ்வதந்த்ரமாயுமுள்ள ஜகத்ரக்ஷணத்தை ஶ்ருதி களும் ப்ரதிபாதித்தன. (தத:) ஆகையால் (ஸணாகூ) எந்த ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரமாணிக்காத, ஸாதாரண ஜீவகொடிகளுக்கு ள்ள ஸ்வரூபவாணாஸ்ரும், (ஜீவத்வமே) விஶாஸ்வத்யமொழி யான ஜீவத்வமும் 'தெஶாகாலமா த்யாரூபவாக வமிவெமொ நமெஸ்வூத:' என்றபடியே (ஸமொயா:) பெரியபிராட்டியாரு க்கு (நஹமெவ) உண்டாகமாட்டாதிறே. ஆகையால் பிராட்டி க்கு ஸகாரவாவ்யத்வமேயுள்ளது. மகாரவாவ்யத்வமில்லை. உகா ரவாவ்யத்தை கமாதி ஶ்ருதிகள் கூறினும்; ஶேஷித்வமாஹய ருக்குமுண்டானதுபோல் மற்ற ஶம்ஶித்வ விஶாஸ்வாதிகளுமா கக் குறையில்லை. ஸஸ்ரூஶ வஸ்துக்களாவதால் ஸநெகம் விஶா க்களிருக்கக் குறையில்லை. ஸணிமொமஶிஷ நுாயத்தாலும், இப்படி ஸகாரவாவ்யத்வலாவநத்தாலும், மகாரவாவ்யத்வாஹாவத் தாலும், உகாரவாவ்யவெஸஷிஷ்டாவத்திபாதலாலும் நம் நண் பராகிய ஸாமெகதராமாநுஜ மாநிஶரர் கூறிய ஶ்ரீதத்வஶா ஶிகையிலுள்ள விவரீதாருங்களெல்லாம் வாயெண நிரஸ்த ங்களாயின. ப்ரமாணம் சொன்னவிடமெல்லாம் ஐக்ஷ்ஸாஹி த்யம் ஸணாரவெணமேவண்டுமென்றும், இல்லையாகிலில்லையென்றும் கூறுவது பாதிஶவாஸஊஹத்திற்கு நிகராம். விஶாகெஸதி வெதநத்வம் ஸமெவுஶரனுக்குப்போல், இவளுக்கும் வா, ஹமவ ஹம் வ்ருதிமேஶஷத்வம் வ்ருதிவம்மகமென்ற யிவருக்கு ஹமவநா தஶேஷிகெஸதி ஸமேஶஷிதிவித்யாவித்வம் ஶ்ரீயொஐக்ஷண மென்றுமிலன்ன ஸ்வாயகம். ஐக்ஷணமென்பது ஐக்ஷ்யாநுமாண மோ, அல்லது ஐக்ஷணாநுமாணமாய் ஐக்ஷ்யம் திரியுமோ. ஶி

http://acharya.org

ரோநாராயணமாய் உஷ்ணக்ஷயநமோ ஸ்வாஹா, உஷ்ணாநாராயணமாய் ஸிரஃக்ஷய நமோ ஸ்வாஹாவென ஸ்வாஹாகாரியால் ஸ்வாஹாப்ரயோகிக்கக்கடவர். லக்ஷணங்களில் விசேஷ விதி வருவதெல்லாம், க்ரியாக்ஷ்ரங்களில் வரும் ஸ்வ்ருத்தியைக் கொண்டேயாதலால், லக்ஷ்மிக்கென்று ப்ராதிஸ்வருத்யாதிப்ரமாணங்களுள்ளவைகளிலேயும் ‘ஸ்ணாஸ்வவிஸிஷ்டவேதநக்வேஸதி விஷ்ணுபத்நீஸ்வம் லக்ஷ்ம்யாலக்ஷணம்’ என்றுண்டாகில் நம்மாலும்ஸம்மீசாயநமாகும். ஸூக்ஷ்மம் வாக்கிற்கோ ஸூத்ரத்திற்கோ என்று கணக்காய் வாக்கங்களெழுதுவதால்யாது பயன். ‘நாராயணாத்ருத்ரோ ஜாயதே’ இத்யாதிகளைப்போல் ‘ஸ்ரீஸ்ஸ்ரீநாராயணோஜாயத’ என்று ப்ரமாணம் கிட்டாதவரையில் இதர தேவதைக்கு பரத்வம் ஸித்திப்பதெப்படி யஸாஸ்ர்மோ, அப்படியே, லக்ஷ்மீ, ஜீவன், ஸ்ணாஹநிதை, ஸதஸ்வப்ராவேத்ய’ என்ற நமதன்பர் ஜநிநாநாராயணமான ஜனிப்ரமாணவத லாஹமில்லாதே கேவல ஸ்தகங்களைக்கண்டு ப்ராமாணிகர் அஞ்சார்களென்பது ந்யாய்யம். ஆகயிவ்வளவால் ஸவஸ்யார்ணனும் ஸவேஸ்யரனுமான ஹரவானைப்போல், ஸவஸ்யரேண்யும், ஸவேஸ்வரியும் ஹரவதியுமான பிப்பிராட்டியும் ப்ரணவஸ்மான ஸகாரவாவேத்ய யென்பதிதன் கருத்து. சிலவஹியாக்கர் ஸகாரத்திற்கு விஷ்ணுவே பொருளென்றுகூறியதும் பதிவ்ரதாநுத்தைப்பற்றியாம். ஸன்னிதிமஸிஷ்டானுநாயத்தால் ஸித்தியுண்டென்பது, ப்ரயோகாரே ஸன்னிதிமஸிஷ்டநாயெந தேவ்ராஸவ்யபூத ஸித்திரேகஃ ப்ரகாரஃ” என்ற ஸ்ரீதக்வஸித்தாஞநத்தாலும் ஸித்தம்.

இவ்விதம் கூறப்பட்ட பரமார்த்தத்தை ஸ்ரீஹாஷ்யகார ஸகோஸ்வதிகளான ஸஹஸ்ரா பரமாசார்யர்களும், ஸதிவந்தமாய் அருளிச்செய்தார்களென்று உக்தார்த்தத்தை த்ருடீகரணம் செய்வதற்காக ப்ராரம்ஹிக்கின்றார்;—

ஸநாஹஸ்யம்விஸேஷாஸ்ரீஜிதஜிதிமாரார்விஷ்ணவி
ந்ருதாவிஸஜிவ்ராவத்விஷேஃவராணேவரஜ்ம
ராவரஸ்ராஜ்ஞியாவாக்ஷிகஸ்ய | தஸாநாவிசவஜா

வ்யாப்த்யாத்யா: ஸகல குணகணா யேச யே ஸ்ரீபதௌச
தே தே ஸர்வே(அ)பி லக்ஷ்ம்யாம் குணகணிவஹவத் ஈஶிநா-
திகாயாந்து ஸந்தி ॥ ॥ ௪ ॥

ஶாஸ்த்ரத்ருஷ்டி ॥ (ஶாஸ்த்ரம், ...) ப்ரஸித்தமான பெரியபிராட்டியாரைப்பற்றிய ஸர்வவிசேஷத்தை (விஷ்ணுசித்தா சார்யவர்ய:) ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தாசார்யராகிய எங்களாழ்வானும் (விசேஷாத்) மிகவும் (ஸங்கதிர்தி) உடையவர்முதலிய பூர்வாசார்யர்களிடமிருந்து வந்த தமது ஸம்ப்ரதாயாநுஸந்தாநமென்று (பராஶரவ்யாஸ ப்ராஜ்ஞயா) பராசரவாசார்யனுடைய ஸ்ரீஸூக்திகாரருடைய நிபந்தனத்தால் (விஷ்ணுபுராணே) ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (ஸம்யக்) நன்குதெளிவாக (வ்யாசக்ரே) வ்யாக்யாநம் செய்தருளினர். (வாக்யஸமூஹ) வக்ஷாநுஸாரத்தைச்சார்ந்த ஸ்ரீயாஞனும் அதேவ்யாகாரமே ஸித்தமிருக்கும் ஸாரஸ்யத்தைப்பற்றி நன்கு வ்யாவ்யாநித்தான். (தஸ்மாத்) ஆனதால் (வ்யாப்திமுக்யா:) வியாப்தியும் முதலிய (ஸகலகுண கணா:) ஸகலகுணகணங்களும் (ஸ்ரீபதௌச) ஸ்ரீபதியினிடத்தில் (யே, யேச) எவையெவைகளுள வோ, (தே, தே ஸர்வே(அ)பி) அவ்வோகுணங்களெல்லாம் (குண கணிவஹவத்) ப்ரதானம்ஸித்தமானும்போலவும், மணமும்புஷ்பமும்போலவும் (ஈஶிநாதிகாயாம்) ஈசிநாஸித்தஸ்வாவஸ்வ பாவங்களையுடைய (லக்ஷ்ம்யாம்) பெரியபிராட்டியாரிடமும் (ஸந்தி) இருக்கின்றன. அதாவது;— ஸ்ரீபராசரமஹர்ஷியாலே யருளிச்செய்யப்பட்ட விஷ்வதீஸ்வர விவேசகமான ஸ்ரீவிஷ்ணுபு ராணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஈச்வரத்வத்தின் யாதாத்ம்யமி ன்னதென்று தெளியப்புகுங்கால், ஜகத்காரணத்வத்திற்கு வேண் டிய லக்ஷணங்களெல்லாம் 'யதோவா இமாநி' த்யாதிகளிலோ தப்பட்ட லக்ஷணப்படிக்குள்ளது விஷ்ணுவேயெனத் திருவுள்ளம் பற்றி 'நிதி ... ப்ரஸித்தமாக 'விஷ்ணோஸகாஶாதுத் பூதம் ஜகத்தத்ரைவசஸ்திதம் । ஸ்திதிஸம்யமகர்தா(அ)ஸௌ ஜக

http://acharya.org

தோஷ ஸ்ருஜமஹம்ஸ: ॥' என்று விஷ்ணுவையே ஜகத்காரணமாக வருளிச்செய்தார். இவருக்குண்டாகும் ஜந்மாதிகளையும் 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே' என்ற வாக்கியத்திற்கிணங்கவும் 'அஜோபிஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோபிஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ॥' என்றபடிக்குமாக கர்மபாரவஶ்யமன்றிக்கே ஸ்வேச்சயா விளங்கினனவும் கூறினார். 'ப்ரீதிஸ்தேஹமவதா நவிஶேஷவம்ஶம் ஸம்ரக்ஷணஜந்ம ஜராதிகம் ஸஹேதம் ॥' என்றதால் 'ஜகதோபஹாரார்த்தம் யோவிஶயாதிகாரேண' என்ற வாக்யத்தாலேற்படும் ஸ்வார்த்தபராஷாமர்ப்ரஹாநகுத்தையும் அருளிச்செய்தார். இப்படி யருளிச்செய்து வரச்செய்தேயே பெரிய பிராட்டியாரைப்பற்றிய ப்ரஸ்தாவம் வரும்ஸமயத்தில் இவளையும் 'நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ' என்று 'விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ' இத்யாதி வாக்யால் நிர்ணயிக்கப்பட்டபடியே நித்யையாகவும், ஜகதீஶ்வரியாகவும் அருளிச்செய்து, இவளுக்குண்டாகும் ஜந்மங்களையும் அவதாரமாத்ரமே யென்று பூர்வோக்த ந்யாயப்ரமாணாநுகுணமாய் அருளிச்செய்து, இப்படி யிரண்டு வஸ்துக்களும் ஜகத்திற்குக் காரணங்களானால் இது த்வைராஜ்ய தோஷத்திற்கு விஷயமாகாதோவென்று ஶங்கித்தருளியதன்மேல் 'யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ஸ்ததைவேயம் த்விஜோத்தம । தேவதிர்யங்மநுஷ்யேஷு புந்நாமா பகவாந்ஹரி: । ஸ்த்ரீநாம்நீ லக்ஷ்மீர்மைத்ரேய நாநயோர்வித்யதே பரம் ॥ அஸ்யேஶாநா விஷ்ணுபத்நீ நித்யைவைஷாநபாயிநீ । தேஜோதயதி ஸர்வஸ்ய ஸர்வஜ்ஞா ஸாமேதயா ॥' இத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள ஸாம்யத்தையு மருளிச்செய்து 'ஸலிலேதவிஷ்ணுநா ஸார்த்தம் ஜகத்வ்யாப்தம் சராசரம் ॥' என்று ஸம்ப்ரமாணத்தால் ப்ரஸாதப்ரஸாதவான்கள்போல் பிராட்டியாரால் இந்தஜகத்தெல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்றும், இவளுக்குவிஷ்ணு பதியாதலால் பதிவ்ரதாத்வத்தை நினைத்தும் ஸஹியோகமஸிஷ்டந்யாயத்தைகொண்டும் 'விஷ்ணோஸ்காமமநுவ்ரதா' இத்யாதிகள்

http://acharya.org

கூறி யருளப்பட்டனவென்றும் விஶததமமாக ஶோதித்து யருளிச்செய்தார். ஸர்வேஶ்வரத்வகோப ப்ருஂஹணமாகிய இவ்விஷ்ணுபுராணத்திற்கு ஸர்வேஶ்வரத்வகதமரான நமது ஸம்ப்ரதாயத்துக்கிய ஸ்ரீஎங்கள்ஆழ்வான் வ்யாக்யாநிக்கும் ஸமயத்தில் கதத்ரயவிலக்ஷணாநுமாநமாகவே 'நித்யேதி;— ஜகந்மாதா விஷ்ணோ꞉ ஶ்ரீரநபாயிநீ ஏஷா ஜகந்நாதஸ்யைவ தத்ஸ்திதா, தஸ்யாஸ்ஸ; விஷ்ணோரிவ ஶ்ருதிஸம்ப்ரதாஹாதேவஸ்து꞉ | ஸாவர்ண்யம் ஶ்ரேயாஸ்ய தாக்ஷேநாவிஶ்ருதா, வஸ்த்ராதிம்ஸத்ர்யஸ்ய த்வஸ்யாஸ ஸம்ஶ்ரிதா ஶ்ரிதோஶாத்ரக்ஷா க்ருதஸ்யேந ப்ராதுர்பூதா, கதாநவிரோத꞉ |' என்று பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள ஜகந்மாத்ருத்வ, ஜகத்பத்நீத்வ, நித்யத்வ, தத்ஸாதர்ம்யாதி தர்மங்களை யருளிச்செய்தார். இதன்மேல்; ஜகத்வ்யாபித்வத்தைய ருளிச்செய்கிறார். 'யதேதி' ஸர்வகதோ விஷ்ணு꞉ = எங்கும் நிறையப்பட்ட விஷ்ணுவானவர், யதா; யத்ஸ்வபாவ꞉ = எந்தவிதமான தன்மையை யுடையவரோ, இயமபி = இப்பிராட்டியாரும், ததா; தத்ஸ்வபாவேதி = அந்தமாதிரியான தன்மையை யுடையவளேயென்று பொருள். அதாவது;— விஷ்ணோ꞉ = விஷ்ணுவிற்கு, ஸர்வகதத்வ = எங்கும் நிறைந்திருக்கை யென்ன, ஸத்யஜ்ஞாநாதி || ஸத்யம், ஜ்ஞாநம், அநந்தமித்யாத்யாம்நாதமான. ஸ்வரூப = ஸ்வரூபமென்ன, கல்யாண = கல்யாணமாய் ஶோபநமாயுள்ள இப்படிப்பட்ட, குணாதீநாம் = நற்குணங்களுக்கும், அதிதேஶ꞉ = அதிதேசம் செய்யப்பட்டது. இதனால் விஷ்ணுவிற்குள்ள ஸர்வகதத்வாதிகளும் ஸத்யஜ்ஞாநத்வாதிகளு மிவளுக்கு முளவென்றேயாயின. ஆகயிவ்வளவால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் பதிபத்நீபேத மொன்றன்றிக்கே வேறு வே

ஸம்ப்ராப்தஸ்ய ஸர்வகதத்வாபி ப்ரஸக்த்யா பாயஶ்ரீபோதி திதேஶ꞉ || அதவா;— அஜ்ஞாதஸ்ய ஜ்ஞாபநஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞாபநமதிதேஶ꞉ || உபதேஶஸ்து; அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநமாத்ரம் ஸ்வரூபமஸம்பத்திமத.

ஶங்க்யாதொன்றும் காண்கவில்லை. (மேலும்; முன்பு ஸர்வக³தனான விஷ்ணு எப்படிப்பட்டவனோ, அப்படி யிவனும் என்றருளிச் செய்தார். இப்பொழுது விஷ்ணு எப்படிஸர்வக³தரோவென்று மாறி வ்யதீகமெடுத்து வ்யாக்யானிக்கின்றார். அதாவது;—அபி வா = இல்லாவிட்டால், ப⁴க³வாந் = ஐஶ்வர்யாதி³ ஷாட்³கு³ண்ய பரிபூர்த்தியையுடைய விஷ்ணுவானவர், விபு⁴த்வேந = ஸர்வஜக³த்³வ்யாபகத்வத்தால், ஸர்வக³த꞉ = எப்படி எல்லாவற்றையுமடைந்தவரோ) என்றது. இங்கு ப⁴க³வானுக்கு ஸர்வக³தத்வமாவது; விவிதா⁴ன ஸகல வஸ்துக்களிடமுமுள்ள வ்யாப்தி. இது பஹிர்வ்யாப்தியெனவும், அந்தர்வ்யாப்தியெனவு மிருவகைப்படும். பஹிர்வ்யாப்தியாவது;— இவை யில்லாதவிடத்திலு மெங்கும் தானுள்ளனுகை. அந்தர்வ்யாப்தியாவது;— இவை யுள்ளவிடத்தில் தன்னையில்லை யென்னவொண்ணாதபடி கலந்துநிற்கை. 'அணோரணீயாந்' நாராயணோணீயாம்ஸ ஶேஷாணாமணீயஸாம்।' என்றவிடத்தில் அணுவான ஜீவாத்மாவிற்குள்ளும் அந்தர்வ்யாப்தியைக்கூறி அதனுள்ளிருக்கும் ஸூக்ஷ்மத்வத்தைப்பிட்டு 'அணீயாந்,' என்றும் 'அணீயாம்ஸம்' என்றும் நாராயணனைச் சொல்லிற்று. பரமாணுவான ஜீவனுடைய வுள்ளில் மற்றோர் வஸ்துவான ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்தி²தியைக் கூறும்பொழுது ஜீவனுக்குள்ள அணுத்வலக்ஷணம் விலக்ஷணமாகும். ஆகையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அங்கும் ஸாந்நித்⁴யம்செய்யத் தட்டில்லாத ஸாமர்த்²ய முண்டென்றமட்டிற் கொள்ளவேண்டும். அப்படிக்கொள்ளும்பொழுது அணுத்வத்திற்கு விரோதமில்லை. இதையே ப்ரதிவாதாநர்ஹத்வமே அந்தர்வ்யாப்திக்கு லக்ஷணமென்று ஸ்ரீவேதா³ந்ததே³ஶிகனும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால் நாராயண ணீயாம்ஸமென்றதற்கு அணுபரிமாணத்வமன்று. ஸ்ரீபா⁴ஷ்யத்திலும் உபாஸ்யவிஷயத்தால் உபாஸகனுடைய உபாஸநாஸௌகர்யத்தை யுத்³தே³ஶித்து இப்பரிமாணம் கூறப்படுகின்றதென்று தெளியவுரைத்தருளினார். அஸ்மத்³தே³ஶிகனும் இவ்வர்த்தத்தையே 'இது சொல்லுமிடம் உபாஸ்யவிஷயத்தாலேயென்று ஸூத்ரபா⁴ஷ்யாதி³ ஸித்³த⁴ம்' என்றருளிச்செய்தார்.

http://acharya.org

ஆகையால் ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலுமிதற்குப் காரணத்வ மும் ஓரோர் உபாஸ்யவஸ்து விஶேஷத்தைப்பற்றி, மற்றுள்ள ஸமஸ்தத்தையும் நிவர்த்திக்கக்கூடுமான வல்லமையை யுடைத்தா யிருக்கையேயாம். இங்ஙனல்லாது வஸ்துக்கள்தோறும் பரத் தின் ஸர்வகாரணத்வமன்று. ஒன்றில் காரணத்வமெசால்லில் மற்ற விடங்களிலது இல்லையாம். ஸர்வகாரணத்திற்கே ஹாநி வரும். அன்றியும்; ஈஶ்வரவ்யாப்தியில் ஸர்வகாரணத்வ மெசால் லில், பின்பு ஜீவவ்யாப்திக்கு ஸர்வமும் வேறு வேண்டிவரு வதைப்பற்றி விரோதமாம். ஆகையால் வ்யூஹத்திற்கு, காரண வான ஜீவனிடம் ஈஶ்வரவ்யாப்தியென்றது, தன்னையில்லையென்று சொல்ல வொண்ணாதபடி கலர்ந்து நிற்கையேயாம். இதையே 'நாராயண ஶ்ரீயாம்ஸம்' என்று கூறியது. இதுகொண்டு ஸர்வமெதா விஷ்ணுவான வ்யூஹத்திற்கு காரணத்வமுமுண்டெ னவோ, காரணத்வமேயுள்ளது விஷ்ணுவும் ஶரணத்தாலென்றே கூறுவது ஶாஸ்த்ரஸம்மதமேயாம். இதுபோலவே; ஶ்ரீஸாத்வத இப்பிராட்டியாருக்கும் 'ஶக்திமதாஸ' ஸமஸ்தத்தையும் நிவர்த்திக் கக்கூடுமான ஶக்திவிஶேஷத்தால், அதாவது; ஸ்வபாவத்தாலன் றிக்கே தன்து நிவர்த்தனாதி ஶக்தி விஶேஷத்தாலென்றபடி. காரணத்வம் "நாராயண ஶ்ரீயாம்ஸ"மென்றபடி காரணவான வேதநனுக்கு ஈஶ்வரஃ ஸர்வானுடைய வர்வெவர்த்தஸ்வகாரமா யுள்ள காரணத்வபக்ஷத்திலும், தத்ர தத்ர = அங்கங்கு, ஸந்நி யாநாஸ = தன் ஸந்நிதாயித்வத்தால் ஸாந்நித்யத்தை யுடைத்தா யிருத்தல்பற்றி, ஸர்வகதத்வம் = எங்கும் நிறைந்திருக்கையான் து உக்தம் = 'ததேவ தேவம் விஜாநதஃ' என்று ஹேஷிர்யாற் கூறப் பட்டதென்று வ்யாக்யாதம். இங்கே சிலர்; ஈஶ்வராஸ = இவ ளுக்கோ, ஶக்திமதாஸ = ஸர்வஸ்வாமினீ ஶக்தி ஜெய்வேஷ்ஷீவ ஹிஃதியதெஃ । நித்யாகாராபரிவேஷாத்ஸர்வகாரணவியோ கதஃ ॥ வ்யாப்தீ தெஶவிஷ்ணு ஸாத்ர்யகாரணத்வ ஸர்வகா । ஜகத்யாபக்ஷ்யாணாஸா ஶக்திஷ்திதீயதெ ॥ வாகாஶக்தி ஸர்வெ விஷ்ணு ஸர்வஸ்வாமினீ ॥ என்று அப்ஸரவர்னுடைய

ஸௌஹார்த்தமாகிய ஸம்ப்ரதாயவிசேஷ்யமாயிருப்பதால், குண
லேசவதி = ததேகப்ரகாரமாக ப்ரத்யக்ஷமாக மிருக்கச்செய்தேயும்,
தத்ர தத்ர = எவ்வெவ்விடத்தில் ஸ்வானுடைய ஸாந்நித்யமு
ளதோ, அவ்வோ ஸ்தலங்களிலெல்லாம், ஸந்நிதாநாத் = ஸந்நிதா
யிகமாகியுடைய இப்பிராட்டியின் ஸாந்நித்ய விசேஷத்தால்,
ஸ்வர்ணதேஜ = ஸ்வர்ணாவிர்பாவமானது, உக்தா = கூறப்பட்டது,
என்றும் பொருள் கூறுவர். ஸமஸ்தசப்தங்களுக்கும் 'அர்த்தாச்ச
ப்ரகரணாச்சோநாமர்த விதார்த்தநிர்ணய:' என்றபடி ப்ரகர
ணத்தை நோக்கிப் பொருள்கொள்ளவேண்டும். இங்ஙனில்லையாகில்
ஸத்யஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம' இத்யாதிகளுக்
கெல்லாம் ஏகார்த்த நாமார்த்தமென்றும், பதார்த்த ப்ரதிபந்
நாநுமாநவேதாதிஸம்பந்த:' என்றவிடத்தில் சுண்ணாம்பு,
நீரே ப்ராஹ்மணக்கேட்டு இதென்றும் அர்த்தமாம். சப்தங்கள்சில
விடங்களில்ஸ ஜா தீ ய ங் க ளு ள் ள வை க ளா க வும்,
சிலவிடங்களில் ஸமானார்த்தமுள்ளவைகளாகவும், சிலவிடங்க
ளில் இதரங்களாகவும், பர்யாயங்களாயிருக்கும். 'ஹரிமர்கடா
வொரயபாதஹஸ்தாத்' என்ற விடத்தில் ஓர் குரங்கு தன்
கையால் யானையை யடித்ததென ப்ரகரணபலத்தால் அர்த்தங்
கூடாதே ஸிம்ஹமடித்ததென்கில் ஒக்கக்கூடுமாகையால், குண
சப்தத்திற்கு நிகர்ஷமும், வர்ணமும், நட்பமும் அர்த்தமா
கக்கடவதாய் உசிதம்போல் ஸ்வீகரித்தல்வேண்டும். 'குண
ஸ்ருஷ்டிகாரஸ்ஸத்வ:' என்றதுபோல் 'ஸாலஸிக்ஷாதிபர்த்ரு
த்வார' என்று பிராட்டிக்கும் ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமம்
கூறிற்று. 'லோகத்ரயாச்ரய:' என்றபொழுது ஸ்ரீபரா
சரபட்டரும் உபயவ்யக்திகளுக்கும் த்ரைலோக்யாச்ரயத்வத்தை
யருளிச்செய்தார். ஆகையால் குணலேசமும், வர்ணஸ்தமும்,
ஸமீக்ஷணமும், ஸௌரப்யமும் பத்மயோகந்யாயப்படி யிங்கே
யாகக்கடவன. இக்காரணத்தாலேயே அம்சமாகிற லேசஸ்ஸை
ஜநநிதாநமென வருளிச்செய்தது. நிதாநமாவது காரண
மென்ற பொருளையுடையது. மேலும்; ஸர்வநாயிகாரணமாயும்,

http://acharya.org

ஸர்வஜ்ஞரும் அருளிச்செய்தபடியால் எந்த விஷயத்தைப்பற்றி யும் வைபவிகரணம் ஸமாஹிதமேயாம். இவ்வர்த்தத்திற்கு ப்ரதிஷ்டமான யுக்தியெழுதுவது ஸ்ரீவராஹஸ்வாமி ப்ரதி வாதிதாயுக்த ப்ரதிஷ்டமேயாம். ‘பவதிகாலயாஜமநோஹிநீ’ என்றபொழுதே, காயாதிதமாயுள்ளதும், ஶோகதரணாநந்தர வேத்யமுமானது. ‘லக்ஷ்மீநாராயணாத்யா தத்வம் ப்ரஹ்மஸநாதநம்!’ என்றேஆயிற்று. ஆகையால் பிராட்டியாரை காயாதுமுக்த மான ப்ரஹ்மாதிஸர்வஜங்களுக்கும் வேதநகோட்யுக்த்தைமுக் தையெனக்கூறுவது ஸமஞ்ஜஸமேயாம். ‘ஶக்திவதிஶப்த’ஜந்த்வாதி களால்நித்யகொடிகளுக்கும்மேற்பட்டவளென்றதும்நிர்ணீதம். சிலர்இங்கு‘ஸர்வஜ்ஞா’ என்றதற்கு ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபட்டரருளிச்செய்த ப்ரகாரம் ஈச்வரியானவிவளிடமுள்ளயோ கஶக்திவிஶேஷத்தால் கடிஷேஶ்வயத்திலொன்றாகிய ‘ஜ்ஞாந’ என்ற ஜ்ஞாநமும் ப்ரஸாதித்தாலும் அங்கங்குஸாக்ஷித்வத்த்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வமும் கூறப்பட்டதென்கிறார்கள். நமதன்ப ரோ; இங்கு ஸர்வஜ்ஞா— இந்த லக்ஷ்மிக்கோ ஶக்திவஶாத் — ஶக்தி வசத்தால், ஜ்ஞாநவேதி — ஸ்வரூபத்தால்ஜ்ஞாநமுமிருக்கச்செ ய்தேயும், தத்ர தத்ர ஸந்நிதாநாத் — அங்கங்கு விக்ரஹஸஞ்சார ஸாந்நித்யமுள்ளவளாகையால், ஸர்வமதஜ்ஞாநஸர்வஜ்ஞத்வமா னது,உக்தம் — கூறப்பட்டதென்றார். இங்கேநமதுநண்பர்மனப்டி பிராட்டிக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் மற்றவேதந கொடிகளுக்குப்போல் ஜ்ஞாநமும்ஸித்தமாயிருக்கச்செய்தே ‘ஶக்திவஶாத்’ என்றொருஹே த்வந்தரமுமிருப்பதால்இதற்குயாதுபொருள்கூறுவார். இது வரையில் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையில் கூறவில்லை. சவடிதவட னா யென்பாரேல் அதுநமக்கு த்தான் ப்ராப்யமாகக்கூடாதோ. ஸர்வத்ர ஸவடிதவடநாஶக்தியைச்சொல்வதுஹேதுவாதிகள் முதலிய பாஹ்ய கூடத்ருஷ்டிகளுடைய ப்ரக்ரியாவிஶேஷம். ஆ ஆகையால் இதற்கு அவர்வழக்கம் போல் ஸவடிதவடநா ஶக்தி யாலென்பாரேயாகிறார், ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஜ்ஞாநத்திற்கு ஸவடி தவடநாஶக்தி நிஷ்ப்ரயோஜநமாம். இது ஶாஸ்த்ரஸம்மதமல்லாத ப்ரமம்.

http://acharya.org

தால் வடிங்களைக் கீழ்மேல்புறட்டுவது வ்யுத்பத்திவிரோதம் இதேவடிம் 'கணாதேவிzவீ ஶக்திவஶாத்' என்றிருந்தாலோவெ னில் 'தத்தத்ப்ரதிபாதநாத்' என்ற ஹேது மேலொன்று ஜாகரூகமாயிருக்கின்றது. ஆகையாலிதைப்புறட்டுவது கஷ் டமேயாம். ஆக ஶக்திவஶாத் என்றதற்கு ஶக்திக்கு வஶத்தா லென்பாரேல்; கணாதேவிக்கு யாதொருப்ரயோஜனமுமில்லை. ஈசுவரசக்திக்கு வஶமானதாலென்றாலும், 'கணாதேவிzவீ என் றதற்கும் ப்ரயோஜநமில்லாது போவதுமின்றி ஶக்திஶப்தவா ச்யத்வவிவக்ஷையிருக்கச் செய்தேவேறு ஶக்தியொன்றுக்கு, என்ற தும் கூடாது. ஆனதால் கணாதேவி என்றதற்கு ஸ்வதஸ்ஸி த்தமான கணாதேவதேவதை எனப்பொருளாகாது. மேலுமிவ் வ்யாக்யாநபங்க்தியானது, ப்ரத்யக்ஷவிருத்தமென தாத்பர்யத்தாலு ம், ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் தத்வத்ரயஸாரத்தின் தத்வத்ரயாதிகார த்தினுடையவ்யாக்யாநமாகும் ஸ்ரீஸாரஸ்வாதிநியில்' உபபாதிக் கப்பட்ட ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய வ்யாக்யாபங்க்திகளாலும் நிஶ்சயிக்கப் படுகின்றது. ஸ்ரீதேஶிகனும் தம்முபபாதநத்திற்கனுகூலமாக ஸிந்தாந்தபிரமாணாதிகாரத்தில் 'ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தவாதி ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகாசார்யர்கள் ஸம்மதித்தார்கள்' என்ற ருளிச்செய்தார். இப்படிநேர்விரோதமாயிருக்கில் தாமெடுக்கா தேயாவது தாமெடுத்தும் பரிஹரிக்காதேயாவது போகக்கார ணமில்லை. நிக்ஷேபரக்ஷையில் 'நிரபாயிகப்ரஹ்மதத்வதஷ்டி வ்யவஹாரிகே: | கஜீவதத்வதத்வாஸ்திவியாப்யாதிகஸ்வயே:॥ யதி ஸ்வேயதஸ்வர்ய ஶாஸநம் நிக்ரஹாதிவ | தத்நிக்ரஹாஹ ஜாதீயவிஸஜாதீயதாதி:'। என்றருளிச்செய்யவும்காரணமில்லை. ஆகையால் 'ஸர்வஶ்ரீம ஸ்வதந்த்ரதாநம், நியந்த்ருவதயேஶ்வரீ, ஸ்வபாவவிஷ்ணுநாவாம்ப ஜநநீப்ரவஹ்யதவம் பராபரம் |' என்றபடி ஸ்வதந்த்ரப்ரவகத்வம் உபயஸாதாரணமேயென நிஷ்கர்ஷம். மேலும், 'ப்ரயோஜநவ்யர்த்தத்வ ப்ரவாயிகஸ்வம் உபபாதயத்வ யுத்ஜதி' என்ற மேல் ஶ்லோகங்களுக்காக வெடுத்த சுவதாரி கையின் ஸாரஸ்யமும், 'நாநயோரித்யாதி – சுநயோ: ஸூத்ரம்

பரைஶ்ச ஸம்ப்ரதிஸம்ஹாராத்³யாக்ஷேபி தத்ர தத்ர ப்ரஶம்ஸாப்ரா திஶய விஶேஷாத³யஸ்ஸர்வாண்யாநீநாம் தத்³ராத்³ருக்ஷ த்ருஷ்டி,' என்ற நிதர்சநஸாரஸ்யமும் நமது பக்ஷத்திற்கே அநுகூலமுசிதமம். இவ்வர்த்தங்களையே கணிசித்து ஸாதரமாக விசேஷித்துச் சொல்லப்பட்ட பராஶரபரம் ஶாஸ்த்ரவாக்யங்களிலே தெளிந்து கொள்வது' என்று ஸ்ரீதேஶிகன் ரஹஸ்யத்தில் ஸங்க்ரஹித்தருளினர். 'ஒண்டொடியாள் திருமகளும்நீயுமே, உன்தாமரை மங்கையும் நீயும், நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும், வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே, அகலகில்லேனிறையும், கோலத்திருமா மகளோடுன்னை' இத்யாதிகள் ஸ்ரீபராங்குஶப்ரபந்தங்கள். இவ்விதமுள்ள அர்த்தங்களை நன்கறியாதே இவ்வர்த்தங்களோடு ஸமமாக நினைத்தெடுத்த பிள்ளைலோகாசார்யருடைய 'அவன் ஸ்வரூபமெல்லை காணவொண்ணாத வைபவம்போலே, இவளுடைய ஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்கச்செய்தே யிவளுடைய மாஹாத்ம்யத்தையி லுண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாகக்கடவது.' என்ற தனியயமாரும் ரஹஸ்யமத வாக்யம் பஹுப்ராமாணிகமாய ஸ்ரீஸூக்திகளோடும், தத³நுகுண ப்ரமாணங்களோடும், ப்ரஸித்³த⁴ந்யாயத்தோடும் விரோதிப்பதால் ஸத்ஸம்ப்ரதாய விருத்தமென்றென ஸுதிஜ்ஞர்களால் உபேக்ஷிதா நிரஸ்தமேயாம். இங்ஙனம் லோகாசார்யருடைய மதத்திற்காக ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய வ்யாக்யாவ்யாஜஸந்தர்ப்பத்தில் நவீனமாயொருவாக்யத்தைக் கூட்டவந்த ப்ராஜ்ஞன் "ஶக்திவஶாத்" என்று அவஶனாய் ப்ரயோகித்தது, ஸ்வவஶாய ஸ்வீகாரணத்திற்கு அநுகூலமாய்ப் போயிற்று. அணுவாயிருக்கச்செய்தேயுமென்றதற்கு அணுசேஷி என்றுரைத்தும் ப்ராமாதிகமாயிற்று. இதனாலேயே தம்க்கும் கார்யஸித்தி கைகூடித்தென ஸ்வஹ்ருதயத்தைப்போல் ஸங்க்ரமித்து நமதன்பரும் ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையை எழுதி வெளியேற்றிவைத்தார். ஸாம்ப்ரதாயித்ராணபரனான ஶம்ஸநு எப்பொழுதும் ஸாமாந்யலக்ஷியாதலால் காம்ஸகாண்டு ஜிஹ்வையில் ஸாரஸ்வதிபடிந்ததுபோல் காக்ஷ

http://acharya.org

கவெவிநியி லிவ்வீசுவரன் நின்று கடாக்ஷித்தான். அன்றியும்; ‘ஸமஸ்தநாராயணாஸிதா நாராயண ஸ்வரூப ஸ்வபாவ ஸமாநவிஷய வைலக்ஷண்ய ஐஸ்வர்யா ஞ்ஞாநவயிகாதிஸயா ஸம்வேத்ய கல்யாணகுணகணா’ என்று ஸ்ரீஸூத்ரகாரர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள வசநங்களுக்கு யாது வ்யோஜநத்தை யிவர்கூறுவர்? அவனுடையது எல்லையில்லாததெய்வத்தை யுடையதென்றால், இவளுடையதும் தநாராயண விஷயவைஸ்வர்யாதிகளை யுடையதென்பதற்கு வசநமாக ஸூக்தியவகாஸம் கொடாதே. இதனாலேயே ஸ்ரீஸௌஸிகனும் ‘ஸமவதியாவாம் தெய்வதம் ஸம்வதீநஃ।’ என்றருளிச்செய்தார். ஸேஷத்வமே ஸ்வாதந்த்ர்யவிஸிஷ்ட ஜீவத்வத்திற் கேதுவெனில்; எம்பெருமானும் ‘ஜகௌ ஸகாநிஸாஜ்ஞாய! கிங்கரஏ ஸகவஸிதஏ। கயஸ்ரி ஸஹ்ரஸ்ரவாஹோ ஸ்வஹிதே விவக்ஷிதம்। தாஸ்ய ஜ்ஞைஸ்வர்ய யோஜந ஜ்ஞாதீநாஞ் கரோஷ்யஹம்।’ என்றிவைகளால் ஆஸ்ரிதர்களுக்குத் தனக்கோருபகாரத்தைக் கருதாமலே உபகரிக்கையால் ஸேஷமாகிறனுகையா லிவனுக்கும் ஜீவத்வமும் தந்த்ரமாய் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ப்ரஸம்ஸிக்கும். இது ஸ்ரீதந்த்ரஸிய மாகிற உபாயியைக் கொண்டெனில்; அவளுக்கும் ஸாஹாயாய ஸ்வோபாயியைக் கொண்டெனக் குறையில்லை. பிராட்டிக்குள்ள ஸர்வஸேஷத்வமும் ஸ்வதந்த்ரஸ்வாஸிகமென முன்பே கூறப்பட்டது. அதையொட்டி ‘நிரூபாயிகஸேஷத்வம் உபயோர வ்ருவத்ரதே’ என்று நிரூபாயிகமாய் இந்த ஜகத் அவ்விருவர்களுக்கும் ஸேஷபூதமெனவும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. ஆகையால் விஷ்ணுபத்நீத்வ ஹேதுவைக் கொண்டென்ற ஸோபாயிகத்வம் நிலையற்றது. விஷ்ணுபத்நியானவள் இந்த ஜகத்திற்கு ஸர்வஸ்வாமியென்றபொழுது வியெய்யாதெனத் தெளியவும். மேலும் ஜகத்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்தி விஷயத்திலும் பிள்ளைலோகாசார்யர் வஸிஷ்டமித்த வழிக்கே யதாக்ஷமா யெழுதவேண்டுமென்பதும் ஸமம். இவ்விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீநயினாராச்சாரியரும் விரோதபரிஹாரத்தில், ‘கருணாரஸ்வ்யாந்தா

வாதோ ऽபி ஹேயாபி விகாராஸ்பதத்வம் । தத்ராஸ்ய வ்யதிரேகஸ்ய தாதாத்ம்யாதிக்ரமம் நிவர்த்யதே ॥' என்று ஸங்க்ரஹித்தும், 'ஜீவ ஸ்வரூபாநுப்ரவேஶாங்கீகாரேவஸதி ஜீவாணுத்வவாதோ ந ஸம் பத்யதே । தத்ர நாங்கீகாரேவா நகஶ்சித்விரோதி: । யதிவாநுப்ரவேஶாங் கீகார:, ததாபி ததேஶ த்வநுப்ரவேஶ வ்யதேஶஸ்ய நஜீவ தேஶத்வம் । யதா வஸ்த்ராநுப்ரவேஶதேஶஸ்ய நவஸ்த்ரதேஶத்வம் । த தாச ஜலரஸஸ்ய நிஹிதவஸ்த்ராந்த:ப்ரதேஶே ஜலஸம்பந்தேऽபி வஸ்த்ராவயவாவஷ்டப்ததேஶஸ்ய ஜலாபாவாத், ஜீவாவஷ்டப்த ஸ்ய தேஶஸ்ய பரமாத்மாபாவஞ்ச ப்ரஸஜ்யேத । தஸ்மாத் ஜீ வாவஷ்டப்தாய தகதேஶஸ்யவ ஶுத்தஸ்த்ரவாவஷ்டப்த ஜ த்ரணாரணீயா நிதிஶப்தாய: । நகேவலமணிகாநுப்ரவேஶ தேஶாங்கீகாரேண தத்ராவஸ்தாநம் வக்தும்ஶக்யதே । நஹ்யா அணிகாநுப்ரவேஶாநவஸ்தாநாத் ஸகலத்ரவ்யவ்யாப்திஸம்பவ: ॥ நஹி ஸகல கார்யஸ்யைவ த்விஶீஶ்வரஸ்ய நாஸ்தித்வேந ஸகலத்ரவ்ய வ்யாப்திஸம்பவ: ॥ நசஜீவஸ்வரூபாவஷ்டம்பஸ்ய பரமாத்மஸ்வ ரூபேணாவஷ்டம்பா நவகாஶிதிவாச்யம். அயோரவ்ய ஶ்ரத்ரவ்யவ்யக்தேநசிய: பதிவாதாநாவாத் । ஸகலவஸ்து ஹிது த்ரவ்யயோரந்யோந்யம் பதிவாத: । சதுஷ்டயாவிரோதீ நாம ஸகலஷாம் ஸகலத்ராவஸ்தாந: ப்ரஸஜ்யேத । யஶ்சத் ரைஶ்வர்யத்ர ஸகலஷ்யவஸ்துஷ்ய ப்ரஹ்மாந வஸ்ணா ஶேஷ்ய தத்ஸகலதிநோ ஜகத: பதே ஸ்வேஷாமஸ்யக்ஷஸ்ய ஸ ர்வம் ஸகலம் ஸ்வாதி ஸகலபரமணகாரித்வாத் நாநாஸ்வ ப்ரத தயா ஸ்ணியாநசேவ வஶிவஶாவ வ்யாப்தி ஶிதேஷ்காதிக ॥' என்று விஸ்தரித்துமருளிச்செய்தார். இவ்வர்த்தை ஸ்ரீதேஶிகனும் ' ஸகலத்திலும் சிறியனான ஜீவாத்மாவிற்கு உள்ளென்றொரு ப்ர தேஶமில்லை. விகாரங்களான கார்யாதிகளுக்கு புறம்பென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. இப்படியிருக்க ஈஶ்வரன் எல்லாவஸ்துக்களை யும் உள்ளும்புறமும் வ்யாபித்து நிற்கின்றானென்கை கூடுமோ வென்னில்; இப்படிச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஸகலத்ரவ்ய ங்களிலும் ஈஶ்வரன் இல்லாத ப்ரதேஶமில்லை யென்கையிலே

http://acharya.org

தாத்பர்யமாகையாலே இங்கு ஒரு விரோதமுமில்லை' என அருளிச்செய்தார். ஆனதால் 'யோ வ்யாப்தா தஸ்யாஸாவபி தஸ்யா வ்யாப்தோ ஹரீஶ்வர:' என்றதும் விரோதமில்லாதே பொருளாயிற்று. கூரநாராயணஜீயரும் தமது உபநிஷத்பாஷ்யத்தில் ஏவம் ப்ரகாரமே அந்தர்வ்யாப்தி பஹிர்வ்யாப்திக்குப்பொருள் கூறினர். மேலுமிவர்களுடைய ஸ்தோத்ரேயே 'கஶ்ஶ்ரீ: ஶ்ரிய:' என்றும், 'ஸ்ரீதமநோவாகதீதயா தவஶ்ரியா' என்றுமிருக்கும் நிலையை ஸ்ரீஆளவந்தாருமருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபட்டரும் 'ஸ்வதஶ்ஶ்ரீ:' என்றும், 'விஶேஷாஸ்ஸ்வாஸி' என்றும் ஸமர்த்தித்தருளினர். ஸ்ரீஸ்தவத்தில் ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரரும் வேண்டியபொருளைப்பரக்கவருளிச்செய்தார். அஹிர்புத்ந்யனும்; தேவாஸ்ஸ்ஸ்திதோ ஹிதாயா ப்ரஹ்மண: பரமேஷ்டிந:। ஸர்வஶேஷாவஸ்தாஶேஷாஶ்யஶேஷஸ்வபாவத:॥ ஸம்ஸ்த்தாவஸ்தம் ஸ்வபாவேந ததஶக்திர்வாதிதா। ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வபாவேந விஷ்ணோஸ்ஸத்தீயஶக்திதா। நாராயணஸ்ய விஶ்வாத்மா ஸர்வாஸ்வவஸ்தாஸ்வஜஸ்ரம்। தாவிஶோர்ஸோமநோபார்க்காஸ்த்ரீத்வஸ்வபாவத:। வ்யூஹாந்தாந் ஶக்தேஶ்ச ஜகதேகாத்மபோகதா। பேதஸ்த்யாஹிதாகஸ்ஸ்வகீயஶக்திதாஶ்ரித்விகாரணம்। தத்ஶக்திதாஶக்திவித்ரூதாகாரவ்யவஸ்திதே। ததர்த்தஸ்ஸ்வஶக்திர்த்ரேதா யதாஶ்வாரமே:। ஜகத்தஜ்ஞ்ஞயாதேவா வேதஸ்ஸாவிதா ஸ்வஶக்தி:। ஜ்ஞாநஶக்திஸ்வதேஜஸ்ஸ்வபாவதே ஜ: ப்ரஹ்மாவதீம்। ஆநந்தாநந்தரூபாம்ஸ்தாதோஹ்த்யா ஸர்வ ஹேதுநீம்॥ ஸர்வதேவஸ்ஸர்வஜிதகாமே ஸர்வஷாமாதிஜகதயு। ஜகத்ஸ்வம் ஸ்வதேவஸ்ய தத்தாரண ஸாக்ஷிதா। ஸாதஸஜ்ஜமதா தேநாஸநாராஸ்யமேஶக்ஷத:॥ (லக்ஷ்மீவாக்யம்) 'ஜ்ஞாநாநந்தமயம் ரூபம் ப்ரஹ்மணோ ஹிரண்யவோர்மயோ:। ஶேஷஸ்ஸ்வகீயா ஜ்ஞாநாத்மஸ்வரூபஸநாதந:॥ ஸர்வஹித்ருத்யத்யாஸ்ஸ்ஸ்வஸ்வகா வாயுரே। ஸ்வதந்த்ராவிஶ்வஶீநாம் ஹேதஸ்ஸ்வாத்மீஹாத்ம்யதா। ஶக்திநாராயணஸ்யாஹமாநித்யாதேவீஸதோதிதா॥' இத்யாதிகளால் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ள நிரவதிகஸ்வாதந்த்ர்ய நியந்த்ருத்வ வ்யாப்த்ருத்வ வைபவ ஸத்தாகத்வாதிகளைப் ப்ரமாணித்தரு

ளின. ஆதலாலிறே ‘ஸொகதயாஶ்ரயஃ’ என்ற திருநாமத்திற்கு ஸ்ரீபட்டர் உபயபராயணமாய் வ்யாக்யானம் செய்தருளினர். ஆகையால் ஜீயர் ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில் விஷ்ணுபுராணவ்யாக்யானவழி தனக்குஸம்மதமென்றுகூறியது, இருவருக்கும் ஸம்ப்ரதாய விரோதமுமாம். மேலும்; இவர் ஸமா ஷையெல்லாம் பிராட்டியாருக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமும், ஈச்வரவ்யாப்தமும், ஸோபாதிகசேஷித்வமும், ஸோபாதிக நியந்த்ருத்வாதி களுமாதலால் அவைகளெல்லாம் இந்த ச்லோகத்தால் நாசமா மாயின. அன்றியும்; பிராட்டியாருக்கு விபுத்வமும், ஈச்வரவா ப்யத்வமும், நிருபாதிக சேஷித்வ நியந்த்ருத்வாதிகளும் அவர் மதத்திற்கு விரோதமாய் ஸ்வாகீகாரர்களுக்கும், நமக்கும் ஸம்ப்ர தமமாய் ஸித்தன. மேலும்; ஈச்வரவ்யாப்தம் ஸித்த பொழுதே பிராட்டியாருக்கும் ஸர்வாத்மாவின் ஸ்வரூபங்கள் ஸகல முமுளவேயாயின. அவையாவன;—‘சரண்யம் ஸர்வபூதா நாம்’ என்றபொழுது ‘சரண்யாம்பந்நாமிஹதமயெ’ என்று ரக்ஷ ணாயத்வமும், ‘ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி க்ருதிஸ்திதா’ என்றபொழுது ‘ஸ்ருஷ்டிஃ ஸ்திதிரம்யதீ’ என்று மத்யஸ்தமும், ‘ஹொஸ்கிருஹாரத்யந்திஃ’ என்றபொழுது ‘காந்திஸ்ஸாந்திர்ஹிமா, ஜ்வாகாந்திகஶ்சைவ’ என்று காந்த்யத்வமும், ‘வியகஸ வீதிவஸ்ரிநஃ’ என்றபொ ழுது, ‘வைஷ்ணவீ ஸ்ரீஹாவீரா’ என்று வீரத்யத்வமும், நித்ய த்யாநிராஶ்ரயஃ, ஸர்வதஶ்ரஸஃ’ என்றபொழுது ‘நித்ய ஸம்ஸாநித்யத்வா, ஸர்வகாரிணீஹஷிணா’ என்று நித்ய த்வமும், ஸர்வஜ்ஞஸர்வதொபவஃ’ என்றபொழுது ‘ஸர்வ ஜ்ஞாகஸர்வஹா’ என்றுஸர்வஜ்ஞத்வமும், விஶ்வஸ்ருதிஸ்ரூபஃ’ என்றபொழுது ‘விஶ்வம்பராவிஶ்வரூபா, யிஃவஜ்ஞாவிஸ்வஹா ஜிநீ’ ‘ஜமஸஸ்வரூபவிணீவிஶ்வா’ என்று வ்யாபகத்வ மும், ‘விஶ்வயொநிஶ்ஶுசிஸ்ரவாஃ’ என்றபொழுது ‘ஶ்ராவணீ வமதாவெஷீ’ என்றுஶ்ரவணத்வமும், ‘ஸொகஸ்வாமீ த்ரிலொ கயர்க’ என்றபொழுது ‘லொகஸ்வாமிநீ, ரூ த்வாதாய்வா, ஸர்வதாஸ்தர் ஸஹஸ்ரஶீ, ஸஹஸ்ரஶாஸ்த்ரிவர

ஸிதா' என்று ஸாஹ்ரூப்யமும், 'விஷ்ணோர்நபாயிநீ' என்றபொழுது ஸர்வாவஸ்தாஸுவுமநபாயிநீ' என்று ஸாதாரண்யமும், 'யாதீஸர்வகாமஷ:' என்றபொழுது 'ஸர்வகாமேச்வரா, ஸ்ரஷ்டா, ஸரஷ்டவ்யா, ஸ்ருஷ்டிர ஸ்ருஷ்டவ்யா' என்று யோகமும், ஸஷ்கர்த்ரீ ஸஷ்கர்த்ரீ:, கரணம் காரணம் கர்த்ரீ' என்றபொழுது 'ஸக்ரியா ஸேவ, ஸத்யாவ்ருத்தி ரேயா' என்று க்ரியாமும், 'உபேந்த்ர்விஸிஷ்டஸ்ரீஷேஷஷ:' என்றபொழுது உபாஸ்யஸ்ரீ ஸாக்ஷிணீ, ஸர்வாஸ்ராஷாவ்ருத்திணீ, உபாசார்ணி காரீ' என்று உபாயமும், 'ஒஜஸ்வஜோதிஷ்ப்ரியா:' என்றபொழுது ஸர்வ ஸாஜீவிநீதீப்தி:' என்று தீப்யமும், 'வருணப்ரியதாவர்ண்ய:' என்றபொழுது 'ஸம்வர்ணா ஹாஜ்நீ' என்று கவாஸ்யமும், 'ஸ்ரீநிவாஸஸுதாம்பதி:' என்றபொழுது 'ஸுதாநவாயிநீ தர்ப்யஸார்பவா, தேவஜ ஷா' என்று ஸுஸ்ம்பநாமும், 'ஸுதர்ஜிஷ்த்ர்தாவந:' என்றபொழுது 'ஸர்வணார்க்ரவ தாவிநீ' என்று ஹிம்ஸாமும், 'நைகரூபோபஹாஸந:' என்றபொழுது ஸம்ஹார ஸக்திஷ்வ்ருபா' என்று ஸூசநமும், 'ஹோஹாமஃ' என்றபொழுது 'வதிவ்ய தாஹோஹாமா' என்று ஹாமாமும், 'வ்ராம்ஸோமம்ஸவஜ்நஃ, ஹேஜ்ஜேஷ்வஜாதா' என்றபொழுது 'ஹாமவிம்ஸவிநீ, ஸோக்ஷமஷீக்ஷிதா' என்று வ்ரஜ்யமும் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் ஸமா நாயிகரணமாகவே ஸம்ப்ரத்யா ஸமாத்ரமாய் ஸிஷித்தன. மேலும்; 'கநாஹிதாஹ்ரோவாஷீ:' என்று பெருமாளுக்கு 'ஷீ:' என்றது ஓர் திருநாமமாகவுமாயிற்று. ஆனதாலிறே ஸ்ரீஸவத்தில் பெருமாளை ஸ்ரீயென்று அருளிச்செய்தது. ஆகை யாலிருவருக்கும் வ்யதிகரணமான லக்ஷணம் ஸதஜ்ஞோபாஸி மான வதிவதீகமல்லாதே வேறு ஸாஸங்களில் காண்பதரிதே யாகும். இந்த வர்ஸவிதர்க்காதி வ்யர்க்கமான உணயஸக மும், ஷீக்வ ஸாதந்க வ்யர்க்கமான வர்ஷகாரக்கமுமா

http://acharya.org

கும் வைஷம்யம், ஈஶ்வரருக்குள் ஸ்வாதந்த்ர்யஸ்வாபாவத்தை விளைவிக்காதென்பதற்கு 'யாவத்ஸ்தாவர ஜங்கமவ்யவஸ்தா ஸத்த்வாஸத்த்வ ஸ்வாதீநா ஸ்வாதந்த்ர்யவதிர்மாணாது பூம்ஸ்த்வம் ஸஹாது । ஸ்வயமீஶ்வரநாதாதீசயிதவ்யாபாஸ்ய ஸஹ்ராணா ஸம்ஸாரீணா வோக்ஷாம் ஸவதி யாவயோ நாத நிதிஷா ॥' என்ற ஸ்ரீபட்டபராசரபாதர் ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் ॥ ஆனதால் 'யாவயோஸ்ஸாதந்த்ர்யத்ரயம்ஸம்' என்றதும் ஸஞ்ஜஸமாயிற்று. மேலுமிங்கிவ்வளவே விசேஷம்; லக்ஷ்மீஜீவகோடியானால் 'ஸம்ஸாரீம் ஸவபூஹதா நா' மென்ற ஶ்ருதிவிரோதிக்கும். 'ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' என்றதால் ஹகவதீநகம் விஜிக்கும்பொழுது ஹகவதநுகதஸம்ஸாரவனியாலும், தேவதிபத்நீதைஷ்யதே' இத்யாதியாலும் ஸம்ஸாரிக ஸம்பேக்ஷ ஸங்கித்யதை எவ்விதத்திலும் வைஷ்ணவிகர் பிராட்டியாரை ஜீவகோடியிற் படுத்தவிரகேயில்லை. ஸம்ஸாரமாவது, கர்மாதீநஸம்பந்த ஸதாமேயாம். அல்லாது தத்ஸம்பந்தமன்று. இல்லாவிட்டால் பரமபுருஷகாரஸ்வாதிவ்ருத்தியில்லாததால் ஹகவானுக்கே ஸம்ஸாரஸ்வாநி வருமென்பது வருத்தங்களுடைய வாக்யங்களுடைய கருத்து. இவ்விஷயம் முன்பே யொருதரம் வர்ணிதம். (௪)

ஆகயிதனால்;—

> வ்யாப்தம் ஜகதி யாஸா தவிதீம் தேவ த்ருஶ்யம் நந்ததிவாரஸ்ய ரஷீஷு: । ஸ்வாதந்த்ர்யாஸ வாதிஸிரவ்ஸ்தாஹேத்வாஹ ஸஹாவ்யகார்யாஸ்லக்ஷீம் ॥ரு॥

என்ற 'வ்யாப்தம்' இத்யாதி ஶ்லோகார்த்தங்களும் வ்யாவ்யாதங்களாயின. அதாவது;—(ஜம்பூதேவஃ) இந்திரதேவனானவன் தனக்குமுன்னிருந்த சைத்ரொஷ்யாதி வத்ஸமும் வந்தவுடன், (மாதஃ) வாரீர் ஜகந்நாதாவான லக்ஷ்மிதேவியாரே! (ஸ்வயா) உம்மால் (வ்யாப்தம்) காண்கவும், காண்கவரிதுமான யிவ்வுலகெல்லாம் வ்யாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (இதி) என்றும், (வராஶா

ஷிஷ்டை:) ஸ்ரீவராஹமஹிஷீயானவர் (ஶ்ருத்யா) பெருமானும், பிராட்டியாருமாகு மிவ்விருவர்களைக்காட்டிலும் (பரம்) மேல்பட்டவஸ்துவானது (ந) கிடையா, (இதி) என்றும் ஸப்தாவ்யபதேச ஶ்ரு) ஸ்ரீஸப்தவராஹஸ்வாமிவரணரும் (ஸ்வாதந்த்ர்யாதிவாதிபி:) 'ஸ்வாதிபத்யஸ்வாதந்த்ர்யம் ஸமவதஜகதம் வஶம் பதநே' என்றபடியே ஸ்வாதிபத்யமென்ன, ஸ்வாதந்த்ர்யமென்ன யிவைமுதலியவைகளால் ஸஹிதாமஹிஷீ ந்யாயப்படியே (லக்ஷ்மீம்) பெரிய பிராட்டியாரை (ஸ்வத்யாஸா) பெருமாளோடு ஸமானவள் (இதி) என்றும் (ஶ்ருதய:) கூறியருளினரென்றாயிற்று. இதனால் பரதேவதாத்வ யஷ்ருங்களெல்லாம் ஸ்ரீவல்லபரால் ஸம்க்ஷேபித்துக் கூறப்பட்டதாயிற்று. இதுகொண்டு லக்ஷ்மீக்குஜகத்காரணத்வமும், நிரதிசயஸ்வாதிபத்யஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளும், ஸர்வஶக்தித்வமும் உண்டேயென தெய்வீகவிஷயர்கள் ஸஜதமும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதமுள்ள உபாயபோய லக்ஷ்மீதத்வஸாஹித்ய ப்ரதிபாதனத்தைவிட, கேவலம் ஈஶ்வரஸ்வீகாரம் ஸாதகதமமாயிருந்தாலும் ப்ராணிகர்களுக்குப் ப்ராணமே ஶரணமாவதால் இத்தனை நிர்ணயமேற்படக் காரணமாயிற்று. இதை ப்ரயாநிர்ணய மென்று சொல்வது நாஸ்திகவாதமாமத்தினை. இதையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்ததேஶிகனும் 'ப்ராணஶரணாய்ப் போர்க்த' தென்றருளிச்செய்தார். (௫)

ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய வ்யாவ்யாநவஷ்டிக்குஅன்பர் சொன்ன பரதேவதாத்வ விஷயமானபொருளைப்பற்றி மேல்பக்ஷ விஷ்வக்ஷம்செய்து அவ்வயத்தை யயாயமல்லவென்று ஸ்வாயத்தை பாநுரவிநிரூபதமமாய்ஸமர்தனம் செய்கின்றார்;—

ஸாங்கத்ரயோர்வேதஸ்வாக்யயோரேகஸ்ஸாஷணம்
ஸமஞ்ஜஸஞ்ச தாத்பர்ய பரதேவதாத்வ விரோதிநச ||

ஸாங்கத்யாதி || ஒரே ஸம்யக்தவின்னுடைய வேதத்தினின்றும் உத்பவமான யிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் வேளக்யத்தை

http://acharya.org

க்கூறுவது மிகவும் ஸமஞ்ஜஸமானது. அல்லாது வேறு விரோதமாய்க்கூறும் பொருளானது, ஒருகர்த்ருவின்றனது வாக்யமாகையால் கீழிற்கும் மேலிற்கும் பரஸ்பரம் விரோதத்தையுடையதாகும். அதாவது;—எங்களாழ்வானுக்கு ஒரேகர்த்ரு வாக்யஜம் விஷயவைலக்ஷண்யமாகவும், த்விதீயம் குணவைலக்ஷண்யமாகவும் முன்பின் விரோதமாய் அருளிச்செய்வாரேல்; இது அஸமஞ்ஜஸமாய் ஜ்ஞானவைபவித்தம்போலாகுமென்றது கருத்து. ஆகையாலெப்படியாவதிரண்டு வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பர விரோதமில்லாதே ஸமஞ்ஜஸமாய் கர்த்ருவிலக்ஷணம்போல் ஸமன்வயம்செய்து பொருளுரைப்பதே ஸமீசீனமென்றாயிற்று. 'ஏகோ நாராயண ஆஸீத்' என்று ஸ்ரீபாஷ்யமும் வ்யாவ்ருத்தாகையால்; ஆலோகாதிக ஸபப்படிக்கும் வ்யாவ்ருத்தத்திலவதரித்தபொழுது ஸர்வவாக்யங்களுக்குப் பரஸ்பர விரோதமாய் வ்யாவ்ருத்தனிப்பதே கவஸ்யம். ஆனதுபற்றியே இங்குள்ள வ்யாவ்ருத்தவத்க்கும் வைலக்ஷண்யம் செய்து பொருள் கூறப்பட்டது. மேலும்; விகல்பமென்பது ஸம்பவமாயிருக்கும் விஷயங்களுக்கு ஸாத்யமேகூடும். சிலவிடங்களில் ஷஷ்டிஸமாஸத்தாலும் விகல்பஸமஸமன்வயம் கூடும். அங்கு ஏகஷஷ்டிய ஸாக்ஷிப்ரஸ்வ காரணங்களால் ஸமாஸக்தாயிகாதி ஸம்பந்த விகல்பிக்கக்கூடும். விஷயவைலக்ஷண்யமென்பவை பரஸ்பரம் விரோஜங்களாதலாலிங்கு விகல்பிதாயமெனக் கூறுவதும் ஸம்யக்ஸாஷணஸம். மேலும் ஸர்வ்யாயத்தை ஸமாபித்து வேறோர் ஸ்தானாயமும் சொல்வதும், ஸர்வாயத்திற்கு ஸக்ஷ்யத்தில் வரும் கவ்யாவ்ருத்திபாலேயே. 'கஷ்டகாரணவக:' இதர்ஶாஷிஷ்வங்களில் கஷ்டஸாத்யஸ்யவிஶிஷ்டு காரணவகது என்றமயம்கூறும் ப்ரக்ரியையால் தெளியவும். இங்கு ஸர்வாயத்திற்காவயக வைரம மில்லாததாலும், தேஹநாமக்ஷண ஸ்ரோதாதி ப்ரமாணங்களுள்ளவாகையாலும் குணவைலக்ஷண்ய ஸ்தானாயமும் நிஷ்ப்ரயோஜமேயாம். அல்லாதும்; ப்ராமாணிகமான உபபாதகவபவமத ஸ்வாமித்திற்கு சேஷிப்பருவதால் அப்படிசெய்த ஸ்வயம் விவ

http://acharya.org

ஶ்ரீதாயத்தமேயாகும். ஆகையாலிது ஸத்துக்களுக்கு ஸர்வ காரணமே. ॥ 32 ॥

அதோऽணுத்வாதயோ தர்மா நியதா ஜீவகோடிஷு ।
ந லக்ஷ்ம்யாம் ந விஷ்ணௌ ச தம்பதீ ஸர்வகாரணம் ॥

அத இத்யாதி ॥ ஆகையால் அணுத்வாதிகளான தர்மங்களெல்லாம் அஸங்க்யாதாநந்தஜீவகோடிகளிடமேயொழிய, லக்ஷ்மியினிடமாவது விஷ்ணுவினிடமாவது சொல்லவிரகில்லை. ஏனெனில்; பிராட்டியாரும் பெருமாளுமாகிய தம்பதிகளென்ற இருவருமே இத்திவ்ய சேதநாசேதநமயமான ப்ரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாகிறார். இவ்வர்த்தம் 'ஜகஜ்ஜநநஸ்தேமஸம் ஸம் ஸம்பந்தாத்ஹேதுஹேது: ।' என்ற ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலும், 'யுவாம் தைவதம் தம்பதீ ந:' என்ற ஸ்ரீஸ்துதியிலும் கண்டுகொள்ளவும். இதிலுள்ள விசேஷார்த்தங்களையெல்லாம் முன்பே கூறினோம். இவ்வர்த்தத்தை அஹிர்புத்ந்யனும் 'ஹரிர்யஸ்ஸம்ஶ்ரயணீய ஸம்க்ஷேப ஸேநவர்யேந வேதஸா । ஸ்ருஷ்ட்வா கார்யாய தேந ரக்ஷாவாப்த்யர்திநீ । லக்ஷ்மீநாராயணாகாரா ஸவித்ரீ தேந ஸம்ஸ்திதி: । அபாயாந்து ஸம்ஸ்ருதேர்ஜந்தூந் ஸ்வீக்ருத்யாத்ர ப்ரபந்நாந் கர்தவ்யதாம் । லக்ஷ்மீநாராயணௌ விஶ்வஸ்திதிஹேதோ க்ருதஸ்திதி: । அபாயாந்து ஸம்ஸ்ருதேர்ஜந்தூந் பாதகாந் ஸர்வஶோஹரே । தேவா நாயதிவாஸோஹா உபாயஸம்ஶ்ரயிஷ்யே । ஸஜ்ஜாதே நாம தாவேவ லக்ஷ்மீநாராயணாவுபௌ । ஶஶ்வத்பாஸ்கராந்து ஸர்வாந்து உபாயாந்து ஜஹதி ஸ்வயம் । ரக்ஷிஷ்யதி ஹரி: ஶ்ரீஶாந்து ஶுஶ்ரூதாநிதி நிஶ்சயாத் । ஶுத்தாத்தீய ஸம்ஸர்கம் நிக்ஷிப்ய ஶ்ரீபதே: பதே । உபாயம் ப்ரணம்ய லக்ஷ்மீஶம் தர்மேயம் விவிஜ்ஞப்ய । இதி தேஷ அநம்ஹஸே ஶாஸ்ஶாஸ்யர்த்த தயம் । தர்மம் பரமேதத்வா ஶோபயேஸ்ஸநதேஜஸா ॥' என்றருளிச்செய்தான். இங்குலக்ஷ்மிக்கு அணுத்வமும் அதடியாக ஜீவத்வாதிகளுமில்லை யென்றபொழுது ஸ்ருதிகீதைகளுக்கு யாத்ருஶலக்ஷணமென்ற வொரு ப்ரம்வா

'ததா ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹாரசேஷஸ்ருஷ்டிதே ஜகத் । யதாதநாம் ஹிரண்யதேஜஸாம் ஜநார்தநோ வ்யாப்ய விசிஷ்யதே । ஸர்வகத்வேந ஸர்வத்ர ஜநகயோர்மத்யாத்மா வ்யாப்ய விசிஷ்யதே ।' என்று பெரியபிராட்டியாராகும் தேவதேவ திவ்ய மஹிஷியாலேயே அருளிச்செய்யப் பட்டபடியால், ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது அதிவர்த்தநமாவது ஸம்ஸாரகோட்யந்தர்பூதத்வமாவது கூடாது. இப்படி ஸ்ருஷ்டியாதிகளோடு அநேகர் திவ்ய மஹிஷிக்கு சேஷபூதைகளுள் என்பதை 'தேவிஜா நந்தஸ்யாஸஹ மஹீ தேவ்யஸஹஸ்ரம்ததா' என்று ஸ்ரீபட்டர் அருளிச்செய் தார். அவையெல்லாம் அவ்யவஹிதையான பெரியபிராட்டியாரு க்கு விஷயங்களான ஸ்ருஷ்டி விசேஷங்களாகையால் வேதந கோடி ப்ரூத்தங்களேயாம். இப்பெரிய பிராட்டியாரோ தாம் 'தயாயக்ஷ்யா ஸர்வேஷு விக்ஷ்யஸ்ய ஜகத்வஸமாஹித: । ஜநாதஸ்ய ஸர்வேண வ்யாப்தயா ஸாயரண்மிதா । யதாயோஜமத்யா த்தம் ஸர்வேண ஸம்வத: । ததாவ்யாப்தம் ததாஸர்வம் நி யந்த்ரீ வ தயேஸ்ரீ । யாவ்யாப்தா ததாஸாபி ததாவ்யாப்தாஹ மீஸ்வர: । மமக்ஷ்யாஸ்யஸேநஸ்ய வேமக்ஷண்யமிதம் ப்ருணு । மமேஷம்ஹிதா, ஸமேமஷா மீஸ்வரீவஸ்மா ॥ தஸ்யாஸ்ய ஜ கதஸ்யாஹ மீஸ்வரோவேதவித்ஜந: । அஸ்யா மமசேஷம்ஹி விஸ்ருதி ராமயாதிகா । ஜதிஸ்ருதிஸ்ரீரஸ்வம் மமாஸேஷ்வி மாநத ।' என்றும், 'அஸ்யாதேவ்யா மநஸ்வநீ தஸ்யாமா ஸ்யாம் ப்ரதிஷ்டிதம் । தேநேயம் ஸ்வயஞ்ஜாதா மாஹாத்ம்யா விஜீவதி ॥ அநந்யாராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபயா ॥ அநந்யாமஹி மயாஸீதா மைதிலீ ஜநகாத்மஜா ॥ தாமேவ்யஸீமவ யோவ்ருத்தாம் தாமேவாஹிஜந ஸாவதாம் ॥ ஸஹயமஷ்வரீதவ ॥ பாரஸ்ய ஸம்ஸாரவ்யாக்த காமருபாயயகோ நாயவணவ ஸ ஞியோமயிஷ்ட ந்யாய:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே அகில ஜகத்காரணத்வ, சேஷித்வ, ஸமஸ்தசேதநசேஷத்வ, ஸமஸ்தாசேதந த்வ, ஸமஸ்தவிஸ்ருஷ்டிகோபாயத்வாபாயத்வாதிகளை யுடைத்தான வளெனவாயிற்று. இவ்விதம் உபபாதித்தபொழுது பிராட்டி

யாருக்குப் புருஷகாரத்வமல்லாதே உபாயத்வம் ஶாஸ்த்ரஸித்த மல்லவேயென்று 'ஶப்ராதி ப்ரதிஜ்ஞாநாம் ஸாமாரெவ தஶாரேபா: | லக்ஷ்மீ:புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி: || மமாபி தாஹ்ருஶ ஜ்ஞாந நாந்யோபாயலக்ஷணாஸம்பவஸ் ||' என்ற ப்ரமாணத்தை ப்ரதிபக்ஷி எழுதினர். இங்கு 'நாந்யோபாயலக்ஷணாஸம்பவஸ்' என்றிருப்பதால் இப்புருஷகாரமல்லாதே வேறு உபாயத்வாதிகளெல்லாம் பிராட்டிக்கு லக்ஷணமன்றென்று ஶாஸ்த்ரநீ ஶாரர் பணிப்பு. எனெனில்; பிராட்டியாருக்கு உபாயத்வமில்லையென்ற, வேறு ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷமாய் கிடைக்காததா லிதையே தத்ஸ்தாநத்தி லெழுதினர்போலும், அது அஸங்கதம். ஏனெனில்; உபாயத்வோபேயத்வாதி ஸகலலக்ஷணங்களும் ப்ரமாணாந்தரங்களால் ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸித்தமாவது மல்லாதே, உபாயத்வோபேயத்வாதி ஸகலலக்ஷணங்களும் உபயஸாதாரணமாயிருக்கச்செய்தே பிராட்டிக்கோர் விஶேஷலக்ஷண மின்னதென ஶாஸ்த்ரம் பெருமாளருளிச்செய்த வாக்யஶேஷமேயொழிய 'அந்யயோ' என்றதற்கு இதர லக்ஷணாஸம்பவம் கூடச்சேர்ந்தர்த்தமாகாது. 'ஶ்ரியோஸ்யா தேவ்யா: புருஷகாரத்வம் விஶேஷலக்ஷணம், அந்யோபாயலக்ஷணாந்தரம் தஸ்யா நாஸ்தி' என்றதே 'நாந்யோபாயலக்ஷணாஸம்பவஸ்' என்றதற்கு நேரானபொருள். இல்லையாகில் இதரங்களான ப்ரபல பஹுப்ரமாணங்களோடு விரோதிக்கும். ஆனதாலிங்கு உபாயத்வாதி லக்ஷணங்களை மறுத்துப் பேசின அன்பர் வாக்யமும் மிகவும் அந்யாயம். மேலும், உபேயத்வத்தையொத்த ஏகாஸநாய பக்ஷத்திற்கும் புருஷகாராதிதரமானபடியால் அங்கும் உபாயத்வம் ஸித்தம். 'அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம் | லக்ஷ்மீ:புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தியோகிநீ ||' என்றபொழுதும் லக்ஷ்மீபதியான தாமே நம்முடைய லாபத்திற் குபாயமென்றதால், ப்ரதமம் புருஷகாரத்வேந பற்றும்பொழுது ப்ராப்த்யையும் யோஜிப்பிக்கைக்காக வல்லமை வேணுமென்றும், ததநந்தரம் உபாயவரணகாலத்தில் பிராட்டியை வேறுபடுத்தாதே

http://acharya.org

யாத ஸ்வாதந்த்ர்யயுக்தமான ஈஶ்வரனே வேணுமென்றுமாயிற்று. ஆகையால், புருஷகாரத்வம் லக்ஷ்ம்யஸ்வாதந்த்ர்யநியதமென்றும், உபாயத்வாதிகள் உபயஸ்வாதந்த்ர்யநியதங்களென்றுந் தீர்ந்தது. இதற்கனுகுணமாகவே மற்ற வசநங்களுக்கும் அர்த்தம் யோஜிப்பிக்க வேண்டும். இல்லையாகில் முன்கூறியபடி ப்ரஹ்மஸூத்ரப்ரப்ருதி ஶாஸ்த்ரங்களுக்கெல்லாம் வையர்த்த்ய ப்ரஸங்கம் வரும். உபாயத்வம் பிராட்டிக்கில்லையென்ற வசநம் கணாவென கிடைப்பதும் வாத்ஸல்யாதிகுணஹம் போலவேயாம். ‘இதி தேவீம் புருஷகாரத்வ வஶாதேவாம் ஶ்ரீமாஶ்ரயே’ என்ற ஶ்ரீபராஶர ஸூக்திவசநமும் ஶ்ரீக்குப் புருஷகாரத்வத்தைக் கூறிற்றேயொழிய உபாயத்வாதிகளை மறுக்கவில்லை. கூறுதவிடத்தில் ‘அநுக்தமந்யதோ க்ராஹ்யம்’ என்ற ந்யாயப்படி ‘ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி ஆஹுஸ்ஸந்த:, ஐதிஹ்யம் இதிஹாஸாயம்’ என்றவைகளை ஶைவாயாநகத்திலிருந்து ஶுத்தஸ்வபாவர் ஶிஷ்டர்கள் அங்கீகரித்தனுஷ்டிப்பதுபோல் ஸங்க்ரஹித்துக்கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமுள்ள புருஷகாரத்வம் பிராட்டிக்குள்ளதென்பதை, ஶ்ரீமந்நாராயணேத்யாதியால் எம்பெருமானாரும், ‘யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தேऽகிலம்’ இத்யாதியால் ஶ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரரும், ‘பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷதீ: । கிமேதந்நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதைருபாயைர்விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந: ॥’ என்று ஶ்ரீபராஶரபட்டரும் ‘இன்னமுதத் திருமகளென்றிவரை முன்னிட்டெம்பெருமான் திருவடிகளடைகின்றேனே.’ ஶ்ரீமத: பரமாத்மநோ மஹிஷீ ப்ரியா ஶரண்யா ஶ்ரியம்’ இத்யாதிகளின்படியே அநாதியாக ஸ்வதந்த்ரத்வமெல்லாம் நடக்கிறதாகையால் விலக்ஷணகுணஸம்பந்தங்களையுடையவளாகி (புருஷகாரமென்ற) இம்மேவத்தாலேகைகொள்ளுகிறான்’ என்று ஶ்ரீதேஶிகனும், ‘குணஸம்பந்தஜா ஸேஷ ஶ்ரீவிஶேஷ: புருஷகாரதா । ரக்ஷணம் நிஜஸங்கல்பாத் தித்ரிணீயதே பரமேஶ்வர: ॥’ என்று ஶ்ரீநயினாராச்சாரியரும் அருளிச்

http://acharya.org

செய்தார்கள். இப்ப்ராப்யப்ராபகாவதாரண மாத்ரத்தால் மோக்ஷ ஸித்தியா? அல்லது வேறேயொரு உபாயாநுஷ்டாநஸம்ஸக்தவை யத்தால் வேண்டுமோ? என்கில்; நம் நண்பர் காருண்யவான பிள்ளை லோகாசார்யரும், ததீயரும் வாதகாலம்வரையில் ஸா ஸவர்ணமென்றதை ஸ்வீகரிக்காததால், தத்ஸமமான ப்ராப்திப்ரகாரவாரண விஷயமான விசாரம் செய்வது விஸ்ஸம் வாதமேயாகும். ஶேஷத்வஸ்வரூபாநுஜ்ஞாநம்கூட ஸவர்ணம் போல் ஸ்வரூபவிராஜமென்று கூறின யிவர்களுக்கு ப்ராப்திகாரத்தைப்பற்றியாவது ஸ்வீகாரத்தைப்பற்றியாவது விவாதப் படுவது 'காகஸ்யக்ருதிவாதஜ்ஞா: ஶேஷத்வாத்ர்யணம் கியத்வம்' என்று நிர்ணயம் பண்ணப்புகுந்தவன் கணக்கோடொக்கும். ஆகையால் ஸாந்த்ரஸாநுஷ்டாநம் பண்ணும் நமக்கும், ஸ்வஸ்திகளுக்கும் ஸ்ரீவ்யவத்திவிஷயமும் ஸமவஸ்வ்யவத்திவிஷயமும் உத்தராவவிசாரமும் தத்ஸாஹேவ ப்ராயஶ்சித்தவிசாரமுமித்யாதிகளெல்லாம் வேண்டுமேயொழிய, ஸத்யஜ்ஞாஸத்வத்தை யெழுதிவைத்துக்கொண்டு 'த்விஜஜ்ஞாநஸஜ்ஜநம் ஶ்ரேஷ்டாபர்ணமோபவத்ரம் । ப்ரவவஜ்ஞ அர்வீ வயநவஜ்ஞநிபர்ந: । ஸகீர்ணகீர்ணம் ஶ்ரேஷ்டாரீர் கஜநயரீர்க: । நிஶர்ணோமவஜ்ஞ [illegible] க்ஷீணக்ஷணூ ॥' என்றபடிக்கு வ்யாவாகவ்யவஸ்வபஜிகளாயுள்ள சிலரைச் ஸாதநம்செய்வது ஸ்வப்ரயோஜனமு மில்லாதேயிருக்கு மொரு வ்யர்த்தஸம்ஸாரமான ஸம்ஸாரகர்ம. இது அவர்களுக்கு 'நஹிம்ஸ்யாத்ஸர்வாணிபூதாநி, ஸஹிம்ஸாபரமோ தர்ம:' இத்யாதிகளான நிவ்ருத்திரூபயதர்ம வாரணமாகிற க்ருத்யகாரணமாகும் மோக்ஷோபாயமாமத்தனை. அதெங்ஙனேயெனில்; வநஸம்ரக்ஷணம் ப்ரயோஜக்ரகாரணத்தில் 'ஸம்ஸ்காரத் திற்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை. இரண்டுமிரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில், இரண்டுக்குமிரண்டு முண்டாய்த்து தாம். இரண்டுங்குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்குமிரண்டுமுண் டாய்த்ததாம்.' என்பனவாம். இப்பங்க்திகளுடைய வ்யாக்யத்தை மணவாளமுனிவர் தமது விஶதவ்யாக்யாநத்தில் விஶதமாய்க்

http://acharya.org

கூறியிருக்கின்றார். இவ்வபிப்ராயத்தைத் தமதுள்ளில் வைத்த ஸித்தோபாயஸ்வீகாரவிஷயமும் 'ஸம்பந்தஜ்ஞானமாத்ரேண ப்ரபத்திர் த்ருடஸம்பந்தஸ்ஸத்வோபாய ஸமாஸ்ரயணே ப்ரபத்திர் உபாஸ்யமாத்ரம் ப்ரபத்தி ஸமாஸ்ரயணம் கார்யதே ।' என்றும், 'ஸம்பந்தமேவ ப்ரபந்நாநாம் ஸமாஸ்ரயணம் விதீயதே ஸம்பந்தஜ்ஞானம் ஸர்வேஷாம் ப்ரபத்திவிஷயமேவச ஸர்வம் ஸமாஸ்ரயம் ।' என்றும் சொன்னார். ஆகையால் ஸமாஸ்ரயணமே ப்ரீக்குள்ளதென்றுவது, உபாயகமுமுண்டென்றுவது, இவையில்லையென்றுவது நமதன்பராகிய ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜஸ்வாமி ரர் தமது ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகையில் வாசிக்கவேண்டியது ஸமாஸ்ரயணமேயாம். மேலும்; முதலில் ப்ரமையைப் பிடித்துப் போகின்றவன் அதன் ஆஸ்ரயத்தைக் காண்பதும் ப்ரமையினுதவியாலானாலும், ஓடுவில் ஆஸ்ரயத்தைக் காண்கைக்கும் அப்ப்ரமையின்ஸாஹித்யமல்லாதே ஸம்பந்தமாமாவதால் ஸஹ்ருதயஸ்வரூபி பிராட்டியோடு ஸம்ப்ரயுக்தனாயிருக்கும் எம்பெருமானே உபாஸ்யராகின்றார். இந்த ஆத்மாநுஸந்தானமல்லாத 'தாஸ்யைக லக்ஷணம்ஸர்வம்' என்றவோர் வாக்யத்தை வைத்துக்கொண்டு பிள்ளை லோகஞ்ஜீயரென்றவோர் விக்ஷாநானவர் தம்மாலியற்றப் பட்ட வைஷ்ணவஸமாசார நிஷ்டையென்ற புஸ்தகத்தில், ஸிவபாரம்யத்தைப் பேசுவதில் உபாஸிநியாய் கேவலம் ஸம வாதியாயிருந்த 'ஸ்ரீஸிவன்' என்ற விஷ்ணு கம்பை சேர்த்துப் பெரியதாயிருக்குமோரோல ஸமஸ்கம் முழுவதும் 'ஆஸ்ரிதவத்ஸலி ஸிவபூஜாகர்த்ரு, ஸிவபூஜாகர்த்ரு ஆஸ்ரிதவத்ஸலி, கர்த்ரு ஆஸ்ரிதவத்ஸலி ஸிவபூஜா' என்று ஸந்த்யாஸத்தில் மந்த்ரோச்சாரணம் போடுவதுபோல் ஸர்வபாடியெழுதினதையொத்துதன்னிஷ்டப்ரகாரம் வேண்டியவரையிலெழுதிவைத்துக்கொண்டார். ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான ஸஹ்ருதயர்களெல்லாமிவ்விதமுள்ள ஊர்த்வஜீவ க்ருதஸ்தோத்ராதிபதர்கள் ஸந்தாரிகளைக்கண்டு ஆச்சரியப்படுவரல்லாததாலிதுவரையில் அப்புஸ்தகத்தையோர் ப்ரதிவாதமாகவே அங்கீகரிக்காமல் ஸமாஸிகாரத்தாக

ஸனுடைய தத்த்வாநுஷ்டாநம்போன்ற நிஷ்டையில் நிலைநின்றரு ளினர். இதனால் ப்ரதிபக்ஷிகள் விஜயப்ரயாஸம் கூறவுமிட முண்டு. காமத்வேஷத்தால் ஔத்தத்யத்திலுள்ள பாஹ்யாங் கலக்ஷணர்கள் போகச்சேஷமுள்ள ஔத்தத்யவிப்ரலம்பாதி தோஷமுஷ்டிதோஷர்களாவது கண்டநஸந்நத்தராகக்கூடமுண்டு. அல்லாமலே; விசிஷ்டவிஷயத்திலும் ஸாமாந்யஜ்ஞாநத்திலும் ஸித்தமும், ஸாரஸமும் ஸம்பந்நமுமாயுள்ள ஸ்ரீவேங்கடநாதத்ருஷ்டிபூர்வக ஸ்ரீகூரநாராயணமான ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரமா கும் ஸர்வஜ்ஞத்தில், மோக்ஷோபாயப்ரகாசக ஸூரிகளுக்கெல்லாம் ஸம்ப்ரதாயமான ஸாம்ப்ரதாயிகமாகக்கூட ஸம்பந்தமாவது மிகவும் ஸாத்ருஷ்டமென்பது ஸகலரும் அறிந்த விஷயம். வாஸ்தவத்வமேயான உக்தங் களும் நிர்நிமித்த இப்ரமாதவர்ணத்தில் ஸர்வஜ்ஞமாவதுபற்றி ஸம்பந்திகோக்தத்திற்கோர் நிகுஷ்டத்தைக்கூற எவ்விதம் கார ணமில்லையோ, அவ்விதமே ப்ரபலப்ரமாண ஸித்தஸம்பந்தத்தை கல்பநமாக்குவதாக வருகிற வாதிஸங்க்யாநிர்வாஹவிரோதா நம் அந்த வாதிஸித்தத்தையே கல்பநமாக்கும். ஆனதால் ஸ்ரவணாதிகளைப்பற்றியதும், உபாஸகாதிகளை வர்ணித்துக் கூறத்தக்கதுமான ப்ரமாணவசநமொன்று இதுவரையில் எவரா லும் எழுதிவிடப்படாததாலும், ஸ்வதந்த்ரதஃ இல்லாததாலும், ப்ரபலங்களான ஸ்ருதிகளெல்லாம் 'காமவ்ஸந்த்ரகம் ஸம்ஹார நர,* ஸ்ரீயம்மோகஜைவஜந்மஷூர்த்ராரம், ஸாதநாமோக்ஷகம் த்ருப்தாத்; ஸம்ஸாரவீஜ ஸம்பந்நஸாயிநீ, ஸ்ரீபாவஸாதநா ஸர்வதாகரணாயது, ஸர்வஸ்வஸம்பந்தஸங்கதாநாம், ஸர்வஸ்யஸாதாஜந தாவிஷ்ணந்தீ' என்று உபதேசிப்பதாலும், 'ஸங்கல்பிஸ்தாஸ வர்த்திபஸந்த்ரவர்மஸாக்ஷிணீ । ஸம்ஸாரார்ணவதாரிணீம் । ஸம்ஸாரவாஹாரிணீ । வரநிர்வாணதாயிநீ । ஜ்யோதிஷ்டத்ரிஷ்ட தாவஹா ॥ ஸ்ருதவித்யாவதேவிகா விமுக்திப்ரதாயிநீ ॥' வென

* ஸதர்க்காகாரம் = விஸ்தாரம், ஸர்வவ்யாபிநீ இத்யர்த்தே இதி ப்ரஸ்ஸாவாயாம் ஸாக்ஷ்யம்.

http://acharya.org

ஶப்தோபேக்ஷா ப்ரதிபந்நபேதவாக்யேஷு விபஜ்ய ஸம்ப்ரவக்ஷ்யதே த்விதீயம் । அத்ரைவ நகிலிதோ பேதம் க்ருதநிஶ்சயாம்பு! ஸம்யக் ஸ்வகீயப் பராயணோபாயோபாஸநாத: ॥' இத்யாதி ஸ்ரீவாதிஹம்ஸாத்ய ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தார்யாண ஸ்ரீமந்நாராயண கோஶ வ்யாக்யானவ்யாக்யானங்களிருப்பதாலும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு அணுத்வமும், தத்வத்ரயாந்தர்பூதமாய் ஜீவஸங்ஜாநாயிகரணத்வமும், தத்வத்ரயாந்தர்பூதமாய் விபுத்வாபாவமும் அதனை ஜகத்காரணத்வாபாவமும் இதடியாக வைபவாபாவமும் கூற எவருக்கு மிடமில்லையாயிற்று. மேலுமிதனால் லக்ஷ்மியென்ற தத்வத்தைப்பற்றி ஈஶ்வரனுடைய ஸத்தாமாத்ரமென்பவரும், பகவானே ஸ்வேச்சையால் ஸ்த்ரீரூபமான விக்ரஹாந்தரத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டு அதோடு ஸ்ரீமாத்ராயிருக்கிறாரென்பவரும், கேவலம் அசேதநரூபமான தீபம் முதலிய குணங்கள்போல் ஈதொரு பகவதுசித விசேஷமென்பவரும், பகவானுக்கும் பகவதிக்கும் அபேதமே ஸத்யம் உள்ளது பேதமௌபாதிகமென்பவரும், பகவதியென்னவள் ஈஶ்வரனுக்கு ஶக்தியென்பவரும், ப்ரக்ருதியினோர் அவிஷநமாத்ரமென்பவரும் நிரஸ்தர்களாயினர். ஆனதால், அநாதமான யாதொரு விக்ரஹரூபமான ஸ்வரூபமுண்டோ, அந்த ஜகத்காரணமே இவ்விஷயமாகும் உபாயமும் உபேயமுமாயிற்று. இதைப்பற்றியே 'ஶம்பத்வைககாரணம்' என்று உத்தரத்தில் கூறப்பட்டது. ||எ||

ஸர்வப்ரகாரம் உபபாதநம் செய்யப்பட்ட ஸம்ஶயங்களையும் கேவல தர்க்கங்களைக்கொண்டு விநாஶம் செய்யப்பார்த்து த்ருஷ்டிவிஷ்டமான ஸாஹித்யத்தில் பேசிக்கொள்வது, ஶிவாய ஜ்ஞாநவிதமாய த்ராவிடாதிகளை வஹிக்கும் ஸஹஸ்ரஶிக்ஷகர்களைப் பார்த்து, கோத்ருஷ்டிவஸ்திகளாய் ஶிவாய ஜ்ஞாநவிதமாய த்ராவிடாதிகளை நிஶ்சக்மாம் த்யஜித்துஸவப்ரதாடநம்செய்யும் வைஷ்ணவஶிக்ஷகர்கள் தமது ஶாஸ்த்ரீபதையை அறியாதேமற்றவரதை ஶாஸ்த்ரீயாசரணமென்று பரிஹஸிப்பது போலாவதுமன்றி, ஸஹஸ்ரஶிக்ஷகளா

http://acharya.org

ன ப்ரபத்திப்ரதிபாதகங்களையும், தத்யஶ்ரீஸூக்திகளையும், நம்மை யும் தங்களைப்போல் பரார்த்தஸ்வார்த்த ஹேதுப்ரவ்ருத்தியுக்தோபாய ஸ்வீகாரோபஸர்ஜநாதிகளை விட்டவரன்றெனவும், தாமே ப்ரமாண விஷயத்தில் தலைவரெனவும், அர்ஜிஷ்த்துத்திரியும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ப்ராணதேவதாப்யுதயத்தர் பலருளரேயாகிலும், அவர்களுக்காக அல்லாதே ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டாஸ்திக ஸஜ்ஜநர்களுக்காகவே உபபாதிக்கப்பட்ட யிவ்வர்த்தங்கள் தாத்பர்யவேதிகளால் ஸாதுத்தோடு ஸமர்தனீயங்களேயாகும். மேலும்; பிராட்டிக்கு ப்ரபத்திலக்ஷணத்வத்தை நிர்தேசம்பண்ணினதால் உபா யோபேயத்வ மில்லையெனில்; பெருமாளுக்குக் கேவலோபாய த்வத்தைச் சொல்லும் விதிக்கின்ற ஶாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு உபேயத்வ மில்லையென்கில்; உபேயத்வ விதாயகஶாஸ்த்ரம் எப்படி பாதக மாகுமோ, அப்படியே பிராட்டிக்கும் உபாயத்வோபேயத்வ வி தாயக ஶாஸ்த்ரங்களிருப்பதால் கேவலப்ரபத்திலக்ஷணத்வமே யுளதென்கில் ப்ரபத்திபர வாக்யவிரோதப்ரஸங்கம் வரும். உபாயத்வாதிகளைப்பற்றி, உபேயத்வ ஶங்கையால் முன்பே பரிஹ்ருதம். ஆகையால் அயத்தி லுத்தரவாக்யத்தில் ப்ரயோக த்திலுள்ளது விஶேஷணபர மென்றதுபோல், ப்ரபத்திவாக்ய ஸம்ப்ரயோகத்திற்கும் அர்த்தங்கொள்ளக் குறையில்லை. ஏவம் ப்ரயோ கத்திற்கு ப்ரமாணாந்தரத்தைக்கொண்டு பாதகம் வந்தால ன்றி அர்த்தாந்தரத்தை யெழுதுவது ஸமீசீநமாம். இங்கு ஏவ ம்ப்ரயோகத்திலே ஸாரஸ்யமிருப்பதாலும், அதற்கு பாதகமான ப்ரமாணஹானத்தாலும் உபலக்ஷணபர மன்றிக்கே விஶேஷண பரமாகவே கொள்வது உசிதம். இவ்வர்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷ கித்த பராங்குஶியான ஶ்ரீநயினாராசாரியரும் தமது விரோதப ரிஹாரத்தில், ...

[illegible]

வ்யாயாந்ருதிதர்ாதி ஸவஷும்வ்யவஷ்திதம் ॥ வதத்தவிப்ரத்யூஹி வரவ்ருஹஸ்வரூபவ விஶேஷண நிரூபணாயஸ்யாம் ஶாஸ்ரக ஹாஷ்யாாசகர்ய 'ஶ்ரீநிவாஸெ ப்ரஹ்மணி' உதிநிதிஷ்டஸ்ய ஸ்வரூபவாநுவம்யிதயா ஶ்ரீநிவாஸஸ்வரூபவகூம விஶேஷணவவாதி । அத்ர 'உஹம்ஹ்ராஹ்ா விஷ்ணுவ்ரஹ்யதிஷு' உத்யாதிஶ்லோகஃ வாம்ய: ॥ வகஸ்யஹவிஷ: உயொதுவயொருதெஶ்ய்ஸ்வி ப்ரமாணவிஸதிதா வைஷம்யம் நகதாவி தவ்யவநீயதெ ॥' என்றருளிச்செய்தார். இங்கு சிலர் உயத்தில் 'வரணஎ' என்றபொழுது 'வரணாநு' என்றில்லாததால் எப்படியிருவரையும் உபாயயாகக் கொள்வோமெனில், உபெயத்தெஶயி லிருவரையு மொத்த ப்ரதிபத்திக்கு உத்தரவண்த்திலுள்ள வகவவநமேன்? வாயிக்காதென்பதால் அவரும் ஸமாயாநிக்கப்படுவர். மேலும்; அம்அஸமாஸமல்லாதே விஶேஷண வருவதுவத கடுயாரயனைதால் ஶ்ரீதெஶிகனும் அயாயிகாரத்தில் 'வரணாவிதிநிதெஶஃ வத்வைஶிஷ்ட்யபாயகஃ । உதிதெநெ ரிதம்வ்ராக்தம் ஶ்ரீஉஷ்யவிராயதஃ ॥ வரணாநிதிவக்தவ்யத்தி வவ்ய்ஸம்ஜிதம் । ரூம்யதெஜ் ரவஹாவஸ்ஸகஃ, வதிவ்ராயாநதொஸயாஸ ॥ என்றும் வரிஹவித்தருளினர். விஶிஷ்டக்த்தைப்பற்றி வருவெடாக்த ப்ரமாணங்களையும், தத்நடரூண ந்யாயங்களையு மிங்கொருதரம் ஸரிப்பது. 'நாராயணம் ஸம்ஶ்ரயெ' என்றுலும் நாரஶஸ்வம் ஓக்ஷீவாவகமாவதால் ஓக்ஷீவதியென்றே கருத்தாகும். அன்றியுமிங்கு 'ஐம்திரா ஸஹவரம்" என்றதாலும் பிராட்டிக்குள்ள ஸஹயதுரவரணம் வ்யம்ஜிதம். இவ்வயும்முன்பேகூறப்பட்டது. 'கம்வீரஹரெராஶ்ரயெ' என்றவிடத்திலும்; வதிவ்யாநதையைப்பற்றியும், ஸஞியொமஶிஷ்டந்யாயத்தைப்பற்றியும் வதிமாதொவாதாநம். அன்றியும் 'ஶ்ரியணொவிதாவிஓமணஸ்' என்றருளிச்செய்த விஶேஷணத்திலும் ஶ்ரீஸாஹித்யநெமதம் । இங்ஙனில்லையாகில் 'தத்ஞஹூாவாதாம் நவ்யஷஹியதெ ஶ்ருதிரவி' என்றதும், வெஶஸ்யட

க்ஷேமகதிம் பரமாம்வாக்யே விநஷ்டஜீவிதம் ஸஹதேவீதீ யர்' என்றதுமான ஸ்வோக்திவிரோதம்வரும். மேலும்; உபாயிகாரணமான சேஷித்வமென்ன, தத்ஸஹித்வப்ரயுக்தமான தமது சேஷத்வமென்ன, இவைகளுடைய தெளிவே ஸாபேக்ஷாபாயமாக வொப்புக்கொண்டவர்களுக்கு ஸ்ரீவிசிஷ்டநாராயணனே உபாயமானனென்னக் குறைவில்லை யாகையாலிவர்கள் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லை யென்பதும் வீணே. அன்றியும்; நமது நண்பராகிய ஸாகேதராமாநுஜ ஸ்வாமீஶ்வரர் தமது வாஸ்தகத்தின் பூர்வவுரையில் ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ நுஸஞ்சிபிஸ ஸம்ப்ரதாயஸ்தராகிய வஸந்தக்ஷிதிகளைப்பற்றி, 'இவர் நம்பிள்ளை ஸம்ப்ரதாயஸ்தரென்னுமிடம்ஸித்தம். அவரருளிச்செய்த ஈட்டில் பலவிடங்களில் ப்ராட்டிகாரத்வ ப்ரஸித்திகமான உபாயத்வம் முதலானவை சொல்லாமையாலும்' என்றெழுதினதுமல்லாமல் ரஹஸ்யத்ரய ஜீவாதுவென்ற க்ரந்தத்தில் 'நந்நகோம் ஸஹவத உபாயத்வா, ஸ்ரீபதிப்ராட்டிகாரத்வ இதி ப்ரவ்ருத்தே' என்று பூர்வபக்ஷம்பண்ணினதையுமெழுதி மேலிதற்கு 'உபயோரப்யுபாயத்வமபெஷி, ஸஹாயாரணவிசேஷண ப்ரதிநியமோத்ருஷ்டப்ர:' என்றவாக்யத்தால் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீபதிக்கு மிரண்டிடத்திலும் உபாயத்வாபேக்ஷா ஸக்ஷலங்களுக்கும் ஸம்பவமிருக்கச்செய்தேயும் உண்டாரத்வ ப்ராட்டிகாரத்வங்களை அவரவர் கார்யமாக ஸேஷிவிபால் கூறுகவிஹஜித்துக்கொண்டதாலேற்பட்டவஸாதாரணலக்ஷணாசுவமான நியமமொத்ருமேயொழிய வேறில்லையென்று ஸ்வஸித்தாந்தத்தையு மெழுதினதால் ரஹஸ்யத்ரயஜீவாதுவென்ற க்ரந்தம் நமதன்பருக்கு ஸாதகமேயாகாது. அன்றியும் 'உபயோரப்யுபாயத்வமபெஷி' என்றதாலிங்கு நண்பர் ஸநோரமத்திற்கு விப்ரதிபத்தியு மேற்பட்டது. 'ஸ்வம்பஸ்துகர்வர்ந ஜநநீஶேஷா த்ரஸிஜா ப்ரகாராவதாயா ஸ்வஸ்தரணா நஶ்ரணயது' என்று ஸ்ரீஹஸ்தாஶாஶாவாயர் வர்ணரும் லக்ஷ்மீகல்யாணத்தில் நம்மாழ்வார் வாக்யமாக வருளிச்செய்ததாலிருவரையும் பரிக்ரஹித்தாராயிற்று. ஆழ்வாரும் 'ஒண்

டொடியாள், கோலத்திருமாமகளோடுன்னை, நின்றிருவருளும், அகலகில்லேனிறையும், திருவேங்கடத்து, வேரிமாறாத' இத்யாதிகளால் பிராட்டிக்குள்ள ஸாதோநாயிகாரணத்வத்தையும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். நம்பிள்ளை திருவடிகளான வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் தாம்செய்தருளின முப்பத்தியாறாயிரப்படி ஈட்டிலும் 'உபாயதசையிலும் ப்ராப்யதசையிலும் வாசியறவொருமிதுநமேவ ப்ராப்யமாயிற்று.' என்று வ்யாக்யாநித்தருளினர். மேலும்; 'பொன்னுலகாளீரோ' என்ற பாசுர வ்யாக்யாநத்திலும் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷ ப்ரதத்வம் பிராட்டியாருக்கு முண்டென வருளிச்செய்தார். ஆகையா லீட்டிலும் சஸ்த்வப்ரஜாயப்படிக்குள்ள வஶ்யஸாரஸ்யத்திற்கு ஹாநமில்லை. ஸ்ரீராமாயணஸங்க்ஷேபணத்தில் கோவிந்தராஜனும் 'சமசேஷாபரித்ராதம்' இத்யாதி ஸ்லோகங்களில் காஷ்டமாநத்தை யநுஷ்டித்தார். இப்படி நம்மாழ்வார் ஸ்ரீஆளவந்தார் துடங்கி ஸ்ரீபட்டர் வடக்குத திருவீதிப்பிள்ளை ஸ்ரீதேசிகரு ஸ்ரீநாராயணஸ்வாமிவரையிலுள்ள ஸகலாசார்யர்களு மோரான்வழியாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளிலெங்கும், நம்நேயராகும் தேநீஶ்வரருடைய கோரிக்கையே ஈடேறவிரகில்லாதே போயிற்று. இவ்விதம் கதியில்லாதேபோகவே, விஷ்ணுபத்நீத்வத்தால் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வாதிகள் அஸம்மதங்களெனக்கூற வோர்வழி முடிவிலுதித்தது. அதையும் மேல் ஸ்லோகத்தால் நிராகரிக்கின்றார்;—

பதித்வவிவ பத்நீத்வ மஸாதாரணலக்ஷணம் |
அநேநைநஶாஸ்த்ரஸ்வாஸ்த்யப்ராப்தோக்தி நிர்ணயக்ஷம: ||

பதித்வேத்யாதி || (பதித்வமிவ) ஸாமர்த்யம்போல் (பத்நீத்வா) ஸாமர்த்யமும் (அஸாதாரணலக்ஷணம்) மற்றொருவருக்கும் பொதுவில்லாதே யிவ்விருவர்களுக்குமே யுறித்தான வேறு லக்ஷணம். அதாவது;—'ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ' என்றபடி எப்படி ஸமவானுக்கு ஸ்ரிய:பதித்வமானது பரத்வஸூசகமாயிருக்

http://acharya.org

கும் ஸர்வஜகதீஸ்வரத்வ நிரூபகமான லக்ஷணமோ, அப்படியே 'ஸர்வஸ்யாஸ்ய ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ' என்றபடி விஷ்ணுபத்நீத்வ மானது இப்பிராட்டியாருக்கும் ஸர்வஸ்வாமித்வநிரூபகமாயிருக்கும் ஸர்வஜகதீஸ்வரித்வ நிரூபகமான லக்ஷணமென்ற தாத்பர்யம். இங்கு இவ்விஷ்ணுபத்நியானவள், இச்சேதநாசேதநமயமான ஜகத்திற்கு ஸ்வாமிநியெனப் பொருள், அல்லாதே இந்த ஜகத் திற் கீசுவரியாயிருப்பவள் விஷ்ணுவிற்குப் பத்நியென்ற பொருளல்ல. இங்கு ஜகதீஸாநதையையே இவ்வாக்யம்விதிக்கவந்தது. இவ்வர்த்தத்தை 'ஸர்வஸ்ய ஸ்ரீ வையஸ்ய திஷ்டதாநம்' என்ற ஸ்ருதி ஸர்வேஸ்வரீ யென்பதை விளக்குகின்றது. ஆனதுபற்றி விஷ்ணுபத்நீத்வமாத்ரத்தால் விஷ்ணுபாரதந்த்ர்யம் ஏற்படுமேயல்லாது மற்ற ஸர்வஜகத்தோடுகூட ஸாமாநாதிகரண்யம் ஸாத்ய மாகாது. இவ்வர்த்தம் ஸர்வஸம்மதமாம். உபயவிசேஷணமோ நிஷ்ப்ரயோஜநம். இப்படியிருக்க விஷ்ணுபத்நீத்வம் ஸ்ரீக்கு ஓர் விசேஷமான உத்க்ருஷ்டாபேக்ஷையாம். ஆகையாலி தைப்பற்றிய ஸந்தேஹமும் 'உத்க்ருஷ்டேஷ்விதி' என்ற கணக்காய் நமதன்பருக்கு வ்யர்த்தமாயிற்று. (ஸந்த) இதனால் ஸாமாந்ய ஸ்வபாவத்திற்கு (வ்யர்த்தாக்ஷேபத்) வைலக்ஷண்யாப்தியானது (நிரர்த்தகா) ப்ரயோஜநமில்லாதது. அதாவது;—விஷ்ணுபத்நீத்வத்தையிட்டு ஸ்ரீக்குக்குறை வுளதேயா கில், ஸ்ரீபதித்வத்தைப்பற்றி விஷ்ணுவிற்கும் குறைவு வரக்குறை யில்லை. இங்கு விஷ்ணுஸம்பந்தத்தால் குறைவா? நிரபேக்ஷமான வஸ்துவிற்கு அந்யவஸ்துஸம்பந்தத்தால் குறைவா? பத்நீ த்வத்தால் குறைவா? எனில்; விஷ்ணு ஸாமாந்ய வஸ்துவல்லா ததால் குறைவில்லை. அந்யவஸ்து ஸம்பந்தமென்றது விஷ்ணுவி ற்கும் பாதகமாவதாலிவளுக்கும் பாதகமாகாது. பத்நீத்வம் பாதகமென்பது பாரதந்த்ர்யத்தைப்பற்றியா? ஸஹபத்நீ வர்ணத்தைப்பற்றியா? பாரதந்த்ர்யம் வைஷம்யத்தைப்பற்றி யாதலாலும், ஸர்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும், லௌகிகஸம்பந்திகள் போல் ஸாதாரண்யமில்லாததலாலும், பதிக்கும்

http://acharya.org

வதீவிஷயத்தில் வ்யாபிக்கும் வாக்கூடுமாகையாலும், வாரத ஜ்ஞமென்றது ஸந்தேஹா ஸிஐமானதாலும், உபயபக்ஷத் திலும் தோஷம் ஸம்பாவிதமாகாது. வாரதஜ்ஞமும் அநேக ஹாஸிஐமல்லவானதுபற்றி வதீக்ஷம் ஸாவஸாதாரண ஸாதஜ்ஞ ஹாநிகரமல்ல. ஸஹயோகாவரணமும் அநேகாநமும் வேத ஶாஸ்த்ரமேயாம். இந்த ஸஹயோகாவரணம் நித்யாநபாயினியமானதால் உபாயதஶையில் பகவான் ரக்ஷகனாக வரிக்கப்படும் பொழுது இப்பிராட்டியும் தஶாஸ்ரம ரக்ஷண ரூபவ்யாபாரத்திற்கு ஸஹகாரிணியாயிருக்க வேண்டியதைப்பற்றியே 'ஸஹயோ வஸிதவ' என்று வ்யவஹரித்தான ஜநகன் சொன்னான். அநந்யா ஶீநகஸ்ரணஸ்வமும், அநந்யோபாயகாரணஸ்வமுமிங்கே ஸஸிப்பது. இவ்வர்த்தங்களைப்பற்றிய ஶாஸ்த்ரவசனவசனவக்ஷி ஶாஸ்த்ரக்ஷப்படி முதலிய யோகாவாய க்ருதரஹஸ்ய வாக்யங்களுக்குரை யெழுதிய மணவாளமுனிவர். ॥ அ ॥

இப்படி விஶேஷவதீக்ஷ ஸ்ரீவதிக்ஷங்களைப்பற்றிய ஶங்கை களைப் பரிஹரித்து மேல் பெருமாளுக்கும் பிராட்டியாருக்கு முள்ள வைஶிஷ்ட்ய லக்ஷணத்தை த்ருஷ்டாந்தங்களால் நிரூபிக் கின்றார் :—

வம்ஶஸ்ஸூர்யஸ்ய ஸாஹஸ்ரஜஸ்ராஷிதநிரஞ்ஜனஶோ
ஸ்ரயேண ஸத்யா வஶஸ்ய யோகாதவிக்ஷிவி
கரணாத்தாஐ வ்ருக்ஷாஜீவத்ரு | காந்திம்ஸாஸிம்
விஶேஷாதரண தவிதவைவம்த்ய தாராவஸஜ்ஞ
கஅதீக்ஷயோகாஜஸ்த தவிநாஹாவ உக்தோ
ஹிதாயாட் ॥க॥

வம்ஶ இத்யாதி ॥ (வம்ஶ:) ஜகதாஹ்லாதகாரனான வம்ஶனான வன் (ஸூர்யஸ்ய) திநமணியான ஸூரியனுடைய (ஸாஹஸா) கா ந்தியால் (காந்திம்) தமோகிவாரக ரூபமானவோர் தேஜஸ்ஸை

http://acharya.org

யும் (ஜலாவகாஹித நீரஜ) நீருண்ட மேகத்தினின்றுதித்த ஜல மும் (தேஶாந்தரீயண) ஸுமங்களுடைய வாஸ்யத்தால் (ஸாரஸ்யம்) ஹம்ஸாகார வேதாந்தாதி தீர்த்தமென்ற ப்ரஸித்தியையும், (ஸூத்ரம்) நூலானது (புஷ்பஸ்ரேணீஸமாஸ) கஸ்தூர்யாதி புஷ்பங்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் (விஶேஷாதரணதாம்) மிகவும் கொண்டாடுதலையும், (ஸ்வர்ணவர்ணாதி பத்ரதாம்) பனைமரம் முதலியவைகளின் பத்ரமும் (லிகிதாக்ஷராணாம்) ஸ்வர்ணாதி லிகிதமெழுதுவதால் (நரைஶ்ச) தேவமநுஷ்யர்களால் (ஸம்யக்) நன்றாக (வந்த்யதாம்) வந்தனம் செய்யத்தக்கதன்மையையும் (யதா) எப்படி யடைந்ததோ, (ததா) அதுபோல் (ஸந்நிதியோகாத்) பெருமாளோடு ஸந்நிதியாகும் ஸம்பந்தத்தால் (நவம்) அந்யாஶ்ரயத்தால் புதிதாயோர் ஏற்றமுண்டாவதில்லையிறே (ஹி) ஏனெனில்; (அயம்) லக்ஷ்மீ விஷயத்தில் (தத்விநாபாவ:) ப்ரஸித்தோதாஹரணங்களால் பெருமாளோடு அப்ருதக்ஸித்தமானது (உக்த:) கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது;—ஸூர்யனுடைய கிரண ஸம்பந்தத்தால் எப்படி சந்த்ரனானவன் ஸ்வயம் அப்ரபனா யிருக்கச்செய்தேயும் ஸப்ரபனாய்த் தீர்ந்து தமோநிவாரகனாக வாகின்றானோ, எப்படி ஆகாஶத்திலுள்ள மேகங்கள் மழையைத் தாரதம்யமில்லாது பொழியச்செய்தே ஹம்ஸாயமாநகாலே தடாக வாப்யாதி ஸம்பந்தத்தால் ஶாஸ்ததாஶாஸ்ததையை யடைகின்றதோ, வர்ஷஜலாநுஷங்கத்தாலெப்படி ஸூத்ரமானது ஶிரஸ்ஸாலும் தரிக்கப்படுகின்றதோ, வீட்டிற்குக் கூறைமேயவும் த்ரவ்யாதிகளைப் பானம் செய்யவும் உபயோகப்படும் தாலாதிபத்ரங்கள் ஸ்ரீராமாயணாதி ஸ்ரீஸூக்திகளுடைய வெழுத்துகளாலலங்கரிக்கப்பட்டவுடனெப்படி ஸர்வஜந வந்த்யங்களாகின்றனவோ அப்படியே விஷ்ணுவிற்கு பத்நியாகவானவோர் ஸம்பந்தத்தால் லக்ஷ்மிக்கு ஶேஷித்வம் முதலானவை வந்ததல்ல. ஏனெனில்; ததாஶ்ரயமான வஸ்துக்களும் ஆஶ்ரயிகளும் வேறு வேறு, இப்பிராட்டியாரோவெனில்; ‹ விஶேஷாஶேஷாநபாயிநீ । விஷ்ணோ: ஶ்ரீரநபாயிநீ । அநந்யாராதவ்யேணாஹம் । அநந்யா ஹி மயா ஸீதா । தேநேயம்

ஸவபஉபூாதா । ஜெவாவகிஉ திாஜஹிஞா । தகுவிஉகுஜிவொஜி தஞ் । யஉபுபஜிபு ஸஹாவதஃ । நெவஸுக்ரா விநாகஸுகு । நஉஸுக்தி உதாஸக்திஃ । கஹேஜூாம ஸவபுஹெஜிநீம் । மாவொவவம ஹுஜாகி தெ । நித்ரநவாயிநீம் ஸ்ரீயாஜெவீம் । நித்ரநவாயாம் ஸ்ரீயம் । நவசூயமஹிபதெ ஸ்ருதிரவி । அகிலகில்லேன்றிறையு மலர்மேல் மங்கை !' இத்ராஜி ஷுஙவபுரோணங்களால் எம்பெருமானோடு கவசூயகிஸையாய் ஸ்தஸிஸமான ஸமஜுஷூவாதசெஜூர) ஸபஜாஜிகளை யுடையவளென்பதும், கூந்ரவஸாவாயத்தால் வந்தேறியான உஹாத்ரத்தை யுடையவளல்லவென்பதும் தாத்பயும்.

இப்படி வரஹா ஹிஷவஸ்துக்களுக்கு கூந்ரவஸ்துக்களுடைய ஸாவாயத்தாலுண்டாகும் பெருமையைக்கூறி மேல்கவசூயகிஸமான விஶேஷணவிஶேஷ்ரஹாவத்தையுடைய வஸ்துவினிலையைக்கொண்டு ஐக்ஷீதகுவத்தின் ஷிதியைக் கூறுகின்றார்:—

ஹாவஸாவ்ராம் ஹாக்ஷஜொவிதி ஹூவநயாரணாஜ்ரா
யஸிதீரதிவாவ—தஅஹிஷ்ணுஸ்வஸுக்ரா விமுஜமதிவ
ஐூவ்ராவநாஹிஷ்ணுஹாவம் ॥ ஶக்திஶகஶு ஹிஜோ
நஹவதி விஷுஷாம் ஸம்வஜுஷாயெஉவசூயக்ஷாகு—
தஸாவீஉாமஶு ஐக்ஷீநபு வசூயம ஹவஜுவுதி ர
க்ஷாஜிகாயெபு ॥ ॥கஂ॥

ஹாஸெத்ராஜி ॥ (ஹாஸா) ஹாஸ்ஸென்ற ஷுஹையால் (ஹாக்ஷஃ) ஸுஜுபுஞனவன் (ஆவ்ரா) ஹாக்ஷனென்ற பெயரையும், (ஸ்ரீஹுவநயாரணாக) மூவுலகத்தையும் யஸிப்பதால் (யாயாதொருவள் (யஸிதீதி) யஸிதீ யென்றுள்ள (ஆவ்ராஉவி) பெயரையும் (ஆவவு) அடைந்தா(ர்க)ளோ, (தஅக) அதுபோல் (விஷ்ணுஃ) விஷஶஙவாவ்ரஞன எம்பெருமானும் (ஸ்வஸுக்ரா) தனது ஶக்தியினாலே (கவிஜமதி) எல்லா வுலகத்திலும் (வ்ராவநாக) பாவியிருத்தலால், (விஷ்ணுஹாவா) விஷ்ணுவ்ரவுள ஸன்

http://acharya.org

ர்யாதவினின்றும் நிஷ்க்ருஷ்டமான விஷ்ணுஶப்த வாச்யத்வத்தை யடைந்தார். இதனால் (ஶக்தி:) ஶக்தியும் (ஶக்தஸ்ய) ஶக்தியை யுடையவனும் (விஷ்ணோ: ஸம்ப்ரதாயே) விஷ்ணுஸம்ப்ரதாயத்தில் (ஸர்வப்ரயோக்தா:) ப்ரயோக்த்ருத்வத்தை யுடைத்தாகாததால் (ஸித்தா:) ஸித்தமுள்ளதாக (ந ஸந்தி) ஆகாது. (ததாச) ஆகையால் (லக்ஷ்மீ) ஸ்ரீயும் (ஸ்ரீமாந்) ஸ்ரீயையுடையவனும் (உத்பத்தி ரக்ஷாதிகார்யே) ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணாதிகளான கார்யத்தில் (ப்ரயோஜநவத:) ப்ரயோக்காவதில்லை. அதாவது;— எப்படி ஸாக்ஷரன் தனது ஸாக்ஷர்யால் ஸாக்ஷரனென்றதையும், எப்படி பவித்ரீயானவள் ஸவநாசாரத்தால் பவித்ரீயென்றதையு மடைந்தார்களோ, அப்படியே விஷ்ணுவென்ற ஶப்தமும் தனது ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமான வ்யாப்தியினுடைய ஸம்பந்தத்தோடு ஜகத்தை வ்யாபித்திருப்பதால் அந்வர்த்ததையை யடையும். இல்லையாகில் விஷ்ணுவிற்கு விஷ்ணுத்வமே அஸம்பவமாகுமென்று கருத்து. இதையே ஶக்தியும் ஶக்தனும்போல் த்ருஷ்டாந்தோபவேதநத்ரீய வாக்யத்தால் நிரூபித்து ஸ்ரீமானுக்கு ஸ்ரீமத்த்வம் ஸ்ரீயாலேயே யென்று நிஶ்சித்து முடிவில் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குமுள்ள ஸர்வப்ரயோக்த்ருத்வத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார். இதனால் ப்ரபையும் ப்ரபாவானுமெப்படி ஸர்வப்ரஸித்தமோ, யாரணாப்ரவ ஶக்தியும் பத்நியு மெப்படி ஸர்வப்ரஸித்தமோ அப்படியே ஸ்ரீயும் ஸ்ரீமானும் அவிநாபூதமான தத்வமெனவறியவும். இவ்விஷயத்திற்கு ப்ரமேயோக்த ஸகல ப்ரமாணங்களும் ஆதாரங்கள். மேலும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கார்யத்திலும் அவ்விருவர்களுக்கும் ஐக்யமுண்டென்பதும் அப்பொழுதும் ஸம்ஶ்லிஷ்டங்களென்பதும் 'ஸ்ருஷ்டா விஷ்ணுப்ரியா ஸ்ருஷ்டி:' இத்யாதி ப்ரமாண வ்யாபாரத்தால் ஸித்தம். ஆனதாலிது ப்ரஸக்தமான ஸம்ப்ரதாயமென ஸ்ரீஸூக்தம் கூறிற்று. ॥௧௦॥

கீழ்க்கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி ஸம்க்ஷேபமாக பிராட்டியாருடைய ஸ்வரூபாதிகளைப்பற்றி மேல் கூறுகின்றார்.

http://acharya.org

வேதாத்யாதி விலக்ஷணா பரதரா ஸர்வஜ்ஞதா நித்யதா
நித்யோதிதா ஸத்யா ஸாதுத்யாதி விராஜ ஸமஸ்த ஜந்தோ
ஸமஸ்த விஷ்ணு ஸம்பந்த மாத்ரபரதா | ஸர்வாஸ்யதி
ஸர்வஜ்ஞ விஶேஷவிஹிதா ஸர்வதேஶகாலா ஸம்பந்த
லோகாவாஸ்ய ஹவிதம் ஸர்வஸாக்ஷ்ய விஷயேஷு ஸம்
ஶயஶாஸ்த்ர தஃ || ||கக||

வேதாத்யாதி || (யா) யாவளொருவள் (வேதாதிப்ய:) வேத
ஶாஸ்த்ர ஸாரஸ ஜலதயித்வா ஶாஸ்த்ர மாஸீநண:' என்றபடி ஶ்ரு
ஷ்யாதிகளான ஶ்ரீஜீவகோடியைக் காட்டிலும் (விலக்ஷணா)
மிகவும் வேறுபட்டவளோ; அவ்விதமே (ஸர்வஜ்ஞா) ஸர்வஜீவர்
களாயிருந்து ஒவ்வொரு பாபாநுஷ்டாநத்தால் ஸர்வஜ்ஞர்களாயிருக்
கும் ஸர்வஜ்ஞ ஜீவஸமூஹத்தைக் காட்டிலும் (நித்யாதவி) மேலும்
'ஸதாவஶ்யந்தி ஸூரய:' இத்யாதி ப்ரமாணஸித்தர்களாய் ஜீ
வகோடிகளுள் உத்க்ருஷ்டர்களாயுள்ள அநந்தகருட விஷ்வக்ஸே
நாதி நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் (பரதரா) அத்யந்தம் மே
ற்பட்டவளோ, 'மணிவதிஶயந்யாஸநம் வாஹநம் வேதாத்மா
விஹகேஶ்வர:' என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும் 'ஸோம
விபாஸோ கவீ ஸோமீநாம் ஶயநாஸநா | ஈஜாதகபிநூணீநீ
திகம்பரமஹாஸநா ||' இத்யாதி ஸநக ஸம்ஹிதாவசநம்ஹி
தையும் 'ஶேஷஶேஷாஶநாதி ஸர்வம் பரிஜநம் தத்ஸ்திதிவலோ
சித பரிசர்யாயாமாஜ்ஞா பயந்த்யா' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்
அருளிச்செய்த கத்யவாக்யமுமிதற்கு ப்ரமாணங்கள். மேலும்
(ஸாதந்த்ர்யாதிஷீ:) 'ஸர்வம் ஸாதந்த்ர்யம் ஸமவத இதம்
வாத்யவதநே' இத்யாதிகளில் ஸித்தித்த கைமுதிகந்யாயப்படி
யே ஸாதந்த்ர்யம் முதலிய (ஶ்ரீ தஸ்வபுருஷகாரவேஷை:) பராஸா
தாவிற்குறிய ஸர்வஸமூஹங்களால் (யா) யாவள் (விஷ்ணுதா
ஸ்யா) 'யதாஸர்வகதோ விஷ்ணுஸ்ததேவேயம் த்விஜோத்தம |'
இத்யாதிகளின்படியே தாத்ருஶஸர்வஜகத்வ்யாவிகளாதிகளையுடைய
விஷ்ணுவோடு ஸர்வவித்தாலும் ஸமானமானவளாக (ஸ்ருதா)

ருஷிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டவளோ, மேலும், (யா) யாவளொருவள் (மோக்ஷிபி:) மோக்ஷக்களாலும்(ஸுரை:) மேலுலகத்தில் (ஸுரைர்ஸ்வர்க்க) ஸுரர்களாலும் (உபேயா) அடையத் தகுந்தவள் (இதி) என்று (ஸம்விஹிதா) நன்றாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றாளோ (ஸதஸா) ஆகையால் அப்படிப்பட்ட பிராட்டியாரானவள் (மோக்ஷவிஷயே) மோக்ஷவிஷயத்தில் (உபாய:) மோக்ஷஸாதநரூபமான ஸித்தஸ்வதந்த்ர ஸாமர்த்யாபாயலக்ஷ்மீ ப்ரபத்தியுபாயமாக (ஸம்மதம்) ஆவதற்கு (ஸாஸ்த்ர:) ப்ரமாணரூபமான ஸாஸ்த்ரத்தால் (ஸம்ஸய:) யாது ஸம்ஸயம். இதனால் பெரிய பிராட்டியாரானவள் ஸாமாந்யமான சுஷுப்தாதி ப்ரஹ்மாதி பத்தகோடியென்ன, இதற்கும் மேலுள்ள ஸாதகாதி மோக்ஷகோடியென்ன, இதற்கும் மேல் ஸ்வரூபஸம்ஸாரியாய் ஸ்வரூபவேதநகோடியான ஸநகாதி ஸ்வரூப விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யகோடியென்ன இம்மூன்றுவகை ஜீவகோடிகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணையென்றும், ஈதவவ ஸமவர்த்தநேயென்றும், இதனால் ஸமவததலக்ஷணை யென்றும், நித்யமுக்த ப்ராப்யையென்றும், பலோபாயையென்றும், ஈதவவதிவ்யவேதநங்களுக்கும் நிரவதிக ஸேஷியென்றும், ஸேஷித்வத்தாலும், நிரவதிக ஸ்வதந்த்ராதிகளாலும் பரம வைராக்யத்தும் வரையிலுள்ள ஸகலவைராக்யத்துடன் ப்ரதே யென்றும், ததாஸநோசிதே யென்றும், ஈதவவ ஸாமர்த்யாவையுமென்றும், பஹுஸாஸ்த்ரநிரூபித ப்ரமாணங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டாளாயிற்று. இவைகட்கு வேண்டிய ப்ரமாணங்களெல்லாம் முற்பட்ட ஸ்லோகவ்யாக்யாந வழிகளிற் கண்டுகொள்வது. மேலும்; ஒரே பதம் பல பொருளுள்ளதால் நாமபதம் 'ஜந்மநாராயணோநாம:' என்று ஸமஸேஷத்வத்தைக் கூறுவதால் ஈக்ஷிதவ்யகமுமாகக்கூடும். இதுகொண்டு ஜநந ஸாமாநாதி காரணத்தைப் பேற்றி அதன் மூலமாய் ஜீவத்வத்தையும், அதன்மூலமாய் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும், இவைகள் மேலும் மாம் ஸாகாரபாவத்ருத்வத்தையும் ஸித்தித்து ஸாக்ஷாத்க்ரியை

http://acharya.org

ஹேயயறியாத வவஸிஜாதுமாகும். ஸணியொமஸிஷ்ட ந்யாயஜ்தி மான வெம்பெருமானுருடைய வாக்யவதி வ்ய்தஸஙநாநஜாம் மும் ‹ நவுயமஹியத்தெ முூதிரவி' என்ற ஸ்ரீஹட்டர் வாக்ய வ்யதஸஙநாநஜாமுங்கூட மக்ஷீஸஹித நாராயணனுக்கு ‹ ய தொவா ஜஸோநீ' த்யாதி முூதி வுஸோணங்கஸோ, மற்ற ஸ்ரீவாஸுராத்ரஸ்ருதி வூராணாவாயு ஸ்ரீஸூக்திகஸோ, அவையெல்லாம் காா்ணகவாதிகளே. ஸஷ்டமாய் ஸாஜபமாகக்கூற வில்லை யென்பது வாதிஸவாக்யஹதாத்யமென்று முன்பேகூறப் பட்டது. ‹ ஸகரெகவிவக்ஷிதெ, ஸகவசநம்' என்று ஸகக வ்யவஷெஸம் உஹயவஸ்தூக்களை வொயிப்பிக்கா தென்பதற்கும், வதிவந்தீக்வந்யாயத்தாலும், சதவவவ்யாயாந்யா வ்யாயந்யத் தைப்பற்றி ‹ ஷெவவகொநாராயணஃ' ஐத்யாதி வ்யவஷெஸமெ ன்ற ந்யாயத்தாலும், ‹ கவிஷொஜ நுவஸஷெஙய ஷீதீயொZ ஸிஹ்ந்தயெ' என்று ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸிஜித்ரயத்தில் அ ருளிச்செய்த ந்யாயத்தாலும் விஶேஷண ஹஸ்தையான பிராட்டியாரைக் கூட்டடியே பொருள் கூறவிடமுண் டென்றதாலும் ஸஜாயாநமாவதால் அந்தவஸ்வவு வக்ஷமும் கஸஜேஸம். மேலும் ஜீவாத்மவிஷயத்தில் ஜாதெத்யக வவநமாயுள்ள வ்யொமத்தையுமறியவும். விஸிஷெஷக்யத்தால் கஜாதநிமஹையான பிராட்டிக்கும் ஷணுபரக்வமாகிற நிமஹ ம்ஸாஹவிக்கு மென்றதற்குக் கூருக விஹஜித்திதயாதியால் வயவஸ்யு தவிஷயமாவதால் கநெ்யாநுயம் கவயவஸ்யுதமாய் ஓிரூமாவதற்கு க்காரணமில்லை. மேலும் ஸரணாமத விஷயத்திலும் ஷணுயர கவெஹதாககமான நிமவு வ்யஷஸஙநம் வேண்டுமென்பது க ந்யாயுமும் கஸாஸ்பமும் கயெளகிகவாதமுமாம். ஸாஜோந் ஜீவர்களிடம் அவரவர்குற்றத்திற் கிணங்க நிமஹிப்பதும், ஜேஙய ர்களுக்கு ஹிதகாஸிகளான கஸாஹிவாத ஒளஷபவுஷாநாதிக ளைப்போலேயாம். ஆகையால் எம்பெருமானுக்குள்ள ஷணுயர கவமும் ‹ கவயவஸ்யுதவித்தஸ்ய வுஸாஹொவி ஹயம்கரஃ' ஐ த்யாதி கணக்கிலில்லாது ஈநஙஹத்திலேயே வயவுவஸிக்கும்.

http://acharya.org

‘ஆநீதவாந்த்வம் ஸ்வயமாத்மநேகம்’ என்ற ஶ்ருதிப்ரகாரம் ப்ர யோகவைபவத்தில் ஸ்வப்ரஸாதமாத்ரம்யான ஔதார்யத்தால் ஜக ந்நாதம்’ கூறப்பட்டிருப்பதாலிங்கு ‘ஸஹபத்ந்யா விஶாலாக்ஷ்யா’ என்றபடி ஸஹவிவக்ஷைகொண்டு ‘க்ருபாஸேவ்ய மாநி ஸர்வ தாநி பாதாணி ஸர்வாணிச | லோகாந் விஶ்வாஸாதம் விஷ ரிஷ்யதிஜாதஸ’ என்றும், ‘ததோஹமிவ ஜகஸ்ஸ்ருஷ்டி கரிஷ்யாமீஹவிஶ்யா’ என்றும் ஶ்ரீஹாஹாரத ப்ரமாண ப்ரகாரம் ஸந்நிதியுடன் தனது ப்ரஜையால் கருணைகளைச் ரோக்ஷணம்செய்வதுபோல் ஸ்வாமினே யிவளையிட்டு ஜகதக ந ஸ்ருஷ்டிகளைச்செய்வதால் க்ருபைப்ராப்யமான நிக்ரஹத்தில் நிக்ரஹ ரஸிவத் தோஷப்ரஸங்கம் வாராது. இதுவிஷயம் ஸ்வரூபணா மங்களான த்ரிஜடாதி ராக்ஷஸிகள் விஷயத்தில்காட்டிய வநுக் ரஹத்திலும், ஜிதரவிஷயத்தில் பிராட்டி யிசைந்து யாதொ ன்றுங்கூறி யருளாதே ‘ஶரணாகதஸ்ய ஸம்க்ஷேமம்கர்ப்பா ஸ்வாகம் லரவஶாத்ரு | ஸம்நமேத்ருஷ்டிகாகாஸ்ய ஸததவ்ருஷாத்ருஶா ஹ வேச’ ஐதர்யாதிகளால் நிக்ரஹத்தையே ஒப்பியிருந்ததிலும் கண்டுதெளிவது. ஸ்வரூபணாமத விஷயத்திற்கூட க்ருத பரிவர்த்தாபராதத்தை தோஷமாகவும், தத்காலீநஹரவஸ்தை ணத்தை குணமாகவும் விஷமித்து நினைப்பது எம்பெருமான் க்ருத்யம், அதைத் தானும் மறந்து அவரையும் மறந்தவர்போல் செய்விப்பது இப்பிராட்டியார் க்ருத்யம். ஆகயிவளது ஸந்நிதாத நிக்ரஹவ்யுத்தத்திற்கிவ்வளவே கருத்து. இங்ஙனில்லையெனில்; அ வ்யாஜவத்ஸலையான எம்பெருமானிடமும் தோஷப்ரஸங்கம்வரும். ஆகையால் விஶிஷ்டைக்யத்தில் வாத்ஸல்யஸ்வரூபமான நிக்ரஹவ்யா பிருமும் வருகின்றது குணாவஹித ஜீவராஸ ஜீவவ்யா ஹாரம். வதிவதிகளுக்கு வைசக்யமோர் ராகாரத்தைவிட்டுக் கூறினால்; வைசக்யங்கூறியதுபற்றி வாத்ஸல்யங்கூடமாறி வ திக்கு காவாதிகளும், ஸீக்கு தநஹாவாதிகளும் ஸம்ஹாவிதமெ ன்று கூறுமதுபோன்ற வபிஹரஸாஸதர் ரூபவ்யாஜமாமத்திணே. ‘ஸஹபத்நீஸ்ரீதவ’ என்றபொருள்து ஸநாதநிக்ரஹமல்லாதே, நி

http://acharya.org

த்ரவ்ய ஸம்பந்தத்திற்கு ஸாமான்யமில்லையென்றால் ஸஜீவ நிர்ஜீவமான பொருளாகாது. ஆனதால் ஸம்பந்தாவாரணமென்றது நிர்ஹேதுக ஸம்பந்த ஸமாதாரணமாம். மேலும்;— ஸாஹாரவிஷயத்தில் ஸம்பந்தத்தால் அவயாநம் பிராட்டிக்குக் கூடியதாம், கராமஶாஸ்த்ரவிஹிதமான பிராட்டியின் காரணமாகவும் ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தக ஸம்வந்தத்திற்கு வ்யாபகம்வருமென்ற ஸமிதிகைபாவமாம். இவ்வர்த்தத்தை வ்யாக்யானிக்கின்ற 'தஸ்யாவி ஸம்பந்த விவக்ஷாவாத்யந்ததா' என்ற ஸ்ரீவசநபூஷணவ்யாக்யையைக் கண்டோமிட்டு, இது போலவே 'ஒக்ஷஸ்ய ஸம்பந்த ஸம்பந்தீகேஶ தேவஸ்ய காரண த்ரவ்யா' என்றவிடத்திலும்; கிணு, 'ஒக்ஷஸ்ய' என்கிற விடத்தில் 'ஸம்பந்தே அவயாநே' என்கிறபடியே த்ருதீயைபாலே க்ரியைக்கு அவயாநவ்யுத்பத்த்யாவயகமென்ன பிராட்டிக் கவயம் வசநவிஶேஷமாகையால் 'நஹிவசநவிரோதே ந்யாயஸ்ய ஸம்பவதி' என்கிறபடியே கேவல காதகங்களையிட்டு வ்யவஹாரணங்களான ஸ்ரீவாஸுதேவ ஸாக்ஷ்யதிநியத ப்ரத்யுத்பத்திவாதகங்களான வசநங்களை பாதிக்கலாகாதென்னுமிடம் முன்பேசொன்னோம்.' என்ற வாக்யங்களை ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரர் தமது ஸ்ரீதத்வமுக்தாகலாபத்தில் (கOக) வது வாக்யத்திலெழுதினார். இங்கு லக்ஷணத்திற்குக் காரணமே ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தமாகையால், தாத்பர்யகாரணத்வமேயான ஒக்ஷிக்கு ஸம்பந்தவ்யாபக மில்லாததால் அவயாநம் ஸாஹாரத்திற்போல் கூறுவது ந்யாயவிரோதம். அன்றியும் 'கநபாவத்ரவ்ய ஸம்பந்த [illegible] விஶேஷ்ய' என்றோர் த்ரவ்யான் செய்யும் க்ரியாவிஶேஷத்தில், வஸ்த்ரமாவ தாத்பர்ய யாதொரு க்ரியைக்கு இவன் கர்த்தாவாவதாலும், க்ரியாகாரணாதிகளில் வதிக்கு வ்யாநமுண்டானாலும் வஸ்துவாஹித்ரா ஹாவ தத்ப்ரமேயத்தையில்லை யாதலாலும், வதியும் வஸ்துவும், வஸ்துவத்ரவ்ய ஸம்பந்தமான ஸம்பந்தத்திலும் யோகாந்தா ஹாவத்தைத் யுக்தபக்ஷங்களாதலாலும், ஈஶ்வர க்ரியாகரணத்தி

http://acharya.org

லும் தத்தத்வ்ருத்தாவிஷயத்திலும், தத்யாகாரத்திலும், தத்வைவஹாரத்திலுமிருவரும் ஸமானவைத்தை யுடையவர்களேயாம். இவைகளுக்கு இதற்குமுன்பே பஹுவ்ரமாணங்கள் நிதர்ஶநங்களாயின. 'நாநாத்வயா லக்ஷணாஹிவெக' என்றெடுத்துக் காட்டப்பட்ட நம்மன்பர் ப்ரமாணத்திற்கு யதார்த்தமாய் நமக்கனுகூலமாயிருக்கும் பொருளும் உரைக்கப்பட்டது. ஶ்ருத்யாதி பஹுப்ரமாணம் பிராட்டிக்குள்ள ஸாக்ஷாதுபாயத்வாதிகளை ப்ரதிவாதிக்க, இது ஸ்வப்ரமாணமென்று அன்பர் எழுதியது ஸஹ்ருதயருக்கே அறியக்கூடியது. இப்படி நிர்தேஶமாயும் கேவல தர்மஹேதுமாயும் தாமெழுதினவர்த்தங்களை, உக்திசாதுர்த்தால் ஸுவசநஸித்தமென்றும், வசநங்களை பாதிக்கலாகாதென்றும் கூசாமல், பஹுப்ரத்யாதி ப்ரமாணஸித்தமான லக்ஷ்ம்யுபாயத்வாதி ஸகலஸாஸ்த்ரார்த்தத்தை நிர்தேஶமென்றும், கேவலகாதர்க்கஸித்தமென்றும் மெழுதினது மஹாவர்தமான ராஜஸ்ரீவதத்தை யடைந்து ஞானத்திலே ஸந்தோஷித்திருக்கும் ஶ்ரீ ஸ்வதர்ஶநா தார்ஷ்ட்யமாம். ஸ்வதந்த்ரவும், ஸாக்ஷாத்தாகவும் பிராட்டிக்கு உபாயஶரீரத்திலந்வயமுண்டென முன் பஹுஸ்வரங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதால் ஸ்வதந்த்ரமாகிற வாஸ்தவிகார ஸம்பந்தமேயுண்டென்றதுஸமீசீநமாய ஸமாதாநஸமம். மேலும்; ரக்ஷணம் காருண்ய ஸாத்யமாகையால் தாத்ருஶ ரக்ஷணார்த்தமானதும், ஸ்வதந்த்ரவிலிருந்து நிஷ்பன்னமானதுமான (கூ) என்றவைதம் ஸஹஜபாவகமாகும்பொழுது, காருண்ய ரூபிணியான பிராட்டியை விட்டபொழுதே தத்ஸித்தமான காருண்யம் போய் விஷ்ணுவிற்கு பாவகமாவது துஷ்கரமே யாம். ஆகையால் காருண்யரூபிணியான ஸஹவதியைவிடவும் ஸஹவானுக்கு ஶ்ரீத்ரரக்ஷணமே ஸ்வஸம்பாவிதமாகும். இவ்வர்த்தத்தை ஜோகாவாயதுருங்கூறினரென முன்பே சொன்னோம் இதனால் ரக்ஷகரூபமான உபாயத்வாங்கீகாரத்தில் பிராட்டிக்கு ஸம்பமில்லையென்று கூறியதும் ஸ்வஸாமகம். அன்றியும் "காருண்யரூபா" காருண்யத்தை லக்ஷணமாக

http://acharya.org

வுடையவள் என்று ஸாகாரமாய் ஸ்பஷ்டமாகச்செய்தே "கார-
ண்யாதிஶயதி உபாயபதி என்று ஶ்லிஷ்டமாய் ஸ்பஷ்டமும் ஆ-
க்க உபாயத்வத்திற்கு வந்த பாதகம் யாது? ஸர்வாணுக்கும்
காரணத்வம் தானாக உபாயநமாகாதேபோனல்; தமது ம-
ணாரி உபாயநத்திற்கெல்லாம் அந்யஸாபேக்ஷத்வம் வந்து அந்ய
நிரபேக்ஷ ஸாதநத்வத்திற்கு ஹாநமும் ஸம்பவிக்கும். மேலு-
மிப்படிக்கோர் வசநபலமுமில்லை. ப்ரமாணமதி [illegible]
ன ஸமஸ்வ்யாஜத்தால் ஸம்ஸாரணுக்குள்ள ஸஹகாரித்வம் [illegible]
வசத்தால் மட்டில் காரணமாகக் கூடுமாகையாலிதுபோல்
அது வசோணாஸாவத்தால் உபாயந ஹேதுவாகாது. [illegible]
[illegible] காருண்யமென்ற வ்ருத்திபக்ஷித்து [illegible]
[illegible] நிராவிக்ஷேப ஹேதுவாக உபாயித்வ [illegible]
த்தைக் கொள்வது ஸ்வஸிதாந்தத்திற்குப் போர்விரோதமே [illegible]
வாராஷகாரகத்வம் தோஷவிஸரண ஹேதுகமேயாகிய
காருணியோபாயகமன்று "உவாயெவிஷ்ணுஜா [illegible]" [illegible]
இங்கு நினைப்பது. ஆகயிப்படி யாதொரு வசநவசமும் ந்யாய
பலமுமில்லாதே பிராட்டிக்கு வடகலைத்வமே ந்யாயமென
வெழுதினதுமல்லாது, இப்படிப்பட்ட ஸமர்த்தத்தைக் கூறிய [illegible]
வசநஸம்ரக்ஷணமும், ரஹஸ்யத்ரய ஶிக்ஷையும் பெருமாளுடை-
ள்ளவைகளெனப் புகழ்ந்தெழுதினர். இது [illegible]
நிஷவிஷ்டர்களுக்குப் போரவஹாஸ்யம். ஆகயிவ்வளவா [illegible]
ஸஹயோமத்ருதீகையால் பிராட்டியாருக்கு வந்த வ்யாய [illegible]
மென்றது நிரஸ்தமாயிற்று ஆனல் நமதன்பர் தமது ஸ்ரீ [illegible]
ப்ரகாஶிகையில் தமது ப்ரதிபக்ஷிகளான நம்மை [illegible]
ண்டிய ஸாஜாத்தால் "த்ருதீயையாலே க்ரியைக்கு ப்ராய [illegible]
ப்ருதீத்வாவடக்லிவேநவ" என்று [illegible]
ட்டார் "வைஶிக்ருணஸஹவிதா, ஆஹுதி" என்றவிட [illegible]
விதத்வேபக்ஷபா வைதத்துக்கு ஸப்ராயாந்யமென்றே [illegible]
ஆஹுதிநாமேவ க்ரியையிலே விதாவும் வைதத்துவமா [illegible]
நீர்கோணபாம். இதுபோலவேதான் ரக்ஷணரூபேவக்ரியை [illegible]

http://acharya.org

பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஸமவ்யாப்திருக்கச்செய்தே ஸஹவரிதையான பிராட்டிக்கு ஹரவதவெக்ஷயா ஹரவஸ்வதந்த்ர ஸ்வாதவ்யாப்தியும் வதந்த்ரவெக்ஷயாவந்திக்குண்டென்பது ஸுவஷ்ட ஷாவத்தியேயாம். இங்கு நமக்கு விவக்ஷிதம் ரக்ஷணாநுவக்தி யாவயும் உஹயநிஷ்டமாயிருக்க வேண்டு மென்பதொன்றேயாம். மேலும்; பிராட்டியை ஸுஶேஷவிதவிதமாகாரமான வ்யவஹாத்தி ற்கு ,,ஸூரிநீ'' என்றெறுத்த ஸொகாவாயருக்கு நிபந்நீ என்று தாஸ்வயம். ஏனெனில்; ஸூரிநியான வோர் வஸ்துவிற்கு மற்ற வஸ்துக்கள் பேரிலுள்ள ஸ்வுமாவது நியத்யுமே யாம். ஆகையால் ஸாக்ஷா ஹ்ரியம் ஶ்ரீ எனவும் குறையில்லை. ஸவாதி ஸம்பாயாயத்திற்கு மிதுவே கருத்து. அன்றியும்; வடிக்ஷவடிக்ஷாதிகளெல்லாம் வடிவடிாதிகளை விட்டபொழுதே, வடிவடிாதி வஸ்துக்களே ஸுஹாவமாவதுபோல், தனது யதேஷ்ட ரக்ஷையான பிராட்டியை விட்டபொழுதே யதியான ஹரவா னுடைய ஸத்தையே ஸுஹாவமாகும். இவ்வர்த்தத்தை 'யாஸ்ய த்ராதநோஹம்' என்று திருவடி மிகவும் விஸ்மயப்பட்டார். ஆனதால்; வடிவடிக்ஷங்களைப்போல் பிறிவாற்றாமையை யுடை யது பெருமாளும் பிராட்டியுமாகும் ஏகஸ்வதத்வமெனக் கொள்ளவேண்டும். இதையே ஸுவ்யஷ்டாவமென ஸ்ரீரஹணாத்தகோ ஶாதிகளும் வக்ரவெத்தாஹாத தஹநாறண ஸஹாவணா ணங்களும் கூறின. இதை ஸுவிரஹஸம்வபித ஜ்ஞாநத்தால் வந் ததென்று நமதன்பர் எழுதினர். ஜ்ஞாநத்தில் ஸுவிரஹக்ஷமும், விரஹக்ஷமு மெவ்விதம்? நெருங்கி விழுதலும் பிரிந்துவிழுதலு மாம். விஷயங்களை ஐந்த்ரியவாரா பற்றும் ஜ்ஞாநம் நெருங்கி விழுவதென்றால், இந்த ஜ்ஞாநமென்பது ஸ்வஶ்ரவஸ்துவோ ஸு ஸ்வஶ்ரவஸ்துவோவெனில்; ஸுஸ்வஶ்ரவஸ்துவாகையா லிதற்கு விரஹக்ஷாவிரஹக்ஷம் ஸுஸம்ஹாவிதமேயாம். ஸ்வரூபத்தாலும் ஹணத்தாலும் பிராட்டிக்கு ஐஹத்ராவிக்ஷமுண்டெனப் பற்பல வராணங்க ளுதாஹாதங்களாகையால் 'வராணத்தாலும்' எ ன்று அன்பர் மொழிந்தது ஸுஸாதம். ஆகையா லெவ்விதத்தி

லும் ‘ ஸ்விஷய ஸம்பந்தஜ்ஞாநதாரா’ என்றதிசையாது. சில விடங்களில் ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயவ்யாவிஷயங்கள் கூறப்பட்டதும் பத்தாவஸ்தையில் இந்த்ரியத்வாரா உண்டாகும் ஸங்க்ருத ஸாக்ஷாத் காரமான வ்யவஹாரா வ்யவஹாரகத்தைப் பற்றியேயாம். முக்தாவஸ்தையிலோ யதேச்சாத ஜ்ஞாநத்திற்கு ப்ரவிவர்த்தவிஷயங்கள் நிதய்முக்த ஸர்வஸாதாரணமா கையால், அங்கு ஸம்ஸாரஜ்ஞாநதோடு ஸர்வருடைய யதேச் சாதஜ்ஞாநத்திற்கும் ஸ்விஷய ஸம்பந்தங்கும் துல்யமே. ஆகையால் பிராட்டியின் ஸ்விஷயஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தால் வந்ததெ ன்றது ஸ்திவ்யாப்திதோஷத்தால் வரசேஷமாகும். மேலு மிவர்கூறிய முக்தாநரணமான வசோவவநமும் ஸஹாவ மே. ஸவ்யயக்திதி யென்பதற்கு யதேயநிபோல் ஸ்விநாசாதி தமென்றேபொருள். ஸந்நியோமஶிஷ்ட்யாயம் சொன்னபொ ழுதே மற்ற ஸர்வாந்யர்ஷிகு, ஸர்வஶரீரிகு, ஸதவஸ்வஸ வெர்வாதாநகு, ஸவெர்த்தகு, ஸூதேஸ்ரகாதி ஸர்வங் களுமிப்பிராட்டியாருக்கும் ஸிதங்களேயாம்.

ஸர்வஜ்ஞகும் உபயருக்கும் ஸாதாரணமென்பதும், ஸ்ரீவ த்ஸாங்கமிஸ்ரரால் ‘ தெவிகுநமிதோயிந ஹரிணா நாவிகுயா ஜ்ஞாயதெ யத்ய்வெய்வ் மயாவிநெவ யாவயொ ஸர்வஜ்ஞதா ஹீயதெ ॥” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இவ்வர்த்தத்திற்கு மூலம் ‚‚யஸ்யாஸ்தெ ” என்ற ஸ்ரீஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும் ‚‚ ஸநவயிகமஹிமாமஹிஷீ ” என்ற வேதாந்த ஸம்ப்ரதாயமும். இங்கு ‚‚யாவயொ:” என்றுஸாமாநாயிகரணமா யெடுத்ததாலே ஸமவத்த்துல்யமும் ஸாரஸமாகவே ஸிதம். ஆகையால் வா ராஷிதாத்தாதிகளிவளுக்கில்லையென்று கூறியதும் ஸம்மத மேயாம். ஏனெனில்; வாராஷெதத்வோதிபெ” என்ற பொழுதே வாமந ப்ரஹ்மவாசியையும் விட்டகலாத பிராட்டியின் வைஶிஷ்ட்யம் ஸ்வதஸிதமாய் வந்து கூடும். இதுவும் ஸந்நி யோமஶிஷ்டந்யாயஸிதமேயாம். மேலும்; ஜொகாசார்யரும்,

http://acharya.org

ஸ்தவத்தில் "லக்ஷ்மீபதே: ப்ரவ்ருத்தி:" என்று சொல்
லுகையாலும்" என்றும், ஆகையிப்படி யிவளுடைய ஸ்வரூபம்
"ஸ்வஸ்திதி வ்ருத்தி ப்ரஸாதநமாயல்லாதிராமையாலும்"
என்றும், "இவளுடைய ரக்ஷகத்வ சேஷித்வங்கள் ஈஸ்வரதிரோ
தாநமில்லை" என்றும் கூறினர். "ஸ்வரூபரூப குணவிபவை:"
என்றபொழுது, அவதாரணங்களில் பிராட்டியையு
மார் ப்ராதாந்யமாக ஸ்வஸௌந்தர்யாதி குணங்களிலும் வ்யாபநம்
"லக்ஷ்மீ ஸ்வரூபமாகையாலும்" என்ற வாக்யத்தாற் கூறியதால்
ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் படிக்கும் பிராட்டி ஸம்பந்தப்ரதிபத்தி
யுண்டெனவாயிற்று. அன்றியும் சரம ச்லோகத்திலுள்ள
(மாம்) என்ற பதத்திற்கு வ்யாக்யாநிக்கும்பொழுது, "ஸ்ரீமானும்
நாராயணனுமாயிருந்த என்னை என்றபடி" என்று தனிசரமத்
தில் ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வானே விவரித்தார். ஆகையா லெவ்விதத்தி
லும் ஸாகேதராமாநுஜர் ஈச்வரர் ஸித்தாந்தம் விதயமேயாம்.
மேலும்;—வேதாந்த ஸூத்ரங்களிடமும் அதிவ்யாப்திவருமென்ற ஸம
யத்துக்கு உதாஹரணம் ஸாமாந்ய ந்யாயத்தால் தெளியவேண்டும்.
அதெங்ஙனேயெனில்; வேதாந்த ஸூத்ரங்களெல்லா மிவளுக்கு நியா
த்யாவத்திலிருப்பதாலும், ப்ராதாந்ய ப்ரதிபாதநத்தாலும் 'லக்ஷ்மீ
பதே: ஸுகுமாரஜிதபாரஜிநா ஸ்வயம் விஷ்ணுநா ஹிரண்மயாத்
யா। ஸ்ரீயம் விதா வதிநாம் வேதா தத்ஸ்வாநுஜாநந்த
ஸ்வாகாரவீக்ஷணை:॥' என்று நித்யஸூரிகளான அநந்தகருட
ஸ்வரூப ஸ்வாபோக்யத்வம் இவ்விஷ்வக்ஸேநஸூரியையும்
தத்காரணமாய் அருளிச்செய்திருப்பதாலும், "அகாரார்த்த
பாஸ்யத்வம்" தொடங்கி "தயாஸஹாஸீநம்" வரையிலுள்ள
மூன்று ச்லோகங்களால் பிராட்டிக்குள்ள ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை
"ஸர்வேச்வரேச்வரீ" ஆதியால் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறியருள
ப்பட்டிகையாலும், ஸ்தோத்ரத்தில் "ததிநாஸ்தநேச்வ
ரஸ்ய ஸ்வதந்த்ரா" என்றருளிச்செய்வதாலும் பிரா
ட்டியாரின் ஸ்வரூபரூபகுணவிபவைச்வர்யாதிகளெல்லாம்
அநந்தரம் கீர்த்திமையோடு கூடியதென்று வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ

த்தில் நிருபாயமாய் ஸம்ஸாரனுக்கு நிகராக ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே அருளிச்செய்திருப்பதாலும் பிராட்டியாருக்குள்ள விபுத்வ ப்ராப்திகளெல்லாம் ஸௌந்தர்யமென்று கடாக்ஷி த்துப்பேச வசக்யமேயாம். இங்குள்ள ந்யாயத்தை "ஹிரண்ய மத்ய ஸ்வயம் தாரோ, சுபாவாதிஸத்யா வ்யஹோதி" என்றவிடங்களிலும் "யோவ்யூஹாணம் விஷ்யாதி வப்ருவதம், ஹீஷேதி ஸஹ்யதே:" என்றவிடங்களிலுங்கண்டுகொள்வது. அன்றியும், ஸ்ரீஸூக்தத்திலுள்ள ஸ்ரீசப்தமும், நாராயண சப்தத்திலுள்ள நாரசப்தமும் லக்ஷ்மீவாசகங்களாயிருக்க த்வய மந்த்ரம் உபலக்ஷணமானல் த்விதீயபதம் யாதாவது? இப்படியோர் வாக்யத்திலிரண்டுதரம் ஸமாநார்த்தவாசகமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டால் விஷயபேதத்தால் வசிஷ்டிக்க வேண்டியதாகிறதென்று னம் வசிஷ்டிப்பது. நாமோர் சத்தம் கூறினுலிதையே ப்ரதீ ஜநிபோல் ப்ருதி வக்ஷிகளும் சுவலம்பித்துக்கொண்டு மேல் கூறுவதற்குத் துடங்குவதாலிதிலுள்ள வசிஷ்டார்த்தைஸ்ரீபாஷ்ய ஸஹஸ்ரமயவாரஸ அபராஜிதார்த்தால் தெளிந்துகொள்ளவும். இவையல்லாது நமதன்பர் வேறோர் விதமாய் வப்ருவத்வக்ஷம் செய்தனர். அதாவது; "விசேஷணத்வமாவது; "விசேஷ்யா ஸமிதத்ர்யாவத்வம்" என்பதும் சுவ்யமத்ஸ வேதநாவேதநங்க ளிலிப்படிக் காணுமையாலே சுஸம்பூதாமாமித்தனே. "யதாஸ ரூபஷாதஞ்ச ஸம்வாதோ வாநாநவேஷ்வி விதுவட்டஸ்ய தததஞ்ச வ்யுசஸ வணவஸாக்ஷ்யாதி ஸாமாநஜாதிகாயத்வஸா யாதேவி நஸவத்வவணத்வஸம்கார:" என்கிறபடியே கூநாகாரு தாங்களுமிங்கே விவக்ஷிதங்கள்" என்றது. இதற்கு, இங்கு விசேஷணமென்பது லக்ஷ்மீ விசேஷ்யமென்பது விஷ்ணு, விஷ்ணுவை ஸமாச்ரயித்தவை, ஸத்யஜ்ஞாநத்வாநந்தத்வாதிகள், அல்லது வ்யாபித்வாவ்யயத்வாவயவாதிகள் அல்லதிரண்டுகளும் இந்த பதங்கள் யாவும் விசேஷணமான லக்ஷ்மீயினிடமுமுளவெனப் வப்ருவத்வாக பஹுப்ரமாணங்களாலும், "ப்ராபஸிப்யதீ ஸ்ரீரவஸம்ப்ய தீயதேவதீ ஜத்யாதிச்ருதிவாக்யங்களாலும்ஸித்தம்

http://acharya.org;

இங்குள்ள ப்ருஹதீ ஶப்³த³ம் ப்ருஹத்திற்குள்ள ப்ருஹத்த்வாதி
குணயோகத்தை யிவளுக்கு முண்டெனக்காட்டுகிறது. 'இவ்வர்
த்தத்திற்கு உபப்³ரும்ஹணங்களாலும் பா³த⁴கமில்லாதிருக்க
ஸ்வமதவிரோத⁴த்தைமாத்ரம் கல்பித்தும் அக்ஷரமாய் ஸூ
சித்திருக்கையால்' என்ற வாக்யத்தால் அக்ஷரவிஷயகமிவ்வா
க்யமெனவொப்பியும், முடிவில் அவையடியாக ஸ்வரூபதோ
விகாரமும் பிராட்டிக்கு ஸித்திக்கிறதேயெனக் கரைந்தும், பிரா
ட்டிக்கு ஜீவஸாமாநாதி⁴கரண்யத்தைநினைத்து கு³ணதோவ்யாவ்ருத்தி
யேயென்ன 'கநாதி³மத்ப்³ரம்ஹ' என்றதுகொண்டு ஸ்வரூப
ஹத்தால் யாதொரு வசநப³லமும் ந்யாயவிரோத⁴மு மில்லாதி
ருக்கச்செய்தே ஸ்வமதவிரோத⁴த்தைமாத்ரம் நினைத்து ஹடாத்கா
ரமாய் அர்த்த²த்தைச் சிலவரிகளாற் புறட்டப்பார்த்தார். மேலு
மிதேந்யாயத்தை 'வ்யாபகாவதிஸம்ஶ்லிஷ்டௌ, ஸர்வேத்ரி
ஷ்ணாவாம் ஜக³த்³வ்யாப்தம்; யதா²ஸர்வக³தோவிஷ்ணு ஸ்ததை²
வேயம்' இத்யாதி³களான ஸகலஶாஸ்த்ர ஶ்ருதிவ்யுபப்³ரும்ஹண
ங்களிலு மாரோபித்தங்கும் பொருளைப் புறட்டப்பார்த்தார்.
இவ்விஷயம் பற்பல ப்ரமாணங்களால் முன்பே நிரஸ்தமானாலுமி
ங்கும் சிலவசநங்களான 'விஶ்வம்ஹித்வ மநோவ்ருத்தா, விஶ்வ
ஸ்ருஷ்டேர், ஸர்வஸ்யேஶ்வரீ ஸர்வஹ்ருதாநாம், ஸர்வஸ்யாநாஜக³
த꞉, ஸர்வவநஸ்யாயிவத், த்வம் தவ ஸத்யம், ப்ரஜாபதி
ஷ்டா யோகஸம்ஜ்ஞேவீ, த்யாக்ஷ்ர்ஸ்ர்வஷ்ண வக்ஷஸ்ஸ்ரூ
ணாஸமாஶ்ரித꞉ । குணதஸ்ஸர்வதோ வ்யாப்திஸாமாந
ணீதா ॥ யதா²யோ ஜக³த்³வ்யாப்தம் ஸர்வத்ர வ்யாபக꞉ । த
தா²வ்யாப்தம் இமம்ஸர்வம் நிபத்தமதயேஶ்வரீ ॥ ஜக³த்³வ்யாப்தம்வரா
வரம் ॥' என்பவைகளை உதா³ஹரித்து அர்த்தீ²கரணார்த்த²மாக ப்ரத³
ர்ஶித்தோம். இதனால் ஶ்ருதிகளுக்கு ஸங்கோசவிரோத⁴
மாய்க்கூறப்பட்ட அர்த்த²மும் வ்யர்த்த²மாக்கப்பட்டது. மேலும்; த்³ர
ஷ்டாணுத்தில் லக்ஷணஸங்கரமில்லையென்றதற்கும் விருத்³த⁴பக்ஷா
த்தத்தத்த விருத்³த⁴மே வேண்டியதால், ஶப்³த³ம் க்ருஷ்ணமாகவா
வது, க்ருஷ்ணம் ஶப்³த³மாகவாவது, இவை இரண்டும் ஏகமாக

http://acharya.org

வாவது, இது அவையாகவாவது மாறவேண்டியதில்லை. ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞாநே ஸர்வத்ர ஸர்வவஸ்துவ்யாப்தியன்று. இப்படியாகும்பொழுது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கே அஸம்ப⁴வமும் ஸர்வபா³ஹுல்யம் ப்ரத்யக்ஷத்திற்குப்பொருளாயிருக்க ஸர்வஸாங்கர்யமே ப்ரத்யக்ஷமென்ற அநர்த²விரோத⁴மு முண்டாகும். அதி⁴ஷ்டா²யீநப்படி ப்ரதிப்ராதமாயுள்ள படம் தாத்பர்ய அத்ரவிவக்ஷாஸித்³த⁴மாகவே நின்று, அத்ராப்யாத நாமத்துடனே நிற்பதே தத்³த⁴ஸ்தவின் ஸத்³தைக்குள்ள விஶேஷம். இங்ஙனல்லாது ஶாஸ்த்ரமே க்ருஷ்ணமாய்க்காணவேண்டுமென்றது உந்மத்தனுக்கல்லாது ஸ்வஸ்த²னுக்கு அஸம்பா⁴விதமேயாம். இவ்விதம் ஶ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையின் ஸர்வ ஸர்வவிவேகத்தில் ப³ஹுப்ரகாரமாய் க்லேஶப்பட்டு ஶ்ரீயின் வைப⁴வத்தைக் கண்டித்து, அதனால் தனக்கோர் வைப⁴வத்தை யாசித்து அது கைகூடாதே, உத்தரவிவேகத்தால் உபாயத்வத்தையும் ஸங்க்³ரஹிப்பதாய் புறப்பட்டார். இதுவரையில் ப்ரதிபாதி³க்கப்பட்ட வாக்யார்த²ங்களாலேயே அவ்வுபாயத்வத்தையும் நிரஸ்த்³க்கு ஸாதி⁴த்திருக்கின்றோமானாலும், மேல் ஸர்வஸர்வவக்ஷி வாக்யத்தின்பேரில் அடையச் சிலவாக்யக்களை யெழுதுகின்றோம். அவையாவன;- அகி²லஜக³தீ³ஶ்வரனை ஶ்ரீமந்நாராயணனால் “யோ வேத³வேதா³ந்தஶ்ரவ ஹிதோ³ணாதி³தவெத³” என்றும், “ப்ரவக்தா ஸம்ப்ரதா³யஸா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரவசநம் செய்யப்பட்ட வேத³வாக்யங்களிலும், “ஸர்வராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணஸ்ஸ்வயம்” என்றும், “வக்தா பஞ்சராத்ரஸ்ய ப⁴க³வாந்” என்றும் சொல்லுகிறபடி பாஞ்சராத்ரஶாஸ்த்ரத்திலும், “க்ருஷ்ணத்³வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்³தி⁴ நாராயணம் ப்ரபு⁴ம்। கோஹ்யந்யோ புண்ட³ரீகாக்ஷாந் மஹாபா⁴ரதக்ருத்³ப⁴வேத் ॥” என்றும், “நமோ ப்⁴ருவாஸாவவிஷ்ணவே” என்றும் கூறுகிறபடி பஞ்சமவேத³மான மஹாபா⁴ரதத்திலும், “ஶ்ரவதா வாராயஸ்து யஶாவமெ த்ரவ்ருதி ஸவாநு।” என்றும், “பராஶராத்மஜம்” என்றும், “தமேவ நமோ உந்நிவாராய பராஶராய” என்றும் கூறப்பட்ட மஹாப்ரபா⁴வஸித்³தி⁴யையுடைய ஶ்ரீ பராஶர மஹர்ஷியால் உபப்³ரும்ஹிக்கப்பட்ட

http://acharya.org

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் "யச்சைகிஜ்ஞோ வேதாந்தவாதிபி:" என்று புகழ்பெற்ற வேதவேத்யமான வேதஸ்ம்ருத்யாத்யகில ஸ்ம்ருதிகளிலும், "த்ருஷ்டஸ்ய ந:கர்மவிதேர்க்ஞாநஸிராம்" என்றும் "ஸர்வவேதாந்தஸித்தாந்தம் ஜகதேகஸமுத்தாரம் ஜீவேஸ்வரப்ரஹ்மணோ ரூபாந்தரஸ்ய ப்ரஹ்மஸம்ப்ரதாய பரம்பரயா நாராயணோ நாமைக்யதத்வம், காலவிப்ரகர்ஷவிப்ரதேசப்ரகாஷஸாக்ஷாத்க்ருதவிச ப்ரத்யக்ஷயஸாக்ஷாத்விஸர்வோ பநிஷத்ஸாரவிசேஷரம் பரம்ஜ்யோதிம்" என்று ஸோத்ரத்திலும், ஸோத்ரபாஷ்யத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஜகத்காரணம் ஸர்வேஸ்வரம்ஜ்யோதிம் ப்ரஹ்மஸம்ப்ரதாயிகளானவுபநிஷத்வப்ரஹ்மணங்களாகிய ஸ்ருதிபோவநிஷத்ஸாரங்களிலும், தத்வநிர்ணயங்களான ஸ்ரீவிதியாகம ப்ராமாண்ய மஹாபுருஷநிர்ணய ஸ்ரீகீதார்த்தஸங்க்ரஹ சதுஸ்ச்லோகீஸ்தோத்ர ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீவசநபூஷணார்த்தஸங்க்ரஹ ஸ்ரீகீதாபாஷ்ய ரஹஸ்யத்ரயநித்யக்ரந்தப்ரகாசிகாஷட்பதீ ஸம்க்ஷேப ஷட்ஸஹஸ்ரீ ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தீய விஷ்ணுபுராண வ்யாக்யாந வஞ்ஜஸ்வ ஸ்ரீகுணரத்நகோச ஹதவர்ணநபூர்ண ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவாஷ்டச்லோகி ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்ய ஷட்ப்ரச்நஸஹஸ்ர வ்யாக்யா ஸ்ருதிப்ரகாசிகா ஷட்வ்யாக்யாந ஸ்ரீதேவநாயகபஞ்சாசத் ஸ்வயம்வ்யாகரணிக ஸ்ரீதத்த்வத்ரயஸார ஸ்ரீவிரோதபரிஹாரஸார ஸார பரதத்த்வநிர்ணய தத்த்வடீகா தாத்பர்யசந்த்ரிகா நிக்ஷேபரக்ஷா சதுச்ச்லோகீபாஷ்ய ஸோத்ரபாஷ்ய ரஹஸ்யபாஷ்ய ஸர்வார்த்தஸித்தி ரக்ஷா ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷா ந்யாயபரிசுத்தி ந்யாஸவிம்சதி ந்யாஸதிலக சரணாகதிதீபிகா ந்யாஸதசகா ஹம்ஸஸந்தேசாதி ஸ்ருதிபோவநிஷத்ஸார ஸ்ருதிபோவநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி ஸாரஸ்வதவிரோதபரிஹார த்ரமிடோபநிஷந்நிர்ணய சதுர்தசஸாஹஸ்ரீ சதுர்விம்சஸாஹஸ்ரீ ஸ்ரீதத்த்வஸிந்தாந்த ஸ்ரீஸாராஸ்வாதிநீ ஸ்ரீஸாரப்ரகாசிகா பரிகர விஜய தத்த்வதீபிகாதர்சவிபூஷணப்ரபாப்ரதிஷ்டாபந ப்ரஸாதிதஸ்ரீஸூக்திகளிலும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் வழுவாமல் விசாரித்து நிர்ணயிக்கப்பட்டவஸ்த்வ

த்யாயங்களை ஸ்வாத்யாயபரம்பராயாயடியேனுக்கு ப்ராப்த-மானபடியே பராமர்ஶித்துப் பார்க்கும்பொழுது பெருமாளுக்குப் போல் பெரியபிராட்டியாருக்கும் உபாயத்வோபேயத்வங்களும், விஶேஷாகாரமாயுள்ள புருஷகாரத்வமும் ஆகவாகாரத்ரயங்களு-முண்டென நிஸ்ஸம்ஶயமாயும் ஸப்ரமாணமாயும் ஸஹ்ருதயாங்கீக-ருதமாயும் தோன்றிய விஷயத்தைப்பற்றிய ப்ரமாணங்களை-யும் தந்நிர்ணயந்யாயங்களையும் நாதிஸங்க்ரஹ விஸ்தரமாக மேல் உபபாதிக்கிறதாவது;— நமதன்பர் ஸ்ரீ தத்வப்ரகாஶிகை-யின் ௫௪-வது பக்கத்தில் 'ப்ரமாணாபாயத்தையுபேக்ஷித்தான் தானே ஸம்வாதத்திலே' என்று துடங்கி, ஸஹஸ்ரநாமத்யா-யோகே ஸாக்ஷாதுக்தோபதிஷ்ய । உக்த: புருஷகாரேண ஸஹா ப்ரபதியோகிநீ ॥ ஸாத்யஸ்யாஸ்ய விஶேஷாய நிதாநே-ஷு ஶப்தஶே । த்வமேவ யோக்யஶரணா: கேவிதாஹ்யாயிகா: பரா: । உபாயஞ்சோபாயஹம் ப்ரபத்ய ஸ்ரீதராநகா: । உக்தம் புருஷகாரேண ப்ரபத்ய வாராணஸீ ॥ உபேக்ஷிதம் ப்ராப்யமேநம் ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ தம் । அந்யா: க்ருதா-ர்த்தா: ப்ராப்யத்தே தாமேவாநந்ய தாநஸா:॥ உபப்ராப்தி ப்ரதி-ஜ்ஞாம் ஸம்ஸாரே பததாமிய:। உக்த: புருஷகாரஸ்ய நிர்திஷ்டாபர தேஷிதி: । தேவாபி தஸ்ம்யேஹ்யதஸ் நாந்யதா லக்ஷணம்ஸ்மிதம்॥ ஸ்வாபாயம் ஹ்ருதயஸ்யாக்வா ஜவாஹரா-பரம்பரா:। ததஸ்ய ப்ராயஶ்சித்தேஷ்வீம் ஸவஸ்திவோகேஶ்வராத்-யா:॥ இதிதேவீம் பரஸ்ய த்ய பஶ்சாதேவா ஸமாஶ்ரயேத்' என்றளவாயுள்ள சில ப்ரமாணவசநங்களையுமிப்படியே ஸ்ரீயாமு-நதேஶிகருடையதென்றும், இராமானுசனுடையதென்றும், திரு-க்குருகைப்பிரான்பிள்ளானுடையதென்றும், நடாதூர் அம்மாளு-டையதென்றும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டருடையதென்றும், ரஹஸ்ய-த்ரயஸாரம் ரஹஸ்யரத்நாவளி ரஹஸ்யத்ரயபரிகரம் ப்ரபந்ந-பாரிஜாதம் பதக்ரமஶ்லோக பாஷ்யவிவரண பரிஹார ஆயாதி-கார ஸாரஸாராதிகளால் ஸ்ரீதேஶிகனுடையதென்றும், ஸ்ரீ-நயினாராச்சாரியருடையதென்றும், பற்பல வாக்யங்களால் 'பிராட்-

http://acharya.org

டிக்குப் புருஷகாரத்வமே நிரூபகம், எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமே நிரூபகமென்னுமர்த்தம் ஸகலாசார்ய ஸம்மதமென்றதாயிற்று. அதஏவ ஸர்வஜ்ஞ லோகாசார்ய நிர்மிதமான ஸ்ரீவசநபூஷண திவ்யஶாஸ்த்ர வ்யாக்யாநத்தில் "புருஷகாரமென்றும், உபாயமென்றும் இவற்றை நிரூபகமாக அருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமும், ஈஶ்வரனுக்குபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக" என்றருளிச்செய்தார். இதற்கு மூலம் ஸ்ரீபராங்குஶ பாஷ்யகாராதி வேதாந்த தேசிகாந்த பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகள்" என்று சில வாக்யங்களையும் ௯அ-வது பக்கம் வரையில் ப்ரபஞ்சித்தெழுதினர்.

இவ்விதம் பத்து பக்கங்கள் வரையில் விஸ்தரித்தெழுதிய பூர்வபக்ஷியான நமதன்பர் யாரைத் தனக்கு ப்ரதிவாதியாக நினைத்திவ்விதமெழுதினதென்று பர்யாலோசிக்குங்கால், பராஶராதி தேசிகாந்தமான ஸகலாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளும் பரஸ்பரவிரோதமில்லாதே தமது ஸித்தாந்தத்திற்கே யநுகூலமென்று நிர்விவாதமாய் ஸ்ரீதேசிகனையும் தமது பக்ஷத்திற்கனுகூலரென்றே நிஶ்சயித்துக் கொண்டனர். அதன்பேரிலிம் முனீசுவரர் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமில்லையென்று (௪௦) பக்கங்களால் விவாதித்தது நிரர்த்தகமா யிருக்கின்றது. அல்லாது ஸ்ரீதேசிகஸூக்திகளையே தமக்குப் பூர்வபக்ஷமாக வைத்தால், தேசிகாந்த பூர்வாசார்யர் ஸ்ரீஸூக்திகள் தம்முடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு மூலமென்றது நிர்மூலமும் பூர்வோத்தர விருத்தமுமாம். வேறு ஸ்ரீதத்வஸித்தாந்த கர்த்தாவான ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமியே தனக்கு ப்ரதிபக்ஷியென்றால் ஸ்ரீவத்ஸகாசார்யாஹோபிலாசார்ய பரம்பராகத ஸம்ப்ரதாயமுமிப்படியே யிருப்பதாலும் அந்த ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகனருளிச்செய்த ஸ்ரீஸாரஶாஸ்த்ர நிஷ்ணாதலாலும் தத்ஸாரஶாஸ்த்ர மூலமாகவே ஸ்ரீதத்வஸித்தாந்தத்தில் ஸ்ரீதேசிக ஸித்தாந்தத்தையே அருளிச்செய்ததாலும் இந்த ஸாக்ஷாத்ஸ்வாமீ ப்ரதிபக்ஷியாவதுகூடாது.

http://acharya.org

ஆகயிந்த ஸாகேதராமாநுஜ முநீஶ்வரருக்கு ஸ்வதந்த்ரஸம்ப்ர தாயிகளெல்லாம் ப்ரதிபக்ஷிகளாயினர். இவர் ப்ரதிபக்ஷி களான த்ரிஸ்ரோதஸ்ஸையுடைய கங்கைபோலிருக்கும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்போன்றயிம்மூவரும் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸார நிஷ்டர்களா தலால் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரவான ஸ்ரீமத்கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ராபர வேதாந்தாசார்யரான ஸ்ரீமத்தேஶிகனே யிவருக்கு ப்ரதிபக்ஷியும், இவரது ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாராதி ஸ்ரீஸூக்தி க்களே ப்ரதிபக்ஷ க்ரந்தங்களுமாம். ஆகையாலிவர் ஸமாதே ஷமில்லாதவரைப்போல் ரோஷநஶீலரான ஸுதநயனுக்குச் ஸத்ர ஜீவன ப்ரதர்ஶநம்போலும், விநாஶநய நிர்ணய ந்யாயம் போலும் ஸூத்ராதிகளை ப்ரயோஜனம் செய்யவேண்டி யிப்படி யெழுதினபடியாம். அன்றியும்; ஒரோர் க்ரந்தத்தைப் பரிஶீ லிக்கப்புகுங்கால் உபக்ரமோப ஸம்ஹாரங்களை விசாரி த்து தவிரோதமாகவே மத்யத்திலுள்ள வாக்யங்களுக்கும் அர்த்தம் செய்யவேண்டியது ஸர்வதந்த்ர ந்யாயஶிக்ஷித ஸம்ப்ரதாயி பக்ஷம். மற்றது பூர்வபக்ஷிபக்ஷம் இவ்விஷயத்தையும் நமதன் பர், தமது புஸ்தகத்தின் ௩௯ வது பக்கத்தில் 'உபக்ரமோ பஸம்ஹாரங்களுக்கு விரோதமுண்டாகையால், இரண்டிற்கு மவிரோதமாக வ்யாக்யானம் பண்ணவேணும்.' என்றெழுத ப்பட்ட வாக்யத்தால் நன்குணர்ந்தவரெனவும் தோன்றுகிறது என்றாலும்; இவ்வித ந்யாயங்களெல்லாம் தன் மதவாதத்திற்கு மாத்ரம் ப்ரயுக்தமாகுமென்ற துராஶையுமுளது. ஶ்ரீமத்காய த்தாலே பரம்பரையாய் வருகிற ஸ்ரீதேஶிக ஸம்ப்ரதாயாந் ங்களெல்லாம் பரகாலமாஹோபிலஸாதி ஸம்ப்ரதாயஸர்களெ ன்ற யிம்மூவருக்குந் தோன்றாதே யிம்முனீஶ்வரருக்குமாத்ரம் வ ந்திவரீதமாய்த் தோற்றக் காரணம் ஸ்வாமிமத மதப்ரக்ரியா விநிவேஶமாத்ரமல்லாதே காரணாந்தரமில்லையேயாம். அன்றியும் ஸ்ரீதேஶிகனருளிச்செய்த உத்தரவஸ்யாக்ரந்தமே ப்ரமாணதம மென்று சிலர் பிதற்றுமது இம்முநீஶ்வரருக்கும், பரமஹம்ஸவேஷ ண ஶ்ரீமாந்ஸாகாரருக்கும் இஷ்டமில்லாததென்று மிவர் வாக்யங்

களால் தெரியலாயிற்று. மேலும்; இவ்வன்பர்காட்டிய ப்ராப்யப்ராபகத்வ லக்ஷணத்திற்கு மேல் உபாயத்வ ஸமர்த்தநபரமான ஸ்ரீதேசிக திவ்ய ஸூக்திகளும் நம்மாலிப்பொழுது ப்ரதர்ஶிப்பிக்கப்படுமேயானால் அப்பொழுது அந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் ஈஶ்வரருக்கேச் சேர்ந்ததா? அல்லது நமக்கே சேர்ந்ததா? அல்லது உபயருக்கும் சேர்ந்ததா? எனில்; ப்ராப்யப்ராபகத்வம் ஸ்ரீக்கு லக்ஷணம் உபாயத்வம் ஸாமாந்யம். அப்படிக்கு ஸ்ரீதேசிகர் அருளிச்செய்யவில்லை. ஆகையால் ப்ராப்யப்ராபகத்வத்திலேயே நோக்கு என்று கூறியதால் உபாயத்வமுமுண்டென நம்மால் ப்ரதர்ஶநம் பண்ணப்படுமேயாகில் ஈஶ்வரருக்காவது அவரைப்போன்ற எந்த வ்யக்திகளுக்காவது ஸ்ரீதேசிக ஸ்ரீஸூக்தியில் ஸம்பந்தமே யில்லாதுபோம். ஏனெனில்; 'உபாயத்வாதி விஶேஷணமாயிருக்கிற வாகாரத்தையிட் டிவளுக்கு உபாயத்வத்திலந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்' என்று மணவாளமுனிவர் ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸாபாஷ்யத்தில் த்வயப்ரகரணத்தில் எழுதினுரென்று கலஹவதுவாதத்தில் ஸ்வஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டார். ஆகையால் பிராட்டியாருக்கு உபாயஶரீரத்தில் அந்வயம் அன்பர் மதத்தில் அத்யந்தாஸம்பவம். இதற்காகவே பிராட்டியாருக்குள்ள விபுத்வத்தையும் பாழாக்கி ஜீவகோடியில் சேர்த்து ஸ்வரூபத்தை யணுவாக்கி அதேப்ராப்யப்ராபகத்வத்தை மாத்ரமொத்ததுபோலிப்பொழுது கூறுவது. இதுவும் பாழாகுமென்ற கருத்தை முன்பே கூறினோம். ஆனதுபற்றி ஒடுவில் ஸர்வஜ்ஞெயென்றவனைப்போல் ஸர்வோபாயங்களையும் பாழாக்கி தத்வதர்ஶ்யாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் ப்ரவ்ருத்திநிமித்தமில்லாதே நெஞ்சில் தோன்றியதைச் சொல்லி ஸர்வரும் யதாஜாதர்போல் திரியவேண்டுமென்றதை ஸர்வதேசமாக வுபதேசிக்க வாரொழித்தே யிவ்விதம் பலர் வாக்யங்களை யெழுதினதும், அதையொட்டி யிவரும் 'ஶதஶோ யா: ஸ்ருஷ்டவ்யா விபூதி । மதாநாம் ததிகோகோ நவோக: பாரோதிவ்யா: ॥' என்றபடி. அவ்வர்த்தங்களையே ப்ரதிவாதிக்

http://acharya.org

தோர் ப்ரஸ்தகமெழுதினர். அதில் முற்படக் காட்டப்பட்ட ஶ்ரீபாஞ்சராத்ரவசநங்களில்; 'லக்ஷ்மீ: ப்ரகாரேண, லக்ஷ்மீம் ப்ரகாரேண, லக்ஷ்ம்யா: ப்ரகாரகேவ, இத்யேவம் ப்ரகாரஸ்யத்வ' என்றவைகளால் லக்ஷ்மிக்குள்ள ப்ரகாரத்வம் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; 'பத்ந்யாஸ்ஸ்வவிஶேஷாயம், நாந்யா லக்ஷணம் ஸஹேத' என்ற இவையிரண்டு வசநங்களும் பெரிய பிராட்டியாருக்குள்ள விஶேஷலக்ஷண மிப்ப்ரகாரத்வமென்று ஓர் ஆகாரத்தை விசேஷித்துக் கூட்டிற்று. (பத்ந்யா ஸ்வயம்விஶேஷஸ்து) என்ற பதம். இதற்கு இவளுக்கிதோர் விசேஷமுமெனப் பொருள். (நாந்யா லக்ஷணம் ஸஹேத) என்றதற்கு மிதுவே கருத்தென முன்பே கூறப்பட்டது. ஆகையாலிதுகொண்டு இதராகாரத்தை நிவர்த்திக்க வழியில்லை. மேலும், 'அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை' என்றபொழுது என்னுடைய ப்ராப்திக்கு நானே உபாயமெனப் பொருளாவதால் தேற்றலேகாரம்கொண்டு லக்ஷ்மிக்கு மற்றவுபாயஸம்பந்தமில்லையெனப் பார்ப்பாராகையால் ஸாக்ஷாத்த்வத்திற்கு 'லக்ஷ்மீபதிஸ்ஸ்வயம்' என்ற விஶேஷணம் வ்யஞ்ஜகம்। அதாவது, ஶ்ரீமானாகிய நானே நேரிட உபாயமென்றது. நேரிடவென்றது ஸக்த்யோமாதிகளை யிடையிட வேண்டாமென்ற கருத்தைப்பற்றி. 'ப்ராப்யா ப்ராபக மேவமாம். என்றதற்கு மிதேபொருள். எவ்விடத்தில் ஶ்ருத்யாதிகளுக்குள் அந்யதரரை ப்ரமாணம் கூறினும் ஸந்நியோகஶிஷ்டந்யாயப்படி யிருவரையும் கூறினதுபோலவே என்று முன்பே பலவிடத்திலும் கூறப்பட்டது. ஆகையால் (மாம்) என்றதற்கும் 'ஶ்ரீவிஶிஷ்டம் மாம்' என்றே பொருளாகும். 'க்ருதாஞ்ஜலய: ப்ராப்நுவந்தி மாமேவாநந்யமநஸா:' என்றது உபேயதஶையில் தன்னையே அடைவார்களெனக் கருத்து. இதனால் இதரஸம்ப்ராப்தி நிவர்த்திக்கப்பட்டது. மேலும், 'மாமேவைஷ்யஸி' என்றதையே ப்ரமாணமாகப்பற்றி லோகாசார்யரும் சரமஶ்லோகத்திற்கு ஸமமாகக் கூறியதால் இங்குள்ள ஏவகாரம், உபேயத்வத்தை யொத்த ப்ராப்திவசநிகளுக்கு ஏன் வ்யாவர்த்தகமாகாது ஆகை

http://acharya.org

யால் எங்கெங்கு எவ்விதம் கூறினும் ஸ்ருத்யர்த்தரோக்தவிஷ
யோபஸம்ஹரணம் ஸித்தமேயாம். ஆகையிவ்வளவால் ஸமஸ்த
ஶாஸ்த்ரஸாரஸூக்திகளிலிருந்து காண்பித்த வசனங்களெல்
லாம் தனக்கனுகூலங்களென்று ப்ரமித்தது ப்ரமோக்தமாய் ஸம
ஸித்தியில்லாதே போயின. மோக்ஷத்திக்குள்ள உபாயத்வமில்லை என்
றதற்கு புருஷகார ப்ரக்ரமமே, உபாயத்வ மிவளுக்கில்லை
யென்று பொருள்படக்கூடிய 'நிராஷ்டிமோக்ஷா உபாயத்வம் பட்டார
கேவலம் ஸ்வதா' என்றவோர் வசனம் இனி ஸர்வஜ்ஞ விஷயத்
திற்குப்போல் ஸமபுருஷகார விஷயரானவோர் ப்ரவ்ருத்தியால்
த்ருஷ்டமாகவேணும். அல்லாது ப்ரத்யக்ஷமில்லை. இவைபோலவே
தான் மற்ற பூர்வாசார்ய ஸ்ரீயாமுந ஸமஸ்தாஸோபநாஜ தேஶிக
ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் அபார்த்தக்ரியையைக் கண்டுகொள்வது.
அவைகளுள் ஸ்ரீதேஶிகரது ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் அதி
காரத்தில் கூறியருளிய "இப்புருஷகாரம் ஸமத்திற்குப்
பரம்பரயாகாரணம்." என்றதற்கு நமதன்பர் பரம்பரயா
காரணமென்றிருப்பதால் ஸ்ரீக்கு உபாயஶரீரத்தில் அந்வயமில்
லையென்று ப்ரமித்தார். ஆகையாலிவ்வாக்யத்தைத் தமது ஸ்ரீதத்வ
ப்ரகாஶிகையின் ௩௪, ௩௫, ௩௩வது பக்கங்களில் எழுதிக்கா
ட்டினர். இவ்வாக்யத்திலுள்ள "பரம்பரயா" என்றதற்கா
தாரமென்று நினைத்து ஸ்ரீஸாரஸாரமென்ற ரஹஸ்யத்தினி
ன்றும் "அத்தலையில் ப்ரஹ்மிஷீத்வப்ரயுக்த வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலு
ம், இத்தலையில் பாரதந்த்ர்யப்ரயுக்தவாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலும் மறு
க்கவொண்ணாத புருஷகாரமுமாய்," என்ற வாக்யத்தையும்
விரோதபரிஹார ரஹஸ்யத்தினின்றும் "அவள் உபாயமாக
வும், இவள் புருஷகாரமாகவும் "யோவதாபஜாதஸ்மு
லி, பாவோபாயம் ப்ரயுக்திதா ப்ரபத்யேந்யதஸ்மிமம்" இத்யாதி
களிற்படியே ஸ்வதந்த்ரவ்யவஸ்தை நடக்கிறதாகையால் விலக்ஷண
குண ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வதந்த்ரஸாதி இம்முகத்தால்
கைக்கொள்ளுகிறான்." என்ற வாக்யத்தையும், ஸாம்ப்ரதாயவி
ரோத பரிஹாரத்தினின்றும் "குணஸம்பந்த ஜந்மஸ்வ

விஶெஷாஃவசெஷகாரதா। ரக்ஷணம்நிஜஸங்கல்பா திநிணீடு யதெவசெயெ:॥” என்ற ஶ்லோகாதிகளான சில வாக்யத்தையும் உதாஹரிக்கவும் செய்தார். இப்பணிப்பெல்லாம் அந்தந்தஸம்ப்ரதாயங்களின் வசிவொத்தர வாக்ய பராமர்சத்தாலும் ஸ்வாநுஸந்தானத்தாலும் ஏற்பட்டவை. அதெங்ஙனேயெனில்; அபாயிகாரத்தில் ,,ஸாபெக்ஷனை வசஷணுக்கபெக்ஷிதந்தலைகட்டிக்கொடுக்கவென்று” வசஷகாரகத்தை ஸ்ரீக்கு ஸ்தாபித்து, இப்வசஷகாரம் சுயஷ ஸஹாவாநுஷாந ஸொகஷ்ய ஷிஞசிக்கி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி ஸித்தமெனவும் ஸமம்கட்டி முடிவில் ‘ இப்படி யிவளுக்கு ஸவெஷுஶ்வரநு திருவடிகளில் ஸடிகக்கும் ஸஹ வ்யாணவஸிஜமாகையாலிங்கு மிவ்விவக்ஷைகொள்ள வுசிதம்’ எனவுமருளிச்செய்து ஸதஷஸதரம் ஸிஹாவஸொகஸ ந்யாயத்தால் ‘ இப்படி வசஷகாரஸஹித்தைதையுமாய் ஸிஶெஷாய விஶெஷணமுமாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கப்படும்.’ என்றும் எல்லா வஸ்துக்களாலு ஶாஶ்ரயிக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையுந்தானாஶ்ரயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது நாராயணாதி ஶப்தங்கள் ஶ்ரிய:பதிக்குச் சொல்லுங் கட்டளையை,விஷ்ணுவதிக்கும் சொல்லிற்றும்’ என்றும், ‘ ஶ்ருணாதிநிகிலாநு ஷொஷாநு’ என்று வ்யுத்பத்தியானதுபொழுது ‘ லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரநாமெஷு ... மீயதெ ।’ என்றும், வேரிமாருத பூமேலிருப்பாள்வினைதீர்க்கும்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாயாதிகாரிகளுக்கு விரோதியான கர்மாதிகளைக் கழிக்குமென்றதாம்’ என்றும், இவைகளை யெல்லாம் ஸங்க்ரஹித்து‘ஸாபெக்ஷாய உபெயஶ்வ ஸாதவாதி ஸவெஷுணெ । வ்யயித: வ்யதிஸம்பம்யீ ஸ்ரீஶாநு நிவெக்ஷஷாம் ॥ ’ ஸ்ரீஶாநு என்று பொதுவிலேசொன்னலும் ப்ராணாநுஸாரத்தாலே இங்கு ஶ்ரிய:பதி என்றபடி’ என்றும், ‘ இங்குமங்குந் திருமாலன்றி யின்மைகண்டு’ என்றுமுபாய தஶெயிலும் ஸமஷஶெயிலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவத்திற் சொன்ன நித்யயோகத்தை யநுஸந்தித்தார்’ என்றும், ‘ வாணாநிதி வக்ஷவ்யுதியஶ்வ ப்ரஸம்ஜிதம் ஶ்ரீயஶெஜூரவஹாஸ்யம் தத்பதி வ்யாயநு

தோரங்கயாஸ் ; நவஸூத்ராஜிஸந்தீ கேஸஸ்ரீதீயோக்திஸாஹஸம் | தயாதேத்ருத்வராஸ்ரேஸ்ர்யுதஸ்ரீகம் ஶார்ங்கஸாஹஸம் ||” இப்படியிருக்க இவளை விஶேஷணமாகக் கொள்ளில் ஸர்வஶக்தித்வவிரோதம் வருமென்பார்க்கு இப்பரிஷ்காராபேக்ஷையிலும், ஸர்வஶக்தித்வவிரோதம் ப்ரஸஜிக்கும்’ என்றும், இப்படியே ஸஹதர்மசாரிணியான இவளாலே விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஶரண்யனாகையும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நியதமென்று கொண்டால் ஒரு ப்ரமாணத்திற்கும் விரோதமில்லை’ என்றும், ‘இப்படி த்வயத்தில் பதங்களிலடைவே ஶப்தார்த்தஸ்வபாவங்களாலே பரிஷ்காரஸாமம், அதன் நித்யத்வம், உபாயவைஶிஷ்ட்யம்’ என்றும், ‘ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வப்ரகார நிரதிஶய போக்யனாய், பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத நாராயணனுடைய திருவடிகளில்’ என்று துடங்கி ‘ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடைய ஸாதனமான ஆத்மரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறேனென்று த்வயத்தில்திரண்டபொருள்.’ என்றும் த்வயாதிகாரத்தில் ஸாதனமாயுள்ள வாக்யபங்க்திகளையும், இவரெடுத்த வாக்யத்திற்கு முற்பட்ட ‘இது உத்தரவாக்யத்திற்போலே பூர்வவாக்யத்திலும் விஶேஷணமென்னுமிடமும் உபாய விஶேஷணங்களால் உபாயத்வம் வாராதென்னுமிடமும் விஶேஷாபாயப்ரயோஜனத்திலே சொன்னோம்’ மென்றும், ‘நாராயணன் ஶரண்யனாம்பொழுது லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனாயிருக்குமென்கைக்காக பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீஶப்தம்.’ என்றும், ‘உபாயப்ரபத்திகளிலிங்கு வ்யாநஹ்ருதின் ஸ்ரீமந் நாராயணனாகையாலே யிரண்டிடத்திலும் கிடக்கிற ஸவிஶேஷண நாராயணஶப்தம் வ்யவஸ்த்திதமாய் நின்றவளவில்.’ என்றும், ‘ஸர்வஜ்ஞநாராயணஸ்ரீ ஸ்தோத்ரம் ஸ்வரூபேண ஸ்வரூபே’ என்று துடக்கி ஸ்ரீஸுப்ரபாதஸ்வேத்ரத்தை யருளிச்செய்தார். ஸ்ரீவிஷ ஹேய ப்ரத்யநீகத்வாதியாலே ஸ்வரூபேணரூபஶாண விஶேஷதிகளைப்பாக்கவருளிச்செய்கையாலே நாராயணஶப்தமும் வ்யவஸ்த்திதமாயிற்று. முற்படப்பிராட்டியைச் சொல்லச்செய்தே

http://acharya.org

புருஷகாரத்வ நிர்வாஹார்த்தமாக விஶிஷ்டைக்யத்தில் நிலை தோற்றுகைக்காக மீண்டும் நாராயணஶப்த வ்யாக்யானத்திலு மருளிச்செய்தார். அநந்தரம் 'ஶ்ரீமந்நாராயண' என்று ஸமாஸ ரூப வாக்யங்களில் ப்ரஸக்தமான ப்ராதான்யஶப்தத்தை யுபபாதநம்பண்ணி யருளினார்.' என்றுமுள்ள அதிகாரவாக்யங் களையும் யதாஸம்ப்ரதாயமாகப் பர்யாலோசித்து விசாரம் பண்ணும்பொழுது ஶ்ரீதேஶிகனுடைய திருவுள்ளம் பெரியபிராட்டியார் புருஷகாரபாவத்தாலேயே பரம்பரையாய் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாவாளெனவும், உபாயஶரீரத்தி லந்வயமில்லாதவளெனவும் கூறச்சிறிதேனும் விரகில்லை. ஆகையாலிங்குள்ள 'பரம்பரயா' என்றதற்குக் கருத்தியாதெனில்; ஆசார்யஸமாஶ்ரயணம் தனக்கு மேலுள்ள பூர்வர்களில் யோஜிப்பிக்குமாப்போல், இவளிடம் புருஷகாரத்வேந செய்யப்படும் ஸமாஶ்ரயணமும் தனக்கு மேலுள்ள உபாயத்திலும் மூட்டி வைத்து அதினின்று ப்ராப்யமான உபேயத்திலும் மூட்டி வைக்குமென்பது. இவ்வர்த்தத்தை 'ஆசார்யஸமாஶ்ரயணவத் பரம்பரயோபயுக்தயா புருஷகாராவலம்பநேவ' த்யாதிகளால் ஶ்ரீஸாரஸ்வாதிநியில் ஶ்ரீகோபாலதேஶிக னருளிச்செய்தார். ஆகயிவ்வாதேஶநங்களால் ஶ்ரீதேஶிகனது திருவுள்ளம் புருஷகாரபாவாபேக்ஷகங்களான வாக்யத்வயமும்பிராட்டிக்குளவென்பதும், உபாயோபேயாகாரத்வயமாத்ரம் எம்பெருமானுக் குள்ளதென்பதுமாம். ஸகலஸம்ப்ரதாயாநுகத விசாரமிப்படி யிருக்கச்செய்தே ஶ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையில் ஶ்ரீக்கும் புருஷகாரத்வமே யில்லையென்று யாரோ ஓர் ப்ரதிபக்ஷி சொல்வதாய் நினைத்து பூர்வபக்ஷம் செய்தது, ப்ரதிபக்ஷிபக்ஷங்களை யின்னதென்று அறியாததென விமர்ஶித்துக்களுடைய ஸம்மதம். ஸமர்த்தியவான ஸ்ரீநிவாஸர் தமது புஸ்தகத்தின் முகவுரையில் 'ஶ்ரீமந்நிகமாந்ததேஶிக னருளிச்செய்த ஶ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஆபாதப்ரதீதியால் தோற்றுகிற சில ஸூக்திகளைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாயத்தினுடைய ப்ரதிதந்த்ர

http://acharya.org

ஸிஸ்தாந்தத்தையு முள்ளபடி அறியாமல்' என்றெழுதினர். ஆத லாலிவரே பூர்வபக்ஷ வாக்யார்த்த ந்யாயப்படி பிள்ளை லோகாசார்யருடைய உபாயக்ருத்யையென்ன, ஸ்ரீவேதாந்ததேசிக க்ருதிய ஸங்க்ஷேபார்த்தாய க்ருத்யையென்ன இவ்விரண்டினுடையவும் மர்மங்கூட முகர்ந்திலராயினர். மேலும் பூர்வபக்ஷ வாக்யார்த்தயம் பிராட்டிக்குள்ளதென ஸாரப்ரகாசிகாகாரரும் 'ஸதத்வம் தே ப்ரார்த்தனாகாரணோபாயத்வோ பாயத்வாநம் ப்ருதிவ்யாதிஸமஸ்த வேதாப்திதத்வாந் யதஸ்த்ர ஸ்வாமித்வாகார த்வயே ஸாத்ய ஸாதத்வேதவா ஸாகார த்வயோபயோமி நித்ய யோகவத்வே, ஐதிஹ்யஸம்ப்ரதாய ஸம்ப்ரதாயிக பூர்வபக்ஷ தர்ஸனந ஹேதுதானா 'இங்கு உபாய த்வாதிநா' என்று வெளியிட்டார். ததிப்படியிருக்க உபநிஷத் கூறியது ஸர்வதா கொள்ளாததேயாம். அன்றியும்; ஸ்ரீவிரோதபரிஹாரத்தில் (அக) வது பரிஹாரத்தில் ஸ்ரீக்குள்ள பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்தாபித்து இதனுடன் (அச) வது பரிஹாரத்தில் 'ஸகலே லோகேசோபாயமென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க ஸர்வாந்தர்யாமியைகவன் ஸரண்யனென்று அபத்தில்சொன்னுல் உபாயத்வம் ப்ரஸக்தியாதோவெனில்; குணவிக்ரஹாதிகளைப்போலே ஸந்நிதியுமிங்கு உபாயவிசேஷணமாய் நிற்கையால் விசிஷ்டோபாய மேக மாகையாலே ஸாத்யனொருவனுமே ராஜ்ஞிநிவந்தகனென்னுமாப்போல் ஸ்ரீமானொருவனுமே ரக்ஷகனென்ன விரோதமில்லை. இங்ஙனல்லாதபோது ஸ்வரூபமொன்றையு மொழிந்த குணாதிகள் விசேஷணமாய் நிற்கையாலும் உபாயத்வம் ப்ரஸக்திக்கும். குணவிக்ரஹங்களுடைய சேதநாசேதந வைலக்ஷண்யம்போலே விசேஷணங்களில் வேதநாவேதநவைலக்ஷண்யமும் உபாயத்வமாகாது. இப்படியானல் உத்தரகண்டத்திற்போலே பூர்வகண்டத்திலும் ஸ்வரஸமாகத்தோற்றுகிற வைசிஷ்ட்யத்தை பாதிக்கை ஸாஹஸம். விசேஷணங்கள் தோறும் தனித்தனியேயுள்ள உபயோகவிசேஷங்களையும் ஸ்வஸ்த்ரூபமாக யதாசாஸ்த்ரம் கண்டுகொள்ளுவது

http://acharya.org

வுதஞ்னுக்குத்தன் விஶேஷணத்தால் ஸாபேக்ஷதைவிரஹா. பேக்ஷைபோலே ஸவஶக்திகவிரோதமன்று" என்றுஸ்ரீக்குள் ள உவாயகூவத்தையும் அதில்வந்த ஶாகா வரிஹாரத்தையும் பரக்கவருளிச்செய்தார். இப்படி ஈதிஸூஷமாயும் நிஸஂதேஹ மாயுமருளிச் செய்தவாக்யாயங்களை யாருமறியார்போல் தஜ் றுஂயொகுஸவஸஂஷாயநிஷர்களானநம்மிடமே, இம்முனீசு வரர் ஜொஹகஉராவீயிதியில் ஸஞ்வீவிக்யம் பண்ணப்போன வர்போலும், ஸுஜநககாஜிஷ்யா வுஷாவத்தை ஸூஹாதாவினி டமேவு வருஸிப்பவள் போலும், ஶரணஹீதன் ஓடியோடிவ்யா ஷராவஸ்த்தில்விழுந்தது போலும்ஸ்ரீதகவஶாஶிகெ வென்ற வோர்வாஹகத்தையெழுதி நம்முன்வாரம்பண்ணினர். ஊா ஜோயனனுக்குயாயிஷிரன்னாட்டிலுள்ளோரெல்லாம்.ஜொஷயா கதர்களாகத் தோன்றியது போல் வஞ்வெஶாத்ர விரோயமில் லாதே 'ஸகலஹஂயங்களிலும் வ்யதிவாதிப்பட்டகவிதாகிக ஷிஹத்தின் ஈஹிவ்யாயத்தை வைகெஶமஂயா வுராணத்தால் தானும் ஹமித்து கூஷாகினரிலுள்ள ஸுவாவாதிகளையும் ஹ மிப்பிக்கயேற்பட்டார். இதைப்போன்ற மஞ்ஜவிஷியகாரணத் தையுடைய ஶாஷ்யாகரையும் அவரது ஹஂயத்தையும் கண்டு ஸதஷஸஂகஷனேவதாதாஶஸாகஷிகளோடு கூட யொஹதாநாமாணமாக ஸஂகஷிக்கக்கடவன். மேலு மிவ்வள வேயல்ல, நிவிஷதாகிகஶஞ்ஜாணியும் ஷஹவஶா ஶாநாஜவிஶாஹவிஜயஸஜருமான ஸ்ரீநயினராவாயருடைய ஸ்ரீ ஸஞ்க்தியையும் தனக்கநாகஞமென்றார். இது பெருவியப்பு. அதாவது .ஹணவிஹஹயொஷெந யஜொவாயொநஷிஷ்தெ । வதாவிஶேஷணகவஹ நொவாயஷிகவஶாவஹெஸ' ॥ என்று துட ங்கி வஹவாக்யங்களால் விஸ்தரித்துக்கொண்டேபோய் ஒடுக்க த்தில் ஸ்ரீஹைக்ஷணாவாயர் ஸாவஶாயஜெஸவஶாவாயெஶ வி ஹாவரஂவராநாஸாயானெந வாராஷகார கெவந வஞ்வஶேநாஸஂயாய, வாநரவி ஶாணாமதிஶஜ்ஞாவகஶ ஜெஶாரண்ய விஶேஷணதெகவநாவஷி ஸ்ரீஷவஃ வுயாஜ்யெதெ ஶா

தத்வஸாரவ்யாக்யா ப்ரதிபாதநபராதாயா: ப்ரத்ய ஸாரக்ஷேணஸஹகாரிக்வா யாஜ்யத்வநேதி ஸம்ப்ரதாயதி॥ என்றுள்ள வாக்யபங்க்திகள். இவ்வாக்யமும் ப்ரகரணம் வந்த பொழுது முன்பேயொருதரம் கூறப்பட்டது. ஸாரஸாராதி ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் விசாரிக்கப்புக்காலொடு சிலவருக்கு விஷயமேயாவ தால் அவைகளுமிவ் வ்யாக்யாநத்தால் வ்யாக்யாதங்கள் போல வேயாம். இப்படி ஸ்ரீதேஶிகனும், ஸ்ரீநயினாராசார்யரும் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஶைலிகளை யொருவாறு பரி ஶீலித்தோமாகிலும் ஸாமாந்யமாயுள்ள ப்ரதிபக்ஷங்களுக்கும் பரிஹாரம் கண்டிலோமாகையால் அவையாவையெனமேல் ப்ர வசிக்கப்படுவதாவது; ஸ்ரீஆளவந்தார், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், ஸ்ரீபட்டர் திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான், நடாதூரம்மாள், ஸ்ரீவேதவ்யா ஸபட்டர் முதலான ஆசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிற் சில ஸாரத்தையெடுத்து நமதன்பர் உதாஹரித்த வையெல்லாம் ஸ்ரீ வேதாந்ததேஶிக திவ்யஸூக்தி ப்ரதிபாதவசனபூர்வம் நம் போல் ஸ்வஸ்தானத்தில் நமதன்பருக்கு அநுகூலங்களேயல்ல. ஏனெனில், அவையெல்லாம் பூர்வபக்ஷகாரத்வலக்ஷணவாக்ய ங்களேயொழிய, உபாயஸ்வநிர்வாஹகவாக்யங்களல்ல. ஒவ்வொரு க்ரந்தங்களையுமிங்கு விஸ்தரித்து உபபாதிப்பதால் க்ரந்தம் விஸ்த ரிப்பதுபற்றி ஸூசீகடாஹந்யாயத்தால் ஸ்ரீதேஶிகதிவ்யஸூ க்திகள் மாத்ரமெடுத்துவிஸ்தரிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் சிற்சில இதன்முன்பேயும் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீதேஶிகனையே நமதன்பர் தமது நெஞ்சில் ப்ரதிபக்ஷியாய் நினைத்து ஸ்ரீதத்வ ப்ரகாஶிகையென்ற க்ரந்தமெழுதினரென்பதற்கு இவர்பூர் வபக்ஷத்திலுள்ள வாக்யங்களே நிதர்ஶநம். ஆகையால் நம் மாழ்வார் தொடங்கிவடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை வரையிலுள்ளஆசா ர்யர்களுடையவும், திருக்குருகைப் பிரான்பிள்ளான் தொடங்கி ஸ்ரீ நயினாராசார்யர் வரையிலுள்ள ஆசார்யர்களுடையவும் ப்ராமா ணிகக்ரந்தவிரோதம் ஸ்வதேஶபவனத்தில் யதார்த்தாவிஸம் வாதம் ஸம்ப்ரதாயம். ப்ரத்யுத ஸ்ரீதத்வப்ரகாஶிகையிலேயே

http://acharya.org

பக்ஷபக்ஷப்ரபத்த்யுபாயத்வ ஸ்ரீஸூக்திவிரோதங்களும் ஶாஸ்த்ரா பாயத்வஸித்தி ஸ்வோபாயத்வ ஸூக்தி விரோதங்களும் ஸ்வ ஸூக்தி பூர்வாசார்ய விரோதங்களுமுள்ளவை. இவ்விதமுள்ள வாக்யார்த்தத்தை யிவ்வழியாகவுள்ள வாதங்களால் ஸ்ரீஸூக்த்யநுக்ருஹீத ஸப்ரமாணங்களைக்கொண்டு பஹு ஸ்தலங்களில் ப்ரதர்ஶிப்பித்தோம். ஆங்காங்கு அவ்வோப்ரமா ணங்களைக் கண்டுகொள்வது. ஆகயிதனால் ஸூசிதபக்ஷத்தில் விசாரித்தெழுதிய "பிராட்டிக்குப்புருஷகாரத்வமே நிரூபகம். எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமே நிரூபகமென்னு மர்த்தம் ஸம்ப்ரதாயஸித்த மென்றதாயிற்று." என்ற ஸூசிதம் நிதாந்தம் க்ருதார்த்த க்ருதமாயிற்று. இதுகொண்டு ஶாஸ்த்ரார்த்த ரஹஸ்யங்களும், தத்வார்த்த ப்ரதர்ஶந ஸமஸமர்த்தந வசனங்களும், இவைகளைக்கொண்டாகும் உதாஹ்ருத விஷயாஸாரர்களுடைய வசனங்களும் க்ருதார்த்தம் விஷயங்களெனவும் தீர்ந்தன. இனி கேவல தர்க்காபாஸங்களால் நமதன்பர் கூறும் விவாதங்களையும் மறுத்து ஸ்வஸம்ப்ரதாயார்த்தைப்ப்ரதிபாதநம் பண்ணுவதாவது; ஸூசிதபக்ஷத்தில் நமதன்பர் செய்த ப்ரதம பக்ஷபக்ஷத்தில், பிராட்டிக்குப்புருஷகாரத்வமே ஸம்மதம், உபாயத்வமே பஹுவசநவிரோதம். யத்ஸூத்ராதி புருஷகாரத்வ ப்ரதிபாதநங்கள் த்ருஷ்டங்களானலும் அவைகளையும் உபாயபரமாகவே கொள்ளவேணும். ஏனெனில்; ஸ்ரீஶப்தம் ஶ்ரூ- ஹிம்ஸாயாமென்ற தாதுவினின்று நிஷ்பந்நமாகும்பொழுதும், 'ஶ்ரூ. விஸ்தாரே என்றதாதுவினின்று நிஷ்பந்நமாகும்பொழுதும் ஶ்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ஶ்ருணாதி சகுணைர்ஜகத்!" என்ற ததுபாயத்வ ப்ரம்ஹண ப்ரயோகத்தால் ஸநிஷ்டநிவர்த்தகத்வமும் இஷ்டப்ராபகத்வமும்ஸித்தம். ஆகையாலிதுவே உபாயமாய் ஸாதநாபாய விஶிஷ்டத்வமேபிராட்டிக்கு லக்ஷணமாய் ஸ்வஸாதநத்தில் ஸ்ரீக்கு உபாயத்வமேயுள்ளதென்பது."

இது ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமல்லவாகையால் இவ்விதமுள்ள

http://acharya.org

பூர்வபக்ஷமிவரது ஸூக்ஷ்மவிசாரரஹிதமே. ஸம்ஸாரதசாய
த்திலே; ப்ரமாணபலத்தால் ப்ரஹ்மம் ஸ்ரீக்குப் புருஷகார
த்வமும், தத்தநுகாரம் ஸமர்த்தாகாரம் தந்நிஷ்டயா தத்ப்ரயுக்த
ஸ்வாதந்த்ர்ய விசேஷணத்வாச்ச ப்ரஹ்ம ப்ரமாண ஸித்தத்வாதுபா
யதயாவரணீயத்வமும் ப்ரமாணாநுஷ்டாநங்களால் ஸித்தம். இவ்வ
ர்த்தத்தையருளிச்செய்த ஸ்ரீநயிநாராசாரியர் ஸ்ரீஸூக்தியையும்
முன்பே கூறினோம். ஆகையால் அன்பர் செய்த ப்ரஹ்ம பூர்வ
பக்ஷ ப்ரதிபாதித வாக்யங்களெல்லாம் போர விசாரஹா
ஸ்யங்களாம். மேலும்; ௩௩௫-வது பக்கத்தில், "ஸ்ரீக்கு உத்த
ரவண்ணத்தால் உபேயத்வத்தை ஸமர்த்தித்தபொழுது, எப்படி
அநந்யோபேயத்வம் வாராதோ அப்படியே பூர்வவண்ணத்தில்
உபாயத்வாங்கீகாரத்திலும் அநந்யோபாயத்வம் வாராது" என்
றெழுதினர். இது ஸம்ஜ்ஞமென்றாலும் இதற்கு மறுப்பாக
(அக)வது பக்கத்தில் "உபாயத்வம் ஸஹகாரயந்த்ரநிரபே
க்ஷ்ய ப்ரதானமாயிருக்கையால் விசேஷணத்தில் அந்வயமற்றி
ருக்கும். உபேயத்திற்கு அந்யயோக ஸஹகாரத்தில் ரஸாதி
சயமுண்டாகிறது ஒர்க்க ப்ரஸித்தமாகையால், அங்கு விசிஷ்ட
த்வம் விருத்தமன்று. ஆகையால் பிராட்டிக்கு வேதனைக்குறி
த்து உபாயதசையில் புருஷகாரத்வமொழிய காரணத்வா
ந்வயமில்லை" என்றெழுதினர்; இதற்கு நியாமகம் இவரது இச்சா
மாத்ரமே ஹேதுவாக வேறில்லை. ப்ராமாணிகமான ஊஹம் ஸதூஹ
மானாலும் அநாஸாதேயமாம்பொழுது, துர்த்தர்க்கங்கள் து
ரதோநிரஸநீயங்களே. இந்த ந்யாயமும் நமதாசார்யருக்கு ஜ்ஞா
தமானதேயாமென்பதற்கு அவரது ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகையின்,
௧௦௫-வது பக்கத்தில் "நஹி வசந விரோதே ந்யாயஃப்ரஸ
ரதி" என்கிறபடியே கேவல தர்க்கங்களைக் கொண்டு ப்ரபல
ப்ரமாணங்களான ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ர ப்ரதிநியத ஸம்ப்ர
திபாதகங்களான வசநங்களை பாதிக்கலாகாது" என்றவாக்ய
ங்களே ப்ரமாணம். ஆகையால் லக்ஷ்ம்யாஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ
தேவ்யாகாருண்யரூபயா ரக்ஷகஸ்ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தே

http://acharya.org

விவக்ஷிதே, ஸஹபத்நீகஸ்ய, ஶரணாகதிவிதாநாத் । ஸ்ரீ நாராயண அஶரண்யஶரண்ய அநந்யஶரணஸ்த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே ॥ ஜைஶ்யப்ரதிக்ஷோரகதிம் வரதம் பத்நீம் வஸிஷ்டமைஜ்ஜி ஹரம்பஸஹிதே விதீயந் । வஸிஷ்டநகி ந்ரிஸிம்ஹிதம் க்ஷயபிதாம்பரம்? ஆத்மஜஸ்ய ஶயகோப த்ராஹா ரஹாவ:?॥ நவந்யஶமஹிதே த்ரூத்ரவி॥ ஸ்வாத்மாவாய உபேய ஶ்வ ஸ்வரூபவாதி ஸமீபேணே । ப்ரதிஷ்டம் பதிஸம்பவயி ஸ்ரீமா ஞ்சிரமேவக்ஷூஷம் । நோவாயவிக்ஷமைவஹேஜ ॥" இத்யாதி ஸமஸ்த ஸ்ரீமந்நாராயணாவாய ஸ்ரீஸூக்திகளாகும் ப்ரபந்நா ணங்களெல்லாம் ,,லக்ஷ்மீஸஹ" என்று ஸஹகாரத்வத்தை க்கூட்டியே சொல்லியிருப்பதால் உபாயகம் ஸஹகாரத்வ ஸ்வரூபமென்பது ஸ்வாரஸ்யமாகும். ஆனதால் உத்தர வண்டத்திற்போல் பூர்வவண்டத்திற்கும் பொருள் கூற யாதொன்றாலும் வாதகமாவது ஸாரஸ்யமாவதில்லை. இவ்விதமே மறுபடியும் (அரு) வது வாக்யத்திலும் ,,ஸர்வஶக்தியான வார்ஷனுக்கு ஒரு ஸ்ரீஸஹாயம் பண்ணவேண்டாமையாலும் முற்பட ஸ்ரீஸம்பவம், பிராட்டி வார்ஷகாரமாக அவனே ஶரண்யனென்று விஶேஷ்யத்தில் தாத்பர்யமாகக்கடவது" என்றார். இங்கும் ஸர்வஶக்தியானவனுக்குப் வார்ஷகாரப்ரதீக்ஷைதம் ஓர் ஸ்ரீயால் வேண்டுமோ. அப்பொழுது ஸர்வஶக்தித்திற்கு ஹாநம் வாராதோ. ஸர்வஶக்தியாயும் நித்யத்வனுமுள்ள ஒருவனுக்கு வேறோர் ஸ்ரீயின் ஸஹாயத்தினாலேயே ஸ்வரூபவ ஸித்தியைச்சொல்லும் நமதன்பர் வக்ஷம் ஸாதம் ஸர்வஶக்தித்வாதிகளுக்கு ஹாநம் ஷேதவாகாதோ இவைகளுக்கு ப்ரமாணமுமுண்டென்கில் உபாயத்வத்திற்கும் ஸர்வாதிகாரண ஸம்ப்ரதாயங்களெல்லாம் காண்கவில்லையோ. ஆகையால்தன்வக்ஷத்திற்கில்லாதேஉதரவக்ஷத்திற்குமாத்ரம் வியாவாக்ஷிநிதி நந்யாயம். விவஸ்தவஹாஸ்யம். அன்றியும் பூர்வவண்டத்திலுள்ளஸ்ரீஸம்பந்தத்திற்குளவ்விதமானமாணதொ ஷங்கள் கூறப்பட்டாலும், அவைகளெல்லாம் உத்தரவண்ட ஸ்ரீஸஹ

ஷேத்திலும் ஸாஹாவிதங்களாகையால் ஸவேர்யாநங்களாயிருக்கும் இரண்டு வசநங்களுக்கும் ப்ரமாணத்தாலாவது அதையொட்டிய ஸத்தர்க்கத்தாலாவது ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளாலாவது ந்யூநாதிக்யம் கூறவிரகேயில்லை. இதில் வஸ்துஸ்வபாவம் தோன்றும்பொழுது பதிவ்ரதாந்யாதிகளால் ப்ராஸ்த்ய ஸமாதாநம் ஸித்தம். இவ்வகை பரிவாதியெல்லாம் முன்பே பொருதரம் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது ப்ரதிபக்ஷி வாக்யத்தின் பேரில் கூறலாகுனேம். ஆனதால் திரஸ்கீயாகாது. மேலும்; "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்னும்பொழுது "மாமேவ ஶேஷ்யவிஶேஷத்வேந" என்றும், 'ஸர்வாவஸ்தாஶேஷம்' என்றபொழுது 'யக்ஷராஸஹஸ்ரஷீகேஶ:' என்றும் உபயவர்ணங்களிலுமுள்ள ஸ்ரீவைபவங்களுக்கும் ப்ரயோஜநங்களை நிஷேதவாதமாக ப்ரமாணங்களும் ஸ்வீகரித்தன. இதன் பேரில் ஹேதுக்களைப்போல் பேசும் வாதகவாதங்களெல்லாம் க்ஷூத்ராஸங்களேயாம். ஶரணவரணமென்பது கம்பவனுகவர்ணமாயுள்ள திவ்யதம்பத்யைஶ்வர்யகார்த்தஸவிஶேஷண ராஜ்யமென்று ப்ரபத்திவாதத்தில் கூறினோமாகையால் 'கேவலம் ஶேஷகா ஸமாதானம்' மென்பதும் ஸரியல்ல. அன்றியும் ஸ்வகர்மாநுஷ்டானவான யோகாவாயர்ருக்குமிதவரஜதம். 'ஸர்வேஸ்வராதிகளைப்போல் ஶேஷகாநாஸமாநமும் ஸ்வாதிவிரஹம்' என்று பலவிடங்களிலும் நம்மால் முன்பே ப்ரதர்ஶிக்கப் பட்டது. நிஹேதுக பக்ஷவாதிகளான வஸ்துஸ்வப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு ஶேஷகாந ஸமாநரதிவ ஜ்ஞாநமென்பதும்பொருந்தாதெனநிக்ஷேபரக்ஷையிலருளிச்செய்தார். காரணேந்த்ராதிநாயகாயக்ஷியென்பதும் நிஹேதுக வாதஹ்ருதயம். பின்னும் (எக)வது பக்ஷத்தில் ஸ்வீகாரபரக்ஷண்யமே ஶரண்யமென்றதற்கு "ஶிவமபம் ஶரணம் ஹிவ:". என்றபிராட்டியார் வாக்யத்தாலேயே ஶரண்யமும் ஸித்தம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திரதிவ்ரதிவேஷ ப்ராப்தியெச்செய்வித்தல் ஶரண்யமாயிருக்க அஜ்ஞாத நிக்ரஹையான பிராட்டிக்கு அநிஷ்ட நிவர்த்தகமெப்படியெனில்; அநாதர

ஆதியம் வந்தால் ஸம்ஸாரியாய்க்கிடக்கிற ஜீவனுடைய ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தியே அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, ஈஶ்வரப்ராப்தியே இஷ்டப்ராப்தி இவ்விரண்டுகளுள் புருஷகாரத்தால் ஈஶ்வரனுக்கு தோஷவிஸ்மரணம் செய்விப்பதால் சேதனன் ஈஶ்வரநிக்ரஹத்திற்கு இலக்காவதில்லையாகையால் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வமும் அவ்வீஶ்வரனோடுகூட தானும் கூடி அவனுடைய ஶரணவரணத்தை ஸ்வீகரித்தருளி புநராவ்ருத்தி ஸம்ஸாரியாதே செய்வித்துத் தங்களைக் காட்டிக்கொடுப்பதால் ரக்ஷகத்வமும், தங்கள் திருவடிகளில் கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யத்தையைச் செய்விப்பதால் ரக்ஷணஸம்பாதநமும் முறையே ஸித்திப்பதால் பிராட்டியாருக்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியென்ன இஷ்டப்ராப்தியென்ன யிவ்விரண்டுகளுடைய கார்யத்திலும் அந்வயமுண்டென்றாயிற்று. இது புருஷோக்த வசநங்களாலும் ஸித்தம். மேலும் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வம் பிராட்டிக்கு ஸ்வரூபவிருத்தமென்று வாதிக்கும் ப்ரதிவாதிக்கு, ஹிரண்யகஶிபு ராவண சைத்யாதிகளுடைய ஸம்ஹாரம் நாராயணஶப்தவாச்யனாய் ரக்ஷிக்கை ஸ்வரூபமாயிருக்கும் விஷ்ணுவிற்கு ஸ்வரூபவிருத்தமென்று வாதிக்கும் அத்ருஷ்டியே நிகராவதெனத் தெளியவும். மேலுமிவ்வன்பர் மதத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியல்லாதே இஷ்டப்ராப்தியென்றொரு விசேஷமில்லையென ப்ரதிவாதத்தில் கூறப்பட்டது. அன்றியும்; உபாயத்வ புருஷகாரத்வ நிரூபக வசநங்கள் அந்யோந்யோபாயங்களென்பது ஸம்மதம். உபாயத்வமே பிராட்டிக்குள்ளது, புருஷகாரத்வமில்லையென்பதும் ஸர்வதந்த்ரஸம்மதம். இவையெல்லாம் ஶ்ரு ஶாஸ்த்ரஸம்ப்ரதாயாதிகளிலும் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலுமுண்டானவை. ஆகையால் 'புருஷகாரவாதம் ஸ்ரீஸூக்தி பராமர்ஶமில்லாதவர்களுடைய வார்த்தையாமித்தனை போக்கி ஸாராஸார விவேகஜ்ஞர்களுடைய பேச்சன்று' என்றெழுதினது தனக்கே ப்ரதிகூலம்போல் ஸித்தித்தது. பின்னும் (எசு) வது பக்கத்தில் 'பிராட்டிக்கும் ஜகத்காரண ஸாமர்த்யமுண்டெனில்; அப்பொழுது 'ஸ்வாஶ்ரிதாநாம்' என்ற ஶோதகஶாஸ்த்ரவாக்யங்களுக்கு ஸ

ப்ராமாண்யாவஸ்தா ஸாஹவிக்ரும்' என்றெழுதினர். இதற்கும் வசிஷ்டமே ஸ்வரூபம் உக்தப்ராயம். ஆகிலுமிங்கொருதரம் ஸாதர்ஷிப்பதுயாதெனில்; ஸ்ரீவேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் 'க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் க்ருதே தபஸீஷ்டவீர்ய்யயம் தஜ்ஞோக்ஷ்யாயணேதி ஹாவ:!' என்றும் 'ஸவம்யோஜநார்'— க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் 'வ தத்ஸுவஸ்வாஹேதி' வசிஷ்டாகதாநாம் ப்ரஹ்மாதீநாதிதர்யம்: । ஜகத்வ்யாபார யஸாஹஸ்ரணஹக்ஷ தத்தாயவி ஸேஷவிஷய: । ஸஷாம் ஸம்ஸாரவிமோசகம்......கநேந்த்ர ஹோஜஸ யஜ்ஞவ்யவதநாதி ஆராதஸ்யாத் । மோக்ஷஸாதக ஸிஷ்டேதேஷாம் ஹவஷ்டநாஹாரேண ஸ்வஷ்ட்யாதே: கூபக்ஷ ஸாகாரக்ஷ ஸம்வநாய்ர ॥ க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாமேவ்யவா' தவத கிம்வசநமிதிவாஹிவேதம் ॥' என்றும், 'நஹி ஹவதாவ ரஹஸ்ய ர்யாவஸநாநாம் ஸ்தாநாம் ஜகத்வ்யாபாராதேஸக்தி: கிம்நஷ்ஹ்யதே?' என்றுதுடங்கி 'கதோஷ்டஸ்ய ஹவஷேஷ க்த்ய ஜகத்வ்யாபாரஷிவஸ்யாதிதிஷேவம், தத்ராவி தவஸரீர ணஜதந்திரித ஸவஸரீரகாநந்தேண ஸோக்யவஸ்வஸே ஸஸ்ய ஸ்ருதிஸ்ருதிஸித்த வரஸ்யாவிவக்ஷயா நேதவ்யாஸ, 'ராஸேநஸ்ரீவயோரேகத்யம்' இதயாதி ந்யாயாத்' என்றுவி ஸ்தரித்து முடிவில் 'ஸவாஜகத்வ்யாபாரே ஸக்திரஸித்தஸாத்யோதி நூரஸித்திவக்ஷூவிந விசாராஹ: । நஹிஸஷ்டாநாம் ஸவ ஸரீரிகாம், கர்மாதிநவதேஸ்ய । தஹ்ஸவேகயம் 'ப ஹாஸ்யா' திதிஸம்கலம் ஸக்தி: । தயாவியஸக்திஸாஹிந ஸ்ததோஹா ஷிஸ்தத்துவவா । தமேவ நித்யநாஸேவி ॥ உக்தம்ஹிஸா ஷேத்ய கநஜவதவ்யாவ்யாநே ஸாதிஸ்யஸ்வர்வ ஸ்வஸ்தணா நித்யாவ்யாதத்ஜதி । கதோயயோகூஸவாய: ॥' என்று மருளிச்செய்தார். இங்கு க்ஷேத்ரஜ்ஞாநா மென்றதற்கு நித்ய ஸ்தூவரமல்லாதே ஹவஸ்வரமாகவும் ஜ்ஞானஸங்கோசங்களான ஹிரண்யகர்ப்பாதி பஸாஹிகாரி வர்ஷவிஷயமாகவும் வ்யா வர்த்தித்து, இவைகளே ஸஷ்டஸமென்றும் மற்ற நித்யஸ்தூ வரமாய்ப்பண்ணுமது இங்கு கஸாமதமென்றும் திருவுள்ளம்

http://acharya.org

பற்றி வ்யாக்யானித்ததே யிவ்வாக்யங்களின் ஸாரதராம்ஶம். இவைகளைப்பிராட்டிக்கு ஜகத்வ்யாபாரகாரணத்தில் பாதகப்ரமாணவாக்யங்களென நமதன்பர் எழுதியது ப்ரௌடக்ருதிகாஷ்ட ஶங்காரவாக்யதாத்பர்யமாம். ஏனெனில்; இங்கு பிராட்டியார் நித்யாநுபவகோடியுக்தஸ்ரூபை யல்லவென்பது அவருடைய லோகாயாத ரஹஸ்யார்த்தபாலேயே ஸித்திப்பதால் பிராட்டியாரை யிவர்களோடு கூட்டி "இவ்விதம் பிராட்டிக்கு ஜகத்வ்யாபார ஸாமர்த்யங்கொள்ளில் ஶ்ரீதேஶிகாநுக்ருஹீத ஸ்தோத்ரபாஷ்ய விரோதமென்றது போரப்பரிஹாஸநீயம். பிராட்டி தத்த்வத்தின் ஸ்வரூபஸ்வரூபவாதிகளை மேல் "வகயப்யஸ்யா ஹவநம்" என்று துடங்கி மூன்று ஶ்லோகங்களால் அருளிச்செய்யப்போகிறபடியால் அங்குள்ள விஶேஷாம்ஶங்களைக்கொண்டு தெளியவும். அன்றியும்; ஸம்ஸாரதத்த்வ நிரூபணாநந்தரம் தத்விஷமாகவே ஆரம்பித்ததால் பிராட்டியாரும் ஈஶ்வராவதார தத்த்வமே யெனவும் நிர்ணீதம். அங்கு 'ஜகத்ஸ்ஸம்பத்வாம் ஸம்ஶ்ரயம்' என்றுமருளிச்செய்தார். இதையொட்டி "யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம்" என்று ஶ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரரும் "பத்ருஹம்ஸா: ப்ரமாணம்" என்று ஶ்ரீபட்டரும் அருளிச்செய்தார்கள். இந்த ஶ்லோகபாஷ்யத்திலும் "ஸம்ஸ்ருஷ்டரசிதீ ஸ்வபேக்ஷஸ்வகே ஸ்வாங்கிதஸ்ய ஸமவத ஸாம்ராஜ்யம் ஸமக்ஷீகஸ்ய இதி த்விஶ்லோகே ஸங்கதார்த்த ஸம்பத்தி" என்றருளப்பட்ட கவதாரிகையிலேயே ஸாம்ராஜ்யம் ஸமக்ஷீகனுக்கே யென்று வ்யக்தீகரணம் பண்ணியருளினார். "ஸ்வேவஸ்வரூபவே" என்ற த்விதீயஶ்லோகவிஷயம் முன்பே கூறப்பட்டது. "தயாஸஹாஸீநம்" என்ற த்ருதீயஶ்லோகபாஷ்யத்திலும் "தவேகயாவி ஸமவத: ப்ராயாந்யவ்யஞ்ஜநாய ஸஹஶப்த:" என்றருளிச்செய்தார். ஸஹயோக த்ருதீயாவிஷயம் முன்பே விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஸ்தோத்ரபாஷ்யரீத்யாவி பிராட்டிக்கு ஜகத்வ்யாபாராஶ்ரயத்வமில்லையென்னவொண்ணாது. ஸஹயோக விவக்ஷாப்ரதிபாதநாவஸரத்தில் பிராட்டிக்குமிவையுண்டெனவே கண்டவேண வசந-

http://acharya.org

ஶாரீரகபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீதேஶிகனால் ஸப்ரமாணமாய்க் கூறியருளப்பட்டதென முன்பே நம்மாலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மஶப்த ஸாமாநாதிகரண்யாதிகளை பெருமானுக்கு "ப்ரஹ்மாஸ்யம் ப்ரஜாயே" என்று ஶ்ருதிப்ரமாணம் கூறுவதாலிங்கும் ஸஹயோகபிண்டந்யாயத்தால் பிராட்டியாருக்குமது உண்டாகக்கூடுமாகையால், இதுகொண்டு ஜீவத்வமென்றது ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிவாக்யப்ரதிஸந்தாநவிரோதத்தாலேயாம். இவ்வாறுமுன்பே "யதோவாஇமாநி, விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம்" என்ற வசநவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் பரக்க உபக்ஷித்ததன்மேல் விசாரிக்கப்பட்டது. "ஆகையிதனால் உபாஸ்யத்வாபாதக நிரூபாதிக ஜகத்காரணத்வாதியாய் பரதேவதாஸம்பந்தமானவைகளில்லை" என்றடிக்கினவைகளும் சடக்கெனப் படுத்துப்போயின. இப்படி ஶோபமான திவ்ய தம்பத்யத்தில் கூட்டக்கூடாதென்ற யோகாவதாரவாக்யமுமறியாத நமதன்பரோடு போராடுவதிங்கு மிகவும் கஷ்டம். "தேவதேவதிவ்யமஹிஷீம்" என்றல்லவோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செயல். திவ்யதம்பதிகளிருவருக்குமுண்டென்றல்லவோ யோகாவதாரவாக்யம். அதனது பக்ஷத்தில் விஶேஷணத்வத்தை ஸ்வயம் ஸ்வீகரிக்க நிர்வாஹகரமில்லாதேயொத்த நமதன்பர் விஶேஷணத்வரூபத்தால் பிராட்டிக்கு உபாயஶரீரத்திலந்வயம் ஸம்பாவிதமென்றார். அதைப்பற்றி சிற்சில ந்யாயங்களையுமெழுதினார். இந்த உபபாதனங்களெல்லாம் ஸகலங்களான வ்யபதேசங்களிலும் துல்யமாகவே செல்லுமாகையால் தோஷங்கள் உபயத்ர ஸமம். ஆகையால் உபயஶேஷித்வாங்கீகார பக்ஷத்திலும் ப்ரதிபந்தகதோஷம் ஸம்பாவிதமே. பாரதந்த்ர்யத்தையாவது, பதிவ்ரதாத்வத்தையாவது, பதிப்ரதாநத்தையாவது ஏற்காதவர்களிடம் "நாராயணாயேதி நாராயணவசம்" இத்யாதிகள் பாதகங்களென்று ப்ரதிபக்ஷம் செய்தால் ஸமஞ்ஜஸமாகுமேயொழிய, ஸ்வபக்ஷிகளுக்கு பாதகமெஶமும் ஸம்பாவிதமன்று.

http://acharya.org

“பத்ரா யாஸாரஸ:, ஸஹைவத்த கேஶாஸ:” என்ற சூத்ர ங்களெல்லாம் ஸமுச்சாரஸாரஸ்யமாவே உபாஸ்யாமேவம் தயோ பிலும், கிஞ்சித் காரஸ்யாவே, உபேயத்வாவிரோதமும் ஸமா ஸமாய் ஸாஹ விக்குமாதலால் விஶேஷணவிஷய த்ரேஷணம் உபயத்ர ஸமோகுமெனயிங்கு தெளிவது. ‘தஸ்மின் ஸதி’ என்கிற விடத்தில் தஸ்த்திற்கு ஸம்யோகத்தை யில்லையாகில் ‘தஸ்ஸிநஜம்’ என்றபொழுது தஸ்த்திற்குசவேத நக்வாச ஸ்வாமிக்யமோகத்தை யெப்படிக்கூடும். ஆகையாலிந்த ந்யாயமும் சுஸாமதம். ‘ஸீதாஸம்வாவாதிபஶா ராவவஞ்ச ஸாவந்தம்’ என்றபொழுது இங்குள்ள வகாரங்கள் ஸமுச்சயா யம் வ்ருத்திவாதகங்களாதலால் சுநேத்ரான்யவைஶிஷ்ட்யத்திற்கு க்குறையில்லை. பிராட்டியில்லாத விடத்தில் விபீஷணாதி ஸம்ர க்ஷணமும், பெருமாளில்லாதவிடத்தில் ஸ்ரீஜடாதிராக்ஷஸிகள் ஸம்ரக்ஷணமும் ஸந்நியோக ஶிஷ்ட ந்யாயத்தை த்ருடீகரணம் செய்கின்றன. ஆனதுபற்றியே ‘யத்ரயத்ர ஸமவாநந்வயதே, தத்ர தத்ர ஸமவதத்ரவ்யாந்வயேதவ | யத்ரயத்ர ஸமவத்ரவ்யாந்வயதே, தத்ர தத்ர ஸமவாநவ்யாந்தவ ||’ என்று கொள்வது, ஸஞ்ஜ ந்யாயாநுக்ருஹீத ஸம்பந்த தாயஸிஷ்மான வ்ருத்திவிஶேஷம். மேலும்; ‘தயோஜ்ரும்ராஹதா: வாதாநாஜாராஜீவஸோயவீ।”” என்றெழுதி வரணாது என்றிருக்கவேண்டுமென்று காட்டினது மிகவும் விருத்தஸாஹஸ்யமென்று ஸ்ரீதேஶிக திவ்யஸூக்தியால் முன்பே காண்பிக்கப்பட்டது. ஆகிலுமிங்கு கூறுவதுயாதெனில்; தயோ: என்றது த்விவசநமாதலால் த்வித்வ விவக்ஷயால் கூறியது பற்றி, வ்யக்திதயங்களை வ்யவஹாரம் செய்ததாய் சுஙீகரிக்கவே ணும். ஆதலாலேயே தயோஶ்ரணாது என்று பஹுவசநம் வ்யாக்யம். ‘ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ’ என்றபொழுதோ, விஶேஷணவஶ்யவத சுஸ்யாரயனுய் நாராயணனை வ்யாநி த்தது. இதுபோலவேயுள்ள ‘மாதாபிதாஸஹஸ்ர நிவேஶ்யவாஸ’ என்ற ஸோகவி வ்யாகமத்தாலும் தெளிவது. அன்றி யும் வ்யாவ்யாவான்களைப்போலேயுள்ள ஸ்வரூபவ்யாக்

வேதநாரிவ விசேஷணத்தை, வ்யர்க்காயுள்ள வேதநா வேதநங்களோடு சேர்த்து பாடகம் சொன்னதும் ‘ நாமோவ மாரோநிதே, நித்ரநவாயுநீம், நவ்யமஹிமதே, வ்யாவ காமதி ஸம்ஸேஷாகா.’ இத்யாதி ப்ராணவவநங்களுடைய ய ர்யோர்த்தாந கர்யாவமோாநாயாவத்தாலென்று கொள்ளவே ண்டுவது உசிதம். ‘ நாமோவமாரோநி’ என்றதற்கு வத ஸ்லோகபாஷ்யத்தில் ‘ஆ்ரஸம்பாயநி, வியோமாநஹர்ணீ த்யர்த்த:’ என்று வ்யாவ்யாநமருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸாரதீபிகாதி வ்யாவ்யாதாக்களுடைய வாக்யங்களெல்லாம் உதமகதுரவின் ஸாரஸாஹிவ்யத்தை பாயிக்காதென்னு மிடம்முன்பே சொன்னோமாகையாலதையிங்குங்கண்டுகொள்வது. ஸாரோந்யமாய், கத்விவக்ஷாநார்மண வ்யாவ்யாநமெல்லா முவாஷேயமென்பது ஞமங்காரிக ஸமயவிரோயம். வ்யாவீந க்ருதமென்றாலோ வ்யாவீநவ்யாஜ்ஞக்ருதமான ஸங்கரபாஷ்யத் திலுமிப்வ்யஸமம் வரும். ஆகையால் ஸாரதீபிகாகார வ்யா வ்யாநம் உதமகதுர்ஹிவ்ய பாயகமாகாது.

மேலும்; ஸேஷத்வஜ்ஞாநாதிகளில்லாதே ஹரவர்காரத்தை வ்யாயிர்க்கமாட்டாறுகையாலும், ‘வஸோமாநேஷ்ய:வக்ஷீவா’ என்று ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்திற்கு கஸம்ஹாவிதாயிகாரணங்களான வஸவக்ஷிகளுக்கும், ஜ்ஞாதாவான வாவாயநு வ்யாயிர்க்கக் கூடுமாகையாலும் ஹரவர்கார வ்யாயர்ணே ஸேஷத்வஜ்ஞாநஹீ நமன்று. அதாவது; வ்யாயர்யிதாவிற்கு தத்வஸ்மதஸே ஷத்வஜ்ஞாநத்தாரா வ்யாயர்ணேக்கிழிதலுண்டாகாதென்பது. அன் றியும் ஸவேர்ணத்தை யின்னவிதமென்றறியாதே ஸ்வாரிவ விராஜமென்றெழுதிவைத்துக்கொண்ட வ்யதிவக்ஷிக்கே ஸே ஷியின் வஸ்துவாய் கத ஸவஸேஷத்வ விஸிஷ்டமாயுள்ள வேத னனுகும் தன்னை ஸேஷிக்கு ஸவேர்க்க அஞ்சித் தனக்கேயெ னதரிவக்ஷீமிருத்தலால் உத்கஷோஷம் வ்யஸம்ஹிக்கும். இங்கு ஸவே வர்ணம் ரக்ஷ்யதேவந கூறும் வ்யாயர்நாரவம். இப்வ்யா யர்ணே யிவருக்கு ஸ்வாரிவவிராஜெ. ஆனதாலிப்வ்யாயர்

நாதிகளை ஸமீகரித்து உடீஸ்வரர் பேசினது முற்றிலும் ஸ்வ தாநஜிஜ்ஞாஸை-யும். வ்யதிஸஂயியாகுல் நாஸ்திக்யஉ-யும். ஆகயிரண்டு வழியாலும் ஸ்வரூபவஹாநிசரமாயிற்று. ஆகையால் ஹாவஸ்கார வ்யாயுகுனேயென்றும், ஸெஷ்வதாநஂ ஸஂயாநமெ ன்றும், பிராட்டிக்கு உவாயஸரீரத்திலவயமில்லையென்றுமித்யா தி வ்யதிவகூஷி வவிதங்களெல்லாம் வ்யதிவகூஷியின் ஸ்வரூபவ த்திற்கு ஏதாவதோர் யொமு்யதாவாத கமான வாஹமுண்டோ வென உஸ்யஸூரே சூவொவிக்கக்கடவர்.

இங்ஙனமிருக்க ஸ்ரீதத்வஸிஜ்ஞாஜநக தபூவான ஸாக்ஷாகூ ஸாதிபேரில் பாய்ந்து ஸ்வாஜ்ஞிதவ்யாவநாராதநத்தால், தானி துவரையில் ஸ்ருதிந்யாயாவெதங்களான வாக்யங்களை 'யெழுதி னதுபோக, அவரே தமது வாஜ்ஞித வ்யாவநாயுமாக வெழு தினரெனவும், அவைகள் தன்னால் மிரஹஸங்களெனவும் எழுதி னது ஸ்வசேதாஷிமிவெஸ வஸீக்ருத உதியின் மதிவிஸெஷம்.

இப்படி கூ௦. வாடுங்களால் ஸ்வதவதூங்களை க்ருஷவ ணபூமாக்கியதும்போராதே வடியவபூவகூஷாஸரமென்று சிலவா க்யங்களையெழுதி அவைகளையும் வஜ்ஞித்ததாக (க௦அ) வதுவா டும் வரையில் ஆகப்பதினெட்டு வாடுங்கள் நிரம்பவும் சிலவரி களை யெழுதினர். அவையாவன;— கூஙஉவது வாடுத்தில் ‹ஸ ரணஸப்தம் விஸெஷத்திற்போல் தவிஸெஷணத்திலும் உ வாயகுவஸாவஂயத்தை வொயிக்கமாட்டாது.' என்றெழுதின தும் கூநிதம். ஏனெனில்;— இங்கு ஸரணஸப்தம் ரக்ஷகமெ ன்றபொருளை யுடையது. ஈதெதெனில்; ‹வரணஎ' ஏன்றதிரு வடிகள். ஆகையால் ஸரணமென்றதற்கு ஸாக்ஷாதிவெஸஷ்யம் வரணஎ என்றுனதால் கெவஉவரணாராதநத்திற்கு ரக்ஷணஸோ ஹாவிதமாவதுபற்றி அந்த வரணஆரா ‹ மூரொஸூஹாரஸஷ்ய நிவீஸ்யவாதஎ' என்றதுபோல் ஸூாரஞன நாராயணனையும் கூஷித்தது. அப்பொழுது ஸாராநாயிகாரணம் உமயதஸ்ஸ மர்னதுபற்றி ஸரணஞுக்கும் ஸரணெக்கும ஸப்தம் வொர ஸ்யமாகக்குறையில்லை. ந்யாயமிப்படியிருக்கையில் ஸஂஸஉத்

http://acharya.org

தால் ஶரணஶப்தத்திற்கு நாராயணஶப்தத்தை ஸாக்ஷாத்விசே ஷ்யமாக நினைத்து ஸ்ரீஶப்தத்திற்கு கர்த்ருத்வாயத்தைக் கல்பி த்த பூர்வநீஶ்வரர் தம் ப்ரார்த்தஹமின்னதென்றும் தமதவ்யஸர்வ யத்ருயின்னதென்று மிவைகளிலுள்ள குணதோஷங்களை யறி யாதே ஸ்ரீஶப்தத்திலுள்ள ரக்ஷகத்வத்தையே ப்ராதாநவி ஶர ணஶப்தம் அநுவதிக்கிறதென்று சொல்லுதல் கூடாதென்று ப ரிஹரிக்கவந்ததும், அப்படியானால் தமதிஷ்டத்திற்குக் குறை யில்லையென்றதும் 'வித்ருஷ்ணாயாஶ்ஶ்ராதி ஸம்ஹிதோ வி த்யதா' என்றதுபோல் அப்பொழுதுதானாகக்கூடும். தா னாகத்தனது ஸ்வப்நத்தில்கண்ட தன்ராஜத்வத்தை ஜாக்ரத்திலும் ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு தத்தநாமகாணமாக ஜனங்களை நியம நாதிகள் செய்வதுபோல் ஸாத்யமான தமதுபயத்தை ப்ரதிவா தியில்லாதே தாமே ஜயித்ததாகவெண்ணி, அதன்பேரில் பிராட்டி க்குஸ்வதந்த்ரரக்ஷகத்வமேற்பில்; ஈஶ்வராவாத்யத்வம்வரும், நிரபேக்ஷோபாயி கதோஷித்வ நிபந்தத்வங்கள்வரும், அநாஶ்ரிதரக்ஷகத்வம்வருமித்யா திவாக்யங்களால் ஸதுபயஸம்பாவனைகளை விபரீதமாக நினைத்து தூஷித்தார். இவைகளும் நேரல்ல. ஏனெனில்; பர்யாயஷகார அா ராவஸ அாரகாரக்ஷகத்வமுண்டென்பதுமுன்பேகூறப்பட்டது. விஶே ஷண அாரா அஅாரகாரக்ஷகத்வம் உண்டென்பதும் உக்தவாக்யத் தால் ஸ்வதஸ்ஸித்தம். ஆக உபயஅாரா ரக்ஷகத்வமிப்பிராட்டியாரு க்கு ஸாமதமென்பதில் வசநபலத்தாலும் தத்தநாமகாணந்யா யபலத்தாலும் விரோதலேஶமுமில்லை. ஆகையால் "ப்ராதா ஷகார அாராரக்ஷகத்வ விஶிஷ்ட லக்ஷ்மீவைஶிஷ்ட்யம் ப்ரத்யய போஜ்யம்." என்றது க்லிஷ்டகல்பநம். ஸாரஸாயத்திற்குப் பாதகமில்லாததால் க்லேஶோபாயமேவிக்ஷாவ்யம். "ஆகை யால் "ஆகாரிணஸ்த விஜ்ஞானம்" இத்யாதி விரோதமில்லை' ஸ்ரீகுணரத்நகோஶாதி விரோதமில்லை இத்யாதி பூர்வநீஶ்வரர் பணிப்பால், ஸ்வதஃ பரிவ்ராஜகாசார்யஸூக்திகள் தம் மதத்திற்கு விரோதங்களென்றும், தாமிப்பொழுது பணித்தனவின வஶிஷ்டா க

http://acharya.org

ரத்தால் போதம் «விஷ்ணுபத்ந்யா ஸ்வரூபஸ்ருதி» என்றபடி விரோத ஸங்களல்லவென்றும் ப்ரகாஸமாயின.

மேலும், கஎ-வது பாட்டத்தில் ‹ஸாவாயானுப்ரவேஸ:› என்று தொடங்கிய சிலவரிகளால் உபலக்ஷணத்வத்திற்கு ப்ரயோஜநத்தை யாஸங்கித்து ஸம்ஸ்லிஷ்டத்வத்தால் அப்ருதக்ஸித்தமான வஸ்துக்களிடமும் இந்தவுபலக்ஷணத்வலக்ஷணம் கூடுமென்றார் இது ‹ப்ரஹ்மஸூத்ர ஜந்மாத்யஸ்ய யத:› என்ற வாதிஸஹாஷிதம் போலும், ‹ந்யேஸ்வர்ய யாஸக்தாவபம்› என்று ப்ரவசநம் பண்ணிவைத்த ராஜவாக்யம் போலும் மிகவும் ஸாவலாஸநம். அன்றியுமிதன் உபலக்ஷணமாய் குணவிக்ரஹாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணத்வஸம்பந்தமான த்தில் பரஹ்யஸாக்ஷ்யதர்சநத்தில் பாதம் ஸாஹாய்யமாம். அங்ஙனன்றிக்கே யதா ஸ்ருதமானவர்த்தம் ஸாதாரணமன்று. அல்லாதும்,—‹ப்ரதத்நாதிவிஸ்ராவஸ்வேதீ வஸுஸாதநீ! ஸ்வேதநவதீஸ்ரீஸ்வேதநஞ்ஞு விஸேஷணம்› ॥ என்றதால் குண விக்ரஹாதிகளைப்போல் வேதநாப்ரமான இவ்விசேஷணமும் நித்யநிவாயமாயும், ஸதவவ யசோபய்யோபோல் அப்ருதக்ஸித் மாயுமிருப்பதால் பிரிந்துக்கூறியது, ஸஸாமதம். மேலும்;— ‹ஸங்ஸம்ஹ்யாவோ: வாகாயவாஸம் ஸீஜாயமோவயேஸ› என்றது போல், உத்தரவணத்திலுள்ள ஸ்ரீஸப்தத்தை போதம் தமது வொகமாராமோதப்படியொத்து, ஸோநாயிகாரணமாய்ப்படிக்கப் பட்ட பதிவர்வணஸ்ய ஸ்ரீஸப்தாயத்தைத்தமது மாரபணித் தவிவரீதாயத்தில் தள்ளவேண்டிய ஊராமெஸபால் ஸம்பந்தயாவது ப்ரவாஹத்தில் ப்ரக்ஷேபிக்கவஸியபது போகாயம். ஆகையால் உத்தரவணத்திற்கு யாத்ருஸமாண தோஷாநுதாபிவர்வநமோ, உபநிவர்வநமோ அவையெல்லாம் பதிவர்வண ஸ்ய ஸ்ரீஸப்தத்திற்கும் தாத்பர்யமேயாகும்.

மேலும், ‹ஏதாவ:› ப்ரத்யயம் இங்கு ப்ரத்யேகமாய் த்ரியொமத்தையே கூறுவதால் ஸ்ரீஸப்தத்தால் வாமாவஷ்காரிக த்தையும், ஏதாப்பால் நித்யாநவாயத்வத்தையும், நிவர்ஹிக்கத் தட்டில்லை. ஆதலால் ‹ஏதாவ:› ஸப்தத்திலிருந்து கொண்டு

http://acharya.org

நாராயணனோடு ஸ்ரீக்குள்ள நித்யயோகத்தை உறப்பிக்கின்றது. அதாவது; உபயர்களுக்குமுள்ள வைஶிஷ்ட்யஸ்வீகரணம் ஸாவதிகமென்றபடி. இவ்வர்த்தத்திற்கு 'நித்யாநபாயிநீ' என்ற ஸ்ரீபட்டர் ஸ்ரீஸூக்திவும். அன்றியும், ஸாக்ஷாத்காரஸாதனமான ஸமாஸ்ரயணம் ஸ்ரீமானையே ஆஸ்ரயிப்பிக்குமதுபோல் 'ஸ்வாமிநம் ஸ்வாமிநீம் ஸர்வாமீஶ்வரீம்' என்றபடி எம்பெருமானைப்பிராட்டியார் ஆஸ்ரயிப்பிக்கைக்கும் விரோதமில்லை. இந்த நித்யயோகார்த்தத்திலுள்ள ஸர்வவ்யாப்தத்வத்தைப்பற்றி ஸ்ரீதேஶிகனும் ஸர்வவ்யக்திஷ்வஸ்து விற்கு ஸ்ரீநாது என்று த்வயீபத்ய வ்யாப்த்யபாவேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரண்யம் கூடுமோவென்றும், வ்யக்திஷமாகிய 'ஈஶாநாம் ஸர்வபூதாநாம்' என்றும், 'பூவில்வாழ்மகளாய்' என்றும், த்வயீ ஸ்வீயபத்யநிரபேக்ஷமாக ஸாமாநாதிகரண்யங்கூடுமோ வென்றும் சிலர் சொல்லும் வ்யாக்யானங்களிரண்டும் தோஷங்கள். எங்ஙனமெனில், 'தத்ரார்ணவஸாரஸ்வாதந்த்ர்யவிஶேஷ: ப்ராஜ்ஞவஸ:' என்கிற ந்யாயத்தால் ஜ்ஞாநமர்ணதைதயிட்டு ஸூத்ரார்த்தவைஜ்ஞாநமென்றுசொல்லலாயிருக்கச்செய்தே 'ஜ்ஞாநவாநு' என்றுதேவீயீத்வயபத்யநாமிதமாகவும், ஸாமாநாதிகரண்யமுண்டாகிறுப்போலேயிங்குங்குறையில்லை. ஆகையால் தேவீபத்யவ்யாப்த்யர்த்தத்தைக்கொண்டு வ்யக்திஷமென்று நிரூபிக்கப்போகாது. 'நரவதிரேவஸ்வேதயோகா:' இத்யாதிகளிற் போலே விவக்ஷாதீநம் ஸம்ஹாவிதமான விடத்திலிப்வ்யாப்தயமில்லாத ஸாமாநாதிகரண்யார்த்தத்தைக்கொண்டுவ்யக்திஷமென்றெண்ணவுமொண்ணாது. இங்கு உபாயதஶையிலும் ஸமஶஶையிலும் வ்யாப்திகங்கள் நித்யயோகத்தைச்சொல்லுகையாலும் பிரிவற்றபடிசொல்லிற்றாயிற்று" என்றருளிச்செய்தார். ஆனதாலிங்குள்ள ஶப்தவர்த்தவ்யத்யயம் நித்யயோகத்தையேகூறுவதென்பதுவொகாவாயர் ரஹஸ்யப்படிக்கும் நிஷ்கர்ஷம். ஆனபின்பு 'ஸாவயாவஶ:' இத்யாதித்வவேக்ஷணாதாஹரணங்களைக் கொண்டு வ்யக்காக்குவது விவக்ஷித்வமல்ல. இப்படியே ஸவதாவஷத்தால் ஸர்வதேவதா விக்கு நாராயணனையே சொல்லிற்றென்பது, வ்யாயாந்யாஸி

ப்ராயத்தால் பதிகோத்ருப்யபெஶமென்கைக்கு விஶேஷநியாக ஷமில்லை யென்றதும், நாந்யாயாஷணம்ஹவெக’ என்றதால் ‘ஐத ராகாரங்களுக்கு ஷஹாவம்சொன்னதும், ,,வனதஸ்யாஸ்ய விஶேஷொ zயம்” என்றதற்கு ,,வனதஸ்யா: ஷயஞு விஶேஷ:’ என்ற ஸாரஸாமயத்தை விட்டு வகாரம்ஸமுச்சயார்த்தமல்லவென் றும், இவ்வர்த்தம் ஸப்ரஷ்யதமென்றும், ‘ஶவைதஸ்யாஸ்ய, ஐஶ விஶேஷ; உவாயஷவாரஷகாரஷாறுவ ப்ரதிபாதய ஶதள’ என்று வபாதஷதம்’ என்றபடி ஶ்லோகத்திலில்லாதபத ங்களை ஶாஸ்த்ரமர்யாதையில்லாதே கூட்டியும் பதங்களை மாற் றியும் சிலவரிகளை யெழுதினதும், உவாயாகாரநிஷேதபரமா ன வாக்யங்களேயில்லாத திருக்குருகூர்பிரான் பிள்ளான் அருளி ச்செய்த ஆராயிரப்படிமுழுமையும் தம்ஸிதாந்தமாகிய உவாய ஷநிவாரணத்திற்கே ஸாயகமென்றெழுதினதும், ஸஞிமோ ஶஶிஷ்டந்யாயமறியாதே ‘ஷஹஶெவதாஜி வாக்யங்களிலுள்ள வவகாரத்தைக் கொண்டுபிராட்டியாருக்கு ரக்ஷகஷமில்லை யெ ன்றெழுதியதும் (ஸஹஸ்ரணிஸ்ரீநிவாஸெ)” என்றுதுடங்கியதால் வேதஜிதாரஸூஷங்களிலுள்ள ஸஹஸ்ரநாராயண பரஶேஷரஷாஜி ஶஷ்வங்களையுடைய ஸ்ரீஸாஷ்யவங்க்திகளெல்லாம் ‘தாவுதிஹஸிநா ஶநி’ என்றதுபோல் உவகரஶோவாக ஸ்ரீஸாஹித்யப்ரயோகத் தால்ஸ்ரீவிஶிஷ்டநாராயணபரமென்றறியாதுஸ்ரீஸாஷ்யத்தில்பிரா ட்டிக்குஉவாயக்ஷவஸ்துவகவாக்யங்களில்லையென்றெழுதியதும் ஆ கயிவைகளெல்லா மிதுவரையில் ஸ்ஷமாய்யாருமறியாதே ஸூக்ஷ மமாய் அறிந்திருந்தவர்களுக்கும், ஶேஷஷெவஷவஸயர் ஸ்ரீமஹவத்ராஶநுஜஸிதாந்தத்திற்கு ஆஶஞாஶும் விரஶமும் கெவஷரஹகவித ஶாஸ்துமென்றுதெளிவாய்த் தெறிந்து கொள்ள ஸுகரமான வோர்வழியாயிற்று.

மேலும்;— இவ்வன்பர் வாஸ்தத்தால்வநஹஞசோணதீ ஶாஶ்வேமுதலிய வாஸ்தங்களும் கூட எல்லோருக்கும் வஸு வெரதரவிராஜவாக்யஜடிமமாயுள்ள வோர் ஷயாஜாதவாஸ்த ஙகளெனவு மறியலாகின்.

http://acharya.org

இவ்விதம் ஸாக்ஷாத்ராமாநுஜமுநீஸ்வரர்வாதும் முடிந்ததால் ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகனையிவர் ஸாக்ஷாத்கரணத்திற்காக ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரமருளிச் செய்தாரென் றெழுதினதை ஸத்ஸம்ப்ரதாயநிஷ்ட ஸாமாந்யஜனங்கள் கிஞ்சித்தும் விஸ்வஸிக்கவழியேயில்லை. அன்றியும் ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்ருஷ்டியின் அருமையைப்பற்றி ஆழ்வாரும் ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாதிகளைக் கொண்டறிவதரிதென்ற கருத்துடன் 'இறை நிலையுணர்வரிது' என்றருளிச்செய்தபடியால் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு ஶாஸ்த்ரத்தையே கைவிளக்காகவுடைய நமக்கு அந்த ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணித்தபடியே ஸ்ருஷ்டிக்ரமம் பண்ணிநடக்கவேண்டு மென்றவிஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீஸ்வாத்யாயிகாரத்தில் உதாஹரணமாக 'தேவகர்மஹேத்ருஷ்ட வாத்ருஷ்ட ஹேது தேவிநிர்மாணகர் । பயிர்மாம்யவதேவாத்ர வக்ஷ்யதத்யம்ஹி தேக்ஷிணா' என்று கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ர ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகனுமருளிச்செய்தார். 'ஆசார்யாயீநோஹம்' ஜத்ராதிகளும்; வேதார்த்தங்களாகே ஆசார்யன் உபதேசிக்கும் க்ரமத்தில் ஹாவிஸ்வாஸத்தோடு கூடிவதிருக்கில்வாரஷ ஷமசௌராஷிக்கு ஶிஷ்யன் ஹாநியனானென்றகருத்துக்கொண்டவை. இதைவிட்டு வ்யக்தமான கர்த்தங்களைக்கொண்டு ப்ராமாணிகாஸத்தை திரஸ்காரம் செய்வது ஆஸ்திககந்தமன்றென்னுமிடம் ப்ரதிபாதாஹ்ய தவவந ஸித்தம். பின்னும் ஆஸ்ருஜ்ஜப ஸூர்யஷ்டிகளுடைய கொட்டங்களெல்லாம் ப்ரமேயாசார்யரால் உபக்ஷீணாத்ரராஹஸிதேகே யென்னும் க்ரமத்தில் விஸ்தீர்ணஸ்ருஷ்டிவிதங்கள். அது அப்பொழுதிய வநாதரத்ய ஸிவகஷிகளுக் கென்றுமிது ஜதாநீதநவநா ஸரர்களுக்கென்றும் ப்ரவ்ருத்தமானவை. அதையன்பர்கண்டிருந்தாலும், கேட்டிருந்தாலும் ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாஶிகையெழுதார்போலும். அல்லாதுமிவர் ஹமாத்ருவான ஸ்ரீஸௌலக்ஷண ஜேநிக்கும் பரமாசார்யனை ஸ்ரீதொட்டாசார்யருடைய ஸ்வஹிதஶிஷ்யரான ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீபாஷ்யவிவரண ரூபமான தத்த்வஸாரவ்யாக்யத்திலும், கணபவேண ஸ்ரீக்கு உபாயகவும்

http://acharya.org

ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமெனக் காண்கலாம். இந்த ஸ்ரீதொட்டயாசா ர்யர் ஸ்ரீநிகமாந்ததேசிகஸேவாவாதரென்று ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகையின் முகவுரையே காட்டுகின்றது. ஆனதுப்பற்றி நமதன்பருக்கு ஸ்ரீவேதாந்ததேசிகப்ரதிதஸத்ஸம்ப்ரதாயமே ப்ரமாணீயமாக வேண்டியிருக்கஇதை விட்டு தொட்டாசார்யரஹஸ்யதத்த்வார்த்தநிர்ணயஸித்தமான ப்ரஸித்தாந்தத்திற்கும் பரம்பராஸித்தார்த்தப்ரத்யவஸ்தாநகாதவிவிதங்களுக்கும் ஸ்ரீதேசிகதிவ்யஸூக்திகளை நிந்தநம் பண்ணுவதற்குப் புறப்பட்டது ப்ராமாண்யப்ரமேயாம். ந்யாயமிப்படியிருக்கச் செய்தே கேவலவர்ணாஸ்ரமாசாரபக்ஷபாதத்தால் வேதம் தாம் தம்முடைய ஜந்மஸித்தஸத்ஸம்ப்ரதாயமானஸ்ரீதேசிகாநுக்ரஹீதஸம்ப்ரதாயத்தைமறந்ததும்,ப்ரதிஷ்டாமயெழுதவாரம்பித்ததும் போராதே ராமாநுஜஸம்ப்ரதாயத்தைமுயின்னதே ஸ்வாபாவ்யமென்று நிகமிக்கச்செய்தே ஸ்ரீதேசிகனைமறந்ததும் ப்ரதிவிஷயகாரம். ஆகையாலும் வேதாந்திகளுடைய வாக்யார்த்தங்களை வேதாந்திகள் பார்க்கிலுமிவரை ஸ்ரீதேசிகத்விட்டென்றும், ஸ்ரீதேசிகபக்ஷபாதியன்றென்றும் கூறக்கூசார்கள். ஆகையா லிவர் எழுதிய ஸ்ரீதத்த்வப்ரகாசிகையிலுள்ள கடுஅவது பாடத்தில் காணும் 'தொட்டயாசார்ய ஸ்ரீவேதாந்தாசார்ய பரவேதாந்திக' ளென்ற வடுக்கிற்பட்ட தொட்டயாசார்யப்ரஹ்ருதிகளான பாஹ்யஜாதிஹத்ருஷ்டிகளின் ஸித்தாந்தம் ப்ரஸித்தாந்தமல்லாதே ஸாஸித்தாந்தமாகாது. ஆனபின்பு ஸ்ரீவேதாந்தகாரர்ஹாரவித்வா ஸாத்வி ஸம்ப்ரதாயங்களாகிற திருவஷ்டாக்ஷரத்வய சரமச்லோகம் போன்றவேதார்த்தயதார்த்தங்களான மூன்று ஸம்ப்ரதாயங்களும், ஸத்ஸம்ப்ரதாயப்ரவர்த்தகாசார்யர்களும்,இவர்களருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்திகளுமே ஸாக்ஷிகரமங்களாய், ஸாயுஜ்யஜீவ்யங்களாய் விசதவித்தங்களாய்,ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜஸித்தாந்தாநுகுணங்களாய்,அதஏவபரமவைதிகங்களாய்,வேதவ்யாஸப்ராஜ்ஞோக்திவேதார்த்தஸூக்திகளங்களாய், மிகவும் சிறப்புள்ள வைகளாயுமுள்ளவை. அதிகம்பீரமான கம்பீரஸாத்விகஸ்ஸ்ரீக்கள் போலும் அதிவசிஸ்ரீஜகங்களாயுமிருக்கும் ஆஸ்திகபக்ஷி ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திலுள்ள

http://acharya.org

ஸகிமஹீமாய ஸ்வரூபஶ்ரீஸூக்திகளிலொன்றையாவது ஒருங்கே பொருவர் அபிகரிக்கவும்வாக்ஜ நம்மாலொமென்றால், ஸஹ்ராஸ்ருவி ஷஸ்யயாயுள்ளவோர் ஸவநஸூக்ஷணமோ ஸகிமஹீமஸங்க ஷ்யமாயிருப்பது. அன்பரது இப்பணிப்பெல்லாம் விசுத்தக்ஷ்வா த்மஸ்ஸாமே கெவலம் ஸஹ்யஸ் கெலவாக்ஷவாதிகவெலநாரோ த்யமாம். ஆனதால் ஸ்வரூபஸங்களிகள் ஷித்து வெயூஷைஷ்ட வஸ்ரைஸந் செய்ய இனியவகாயமே ஸம்ஸ்வியாது. வெஹ நொய்ஸவஸூறை வனுக்கு ஷீஷிகமே கத்ஷோஷஸவமாதலால் ஸதிகதிவபஷியங்களுண்டாயினும், இதிஹாஸ்ஷரங்ஸிதமாயினும் ஸவணவணிக்கிறது கவஸுப்ராஸவதையறிவதரிதாகு மாப்போ லவெயாம். ஆகயிவ்வளவால்'லெஹாஷ்ரீத்ரிவிஸஷ்ணா'என்றஷ்லோ கத்தின் கருத்து ஸவஸ்ஸ்வரூபணங்களாலும், தநவெதஸவ நயங்களாலும், ஷஹுவராவஸ்ஸவிகங்களாலும், ஷீஸாய ஷரஹஸ்யராமதாவிஷீறாவாரங்களாலும், ஸவஸ்தீமமான வருஷ கவணஸ்வஷிஷுயாலும், பெரியபிராட்டியாருக்குப் பராகரஷகா ரஷவெஷா வாயவெஷா வெயஷஸங்களாகிற மூன்றுகாரங்களு முன வெணஸ்காஸிப்பிக்கலாயின. (கக)

இதி கஸொவெயஸிஷ்ஷாஷ்ஸ வஷணம் ॥

அத தத்த்வநிர்ணயோபஸம்ஹாரஃ ॥

ஶாக்தாவஜந வெஹத்வெஷிகஸொ வெயஸிஷ்ஷேஸூதமயதி, தத்தெவெயக ஸமஹாஜாதவிஷு கஸா கவொவஷ மா: ; வொகாவாயகஜதம் ரஹஸ்ஷவிஷம் ஸ்ரீஹாஷ் ஷஷ்டாம் தத ஸகா ஷஷ்விதிர க்ஷணாயஹிகஜதம் தகஸ வணாநாயெதீவ॥ ॥கஉ॥

ஶாக்தாவஜம் வெதஷாதி ॥ ஸாகெதஶாவாநாஜநீஶர ரால் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீதத்வஸ்காஶிகையின் கதிரத்தில் ஶா

http://acharya.org

ஶாஸ்த்ராவஜ்ஞாநத்திற்காக ஶ்ரீவைஶிஷ்ட்யமானது ஶ்ரீநிகமாந்ததே-
ஶிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும், அது பரமயோகா-
யமென்றும், இதைக்கண்டு ஶாக்திகர் ப்ரவாதப்ரத்தியால்
ஹ்ருமிக்கப்போகாதென்றும் காண்கிறது. இவையெல்லாம்பமாய-
மானவிதைப்போல் ஸாமர்த்யாபாயவாதமத பஹுவிதவாதங்க
ளையும், ஸப்யஸந்தர்ப்ப வைத்ர்யாதி நிஷேபார்த்தமான வா
தங்களையும் பரக்க ஶ்ரீவைஶிஷ்ட்யவாதத்திற்கு முன்னந்த ப்ரதி
பக்ஷியைக்குறித்து அருளிச்செய்தாரென வாக்யோக்தி விவேக
ஞர் ஶாக்தர்களுடைய ப்ரவஜ்ஞாநாயமெனக் கூடாமையால் ஶ்ரீ
வைஶிஷ்ட்யவாதம்ஶாக்தாவஜ்ஞாநாய மென்றதும் ஸமஞ்ஜஸமல்
ல. ஆனால் உண்மையாதெனில்; யோகாசார்யரால் செய்யப்ப
ட்ட கூடாதஶாரஹஸ்யங்கள் முழுமையும் ஶமவத்ராமாநுஜ
வேதாந்த ஶ்ரீபாஷ்யத்திற்கிணங்காது ஸாவத்யாய்த்தர்ஷமானதால்
அந்த ரஹஸ்யஸ்தார்த்தங்களை வர்ணிப்பதற்காகவும், ஶாஸ்
த்ரார்த்தமாய் ஸம்ப்ரதாயத்தின் நிலையை ரக்ஷிப்பதற்காகவுமி
றே நிக்ஷேபரக்ஷாதி ஸாரஸாரமான ஸம்ப்ரதாயார்த்த
ப்ரதிபாதகஶ்ரீஸூக்திகளை யருளிச்செய்ததெனத் தெளியவும்.
யோகாசார்ய ரஹஸ்ய பத்திகளெல்லாம் ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்
களல்லாதவையென்று முன்பே பலபல விடங்களிலும் ஸப்ரமா
ணமாய் உதாஹரிக்கப்பட்டன. ஶ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரஸ்லோகவி
ரோதபரிஹாராத்யாய ப்ரபாவரக்ஷா ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகா
ரங்களில் ,,சிலர், சிலர்" என்று பூர்வபக்ஷம் செய்யப்பட்ட
வைகளெல்லாம் யோகாசார்யரஹஸ்யங்கள் மேலேயே என்ப
து ப்ரமாணயோஜநத்தால் விஶதமாகும். இவ்விதமாய் பூர்
வபக்ஷீகரித்து ஸம்ப்ரதாயார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷமும் செய்த
ருளியிருக்கச்செய்தேயே, கஶாஹிவாதப்ரவ்ருத்தியிலுங்கூட வெவ
ஶ்யாஹாஸன் கூறுமாப்போல், ஶ்ரீதேஶிகஸூக்திகளும் நமக்கே
அநுகூலமென்று தத்வத்ரயாதிகாரம் துடங்கி சிலவதிகாரஸூ
க்யங்களுக்கு ஸ்வஸம்ப்ரதாயாநுகூலமாய் நயனம் பண்ணப்பார்ப்
பதும், முடிவில் அதுவும் மாட்டாமே ஏபாறுவதும், ஸ்ரீஶைல

http://acharya.org

ஷிவைஷ்ணவஸமயிகளின் ஸம்கேதக்ருதம். ஆகையாலிறே பூர்வ ஸூரிகளும் தமது க்ரந்தங்களிலிவ்விதம ஸ்ரீதேசிகனை விஸ்ம்ருதஸம்ஹாரகராக வெழுதி வெளியிட்டார். ஸாம்ப்ரதாயிகவாதியின்னதென்பதை ஸ்ரீதேசிகாநுஷ்ட்டிதவரதராஜஸாக்ஷாத்காரத்திலினியாவது பார்த்துத்தெளியக்கடவர். இப்படி ஸித்தாந்தவிரோதமாய் எழுதிவெளியிட்ட ஸ்ரீதத்வப்ரகாசிகாமதவிஷயம் முழுமையும் நமதிந்த ஸ்ரீதத்வநிர்ணயத்தில் இவ்வளவிலேயும் ஸப்ரமாணமாய் வம்ஸிக்கப்பட்டபடியால், ஸ்ரீதேசிகரும் ஸ்ரீஸூக்திகள் தன்னயோர்வரங்களென்றுசில் வாக்யங்களாற்கூறி, ஒடுவில்தனதநயோர்வநிவாதமே யென்று ஒப்பி, அதை ஸாம்ப்ரவிஷயமென்றும் த்யஜித்து, ஆகிலும் ஸ்ரீபூர்வாசார்யதேசிகரொக்கதேசிகாவிஸ்ஸம்ப்ரதாயங்களை விசுத்ப்ரயிகரணந்யாயப்படிஸமாதாநப்படுத்தவேண்டு மென்றுமெழுதியதும் க்ருதிஸாக்ஷிஸாக்ஷிகம். ஆகையால் ஸித்தாந்தவிரோதமாய் ஸாம்ப்ரதாயவர்த்தநவரமென்பதும் நிரஸ்தம். (கஉ)

தத: ஸம்ப்ரதாகஸம்ப்ரதாயநிர்ணயநம்ஸ்காரஸாரஸ்யா
ஷிதநீத்யஹாவாக: । தஸாஸம்ஸ்ரயதேவ ஏதம் ஸ்வ
வைஷ்ணவம் க்ஷமாஸிஸம்வம் ஸமாஸ்ரயந்தேஷு ॥கங॥

தத இத்யாதி ॥ தஸந்தரம் ஸம்ப்ரதாயார்ப்ரும் ஸ்ரீதேசிகருல் வர்ணித்தருளப்பட்டதன்பேரில் அதற்கு ஷண்டநமாகவுந்தன்பின் ஸாஷிபரான யாதொரு ந்யாயமும் அஸம்பூர்ணமாய்ப்போனதால் யாதொருஸம்ஸயமும் செய்யாமல் தஸ்ஸிஷ்யவர்க்கத்திலேயே வீற்றிருக்க, அதுமுதல் அழகியஅந்தஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயம்வேறுபடாமலோ ஸேவிதமாகக்காணப்பட்டதன்றோ. (கங)

அவ்விதமிருக்கினும் ஸம்ப்ரதாயாரம்பத்தில் நாம்கூறியபடி சிற்சிலர்;—

விஷ்ணோர்ஷ்ட்டதிரதஸ்ரநயஸவஸம்ப்ரதாகாரஷிஹநா:ஸவெ, கா
ஸம்தாஸவாஜபஸ்ய ஸததம் யாஜ்யாஷிஸஷிஸம் । ஞாதா

த்ருக்ஷ்யமஹ ப்ரப்ரஸிகாரேண யேயாத்ர ப்ரபந்யாத்ர ப
ஹுமதீநயர்ய ப்ரதிவாதிமஹ ஸம்விகோ ப்ரயுக்தாய
தேஶே தத்ஸஹவாத்ர ||　　　||கச||

எம்பெருமான் ஸந்நிதிகளுள் ஆழ்வார்களுகந்தருளிய திவ்ய தேஶீய மந்திரங்களைத் தாங்கள் ஆக்ரமித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகச் சிவசூலம் போன்ற குறியையுடையவர்களாய், அதனாலேயே மிகவும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய்க்கொண்டு மற்றவர்களோடு எப்பொழுதும் வாதநகாரியங்களால் கலஹம் செய்கின்றனர். மேலுமிவ்விதமுள்ள கலஹத்தை ப்ரஸித்தபண்ணி வைப்பதில் ஸாதகமான தர்மங்களான பற்பலபுஸ்தகங்களை, தர்மஹிமமாகும் வழியில் நடக்கப்பட்ட எந்த தர்விருத்வர் ஸாமர்த்தியத்திற்காக ப்ரகடனம் செய்தாரோ, அவையெல்லாமொடுவில் அவருக்கு வ்யர்த்தங்களாகவாயின,　　　||கச||

ஸ்ரீதொட்டாசார்யவர்ய ப்ரப்ருதி பூர்வாசார்யைருக்தவ
ப்ரபாவோ, வேதாந்தாசார்ய நாம்ந: ஸர்வதந்த்ராசா
ர்யஸ்ய ஸர்வஜ்ஞமூர்த்தே:। ஸ்ரீமத்வேதாந்ததேஶிக ப்ர
ஸித்தமஹிமாஸ்ய கோஶாவலோகோ ந்யாயஸ்ய ப்ர
ஸக்த்யா கீர்த்தி விமல கோஶாவலோகோ ஹ்ய ஶேஷாந் ||கரு||

ஸ்ரீமத்தொட்டாசார்யர் முதலிய பூர்வாசார்யர்களால் ஸ்ரீமத்வேதாந்தாசார்யரென்ற திருநாமத்தையுடைய ஸர்வாசார்யஶ்ரேஷ்டராகும் ஸ்ரீமந்நிகமாந்ததேஶிகருடைய ப்ரபாவமானது அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் அறிவில்லாத அவர்கள் அதை நோக்கக்கடவர். மேலுமிப்ரதிபக்ஷிகளுக்கு அழகிய வேதாந்த விஷயகவிவாதவிஷயத்தில் எதிர்த்தட்டான ஶ்ரீமதுதாதி வாதஸம்ப்ரதாயமாக இவ்வேதாந்தாசார்யருடைய ஶததூஷிணீ முதலியவைகளான ஸ்ரீகோஶாவலோகநமும், ஸ்ரீமந்ந்யாயவிசார விஷயத்திலோ ஸங்கல்பஸூர்யோதய விஸ்தீர்ணமான ஸாஹித்யஜ்ஞ காதம்பரீ ப்ரதிபத ஸாஹித்யாவலோகநமுமாம்.　　　||கரு||

http://acharya.org

இவ்விதம் ஸ்வேச்சாவதீ நிவேஶ வஶீக்ருத சேதநர்களான சிற்சிலர்;—

வேதாந்தாசார்யவர்யஸ்ய ஸம்ப்ரதாயேऽநபிஜ்ஞதா ।
யதிஶேகரஶிஷ்யஶ்ரீரங்கநாதேऽநபிஜ்ஞதா ॥ ௧௬ ॥

ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யவர்யருக்கு ஸம்ப்ரதாயாதிஸம்ப்ரதாய விஷயத்தில் அநபிஜ்ஞதையுண்டெனக் கூறுவாரேல்; இவ்விதம் வேதாந்தாசார்யரென்ற திருநாமத்தை ப்ரஸாதித்தருளிய ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீரங்கநாயகனிடமே அவ்வநபிஜ்ஞதை கூறப்பட்டதாகும். ॥௧௬॥

இத்தம் காலஸ்ய தோஷாத் கலிவர்தநக்ருதா ஸாம்ப்ரதம்
ப்ரவேஶாத் ஸ்வயம்வாதாயிக்யாத் பாஷ்யாதிஷு ஸ்ருதிக்ருத
ஶ்ரீபாஷ்யக்ருத்வசஸ்ஸு । நித்யைர்வேத்யார்த்தரூபைஸ்ஸ்வயமவி
யதிபதே: தாதவர்யஸ்ய வக்தா ஸம்பந்தே ஸத்யஸா
வாத்ஸ்யதிவதிஹ த்யஜ்யம் நஷ்டமேதைர்விதஷாம் ॥௧௭॥

இவ்விதம் கல்யாகதமான காலத்தின் தோஷத்தாலும், மூவாயிரப்படி குருபரம்பரையிலும் ப்ரபந்நாம்ருதத்திலும் கூறியபடி கலி ப்ரவர்த்தநமே ஜநித்து அக்கலிபுருஷனாற் செய்யப் பட்ட ஆஸுரமானவஸ்யத்தில் ப்ரவேஶத்தாலும், ஸ்வயம்வாதாயிக்யத்தாலும், ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளான ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள ஶ்ருதப்ரகாஶிகாவ்யாக்யாநம் போன்ற பாஷ்யார்த்த ப்ரஸங்க நம்ரத்யாதிவ்யாக்யாநங்களின் ப்ரவ்ருத்தாலும், அதவா ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நிக்ரஹத்தாலும், நித்யநிறைந்த வேதாந்தங்களாகிற கந்தைகளில் மிகவும் ஸம்மோஹநத்துடன் கூடிய பக்தியாலும், ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி தேஜஸ்விகளுடைய அவதாரஸ்தரான ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேஶிகனுடைய திருவடி ஸம்பந்தமுள்ள ஸாதுக்களான உத்தம ப்ராஹ்மணர்களையடிக்கடி த்ரிகரணங்களாலும் ஹிம்ஸிப்ப து கொண்டுண்டான பாபத்தாலும், அப்ரதிஹதர்களான

http://acharya.org

ஶைவபாஷண்டர்களுக்கு இம்ப்ரகாரவிஷயத்தில் பரமாசார்யாஜ்ஞை ஸ்ரீபாஷ்யகாராதி பூர்வாசார்யர்களுடைய திருவுள்ளமின்மையென்று தோன்றவே தோன்றுது. இவ்வளவையே திருவுள்ளம் பற்றி முன்பே ஸ்ரீதேஶிகனும், ஜஹாதிப்ரதிஜ்ஞா ஸம்ப்ரதாயப்ரவேஶைஷணகஸ்தித நாஸவதி | ஸ்பஷ்டீகதம் நிஷ்கர்ஷித நியதிர்வதேஶிகாத்தந வக்ஷ்யாமஜஞாः || என்று அருளிச்செய்தார். ||௧௭||

ஸைவா ஸம்ஶீஶ்வஸம்ஶாம் பாஜதி நதிணீ ராஜாதிதாஸ்யாதிஹா ஸ்ரீதீக்ஷ்ண ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜதாநிகராணா ப்ராப்தஸத்ஸம்ப்ரதாய: | ஸ்ரீதேஶிகார்யராமாநுஜ முநிபாயஸ்யாஞஸக்தஸ்யாஸம்பூஸ்ஸம்ப்ராப்ய ஶிக்ஷாஸம்ஹாரஸ்யத்யாஸ்தித்யாதிஸ்த தநிராஸாய கோஶப்ரகாஶ: || ||௧௮||

இந்த ப்ரகாரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாராவ்யவஹித ஶிஷ்யாக்ரத ஸ்ரீரங்கநாராயணாசார்யரது ஸத்வம்ஶமாகும் கம்பாஜத்திற்கு ஸந்தோஷகரமான திநமணிராஜனும், தாதிகளுடைய தார்ஹஸ்த்யாதிங்களுக்கு ஹந்தாவும், ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வயதி ஸௌவாக்திக்ய கடாக்ஷகவசித ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ தாநிஷ்ஸாவு ஹளதிவ்யகாருணியால்ப்ராப்தமானஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தையுடையவருமான ஸ்ரீதேஶிகார்யராமாநுஜாசார்யரென்ற விபாயர், பற்பல வஸ்திதஶிவாமணிகளால் ஸம்ப்ரீயமித்தருளப்பட்டவராய்க் கொண்டு, ஸ்ரீபாஷ்யத்திலருளிச்செய்யப்பட்ட ஸநாதநஸம்ஹாயத்தால் சோம்பேறியவர்களுக் கனுகூலமான ஶைவபாஷண்டைஷ்வதத்தின் நிரஸனத்தின்பொருட்டு மிகவும் விளங்குமிச்ஸ்ரீகோஶத் தையியற்றினர். ||௧௮||

---

http://acharya.org

மேலும்;—

வேதாந்த லக்ஷ்மணார்யேண க்ருதஶ் ஶ்ரீதத்த்வநிர்ணய:|
ஶ்ரீதேஹவதாம் ஸம்வித்யாயே வேதாந்தார்யவிஹாரிணோ: ||௧௩||

இதி ஶ்ரீதத்த்வநிர்ணயே உத்தரபாக:|

ஶ்ரீதத்த்வநிர்ணயஸ்ய ஸமர்ப்பணம்||

இவ்விதம் ஸ்ரீவேதாந்தராமாநுஜாசார்யரால் செய்யப்பட்ட இந்த ஸ்ரீதத்வநிர்ணயமென்ற ஸ்ரீகோசமானது உபநிஷத்துகளினுள்ளிலும், ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யருடைய ஹ்ருதயத்திலும் திருவிளையாடிக்கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மீநாராயணாக்ய திவ்யதம்பதிகளுடைய ஆநந்தத்தின் பொருட்டாகக்கடவது. ||௧௩||

ஸமர்ப்பணஞ்ச ஶ்ரீதத்த்வநிர்ணயவிவரணம் ||

ஶ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜமுநயே நம:||

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:||

ஓம் ||

தத் ஸத்

Printed at the "STANDARD PRESS" Kumbakonam.

http://acharya.org

ஶ்ரீரஸ்து ॥

ஶ்ரீ தத்வநிர்ணயத்திலுள்ள

எழுத்துப்பிழைகளும் திருத்தங்களும்.

ஶுத்தாஶுத்தபத்ரிகா ॥

பக்கம்.		வரி	அஶுத்தம் பிழை.	ஶுத்தம் திருத்தம்.
A	5	22	ராமநுஜ	ராமாநுஜ
	10	23	கௌஶிக	ஶ்ரீவத்ஸ
	17	19	யப்படி	யபடி
	52	15	விடக	விடம்க
	55	13	தொஷமில்லையென்றது	இல்லையென்ற
	60	4	பிளை	பிள்ளை
	61	9	தரிக்க	கரிக்க
B	4	2	ஶ்ரீஉவெ	ஶ்ரீவெவ
	13	6	கோட்ட	கேட்ட
C	21	13	கியுரத்து	கீபுரத்து
	18	20	வடுரும்	வாயடுரும்
	30	6	கணையும்	களையும்
	56	6	கஸ்வ	ஶஸ்வா
	58	9	வைவள	வைஷள
	59	28	கீம்	கிம்
	66	14	ந்தி	பந்தி
	67	9	தாண	தான
	68	16	க்ஷிவிரா	க்ஷிக்குவிரா
	72	24	கொண்டா	கொண்டோ
	73	31	களுச்கு	களுக்கு
	76	20	நராயண	நாராயண
D	3	25	ஶொக	ஶ்லோக
	14	15	நிரஉவா	நிராவா

http://acharya.org

பக்கம்.	வரி	அஶுத்தம் பிழை.	ஶுத்தம் திருத்தம்.
,,	23	ஷெ	ஷெ
36	21	ருறும்	ருஷும்
40	26	ராக்ஷி	ராக்ஷ்
42	1	ஶ்ரேயொ	ஶ்ரேயொ
,,	3	உவெய	உவாய
43	11	ஸவஹ்ண	ஸவேஹ்ண
44	19	ஶாஸுத	ஶாஸாத
,,	27	ணதீம்ஷ	ணயதீம்ஷ
45	,,	கக்டவ	கக்கடவ
51	2	தாதா	தாநா
59	13	உரூஷ்டம்	தரூஷ்டம்
63	6	கூவாயஹ்ராணி	கூவாயஹ்ரையையும்
,,	,,	யா	கூவாயஹ்ராணியுமா
65	11	ஸாஶ்ரூஷா	ஸம்ஶ்ரூஷா
70	13	வஹ்யர்	வாயஹ்ர்
75	17	விஷ்ணுவிற்கு	விஷ்ணுவிற்குள்ள
79	26	வடுதா	வடுநா
80	18	ஸம்மருஹி	ஸம்ருஹி
81	1	ஊந்ருக்ஸ	ஊந்ருக்நஸ
83	21	ஹமதஃ	ஹமவதஃ
89	13	த்ரவி	த்ராவி
91	2	வத்த	வத
,,	9	வ்ஸஹஸ்ரம்	வ்ஸஸஹஸ்ரம்
,,	28	வமவ	ஹமவ
92	7	புயாட்டு	பிராட்டி
93	27	கைகொள்	கைக்கொள்
96	8	ஸாக்ஷிஷெ	ஸாக்ஷிகஷெ
98	22	வ்யஹ்	வ்யாயஹ்
98	23	ரோணஹாவ	ரோணாஹாவ
99	10	உவாயயா	உவாயயா

http://acharya.org

பக்கம்.	வரி	அஶுத்தம் பிழை.	ஶுத்தம் திருத்தம்.
,,	17	வ்வு	ய்வு
101	4	ச்யச	ச்செ
103	8	த்ஷாஉ்ர	த்ஷாஷ்ர
104	13	வஞுவெந்ராத்த	வஞுவெந்ராக்த
107	25	வாராரோ	வாரோ
112	2	ஒவஹாம	ஒஹாம
,,	15-16	ஃஃ	ஃ
115	23	ஸாரோநா	ஸரோநா
118	6	நாயஶெ	ரோயஶெ
123	3	ஷெ்தஸ்	ஷொதஸ்
127	24	நிஃவக்ஷ	நிமஃவக்ஷ
128	6	வாஸினி	வாஸிணி
129	27	வியவான	வியமான
132	10	யெனமெல்	யெனமேல்
,,	12	கருகை	குருகை
,,	29	வாநத்தில்	வாஷநத்தில்
138	21	அஶுக்வா	அஶுதக்வா
143	19	கணே	களோ
144	9	கூடிம்	கூடும்

வங்கீபுரம் வேதாந்தராமாநுஜாசாரியரால் இயற்றப்பட்ட ஸ்ரீ தத்வநிர்ணயம் பிழைதிருத்தமும், ஷை புஸ்தகம் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷத்தில் 77-ம் பக்கம்முதல் 80-ம் பக்கம்முடிய பிழைதிருத்தி ரீ பிரிண்டும் குமாண்டூர் அ. முத்துவய்யங்காரால் கும்பகோணம் வைதிகவர்த்தினீபிரஸ்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

28—2—1914.

http://acharya.org